BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

COPIII DIN CORUL RADIO

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 13 ★ Sîmbătă 4 ianuarie 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

— „Bună ziua, dragi cititori! Vă prezentăm azi corul de copii Radio".
(In clișeu, pioniera MELANIA NICULESCU, crainica corului de copii Radio).
CITIȚI IN PAGINA A IV-A REPORTAJUL NOSTRU, INTITULAT „CORUL PRICHINDEILOR".
Fotografia: Mihai POPESCU

EXPORTĂM IMPORTĂM

CONVORBIREA NOASTRĂ CU TOVARĂȘUL V. STERIOPOL, ADJUNCT AL MINISTRULUI COMERȚULUI

Am văzut pe cheiul portului Constanța cîteva lăzi de proporții impresionante, purtînd adrese ...exotice. Pe una era pictat „R. D. Vietnam" pe alta „Bombay — India", iar pe majoritatea lăzilor era indicat conținutul: „mașini-unelte". M-a impresionat această privelițe. Nu mai puțin m-a impresionat și bucurat priveliștea unor etichete colorate violent în roșu, galben și albastru, pe care erau tipărite în limbile franceză și engleză numele cîtorva importante produse chimice. Cei de la Carbochim—Cluj, care foloseau aceste etichete, mi-au spus zîmbind: — Să nu vă mire dacă veți întîlni butoaie sau colete cu asemenea etichete la Londra, Zürich, Calcutta sau Hanoi. Sfera țărilor cărora le trimitem produsele noastre este foarte largă.

Intr-adevăr, — și lucrul acesta nu se rezumă la două, trei produse, — noi exportăm multe mărfuri, facem un comerț intens cu multe țări străine.

Pentru a lămuri mai bine cititorilor noștri cîteva aspecte ale comerțului nostru exterior, ne-am adresat tovarășului VALENTIN STERIOPOL, adjunct al ministrului Comerțului, rugîndu-l să răspundă cîtorva întrebări.

— CARE A FOST SPECIFICUL LEGĂTURILOR COMERCIALE ALE ȚĂRII NOASTRE CU STRĂINĂTATEA IN TRECUT ȘI CE SCHIMBĂRI AU INTERVENIT IN ULTIMII ANI?

RĂSPUNS: — In trecut, Romînia era cunoscută ca o țară cu o economie predominant agricolă. Comerțul ei exterior avea o structură corespunzătoare. Țara noastră era cunoscută pe piața mondială ca o furnizoare de produse agricole, petrol, lemn, sare și vite. In anul 1938, exportul produselor industriale reprezenta doar 1,7% din volumul total al exportului romînesc.

Cu totul altfel se prezintă azi comerțul nostru exterior. După eliberarea țării noastre și ca rezultat al formării lagărului țărilor socialiste, avînd în frunte puternica Uniune Sovietică, s-au creat relații economice de un tip nou între aceste țări. O contribuție esențială în dezvoltarea economiei noastre naționale au adus-o livrările masive de materii prime, semifabricate, utilaje, instalații complexe și alte mărfuri din partea Uniunii Sovietice.

Relațiile noastre comerciale cu celelalte țări socialiste au avut de asemenea o mare însemnătate în desfășurarea comerțului nostru exterior. Odată cu dezvoltarea relațiilor economice cu U.R.S.S. și cu celelalte țări socialiste, am putut lărgi comerțul nostru cu numeroase alte țări.

— CARE SINT ZONELE GEOGRAFICE IN CARE AU PATRUNS MAI BINE MARFURILE ROMINEȘTI?

RĂSPUNS: — Volumul schimburilor noastre comerciale a crescut con-

Sandu MANEA

● (Continuare în pag. 2-a)

CEL MAI TÎNĂR ORAȘ

I-am întîlnit pe stradă, pe una din noile străzi ale noului oraș. Pe crăcile pomilor iarna atîrnase parcă buchete albe de liliac. Cît vedeai cu ochii, pînă pe crestele munților care se ghiceau în zare, împărăția nesfîrșită a zăpezii zăcea încremenită, ai fi zis, de veacuri. Cei doi flăcăiași nu se sinchiseau însă de nămeți. Inotau voinicos prin troiene, trăgînd după ei două săniuțe. Așa am făcut cunoștință cu tinerii cetățeni ai orașului Victoria, ambii de o vîrstă cu Republica: Vasile Balu și Ionică Antonescu.

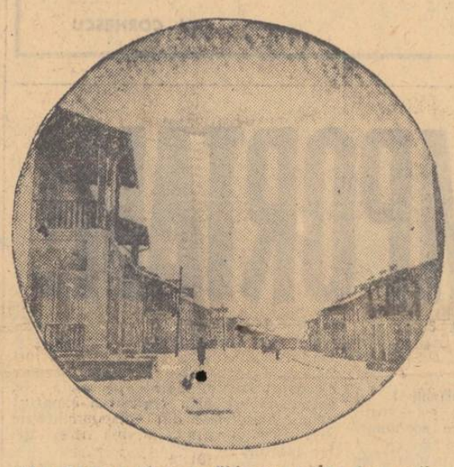

Am găsit un locșor călduros, unde să stau la taifas cu noii mei prieteni. Și întrucît ambii nu erau deloc tăcuți și nici mofturoși, s-au lăsat interviewați cu multă bunăvoință.

In urmă cu vreo 10-11 ani, prin locurile acestea pe atunci pustii, se aciuiaseră cîteva familii de muncitori, sosiți din diverse părți ale țării pentru a lucra pe un șantier din apropiere. De la Medgidia venise electricianul Antonescu, de la Sibiu — tîmplarul Balu. Acolo, în barăcile improvizate, pitulate printre brazi, Vasilică și Ionică văzuseră pentru prima dată soarele ascunzîndu-se după crestele munților.

Pîrliți de soare, sorbind în plămîni ozonul tare, cei doi voinicei au pornit curînd, mînă în mînă, să descopere viața. Impărăția lor era întinsă, dar pustie: pădurea fără sfîrșit, cele două colibe ale pădurarilor, pîrîul iute și zgomotos.

Intr-o zi, aveau vreo patru anișori pe atunci, liniștea codrilor a fost tulburată de uruit de autocamioane, zgomote de fierăstraie și de ciocane. Cu ochii mari priveau cei doi copii la mulțimea de oameni, mai mulți decît văzuseră vreodată pînă atunci, care se agitau, cărau materiale, defrișau copaci, săpau temelii. Și curînd, pe pămîntul neumblat decît de turmele de oi, au răsărit patru minunății, patru blocuri roșii, majestuoase, cu balconașe cochete. Familiile Balu și Antonescu au fost printre primele care s-au instalat în noile locuințe. Contrastul era într-adevăr izbitor; cei doi copii nu se mai săturau privind odăile luminoase, camera de baie — o noutate pentru ei — toate ungherele palatului unde nimeriseră deodată.

Au apărut apoi alte blocuri, și altele, un bulevard întreg: bulevardul V. I. Lenin. Au apărut alte familii, alți copii. „Veteranii" Vasile și Ionică, cu un aer grav și important, arătau noilor prieteni toate frumusețile locului, toate noutățile așezării. Ii duceau pe șantierul conductei de gaz metan: curînd gazul urma să încălzească toate casele; le arătau lucrările de canalizare, drumurile ce se asfaltau, puternicele macarale cu ajutorul cărora se ridicau blocuri noi, primele așezăminte de cultură și sănătate.

Așa s-a înălțat în cîțiva ani un nou oraș, Victoria; un oraș fără periferii, un oraș socialist.

— *Să veniți cu noi să-l vizitați*, ne

Paul MARIAN

● (Continuare în pag. 2-a)

In acest număr:

Cinematografia egipteană de azi
Corespondență specială

5 minute cu artistul poporului JULES CAZABAN

MAGICIANUL TEHNICII MODERNE

MODELE COMBINATE DIN LÎNĂ ȘI STOFĂ

Cititorii răspund la ancheta noastră în lumea fotbalului

Vitrina cu cărți
●
DE PRETUTINDENI
●
Ecouri cinematografice

AFRICA SE TREZEȘTE!

Africa este un continent uriaș. Pe 50 de teritorii diferite trăiesc zeci de milioane de oameni, de origină africană, asiatică și europeană. Aproximativ 700 de limbi sînt vorbite pe întinsul acestui uriaș continent. Uriașe resurse naturale posedă solul și subsolul Africii. Pe toate a pus însă mîna imperialismul hrăpăreț, care exploatează aceste bogății sub steagul Angliei, Franței, Belgiei, Portugaliei, Spaniei.

In zilele noastre, cînd cea mai mare parte a omenirii s-a eliberat de sub jugul colonial și, după dobîndirea independenței politice, luptă pentru cucerirea celei economice, în cea mai mare parte a celor 50 de teritorii africane mai flutură încă steagul diferitelor puteri imperialiste.

Aceasta nu va mai dura însă multă vreme. Chezășie stă intensificarea luptei de eliberare a popoarelor asiatice și africane. O etapă a acestei lupte o constituie conferința de la Cairo, la care un loc important a fost acordat problemelor africane.

„Musca țețe este soldatul nostru"

Adevărata exploatare a bogățiilor Africii a început odată cu apariția căilor ferate. La început era vorba de extracția aurului și a diamantelor în sud, exploatarea minelor de cupru în regiunile centrale. Mai apoi s-au dezvoltat diferite forme de producție agricolă în răsărit și apus. Stabilirea colonialiștilor s-a produs la început pe scară largă, în regiunile din sudul, răsăritul și din centrul Africii, regiuni cu o climă mai temperată și unde nu exista musca „țețe". In rîndul africanilor circulă o vorbă: „musca „țețe" este soldatul nostru; ea nu lasă pe omul alb să vină la noi".

Incet încet, colonialiștii au pus însă mîna pe întreaga Africă și, pe măsura intensificării exploatării bogățiilor ei, a început și adîncirea mizeriei băștinașilor.

Pentru a se disculpa, puterile colonialiste susțin că Africa e săracă și că aceasta e adevărata cauză a mizeriei în care trăiesc africanii. Această minciună nu poate să mai înșele însă pe nimeni.

Cunoscutul publicist englez Derek Kartun stabilește adevărul în emoționanta sa lucrare „Africa! Africa!" După cum precizează Kartun .....ne izbește următorul fapt zguduitor: partea producției Africii (în expresie valorică) în volumul global al întregii producții mondiale, corespunde aproape întru totul părții ce revine acestui continent în ceea ce privește populația de pe întregul glob". Aceasta ne demonstrează că dacă producția agricolă și industrială a Africii nu ar fi exportată în metropole, popoarele africane ar putea avea un nivel de trai asemănător cu al oamenilor din alte regiuni ale globului. De bună seamă însă că aceasta ar atrage după sine o scădere simțitoare a profiturilor capitaliștilor și a venitului național al țărilor imperialiste.

Pentru a ne face o idee asupra bogățiilor de care dispune Africa, socotim interesant să dăm cititorilor noștri cîteva cifre în privința zăcămintelor de minereuri. Africa posedă a cincea parte din rezervele de cupru și cositor din lume, 30 la sută din rezervele de mangan, 59 la sută din cele de aur, 80 la sută din cele de cobalt, 98 la sută (înaintea descoperirea imenselor zăcăminte din U.R.S.S.) din cele de diamant. Importante sînt și zăcămintele ei de uraniu.

„Operation Digger"

Anglia este unul din statele care a posedat și mai posedă încă cele mai multe și mai importante teritorii în Africa. In coloniile ei, ca și ale celorlalte țări imperialiste, jefuirea bogățiilor se împletește strîns cu reprimarea sălbatică a mișcării de eliberare națională.

Iată, să ne oprim puțin asupra si-

Eugen PHOEBUS

● (Continuare în pag. 3-a)

REVELION 1958

Anul trecut și Anul Nou! Generosul Chronos ne-a pregătit cu alai, voie bună și artificii, festinul și... gata... Păi nu-i așa? Primele file rupte din calendarul imaculat ne-au reamintit un adevăr simplu, pe care l-am transcris în felul următor:

Pînă ieri stăteam tablou
Să apară Anul Nou
Iac-a apărut! Oricum
Anul nou e... vechi acum...!

Bine, veți spune. Dar atunci ce rost mai are reportajul acesta despre Anul Nou, care — fie vorba între noi — nu mai este așa de... nou? Poate unii cititori vor fi tentați să anticipeze:

Am auzit un vag ecou
Șoptit de unii la urechi:
„Dacă vorbiți de Anul Nou
O să ne spuneți... glume vechi"!

Ați văzut? De fapt se poate întîmpla, dar nu despre asta ne propunem să pomenim în rîndurile de față. Despre Anul Nou se scrie mult. Lira poeților vibrează festiv (s-ar putea altfel?), pana scriitorilor (se umflă uneori — ați ghicit: în pene), în fine, lirici și fecunzi, condeierii își aduc obolul lor sărbătorii. Dar după aceasta? După aceasta, nu mai apare nimic. Cum s-a petrecut de revelion? Dacă Anul Nou avea ochi albaștri sau căprui? Zău, nu-i frumos! E un gest de impolitețe pentru anul care a venit. Și nu se cade. Deci, să reconstituim cîteva imagini înregistrate pe pelicula noastră de reporteri incorigibili, care (cu toate protestele familiilor), ne-am lăsat poftă de plăcinte de o parte și am pornit să vedem cum este... plăcinta altora. Unii ne-au poftit, alții nu... Ii vom avea în vedere pe fiecare.

Atunci cînd apare o... chelie

Mai este pînă la miezul nopții. In bucătărie, aroma dulce de curcan rumen, garnisit cu cartofi (dacă greșim, ne îndreaptă *Păstorel*), plutește pe decorul solemn de salată de boeuf și maioneză! Un purcel fotogenic, cu o bucată de praz (ca un trabuc) în gură, zîmbește zoologic și resemnat. Și mai este încă ceva. Plăcinta. Ah! Plăcinta cu răvașe. Iată un răvaș a căzut. Este adresat unei mătuși venită de la Vaslui cu cățel, dar fără purcel, să petreacă sărbătorile, vreo două luni, în sînul familiei.

Să-l citim!

De cînd te știm tot poposești
De Anul Nou la București
Cu sacul gol, cu poftă mare
Mănînci plăcintă ni se pare
Din timpul lui Ștefan cel Mare.

Și acum iată un alt răvaș, dar fără plăcintă. S-ar părea că e dedicat unui birocrat, poftit și el la masă (nu-i dăm numele, ca să se simtă mai mulți cu musca pe căciulă!):

Frate dragă, ține minte,
Nu te-nfige la plăcinte,
Căci plăcinta asta n-are
...Număr de înregistrare.

Dar gospodinei (rumenă și ea ca bu-

D. TABACU
și Const. SIRBU

● (Continuare în pag. 3-a)

Cu și despre CEZAR PETRESCU

Pe cînd eram în ultimul an de liceu, în urma unei dispoziții ministeriale, toți elevii care atinseserăm o anumită vîrstă, ne-am înfățișat, sub supravegherea unui pedagog, la comisariatul din circumscripție, pentru numărătoare, în vederea recrutării subsequente. Comisarul ne chema în ordine alfabetică și în dreptul numelui fiecăruia, însemna în registru semnalmentele, după formular. Venise rîndul unui coleg cu figură foarte simpatică, dar cu nasul excesiv de mare. Comisarul scria în catastiful lui, mormăind, după tipic: părul negru, fruntea lată, ochii căprii, nasul... Ajuns aici, se opri din scris, privind cu uimire uriașa proboscidă. Bănuind cauza acestei uimiri subite, elevul se aplecă timid spre comisar, șoptindu-i, dar nu destul de încet ca să nu se audă:

— Pune... potrivit!

Imi amintesc de această întîmplare, ori de cîte ori văd cîte un bărbat care își ascunde vîrsta (femeilor li se iartă). Și majorității bărbaților le displace foarte să le amintești aniversările oricît de sinceră ar fi urarea adusă cu acest prilej. Am cunoscut octogenari pe ducă și care totuși se căzneau să născocească și să adune ad hoc probe, pentru a camufla cu puerilă candoare un an sau doi. Unii dintre aceștia, spre nevinovata lor satisfacție, izbutesc chiar să-și atingă scopul, acei cu activitate publică mai greu, simplii particulari mai ușor. Dar, nici simplul particular nu e cu totul ferit de vigilența aproapelui. In ce-l privește, se găsesc destule babe, fără ocupație, de ambe-sexele, care să-i ție cu rigoare socoteala anilor împliniți. Față cu literații, rolul babei îl joacă istoricul literar. Documentat temeinic, el înseamnă pe răbojul lui, „anul, luna, ziua, ora" cînd s-a născut și cînd a încetat din viață fiecare minuitor de stilograf, așa cum scrie poetul Mihai Codreanu, în unul din sonetele sale, intitulat „Autobiografie postumă". Nefiind babă și cu atît mai puțin istoric literar, cu toate că de jumătate de veac și mai bine îl cunosc pe Cezar Petrescu, pînă mai dăunăzi, n-aș fi putut spune cu precizie, care e vîrsta lui. La întrebările care mi se puneau uneori în această privință, răspunsurile mele erau totdeauna evazive și precedate de: aproximativ... cam... prin preajma... etc. Acuma însă, știu sigur: Cezar Petrescu a împlinit 65 de ani. Așa am citit în ziare. Cezar Petrescu mi-a confirmat știrea. Rău voitorii ar putea bănui totuși că informația nu-i exactă, dar că lui Cezar Petrescu

Al. O. TEODOREANU

(Continuare în pag. 5-a)

Gongul a bătut miezul nopții... Anul Nou poposește, pretutindeni. Pe unii, anul 1958 îi găsește aplecați asupra mașinilor, privegheînd respirația neîntreruptă a marilor furnale sau ducînd în noapte trenurile pe întinsul patriei. Iată-l (fotografia din stînga) pe mecanicul de locomotivă Ștefan Radnef întîmpinînd anul care vine, în iureșul locomotivei, la postul lui de muncă. Alții, cei mai mulți, cu paharele pline (vezi fotografia din dreapta) își fac tradiționala urare „LA MULȚI ANI, AN NOU CU FERICIRE ȘI PACE!"

Fotografiile: A. CONSTANTINESCU

Colțuri bucureștene

Nume de străzi

Vați întrebat vreodată, din simplă curiozitate, de unde provin numele unora dintre străzile orașului? Dacă numele unora se referă la oameni: luptători, patrioți, scriitori, compozitori, altele poartă denumiri ciudate, care nu au altă explicație decît fantezia celor puși să boteze străzile. Dar există și un mare număr de străzi care au primit numele unor întîmplări sau ale unor activități. În cursul anilor, numele acestea au căpătat cu totul alt sens decît cel pe care l-au avut la origină. Să luăm, la întîmplare, strada Sărei. În realitate, strada aceasta a avut cu totul alt nume. Se chema, la început, strada Sărei: pe aici, pe această uliță, treceau convoaiele negustătorilor de sare. Zi și noapte, carele cu coviltire se îndreptau spre ieșirile orașului. Strada Sărei și-a schimbat însă, nu se știe cum și nu se știe cînd, numele în acela de strada Serei, fiindcă între timp s-a schimbat ortografia și punctuația. Acel „ë" a dispărut cu totul și, din indiferența nomenclatorilor de străzi, strada Sărei a devenit strada Serei, schimbîndu-se astfel înțelesul cuvîntului.

Știți că au fost străzi în București care s-au numit Afroditei, Orfeu, Venerei, Apollo, Hercule, ca să nu pomenim decît de denumirile acestea mitologice, dar ce rost aveau strada Surorilor, strada Gemeni, strada Astronomului, strada Frumoasă, strada Împăcării, ori strada Puțu cu Plopi? Nici măcar fosta comisie de nomenclatură n-ar putea-o lămuri. Dar e neîndoelnic că pe strada Surorilor au locuit cu adevărat niște surori care au stîrnit interesul vreunui edil; pe strada Gemenilor s-au înregistrat cele mai multe nașteri de gemeni, pe strada Astronomului, un cetățean și-a avut luneta lui de pasionat cititor în stele. Cît despre strada Frumoasă, se pare că pe vremea aceea era într-adevăr o stradă remarcabilă ca aspect urbanistic. Nimeni însă n-ar putea explica vreodată de ce-i spune unei uliți bucureștene strada Răsuri, alteia strada Povernei, strada Ziduri între Vii? Dacă trecătorul acceptă numele suave de flori — și sînt multe — se întreabă curios de ce în suita de străzi cu locuințe ce par de pensionari, cu grădinițe suspendate, cu căsuțe curate acoperite cu verdeață, se pot întîlni nume ca strada Meteorului, Minotaurului, Zebrului și altele de acest soi.

A. DRAGOMAN

...un grup de fetițe, pregătesc pentru serbarea pomului de iarnă baletul „Anotimpurile".

...doi copilași, parcă trași la șapirograf: gemenii Dumitru și Radu Șaplan.

Fotografia: Nicu VASILE

CEL MAI TÎNĂR ORAȘ

(Urmare în pag. 1-a)

propune pionierul Vasile Balu. *Așa, numai din auzite...*

Are dreptate Vasilică. Să mergem!

HOINĂRIND PE STRĂZI

Tăblițe noi indică străzi noi; lumea abia de s-a obișnuit cu ele: Vasile Roaită, Filimon Sîrbu, 1 Mai, Bd. Muncii etc. etc. Iată și un parc cu o fîntînă arteziană, parcul 7 Noiembrie.

Călăuzele noastre se îndrumă cu siguranță spre primul obiectiv: policlinica. O clădire cu care s-ar mîndri orice oraș din țară. Nimerim la pediatrie, la controlul periodic. La Victoria se nasc mulți copii; numai în anul acesta au apărut 185 noi cetățeni ai orașului. Casa de nașteri e mereu plină.

În cabinetul pediatriei doi copilași, de vreo trei ani, parcă trași la șapirograf: gemenii Dumitru și Radu Șaplan și surioara lor mai mare. Dolofani, par niște ilustrații la o reclamă de lapte-praf. Stîlcesc tare nostim cuvintele:

— Doinita, ești o gîcă.

Care o fi micul obraznic: Dumitru sau Radu?

Afară așteaptă tinere mame, cu copilașii înfofoliți pachet; țărănci de prin partea locului, venite cu săniile să-și cîntărească tinerele progenituri. N-avem însă răgazul să mai stăm: pionierii ne trag energic de mînă, să ne continuă drumul.

Iată căminul de zi, regatul a 125 copii între 3 și 6 ani. Un adevărat rai pentru cei mici acest cămin atît de elegant, atît de luminos, atît de bine dotat. Băieții, în cămășuțe albe și spielhosen, fetițele în cămăși înflorate și șorțuri roz, se joacă cu cuburi, cu păpuși, desenează, ascultă povești. Cei mai mărișori au organizat în curte o competiție cu sănii. Într-o sală, un grup de fetițe, costumate în zine, pregătesc pentru serbarea pomului de iarnă baletul „Anotimpurile".

Ne continuăm drumul. Dintr-un precoce patriotism local, tinerele călăuze evită cu grijă să ne arate restaurantul.

— E încă într-o baracă și nu e deloc arătos.

Ce vreți, dragi copii. Nu se poate face totul peste noapte. Fiți însă fără grijă: o să aveți și restaurant.

Trecem pe lîngă un bloc în construcție, ultimul din seria anului 1957. Alături, alte blocuri la „roșu"; vor fi gata în 1958. Încontinuu orașul acesta se întinde de parcă ar vrea să umple zările. Iată un alt șantier: aici se va ridica în curînd palatul cultural.

— Va fi ceva ca-n basme, *ne asigură Vasilică. Și ne îndeamnă spre locul cel mai drag; nu vă mirați, spre școală.*

Una lîngă alta, ca două surori, două clădiri de școală; în una din ele, nouă, nouță, se va muta școala elementară de 7 ani care, deocamdată, conviețuiește cu cea medie din clădirea „veche" (are vreo trei ani de existență).

Făcînd cunoștință cu o parte a corpului didactic, ne-am dat seama de ce e atît de îndrăgostit de școală elevul din clasa III-a: învățătorii, profesorii, sînt tineri, inimoși, cu tragere de inimă și inițiativă.

De altfel, entuziasmul, dragostea de muncă, caracterizează parcă întreaga activitate din oraș. Le-am întîlnit la președintele comitetului executiv Ion Chitic, cazangiu de prin părțile Galațiului, la Pricopie Clonțea, secretarul organizației de bază P.M.R. din oraș, la doctorul Ivanov, directorul spitalului... Tinerețea orașului întinerește pe toți...

★

Imi consult caietul cu note. Multe lucruri s-ar mai putea spune despre cel mai tînăr oraș al țării. Dar secretarul de redacție m-a avertizat sever ca reportajul să n-aibă mai mult de patru file. Și le-am cam depășit...

Paul MARIAN

Năravuri și moravuri

ORACOLUL

Am fost totdeauna și am rămas un admirator al oamenilor înzestrați cu spiritul previderii. Pe vremuri, cînd eram în școală, am fost foarte încîntat auzind că arta previziunii era cunoscută încă din cele mai vechi timpuri, iar proorocii și oracolele se aflau în cea mai mare cinste. În special, o deosebită plăcere mi-a făcut faptul că la Delphi a existat cîndva binecunoscutul oracol, care avea darul de a face preziceri eternu valabile prin simpla despărțire a semnelor de punctuație din interiorul unei fraze. (Vă dați seama cîți adepți ar mai avea încă și în zilele noastre un asemenea mod de exprimare!). Bunăoară, un războinic cerea părerea oracolului cu privire la bătălia ce avea să înceapă. Oracolul răspundea: „Vei învinge nu vei muri", după care, pe deplin lămurit, războinicul făcea cum e mai bine.

Să mi se ierte această mică și nevinovată incursiune istorică. Ea mi-a fost dictată de necesitate, spre a putea prezenta onorațiilor cititori unii oameni care se conduc și în zilele noastre după previziuni, după spusele unor oracole contemporane.

Știe oricine, de pildă, că, în conformitate cu anotimpul în care ne aflăm, asupra Capitalei a căzut acum cîtva timp o oarecare cantitate de zăpadă. Fenomenul n-a izbutit să mire pe nimeni; dimpotrivă, a fost întîmpinat cu indiferență de către cei maturi și cu bucurie de către micuții cetățeni ai orașului, amatori ai săniușului și ai altor jocuri de sezon. În afara plăcerilor pe care le produce celor mici, zăpada are asupra străzilor un efect negativ, îngreunînd circulația pietonilor și a vehiculelor. Mă așteptam, așadar, ca gospodarii orașului să fi luat măsuri de curățire a zăpezii încă de pe cînd abia căzuse și deci cînd operația se putea face cu un minim de efort și cheltuieli. Acest fapt nu s-a întîmplat.

Consultîndu-se în problema zăpezii probabil cu oracolul de la Delphi, acesta a dat gospodarilor orașului următorul sfat:

— Se va curăți nu se va topi.

Grijulii cu semnele de punctuație, gospodarii amintiți au așezat proorocirea astfel:

— Se va curăți. Nu se va topi.

Și s-au apucat să aștepte topirea zăpezii. Decît numai că oracolul n-a mai spus și cînd se va produce acest fenomen natural.

Au trecut zilele, zăpada moale, ușor de strîns, s-a transformat într-o gheață sticloasă, pe care, deopotrivă, alunecau cetățenii și derapau vehiculele. De topit, nici vorbă. Crezînd că au greșit punctuația proorocirii, au încercat și altminteri, adică: „Se va curăți. Nu se va topi". Dar și-au dat imediat seama că este stupid, deoarece oricine știe că zăpada sau gheața se topesc, pînă la urmă, primăvara.

Convinși deci că tot prima așezare a punctuației era cea justă, gospodarii orașului au continuat să aștepte topirea care întîrzia. Între timp, circulația pietonilor și a vehiculelor se îngreuiase și mai mult, ceea ce i-a determinat pe gospodari să curețe pe ici, pe colo, pe unele artere principale, crusta de gheață care se așezase. Dar n-au apucat bine să desăvîrșească această operație, că minunea s-a înfăptuit: sub influența razelor binefăcătoare ale unui soare timid, a început dezghețul. Intîi, cîte puțin, apoi din ce în ce mai serios, transformînd în apă și bălțoace ceea ce fusese înainte lunecuș.

Proorocirea oracolului se împlinise — e drept, cu o apreciabilă întîrziere —, acțiunea de curățire a zăpezii dovedindu-se deci inutilă. Gospodarii orașului merită firește felicitări pentru felul cum s-au ținut fermi pe poziție, ascultînd glasul oracolului și nu cerințele cetățenilor.

Ar fi totuși cazul să dea altădată dovadă de ceva mai multă circumspecție. Cel puțin în ceea ce privește curățirea zăpezii, oracolul de la Delphi are prea puțină experiență: în acea parte a lumii cade arareori zăpadă...

Al. CORNESCU

Cronica gastronomului

Prazul

Francezii îl subestimează, numindu-l sparanghelul săracului. E drept că preparat ca salată aduce cu un sparanghel suferind de elefantiasis. Dar ca formă și culoare numai. La gust și miros însă, își trădează obîrșia. Căci prazul nu-i decît strănepotul usturoiului oriental, obținut prin cultură (în stare sălbatecă nu există). Bucătăria franceză nu-l distribuie decît în rolul minor de condiment, utilizîndu-l mai mult la supe. Romanii îl prețuiau. Acel de crîncenă memorie împărat, Nerone, îngurgita singur cîte o supă de praz, încredințat fiind că asta îi întreține vocea. E adevărat că și în cărțile de bucătărie franceze ni se comunică multe feluri de preparare a acestei excelente legume, cum ar fi de pildă: „Poireau au gratin, poireau à la crème, poireau Mornay, etc. Toate însă sînt departe de a egala în sapiditate pîrdalnicul praz umplut cu carne de pasăre și în sos de vin, așa cum se gătește în Moldova. E meritul bucătarilor moldoveni de a-l fi născocit. Cea mai neașteptată și surprinzătoare întrebuințare care se poate da prazului o știu însă nu de la un bucătar, ci de la un poet.

★

În dosul Mitropoliei, la Iași, se află baia de aburi sau „feredeul turcesc", cum îi spuneau bătrînii. Cum ieși de la baie, la stînga, drept în fața seminarului „Veniamin Costache", fost palat domnesc al lui Mihai-Vodă Sturdza, la colțul uliței mitropoliei cu strada Lozonski, modestă ca înfățișare, circiumioara lui Manaș Canter „cel cu vinuri bune", aștepta cu statornicie și de cine știe cînd, trecătorul însetat. Și cine nu-i însetat după o baie de vapori? Era cu neputință ca privirile pietonului care ieșea întierbintat de la feredeu îndreptîndu-se spre centru, să nu se oprească pe pancarta pe care Manaș o pusese la ușă: pelinaș ca după baie.

Dar acum, că am schițat decorul, să intrăm în acțiune.

Făceam sudație în sălița de abur uscat, mai puțin nevinovat ca primul om, dar gol-goluț, ca el. La celălalt capăt al băncii, neuitatul meu prieten, poetul Mihai Codreanu, făcea la fel, îi adresez salutul de rigoare. M-a recunoscut după glas (se știe că nu vedea):

— Ce faci după baie? — mă întrebă.

— Mă duc urgent să pun la loc lichidul pierdut.

Poetul exclamă zîmbind:

— Eram sigur. Parcă mai era nevoie să te întreb?

— Mergem la Smirnov? (Frații Smirnov țineau cea mai bună băcănie din Iași).

— La Smirnov am fost eu! — răspunse cu gravitate poetul.

Știam ce-nseamnă asta. Mihai Codreanu era un om cu tabieturi. Fără îndoială că avea la pachet niscaiva „coloniale și delicatese" care să rimeze cu vinul lui Canter (rime rare!). Căci avea Manaș Canter cotnar vechi, din via Roznovanului, dar îl vindea cu țîrîita și numai la clienți aleși pe sprînceană. Mihai Codreanu era cap de listă. Eu, după el.

— Așadar, mergem la Manaș, zic.

— Cum de-ai ghicit?

★

Manaș Canter ne aștepta cu o salată de icre de știucă, lăsate de Mihai Codreanu în acest scop, odată cu o știclă de untdelemn fin, piper și lămîie.

— Îți place salata? mă întrebă poetul.

— Cum să nu-mi placă?

— Și știi cu ce-i făcută?

— Cu ce să fie? Cu ceapă!

— Aferim gastronom!

— Probabil că-e cu ceapă de apă, că văd că-i tare gustoasă.

— O fi, da nu-i ceapă.

— Ce-i atunci?

— Praz, bobocule, partea albă de la praz, tocată ca ceapa.

— Bravo maestre, zic. Toți amatorii de ceapă ar renunța bucuroși la ea, gustînd din această salată.

În timpul acesta, Vlad Cuzinski, societar al Teatrului Național și director de scenă, după un infructuos colind prin toate bodegile Iașului, ne dibui aci, asupra acestei discuții. Mihai Codreanu era directorul teatrului și eu autor debutant. Mi se repeta o feerie în versuri „Rodia de aur", scrisă în colaborare cu Adrian Maniu. La invitația noastră de a lua loc, Cuzinski refuză.

— Terminați odată, izbucni el iritat, am început actul doi.

— Urmați — îi răspunse Codreanu, noi repetăm aici (și mai ceru o știclă).

— Atunci adio! — spuse Cuzinski ieșind pe ușă.

— Și un praz verde, mormăi Manaș.

— Cu icre de crap, interveni eu.

— Ba de știucă, mă corectă poetul.

★

Am scris rîndurile de față pentru confrații care vor încerca această salată și pe care desigur o vor adopta. Îi rog ca în această delectabilă împrejurare să-și amintească de Mihai Codreanu, ale cărui rămășițe pămînțești hodinesc acum în dealul Tătărașilor, la țintirimul „Eternitatea" din Iași.

Iar la închinarea paharelor, cel cu aducere aminte, să spuie rogu-i cu glas tare, măcar unul din frumoasele sonete ale lui.

Numai așa se cinstesc poeții și numai așa se petrece cuviincios.

PĂSTOREL

SILVIA CALANCEA, str. I. Creangă 5, Rădăuți, mare amatoare de cinematograf, ar dori să știe ce face în momentul de față micul Roberto Benzi, interpretul principal al filmelor „Preludiul gloriei" și „Chemarea destinului". Micul Roberto Benzi de odinioară a crescut și în prezent este un adolescent, aproape un bărbat, care s-a dedicat muzicii, și se pare că va îmbrățișa cariera de dirijor, în care a și obținut deja cîteva succese. La a doua întrebare, vă răspundem că interpretul principal al filmului „Ruy Blas" a fost Jean Marais.

CĂLIN TORES, str. Ana Ipătescu 59, Ploești: Mica anecdotă pe care ne-ați trimis-o nu ne-a satisfăcut pînă într-atît încît s-o publicăm. În felul acesta, rămîne păcălit numai cel ce scrie aceste rînduri, nu și miile de cititori ai revistei.

CINEVA care semnează misterios INDISC. C. ne-a trimis un mic desen colorat din care, cu toate eforturile depuse, n-am izbutit să înțelegem nimic.

UN GRUP DE STUDENȚI din București, care urmează facultatea de filologie, ne-au scris în timpul unei pauze între două ore de curs. Ei sînt de părere că în filmele noastre, actorii, și mai ales actrițele, ar trebui recrutați din rîndul unor oameni înzestrați nu numai cu talent, dar și cu frumusețe fizică. Tinerii noștri cititori cred că îndeplinirea acestui deziderat ar asigura filmelor noastre un mai mare succes, atît în țară, cît și peste hotare. De asemenea, ei socotesc că, devreme ce femeile din țara noastră sînt vestite pentru frumusețea lor, este păcat să nu reiasă această calitate și din producția noastră cinematografică. În sfîrșit, viitorii filologi propun organizarea unor concursuri care să contribuie la găsirea unor elemente corespunzătoare din aceste puncte de vedere. În problema ridicată, studenții noștri au, fără îndoială, dreptate. Cît privește soluția, ea ar putea desigur intra în considerație, laolaltă cu alte soluții care să asigure rezultatul dorit.

UN GRUP DE CITITOARE PASIONATE din Craiova (după cum se vede „poșta" de azi este bîntuită de zodia „grupurilor") vor să știe dacă actorul de cinematograf Jean Marais este căsătorit. După ultimele informații pe care le deținem, nu este căsătorit. Au cititoarele noastre din Craiova să-i facă o propunere? La cealaltă întrebare: Nu Lia Amanda joacă în filmul „Strengărița" rolul principal, ci Dany Robin.

TIBERIU PETRILA, str. Rosetti 4, Constanța: Reportajul și fotografia în legătură cu „Moș Gerilă într-o librărie" ne-au parvenit după ce numărul în care ar fi putut apărea fusese închis, deci prea tîrziu. Faptul că în întîmpinarea centenarului primelor mărci poștale românești, la Constanța s-a deschis o expoziție de filatelie care înregistrează un mare succes, va bucura desigur pe toți colecționarii de timbre din țara noastră.

DIFERIȚI CITITORI ne cer lămuriri în legătură cu concursul „100 întrebări despre patria noastră". Iată aceste lămuriri: Fiecare participant trebuie să anexeze la răspunsuri cîte un rînd de 10 bonuri. Nu interesează dacă unii participanți, care întrunesc condițiunile, sînt membrii aceleiași familii, nu de alta, dar ne este imposibil să verificăm gradele de rudenie ale concurenților. Răspunsurile pot fi mai scurte sau mai dezvoltate, după cum este necesar pentru lămurirea întrebării; principalul este să fie exacte.

PETRE ASCHER, str. Popa Nan 32, București: Dacă fotografiile pe care ni le veți trimite vor fi bune, firește că le vom publica.

MIRCEA PASCU, educator din Medgidia: Revista noastră se străduiește să fie cît mai actuală. Totuși, interesul dv. pentru mitologie este și el îndreptățit. Vom încerca, pe măsura posibilităților, să vă satisfacem din cînd în cînd dorința, deși, pentru a dobîndi rapid cunoștințele mitologice care vă sînt necesare, ar fi mai bine să vă adresați unor cărți de specialitate. Vă mulțumim pentru urările pe care ni le adresați cu prilejul Anului Nou.

ARISTICA BAGHINA, str. Bolintineanu 55, Tr. Severin, continuă să ne trimită epigrame. Astfel, dînsul închină secției lemn

a Șantierului naval din orașul său, care nu și-a îndeplinit planul din cauza prea multelor absențe nemotivate, următoarele versuri:

După-atîta absentare
Fapta este evidentă.
Fiindcă la sfîrșit de lună
Secția este... repetentă.

Direcției I.P.R.O.F.I.L. Tr. Severin, care, pentru că a fost criticată de brigada artistică de agitație, a luat măsuri împotriva acesteia:

Angajamente foarte multe
De-un timp direcția
a făcut.
Ei au vorbit — precum
se vede —
În schimb brigada...
a tăcut.

În sfîrșit, unui ospătar necinstit:

Pune pe bon plata,
Adaugă data
(Ce zi și ce lună),
Și apoi adună.

LIVIU PACURARU, București: Poezia dvs. începe drăguț. Pe măsură ce se apropie de sfîrșit însă, scade în calitate. Așa că ne vom mulțumi cu primele două strofe:

„În familia numeroasă
A puternicului soare
Toată lumea e voioasă
Ca-ntr-o zi de sărbătoare,

Căci Mercur cel cu ștafete,
A adus o veste bună,
Cum că una din planete
A născut un pui de lună".

MAI MULTOR CITITORI, care sub diferite forme se plîng de faptul că găsesc cu greu revista noastră fiindcă se epuizează foarte repede, le răspundem că tirajul nostru este unul din cele mai mari din presa săptămînală. (De pildă ing. I. B. din Ploești ne reproșează faptul că, în timp ce tirajele altor publicații săptămînale permit ca ele să se găsească oricînd la chioșcuri, revista „MAGAZIN" se epuizează imediat. Tovarășe inginer, nu tirajele sînt de vină în această privință, ci... cererea cumpărătorilor). Deocamdată, cei ce doresc să fie asigurați că vor avea cu regularitate revista, au posibilitatea să se aboneze. Pe măsură ce va fi cu putință, desigur vom mări tirajul.

J. GAVRILA, str. Armata Poporului 5, Craiova: Sîntem parțial de acord cu propunerea dvs. Trimiteți-ne cîteva fotografii din Craiova făcute de dvs. însoțite de explicațiile respective. Vom alege ce este mai bun și vom publica.

Afiș „Agroexport" pentru plante aromatice

(Urmare din pag. 1-a)

tinuu. Țara noastră are acum relații comerciale cu 70 de țări din toate continentele. Cu 34 din aceste țări, schimburile se desfășoară în cadrul unor acorduri și convenții inter-statale.

— CARE SINT PRODUSELE ROMINEȘTI CERUTE CU PRECADERE DE CLIENȚII DIN STRAINATATE?

RASPUNS: — Dezvoltarea industriei noastre în anii regimului de democrație populară a determinat schimbarea structurii exportului românesc; acesta a încetat a mai consta aproape exclusiv din livrări de materii prime agricole și industriale și s-a orientat spre livrările de produse finite, mașini și utilaje.

Exportăm acum, în Uniunea Sovietică, diferite tipuri de nave — remorchere, vase pescărești, șlepuri — apoi, ciment și alte materiale de construcție, produse ale industriei petrolifere, produse chimice, ca negru de fum și coloranți; dintre produsele agricole se exportă îndeosebi fructe proaspete, uscate, semi-conservate și conservate. Livrăm în R.P. Chineză, R.D. Germană, R.P. Ungară și R.P. Albania, pe lîngă alte mărfuri, și instalații de foraj pentru industria petroliferă; în India, o asemenea instalație livrată de noi este deservită de o echipă de ingineri și tehnicieni români.

Livrăm de asemenea centrale electrice complete; prima centrală electrică din cele livrate R. P. Chineze a fost pusă în funcțiune în ziua de 7 noiembrie 1957, în localitatea Sini-Veni, avînd o putere instalată de 6.000 kw.

Un mare număr de motoare electrice se livrează în R. Cehoslovacă, iar în India se livrează transformatori de înaltă tensiune.

Un alt articol important al exportului îl constituie materialul rulant: vagoane de marfă, vagoane autodescărcătoare, cisterne, se livrează în R. Cehoslovacă, R.D.G., R. P. Chineză, R.P.D. Coreeană, Egipt și în alte țări. Recent au fost semnate contracte privind livrarea unui important număr de vagoane și locomotive cu aburi în R.D. Germană, precum și livrarea unor vagoane de marfă acoperite în Grecia.

Pe baza experienței acumulate în dotarea propriei noastre industrii, furnizăm linii de ciment în R.P. Chineză, în R. D. Vietnam și în R. P. D. Coreeană. În prezent, purtăm tratative pentru vînzarea lor și în alte țări.

Livrăm de asemenea strunguri și alte mașini unelte în Egipt, Grecia, Turcia, Austria, etc.

Tractoarele noastre sînt exportate într-o serie de țări ca R. Cehoslovacă, R. P. Bulgaria, R. P. Chineză, R. D. Vietnam și Grecia.

Recent, s-au încheiat contracte pentru livrarea unor noi partizi de tractoare în R.P.F. Iugoslavia, Egipt, Iordania și India.

Produsele industriei noastre chimico farmaceutice sînt exportate atît în țările socialiste, cît și în alte țări ca Austria, Italia, Franța, India. Între altele, livrăm penicilină în R.F. Germană, și în alte țări.

EXPORTĂM-IMPORTĂM!

Industria materialelor de construcție produce pentru export diferite mărci de ciment, ca și geamuri și sticlărie. Aceste produse se livrează în Siria, Egipt, Pakistan, Arabia Saudită, țările din Golful Persic, India, Italia, Argentina, Turcia și în țările socialiste. Marmura de Ruschița este cerută pînă și în Italia patria marmorei de Carrara.

Produsele noastre preparate din fructe cultivate și de pădure își găsesc un larg plasament. Ele s-au bucurat de succes la Tîrgurile internaționale de la Leipzig, Milano, Zagreb, Poznan, Bruxelles, Köln, Damasc, Paris, Salonic, etc. Recent, la Expoziția internațională de la Liubliana, vinurile noastre au primit 36 de premii, constînd în medalii de aur, argint și bronz.

Este cu neputință să înșiri, într-un cadru limitat, toată gama produselor noastre ce se valorifică prin export și în țările care se livrează acestea.

— CARE ESTE CARACTERUL IMPORTURILOR EFECTUATE DE ȚARA NOASTRA?

RASPUNS: — Scopul principal al comerțului nostru exterior este realizarea importurilor necesare economiei noastre în plină dezvoltare.

Și structura importului nostru se deosebește radical de acea a importului ce se făcea înainte de eliberarea țării noastre. Acum, importăm în primul rînd materiile prime și semi-fabricatele necesare funcționării neîntrerupte a întreprinderilor noastre.

Ne procurăm de asemenea din import acele bunuri de consum ce sînt necesare pentru a satisface, împreună cu producția internă, cererile consumatorilor, pentru a se contribui la ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii.

— CARE SINT PERSPECTIVELE COMERȚULUI EXTERIOR IN ANUL 1958?

RASPUNS: — Scopul principal al comerțului nostru exterior fiind completarea prin import a materiilor prime, utilajelor și a celorlalte mărfuri necesare economiei naționale, trebuie să asigurăm mijloacele de plată corespunzătoare prin realizarea exporturilor planificate din disponibilitățile ce rezultă după satisfacerea necesităților interne.

Ca și în anii trecuți, comerțul nostru exterior se va bizui, în primul rînd pe schimburile masive de mărfuri cu U.R.S.S și cu celelalte țări socialiste; va fi continuat totodată efortul pentru dezvoltarea schimburilor cu țările care și-au cucerit de curînd independența națională din Asia și Africa, precum și cu țările capitaliste occidentale, promovîndu-se principiul egalității părților și al avantajelor reciproce.

Pornim cu încredere la îndeplinirea sarcinilor de import și de export pe anul 1958, știind că ne putem bizui pe sprijinul camenilor muncii din toate sectoarele de producție.

Sandu MANEA

TELEVIZOR Micul: RADICALĂ

Gheorghe Baicu, directorul fabricii „Electrofarm" oftă adînc. Tocmai avusese o criză de furie, iar acum, cînd intraseră trei oameni în birou lui, vroia să pară calm, însă, aidoma cuțitului folosit de Jack Spintecătorul, stiloul său despica una după alta hîrtiile ce-i stăteau în față, pentru semnat, le despica dintr-o singură trăsătură.

— Respins! strigă directorul la fiecare hîrtie — respins, nu mai poi, se respinge, se respinge!

Ajunși la acest punct ai emisiunii noastre televizate și amintindu-ne că-i vorba de un director, vom adăuga în mare grabă, spre liniștirea cititorilor, că Baicu este un erou pozitiv, în plus, mai este și principial și priceput în muncă. În timpul acestor lămuriri, Baicu a terminat de respins toate hîrtiile care erau în fața sa și s-a liniștit, începînd să vorbească foarte calm:

— Am respins 15 propuneri de inovație, tovarășe Ilarie Sachelarie. D-ta, ca membru în comisia de inovații, ai putea să-mi explici cum se face că în toate cele 15 propuneri aprobate de comisie — în toate! — figurează mereu Alexandru Puțintelu? Ba cu încă doi autori, ba cu alți cinci, ba cu treizeci la sută, ba cu optzeci. Puțintelu în sus, Puțintelu în jos: din 1200 de oameni din fabrica asta, nu face omul o inovație fără Puțintelu.

Ilarie Sachelarie, membru în comisia de inovații și părtaș-oficial numai la vreo patru din aceste inovații, plus părtaș — anonim — la încă vreo cîteva, dădu să răspundă, dar directorul continuă iute:

— Și d-ta, tovarășe Sorcovan, ca locțiitor al inginerului șef și specialist în electronică, ai putea să-mi explici cum se face că Puțintelu ăsta e mai genial decît Edison și Popov la un loc? Dacă iei inventîile lor la un loc și le înmulțești cu patru și cu încă patru, și tot îți dai seama că aceste două creere n-au putut emite toată viața lor atîtea scîntei cîte a emis în 10 luni creerul lui Puțintelu al nostru!

Inginerul Sorcovan, lucrîndu-se cu o elegantă riglă de calcul era pe cale să răspundă diplomatic că nu trebuie să subapreciem capacitatea inginerilor noștri; de ce să nu se ivească și un Edison al Electrofarmului! — cînd directorul continuă, necruțător:

— E adevărat că nici Edison și nici Popov n-au fost responsabili ai vreunei comisii de inovații, așa cum este tov. Puțintelu. E adevărat că ei au trăit în condițiile vitrege ale capitalismului și, multă vreme, au dus-o greu: totuși, tovarășe Ionescu, dumneata, care lucrezi la muncă și salarizare, ai putea să-mi spui cîți bani a scos din fabrica asta Puțintelu, în ultimele 10 luni?

— Da! strigă disciplinat Ionescu, începînd să răsfoiască într-o viteză extraordinară, dosarele aduse cu el.

— Nu, nu acum! Vă întruniți toți trei în comisie și faceți propuneri concrete: ce au spus inovatorii, cu ce l-a ajutat Puțintelu — în afară de sfînta lui semnătură — cîți bani a luat, ce-i cu referenții externi învîrtiți de el, și ce-i cu cablul ăla de 148 de metri cărat din magazia fabricii acasă la el? Nu mai merge așa! Trebuie o măsură radicală!

— Radicală... spuse gînditor elegantul Sorcovan, trei zile mai apoi, cînd comisia, în fața unei mese încărcate de declarații, cafele negre, situații și sandviciuri, ajunsese la concluzii.

— Om talentat... mormăi marele co-inovator Ilarie Sachelarie.

— Suma e cam mare — șovăi Ionescu — dar... dar... — și prudent, tăcu. Se uita țintă la lampă și tresări speriat auzindu-l pe Sorcovan cum țipă, din senin:

— Ce om! Ce cadru, Puțintelu ăsta! O fi avînd el lipsurile lui, dar ce co-inovator extraordinar! Cînd a venit la mine să-i semnez pentru cei 148 metri de cablu, nici n-am putut să-l refuz, zău așa ce capacitate...

— Dar știți — interveni Ionescu, îngălbenindu-se — știți că data de pe bonul dv. e cu zece zile mai tîrziu, după ce-a luat cablul și a izbucnit scandalul? Nu știu dacă tovarășul director...

— „Nu știu, nu știu"! — îl înjură supărat Sorcovan. Ce te sperii așa, omule! Avea aprobare verbală de la mine, numai că am uitat să semnez pe moment. Să mă pedepsească directorul pe mine — și își desfăcu brațele resemnat — uite, eu sînt acela, răspund, am greșit!

Ilarie Sachelarie se scărpină încurcat:

— Dar pe ce bază i-ai aprobat să scoată atîta cablu din întreprindere? Pe ce bază?

— Pe ce bază?! strigă revoltat Sorcovan. Mă întrebi pe mine pe ce bază? Mi-a aranjat în schimb o chestie la telefoane, uite, poftim baza! Pe aceeași bază pe care d-ta, părtaș la 9 inovații, ai încă...

— Și, și! lasă asta frate — șopti speriat Ilarie Sachelarie — ce-mi explici mie? Ce, îți cer eu socoteală? Eu de baza legală te-ntreb, te-ntreb cum o scoatem la capăt, de unde scoatem baza legală!

— Scoatem cablul — zîmbi Sorcovan, lucrînd-se cu rigluța de calcul. Erau deșeuri, i le-am împrumutat acasă pentru experiențele lui, mîine aduce deșeurile îndărăt, să se vadă că degeaba au făcut muncitorii și inginerul ăla tot scandalul...

— Minunată este viața noastră! exclamă admirativ Ilarie Sachelarie. Aduce cab... adică deșeurile... Deștept! Uite, dom'le, bietul om pînă și acasă face experiențe!

— Face, face... — aprobă calm, în expert, Sorcovan. Face, că are o femeie superbă de întreținut... (și se aplecă spre urechea lui Ilarie Sachelarie).

Lui Ionescu, rușinat, îi fugeau ochii în toate părțile.

— Nu mai spune! strigă entuziasmat Ilarie Sachelarie. Chiar ea! E o mare cinste pentru fabrica noastră, pentru colectivul nostru! Și cu altceva ce face?

Sorcovan, un cunoscător, oftă adînc și spuse:

— Păi, săracul, toată ziua-i plătește pensie alimentară. Noroc de inovațiile astea, că-i mai iese un ban, că...

— Nu, nu de nevastă-sa te-ntreb: aia, pe care a cucerit-o cu dispozitivul trapezonelectro, 3000 de lei bani gheață, cînd pușiul ăla cu inovația a spus că... (și îi șopti ceva la ureche).

— Aia-i alta... (și iar la ureche).

Restul conversației nu a putut fi interceptat: se desfășura la ureche. Ionescu, de la muncă și salarii, roșu și încurcat, privea fix lampa. Părea speriat, nu se știe de ce, și nu scotea un cuvînt.

— Zău! explodă la urmă Sorcovan — e păcat că un om ca Puțintelu nu e răsplătit mai bine. Ce conteaza cîteva mii de lei în plus, cînd e vorba de un cadru ca el! Degeaba s-au plîns ăia doi coautori! Muncește de-i ies ochii, pînă și ciment cu cărămizi a dus acasă pentru experiențe...

— Și vreo 3000 de lei pentru referenții externi... — se scăpă stîngaci Ionescu, apoi, încurcat, tăcu din nou.

★

— Nu vrea, tovarășe director! Se îndeasă încă patru pe inovația mea. Puțintelu zice că altfel nu aprobă, îi schimbă un șurub de la stînga la dreapta și zice că...

Baicu nu mai așteptă să audă sfîrșitul și fugi din birou. Deși e un erou pozitiv, uitase cu totul de comisia însărcinată să ia o măsură radicală. Miniat din nou, pătrunse val-virtej în biroul lui Sorcovan:

— Ei?

— Noi am analizat... spuse Sorcovan.

— ...și... — adăugă Ionescu, care, prudent, nu vroia să scape nici un cuvînt în plus.

— ...și ne-am gîndit că un om de... de...

— ...de capabil, îl întări Sorcovan pe Ilarie Sachelarie.

— ...ar trebui...

La aceste cuvinte, Ionescu, de la muncă și salarii, se îndreptă iute spre ușă.

— Ce mai încolo și încoace — glăsui hotărît Sorcovan. E un om capabil, învinuirile-s nefondate, are și lipsuri, dar e vina noastră că a greșit, pentru că nu ne-am ocupat de el. Ar trebui atras mai serios în muncă, dacă-i vorba de măsuri radicale, apoi atunci comisia îl propune pentru decorare!

— Decorare! întări Ilarie Sachelarie.

— Decorare! repetă Sorcovan.

Ionescu de la muncă și salarii se făcuse nevăzut.

★

Sfîrșitul povestirii este următorul:

Directorul Baicu a încetat să mai fie un erou pozitiv. Căci înainte de a face demersurile pentru înlocuirea celor doi membri ai comisiei din postulile lor, i-a înjurat în modul cel mai vulgar și mai nepublicabil. Știu că a greșit, că ar fi trebuit să le vorbească cu răbdare, să-i convingă timp de cîteva luni că au greșit, și apoi, ca să-i atragă în muncă, să le dea și lor o răsplată, o distincție radicală acolo. Dar el i-a înjurat în modul cel mai vulgar și mai nepublicabil, pentru că — de! ce să-ți faci — citeodată au și eroii pozitivi lipsurile lor.

Sergiu FĂRCĂȘAN

FUGIȚI DIN LEGIUNEA STRĂINĂ

Corespondență specială din Roma

Iro Mattioli și Sandor Zsovinecz au laolaltă 40 de ani. Aventurile pe care le-au trăit în Legiunea Străină se aseamănă ca două picături de apă. Iro e italian, iar Sandor, ungur.

Am stat îndelung de vorbă cu Iro. Înalt, robust, vioi, nu a renunțat încă cu desăvîrșire la unele gesturi tipice ale „capetelor înfierbîntate", care și-au căutat azil în Legiunea străină. Povestea lui e simplă, la fel cu aceia a altor sute și mii de tineri care au căutat beția aventurii, a cîștigului ușor pe pămînturile Africii. Șomer, a trecut clandestin frontiera, dar a fost prins de jandarmii francezi. După un interogatoriu sumar a fost pus să aleagă: nesfîrșite luni de închisoare și apoi repatrierea sau o viață strălucită în Legiunea străină și o însemnată sumă de bani plătită parte la angajare, iar restul după expirarea contractului încheiat pe o durată de cinci ani. Iro a cerut timp de gîndire. Îi era foame și nu avea nici un ban. În Italia îl aștepta din nou închisoarea, pentru treçerea graniței fără pașaport. A semnat cererea de înrolare. La Marsilia tratamentul era civilizat, nu-i lipseau banii, nici femeile. După trei săptămîni, s-a îmbarcat pentru Africa de Nord. Se sfîrșise cu „belșugul". La Sidi Bel Abbes și la Oran, unde războiul este prezent în viața oamenilor și în înfățișarea lucrurilor, instrucția militară cade în sarcina unor subofițeri, care fac mai mult uz de brațe și de bici decît de cuvinte. Soldații, cu ranițele în spate, fac marșuri nesfîrșite sub soarele arzător al deșertului și ascensiuni obositoare. Cea mai mică infracțiune e pedepsită cu severitate. Foștii ofițeri S.S. care ocupă posturi de seamă își cunosc meseria. Experiența lor în materie este indiscutabilă.

Fuga poate fi primejdioasă. Propaganda oficială repetă neîncetat că „rebelii" ucid pe legionari. „Ne-au arătat odată — îmi spune Iro — corpurile oribil mutilate a doi legionari, spunîndu-ne că au fost uciși de rebeli." Am aflat însă mai tîrziu că încercaseră să fugă și că au fost prinși. Odată la două săptămîni ni se dădea suma de 3400 de franci și opt pachete de „militare", un dar care să-ți astupe gura.

Pretutindeni erau urechi la pîndă. Nu puteai avea încredere în nimeni. Într-o zi, continuă Iro, mi-am spus: „Am venit oare aici ca să mă las ucis pentru mai puțin de 200 franci pe zi!" M-am gîndit să fug și să mă întorc acasă. Dar cum să fac? Dacă te prind te biciuiesc pînă la sînge, preschimbîndu-te într-o zdreanță omenească. Eram la Saida. Un „veteran" din legiune, un italian, văzîndu-mă atît de abătut s-a apropiat de mine după masa de prînz și mi-a spus cu jumătate de glas: „dacă vrei să fugi să mergi cel puțin trei zile fără să te oprești. Să plătești 10.000 de franci pentru o informație despre legionarii dezertori și spioni sînt pretutindeni". Sfatul mi-a prins bine. Spre seară, cînd se schimba garda, am fugit împreună cu un alt italian. Eram foarte emoționați. Lui Domenico îi era mai teamă decît mie. Pentru a nu trezi bănuieli nu luasem cu noi decît 6 bucăți de șocolată. Am sărit zidul și am fugit ca niște leproși. Am mers toată noaptea fără să știm exact unde vom ajunge. La răsăritul soarelui eram sfîrșiți de oboseală, dar am hotărît să ne continuăm drumul spre libertate. Un băiețel ne-a arătat unde putem găsi apă ca să ne potolim setea. Ici și colo întîlneam cîte un păstor cu cîteva oi. Nu aveam încredere să intrăm în vorbă cu ei pentru a le cere informații. În ziua a treia am dat peste un arab bătrîn care săpa cu trudă în jurul unei cocioabe făcută din bucăți de tablă veche. Mi-am luat inima în dinți și l-am întrebat dacă avea ceva de mîncare. M-a privit lung și m-a întrebat: „Cine ești tu? de unde vii?" Domenico m-a strîns tare de braț făcîndu-mi semn să nu vorbesc. Dar bătrînul îmi inspira încredere și i-am povestit totul. Ne-a rugat să-l urmăm. În sinea mea nu eram de loc liniștit. Dacă ne va trăda francezilor? După două ceasuri de mers am intrat într-un desiș. Abia făcuserăm cîțiva pași cînd ne-a ieșit înainte un grup de oameni înarmați. Erau în mijlocul armatei de eliberare națională. Bătrînul a vorbit cîtva timp cu ei, apoi și-a luat rămas bun dorindu-ne noroc. Teama nu ne părăsise cu totul. Ce se va întîmpla? Îngrijorarea noastră a dispărut însă curînd. Un ofițer din armata de eliberare națională ne-a oferit țigări și ceva de mîncare. Mîncam cu lăcomie, ca lupii; trecuseră două zile de cînd nu luasem nimic în gură. M-au îngrijit și de un furuncul care îmi pricinuia dureri nesuferite. În cele din urmă ne-au întrebat ce intenționam să facem. „Vrem să ne întoarcem acasă", a fost răspunsul nostru.

Drumul spre coasta marocană a durat 23 de zile. Călătoream în timpul nopții. Am asistat și la o luptă. Colonialiștii erau superiori, din punct de vedere al numărului și al armamentului. Îmi era teamă ca partizanii să nu fie înfrînți, dar ei au pus pe fugă pe colonialiști. Am mîncat mult cuscuș (mîncare națională algeriană preparată din fasole, ierburi aromate și bucăți de carne de miel). Am rămas la Nador 14 zile. Ni s-a dat aici îmbrăcăminte și am fost îngrijiți cît se poate de bine. Am plecat apoi mai departe spre Tetuan, unde ne-am putut îmbarca.

„Astăzi m-am întors în Italia, teafăr, a încheiat Iro și după cum vedeți capul îmi stă tot pe umeri. Experiența mea din Africa s-a sfîrșit. A fost un capitol trist din viața mea. Voi fi întotdeauna recunoscător poporului algerian căruia îi doresc succes deplin în lupta lui dreaptă pentru independența patriei lui". Convorbirea s-a sfîrșit. Iro îmi strînge mîna și se depărtează. L-am văzut mai tîrziu la cafenea, unde răspundea întrebărilor puse de cîțiva tineri care voiau să afle cît mai multe despre Legiunea străină.

★

„V-a sosit poșta", exclamă poștașul înmînînd o scrisoare familiei Zsovinecz. „Ce timbru frumos! Dacă nu vă trebuie... continuă cu timiditate poștașul. Cel din casă recunoaște scrisul lui Șandor, feciorul care fugise în octom-

Iro Mattioli

brie 1956 în occident. Scrisoarea lui Șandor venea din Africa și povestea părinților trista lui odisee. O poveste întunecată, asemănătoare cu aceea a compatrioților săi Rudolf Farkaș, Istvan Liptak, Iosef Varga, Gabor Balogh, Istvan Horvath, Laslo Konrad, Ferenc Balik, Zoltan Mager, Laslo Prokovy, Iosef Derner, Istvan Lelovics și mulți alții care au căzut în ghiarele Legiunii străine pentru că au dat crezare basmelor rostite la postul de radio Europa liberă.

Șandor Zsovinecz a împlinit 19 ani la 12 noiembrie. La Budapesta era muncitor metalurgist. În timpul contrarevoluției, dînd crezare născocirilor propagandei capitaliste a fugit din țară. Ajuns în Austria a fost trimis în lagărul de refugiați de la Landeck. Cei care umblau să facă angajamente pentru Legiunea străină (traficanți moderni de sclavi) ofereau contracte de muncă și pungi de aur. Salariu bun, locuință bună și siguranță. După semnarea contractului Șandor a fost trecut într-un lagăr de la Colmar în Franța. Din comitetul de asistență, care conducea lagărul, făceau parte vechi slujbași ai regimului hortist, trecuți în slujba centrului de recrutare al Legiunii străine. Cu toate propunerile seducătoare, Șandor nu s-a lăsat convins. Împreună cu alți 59 de tovarăși a fost trimis la muncă într-o mină din Leforet aproape de frontiera franco-belgiană. Salariul nu-i ajungea nici pentru o masă pe zi. Zilele treceau și situația era din ce în ce mai grea. Refugiații erau adăpostiți în barăci neîncălzite, în plină iarnă. Și iarna în Franța de nord e grea. Din salariul, și așa destul de mic, se scădeau spezele pentru călătoria din Austria, pentru vestiar și pentru întreținerea în lagărul de la Colmar, așa încît lor nu le mai rămînea aproape nimic.

Din cînd în cînd, veneau printre ei legionari unguri, care reluau campania pentru încheierea de angajamente în Legiunea străină. Ofereau țigări, licheșuri și alimente. Hîrtiile de 10.000 de franci le alunecau printre degete ca niște monede fără valoare. La 18 ani, departe de casă, și de prieteni, lucrînd timp de șase ore pe zi în genunchi la săpatul cărbunelui, ajungi să-ți pierzi curajul. Propaganda stăruitoare începea în fiecare seară din nou. Li se promiteau bani mulți, o viață comodă și posibilitatea de a-și aduce mai tîrziu părinții lîngă ei.

La 9 ianuarie 1957, crezînd că vor scăpa de situația infernală care devenea din ce în ce mai grea, 16 refugiați maghiari prin care se afla și Sandor Zsovinecz au semnat angajamentul în Legiunea străină.

La 11 ianuarie, la Vincennes, Sandor a primit livretul cu Nr. 116-133. Cei 16 recruți au fost trimiși la Marsilia. Aici au găsit alți 30 de compatrioți veniți din alte lagăre. Cînd li s-a comunicat că vor pleca în Africa de Nord pentru a lua parte la războiul contra „rebelilor", ungurii au cerut să vorbească cu comandantul. 29 dintre ei s-au răsculat. A intervenit poliția militară și doi dintre ei au fost răniți destul de grav. Ceilalți au fost închiși în carceră, primind drept hrană o singură felie de pîine uscată pe zi. La sfîrșitul lunii, cîțiva dintre ei au preferat să se îmbarce decît să putrezească în carceră. Ajuns în Algeria, la Oran, Sandor a cerut să vorbească cu comandantul unității sale, și a protestat, afirmînd că nu se angajase pentru a merge la război. Ungurii au fost împărțiți în mici grupuri de cîte patru și risipiți în diverse companii. Erau foarte adeseori insultați și loviți. Cuprins de disperare, unul dintre ei, Iosef Varga și-a cumpărat o cutie de sardele și a lăsat-o timp de cîteva zile la soare. A mîncat apoi conținutul ei și a fost internat la spital cu o gravă formă de intoxicare. Viața aceasta de infern a durat șase luni. Cei mai „îndărătnici" erau trimiși în lagărul de corecție de la Colomb Béchard, alții erau trimiși la Fort-Trinquet în Mauritania. Profitînd de un moment de neatenție în timpul unui transport, Sandor și doi legionari germani au dezertat și s-au predat partizanilor din armata de eliberare națională, care au avut grijă de repatrierea lor.

★

Iro Mattioli și Sandor Zsovinecz: doi tineri care nu se cunosc, două experiențe aproape identice...

Dante POLI

Instanță înțelegătoare

În orașul Bloemfontain din Uniunea sud-africană, un cetățean a fost dat în judecată pentru port ilegal de armă. Ajuns în fața justiției, cetățeanul a adus în apărarea sa următorul argument:

— Am nevoie de armă pentru că sînt încasator de impozite.

Drept care instanța l-a achitat de îndată.

Revelionul de la fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej" din Capitală, în imagini...

Fotografiile: A. CONSTANTINESCU

REVELION 1958

(Urmare din pag. 1-a)

catele) i se cuvin, printre multele răvașe, (ați ghicit?), un madrigal. Cîțiva invitați sentimentali i l-au făcut pe dată:

Ce dulce este și frumoasă
Plăcinta asta, bat-o vina!
Dar tot atîta de gustoasă
E... gospodina!

Șst! Tăcere! Se apropie miezul nopții. Paharele sînt pline. Luminile se sting. Anul vechi pleacă în pocnete de bici, în străfulgerări de artificii, în chiot de pahărele. Acum, în întuneric, trebuie să apară Anul Nou. Se aude un scrîțîit de ușă. Și pași ușori, șovăielnici. Precis el e. S-a aprins lumina. Dar, vai, greșeală. În pragul ușii apare un cap chel. Este Popescu de la etajul III, care a venit să împrumute un sifon.

Ei, ce să-i faci. Mici confuzii de Anul Nou!

Anul Nou poate fi și... doi gemeni

A trecut miezul nopții.

— Alo, Maternitatea „Polizu"?

— La mulți ani!

— A venit Anul Nou?

— Da, și odată cu el 5 noi născuți, dintre care doi gemeni. Mamele și copiii sînt perfect sănătoși.

— Să ne trăiască!

Vedeți că a venit Anul Nou? În cearșafurile albe, imaculate, se aude gunguritul celor care au pășit acum în lume. Care dintre ei e anul 1958? Toți, toți pruncii care pășesc pragul lumii în noaptea aceasta. Ce se aude? Tic tacul ceasului? Nu, e inima veșnic tînără a lumii, care bate...

Pe Bărăgan se auzea fluierul locomotivei 230.277...

E încă devreme. Ceasul nu arată decît 20 în limbaj ceferist, cînd am ajuns pe peronul Gării de Nord. Garnitura lui 7007, trenul personal care merge spre Galați, era trasă și puținii călători își căutau un loc mai bun. Cîțiva copii urau la ferestrele vagonului, pocnind din harapnice. Sunetul biciului se auzea pînă departe, pe peronul lipsit de cunoscuta forfotă.

Ne îndreptăm spre locomotivă. Un abur gros o învăluiește. Sus, în cabină, mecanicul și fochistul fac pregătirile de rigoare. Trenul va avea de făcut drum lung. În seara aceasta însă, drumul nu mai înseamnă distanță, ci timp, pentru că sosirea va avea loc în anul viitor.

Unde veți fi la ora 0? îl întrebăm pe mecanicul Ștefan Radnef, folosind terminologia profesiei sale.

— La semnalul gării Făurei.

— Și cum veți proceda la întîlnirea cu noul an?

— Vom suna ca deobicei, din sirenă. Vom suna însă mai mult, pînă cînd vom ajunge chiar în stație. Pînă la ora 0,02.

— Veți face deci, revelionul pe locomotivă?

— Revelionul nostru va suferi o aminare de cîteva ceasuri. Eu îi voi face mai repede, șeful însă, care e din Brăila, îl va face cu două ore mai tîrziu decît mine.

Zicînd „șeful", arată spre șeful trenului, Mihai Florescu, preocupat de încărcarea coletăriei.

Radnef continuă:

— După ce ajung la Galați la 2,30, duc locomotiva la depou să se odihnească, o întreb de sănătate, îi urez „la mulți ani" și la 4,30 sînt și eu între ai mei.

Am fi mers și noi alături de Radnef pe locomotiva sa în întîmpinarea noului an, dar ne-am amintit că mai avem de trecut și pe la alții.

Ca să nu pierdem minutele prețioase, am ținut să-i felicităm cu anticipație pe Radnef pentru noul an și să-i întrebăm ce-și dorește. Răspunsul ni l-a dat din mers, căci sosise ora de plecare.

Ne pare rău că nu-i putem reda în întregime. Fluieratul locomotivei, zgomotul roților, distanța din ce în ce mai mare, au făcut să i se piardă cuvintele. Am auzit la urmă doar: „construirea socialismului". Am înțeles rostul acestor două cuvinte. Era un angajament.

La miezul nopții, cînd clocneați paharele cu vin, pe Bărăgan se auzea fluierul locomotivei 230.277.

Un nou mosafir: televizorul

Dacă în trecut, revelionul se organiza numai în funcție de spațiul locativ al gazdei, acum s-a mai adăugat ceva: televizorul.

Este prima dată în țara noastră cînd la un revelion concură și acest aparat.

— Anul acesta nu mă mai duc nicăieri — au spus-o mulți. Vrem să-l întîmpinăm lîngă televizor.

Și de ce n-ar fi așa, cînd cei mai mulți dintre „așii" muzicii populare și ușoare, cînd mulți dintre actorii noștri iubiți, au apărut la televiziune (căreia îi dorim grabnică maturizare pentru a depăși stadiul experimental). Examenul trecut marți seara ne-a dovedit însă că televiziunea noastră nu mai este în fașă. Aceasta a fost în 1957.

Și fiindcă pe adresa ei au venit multe felicitări din partea confraților din țările socialiste, ne permitem să-i transmitem și felicitările unor telespectatori. Din păcate, felicitările lor sînt verbale. Nu se pot transmite pe ecrane, ca celelalte.

În trecerea noastră prin oraș am fi făcut o vizită și la Televiziune, dar erau atît de mulți invitați, încît am considerat că n-am mai avea unde să începem. Poate că dacă erau numai Emil Gavriș, Ion Cristoreanu, Florin Dorian, Trio Grigoriu sau Trio Armonia, mai aveam loc și noi, căci cu toții veneau cu mîna goală. Dar ce te faci cu ceilalți, care aduceau bagaje? Horia Șerbănescu purta subțioară sorcova. H. Nicolaide și Paul Sava veneau cu buhaiul. Ion Lucian căra pantofi de bulevardier, Sergiu Malagamba trusa de tobe, Dinu Șerbănescu trăgea de coadă un pian. Basta formațiile de instrumentiști.

Cine voia să-i întîlnească îi găsea pe toți acolo fiindcă, spre deosebire de radio, prezența lor nu se poate imprima pe bandă de magnetofon, ea era deci, strict obligatorie. A noastră, mai puțin. Iată de ce am ocolit televiziunea.

Revelionul „milionarilor"

Vreți să știți cine a fost la revelion, la fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej"? Vă spunem imediat, nu dăm însă nume, fiindcă ar trebui să renunțăm la cîteva pagini din „Magazin" spre a le cuprinde. Au fost o mie de persoane, muncitori cu familia. Printre ei și trei milionari: Gh. Oprea, St. Fehervari și Nichita Gros. Deși milionari, s-au bucurat de toată prețuirea. Ba, încă brigada artistică le-a închinat un număr special. Muncitorii le-au strîns mîna și s-au fotografiat împreună, la brat. Erau oare acestia vechii patroni? Nicidecum. Fabrica aceasta uriașă n-a apucat asemenea zile. E zidită în anii puterii populare. Erau milionari pripășiți de aiurea? Nu. Mîile de oameni ce muncesc aici au suferit amara viață dusă sub regimul milionarilor pe care-i urăsc. Cei trei sînt muncitori, care au adus statului milioane de lei economii, oameni prețuiți de întregul colectiv.

Lumina se stinge, deși nu e nici miezul nopții și nici nu s-a produs vreun scurt circuit. A început programul artistic.

Pe scenă apar cîntînd patru fete îmbrăcate în hainele purtate de bunici:

Modă veche, modă veche
Altădată s-a purtat
Azi modelul nu mai merge
Pentru că s-a demodat.

Replica le-o dau alte fete, îmbrăcate în ultimele costume lucrate de fabrică.

Anul Nou se apropie și odată cu el și plugușorul (unii spun că mai degrabă s-ar numi tractorașul).

Să ascultăm ce spune urătorul:

„Și-am zis verde matostat
De urat am tot urat
Și-acum spre-a termina
Fabricii i-am mai ura
Ca în anul care vine
Să muncească și mai bine.
Și drapelul să-l păstrăm
Să-l luăm tot noi pe țară
Și a douăsprezecea oară!

O mie de oameni, ocupînd mesele de la parter și de la balcon au aplaudat acest final inspirat. Pierduți între meseni, aplaudăm și noi, gîndindu-ne cum să ne strecurăm pe furiș. Dacă prinde cineva de veste că nu rămînem și la „partea doua", la petrecere, nu ne-am mai putea continua ruta. O facem cu părere de rău, fiindcă șeful bucătar ne-a rugat să-i spunem părerea despre calitatea sărmăluțelor și a fripturii de pasăre și șeful orchestrei fabricii dacă ne-a cîntat tot ceea ce am dorit.

Am lăsat o mie de oameni petrecînd, o mie de oameni care au luptat să obțină drapelul pentru a unsprezecea oară și care se pregătesc pentru un nou asalt.

Un purceluș tremură de emoție...

...Este ora 2,30. Cînd mecanicul Radnef a ajuns la Galați, am poposit și noi la restaurantul „Continental". Eram ultimii meseni care se prezentau. Bineînțeles, că n-am mai făcut „coadă" la garderobă și nici la intrare. Ne-a fost însă greu să pătrundem printre mese, căci panglicile multicolore legau masă de masă. Șuvițele de hîrtie treceau pe după gît, se înfășurau pe mîini, se întindeau ca iedera.

Cînd am spus cuiva că regretăm că n-am mai putut-o auzi pe Ioana Radu, acesta ne-a spus că regretul nu trebuie să fie prea mare, fiindcă în numele și în locul ei a cîntat mai mult Jean Iacobescu. Dar, în sfîrșit...

Propriu-zis, petrecerea a început de la ora 4, căci pînă atunci lumea a avut de luptat cu un interminabil meniu, cuprinzînd o sumedenie de specialități culinare.

La un moment dat sala a început să aplaude. Este apropae 3 cînd prin mulțime își face apariția cineva: „Allo, aici e Stroe și roagă să-i dați voie!" Nu, nici într-un caz să cînte, ci să și la locul la masa care îl așteptă. Printre valurile de meseni el își poate tăia drumul cuvenit, fiindcă îl însoțește și un ofițer de marină obișnuit să navigheze. A sosit meseanul N. Stroe, obosit. Venea doar din producție.

La telefonul din hol se formase un șir apreciabil.

— Allo tanti, la mulți ani!

Corul celor care așteptau, intervenea:

— Deajuns!

Altul:

— Allo maestre, la mulți ani!

Corul iar intervenea:

— Deajuns!

Nici un cuvînt în plus nu se putea rosti. Fiecare dorea să transmită un mesaj pentru 1958. Și-apoi, fiecare vroia să asiste la tragerea din local, în urma căruia nu se cîștiga nici aragaz, nici motocicletă, ci un biet purceluș, legat cu fundulița roșie la gît, care tremura de emoție, văzîndu-se adus într-un restaurant de clasa I-a.

★

Călătoria noastră s-a isprăvit. Zorii zilei de 1 ianuarie 1958 se revarsă din abundență. A început noul an. Prietenilor și cunoscuților noștri le vom adresa tradiționalul: „La mulți ani!".

„La mulți ani" tovarășe miner, metalurgist, profesor, colectivist.

„La mulți ani!" celor care au sărbătorit noul an în jurul mesei și celor care, în acele ceasuri, s-au aflat lîngă cuptorul încins, la maneta locomotivei sau lîngă patul bolnavului.

„La mulți ani!" celor care s-au ostenit să ne citească pînă la ultimul rînd.

D. TABACU
și Const. SÎRBU

AFRICA SE TREZEȘTE!

(Urmare din pag. 1-a)

tuației din Sierra Leone, colonie situată pe coasta vestică a Africii. Autoritățile locale, făcînd jocul trustului de diamante care exploatează colonia, au dezlănțuit împotriva băștinașilor o adevărată ofensivă care, potrivit ziarului „Daily Telegraph", a fost denumită în cifre „Operation Digger". Sute de polițiști cutreeră ținuturile mlăștinoase ale coloniei, pentru a descoperi pe căutătorii de diamante. Societatea britanică „Selection Trust Consolidated" încearcă în mod abuziv să împiedice populația să caute diamante chiar pe terenurile care nu au fost concesionate societății. Operațiunea nu s-a limitat însă la căutarea și arestarea băștinașilor, ci s-a soldat și cu izgonirea a 300 de africani de pe pămîntul lor. În urma acestor măsuri represive situația din Sierra Leone a devenit extrem de încordată.

Ziarele britanice recunosc că situația este departe de a se calma. Căutătorii de diamante nu se lasă intimidați, ci se retrag spre regiunile mai greu accesibile. Acolo, scrie „Daily Telegraph", *„polității îi este greu să-i atace prin surprindere"*.

25.000 = 8.000.000 !...

Vi se pare poate curioasă socoteala de mai sus? De bună seamă că e de-a dreptul ridicol să pui semnul egalității între 25.000 și 8.000.000. Dacă aceasta este absurd cînd e vorba de cifre abstracte, socoteala devine de-a dreptul monstruoasă atunci cînd e vorba de oameni. Și cu toate acestea semnul egalității a fost pus între cei 25.000 de albi și cei 8.000.000 de băștinași din Tanganika, teritoriu din Africa ecuatorială aflat sub mandat britanic.

„Sub mandat" e un fel de a spune. În fapt Tanganika are soarta unei colonii. Aici englezii au căutat să dea o spoială „democratică" instituțiilor pe care le-au creat. Au înființat un așazis consiliu legislativ în care europenii dețin același număr de mandate ca și băștinașii.

Și în Rhodezia de sud se duce o politică asemănătoare. Aici se urmărește însă frînarea cu desăvîrșire a oricărei posibilități a populației locale de a participa la alegerile pentru Adunarea legislativă. Potrivit legilor în vigoare, la alegeri pot participa numai persoanele cu un venit de cel puțin 240 lire sterline anual, în timp ce salariul unui băștinaș nu depășește nici o zecime din această sumă. Acum, potrivit noului proiect de lege electorală, la alegeri vor putea participa sau vor putea fi aleși numai cei cu un venit anual de 720 lire sterline! Autorii legii declară că *„este de dorit să se întocmească o lege electorală care să garanteze că conducerea țării va rămîne în mîinile oamenilor civilizați și cu răspundere"*...

Un cazan care clocotește

Popoarele Africii se ridică cu tot mai multă hotărîre la lupta pentru alungarea colonialiștilor. Teroarea sălbatică a colonialiștilor nu poate înfrînge hotărîrea dîrză a popoarelor africane de a-și scutura odată pentru totdeauna lanțurile robiei.

În anii de după cel de-al doilea război mondial, lupta popoarelor africane a luat o deosebită amploare. Grevele se țin lanț, mișcări revendicative iau naștere peste tot. Popoarele au trecut la luptă armată, așa cum s-a întîmplat în Maroc, Algeria, Tunisia, Kenya etc. Popoarele din Africa au obținut o serie de succese în lupta pe care au dus-o în anii din urmă. Egiptul, Tunisia, Marocul, Ghana, Libia, Sudanul și-au dobîndit independența. Egiptul a respins cu arma în mînă agresiunea anglo-franco-israeliană. Poporul algerian provoacă tot mai grele pierderi colonialiștilor francezi și nu este departe ziua în care pe harta Africii va apare un nou stat independent. În Ifni, populația luptă cu curaj împotriva colonialiștilor spanioli.

Conferința de la Cairo, care s-a desfășurat în ultimele zile ale anului trecut, a dat un nou impuls luptei de eliberare a popoarelor din Africa și Asia. Hotărîrile pe care le-a adoptat vor contribui la întărirea frontului anticolonialist și la crearea condițiilor care să grăbească prăbușirea definitivă a odiosului edificiu al colonialismului.

Eugen PHOEBUS

„SĂ NE CUNOAȘTEM PATRIA"

Pe această temă Studioul de Diafilme „ION CREANGA" a realizat diafilmele:

— Munții Făgăraș
— Valea Oltului
— Dunărea — fluviu de importanță economică
— Stațiuni balneo-climaterice din R.P.R.
— Valea Bistriței
— Valea Prahovei
— Lacurile din R.P.R.
— Iașul
— Lumini în Valea Tazlăului
— Carpații Apuseni
— Porturile maritime ale R.P.R.
etc.

Aceste diafilme le găsiți la toate librăriile și magazinele de jucării din țară.

Săptămîna internațională

În clinchet de pahare și urări de sănătate și de pace, omenirea a salutat sosirea noului an. Conform tradiției, conducătorii de stat au adresat cu această ocazie mesaje. Deși, din totdeauna, există obiceiul ca în aceste mesaje să se vorbească de pace, de astă dată — cu unele mici excepții — accentul pus pe pace și destindere este și mai puternic, el reflectînd dorința fierbinte a unanimității popoarelor acestui glob (poate și a locuitorilor altor planete; acum cînd am intrat în era cosmică a vorbi numai despre planeta noastră pare un mod limitat de a pune problema...)

Din mesaje, ca și din comentariile de presă, reiese că problema principală a anului 1958 este începerea tratativelor, la cel mai înalt nivel, între marile puteri. Anul 1958 trebuie să devină un an de cotitură în relațiile internaționale. Omenirea dorește să se pună capăt „războiului rece", pentru a se putea bucura de cuceririle științei. Oamenii simpli de pretutindeni doresc ca televiziunea să fie folosită pentru transmiterea de programe interesante și nu pentru teleghidarea rachetelor; doresc ca energia atomică să fie astfel folosită, încît oamenii să nu mai muncească opt ore pe zi și se ridică împotriva primejdiei armelor atomice; ei doresc ca aviația cu reacție să-i transporte rapid dintr-un loc în altul și, desigur, sînt potrivnici ideii că această aviație să-i transporte în altă lume...

Sînt însă și unii care nu doresc tratative, cărora „războiul rece" le prieșe. Ei au acasă televizoare, au și avioane rapide la dispoziție și de muncit, oricum, nu muncesc. În schimb, le e teamă că dacă acest „război rece" va înceta, conturile lor la bănci vor scădea și poate chiar mai rău... (în S.U.A. economiștii pronostichează un an de criză economică și criza din 1929 a arătat că nu există nimeni destul de bogat ca să fie scutit de griji; chiar și un miliardar ca Ivor Kreugher a ajuns atunci să se sinucidă). Iată de ce, atunci cînd peste tot se vorbește de tratative, agenția „Associated Press" declară că „Eisenhower și Dulles devin din ce în ce mai resemnați (notați termenul n. n.), față de inevitabilitatea perspectivelor unor noi tratative cu sovieticii, dar sînt departe de a fi entuziasmați de o asemenea posibilitate". Dulles, exponentul cercurilor financiare cele mai agresive din S.U.A., creatorul politicii „pe marginea prăpastiei", desigur că nu se poate entuziasma la ideea tratativelor în vederea destinderii situației internaționale.

Vorbeam la început de unele excepții în tonul mesajelor de Anul Nou. Aceste excepții vin din partea copiilor iubiți ai d-lui Dulles: Li Sin Man și Cian Kai-și. Primul a cerut îngăduința Organizației Națiunilor Unite de a porni război împotriva Coreei de nord și celălalt a declarat că „în cursul anului 1958 se va consacra cu o încredere nețărmurită sarcinilor de recucerire a Chinei continentale..."

Creații ale „războiului rece", aceste marionete știu prea bine că alt climat politic înseamnă dispariția lor. Rolul lor de marionete se vede și din altitudinea ostilă pe care au avut-o față de conferința de la Cairo, unde s-au adunat reprezentanții popoarelor Asiei și Africii.

Solidaritatea popoarelor din aceste două continente a stîrnit nemulțumirea puterilor colonialiste. „Daily Telegraph" menționează că la conferința de la Cairo, „au apărut semnele transformării acesteia într-o uriașă demonstrație antioccidentală". Dacă prin occident, ziarul britanic înțelege puterile colonialiste, atunci el nu se înșeală. Într-adevăr, popoarele Asiei și Africii nu mai vor să mai vadă în țările lor picior de colonialist — nici măcar cel de tip nou, american. Asta a înțeles-o bine și Nixon, care — scrie „New York Post" — în urma vizitei făcute în Africa și Extremul Orient „a căpătat convingerea că există prea mulți americani peste mări, că ei sînt prea vizibili și creează deseori resentimente față de S.U.A.".

Conferința de la Cairo, ultimul eveniment important al anului 1957, a marcat pornirea unei acțiuni mai hotărîte în vederea întăririi rămășițelor colonialismului, continuarea luptei împotriva imperialismului și totodată, elaborarea unor planuri de dezvoltare economică generală a întregii regiuni afro-asiatice.

Nu poate exista o pace trainică pe pămînt cît timp mai există popoare cărora le sînt interzise dreptul la viață, popoare considerate de colonialiști ca popoare de categoria a doua, bune doar de exploatat. Și dacă Nixon a ajuns la concluzia că americanii nu sînt iubiți în Asia și Africa, Stevenson, liderul partidului democrat din S.U.A., merge mai departe și arată și motivul: „Statele Unite — spune el — se află în fața unor grave probleme sociale și economice, dintre care cea mai importantă este aceea de a umple golul între cei care au și cei care nu au nimic, deoarece războiul și revoluția nu se nasc numai în inima și în mintea oamenilor, ci și în stomacul lor. Popoarele care nu au nimic sînt în majoritate popoarele din fostele teritorii coloniale... Aceste popoare nu mai sînt mute și am face bine dacă le-am asculta cu atenție glasul".

Da, aceste popoare nu mai sînt mute, iată adevărul istoric. Numai că avertismentul lui Stevenson pare că sună în deșert, deoarece dl. Dulles își pregătește acum bagajele pentru a pleca să asiste ca „observator" la sesiunea pactului de la Bagdad — menit să înrobească tinerele state eliberate — închipuindu-și că astfel îl va întări.

Anul 1958, ca și anii precedenți, va aduce însă noi dezamăgiri d-lui Dulles și asta în special din partea noilor state din Asia și Africa de a căror voință el refuză să țină seama.

Gh. IOSUB

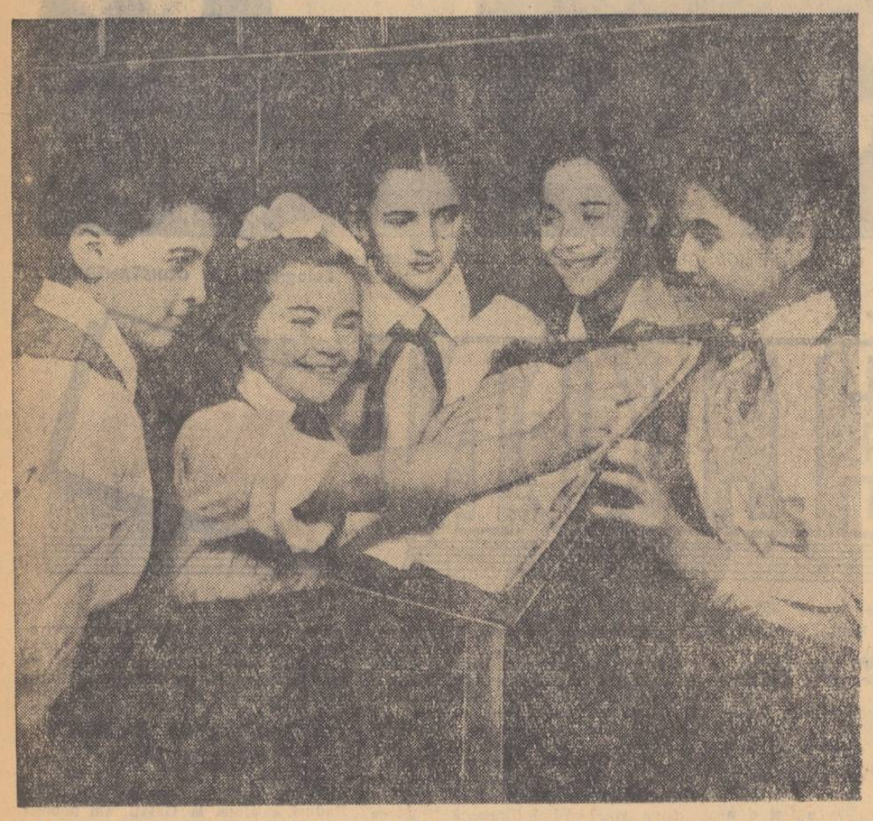

Un grup de copii din corul Radio, avînd în mijloc pe micuța Lucia Catană, se pregătește pentru repetiție. În anul 1958 „corul prichindeilor" își va îmbogăți din nou repertoriul

Fotografia: Mihai POPESCU

Colțul discofilului

Cu prilejul anului nou, „Electrecord" a editat o serie de discuri de muzică populară românească și de muzică ușoară.

Dintre acestea, EPA 2406 cuprinde „Sîrba de concert", interpretată de orchestra de muzică populară „Electrecord" dirijată de Ionel Budișteanu (la vioară: Nicu Stănescu) iar pe verso, jocul moldovenesc „Pe bătăi", aranjament de Sergiu Sarchizov.

EPA 2407 cuprinde „Hora din Vlașca", cu orchestra condusă de Nicu Stănescu și cu Ion Păturică la cobză. Pe verso, „Cîntecul lui Barbu Lăutaru", cu solo voce Dan Moisescu, la cobză Ion Păturică

Pentru amatorii de muzică de dans au apărut:

EDA 2394: „Te salut Moscovă", de Elly Roman, pe verso „Te iubesc" de N. Kirculescu, cu orchestra Electrecord, dirijată de T. Cosma (solo voce: Gigi Marga).

EDA 2398: „C'est magnifique" de Cole Porter (solo Gigi Marga) și „S-a întîmplat într-o gamă" de Radu Șerban (solo voce: Simona Casian).

EDA 2410: „Oho! Aha!" în interpretarea orchestrei „Electrecord" dirijată de Teodor Cosma (solo voce: Roxana Matei), pe verso: „Tu, doar tu" interpretat de o formație de coarde.

E. M.

Corul prichindeilor

La garderobă mi-am agățat haina alături de zeci de paltonașe, iar cizmele mele păreau niște uriași rătăciți în împărăția șoșoneilor. Am intrat în studioul mare al Radioului, de acolo de unde în atîtea seri se transmit zeci de concerte,

Pe practicabilele așezate în scări stăteau peste 100 de copii, — vorbăreți, nebunateci și frumoși, așa cum sînt totdeauna copiii. Jos, în primul rînd, luaseră loc rochițele roz, albastre, vernil și albe deasupra cărora stăteau unduitoare sau puțin țepene cosițele prinse în mîndra tinerețe a fundelor multicolore. Veneau apoi băieții de aceiași vîrstă nici unul mai mare, îmbrăcați și ei în culori deschise ce aminteau regretul mamelor ce-și doriseră probabil cîndva vreo fată. Cu cît ridicai privirea, această paletă multicoloră asemeni unei flori, se închidea ca într-o corală în roșul mac din cravatele pionierești. Sus, în ultimele rînduri apăreau cravatele, fișiurile și băștile prinse cu ace sidefate, trădînd prezența „celor maturi" „nici unul mai bătrîn de 18 ani. Instrumentiștii din orchestră, în părul cărora cenușa vremii presărase amintirea anilor, întîneriseră și ei parcă, fugărindu-și acordurile într-o joacă după cea mai bună notă. Copiii glumeau, țipau, se îmbrînceau, și fredonau iar murmurul tuturor năștea o uvertură închinată tinereții și bătrîneții — o uvertură la programul ce trebuia să se imprime în duminica aceea, „Ceața lui Baboi", mică operă de Nelu Ionescu.

★

Să facem mai întîi cunoștință. Lucia Catană are opt ani și e elevă la școala medie nr. 15 din Capitală. E blondă, ochi negri, năsuc cîrn și funde roșii... Fiică a unui funcționar și a unei gospodine, ale căror pasiuni din tinerețe, a tatălui pentru vioară și a mamei pentru pian, n-au trecut niciodată limitele căminului. Lucica a răzbunat visurile părinților. De un an este solistă a corului de copii al Radiodifuziunii și în vara aceasta a cîntat chiar și la Festivalul dela Wuppertal—Dusseldorf (R.F.G.), unde peste 12 țări și-au trimis cele mai bune coruri de tineret și copii

— Știți, noi am fost cei mai buni, ne mărturisește cu mîndrie copilărească Lucica.

— Ce te face să crezi asta?

— Păi, însuși domnul Gunther ne-a spus-o.

— Ai vorbit chiar tu cu el?

— M-a și sărutat, încheie cu un aer de satisfacție și cu un argument fără replică Lucica.

Alexandru Șumski, care i-a acompaniat la pian în timpul festivalului, ne relatează cîteva întîmplări.

„Era în ultima zi. Se hotărîse ca un reprezentant al celui mai bun cor (și Lucica are dreptate!) să spuie cîteva cuvinte de mulțumire organizatorului acestui festival, prof. Gunther. Sala de la Wuppertal era plină pînă la refuz. Lucica, cu un buchet de flori enorm în brațe și în degetele ei micuțe cu o foaie de hîrtie pe care era scris cum se citește, începe primele cuvinte și spre disperarea noastră se oprește... Apoi o vedem cum îi pune brusc în brațe prof. Gunther buchetul și întorcîndu-se spre mecanicul de la stația de amplificare îi spune într-o limbă, pe cît de pitorească pe atît de convingătoare:

„Te rog, din microfonăn mai untăn. Ih klaine și niht nimic în sale". Microfonul a fost coborît la un metru, dar nu a mai fost nevoie de el, fiindcă prof. Gunther a sărutat-o, mulțumind prin ea întregului cor al Radioului romîn, care vorbise prin cîntec mai mult decît prin orice discurs."

Florin Enăceanu are 9 ani și este un adevărat „domn" în pantalonii lui negri, lungi cu dungă, cu freza impecabilă și cu mocasinii din piele bej. Este de trei ani solist al corului de copii și duce mai departe tradiția de cîntăreți pe care baritonul Enăceanu de la Opera de Stat a deschis-o în familia sa... Cu o dezinvoltură de cîntăreț care este obișnuit cu interviurile, Florin ne „împărtășește" impresii de la Festival:

„Au plăcut cu deosebire cîntecele noastre, pentru că erau foarte vesele. Nea Alecu de Nelu Ionescu... (aci intervine colega lui, Filomela Capră, care ne asigură că Florin a repurtat un mare succes cu bucata în limba germană „Micki fotbalistul").

— O impresie personală din turneu?

— „O, sînt așa de multe. Grădinile zoologice din Viena și Wuppertal, scara rulantă din magazinul de jucării din Düsseldorf, ciocolata mare pe care mi-a dat-o o doamnă din Germania spunîndu-mi că „dacă trăia fiul ei și nu murea în război ar fi avut poate și ea un nepoțel care să cînte în vreun cor", și mai ales frica ce am resimțit-o după ce s-a terminat primul număr al programului cînd spectatorii au început să bată din picioare și să fluiere. După cîteva minute, cînd am auzit strigîndu-se „bis", am înțeles că așa se aplaudă acolo"

— Altceva?

— „Altceva? am să vă povestesc eu..."

De data aceasta a vorbit dirijorul Ion Vănica

„Ne dusesem cu toții — și eram vreo sută — să facem tîrguielile tradiționale, rezervate amintirilor și darurilor pentru cei de acasă. Totul s-a petrecut în mod obișnuit. S-au cumpărat păpuși, picsuri, ochelari de plexiglass și materiale de nylon. Dar am simțit deodată că plouă. M-am uitat în sus: nimic. Pricepusem. Cei 90 de copii ai noștri cumpăraseră 90 de pistoalejucărie cu apă și, ca să fie convinși că vor ști să le manipuleze, în țară, le recepționau fără o țintă precisă. În cîteva minute corul nostru era ud leoarcă și nu a mai fost de mirare că în trenul care ne ducea spre țară străinuturile aminteau pătania de la Wuppertal.

L. SAPLAN

Noutăți culturale de peste hotare

● IN CINSTEA Armatei Populare Chineze de eliberare un grup de pictori din Pekin a realizat o lucrare colectivă ilustrînd celebrul marș de peste 12.000 km. din 1934—1935. Tabloul, pictat în stilul tradițional chinez, este realizat pe un sul cu o lungime de 142 picioare și o înălțime de două picioare.

● IN PRIMĂVARĂ va fi organizat la Hanoi un festival teatral. Acest festival va începe la mijlocul lunii februarie 1958 și va dura peste o lună. Cu această ocazie vor fi trecute în revistă spectacolele și piesele prezentate în ultimii ani și se vor alege cei mai buni actori și cele mai bune piese. Un alt scop al festivalului este sporirea simțului de răspundere al lucrătorilor din teatru, în vederea însufletirii maselor la lupta pentru realizarea unității naționale și mărirea producției.

● RECENT a fost creat în Cehoslovacia un nou muzeu „Bedrich Smetana" în castelul din Benatky pe Jizora, unde compozitorul a trăit în anii 1844—1847. În acest muzeu se păstrează manuscrise ale compozițiilor lui Smetana de la începutul activității sale de creație și alte documente, dintre care multe necunoscute pînă în prezent.

● DE CURIND a avut loc la Sofia ceremonia inaugurării unui nou teatru. Este vorba de teatrul de pe lîngă Institutul superior de artă dramatică „Krestu Sarafov". La acest teatru — al 8-lea teatru dramatic din Sofia — tinerii actori se vor perfecționa în profesiunea lor, oferind totodată publicului spectacole dintre cele mai bune și mai variate. În afară de spectacolele absolvenților, care vor face la acest teatru un stagiu de un an, își vor prezenta aici cele mai bune realizări studenții de la toate cursurile institutului.

● ZIARUL „Zeri i Popullit", care apare la Tirana, relatează despre o convorbire care a avut loc recent între scriitorul albanez Kole Yakova și academicianul bulgar Vladimir Gheorghiev, cunoscut specialist în limbile indoeuropene și limbile vechi din Balcani. După cum afirmă academicianul V. Gheorghiev, primele documente scrise de limbă albaneză nu datează, după cum se afirma, din secolul al XV-lea (1462). V. Gheorghiev a declarat că scrierea albaneză exista deja în secolul VI î.e.n. Acest lucru l-a constatat descifrînd inscripțiile de pe vasele de ceramică descoperite cu 2-3 ani în urmă în morminte circulare (tumulus) și pe un tînel găsit de asemenea într-un mormînt.

ABONAȚI-VĂ PENTRU ANUL 1958

la publicațiile

UNIUNII SCRIITORILOR DIN R. P. ROMÎNA:

GAZETA LITERARA
VIAȚA ROMINEASCA
UTUNK
STEAUA
IGAZ-SZO
TINARUL SCRIITOR
IAȘUL LITERAR
SCRISUL BANATEAN
NEUE LITERATUR
NOVI JIVOT

Abonamentele se primesc prin difuzorii voluntari din întreprinderi, instituții și școli, oficiile poștale, factorii poștali, precum și la administrația Uniunii Scriitorilor din R. P. Romînă, șos. Kiseleff nr. 10, raionul I. V. Stalin, București, 3.

5 MINUTE cu artistul poporului JULES CAZABAN

Cum se începe un interviu? Am uitat formula. Nu-s de vină: o fisticeală. Adică ce, credeți că numai actorii au trac? Aș, de unde. Numai că ei nu pot s-o ia de la început în aceeași seară. Pe cînd eu... fac cu disperare 5.13.05 și privesc neconsolat spre lacul Herăstrău. Nu e maestrul acasă și gata. Ce să fac?

— **Mai încearcă o dată** — zice inspirat secretarul de redacție, băgîndu-mi sub nas, ca avertisment, pagina cu locul rezervat pentru interviu. **Ah, uite și caricatura...**

— **Deh!** — zîmbește mefistofelic de la biroul alăturat un coleg. **Acum e ...artist al poporului.**

— **Nu se poate,** zic. **Desigur că maestrul e ocupat. Altfel...**

— **Ei? Altfel?**

— **Altfel îmi răspundea. Știi doar că simbăta trecută, în plină Lună a culturii a găsit răgaz să vină în mijlocul nostru la decernarea premiului criticii teatrale, deși nici el și nici alt artist de la Municipal nu primise vreun premiu. Pe cînd colegii lui Radu Beligan...**

— **Lăsați vorba** — poruncește secretarul de redacție și-mi zvîrle ultimatumul din ușă. — **Îți mai dau o oră.**

— 5.13.05... 5.13.05... 5.13.05

— **Alo!**

Sînt fericit ca un copil venit cu sorcova.

— La mulți ani, maestre! Să ne trăiești! Roluri cît mai frumoase îți dorim și eu și colegul meu și revista „Magazin" și...

— **Îți mulțumesc. Asemenea.**

Pauză. Schimb vocea.

— Știți... Un interviu la început de an...

— **Nu prea am timp. Dar trimite-mi totuși întrebările**

— E prea tîrziu. Simbătă trebuie să apară și...

— **Atunci întreabă-mă.**

Luat prin surprindere, nu mai am vreme să le pregătesc. Dar fie și prin telefon, cu toate că maestrul nici nu bănuie cît îmi va fi de greu atunci cînd voi așterne totul pe hîrtie. E limpede că sînt de pe acum în inferioritate față de confrații mei care au mai scris la această rubrică. Eu nu voi putea scrie nici un cuvînt despre mobilă, covoare și fotolii, despre fotografii, afișe, distribuții pe care orice actor le păstrează cu evlavie, sau, în sfîrșit, despre cafeaua pe care n-am avut prilejul s-o beau... prin telefon.

— Anul 1957 v-a adus titlul de artist al poporului. Ce așteptați de la 1958?

— Este adevărat că 1957 mi-a adus marea satisfacție a titlului de artist al poporului. Dar nici anul 1957 nu trebuie să se laude față de mine că mi-a acordat această cinstire. Anul ar trebui să se gîndească că cel puțin treizeci de ani s-au străduit pentru acest titlu. Ce pot să-mi doresc în 58? Trebuie să mă gîndesc puțin. Am găsit. Încă un titlu de artist al poporului.

— Cum ați spus?

— **Chiar așa. În definitiv dacă o medalie sau un ordin poate fi acordat de mai multe ori, de ce un titlu ca acesta să nu se poată acorda încă o dată dacă-l meriți?..** Dar aici intervine o primejdie: **dacă nu-l meriți. Dacă nu, s-ar putea retrage și primul.**

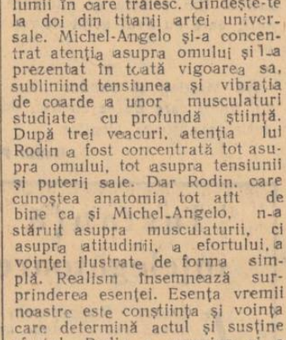

— În acești treizeci de ani care este rolul pe care l-ați iubit mai mult?

— Un actor iubește întotdeauna un roi visat și nejucat. Aici e ca-n dragoste. Numai dorința neîmplinită te urmărește mereu. Și cum eu niciodată n-am destăinuit visuri înalte, nu destăinuiesc nimic nici de data asta.

— Spuneți-mi măcar atunci: Cum lucrați asupra unui rol?

— Nu știu. Și n-au știut niciodată nici regizorii mei. Mă pomenesc cu rolul știut și lucrat fără să-mi dau seama cum.

Atac frontal:

— Un rendez-vous acordați spectatorilor?

— **Desigur.**

— **Unde?**

— **La Municipal.**

— **În ce rol?**

— **În Marvolio din cea de-a 12-a noapte a lui Shakespeare.**

— Și dacă ați fi spectator, ce-ați dori să vedeți în 1958?

— Atunci aș vrea să văd un spectacol Pirandello.

— Vă mulțumesc. Interviul e gata.

— La revedere.

...Și receptorul a căzut în furcă. Ce să mai adaug? A, da. Era să uit: am plecat să beau singur o cafea...

Eugen ATANASIU

Gînduri și proiecte ale artiștilor

De vorbă cu Militza Pătrașcu

Am discutat cu sculptorița Militza Pătrașcu despre ultima „Interregională" a Bucureștiului și despre ce reprezintă sculptura expusă.

— Mă întrebi cum poate fi rezolvată dubla problemă a monumentalului în sculptură și al accesului tuturor iubitorilor de frumos la această artă atît de scumpă. Sculptura este o problemă de educație... de educație și pentru sculptori și pentru spectatori.

Pentru sculptori este o problemă de educație, fiindcă ei trebuie să-și adapteze viziunea plastică și posibilitățile tehnice la aspirațiile și la sentimentele lumii în care trăiesc. Gîndește-te la doi din titanii artei universale. Michel-Angelo și-a concentrat atenția asupra omului și l-a prezentat în toată vigoarea sa, subliniind tensiunea și vibrația de coarde a unor musculaturi studiate cu profundă știință. După trei veacuri, atenția lui Rodin a fost concentrată tot asupra omului, tot asupra tensiunii și puterii sale. Dar Rodin, care cunoștea anatomia tot atît de bine ca și Michel-Angelo, n-a stăruit asupra musculaturii, ci asupra atitudinii, a efortului, a voinței ilustrate de forma simplă. Realism însemnează surprinderea esenței. Esența vremii noastre este conștiința și voința care determină actul și susține efortul. Rodin a surprins și a știut să plasticizeze acest lucru.

Pentru noi, problema este aceeași: să găsim forma cea mai simplă pentru a exprima cît mai puternic voința în plină afirmare a omului vremii noastre.

— *Ați spus însă că este o problemă de educație și pentru spectatori?*

— Da. Este o problemă de educație și pentru ei, pentru că arta nu trebuie numai să le mîngîie privirea, ci mai ales să le orienteze gîndurile, să le stimuleze voința, să le pună în evidență frumusețea actului. De aceia, de la marile lucrări statuare, monumentale, care sînt în văzul continuu al tuturor și pînă la micile lucrări de felul tanagrelor, sculptura trebuie să educe privirea spectatorilor pe această linie a voinței și a actului. Cînd spun aceasta nu mă gîndesc numai la lucrările de mare tematică, ci și la portrete, la ilustrarea unor scene mitologice sau chiar la tanagre.

— *Pe această linie, ce pregătiți acum?*

— La expoziția pe care o voi deschide în februarie, voi expune și scene din viața noastră actuală văzute în basso-relief, și portrete ale unor personalități ale vieții noastre sociale, și mici lucrări accesibile oricui, în care vor apărea și chipuri sau măști, ca aceia a marelui George Enescu, dar și mici statuete tanagra.

B. SĂRĂȚEANU

MILITZA PĂTRAȘCU — *Oameni din Renaștere*

Cinematografia egipteană de azi

Corespondență specială

Industria cinematografică egipteană ocupă azi un loc de frunte atît în Egipt, cît și în Orientul Mijlociu. Născută relativ recent, industria aceasta s-a dezvoltat datorită citorva „entuziaști".

În perioada dinainte de război, industria cinematografică egipteană a avut o viață întructîva boemă. Producătorii dinainte de război și artiștii din această perioadă se adresau unei mase inculte, care avea posibilitatea să vadă un spectacol — de calitate inferioară — în schimbul unei sume reduse.

Astăzi situația s-a schimbat. Perioada de după război a adus noi schimbări în viața poporului. Masa spectatorilor s-a format și și-a rafinat gustul.

Cinematografia egipteană a încercat, în primul rînd, să se apere de puternica concurență de peste hotare, apoi a privit în jur pentru a solicita ajutor. Au fost promulgate legi care au sprijinit-o. Astăzi industria celei de a șaptea arte, care pentru noi este de fapt a doua artă în ordinea importanței, se simte puternică și o și dovedește.

Dacă la început filmul egiptean făcea pași nesiguri, astăzi putem spune că el a ajuns la maturitate. El este în măsură să concureze (pe plan comercial) cu producțiile străine. Cea mai bună dovadă ne este dată de succesul fără precedent al filmelor egiptene „La Annam" („Noapte fără sfîrșit"), care a ținut afișul în premieră timp de 11 săptămîni, „Wissada Khalia" (Iluziile dragostei") care a cunoscut o mare afluență de public timp de 5 săptămîni. La cinematograful Metro, „Ochak el leil" („Îndrăgostiții de la miezul nopții") a atins adevărate recorduri. În momentul de față, o altă capodoperă atrage un imens număr de spectatori la cinematograful „Cairo Palace". Este vorba de filmul „Rodda Qalbi" („Chemarea inimii".) Filmul acesta, în culori și pentru cinemascop, este o poveste de dragoste în atmosfera specifică a anului 1952, și totodată povestea venirii la putere a lui Gamal Abdel Nasser. Filmul povestește, deși sub un nume de împrumut, începuturile carierei președintelui Republicii Egipt. După părerea unanimă, filmul este una din marile realizări ale industriei cinematografice egiptene.

Dar, vă veți întreba, care este stilul regizorilor egipteni?

Există de fapt mai multe stiluri, și nu putem spune că unul dintre ele domină pe celălalt.

Sînt cîțiva regizori care se detașează net de restul celorlalți. De pildă, Salah Abou Seif, realizator care se bucură de mult prestigiu, a adoptat un stil bine definit. Filmele sale amintesc de școala franceză, fiind ușor impregnate și de realismul italian. Stilul lui Youssef Chahine este diferit, inspirîndu-se din realismul italian din perioada 1945—48, cînd am putut admira „Sciuscia", „Roma, oraș deschis", „Hoții de biciclete" etc. Ultimul său film, pe care Egiptul îl va prezenta fie la Festivalul de la Cannes, fie la cel de la Berlin sau Veneția, se intitulează „Bab-el-Hadid" („Stația Centrală"). Este un film de avangardă, cu o tehnică pură și plin de îndrăzneală. Decupajul este nervos și de un realism impresionant. Youssef Chahine are stofa unui Fellini sau a unui Rene Clement. Ezzeldine Zulficar, realizatorul capodoperei „Rodda Qalbi", are stilul său specific. Maniera sa este extrem de inteligentă, și insistă de preferință asupra laturii sentimentale a eroilor înfățișați, fără a disprețui acțiunea. Toate filmele realizate de el se disting prin stilul îngrijit și prin atenția acordată detaliului. El s-a specializat în ecranizarea unor opere complicate, pe care le transpune în imagini respectînd întru totul opera din care s-a inspirat.

Spre deosebire de Ezzeldine Zulficar, Kamal el Cheikh este puternic influențat de stilul lui Hitchookk. Prima sa realizare, „Menzel nr. 13" („Casa nr. 13"), constituie o capodoperă a genului. Toate celelalte producții realizate de el sînt de aceeași factură, „Hayat ou mout" (Viață sau moarte"), fiind cel mai desăvîrșit film al său. El realizează nu mai mult de două filme pe an, însă fiecare este lucrat cu o infinită grijă, atît din punct de vedere tehnic, cît și artistic.

Dar fiecare din acești regizori are de întîmpinat o dificultate majoră: nu găsesc artiști buni pentru interpretarea filmelor lor. Din nefericire, problema aceasta ține în loc înaintarea industriei cinematografice egiptene. În afară de cîteva elemente talentate și care se pot număra pe degete, artiștii de clasă lipsesc, iar pentru moment, nu se poate prevedea o schimbare a situației în viitorul apropiat. Citățm printre cei mai de seamă artiști de astăzi pe Faten Mamama, (o tînără actriță de 25 de ani, care dovedește un admirabil talent dramatic), o altă tînără de talent Magda, pe Omar el Cherif, tînăr artist căruia i se prezice una din cele mai frumoase cariere, pe Emad Hamdi, ginerele lui Amedeo Nazzari, pe Ahmed Ramzi, tînăr artist extrem de simpatic, și pe cîțiva cîntăreți și cîntărețe care domină pe ceilalți prin vocile lor, dar nu în egală măsură și prin talentul lor. Nu trebuie să uităm că Egiptul și țările din Orientul Mijlociu adoră cîntecele și dansurile. Din această cauză, multe din filmele realizate, (în medie 80%), sînt filme cîntate și dansate. Spectacolele acestea sînt mănoase pentru producători, care, caută să obțină cît mai multe beneficii de pe urma sumelor investite. Iată deci, o altă cauză care face ca cinematografia egipteană să nu ajungă în suficientă măsură pe piețele străine. În afară de cele 20 la sută filme de calitate, celelalte sînt destinate consumului intern.

Printre cele cîteva filme exportate în țări străine (printre care se numără U.R.S.S. Cehoslovacia, China Populară, etc.) vom cita „Cerul infernului", realizat de Youssef Chahine, „Hayat ou mout" de Kamal el Cheikh, „Maawed maal saada" („Întîlnire cu fericirea"), realizat de Ezzeldine Zulficar, filme care nu cuprind cîntece și dansuri și al căror stil este de clasă internațională.

Astăzi, datorită promulgării noilor legi, cinematografia egipteană este în curs de reorganizare. Ea se va reface și va însuma stilul filmului egiptean, conturat pînă acum de cîțiva regizori. Noua producție se anunță excelentă. Se așteaptă cu nerăbdare apariția unor filme care vor fi apreciate nu numai în Egipt și în Orientul Mijlociu, ci și în Europa și pe alte continente.

Egiptul produce azi 50 de filme în alb și negru și cîteva filme în culori și cinemascop. Media aceasta este satisfăcătoare și sperăm că o vom păstra. Nu se intenționează revenirea la epoca cuprinsă între anii 1944—1953, cînd se produceau peste 100 de filme pe an, printre care 95 erau cu totul improprii. Noile filme vor fi demne de deosebirea și prestigiul pe care le-a cucerit Egiptul în ultimii ani.

Jacques PASCAL

Redactor șef al revistei „Cine-Film"

Cairo, decembrie 1957.

ECOURI CINEMATOGRAFICE

● *CINEMATOGRAFIA bulgară lucrează în prezent la numeroase filme artistice închinate trecutului istoric, luptei de eliberare duse de poporul bulgar, precum și construirii socialismului. Printre filmele care vor apare sînt „Ani de dragoste" și „Legea mării", inspirate de viața tineretului bulgar din zilele noastre. După o povestire a cunoscutului scriitor bulgar Orlin Vasiliev se va realiza filmul „Jurămîntul haiducului", care va aduce pe ecran un erou legendar al luptei pentru libertatea poporului, pe neînfricatul Strahi. A fost, de asemenea, ecranizată povestirea scriitorului clasic bulgar Elin Pelin „Gherakovții" (Ulii).*

● *ÎN COLABORARE cu cinematografia ungară, cineaștii bulgari vor transpune pe ecran un roman al lui Jules Verne, iar împreună cu cineaștii din R. D. Germană, cinematografia bulgară va realiza filmul „Stelele"*

● *JEAN MARAIS deține rolul principal masculin din noul film francez Un amour de poche. Regia filmului aparține lui Pierre Kast, autorul mai multor reușite filme de scurt metraj. Alături de popularul actor francez apar tinerele talente Geneviève Page și Agnès Laurent*

● *ROGER VADIM este autorul filmului realizat în Spania care se intitulează Les bijoutiers du clair de lune, care întrunește în distribuție două nume celebre ale ecranului internațional: Alida Valli și Brigitte Bardot*

● *PE ECRANELE Parisului a rulat nu de mult un film deosebit de interesant: Les étoiles ne meurent jamais — „Stelele nu mor niciodată", compus din mai multe secvențe alese din cele mai bune filme care au adus gloria cinematografiei franceze. „Stelele" sînt marii actori francezi de film dispăruți: Max Dearly, Louis Salou, Victor Boucher, Harry Baur, Jules Berry, André Lefaur, Marguerite Moreno, Louis Jouvet, Raimu.*

● *REGIZORUL Münir Hayri Egeli și producătorul Hhan Filmer se află acum la Paris pentru a discuta problema realizării unei coproducții franco-turce, care urmează să se filmeze la Istanbul*

● *JOHN BERRY regizorul care a realizat filmele de mare succes Ali Baba și Don Juan, a realizat de curînd filmul Tamango, adaptarea pentru ecran a nuvelei cu același nume a lui Prosper Merimée. În rolurile principale apar actrița neagră Dorothy Dandridge, celebrul actor german Curd Jürgems și talentatul actor francez Jean Servais. E interesant de remarcat că la acest film John Berry a fost asistat de Marc Maurette, regizorul francez care a realizat în țara noastră filmul Cîtadela Sfărîmată*

● *JAMES CAGNEY este eroul filmului Omul cu 1000 de fețe, care reînvie pentru o clipă viața vestitului actor de film din trecut, Lon Chaney. Regia filmului aparține lui Joseph Peoney. Alături de James Cagney apar Dorothy Malone și Jane Greer*

● *LA VIENA s-a realizat nu de mult o savuroasă comedie muzicală în culori, intitulată Împăratul și spălătoreasa cu Germaine Damar, Grethe Weiser, Petre Weck.*

● *O DUPĂ AMIAZĂ DE DRAGOSTE — așa se intitulează noul film al lui William Warren, care aduce pe ecran un interesant mănunchi de actori: Audrey Hepburn, Maurice Chevalier și Gary Cooper.*

● *UN INTERESANT film francez poartă titlul Maigret și este realizat de regizorul Jean Delannoy după romanul cunoscutului scriitor Georges Simenon. În rolurile principale apar Jean Gabin și Annie Girardot,*

● *THEO LINGEN, popularul comic german, deține unul din rolurile principale în noua comedie austriacă Trei oameni pe un cal.*

● *REGIZORUL francez Jean Boyer este autorul noului film, Șomerul din Clochemerle. În rolul titular apare Fernandel, care e secondat de nume cunoscute ale ecranului francez: Maria Mauban și Ginette Leclerc.*

● *ÎN FEBRUARIE 1958, în Iugoslavia va avea loc un festival internațional al filmului tehnico-științific. Festivalul va fi organizat sub auspiciile asociației pentru dezvoltarea și răspîndirea științei și tehnicii „Nicola Tesla".*

● *RECENT, la Paris au fost înmînate premiile „Victoire du Cinema". Laureații sînt: Danielle Darrieux, Brigitte Bardot (tînăra actriță care în cîțiva ani și-a cucerit celebritatea) Bourvil (partenerul lui Jean Gabin din Străbătînd Parisul), Francois Périer (Coupeau din Gervaise), Claude Autant Lara (regizorul filmului Străbătînd Parisul și al altor filme de mare succes), Robert Bresson (autorul filmului premiat la Cannes. Un condamnat la moarte a evadat), etc. La festivitate au asistat o seamă de vedete franceze, în frunte cu Michèle Morgan (hors concurs de data aceasta).*

● *SCRIITORUL american Ernst Hemmingway și-a văzut ecranizate nu mai puțin de șapte romane, devenind astfel unul dintre cei mai ilustri scenariști ai lumii. Primul roman ecranizat a fost L'Adieux aux armes, cu Garry Cooper și Helen Hayes; iar ultimele două sînt Bătrînul și marea — care prilejuiește actorului Spencer Tracy o valoroasă creație și filmul Și soarele răsare, care după cum am mai scris într-un număr anterior aduce pe afiș cîteva nume cunoscute ale ecranului american: Errol Flynn, Tyrone Power, Mel Ferrer, Ava Gardner precum și actrița și cîntăreața franceză Juliette Greco.*

Frumoasa IRINA SKOBȚEVA — neuitata Desdemona din filmul sovietic Othello *— este una din interpretele principale ale filmului* Un om obișnuit *— în premieră pe ecranele noastre.*

„Cuptorul tineretului" **Fotografia: Clara SPIȚZER**

Caii Gospodăriei Agricole de Stat **Fotografia: Nic. SĂNDULESCU**

DE PRETUTINDENI

LA INSTITUTUL de cercetări pentru telecomunicații urbane și rurale din Leningrad, a fost montată o centrală telefonică experimentală cu comandă electronică. Funcționarea acestei centrale se bazează pe principiul mașinilor electronice de calculat. Din sute de mii de tinti, centrala telefonică automată alege instantaneu linia necesară.

● SINGELE din corpul omului circulă cu o viteză de 30 de metri pe secundă.

● UN CRAB uriaș, cîntărind circa 25 kg. a fost descoperit de niște pescari în apele lacului Menzaleh (Egipt). Prins în plasă, el a atacat pescarii, rănind grav pe doi dintre ei, și apoi a căzut în apă reușind să scape.

● **INGINERUL Samurov din Leningrad a inventat un aparat rapid de filmat, care obține 10 milioane de cadre filmate pe minut. Noul aparat de filmat va permite oamenilor de știință să pătrundă mai adînc în variatele procese fizice, chimice și biologice care au loc în natură.**

● FLOTA JAPONEZA de pescuit perle a reușit să găsească o perlă de 60 de carate, avînd un diametru de 2,5 cm. — considerată a treia perlă din lume ca mărime.

● **O SCRISOARE** trimisă din Veneția la 16 august 1913 la Chioggia (27 km. depărtare) a revenit recent instituției care o trimisese cu mențiunea : adresantul necunoscut.

● OCHELARII de soare se cunosc de cel puțin 1000 de ani. Atunci însă ei se confecționau din plăci subțiri de chihlimbar sau din bășici de pește transparente, bine întinse.

● **RECENT a fost dată în exploatare la Șanhai prima fabrică din China care produce fibre de sticlă. Cu aceste fibre se fabrică țesături, fringhii și alte produse rezistente la acizi, la substanțe alcaline și temperaturi ridicate.**

● O VEDETA a marinei australiene circulînd cu mare viteză și pe un timp cețos a suferit un accident în urma unei ciocniri cu o... balenă care tocmai se ridicase la suprafață. În timp ce balena a dispărut în adîncul oceanului, vedeta a suferit grave stricăciuni, fiind necesară remorcarea ei.

● IN ORAȘELUL iugoslav Ptuj, un papagal a salvat de la moarte un copil de două luni. În timp ce copilul dormea în leagăn și mama lui era în camera vecină, s-a spart o conductă și apa a început să înunde leagănul. Atunci, papagalul a scos niște țipete atît de stridente, încît a alarmat mama, care a sosit la timp să-și scape copilul de la moarte.

● DOI SAVANȚI americani pretind că cașaloții vorbesc. Ei au înregistrat pe bandă de magnetofon, cu ajutorul unui aparat scufundat în apă, 53 strigăte guturale diferite ale acestor uriași ai apei.

● **UN OLANDEZ, Bouke Dijkstra, din Haga, afirmă că deține recordul mondial la fumatul pipelor. Ultima sa performanță : a fumat fără întrerupere dintr-o pipă 110 minute.**

● **IN FUNDUL lacului Diavolului din R. Cehoslovacă, situat într-unul din cele mai sălbatice ținuturi ale Boemiei, a fost descoperit un șir de soldați hitleriști mumificați, cu uniformele în perfectă stare și o coloană de căruțe de care erau înhămați cai. Surprinzătoarea stare de conservare a cadavrelor s-a explicat prin temperatura scăzută a apelor lacului și prin conținutul lor mare de tanin.**

● UN GRUP de exploratori alpini din Elveția, pregătindu-se pentru o expediție de explorare a muntelui Dhanlagiri din Himalaia, al șaselea ca înălțime din lume, au recurs la o metodă năstrușnică spre a face rost de banii ce le lipseau pentru finanțarea expediției. Au anunțat că toți cei ce vor depune în contul expediției cinci franci vor primi cîte o carte poștală specială din ținutul explorat, semnat de toți participanții la expediție, precum și de unii băștinași. Cum în Elveția există destui colecționari de amintiri și curiozități, membrii expediției speră că vor putea în curînd porni la drum.

● CEHOSLOVACIA este o țară cu un înalt grad de industrializare. La extracția huilei, Cehoslovacia ocupă al 7-lea loc în Europa și al 12-lea în lume. La extracția cărbunelui brun, al 4-lea în Europa și în întreaga lume. În ceea ce privește producția de oțel și fontă, ea se situează pe locul al 8-lea, la cea de motocicilete pe al 5-lea.

● **DIFERENȚA de temperatură de la zi la noapte este atît de mare în lună încît locuitorii ei s-ar putea „scălda" ziua într-o baie de sulf topit (plus 129,5 grade C.) iar noaptea să patineze pe alcool înghețat (—127,5 grade C.).**

● IN CURSUL campaniei electorale pentru alegerile parțiale din Liverpool (Anglia) s-a întîmplat un accident deosebit de hazliu. Din cauza unor defecțiuni tehnice survenite la televiziune, apariția pe ecran a candidatului conservator a fost însoțită de discursul rivalului său laburist, iar candidatul laburist s-a trezit... elogiind partidul conservator.

● CETĂȚEANUL englez Charles Tronsdell, în vîrstă de 77 de ani, găsind că în Anglia e prea mult zgomot, s-a hotărît să se mute pe insula Sfînta Elena din Atlanticul de Sud, odinioară locul de exil al lui Napoleon. Năstrușnica idee i-a venit citind „Memorile din Sfînta Elena" de Las Cases, confidentul lui Bonaparte, din care a aflat că pe această insulă domnește o liniște desăvîrșită.

● PENTRU a vindeca de reumatism un elefant de la circul din Brno (R. Cehoslovacă), au fost aduse mai multe tone de nămol din renumita stațiune balneară slovacă Piestany. Elefantul și-a pus docil labele bolnave în cîte un butoi plin cu nămol. Patru zile de tratament și sănătatea uriașului pacient a fost restabilită.

cu și despre CEZAR PETRESCU

(Urmare din pag. 1-a)

care ar fi mai vîrstnic ți convine și că de aceea o confirmă. Vă asigur că nu e cazul. Și-apoi, atît înfățișarea, cît și activitatea lui scriitoricească, dau o peremptorie desmințire acestei ipotetice, dar posibile bănuieli.

★

Un confrate, redactor la această revistă, m-a întrebat dacă n-aș fi dispus să dau publicității o convorbire cu Cezar Petrescu, luîndu-i, cum s-ar zice, un interviu. Fără să țin seama de perfidul sfat al diabolicului Talleyrand care spunea că niciodată nu-i bine să dai curs primei porniri, pentru că mai totdeauna e cea mai bună, m-am grăbit să răspund :

— Cum de nu ? Cu plăcere !

M-am convins repede însă (repede, repede, dar nu îndestul de), că nu răspunsesem cu mintea rominului cea de pe urmă și — am înțeles tardiv, că ar fi fost mai nimerit să urmez postumul sfat al șugubățului episcop de Autun. Dar apucasem a făgădui. Să dau înapoi ? Nu-i frumos. Pe bou îl legi de coarne, pe om, de vorba lui, zice dreptul cutumiar francez la capitolul contractelor sinalagmatice. Dar mai gîndeam, cu întîrziere, că interviul își are un rost, atunci cînd e luat unui om politic de mare răspundere, care, pe această cale, face declarații publice de interes obștesc. Interviurile luate scriitorilor și artiștilor, în afară că se referă la probleme de interes mai redus și privind cercuri mai restrînse, mi-au făcut mai întotdeauna impresia fotografiei-poză : capul mai la stînga, privirea la mine, surîdeți puțin, atenție, fotografiez ! Să joc eu acest rol față de vechiul meu prieten Cezar Petrescu și să primească el să-mi pozeze astfel ? Capul la stînga, privirea la mine... etc. ? Unui reporter abil și specializat (nu e cazul meu), îi vine ușor să redeie cu vervă convorbirea cu un om pe care îl cunoaște puțin, sau chiar deloc. Aș vrea să-l văd însă jucînd interviu propriului său tată sau măcar unui alt membru al onor sale familii. Dar ca să curm năvala acestor gînduri acre, ridic receptorul :

— Dragă Cezar, ne putem întîlni astăzi ?

— Desigur !

— Aș vrea să-ți spun ceva.

Pînă să sosească ora întîlnirii, îmi făcusem un plan. Mă hotărîsem să nu-i pomenesc de interviu și, asemeni fotografilor ambulanți, să-l înregistrez prin surprindere. O să-i vorbesc, îmi ziceam, de una de alta și din cînd în cînd pac ! o întrebare. El, va răspunde. Într-un ceas-două, adun eu răspunsurile care îmi trebuie și odată plecat, le dau la gazetă. Dar, se vede treaba că nu am stofă de reporter, sau, cel puțin, că de data aceasta, socoteala din tîrg nu s-a potrivit cu cea de-acasă. Vesel și nebănuind nimic, de cum am deschis ușa, vechiul meu prieten mă întrebă :

— Ei ce voiai să-mi spui ?

Întrebarea asta m-a descumpănit.

— Uite ce-i, zic, am făgăduit „Magazinului" să-ți iau un interviu.

Răspunsul meu, îi păru, se vede, de tot pidosnic, căci îmi răspunse uimit :

— Mie ?

— Dar cui ? Umbrei lui Hamlet ? Și, prinzînd curaj, încep :

— Ca să nu-ți răpesc din, cum zic reporterii, prețiosul timp, s-o luăm de la ou, cu toate că Horațiu îl elogiază pe anticul Homer, tocmai pentru că n-a început de la ou în Iliada lui, avînd dibăcia să-și ticluiască epopeia, unicamente din furia lui Achile.

— Unde vrei s-ajungi ?

— Ca să mă-ntelegi, trebuie să-ți fac o mărturisire : am uitat locul nașterii tale.

— Ei și ?

— Philippide susținea că ești născut la Iași. Eu, țineam morțiș că la Piatra Neamț.

— Mă rog, te mai întreb odată : pentru ce-ți trebuie ție această dată ?

— Nu ți-am spus ? Pentru interviu.

Cezar Petrescu izbucni deodată într-un rîs homeric și, se înțelege, că nu din cauza epopeii la care făcusem aluzie :

— Ai înnebunit ?

— Nicidecum !

— Dar bine, bre omule, ne cunoaștem de cincizeci de ani, mă știi și te știu, zile și uneori nopți întregi am stat împreună la taclale și-acuma să vii tu, hainule, să mă descoși în văzul lumii ? Du-te dracului !

Zicînd acestea, deschise un dulăpior în care hodineau culcate, mai multe sticle. Citind pe eticheta aceleia pe care o alesese „Pinot noir" și dedesubt „Segarcea", pe loc m-am îmbunat.

— Cugetă și tu oleacă, îmi zise, pe cînd lăsa să curgă din sticlă un șivoiaș de rubin topit, în două pahare cu picior : Ginditu-te-ai la vreo întrebare pe care să mi-o pui și la care să nu poți răspunde în locu-mi ?

— La asta nu m-am gîndit.

— Gîndește-te ! Întreabă-te, răspunde-ți... și scrie ce vrei. Acum să vorbim de altceva.

— Ergo bibamus ! zic.

— Perlibenter ! zice.

Și astfel am vorbit cîteva lungi și plăcute ore de altceva. Nu voi scrie nimic despre această convorbire intimă, pentru că nu prezintă nici un interes pentru terți. Mă voi nevoi însă, răscolind cele îndepărtate și vechi amintiri, să aștern pe hîrtie cîte ceva despre fermecătorul meu interlocutor. Despre dînsul, nu despre opera lui. Opera îi e de mult cunoscută, prețuită și consacrată și-n țară și peste hotare, în timp ce el, ca **semplu particoler**, cum spunea bătrînul Lascăr Catargiu, e pentru mulți inedit. Și-apoi, nu mi-a spus să scriu ce vreau ?

★

Pentru că nici un Horațiu nu stă la pîndă să mă vestejească în vreo nouă Artă poetică c-un vers satiric, eu o iau de la ou, adică de la viță. Și cînd zic viță, nu mă gîndesc la spița sau dacă preferați la stirpa neamului, ci de-a dreptul la strugure și la pîrdalnic sucul său. Căci, trebuie să vă spun dumneavoastră, dacă nu știați, că Cezar Petrescu a văzut lumina în plină podgorie a Cotnariului și anume la Hodora, loc măreț și foarte minunat. Venirea lui pe lume și împrejurările în care a avut loc, îmi evocă nașterea lui Henric al IV-lea, Bearnezul. Brutal și păstrător de datini, bunicul matern al acestuia, după ce a frecat buzele nou-născutului cu un cățel de usturoi, umezindu-i-le apoi, după obicei, cu vin de Jurancon, l-a ridicat de lîngă augusta lui mamă, Jeanne d'Albert, regină a Navarei, pentru a-l crește el, după înfricoșatele pravili ale vechilor spartani.

Nu cred ca bunicul lui Cezar Petrescu să-i fi frecat buzele cu usturoi și nici măcar să i le fi uns cu vin de Cotnari. S-ar fi temut bătrînul, căci Cotnariul e primejdios și se zvîntă mai greu. Și-apoi, la Cotnari sînt și alte datini. Știu bine însă că de-abia intrat în a douăzeci și cincia zi a vieții, viitorul romancier a fost învelit în paie, ca o damigeană, de către acest teribil bunic și transportat cu sania șaizeci de kilometri pe un ger cumplit, pînă la Roman, la bunică. Despre această epocă preistorică, precum și de aceea imediat următoare, Cezar Petrescu nu-și amintește tocmai bine și cum nici martori vrednici de crezare nu cunoaștem, o lăsăm în sama istoricilor literari (fiecare cu meseria lui).

★

Zeii ocrotesc învingătorii, Catone pe cei învinși. E o atitudine prin care îngăduitorul Cezar Petrescu se apropie de aprigul Roman. Dar la acesta, ea nu era decît concluzia unui silogism politic, întemeiat pe un ascuțit simț al dreptății și poate și pe puțină trufie, pe cînd la Cezar Petrescu, numai din căldura inimii și din firească omenia sa purcede. A dovedit-o în școală, prin purtarea lui față de colegi și mai tîrziu, prin tot ce-a scris. E firul roș al întregii sale opere. Mi-l amintesc purtînd încă uniforma cu nasturi auriți a Liceului Internat pe care îl părăsise, pentru a o schimba cu aceea mai sobră a Liceului Național, unde se înscrisese. Elev, Cezar Petrescu n-a practicat niciodată lingușirea și pîrîile cele tainice îi repugnau. Fără îndoială că aceasta e pricina pentru care deși cu mult cel mai bine pregătit și după cum se vede și mai înzestrat, n-a fost niciodată premiant întîi. Era mîndru și clontos. Pe profesorii mai slabi cu duhul, îi punea adeș în încurcătură.

Așa, odată, pe cînd suplinitorul catedrei de logică explica silogismul, s-a ridicat obiectînd că într-un silogism, concluzia nu-i totdeauna valabilă.

— Argumentează — a spus omul școalei.

— Vaporul este de fier. Vaporul plutește pe apă. Deci, fierul plutește pe apă, a răspuns Cezar Petrescu.

— Ieși afară, Petrescule ! Ai nota unu la purtare.

— Dar la logică ?

— Ieși afară !

Așa s-a rezolvat pedagogic problema.

★

La izbucnirea revoluției din 1907, Cezar Petrescu era, dacă nu mă-nșel, în clasa a cincia (cititor amator de adevăr istoric, de vreme ce counoaște datele, mă poate corecta la rigoare, dacă e tare în calcul. Eu sînt slab). În orice caz, știu bine că din acea clasă a pornit o manifestație la care s-a alăturat întreaga școală. Elevii acelei clase (tot a cincia cred că era), părăsiseră cursul și încolonați cîte doi, străbăteau coridoarele liceului intonînd cîntece, în circumstanță subversive. A urmat o anchetă strașnică, pentru descoperirea instigatorilor. S-au făcut eliminări. Cap de listă era Cezar Petrescu, îndepărtat temporar din școală pentru zurbă și rocoșire față de autoritatea școlară, împreună cu credincioșii lui amici (și atunci și-acum) : Toader Zipa și Ghiță Ulea.

★

Prin Universitate a trecut repede și ușor. Precocea lui cultură generală îl scutea de sforțări speciale în vederea examenelor. Din liceu încă, își alcătuise o bibliotecă pe care mulți profesioniști nu izbutesc s-o înjghebe pînă la apogeul lor profesional. Mintea lui ageră asimila lecturile cu ușurința cu care colegii mîncăi și hulpavi digerau craflele cofetăriei „Daneur" din Piața Unirii, unde își începeau cariera politică, mîncînd șapte și plătind una.

Îmi aduc bine aminte de ultimul examen al lui Cezar Petrescu la Facultatea de Drept din Iași, trecut în fața profesorului de drept constituțional, Constantin Stere, profesor eminent, dar examinator sever. Cu o zi înainte dădusem o raită pe la Facultate. Pe culoar forfoteau studenți, care discutînd, care mai aruncînd cîte o privire prin caietul de curs. Printre ei se afla și un gligan zburlit și cu privire fioroasă care căzuse de trei ori la Constituțional și urma să se prezinte a doua zi, pentru a patra oară.

— Acum ai cetit Ionescule ? îl întreabă un coleg.

— Am cetit cursul de treisprezece ori, dar la noapte îi mai trag o cetanie și poate o merge.

Și printre dinți :

— Fire-ar a dracului de Stere !

A doua zi mă aflam la berăria „Azuga" cu Cezar Petrescu, alți cîțiva amici și cîteva halbe. Cezar uitase de examen. Un coleg alarmat venise să-l anunțe că-i vine rîndul. S-a ridicat foarte liniștit, spunîndu-ne :

— Mă-ntorc !

Pentru a fi mai sigur că se întoarce, l-am însoțit. Ajunși în sala de curs, el și-a luat locul în una din băncile din față, printre candidați și eu în una din fund, printre gură-cască. Profesorul era în toane rele și bilele negre plouaseră. Dar, de la primele întrebări puse lui Cezar Petrescu s-a înseninat. Răspunsurile îl încîntau. După un sfert de oră de examinare i-a pus bilă albă, în pofida gliganului zburlit și cu privire fioroasă care căzuse iar. Și iată cum Cezar Petrescu care plecase de la berărie student, în mai puțin de-o oră s-a întors licențiat. Nu s-a folosit niciodată de acea licență, dar astăzi, după atîta amar de vreme scursă și de la înălțimea celor circa patruzeci de volume scrise, academicianul Cezar Petrescu are îndestule temeiuri să surîdă cu seninătate și poate și cu un pic de melancolie tînărului candidat la examenul de drept constituțional.

Al. O. TEODOREANU

Vitrina cu cărți

DEMOSTENE BOTEZ:

„BUCURIA TINEREȚII"

Recentul roman „Bucuria tinereții", datorat cunoscutului scriitor Demostene Botez, aduce o temă nouă și interesantă, care va surprinde poate pe lectorii apreciatului poet Demostene Botez.

Paginile volumului cuprind povestea vieții unui sportiv, în condițiile regimului trecut. Micul iubitor de oină se luptă cu multele și variatele opreliști ale unei realități sociale de tristă amintire.

Dramatică este lupta eroului lui D. Botez, jalnice sînt aspectele lumii vechi, cu viciile ei, cu anomaliile ei, cu moravurile și năravurile ei.

Un stil plin de căldură și o simplitate epică emoționantă întregesc valoarea lucrării, în care atmosfera epocii, inspirat prinsă, constituie una din multiplele ei calități.

„Bucuria tinereții" aduce o reală contribuție la popularizarea, prin intermediul literaturii artistice, a unui sport național — oina — astăzi în dezvoltare crescîndă

Eugenia PREDA

ION MARIN SADOVEANU:

„ION SÎNTU"

Scriitorul Ion Marin Sadoveanu realizează în noul său roman „Ion Sîntu" chipul unui erou atît de bine conturat, încît el oglindește o întreagă epocă și o întreagă lume își are firesc legăturile în el.

Produs al unui sfîrșit de veac — cel trecut — Ion Sîntu face cunoștință — îndeaproape — cu clasele conducătoare, cu **toată rapacitatea, obtuzenia și descompunerea** lor, dar prin însăși formația sa de intelectual cinstit intră în veacul nou clarificat, gata să urmeze un drum de abia astăzi împlinit.

În luptă cu viscozitatea societății burghezo-moșierești — din care nu lipsesc nici o clipă adulterul, jaful și, cînd e cazul răscoalele din 1907, masacrul — sînt bineînțeles eroi care sucombă sau cad fie sinucigîndu-se, fie țîrîți în mocirla naționalist-șovină. Ion Sîntu depășește însă încrîncenarea timpului acela, susținut din punct de vedere moral de valori nete ca tatăl său Matei Sîntu, țăranca Paraschiva și în sfîrșit Ivan Maximovici, revoluționar rus, refugiat în Romînia anului 1904.

Noua lucrare a prozatorului I. M. Sadoveanu trebuie considerată, — fără îndoială — ca o mare biruință a autorului ei. Cu patos reținut, întotdeauna cu o epică logică și judicioasă, se arată cititorului calea spinoasă pe care a avut-o de parcurs intelectualitatea noastră adevărată — cale arătată indubitabil și în primul rînd de mișcarea muncitorească.

Un realism viguros și o experimentată măestrie artistică au dus pe prozator la realizarea acestei vaste fresti sociale.

Ioana TUDOR

VERONICA PORUMBACU:

„LIRICE"

Volumul intitulat „Lirice" cuprinde spicuiri din versurile ce marchează diferite etape în opera poetei, în răstimpul a 15 ani rodnici de creație.

Capitole ca : **„Visele Babei Dochia — 1947", „Mărturii — 1951", „Ilie Pintilie — 1952", „Generația mea — 1955"** sînt străbătute de aceeași sensibilitate, de aceeași chemare înfiorată de a da grai tumultului de gînduri, impresii, năzuințe, în mlădieri de glas ce prind de-a lungul anilor de muncă mai multă putere, claritate și bogăție.

Oroarea războiului trăit a lăsat urme adînci și cuvîntul spus împotriva repetării acestor orori are tărie de fier. **(În spartul nopții, Exodul, Apocalipsă) — Voi, adăposturi, negre guri de moară / ce în măsele anii mi i-ați spart ! / sau „Usucemi-se dreapta de-aș uita, / și flacără-n privire să se stingă, / de n-am să lupt prin toată viața mea / ca-n lume nici un prunc să nu mai plîngă !**

Sîngele vărsat de comuniști în lupta plină de sacrificii și abnegație, se transformă în litere de foc, în imn cîntat libertății și soldaților săi. **(Mierla lui Ilie Pintilie, Cîntec, Cîntă Doftana) — / Țară hăituită, țara, țară lupii te-ncolțiră / căprioară ! /** Influența graiului popular este vădită, amintind ritmul sprinten al baladelor.

În gama tematicii poetei, femeia ocupă loc de frunte, femeia cu gingășia și căldura ei ca mamă și iubită, cu puterea ei de gîndire și de muncă în viața ce-i dă toate drepturile altădată refuzate. **(Darul meu, Abia acum femeie...) — / ești liberă, cînd liber e-un popor, / și vremea înc-o dată azi te naște ! /**

Din impresiile lăsate de călătoriile prin Uniunea Sovietică, reținem : **„Tiotea Pașa", „Printre chiparoși", „Sub turnul vechi"**, admirația pentru munca și realizările omului sovietic.

Conștiința menirii de poet, lupta din greu, pentru triumful binelui, mîndria pentru aportul adus progresului țării, iată simburele generator și tulpina întregii opere a poetei.

Fiecare vers picurat din pană, se bucură de realitatea trăirii lui din plin, cu toată firea aprinsă de neliniștea și bucuria căutării, cunoașterii vieții, omenescului și frumosului.

Rodica NICOLESCU

Știința și VIAȚA

Magicianul tehnicii moderne

Uzina atomoelectrică ! Sincrofazotronul ! Creerul electronic ! Racheta balistică intercontinentală ! Sateliții artificiali ai pămîntului ! Giganți cu mașinării complicate, creațiuni geniale ale omului, menite să smulgă naturii taină după taină.

Printre acești uriași, un pitic cît un bob de mazăre, modest la înfățișare, de o simplitate nemaipomenită. Totuși semiconductorul, acest Prislea al tehnicii, e un voinic fără seamăn, un fel de magician, capabil de cele mai năstrușnice isprăvi.

Nu trebuie să fi specialist ca să știi că un redresor e un aparat cu ajutorul căruia se transformă curentul alternativ în curent continuu. Ceea ce însă, de bună seamă, nu știți, e că pînă nu de mult redresarea curentului se făcea cu redresoare greoaie și destul de complicate. Cum a apărut magicianul nostru, lucrurile s-au schimbat ca prin farmec. Funcționarea a devenit simplă, dimensiunile incomparabil mai reduse. (Redresorul unei locomotive electrice de 18000 kW nu e mai mare decît o valiză). În plus, redresoarele cu semiconductori de germaniu pot redresa un curent de 4000 de ori mai puternic decît vechile redresoare cu oxid de cupru.

Ciudățeniile lui Prislea

Termocentralele sau termocuplurile sînt niște aparate ciudate, formate din două fire de metale diferite, sudate într-un punct. Dacă se închide circuitul și se încălzește locul de unire, în circuit la naștere un curent electric. Termoelementele cu semiconductori au niște proprietăți și mai curioase. Dacă trecem prin ele un curent electric, se încălzesc la un capăt și se răcesc la celălalt. Termoelementul se comportă deci ca o pompă, transportînd căldura de la un capăt al său la altul. Nu avem decît să așezăm un număr din aceste termoelemente într-o încăpere sau într-un dulap, astfel încît un capăt să fie în interior și altul afară, să trecem prin ele curent electric, și încăperea sau dulapul se va răci. După acest sistem s-au realizat cele mai moderne instalații frigorifice și de aer condiționat. Avantajele sînt evidente : instalația e excepțional de simplă, nu necesită nici un fel de întreținere.

Dar magicianul nostru este capabil și de alte performanțe și mai uluitoare. Nu avem decît să schimbăm sensul curentului și termoelementele încep să „pompeze" căldura aerului în sens invers, din exterior în interior. Afară poate să fie un ger năprazinic de —30° C. Totuși acest aer rece... poate fi folosit, prin intermediul termocuplărilor cu semiconductori pentru încălzirea încăperii noastre !

Electricitate din lumină și sateliții artificiali

Știți ce se petrece în interiorul unei celule fotoelectrice ? Acolo există un element care are proprietatea de a produce, venind în contact cu lumina, electricitate. Nenumărate sînt utilizările celulelor fotoelectrice : le găsim la cinematograf, în laboratoare, la competițiile sportive, (aparatele din dreptul liniei de sosire de la Stadionul Republicii), iar fiecare fotograf care se respectă le utilizează pentru stabilirea duratei de expunere și a diafragmei.

Dar... există un singur „dar"! Randamentul de transformare pe această cale a energiei luminii în energie electrică este foarte mic. El nu depășește 0,1%.

Semiconductorul nostru a intervenit și aici. Înlocuind seleniul din celula fotoelectrică cu semiconductorul de siliciu, randamentul a devenit de 60 de ori mai mare.

Tocmai ce trebuia pentru echiparea electrică a sateliților artificiali !

In locul tuburilor electronice — semiconductori

Instalațiile moderne de telecomunicație, automatizare și cele de telemecanică nu pot fi concepute fără semiconductori. Aparatele de radio au devenit mult mai simple, mai mici și mai durabile. Aceleași elemente se folosesc și în telecomunicații, la mașini electronice de calculat, la controlul și automatizarea diferitelor procese tehnologice, etc.

Și acum, ne mai rămîne să răspundem la o singură întrebare :

Ce sînt, de fapt semiconductorii ?

Studiile făcute de fizicieni în ultimele decenii au stabilit că între grupul metalelor folosite pentru transmiterea curentului electric și cel al materialelor izolatoare se găsește un al treilea grup de substanțe care sînt rele conducătoare de curent dar în același timp și izolatoare imperfecte. Aceștia sînt semiconductorii făcători de minuni despre care am vorbit.

În afară de puține excepții, semiconductorii sînt alcătuiți din compuși ai unor metale ca și din elementele germaniu, seleniu și siliciu. Ei pot fi folosiți sub formă de cristale naturale sau artificiale.

Utilizările semiconductorilor le-am cunoscut în parte. Ei mai pot transforma căldura și zgomotele în energie electrică, pot amplifica oscilații de înaltă frecvență, pot da naștere la unde de radio, pot proteja liniile electrice de înaltă tensiune, pot măsura temperaturi și luminozități, pot schimba lumini de o culoare în lumini de altă culoare, pot... Aici trebuie să ne oprim !

Dar sîntem departe de a fi epuizat toate întrebuințările semiconductorilor. Căci Prislea — făcător de minuni ne mai rezervă multe, multe surprize. Să-i lăsăm doar să mai crească niței.

R. NOR

● **INTR-UN viitor apropiat, datorită folosirii semiconductorilor, pot fi așteptate mari transformări în cele mai variate ramuri ale tehnicii.**

● **IN U.R.S.S. se desfășoară lucrări în vederea folosirii celulelor fotoelectrice și termoelementelor cu semiconductori pentru transformarea nemijlocită a energiei luminoase și termice în energie electrică.**

● **OAMENII de știință sovietici au fundamentat în mod teoretic acest fenomen și au elaborat aparatajul și dispozitivele necesare — celulele fotoelectrice, generatoarele termoelectrice și altele.**

Precis, tot mai precis

Acum aproximativ 300 de ani, astronomul Römer a calculat viteza luminii, cu o eroare de măsură de cîteva zeci de mii de kilometri pe secundă. În condițiile vitezei uriașe, de o imensitate de neconceput, a luminii, această eroare era neînsemnată. Știința avea nevoie însă de o precizie și mai mare.

De curînd, fizicianul sovietic K. S. Volfzon a propus o schemă simplă, ingenioasă, de măsurare extrem de precisă a vitezei luminii. În această experiență, drept sursă de lumină va servi o lampă specială, care poate da impulsuri succinte, de foarte scurtă durată, de ordinul sutimilor de milionime de secundă. Lumina acestor impulsuri cade pe o oglindă, se reflectă și cade apoi pe o celulă fotoelectrică, care în acest moment stabilește contactul circuitului de alimentare a lămpii și provoacă un nou impuls. Măsurînd numărul impulsurilor lămpii într-o unitate de timp stabilită, cunoscînd distanța dintre lampă și oglindă, precum și lungimea circuitului de alimentare a lămpii se poate determina foarte precis viteza luminii. „Foarte precis" înseamnă de data aceasta erori nu de un km. ci de metri pe secundă.

Acolo unde se cîntărește căldura

În cadrul Anului Geofizic Internațional, una din preocupările fizicienilor este măsurarea energiei pe care ne-o trimite soarele. Astrul zilei nu ne trimite numai lumină, dar și căldură, sub forma razelor calorice sau infraroșii, precum și raze ultraviolete, raze X, etc.

Pentru a cunoaște întreaga cantitate de energie primită de pămînt, se folosesc aparate special construite. Iată, în ilustrația noastră, un instrument care este folosit de fizicieni pentru a măsura „bilanțul radiațiilor". El este instalat la Observatorul astrologic din Lindenburg, R. D. Germană.

Apa oceanelor și a mărilor crește neîncetat prin încălzirea treptată a regiunilor înzăpezite.

În clișeu : un iceberg care sub influența căldurii este pe cale de a se topi.

MODA

1) Foarte practică și frumoasă această jachetă din stofă combinată cu lină. Piepții sînt tricotați de mînă, iar restul, adică mînecl, spate, banta din față și gulerul, sînt din stofă.
2) Bluză gen cămașe dreaptă, ușor lărgită pe șolduri; se face tricotată dintr-o lină subțire și se poartă peste o fustă plisată mărunt.
3) Bluză gen jachetă, cu mînecile și piepții tricotați cu o împletitură mărunță.

Desene de Tanți PFENNINGS

PAGINA FEMEII

CURIERUL LAUREI

INGINER MIRON ARGEȘANU: Povestea dumitale tristă nu vine decît să pledeze încăodată împotriva căsniciilor înfiripate în mare pripă, sub semnul unei iubiri fulgerătoare. De cele mai multe ori — cînd se procedează cu atîta ușurință într-o chestiune atît de serioasă, cum este o căsnicie, un cămin — se ajunge la rezultate dureroase ca acelea pe care le trăiești dumneata acum.

Te-ai însurat cu o fată pe care ai cunoscut-o într-un concediu de odihnă. V-ați cunoscut deci foarte puțin timp. După căsătorie, meseria d-tale, legată de nenumărate deplasări pe șantiere, te-a obligat să fii departe de casă. D-ta însă, iubindu-ți soția, ți scrlai, o chemai la telefon de pe unde te găseai. În schimb, din partea ei ai întîmpinat, foarte curînd după căsnicie, o mare indiferență. Anumite șoapte și zvonuri te-au făcut să crezi că nu-ți este chiar credincioasă.

Întorcîndu-te-ntr-o zi acasă — din deplasările d-tale pe șantiere — ai întîlnit-o pe stradă alergînd grăbită spre o țintă care îți era necunoscută. Te-a lăsat singur chiar atunci — ca să afli apoi că s-a dus la un bal într-un oraș străin și al avut pe loc explicația grabei ei: alerga să nu piardă trenul, în gară. Ai luat și d-ta un vehicol și te-ai dus acolo unde o știai. Ai văzut-o dansînd, ai așteptat-o în stradă. A urmat o scurtă explicație. D-ta nu te-ai mai întors acasă. Adaugi că, dealtminteri, nici ea n-a stăruit deloc. De atunci trăiți despărțiți. D-ta continui însă s-o iubești — ea a rămas la fel de nepăsătoare. E trist, într-adevăr.

Dar grav, foarte grav este cu totul altceva: dezechilibrul în care te-a aruncat această experiență nereușită. Mărturisești că ai început să-ți neglijezi munca, obligațiile profesionale și că încerci să-ți găsești consolarea cutreierînd prin localuri, bînd.

Dacă așa se întîmplă, trebuie să fii foarte bine scuturat de amîndoi umerii și trebuie să ți se spună foarte răspicat că așa cum procedezi d-ta nu procedează decît un om foarte slab, care dacă nu-și adună la timp puterile, dacă nu-și impune printr-un act de voință să curme viața dezordonată și nesănătoasă pe care o trăiește — va ajunge foarte rău. Dealtminteri, această trăsătură a d-tale de caracter reiese din tot ce mi-ai relatat. Deci, ai de furcă cu d-ta însuți, spre această problemă să te concentrezi pentru a-ți forma un caracter mai puternic, un echilibru sufletesc mai stabil. Cealaltă problemă — sentimentală — elimin-o. Caută să o lichidezi. Lîngă o femeie care nici nu te respectă și nu te iubește — nu vei avea de suferit decît înfrîngeri și umilințl.

Ai o muncă interesantă, ai răspundere față de sarcinile care ți s-au încredințat — nu ți este îngăduit, — pentru motivul că ai fost înșelat în sentimentele d-tale, să te prăbușești, aducînd totodată neajunsuri instituției pentru care lucrezi.

Învață din experiența prin care ai trecut să iei hotărîri mai puțin pripite în viață, să nu-ți legi viața de o ființă al cărei suflet și caracter le cunoști atît de puțin — și de prost...

Caută să te regăsești, să-ți reiei munca cinstind-o cum se cuvine și cinstindu-te și pe d-ta, așa cum un om adevărat, întreg și care se respectă, trebuie să o facă.

LAURA P: Poate coincidența că purtăm același nume — îmi mărturisești — te-a decis să-mi scrii... Să-mi scrii că ții la un tînăr cu care te înțelegi — se pare că există și o reciprocitate — dar ești nemulțumită, pentru că el nu s-a tămăduit încă de o dragoste nefericită pentru o altă fată — rea și egoistă (precizezi) care l-a dezamăgit.

Nu știi ce să faci, nu știi cum să procedezi și de aceea îmi ceri un sfat.

Iată-l: În primul rînd să nu încerci de a ponegri în ochii lui pe cealaltă, crezînd că în felul acesta îți pui în valoare calitățile dumitale. Cu cît vei reuși să fii mai obiectivă în această chestiune, cu atît vei avea mai mult de cîștigat. Caută însă să citești limpede în inima lui și să afli exact locul pe care îl ocupi. Nu e bine să te minți. Și e foarte important să-ți păstrezi stima pe care ți-o datorezi, întreagă — e foarte important să veghezi să nu-ți fie atinsă demnitatea.

Cîtă vreme ești în cunoștință de cauză, cîtă vreme îți spui adevărul, chiar cînd e dureros, înseamnă că ești stăpîn pe tine, înseamnă că ești un om tare. Slăbiciunea începe de acolo de unde începe și auto-menajamentul. Cred că ai înțeles tot ce am vrut să spun. E util din cînd în cînd să faci un bilanț: să te întrebi cu cît e mai aproape azi de dumneata, decît era ieri, și e mai departe azi de cealaltă, decît era ieri. Dacă există un progres în favoarea dumitale, continuă, dacă nu... trage o concluzie sănătoasă.

LAURA

Răspuns unor cititoare

Model de jachetă tricotată. Un model de rochie neagră am publicat în numărul 6 al revistei noastre.

Sugestie cerută de cititoarea noastră *Lisbett*-Bîrlad.

Două modele de fuste pentru seară. Negrul nu îngroașe și nici fustele largi — dacă ești înaltă.

Sugestie cerută de cititoarea noastră *Elena Neofitos*.

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

MENIUL SĂPTĂMINII

6—12 ianuarie

1. Supă de ceapă; chiftele cu sos de tarhon; mere coapte.
2. Mîncare de țelină cu mășline; șnițel cu piure de cartofi; compot.
3. Salată de cherci cu cartofi și ceapă; sarmale de orez; clătite cu brînză îndulcită.
4. Supă de mazăre uscată (cremă) cu cubulețe de pîine prăjită; limbă cu sos de roșii; budincă de griș, cu zahăr ars
5. Cartofi umpluți cu brînză; cîrnați pe varză călită; orez cu prune.
6. Iahnie de fasole cu murături; budincă de carne cu cartofi; cornuri cu marmeladă.
7. Brînză cu smîntînă și mămăliguță; pui înăbușit cu legume; pere la cuptor.

Supă de ceapă

Se taie 5—6 cepe mijlocii în felii foarte subțiri și se pun, cu o lingură de unt, la foc potolit. Se amestecă, observîndu-se să nu se rumenească. Cînd începe să se moale, se trage cratița pe marginea mașinii și se adaugă o jumătate lingură de făină. Se amestecă mereu și cînd ceapa și făina au luat o culoare gălbuie, se stinge cu apă, sau, mult mai bine, cînd avem, cu zeamă de carne. Se pune sare și piper și se lasă să fiarbă încet un sfert de oră.

Între timp, se taie 6 felii subțiri de pîine. Se ung ușor cu unt, se presară șvaițer sau cașcaval ras, și se dau cîteva minute la cuptor, la foc iute; se țin pînă încep să se rumenească. Se toarnă supa în farfurii, se pune deasupra cîte o felință de pîine gratinată și se servește fierbinte.

Cartofi umpluți cu brînză

Se curăță 6 cartofi frumoși, de cruzi, se taie în două în lungime și se scobesc, ca să ia forma de găoace. Se face o umplutură din 200 gr. brînză de vaci cu puțină brînză de oi, două ouă, jumătate lingură de făină, sare, unt proaspăt cît o nucă și o linguriță de mărar tocat. Se umplu cartofii cu vîrf, netezindu-i cu un cuțit. Se așează într-o cratiță cu unt fierbinte și se lasă puțin să se rumenească pe fund.

Se pune apoi cîte puțină zeamă de carne sau apă și se țin să fiarbă înăbușit, pînă ce se frăgezesc. Înainte de a servi se adaugă cîteva linguri de smîntînă.

Pui înăbușit cu legume

Se curăță un pui mare. Se înfierbîntă o lingură de unt într-o cratiță, se așează puiul și se rumenește pe toate părțile, la foc potrivit. Separat, se prăjesc în unt o mînă de arpagic și 1 morcov tăiat felii. Se lasă să se moaie înăbușit pe marginea mașinii. Cînd puiul este fraged se pun împrejur arpagicul și feliile de morcovi, o jumătate de ceașcă de mazăre verde (din conserve) și doi cartofi tăiați în cuburi. Se toarnă deasupra o ceașcă de zeamă de carne. Se potrivește de sare. Se acoperă, se dă la cuptor la foc potrivit. Se lasă să fiarbă încet trei sferturi de oră. Dacă în acest timp a scăzut sosul prea tare, se mai adaugă cîte o lingură de apă. Se taie puiul în bucăți potrivite, se așază pe farfurie și împrejur se pun legumele.

Pere la cuptor

Se curăță 5—6 pere, se îndepărtează căsuța cu simburi, se taie felii și se așază într-o formă unsă cu unt.

Separat se subție două linguri de marmeladă de caise sau oricare alta, cu puțin sirop de zahăr. Se întinde marmelada peste feliile de pere, într-un strat cît mai subțire și se presară nuci pisate în piuliță, sau doi biscuiți sfărîmați. Deasupra se pun cîteva bucățele mici de unt proaspăt. Se dă 20 de minute la cuptor.

Se servește după ce s-a mai răcorit.

Același dulce se poate pregăti la fel, cu mere.

Sanda MARIN

MEDICUL VĂ SFĂTUIEȘTE

MARGARETA N. (Tulcea) suferă de cîțiva ani de tenie (botrioafae) pe care nu a reușit s-o elimine prin tratamentul obișnuit. Tratamentul teniei este simplu, dar nu poate fi aplicat decît la indicațiile și sub controlul medicului, deoarece medicamentele folosite pot da intoxicații. Rezultatele cele mai bune se obțin în prezent cu atehrină, care poate fi introdusă prin sondă direct în duoden, dar este tot așa de eficace și administrată pe gură. Este necesară o pregătire prealabilă și un anumit program de luare a tabletelor. Rezultatele sînt bune în 80—90% din cazuri. Dacă panglica nu a fost eliminată în întregime, cura va fi repetată, cu avizul medicul după cîteva zile.

SCH. E. din Dej, a suferit de trombo flebită după naștere. Deși de atunci au trecut cîteva luni, piciorul care a fost bolnav continuă să se albăstrească.

Trombo flebita se produce prin inflamația pereților unei vene, cu îngroșarea și astuparea ei. Urmările flebitei pot persista timp îndelungat cu durere, edem, ulcerație, modificări de culoare și grosime a pielei, varice. Tratamentul este corespunzător gravității acestora. În cazurile mai ușoare el constă într-un anumit mod de viață pe care trebuie să și-l impună bolnavii: evitarea stațiunii prelungite în picioare, cît mai mult repaos alungit sau șezînd cu membrele inferioare ușor ridicate (în acest scop se vor înălța picioarele patului), pentru ușurarea circulației sîngelui. Este indicat portul unei bande elastice, strînsă pornind din talpă în sus și masaje ușoare în același sens. Nu se va aplica local căldură, ci se vor face băi la 36 grade cu masaj sau dușuri reci. Constipația trebuie evitată. Se vor lua vitamine. Acest tratament nu este însă suficient. Medicul poate recurge la mijloace mai energice: îmbunătățirea circulației prin injecții cu novocaină, infiltrații periarteriale sau lombare, sau chiar intervenția chirurgicală.

ADELINA L. din Alexandria întreabă: 1) Cărui factor se datorește creșterea tiroidei în interiorul și exteriorul gîtului? 2) Care este cel mai eficace tratament pentru vindecarea acestei boli, care provoacă numeroase tulburări în organism?

Tiroida este o glandă cu secreție internă, situată sub piele, la baza gîtului, de o parte și de alta a traheei. Produsul ei — hormonul tiroidian, se varsă în sînge. Acest hormon, care conține iod, influențează arderile substanțelor hrănitoare în organism (metabolismul) și deci nutriția, creșterea organismului, activitatea inimii ș.a. În caz de îmbolnăvire a glandei, activitatea tiroidei poate să fie stînjenită (hipotiroidism) fie, dimpotrivă crescută (hipertiroidism, boala lui Basedow). Amîndouă aceste feluri de îmbolnăviri se datoresc de obicei creșterii volumului glandei, care devine vizibilă, formînd „gușă". În unele cazuri, mult mai rare, creșterea tiroidei se face în jos, de-a lungul traheei, astfel încît baza gîtului nu pare mărita (gușa plonjantă). Desigur, semnele îmbolnăvirii sînt cu totul deosebite după cum este vorba de o scădere sau o creștere a funcției glandei. În primul caz (hipotiroidism), pielea este gălbuie, uscată, îngroșată, părul cade. Se constată o reducere a intelectului, pulsul este rar, metabolismul bazal scăzut. Copiii atinși de această boală nu se dezvoltă, rămîn pitici și întîrziați mintali. Gușa cu hipotiroidie se întîlnește și în cazuri izolate dar mai ales printre locuitorii anumitor regiuni de obicei de pe la munte. Se consideră drept cauză a acestei boli insuficienta cantitate de iod în apa de băut. Dintre bolile glandei tiroide de-ai doilea fel (hipertiroidism) este cunoscută mai ales boala lui Basedow. În acest caz creșterea de volum a tiroidei se însoțește de creșterea metabolismului bazal, puls accelerat, palpitații, transpirații abundente, tremurături ale extremităților, ieșirea ochilor din orbite, nervozitate, insomnie, slăbire. Cauzele care provoacă apariția hipertiroidismului sînt numeroase (modificarea secreției glandei, infecții, intoxicații etc.).

Desigur tratamentul este cu totul diferit în aceste două feluri de îmbolnăviri. În hipotiroidism, se administrează fie hormonul tiroidei, fie extrase de glandă. Cînd cauza îmbolnăvirii este lipsa de iod, administrarea acestuia poate duce la dispariția tulburărilor. Hipertiroidismul se tratează chirurgical, prin aplicarea de raze X, sau prin administrare de iod, care în anume cantități regularizează funcționarea glandei. Progresul cel mai important, de dată recentă, îl constituie întrebuințarea unor substanțe ce micșorează activitatea glandei (thiouracil) și a substanțelor radioactive.

Repaosul fizic, liniștea, calmantele și administrarea de vitamine (A, B și C) dau de multe ori singure foarte bune rezultate în cazurile mai ușoare. Sub nici un motiv bolnavul nu va recurge la vreun tratament decît în urma recomandației medicului specialist care l-a examinat.

COSTICA G., din București, ne întreabă cum să procedeze pentru a înlătura starea de oboseală, amețeli, etc., pe care le are.

Alimentarea să fie substanțială conținînd carne, făinoase și grăsimi (untdelemn sau unt), legume, fructe. De asemenea lămîi, ceai de măcieș, ce conține vitamina C.

Ca medicamente veți lua Viplex, cîte 2 tablete pe zi, Neoanemovit o linguriță. Veți face o injecție la 2 zile cu Hepavit (1 cutie flole). Se va repeta tratamentul după o pauză de 10 zile.

Dacă fenomenele nu cedează, faceți-vă un examen medical general, pentru ca să nu fie cumva vorba de vreo altă boală ascunsă.

Dr. N. P.

Văzute și auzite... DE FAPT...

— Scoate-mă, dragă, din încurcătură, dă-mi o ideie, ce aș putea să-i cumpăr Angelei și lui bărbat-su — că de revelion — înțelegi? nu se poate! — trebuie să mă revanșez: am și eu obraz! Mi l-au ținut pe Gigel la ei trei săptămîni în șir, — trei săptămîni nu una! — cînd am avut-o pe Cocuța bolnavă de oreion și tuse convulsivă. Și cum mi l-au hrănit pe Gigel — că mi s-a întors cu trei kile mai gras și cum mi l-au distrat și plîmbat, ce să mai vorbesc, că soră-să-mi fi fost Angelica și frate, bărbat-su, Traian, nu s-ar fi îngrijit mai bine de copilu' meu, asta o dau în scris! Drept e că ei, săracii, neavînd copii... așa e, cine-și dorește, — sînt morți, prăpădiți după Gigel al meu, așa că dintr-un punct de vedere chiar așa de obligată nu le sînt, că de fapt cînd m-am dus să-mi iau acasă băiatu', Angelica mi-a și spus că s-a obișnuit cu el și că-i vine greu să se despartă, totuși eu am obraz și fiindcă a cheltuit cu băiatu' și i-a cumpărat și jucării și cărți și cîte și mai cîte — de care de fapt, n-avea nici o nevoie — și dacă stau și mă gîndesc mi l-a cam prea răsfățat și acu' nu mai eu știu cît am de furcă cu el — totuși, de revelion, nu se poate, înțelegi? Trebuie să mă revanșez. Așa că dragă, dă-mi o ideie: ce să le cumpăr? Ce să le cumpăr cu bani puțini — cît mai puțini, că să vezi ce s-a întîmplat: aveam puse de o parte două sute de lei pentru cadoul lor. Două sute de lei, recunoaște și tu, e o sumă cu care m-aș fi achitat de orice obligații, cu vîrf și îndesat, fiindcă, de fapt... Să vorbim ce e drept: unde mănîncă doi, mănîncă și al treilea și o gură de copil nu e mare lucru... Dar în sfîrșit, n-are importanță, eu am obraz și înțeleg să mă revan... și eram chiar foarte hotărîtă să le fac un cadou frumos. Dovada cea mai bună este că am luat cele două sute de lei la mine și am pornit după cumpărături. Mă opresc dragă, la Consignația de pe calea Victoriei și ce să vezi? — în vitrină un vas de cristal — un vas de flori — nici prea mare, nici prea mic, de toată frumusețea. Și destul de ieftin: sub două sute. Bine înțeles, l-am cumpărat imediat. Vin cu el acasă și-l așez, așa, de probă! pe etajera din hol. Ce să-ți mai spun: parcă acolo îi era locul de cînd lumea — nici că am mai văzut o așa potrivire! Ca și gălușca în supă. Cînd i l-am mai arătat și lui bărbatu-meu ...Nu, dar la drept vorbind, ar fi fost și păcat să i-l dau Angelicăi, că ea mai are unu și de fapt nici nu prea ține ea la lucruri dintr-astea, de artă... Ei de, dar o atenție, tot trebuie să-i fac... Știi la ce mi-am gîndit la un moment dat? M-am gîndit să-i fac cadou clipsurile mele, cerceii mei verzi, care ei îi plac foarte mult. I le-am împrumutat o dată sau de două ori... Așa că de fapt, avea și ea oarecari obligații față de mine, dar să trecem peste asta... Cum vorbeam însă și cu bărbatu-meu, de ce să-i fac cadou clipsurile, cînd pot să le mai împrumut orideciteori o să aibă chef să se gătească cu ele, cu toate că nu-i vine bine deloc, dar mă rog, gusturile nu se discută... Dacă păstrez cerceii la mine și îi țin totuși oricînd la dispoziție, nu înseamnă că de fapt, sînt ca și ai ei? Așa că...

Vezi ce greu e dragă să faci un cadou unei prietene? D'aia zic eu că nu e bine să-ți creezi obligații... Că de fapt puteam să-l trimit pe Gigel cît a fost Cocuța bolnavă, la socrii mei, la Brăila. Nu m-ar fi costat decît drumul și fii sigură că mi-ar fi primit copilu' cu brațele deschise și n-aș mai fi stat acum să-mi sparg capu', cum să mă revanșez! Că de fapt, puțintică dreptate are și bărbatu-meu, ba dacă mă gîndesc bine, chiar mai multă, nu puțină! —cînd zice că de fapt Angelica și Traian ar trebui să se revanșeze că l-am lăsat pe Gigel trei săptămîni la dînșii... Fiindcă dînșii cum sînt morți, prăpădiți, după copii... Au avut și ei ceva să-i mai înveselească. Totuși, eu am obraz și nu-mi place să fiu nimănui îndatorată. De revanșat— trebuie! nu încape discuție — trebuie să mă revanșez. Dar întrebarea e, cum? În ce fel? N-ar fi o ideie — tu ce părere ai? — să cumpăr bilete la un spectacol — adică să mergem toți patru la teatru, sau la operă ...Dar poți după spectacol să nu-i inviți la un restaurant? Și poți să le oferi numai un grătar și un șprit? Eu, dragă, am obraz: ori invit pe cineva, așa cum înțeleg eu, ori mai bine deloc. Ar mai fi o soluție: să le cumperi lor două bilete la teatru... Unde stă scris că sîntem obligați să le ținem companie, eu și bărbatu-meu? Dar dacă nu le place piesa la care le cumpăr bilete și în loc de un mersi ne alegem cu o înjurătură? Că de cîte ori nu se întîmplă așa: ai cele mai bune intenții, vrei să te revanșezi și o nimerești alături cu drumu'... Așa, poate că ar fi mai potrivit să le iau două locuri la cinematograf... Vezi ce greu e, dragă.

Dar de fapt, spune și tu, de ce trebuie neapărat să mă revanșez? Și de ce neapărat acum? Ce, alte ocazii n-o să mai am? Știi, de Sîntu Ion e onomastica lui socru-meu și bărbatu-meu ține morțiș să ne ducem la Brăila... Îți închipui că n-o să luăm și copiii cu noi. Angelica și Traian or să fie încîntați să-i lăsăm la ei.

Așa că de fapt...

Sidonia DRĂGUȘANU

Colțul COSMETICIANEI

Învățați să vă cunoașteți tenul

Igiena pielii are două scopuri:
1) Să o mențină într-o stare de perfectă curățenie.
2) Să o apere împotriva tuturor influențelor externe sau interne care i-ar putea dăuna.

Cînd se vorbește de ten, se înțelege obrazul, pielea figurii, cu defectele și calitățile ei determinate de culoare și de structura anatomică.

Finețea și calitatea tenului depind de felul și numărul glandelor sebacee și sudoripare; culoarea este dată de pigmentul pielei. Glandele sebacee și sudoripare fac ca pielea să fie mai grasă sau mai uscată. Tenul poate fi normal, gras sau uscat. Multe persoane au de la natură o piele normală, dar care cu timpul se usucă din cauza neglijenței sau a ingrijirii neraționale. Între cele două extreme: tenul gras și tenul uscat, există o gamă întreagă de tenuri, ce se apropie mai mult sau mai puțin de unul sau de celălalt.

Pielea feței este extrem de delicată și sensibilă. Expusă în permanență aerului, prafului, soarelui și intemperiilor, ea necesită îngrijiri atente și continue. Majoritatea femeilor au ceea ce se numește o „piele nervoasă", adică o piele care reacționează la tot ceea ce simțim: emoții, enervări, boli, schimbări de regiune sau temperatură, etc. De pildă, sînt femei care au un ten uscat la București, normal la mare și foarte uscat la munte. Uneori o simplă călătorie cu trenul e deajuns pentru ca tenul uscat să aibă de suferit, să capete pori dilatați și puncte negre, în timp ce o plimbare cu obrazul în bătaia ploii e excelentă pentru pielea feței, pe care o împrospătează.

Din cele spuse mai sus rezultă că același ten poate avea nevoie în unele epoci, sau mai bine zis în anumite împrejurări — condiționate în special de unele afecțiuni generale sau mai obișnuit de schimbarea localității, a aerului de alte îngrijiri decît cele ce i se prescriu în mod obișnuit. Cu alte cuvinte, fiecare ten are nevoie de o serie de produse (a căror acțiune asupra pielei trebuie însă să fie bine cunoscută) pe care să le folosim în funcție de loc și moment, pentru a strînge porii, a catifela pielea, a da tonicitate mușchilor, etc.

O bogată experiență, la care se asociază scrisorile primite de la corespondentele mele, mi-a arătat că foarte puține femei reușesc să-și dea seama exact de starea tenului lor. Majoritatea dibuie și recurg la tot soiul de îngrijiri nepotrivite, al căror rezultat este dezastruos. Bineînțeles că cel mai bun lucru ar fi ca toate femeile să consulte măcar odată o cosmeticiană pentru a afla în mod sigur care e natura tenului lor.

Dar pentru că acest lucru nu e posibil tuturor, voi căuta să vă ajut — prin intermediul articolelor din revista noastră — să vă cunoașteți tenul pentru a-l putea îngriji bine.

Sanda NOREANU

Cititoarele noastre: Irina — Tecuci, Ana — Galați, Anca, Sanda și Ileana — București, sînt rugate să ne comunice adresa completă pentru a li se putea răspunde prin poștă.

Fără cuvinte

Desen de Ion DRĂGAN

CĂPCANA

Povestire pentru cei mici

DE PASCAL RĂDULESCU

45

URSUL N-A OPUS NICI O REZISTENȚĂ CÎND L-AU LEGAT CU LANȚURI EL ERA ÎNCÎNTAT CĂ SE AFLĂ LÎNGĂ CÎINE. ȘI FIINDCĂ ACESTA ERA FERICIT NICI EL NU AVEA DE CE SE TEME.

46

ABIA ATUNCI S-A DUMIRIT PĂDURARUL, VĂZÎND CE BINE SE ÎNȚELEG EI.

ATUNCI A ÎNȚELES EL ÎNTREAGA DRAMĂ A CURELEI, CU CARE ÎI LEGASE ÎN URMĂ CU DOI ANI.

47

URSUL A FOST BĂGAT ÎNTR-O HRUBĂ DE SUB CASĂ. CÎINELE A STAT CU BOTUL TOATĂ ZIUA LA UȘE, ASCULTÎND ÎNTRISTAT CUM SE VĂICĂREA BIETUL URS.

48

CÎND S-A ÎNOPTAT, DUPĂ CE A VĂZUT CUM A DESCHIS PĂDURARUL ZĂVORUL CA SĂ-I DEA DE MÎNCARE, CÎINELE A DESCHIS ZĂVORUL ELIBERÎNDU-L PE URS.

—VA URMA—

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

MIȘCARE

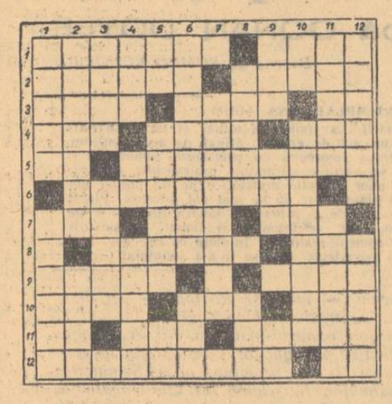

ORIZONTAL: 1. A se mișca alternativ în sensuri opuse — Mătase care își schimbă reflexele la orice mișcare 2) A se mișca în fugă — Se mișcă o viață întreagă 3) Se mișcă în jurul pământului (deși nu mai e singură) — Mișcare regulată — 41,3! 4) Te adoarme în doi timpi și trei mișcări — Are o mișcare domoală — Dans spaniol cu mișcări vioaie 5) Pronume — Vehicul care se mișcă cu mare viteză 6) Măsoară forța motrice a unei mașini mișcate cu vapori de apă sau cu carburanți 7) Personaj din feeria engleză — Curelușă de meșină — Arhipelag în Malaezia 8) Mișcată din loc — Vulcan în Japonia — 9) Vorbesc cu glas tare — Nu mai mișcă nimeni! 10) Culoarea ochilor — Pune săgeata în mișcare — Din nou 11) Pronume — Mișcare convulsivă — Iuți în mișcări 12) Mișcare circulară — Acut!

VERTICAL: 1) Mișcări ritmice însoțite de muzică — Sisteme tehnice alcătuite din piese cu mișcări determinate 2) A se mișca fără a întîmpina vreo rezistență — E pus în mișcare de forța aburilor 3) O cucoană mare care abia se mișcă — Sub presiunea lor mașinile cele mai grele încep să se miște 4) A lucra pămîntul — Articol — Te expui unui pericol 5) Alung ultimele litere!... — Mișcare acrobatică a unui avion — Medicament empiric 6) Mișcări repezi în sus — Document 7) Se mișcă în apă ca un pește 8) Nemișcare — Se mișcă alene pe drumuri de țară 9) Actor care se exprimă prin mișcări sugestive — Papagal — Germaniu 10) Intr-o tonă! — Mișcarea unei armate în campanie 11) Se mișcă repede — ...iar aceasta se mișcă fără dificultate 12) Care se mișcă cu iuțeală — Nu se mai mișcă.

Ana OPREAN

Cuvinte rare: MAB, ARU ASO.

PIETRE... DE TOT FELUL

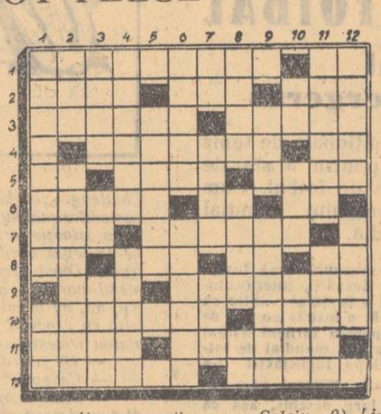

ORIZONTAL: 1) *Mașină de război, pusă în mișcare de frînghii, cu care cei din vechime, aruncau pietre grele asupra inamicului — Carte poștală 2) Piatră semiprețioasă incoloră sau de culoare variată — Firicel de apă printre stînci de munte — Se stropesc cu piatră vînătă 3) Unealtă agricolă — Caprele ce trăiesc pe stîncile pleșuve ale Alpilor și Apeninilor 4) Piatră semiprețioasă, transparentă, de culoare violetă — S. 5) Nota bene — Pămînt stîncos, neproductiv — Piatra..., vîrf în Bucegi 6) Cîntec elegiac, tipic pentru lirica noastră populară — Pronume — Diftong 7) O piatră aflată la întretăiere de drumuri feroviare — Masă enormă de piatră, mai adesea ascuțită, ce se ridică pe un munte (pl.) 8) Din nou! — Port la golful Persic — Pronume — Întocmai 9) Piatra de... sau protoxid de calciu — Mașină unealtă cu care se șlefuiesc sau se ascut diverse obiecte cu ajutorul unui disc de piatră 10) Masivul în care se găsește vîrful Piatra Craiului — Altă Piatră din Bucegi 11) Ceartă (olt.) — „Apa trece, pietrele rămîn" 12) Cei vechi le săpau în piatră — „morarului, colți de piatră în Bucegi.*

VERTICAL: *1) Piatră scumpă, foarte tare, care nu poate fi zgîriată decît de diamant — Elefant (arh.) 2) Ea trece, dar pietrele rămîn — Bucăți mari de piatră — 3) „...de piatră" volum de Geo Bogza — Băț înfășurat cu ițe — Piatră tare, varietate de cuarț, care prezintă pături concentrice neregulate de diferite culori 4) Apă adîncă (Tr.) — Rudă 5) Ridicătură de pămînt sau piatră, mai ales la marginea mării, provenită din retragerea treptată a apelor 6) Spuneți cuiva: „Tare ca piatra, iute ca săgeata" — Piatră prețioasă, de culoare gălbuie, cristalizată și transparentă (pl.) 7) Pronume — Ginduri — Localitate în R. P. Ungară 8) Cu părul tăiat — Podoabă cu pietre prețioase — Calciu 9) Literă grecească — Smîntîna groasă ce se prinde la suprafața laptelui fiert 10) În vagon! — Cu inimi de piatră — Îi apărau în luptă pe cei din vechime de pietrele și sulițele aruncate de dușmani 11) Fructe... pietroase! — Scheletul calcaros al unui animal marin din care se fac podoabe — 12) „Piatra din casă" a lui Vasile Alecsandri — Ca de piatră.*

Al. RADIAN

UN STROP DE APA

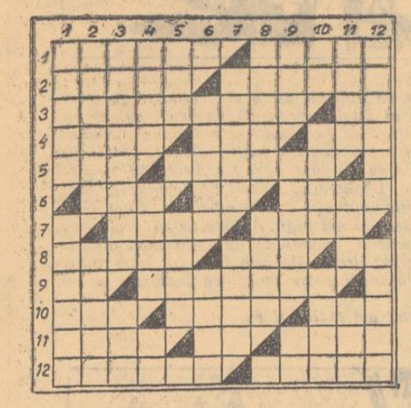

ORIZONTAL: 1) Apă tare (cu acid!) — Apă mare 2) Fluxul și refluxul apelor mării — Se înghit cu apă 3) Îți lasă gura apă — Două picături de apă din ocean! 4) Componentele apei — Pentru trecut apele Styxului — Măsuri de suprafață 5) Munți în Creta — Nu merge de multe ori la apă 6) Trecut prin foc — Nu — Unealtă de bătut apa 7) Oraș udat de apele Bahluiului — Se umple cu apă de spălat 8) Apa..., pietrele rămîn — Rezervor de apă de ploaie — Interjecție 9) Soarele de pe apele Nilului — Care trăiește în apă 10) Exclamație exprimînd surprindere — Vie de șes — Apă la plural 11) Grădină mare cu alei, bazine cu apă, etc. — Pronume — Jghiab pentru apa vitelor 12) Se scaldă în apele Mediteranei — Seamănă ca două picături de apă.

VERTICAL: *1) A îmbăta cu apă chioară — Mărgele de apă 2) Apă la gheață — Merge cu apă rece 3) Loc cultivat cu o plantă care pretinde multă apă — Ceas 4) Muscă exotică — Fîntînă ambulantă cu apă de vînzare — Clor 5) Prinzi cu mîna — A pierde apa 6) A bea un pic de apă — Dorește 7) Vehicul acvatic — Cutreeră întinsul apelor 8) Poteci peste ape — Altitudinea unui punct de teren față de nivelul apelor mării 9) Apă descrisă de Geo Bogza într-o „carte" — A se frige cu apă fierbinte — Udriște Emil 10) Pronume — Teren neroditor, fără apă — A băga fierul înroșit în apă 11) Manifestare a stimei — Munte în Algeria — Generator de apă 12) Plantă ierbacee care crește prin apele adînci, numită și visc-de-apă — A exagera în consumul de apă! Cuvinte rare: UAH*

I. BRÎNCUȘ

O POARTĂ, DOUĂ PORȚI

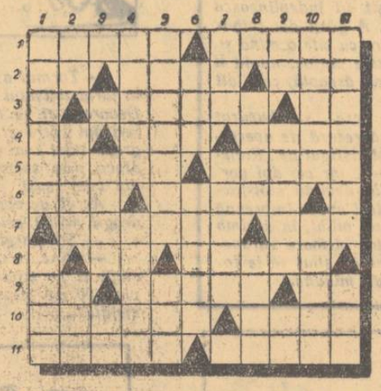

ORIZONTAL: 1. La poarta casei — În spatele porții. 2. N — Se poartă după împrejurări și după posibilități — Se poartă... la pălărie. 3. Ca vițelul la poarta nouă (pl) — Așezi consonantic. 4. Două litere gemene. — Fudului și-l poartă pe sus. — În piesa lui Sebastian nu poartă nici un nume. 5. A jucat în poartă la Flacăra-Ploești — Tăiat pe jumătate! 6. Odinioară, ofițer al Înaltei Porți. — Autorul melodiei „De ți-ar spune poarta ta". 7. Magazii pentru păstrat cereale. — Ada a ieșit din stradă. 8. Diftong — Acestea, mai pe la țară. 9. Umed — „Porțile măreției". sau „Poarta neagră" — În Bega. 10. Aproape de Porțile de Fier — Joc la două porți. 11. Închide poarta pe dinăuntru — Se poartă... pe ochi!

VERTICAL: 1. „Poarta...", volum de pamflete de Tudor Arghezi — Porți. 2. Numerai — Autorul poeziei: „Mi-a bătut un moș la poartă" — Titlul ce-l poartă un roman de Vlahuță. 3. Poartă de grijă copilului — Zet 4. Te poartă de pe o zi pe alta — Un semn... la cheie. 5. „De ți-ar spune poarta ta" — Poarta de scăpare a lui Caiafa 6. Dispreț, fără preț — Să-l porți sănătos! 7. Te trage la somn — Oraș în U.R.S.S. denumit Poarta festivalului 8. Cunoscut poet ardelean, mort acum cîțiva ani — Ariciul și-i poartă-n spinare. 9. La poarta abecedarului — O poartă medicii (pl) — Poartă un nume. 10. Prin fața porții — Joc cu poartă-n casă. 11. Grabnic (fig.). — A intrat mîngea în poartă.

Corneliu POPESCU

Probleme de perspicacitate

1 — Puneți pe masă trei grămăjoare de chibrituri. Într-una din ele să fie 11 chibrituri, în cealaltă 7 și în a treia — 6. Mutînd chibriturile în oricare grămăjoară într-una din celelalte două, trebuie să se ajungă la grămăjoare de cîte 8 chibrituri. Trebuie respectată însă următoarea regulă: este permis să se adauge fiecărei grămăjoare exact atîtea chibrituri, cîte are ea inițial. De exemplu, dacă are 6 chibrituri, este permis să i se adauge 6 chibrituri, dacă are 4 chibrituri, atunci i se va adăuga 4 chibrituri.

Problema se rezolvă în trei mutări.

★

2 — Vechii romani nu s-au remarcat prea mult în domeniul matematicii. Științele juridice îi pasionau însă mult mai mult. Legile romane cu privire la moștenire dădeau totuși naștere la probleme matematice. Iată una din ele.

Un roman murind și știind că soția lui trebuie să nască curînd, a lăsat următorul testament: dacă va naște un fiu, atunci aceasta să capete două treimi din averea pe care o lasă moștenire, iar văduva să primească o treime. Dacă va naște o fiică, atunci aceasta să primească o treime, iar văduva — două treimi. Dar s-a întîmplat ceva ce nu a prevăzut cel ce a lăsat testamentul. Văduva a născut doi gemeni: un băiat și o fată. Cum trebuie împărțită averea între cei trei moștenitori pentru a fi cît mai aproape de dorința celui mort?

Juristul roman Salvian Iulian a dat una din soluțiile juridice posibile. D-voastră ce hotărîre ați fi luat?

(Vom publica soluțiile acestor probleme în numărul viitor al „Magazinului")

100 DE ÎNTREBĂRI DESPRE PATRIA NOASTRĂ
BON Nr. 6

GION D. MIHAIL

— Bine ospătar, unde-i semnul și unde-i berea...
— Și dvs. mai credeți în semne?

CR. NICOLCEANU

— Dă-mi, te rog, un menu fix
— Cum îl doriți? Înainte, sau după masă?...

GH. CHIRIAC

— De ce doarme acolo?...
— Zice că noaptea cade din pat!...

ARNO

— Acolo nu-i de noi, am auzit că pe drum pierzi „puterea de atracție"...

STEM

— Rock and roll?
— Nu dragă!... Urzici!...

L. DARIAN

— Unde a suferit Hannibal prima înfrîngere?
— La pagina 273!...

S. NOVAC

— Nu înțelegi care e șmecheria? Dacă Moș Gerilă, cînd o intră, se repede întîi la țuică, atunci să știi că e... unchiu' Costache...

PAVEN

Domnul doctor „își consultă" ceasul...

NIC. NICOLAESCU

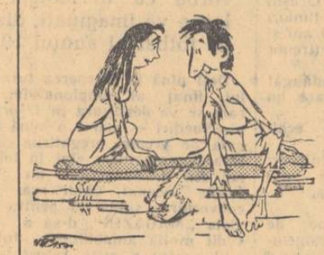

— Acum o să fim nedespărțiți!...

G. BADEA

— E și un bun înotător și uneori se crede la bazin...

DAN DUMITRESCU

Fără cuvinte

Concursul nostru cu premii

100 de întrebări despre patria noastră

AZI, grupa a 6-a de întrebări:
Plastica românească

Continuăm azi marele nostru concurs cu premii: *„100 de întrebări despre patria noastră"*, publicînd cele 10 întrebări privind date și noțiuni despre PLASTICA ROMINEASCĂ. Iată cele 10 întrebări:

1. — Care este pictorul care a deschis drumuri noi artei românești și care a oglindit ca nimeni altul natura românească?

2. — Cine poate fi numit pictorul Bărăganului și al ținuturilor Buzăului, autorul dramaticelor peisaje cu priveliști sătești în care apărea realitatea aspră a vieții țăranului romîn?

3. — Arta lui Grigorescu a influențat creația multor artiști romîni. Cine este cel mai strălucit urmaș al lui Grigorescu și întemeietorul școlii românești de pictură modernă?

4. — Cum se numește primul tablou din pictura românească în care țărănimea revoltată de asuprire este eroul principal?

5. — În „Parcul Libertății" din București există o sculptură uriașă, care înfățișează alegoric geniul și forța umană. Cine este autorul ei?

6. — Doi pictori contemporani au creat două tablouri înfățișînd eroinele revoluțiilor de la 1848, Ana Ipătescu și Ecaterina Varga. Cine sînt autorii acestor opere, care constituie adevărate izbînzi ale genului istoric în pictura românească din ultimii zece ani?

7. — În ultimii ani pictorii au pătruns în halele uzinelor, pe șantiere. Un cunoscut pictor a creat o mare compoziție înfățișînd munca eroicilor noștri furnaliști. Cine este acest pictor?

8. — Cine este artistul care s-a distins prin finețea analizei psihologice și ale cărui portrete („Lucia-Sturdza-Bulandra", „Mihail Sadoveanu", „K. Zambaccian") l-au făcut atît de iubit și prețuit de public?

9. — Un artist atras de înțelepciunea proverbelor și zicătorilor noastre populare a creat un ciclu de imagini plastice ale acestor proverbe de o mare forță expresivă. Care este numele lui?

10. — Ultima oară, Premiul Academiei pentru artă plastică a fost acordat unui tablou înfățișînd niște flori. Care e numele tabloului și al acestui artist, un sensibil poet al naturii patriei noastre, venerat de tinerele generații?

Răspundeți acestor întrebări și apoi păstrați răspunsurile. Ni le veți trimite — toate odată — la sfîrșitul concursului, după apariția celor 10 grupe de întrebări, împreună cu bonurile de participare la concurs, care apar în fiecare număr.

FILATELIE

Știați că...

...ÎN ANUL 1957 au apărut în țara noastră 25 emisiuni de mărci poștale, cuprinzînd 69 valori, cu un nominal de 54 lei? Am avut: o marcă de 3 bani, 3 de 5 bani, 4 de 10 bani, 12 de 20 bani, 2 de 25 bani, 4 de 35 bani, una de 40 bani, 2 de 50 bani, 20 de 55 bani, 3 de 1 leu, 3 de 1,20 lei, una de 1,30 lei, una de 1,55 lei, 9 de 1,75 lei, cîte una de 3,30 lei, 3,75 lei și 5 lei.

...CU UN AN ÎNAINTE au apărut tot 25 emisiuni, cu 71 valori având un nominal de 81 lei?

...LA 22 DECEMBRIE a avut loc în aula Institutului de Cercetări Agronomice din Capitală, ședința de constituire a cercului filatelic I.C.A.R.?

...TOT ÎN LUNA DECEMBRIE s-a constituit un Cerc Filatelic la „Casa Universitarilor" din București?

...DE CURÎND a luat ființă un Cerc filatelic în orașul Ploești? Sediul cercului se află la magazinul „Filatelia" din localitate.

...CU PRILEJUL expoziției filatelice organizate între 15—31 decembrie la Constanța, a fost pus în circulație un plic cu sugestivul titlu: „De la postalion la satelitul artificial (1858—1957)"?

...A APĂRUT a șasea ediție a Catalogului mărcilor poștale maghiare? Sînt prezentate mărcile apărute pînă în octombrie 1957. Catalogul este mult îmbogățit, atît în ce privește emisiunile, cît și în lămuririle adresate colecționarilor.

...R. P. CHINEZĂ este una din puținele țări care mai pune în circulație mărci poștale negumate? Mărcile fără gumă se păstrează mult mai bine, deoarece căldura și umezeala atacă guma și strică marca. Este însă mult mai practică o marcă gata gumată!

...PE LÎNGĂ Asociația „Franța — U.R.S.S." funcționează, la Paris, un Cerc filatelic deosebit de activ, care contribuie în largă măsură la strîngerea relațiilor filatelice între popoarele celor două țări? Cercul filatelic Franța—U.R.S.S. editează un buletin lunar, informativ; de asemenea a editat un catalog al tuturor mărcilor emise în Rusia și în Uniunea Sovietică. Acest catalog cuprinde numeroase date interesante din U.R.S.S.

...ÎN FRANȚA apare o revistă filatelică „Philatelie populaire", care publică în mod regulat știri despre emisiunile de mărci poștale și despre activitatea filatelică din țările lagărului socialist? Numărul pe noiembrie 1957 publică „Amintiri de la Festivalul de la Moscova" (manifestările filatelice) și un documentat articol despre emisiunile apărute în decursul anilor, în Republica Democrată Vietnam.

...ÎN CURSUL unei conferințe ținute recent la Budapesta, la sediul Asociației filateliștilor maghiari, Arthur Vogt, președintele secției filatelice de pe lîngă Comisia culturală din R.D.G., a arătat că în Republica Democrată Germană sînt organizați în cercuri peste 36.000 colecționari tineri?

Iosefini vă prezintă scamatorii de salon

Inelul misterios

Prezentați spectatorilor un inel sau un belciug agățat de o ață puțin mai groasă.

Dați foc acestei ațe, care arde complet, transformîndu-se în scrum.

Spre surprinderea tuturor, inelul continuă să rămînă agățat de ea, ca și cum ața ar fi intactă și necarbonizată!

EXPLICAȚIA

Pentru a realiza un astfel de „miracol" vă dăm rețeta: Luați sare fină și muiați-o în apă. Puneți ața de care spînzură inelul în această soluție și apoi lăsați să se usuce, ținînd-o bine întinsă.

Aprinzînd apoi ața, ea arde și inelul continuă să se țină mai departe de cenușa ației arse.

ȘAH

Un studiu inedit

V. I. Tacu
Colceag — reg. Ploești

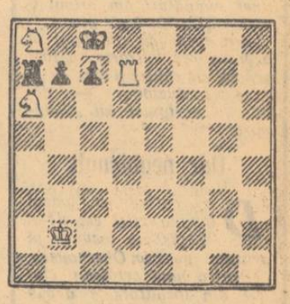

Albul joacă și cîștigă.

În studiul de mai sus, pe care ni l-a trimis cititorul nostru, problemistul V. I. Tacu, albul trebuie să sacrifice una din figurile sale pentru ca apoi, după cîteva mutări, să cîștige turnul negru și astfel, partida. Dar cum va face el asta?

Cine candidează pentru titlul de campion mondial?

Lupta pentru fixarea viitorului candidat la titlul suprem intră anul acesta într-o fază nouă. Peste o sută de șahiști, între care campioni din zeci de țări, și-au disputat sau își mai dispută dreptul de a juca în turneul interzonal care va avea loc anul acesta, în august sau septembrie în Iugoslavia.

Pentru turneul interzonal din Iugoslavia au obținut pînă acum dreptul de participare următorii jucători care s-au calificat la turneele zonale din acest an: Pachman și Filip (R. Cehoslovacă), Szabo și Benkö (R. P. Ungară), Gligorici și Matanovici (Iugoslavia), Olafson (Islanda), Neikirsch (R. P. Bulgaria) Sliwa (R. P. Polonă), De Greiff (Columbia), Panno, Rossetto și Sanguinetti (Argentina) și învingătorul dintre Donner (Olanda) și Larsen (Danemarca). Acestora li se adaugă doi jucători din S.U.A., primii patru clasați la campionatul U.R.S.S. și cîte un jucător din Canada și Asia.

Soluția problemei glumă

DIN NUMĂRUL TRECUT. **Albul își la înapoi ultima mutare readucînd turnul său pe a1 și apoi, prin efectuarea rocadei mari, dă mat!**

Pentru tratarea dinților dvs.

Cooperativa DENTARA

dispune de cabinete dentare, aparate Roentgen pentru radiografii, laboratoare și personal de specialitate, care vă stau la dispoziție

Adresați-vă cu încredere unităților noastre din BUCUREȘTI

● Str. Smîrdan 15 — Bd. Tudor Vladimirescu 1 — Str. Tomis 2 — Calea Griviței 273 — Calea Văcărești 45 — Pasajul Eforiei 11 ● Șos. Armatei Sovietice 7 — Șos. Mihai Bravu 145 — Bucureștii Noi Bloc nr. 4 — Șos. Ciurel 4.

Consultații 8-21

SPORT magazin

CITITORII RASPUND LA ANCHETA NOASTRA:

„Ce propuneţi pentru ridicarea nivelului fotbalului romînesc?"

La ancheta noastră „CE PROPUNEŢI PENTRU RIDICAREA NIVELULUI FOTBALULUI ROMINESC" publicăm astăzi cîteva din răspunsurile primite de la cititori. Se cuvine să facem menţiunea că textele ce le vom reproduce aparţin integral cititorilor respectivi.

Secţiile de fotbal să fie conduse de oameni pricepuţi

Tov. GHIŢA RADUŢA, student în anul II la filozofie, din Bucureşti, ne scrie printre altele: „Fotbalul, sportul nr. 1 din ţara noastră, consider că va bate mai departe pasul pe loc atîta timp cît colectivele sportive şi în deosebi secţiile de fotbal nu vor fi conduse de oameni pricepuţi, care au contigenţă cu sportul... Propun, pentru a se duce o muncă mai fructuoasă, să fie aleşi în fruntea colectivelor sportive — şi acest lucru se poate realiza acum cînd ele se reorganizează — oameni capabili, care să lupte pentru a creea în sînul colectivului o atmosferă sănătoasă...

Cred că o mare vină a situaţiei actuale a fotbalului nostru o au şi unii antrenori... Ar trebui ca antrenorii să nu admită amestecul anumitor persoane din conducerea întreprinderii în ceea ce priveşte alcătuirea echipei şi metodele de antrenament... Dacă antrenorii nu sînt lăsaţi să lucreze cum văd ei că este mai bine, atunci cu greu se va înregistra un progres în fotbal...

Consider că vinovaţi de rămînerea în urmă a fotbalului romînesc sînt şi o parte din jucătorii noştri. Mulţi dintre ei se cred atotştiutori — în special „consacraţii" — şi ca atare nu mai au ce să înveţe în fotbal. Antrenamentele pentru ei devin ca inutile... Contra acestora ar trebui să se ia măsuri care să ajungă şi la excluderea din viaţa sportivă...

Ceva despre presă şi despre altele

Tov. RAUL SALANIM din Călăraşi, ne-a scris printre altele:

„Se discută mult, aş putea spune enorm de mult, despre fotbalul nostru. Se discută însă şi atîta tot. Se consumă multă cerneală şi atîta tot. De cele mai multe ori condescendenţa cronicarilor noştri de fotbal îi împiedică să spună lucrurilor pe nume, îi împiedică să critice pe culpabili...

...Se vorbeşte despre o penurie de jucători tineri de talent. Este fals. Jucători tineri de mare talent am avut (dar n-am ştiut să-i creştem) şi avem şi la ora actuală un număr destul de mare. Pentru ca aceştia să devină oameni de bază ai naţionalei, pentru ca ei să se ridice de la an la an pe o treaptă superioară, trebuie să existe antrenori care să condiţioneze această creştere... Doar cu Ilie Oană, N. Petrescu, Teaşcă sau Silviu Ploeşteanu, care au creat mulţi jucători tineri şi care au scos din anonimat numeroşi tineri, nu putem face mare lucru. Să ne gîndim un pic la Energia Ploeşti, la C.C.A., la Energia Oraşul Stalin şi la echipele de juniori reprezentative de acum 2-3 ani şi vom vedea cît face un antrenor priceput...

...Aş mai avea de adăugat următoarele deziderate, care nu sînt numai ale mele:

1) antrenor unic pentru echipa naţională;

2) multe, foarte multe întîlniri internaţionale cu echipe din U.R.S.S., Ungaria, Anglia, America de Sud;

3) formarea unei echipe de speranţe, care să nu fie desmembrată;

4) reînfiinţarea campionatului de tineret;

5) turnee peste hotare;

6) jocuri în nocturnă.

O tehnică individuală superioară

Tov. NICULAE CONSTANTINESCU, şofer, din str. Mostiştei 4 Bucureşti, ne scrie:

„In ultimul timp am auzit şi citit un refren mult uzitat: — „Ne bazăm pe elanul, ambiţia, dîrzenia şi puterea de luptă a jucătorilor noştri, care vor face „sperări", faţă tehnicei superioare a jucătorilor adverşi".

Aluzia era uşor de ghicit.

Părerea mea este că însuşirea unei tehnici individuale superioare trebuie să fie o sarcină permanentă (de ce nu obligatorie?) pentru fiecare antrenor, fie el de echipă raională, regională etc., fie de categoria A (în special).

Numai aşa vom avea jucători (azi prea puţini) care pe lîngă celelalte calităţi necesare, ca elan, dîrzenie, etc., să posede o tehnică individuală superioară.

Acestea, adăugate celorlalte condiţii, ca vigurozitate, consţiinciozitate în antrenamente, disciplină în viaţa extrasportivă şi altele vor duce nemijlocit la un adevărat fotbal de calitate, la ridicarea nivelului fotbalului romînesc".

VARIETĂŢI

Motiv de divorţ

Soţia cunoscutului jucător australian de tenis Jack Arkinstall a obţinut recent o decizie de divorţ în favoarea ei. Motivul divorţului: soţul ei n-a mai revenit la domiciliul conjugal din decembrie 1953, fiind „ocupat" cu... turneele.

Pentru un jucător „amator" nu se poate spune că Jack Arkinstall nu are o activitate fructuoasă... chiar dacă soţia lui — cum se vede — n-a fost de acord cu ea.

Un „admirator"

Intîlnirea amicală de fotbal Irlanda de Nord-Italia, disputată recent la Belfast, a luat sfîrşit cu un mare scandal, la care au luat parte 3000 de spectatori. Agresiunea săvîrşită cu acest prilej asupra jucătorului italian Ferrario de către unul dintre spectatori — pe nume Thomas Murphy — a ajuns în faţa tribunalului din Belfast, care a aplicat vinovatului o amendă de... 5 lire.

Interesantă — ca şi ridicola sancţiune aplicată — e declaraţia de apărare a lui Thomas Murphy, pe care o reproduce ziarul parizian „L'Equipe": „M-am repezit spre Ferrario pentru a-i cere un autograf. Dar în locul unei semnături am primit o violentă lovitură de pumn..."

Am avea de adăugat la aceasta că Ferrario a fost scăpat cu chiu şi vai — şi bine contuzionat — din mîinile aprigului lui... „admirator".

Dar neobişnuit

De curînd a văzut lumina zilei cel de-al 250.000-lea locuitor al oraşului german Oberhausen.

Pentru noul cetăţean, clubul din localitate a depus la leagăn o legitimaţie care îi asigură libera intrare la stadionul oraşului toată viaţa.

Ar mai fi de adăugat la aceasta că darul a fost determinat de faptul că era vorba de fiul unui arbitru de fotbal din localitate. Şi probabil, clubul local a socotit că, pînă o mai creşte băiatul, nu strică „să se aibă bine" cu tatăl lui.

E firesc să fie aşa

O statistică recent întocmită de federaţia cehoslovacă de hochei pe gheaţă arată că în întreaga ţară activează 50.000 de jucători. Partidele din divizia A şi B se desfăşoară pe 26 de patinoare artificiale, dintre care 3 sînt acoperite.

In asemenea condiţiuni, e firesc ca hocheiul pe gheaţă cehoslovac să ocupe unul din primele locuri în lume.

„Muzeu sportiv"

Pasiunea unor oameni pentru colecţionarea diferitelor obiecte a dus, de multe ori, la crearea unor muzee dintre cele mai utile şi mai instructive pentru omenire.

Uneori însă ne aflăm în faţa unor „colecţionari" a căror „pasiune" inspiră cel puţin compasiune. Iată, de pildă, „muzeul" ce şi l-a creat un bogat industriaş spaniol, din „trofee" sportive. El a plătit, printre altele: 400.000 franci pentru mingea cu care echipa „Real Madrid" a cîştigat „Cupa campionilor europeni" la fotbal; 200.000 de franci pentru un tricou care a aparţinut ciclistului Fausto Coppi; 250.000 de franci pentru mănuşile de box cu care Joung Martin a devenit campion al Europei la categoria „muscă"; 400.000 de franci pentru o bicicletă care a aparţinut elveţianului Hugo Koblet, etc., etc.

Asupra valorii şi utilităţii unui asemenea „muzeu" credem, nu e necesar să insistăm. In schimb, gîndim cît de bine ar fi putut prinde sumele cheltuite de maniacul „colecţionar" dacă ar fi căpătat altă destinaţie, mai omenească, chiar dacă n-ar fi fost vorba despre „sport".

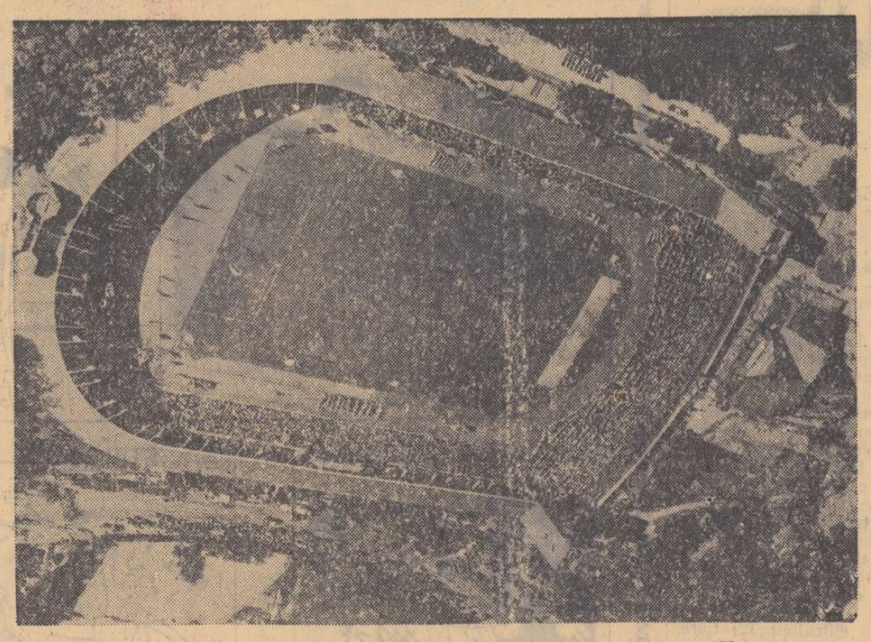

Pe acest stadion se va juca finala campionatului mondial de fotbal 1958

SUEDIA PREGĂTEŞTE ORGANIZAREA CAMPIONATULUI MONDIAL DE FOTBAL

Interviu fulger cu secretarul federaţiei suedeze de fotbal, H. Bergerus

Am folosit prilejul participării mele la campionatele internaţionale de tenis de masă ale Scandinaviei care s-au desfăşurat la Stockholm, pentru a sta de vorbă cu d. Holger Bergerus, secretarul federaţiei suedeze de fotbal. Cum lesne vă imaginaţi, discuţia noastră a gravitat în jurul campionatului mondial de fotbal al anului 1958, care, se ştie, va fi organizat în Suedia.

Deşi pînă la începerea turneului final al campionatului, — care se va desfăşura în 12 oraşe ale Suediei — mai e o bună bucată de vreme, pregătirile din ţara organizatoare sînt în toi şi fac din d. Bergerus un om foarte ocupat. Chiar aşa, la convorbirea solicitată pentru revista „MAGAZIN", d-sa a dovedit multă amabilitate. Interviul nostru a avut, totuşi, un caracter fulger, pentru că... prea multă vreme n-am avut nici unul dintre noi.

— Din stadiul actual al pregătirilor, ce puteţi să ne spuneţi pentru sportivii romîni?

— **Tragerea la sorţi a turneului final, care a fost fixată pentru data de 8 februarie, va fi radiotelefuzată şi televizată. Afişe şi placate au fost trimise la mii şi mii de ziare din toate ţările lumii. De altfel, interesul ziariştilor se dovedeşte a fi dintre cele mai mari. De exemplu, numai la Stockholm li s-au rezervat 1000 de paturi.**

— Ce părere aveţi despre desfăşurarea preliminariilor campionatului, ţinînd seama de faptul că, printre altele, nu s-au calificat Uruguay, Spania, etc.?

— **Nu-mi pare rău că nu s-a calificat echipa Uruguayului, deoarece ea a fost eliminată de Paraguay, care acum un an a fost cea mai bună echipă a Americii de Sud.**

In ce priveşte Spania, socot că a avut „ nenoroc", căci este una din cele mai bune echipe ale Europei. Este drept că formaţia Scoţiei a crescut ca valoare dar părerea mea e că a fost ajutată şi de împrejurări favorabile în preliminarii. Aş fi vrut să văd evoluînd în Suedia echipa Spaniei. Dar sportul e sport şi ca atare spun scoţienilor: „Bun venit!"

— Care sînt favoriţii dvs. în campionatul anului 1958?

— **Propriu zis nu am vreun favorit. Bine înţeles, ca dorinţă intimă aş dori să cîştige... Suedia. Cred însă că şansele cele mai mari le au Brazilia, Argentina şi U.R.S.S. Ştiu că fotbaliştii sovietici sînt foarte buni. E drept că în 1957 n-au fost în formă. Dar în anul precedent au jucat excelent. Da, ar fi o finală interesantă între U.R.S.S. şi Brazilia.**

— Cum se va face tragerea la sorţi?

— **Tragerea la sorţi va fi total liberă. Statutul prevede numai ca ţările din acelaşi continent** (n.n.: aici nu e vorba de Europa!) **să facă parte din grupe diferite; de asemenea, ţările apropiate ca poziţii geografice să fie repartizate în serii diferite.**

— Ce impresie deosebită îmi puteţi comunica în legătură cu viitorul campionat de fotbal?

— **Vreau să subliniez interesul deosebit ce se face semnalat în toată lumea pentru această competiţie. Şi pentru că vorbesc cu un gazetar, voi da un exemplu... tot cu gazetari. Noi am socotit că vor asista 5—600 ziarişti. Şi-au anunţat însă participarea peste 1200 de gazetari, dintre care peste 500 suedezi. Niciodată n-au fost în Suedia atîţia gazetari. Nici cînd ne-a vizitat Greta Garbo...**

★

Timpul rezervat pentru interviu a trecut repede. I-am mulţumit d-lui Bergerus pentru amabilele răspunsuri. Insă înainte de a ne despărţi, interlocutorul meu mi-a declarat: „Ştiu că echipa R.P.R. a fost la un pas de calificarea pentru turneul final al campionatului mondial de fotbal, dar echipa iugoslaviei l-a luat-o înainte. Viitorul vă rămîne însă larg deschis, aşa că vă urez... să ne întîlnim la cealaltă ediţie a campionatului mondial de fotbal".

Angelica ROZEANU
maestru emerit al sportului

Un singur spectator

Frigul şi zăpada care s-au abătut acum trei săptămîni asupra Italiei au prilejuit un fapt oarecum neobişnuit. La meciul de fotbal dintre echipele amatoare Molfetta şi Martinnu Franca, disputat la Molfetta, temperatura a fost atît de scăzută încît... un singur spectator (din 60.000 de locuitori ai oraşului) s-a deplasat pentru a urmări întîlnirea. După terminarea jocului, care a luat sfîrşit cu victoria localnicilor la scorul de 2—0, cele două echipe s-au aliniat la centrul terenului şi au dat salutul sportiv „publicului spectator".

Un salut într-adevăr cuvenit.

Doi portari cu cîte o mînă

Intr-un orăşel din Uruguay a avut loc nu de mult un meci de fotbal în care o echipă a fost alcătuită din 12 jucători. Cum s-a ajuns la aceasta? In ajunul jocului, echipa „Riviero" s-a pomenit că are portarul indisponibil. S-a adresat atunci echipei adverse, cerîndu-i aprobarea ca în locul portarului să folosească doi jucători de cîmp. Aprobarea a fost obţinută, dar cu amendamentul că cei doi portari să n-aibe împreună decît două mîini.

Antrenorul echipei „Riviero" s-a făcut luntre şi punte şi a reuşit să îndeplinească condiţiile. A găsit doi fotbalişti fiecare cu cîte o mînă şi, ceea ce este curios, unuia îi lipsea mîna dreaptă, celuilalt stînga.

Meciul, care s-a bucurat de o cifră record de spectatori, a fost cîştigat de „Riviero" cu 3—1, iar cei doi portari au dat deplină satisfacţie, căci deşi aveau împreună numai două mîini, în schimb aveau patru picioare zdravene, pe care au ştiut să le folosească de minune.

magazin

revistă săptămînală

editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacţia şi administraţia

Piaţa Scînteii

tel. 7.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

Şapte sportivi romîni au sărit 5000 de metri cu paraşuta închisă

Intr-o duminică dimineaţă, la ora cînd bucureştenii nu ridicaseră încă storurile din fereastră, pe cîmpul de zbor de la aerodromul sportiv Clinceni, mecanicii scoseseră la lumină avioanele argintii iar duduitul motoarelor luase locul tăcerii. Instructorii umblau forfotă, sportivii — băieţi şi fete — se echipau în grabă şi curînd primele avioane şi-au întins aripile spre întîlnirea cu înălţimile. Ziua aceasta ascundea însă un eveniment deosebit.

Printre avioanele de sport s-a strecurat pe cîmp, clătinînd greoi din aripi, un avion de transport. Şi în furtuna elicelor şi-a luat şi el zborul, lăsînd în urmă miros pătrunzător de benzină arsă. Iată-l, după cîtva timp, în înaltul cerului. S-a făcut mic, mic de tot şi zbîrnîie ca o jucărie mecanică. Dar acolo, între pereţii de metal, vibrînd sub freamătul motoarelor puternice, şapte tineri paraşutişti se pregătesc să sară în gol, căci astăzi vor ataca una din cele mai grele probe: salt în grup de la 5.000 m. fără înhalatoare de oxigen, cu menţinerea paraşutei cît mai mult timp închisă şi cu păstrarea corpului în poziţia „broască" — braţele şi picioarele desfăcute lateral.

Curînd zgomotul motoarelor încetează, semn că paraşutiştii vor părăsi imediat bordul aeronavei. Toate privirile sînt aţintite în sus. Dar nu se vede nimic. La 5 km., în slava cerului, silueta unui om nu se poate distinge. Abia mai tîrziu apar în înălţime şapte puncte negre. Cei şapte paraşutişti cad ca nişte bolizi şi distanţa dintre ei şi pămînt se micşorează mereu, se micşorează într-atît încît cei de jos se întreabă înfriguraţi: vor mai avea timp să deschidă paraşutele? Dar iată că pe fundalul albastru al cerului au înflorit, ca la o comandă, şapte cupole multicolore care par suspendate în aer.

Cîte secunde a durat căderea cu paraşuta închisă? Răspunsul e aproape uluitor: 90 de secunde. Recordul republican a fost stabilit.

In echipă sînt sportivi care s-au remarcat prin comportarea lor în competiţiile din ţară şi de peste hotare. Mihai Sidleţchi este unul din cei mai înalţi paraşutişti din lume: 1,98 m.! In 1950, tînărul fierar Mihai Sidleţchi de la „Griviţa Roşie" era la primele salturi; dar drumul parcurs de atunci îi situează între sportivii de frunte ai ţării noastre. In 1954 cucereşte locul întîi la campionatul republican în proba de salt în grup, împreună cu soţia lui, Maria Sidleţchi, şi ea paraşutistă încercată (110 salturi, participantă la Campionatul mondial de la Moscova) şi cu Ştefan Badioc, unul din coechipierii lui de astăzi. Locul întîi în proba complexă de salt de la 1.500 m., locul întîi în cea de salt de la 2.000 m. şi cele 400 salturi ale sale fac din Mihai Sidleţchi unul din cei mai străluciţi reprezentanţi ai paraşutismului sportiv de la noi.

Nici ceilalţi nu sînt însă mai prejos: Nicolae Velicu a cucerit locul III în Cupa Adriaticei, disputată în Iugoslavia; Ioan Budea are la activ 380 de salturi, Constantin Bălănescu 200, Gheorghe Pîrvan 150 iar Anghel Ciucur, un încercat paraşutist este, printre altele, cel care i-a pregătit pentru saltul-record la care am asistat. Cu Anghel Ciucur am stat de altfel de vorbă asupra îndrăzneţei lor tentative:

„Cînd avionul a atins înălţimea de 5.230 m. am deschis uşa culisantă şi îndată ne-a izbit în faţă un val de aer îngheţat. Primul a sărit Mihai Sidleţchi, apoi eu şi toţi ceilalţi. In primele 12 secunde cădeam cu o viteză de 65 m. pe secundă. Pe la 2.500 m. am trecut pe lîngă Sidleţchi şi l-am luat-o înainte fiindcă el opune o rezistenţă mai mare la înaintare. Peste puţin am pătruns în straturi de aer mai dens şi cădeam doar cu 45 m. pe secundă. Curentul de aer vîjîia formidabil pe lîngă mine. Consultam mereu cronometrul. Mai aveam destul pînă la secunda 90 cînd trebuia să deschidem paraşutele. In clipa cînd acul cronometrului s-a oprit la 90 am tras puternic declanşatorul — era prima mişcare pe care o făceam de cînd părăsisem avionul — şi... m-am uitat în sus — ca toţi paraşutiştii — să văd dacă voalura de mătase s-a deschis bine. Imediat după mine au deschis toţi ceilalţi. Aşadar căzusem liber 4.700 m. Peste puţin am simţit pămîntul sub picioare. Era al 600-lea salt din viaţa mea. Sînt mîndru de comportarea echipei în această încercare socotită în lumea întreagă printre cele mai grele. Dar principalul e că am adus ţării un nou şi valoros record".

Ion Valeriu POPA

ROMANUL NOSTRU

Lumea dispărută

Adaptare după CONAN DOYLE

Desene de ROMEO VOINESCU

CE S-A INTIMPLAT PINA ACUM

Frumoasa Gladys a hotărît ca inima şi mîna ei să fie dăruite numai aceluia care va face un act de eroism. Mînat de acest îndemn, Edward Malone, reporter, pleacă împreună cu profesorul Summerlee şi cu exploratorul John Roxton să verifice afirmaţiile profesorului Challenger în legătură cu existenţa unor animale preistorice pe un platou din America de Sud. Ei ajung pe platou, dar nu se mai pot întoarce. Plecat singur în toiul nopţii, Malone găseşte la întoarcere tabăra răvăşită şi pe prietenii săi dispăruţi. Roxton, care se întoarce, îi spune că au fost atacaţi şi făcuţi prizonieri de oameni-maimuţă. In timp ce cei doi stau ascunşi într-un tufiş, Roxton povesteşte ceea ce li s-a întîmplat.

— După cum îţi spuneam, — îmi zise Roxton, — azi dimineaţă la ora cinci nici nu ne trezisem bine cînd au început să cadă asupra noastră din arbori oamenii-maimuţă. Intr-o clipă au pus mîna pe noi şi ne-au tîrît în bîrlogul lor, care se află la marginea platoului. Odată ajunşi acolo, pe mine şi pe Summerlee ne-au dat în paza unui maimuţoi. In schimb, pe Challenger l-au dus lîngă o bestie care părea să le fie şef. Nostim este faptul că

Challenger, cu barba şi cu părul lui zburlit, seamănă cu căpetenia oamenilor-maimuţă. Datorită acestui fapt, Challenger s-a bucurat de o situaţie privilegiată. In timp ce pe Summerlee şi pe mine ne-au legat burduf, pe el l-au lăsat liber, ba i-au oferit chiar fructe. După aceea, am avut o mare surpriză. Dintr-o colibă, oamenii-maimuţă au scos un grup de oameni... oameni adevăraţi. Nu, nu, nu te mira: un soi de indieni, nişte fiinţe de statură mică, însă cu aspectul foarte apropiat de al nostru. Probabil că pe acest platou trăieşte un trib de oameni!

— Or fi trăind în peşteri! am exclamat eu.

— Ce spui? Ce peşteri?

— Astă noapte, după cum ţi-am spus, am cercetat o parte din platou şi cred că ştiu unde locuiesc aceşti oameni.

— Din ce în ce mai extraordinar! zise Roxton.

— Cum ai reuşit să scapi? îl întrebai eu.

— După ce i-au scos pe indienii aceia din colibă, i-au adus lîngă noi, iar la un semn al şefului, vre-o cîteva bestii au apucat pe unul din acei nenorociţi, l-au tîrît pînă la marginea platoului şi l-au aruncat în gol. In acest moment tot tribul s-a repezit să vadă cum se prăbuşeşte. Apoi au luat pe altul. Profitînd de neatenţia oamenilor maimuţă, Challenger a venit lîngă mine şi mi-a desfăcut legăturile. Tot într-unul din aceste momente, l-am izbit pe maimuţoiul care mă păzea şi am fugit. Au plecat în urmărirea mea, însă din fericire oamenii maimuţă nu sînt prea iuţi de picior. Cred că mi-au pierdut urma. Mă tem însă că, între timp, o să-i vie rîndul să fie aruncat peste marginea platoului şi lui Summerlee!

— Trebuie să-l salvăm! am exclamat eu.

— Tocmai asta vreau şi eu, — zise Roxton, privind cu atenţie în jurul tufişului în care ne ascunsesem. Iată care este planul meu! Deoarece ei se mişcă cu mare uşurinţă în pădure, propun să ne furişăm către ei în cîmp deschis, unde ei se deplasează mai greu. Vom înainta în acest fel pînă la bîrlogul lor, unde-i vom ataca prin surprindere. Cu cele patru puşti pe care le avem la noi vom reuşi, poate, să-i eliberăm pe profesori.

Aş fi acceptat orice plan, numai să reuşim să-l salvăm pe dragii noştri prieteni.

— Să mergem! zisei eu.

— Bine, zise Roxton. Ţine minte: ne aşteaptă o luptă pe viaţă şi de moarte. Eu voi merge înainte. Tu mă vei urma la vreo 20 de metri, ca să-mi acoperi retragerea în caz de primejdie!...

După vreo oră de drum, am ajuns în apropierea bîrlogului oamenilor-maimuţă. Ascunşi după un trunchi de copac, am văzut un spectacol îngrozitor. Mai rămăseseră cinci indieni. Unul din ei tocmai era luat de doi oameni maimuţă, care, ţinîndu-l de mîini şi de picioare, îi făcură vînt peste prăpastie, în urletele de satisfacţie ale bestiilor.

— Uite! Uite! Vor acum să-l ia pe Summerlee! strigă Roxton.

Il văzui pe Challenger cum îi făcea semn şefului maimuţelor să-l cruţe pe Summerlee, dar bestia îl îmbrînci. Doi oameni-maimuţă îl apucară pe Summerlee şi-l tîrîră spre marginea prăpastiei.

(Va urma)

Tiparul Combinatul x Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin Bucureşti

75

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 14 ★ Sîmbătă 11 ianuarie 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

Dr. PETRU GROZA

ULTIMUL DRUM

Zilele acestea, țara întreagă — de la un capăt la altul — și-a plecat fruntea îndurerată: la 7 ianuarie 1958, la ora 5 dimineața, a încetat din viață, în urma unei boli îndelungate și grele, eminentul om de stat, fiu devotat al poporului romîn, tovarășul nostru iubit, doctorul Petru Groza, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne. Vestea grelei și dureroasei pierderi s-a răspîndit pe calea undelor în orașele și satele patriei și pretutindeni s-au aninat drapele tricolore și steaguri roșii, cernite. La ferestrele caselor, pe zidurile marilor întreprinderi, mîini îndurerate au pus portretul doctorului Petru Groza, în zăbranic de doliu.

In Capitală, în inima îndoliată a țării, o mulțime imensă s-a îndreptat spre Palatul Republicii, la catafalcul ilustrului dispărut, pentru a aduce un ultim omagiu tovarășului iubit, aceluia care și-a închinat viața luptei pentru înflorirea și propășirea patriei, pentru progresul material și cultural al poporului, pentru prietenie și pace între popoare. In sala Palatului, oamenii pășesc îndurerați în acordurile solemne ale muzicii funebre. Deasupra catafalcului, străjuie stema R.P. Romîne, îndoliată. Din prima gardă de onoare au făcut parte tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Gheorghe Apostol, Emil Bodnăraș, Petru Borilă, Nicolae Ceaușescu, Alexandru Drăghici, Alexandru Moghioroș, Constantin Pîrvulescu, Leontin Sălăjan. Rînd pe rînd au făcut gardă membrii Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, membrii guvernului, conducătorii instituțiilor centrale, ai organizațiilor de masă, deputați ai Marii Adunări Naționale, delegați ai muncitorilor din marile întreprinderi, generali și ofițeri superiori, oameni ai artei și culturii, delegați ai locuitorilor din comuna Băcia, regiunea Hunedoara, comuna natală a tovarășului dr. Petru Groza, delegați ai oamenilor muncii, ai comitetelor de partid și sfaturilor populare din regiunile București, Constanța, Cluj, Hunedoara, Galați, Suceava, Stalin, Regiunea Autonomă Maghiară, precum și o delegație a cetățenilor din circumscripția electorală nr. 28 Cluj, unde a fost ales deputat al Marii Adunări Naționale, tovarășul dr. Petru Groza. In ziua de 9 ianuarie au făcut de gardă în jurul catafalcului membrii delegațiilor venite de peste hotare cu prilejul funeraliilor eminentului om de stat, luptător neobosit pentru întărirea păcii între popoare.

Șiruri nesfîrșite de oameni au trecut în aceste zile prin fața catafalcului, purtînd veșnic vie în inima și conștiința lor figura luminoasă a dectorului Petru Groza, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale. In ajunul funeraliilor, joi seara, coloane nesfîrșite de cetățeni așteptau pînă noaptea tîrziu în Fiața Palatului, să aducă ultimul lor salut tovarășului iubit.

Dar nu numai aici la Palatul Republicii, ci pretutindeni, pe tot întinsul patriei, oamenii muncii au cinstit memoria fiului devotat al poporului romîn, dr. Petru Groza.

In mitinguri de doliu, în fabrici, întreprinderi și în instituții, poporul nostru și-a exprimat hotărîrea fermă de a munci cu și mai multă însuflețire pentru propășirea economică și culturală a țării, pentru construirea socialismului, cauză scumpă căreia doctorul Petru Groza i-a închinat întreaga viață de muncă și luptă.

La „Grivița Roșie", în vechea citadelă a clasei noastre muncitoare, în cadrul mitingului care a avut loc în marea hală de vagoane, unul dintre vorbitori, montatorul Vasile Bizgă, a spus printre altele: **„Cu durere în suflet ne luăm rămas bun de la acest intelectual, care a înțeles rolul conducător al clasei muncitoare în lupta pentru făurirea socialismului, de la eminentul om de stat care a înfăptuit cu consecvență, în înaltele funcții pe care le-a ocupat, politica partidului — de consolidare a statului democrat-popular".**

La Iași, oamenii de știință și cercetătorii din instituțiile de învățămînt superior s-au întrunit la Filiala Academiei R.P.R. într-un miting de doliu, pentru a aduce ultimul omagiu doctorului Petru Groza. **„Cadrele didactice de la Institutul de Medicină** — a spus cu acest prilej academicianul prof. dr. Vasile Rășcanu — **ca și toți reprezentanții vieții științifice medicale din Iași, se angajează să păstreze vie în amintirea lor figura luminoasă a eminentului om politic și de stat al țării, care a fost dr. Petru Groza".**

Pretutindeni, în toate orașele și satele patriei, oamenii muncii au adus ultimul lor omagiu doctorului Petru Groza, angajîndu-se să-i cinstească memoria prin unitatea de nezdruncinat în jurul Partidului Muncitoresc Romîn și a guvernului țării, prin mobilizarea tuturor forțelor în opera de construire a socialismului și de apă-

(Continuare în pag. 2-a)

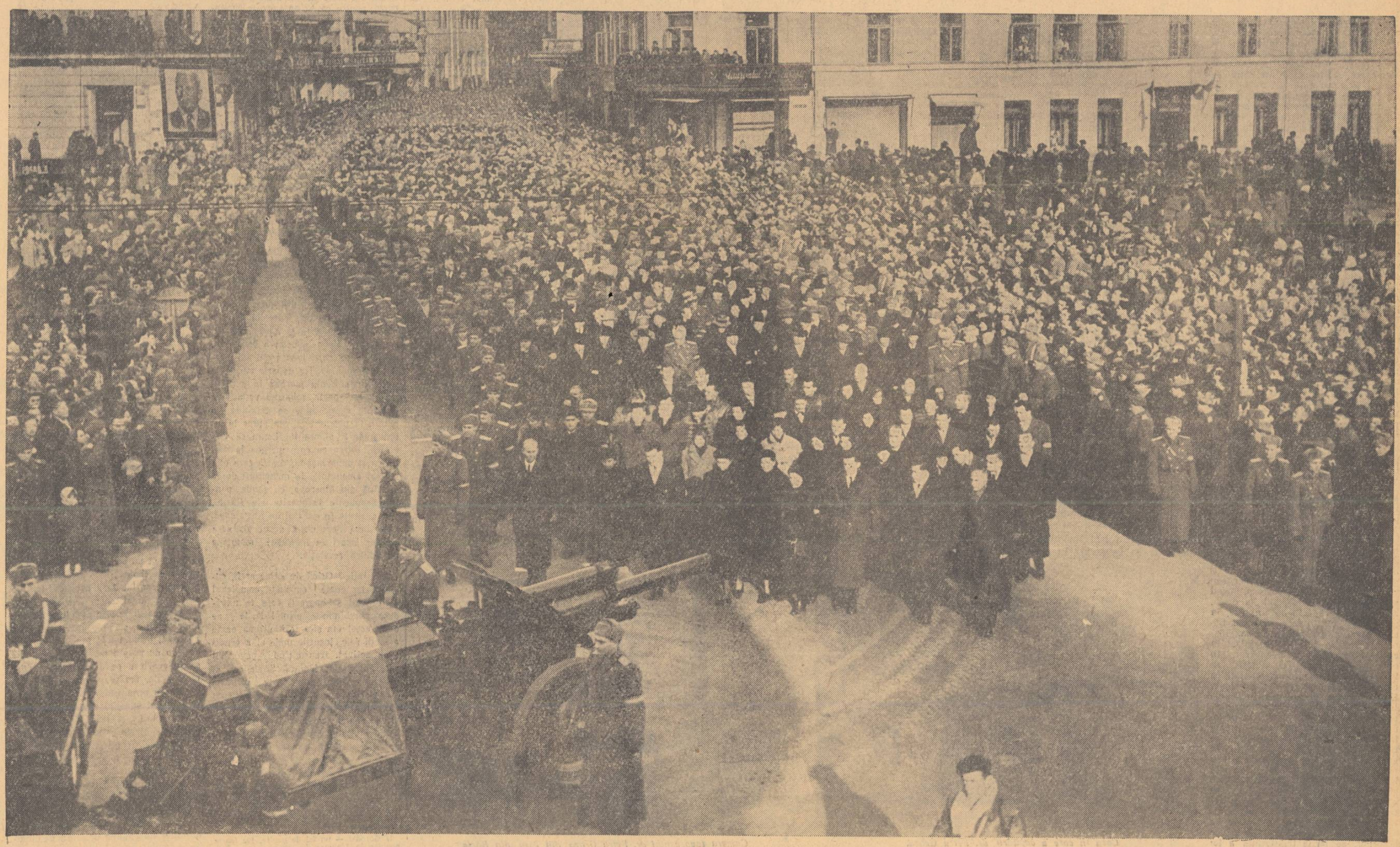

Fotografia : Nicu VASILE

Un fiu devotat al poporului nostru

Tragica veste a morții unui fiu devotat al poporului nostru ne umple inimile de adîncă mîhnire. Ne-a părăsit — lăsînd țara întreagă îndoliată — doctorul Petru Groza, eminent om politic, militant activ și consecvent pentru cauza construcției socialismului și a păcii, intelectual distins, una din cele mai remarcabile personalități pe care le-am cunoscut.

A fost drag poporului și în special tuturor celor care l-au cunoscut mai de-aproape. Ori de cîte ori am avut prilejul să stau de vorbă cu el, i-am admirat optimismul și voioșia care-l caracterizau, încrederea lui fără margini în capacitatea creatoare a poporului nostru și marea sa putere de muncă. Iubea atît de mult munca, încît nici boala nu-l putea împiedica să lucreze. Îmi amintesc cum odată — în cercul restrîns al cîtorva tovarăși care vizitaseră de curînd China — ne-a citit fragmente din însemnările lui, privitoare la călătoria în R.P. Chineză. Era cuprins de o admirație fără margini față de poporul chinez, ale cărui realizări îl impresionaseră adînc, și lucrul acesta apărea clar din lectura pe care ne-o făcea. Textul ne cucerea cu atît mai mult, cu cît prezenta locuri și oameni pe care și noi îi cunoscusem și-i admirasem.

Cineva dintre noi, care știa că președintele fusese destul de grav bolnav de ochi, l-a întrebat cînd a avut timp să redacteze acele însemnări. Am aflat atunci cu uimire că, deși fusese bolnav și cu ochii acoperiți — conform prescripției medicale —, el a lucrat fără întrerupere, dictînd impresiile de călătorie din China și chiar ocupîndu-se și de alte treburi care-l reclamau. **„Tocmai pentru că n-am vrut să mă las copleșit de boală, am lucrat tot timpul"**, ne-a lămurit el.

Părerile de rău care ne cuprind acum, la moartea lui, ne fac să ni-l amintim așa cum era în viață, vesel și bun, prieten sincer și devotat celor care iubesc poporul și dușman neîndduplecat pentru dușmanii poporului.

Îi făcea întotdeauna plăcere să se găsească în mijlocul maselor. Îl vedeai adesea pe stradă, plimbîndu-se cu prietenii sau stînd de vorbă cu cetățenii, care se apropiau fără sfială de el. Îi plăcea sportul, muzica, în special cea folclorică. Îmi aduc aminte, din vremea cînd lucram la Radio, de intervențiile lui pentru lărgirea spațiului care se acorda producțiilor populare.

Dragostea lui de viață, perseverența în muncă, încrederea în popor, optimismul de care dădea dovadă, ne pot servi mereu ca model în activitatea noastră, dar ne fac să resimțim cu atît mai dureros pierderea lui. Amintirea lui o vom păstra veșnic vie în inimile noastre.

Acad. Al. GRAUR

A fost prețuit departe, peste granițele țării

S-a stins din viață un mare om de stat, un patriot înflăcărat, un fiu credincios al patriei sale. S-a stins din viață un om de cultură care a contribuit din plin la realizarea politicii culturale a partidului. Artiștii au pierdut în el un prieten, un sfătuitor și un mare prețuitor de artă.

Nelipsit de la manifestările artistice, mereu prezent printre noi, la vernisajurile expozițiilor, în toate problemele culturale, doctorul Petru Groza se legase cu o sinceră prietenie de o serie întreagă de artiști, pe care îi prețuia și care, la rîndul lor, îi întorceau îndoit această prețuire.

E firesc deci, ca durerea adîncă, provocată prin pierderea sa, să afecteze întregul nostru popor, și, în rîndurile acestuia, pe toți artiștii, pe toți oamenii de cultură pentru care el a însemnat de asemenea un exemplu, o pildă de viață dăruită intereselor celor mulți.

Era iubit de popor, pentru felul său de a fi, pentru tot ce dăruise poporului din puterea sa de muncă, din inima sa largă și generoasă. Prețuirea sa trecuse însă granițele țării. Figura lui de om de stat, de luptător pentru progresul și fericirea poporului nostru, era cunoscută și admirată și peste hotarele țării. La diferite congrese internaționale la care am participat, în diferitele jurii internaționale din care am făcut parte, mi s-a întîmplat deseori să fiu întrebată de colegi străini ce mai face doctorul Petru Groza, cum se simte, dacă mai e tot atît de tînăr și plin de viață.

Ultima oară cînd l-am întîlnit a fost toamna aceasta. Era în gara Predeal. Cu figura lui robustă și optimistă, cu o alură de adevărat sportiv, înconjurat de membri ai familiei sale. Cine s-ar fi gîndit atunci că omul acesta plin de viață, jovial, va pleca atît de curînd dintre noi?

El ne-a părăsit. Avem datoria, prețuindu-l, să muncim uniți în jurul Partidului Muncitoresc Romîn pentru făurirea viitorului luminos, socialist, al patriei noastre, viitor în slujba căruia doctorul Petru Groza și-a pus întreaga viață, întreaga sa putere de muncă.

Ligia MACOVEI
artistă emerită, laureată a premiului de stat

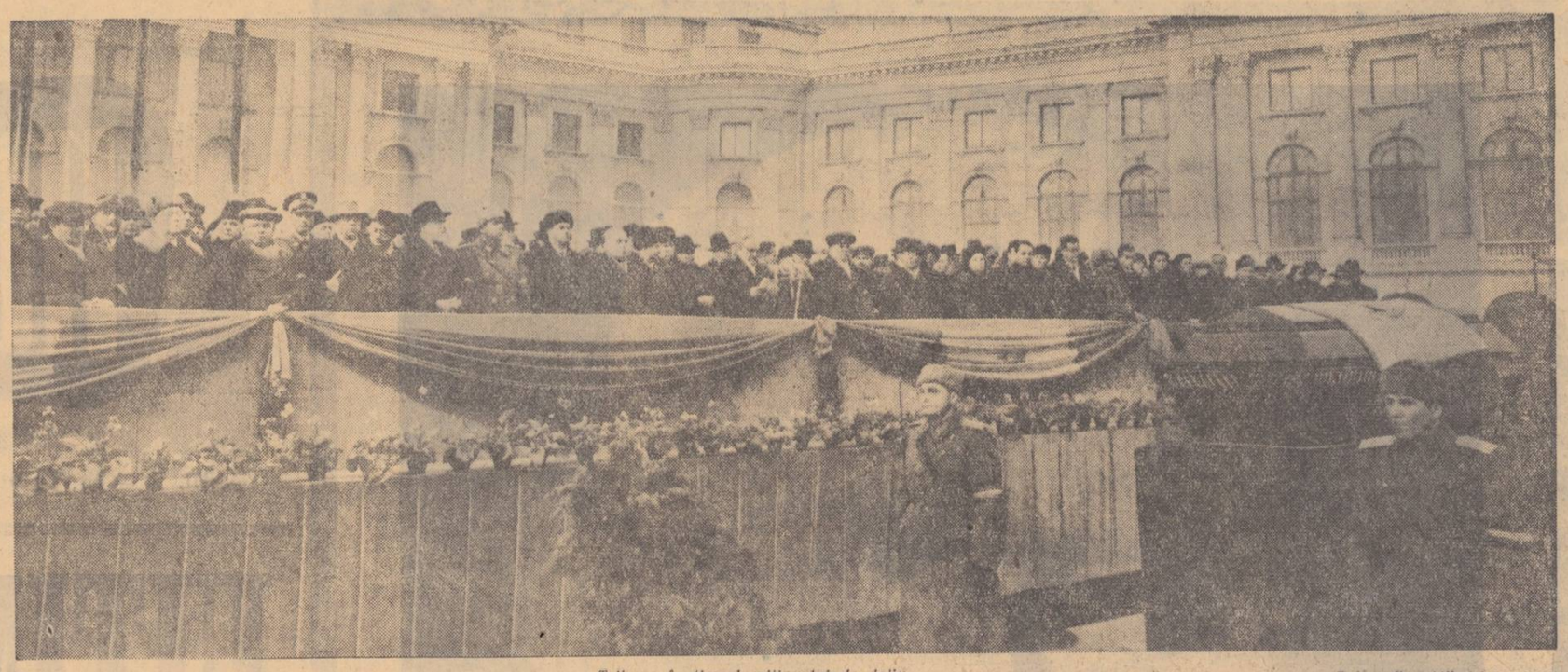

Tribuna, în timpul mitingului de doliu. **Fotografia: Mihai POPESCU**

ULTIMUL DRUM

(Urmare din pag. 1-a)

rare a păcii, de realizare a măreților idealuri pentru care a muncit și a luptat neuitatul nostru tovarăș dr. Petru Groza.

...10 ianuarie 1958. Ziua funeraliilor. Încă din primele ore ale dimineții mii de oameni se îndreaptă spre piața Palatului unde va avea loc mitingul de doliu.

Pășim pe porțile palatului și intrăm în sala funerară, unde se află depus sicriul cu corpul neînsuflețit al marelui dispărut. Solemn, în sală răsună acordurile muzicii funebre. Sînt de față conducătorii partidului și guvernului, membrii Prezidiului Marii Adunări Naționale, membrii delegațiilor străine și reprezentanții de peste hotare desemnați să participe la funeralii.

La ora 8 începe serviciul religios de înmormîntare, oficiat de Patriarhul Bisericii Ortodoxe Romîne, Justinian, înconjurat de Mitropolitul Moldovei și Sucevei, Justin Moisescu, Mitropolitul Ardealului Nicolae Colan, de episcopi și un sobor de preoți. Răspunsurile la serviciul religios sînt date de corala Patriarhiei. După serviciul religios, rostesc rugăciuni șefi ai cultelor din Republica Populară Romînă, după ritualul cultului respectiv. Apoi, Mitropolitul Ardealului, Nicolae Colan, rostește o cuvîntare omagială în numele Bisericii Ortodoxe Romîne și a celorlalte culte din R. P. Romînă.

Este ora 9 și 45 de minute. Se schimbă acum ultimele gărzi. Fac de gardă reprezentanții delegațiilor venite de peste hotare.

În ultima gardă intră tovarășii Gh. Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Gheorghe Apostol, general de armată Emil Bodnăraș, Petre Borilă, Nicolae Ceaușescu, general colonel Alexandru Drăghici, Alexandru Moghioroș, Constantin Pîrvulescu, Ștefan Voitec.

Ceasul arată ora 9 și 55 minute. Sicriul cu corpul neînsuflețit al tovarășului dr. Petru Groza este scos din sala funerară.

Apoi sicriul, acoperit cu un drapel tricolor, este depus pe catafalcul îmbrăcat în catifea purpurie din mijlocul pieții.

La ora 10, batalionul format din ostași de infanterie, aviație și marină prezintă onorul. Sunete de sirenă se aud de pretutindeni. În clipa aceasta întreprinderile și instituțiile încetează lucrul, vehicolele și pietonii se opresc pe străzi. Întregul popor romîn își ia rămas bun de la tovarășul nostru iubit, dr. Petru Groza. Fanfara intonează Imnul de Stat al Republicii Populare Romîne.

Începe mitingul de doliu. În cadrul mitingului la cuvîntul tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, membru al Prezidiului Marii Adunări Naționale. După aceasta, în numele delegației guvernamentale a U.R.S.S., vorbește Frol Kozlov, președintele Consiliului de Miniștri al R.S.F.S.R., membru în prezidiul Comitetului Central al P.C.U.S. În numele delegației R. P. Chineze ia cuvîntul Go Mo-jo, locțiitor al președintelui Comitetului Permanent al Adunării reprezentanților populari din întreaga Chină, locțiitor al președintelui Comitetului Național al Consiliului Politic consultativ al poporului chinez, președintele Comitetului Popular pentru Apărarea Păcii din întreaga Chină și președintele Academiei Chineze de Științe. Vorbește apoi, în numele delegației R. P. Ungare și al delegațiilor tuturor celorlalte țări socialiste, Istvan Dobi, președintele Prezidiului R. P. Ungare. Mai iau apoi cuvîntul scriitorul Nagy Istvan și Romulus Zăroni, membri ai Prezidiului Marii Adunări Naționale.

Mitingul de doliu a luat sfîrșit. Cortegiul funerar pornește, în sunetele marșului funebru, pe ultimul drum.

În piața Teatrului Național o formație a gărzilor muncitorești prezintă onorul, iar în dreptul Facultății de Științe Juridice și al Institutului Medico-Farmaceutic, un mare număr de studenți își iau rămas bun de la dr. Petru Groza.

În drumul cortegiului, în Piața Eleftherie, se oficiază o slujbă religioasă.

Cortegiul funerar a ajuns la cimitirul Ghencea. La intrare, o gardă militară de onoare, cu drapelul cernit, prezintă onorul.

Carul mortuar se oprește în fața criptei de marmoră albă. Patriarhul Justinian, asistat de înalții ierarhi, oficiază serviciul religios de înhumare. Apoi președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Romîne, Chivu Stoica, rostește ultimul cuvînt de rămas bun.

Conducătorii partidului și guvernului coboară sicriul de pe afetul de tun și-l poartă pe umeri spre criptă. Se intonează Imnul de Stat al Republicii Populare Romîne și răsună 24 de salve de artilerie. Lespedea de marmoră se lasă grea peste criptă.

Adio scump și neuitat tovarăș! Poporul nostru va păstra în inima și în conștiința sa, veșnica ta amintire.

Const. SÎRBU

La Leninskie Gorki

Fragment din volumul „Am văzut cu ochii Țara Păcii"

de dr. PETRU GROZA

Vizităm localitatea Gorki la vreo 50 km. de Moscova (Leninskie Gorki). În urma rănilor pe care le-a căpătat în 1918 și a activității extrem de încordate, sănătatea lui Lenin s-a zdruncinat. Începînd din iarna anului 1921 a fost adeseori nevoit să-și întrerupă munca. La insistența medicilor, s-a mutat în localitatea Gorki. În casa situată într-un minunat parc, se păstrează multe lucruri personale și întreg aranjamentul așa cum era pe vremea cînd acolo locuia Lenin: camera sa de lucru, unde lucra sub îngrijirea Nadejdei Konstantinovna Krupskaia; masa pusă în sufragerie pentru trei persoane: Lenin, Krupskaia și sora lui, Maria; patul în care a zăcut și a murit la 21 ianuarie 1924, la ora 6,50 în urma unei hemoragii cerebrale. Lîngă pat, sticla cu ultimele medicamente pe care le-a luat. Într-un colț, special amenajat, era locul pentru convorbiri telefonice. Un aparat vechi, care funcționa foarte greu și pe vremea cînd îl întrebuința Lenin. Telefonul, ca și întreg aranjamentul casei, aceleași ca în momentul cînd casa a fost preluată de la vechiul proprietar, Reinbott, un înalt funcționar țarist. Lenin nu a dat voie să se facă nici o cheltuială, nici un fel de aranjament nou. Ținea seama tot timpul de greutățile mari economice în care se zbătea țara. În iarna anului 1921, cînd în Rusia Sovietică era mare criză de combustibil, Lenin s-a mutat într-o aripă mică din curte, pentru ca să nu cauzeze cheltuieli prea mari. Aici, la Gorki, Lenin a fost adeseori vizitat de Stalin, de Maxim Gorki. Ne-am reamintit fotografiile cunoscute, care îi înfățișează pe Lenin și Stalin, stînd de vorbă pe o bancă albă în fața casei, sau pe terasa casei. Boala nu slăbea voința lui Lenin și nepotolita sa sete de muncă; la Gorki, în ciuda bolii sale, Lenin scrie articole, scrisori, directive și lucrarea „Revoluția proletară și renegatul Kautski". Cînd starea sănătății îi permitea, Lenin se muta la Moscova, continuîndu-și activitatea. La Moscova a fost pentru ultima dată la 19 octombrie 1923. În etajul de sus al casei din Gorki este amenajat un muzeu, cuprinzînd o serie de documente, fotografii, un tablou, reprezentînd pe Lenin și Krupskaia stînd de vorbă cu țăranii din sat (în sat s-a înființat un colhoz care poartă numele lui Vladimir Ilici), o statuie a lui Lenin în mărime naturală, hainele pe care le purta (și care vorbesc și ele de nemărginita lui modestie). Parcul din jurul casei, foarte bine îngrijit, cum la fel de bine îngrijită este și casa. Ne-am plimbat pe aleea favorită a lui Lenin, pe aleea pe care juca jocul lui preferat, gorodki [1]). Nu departe curge un riuleț unde Lenin mergea la pescuit, iar în altă parte, coborînd pe o alee din fața casei, unde se deschide o minunată perspectivă, am ajuns la un loc, unde îi plăcea lui Lenin să viseleasca. Barca cu care mergea la vîslit, ca și două mașini, dintre care una special amenajată de muncitorii de la o uzină din Moscova, cu șenile, pentru drumurile înzăpezite ale Rusiei, sînt păstrate în garajul de lîngă casă. Cele două ore cît a durat vizitarea acestor locuri au însemnat momente de adîncă revelație.

Revelație? Oricît de adînc ar fi, cuvîntul nu poate cuprinde complexul de reflexii și impresii care te năpădesc plimbîndu-te prin locurile pe unde acest om și-a trăit ultima parte a vieții sale, locurile unde el a gîndit și a activat, transmițînd poporului rus, popoarelor Uniunii Sovietice și întregii omeniri muncitoare ultimele scînteieri ale geniului lui. Aci Lenin desfășura mai departe activitatea lui uriașă pentru întărirea Statului Socialist, activitate care pe măsură ce i se apropia sfîrșitul era tot mai intensă și tot mai pătrunsă de grija ce o purta pentru întocmirea și consolidarea marii patrii a omului sovietic și pentru îndrumarea proletariatului spre un viitor mai bun. În aceste locuri ne dăm tot mai bine seama de măreția omului!

Asistînd în tinerețea mea la înmormîntarea unui luptător bănățean și ascultînd cuvîntarea unui țăran din Satu Mic, de lîngă Lugoj, activist și el pe vremea aceea în frontul rezistenței poporului romîn din Ardeal față de oprimarea regimului feudal maghiar, mi s-au imprimat în memorie următoarele cuvinte ale acestui țăran:

„Te-am știut mare cît ai trăit între noi, dar numai acum, în fața mormîntului tău, cînd coasa morții te-a doborît, ne dăm seama într-adevăr cît de mare ai fost, întocmai cum arborele din pădure ne pare și mai mare, după ce a fost doborît".

Atmosfera de la Gorki te determină să stai aproape uimit în fața măreției rosturilor acestui om în istoria omenirii, rosturi pe care moartea lui nu le-a încheiat lăsîndu-ne doar o amintire a trecutului, pagini pentru istoria de ieri și piese de muzeu, — ci le-a însuflețit și înmiit. Fiindcă numai surzii nu aud și numai orbii nu văd ceea ce se petrece în jurul și sub faldurile steagului înălțat de Lenin, al cărui nume însuflețește sute și sute de milioane de oameni, în munca și fapta lor, pentru crearea și consolidarea noii orînduiri sociale, numele omului de a cărui învățătura se leagă noi și noi realizări în domeniul politic, economic și social, în țările ale căror popoare pășesc azi cu hotărîre pe calea încercată, străbătută de poporul sovietic.

Cutremurul provocat de realizările inspirate și îndrumate de aceste învățături, cutremurul Marii Revoluții din 1917, a depășit însă tot mai mult granițele acestei țări, fiind resimțit din ce în ce mai puternic peste întreg pămîntul, oriunde locuiesc oameni ce luptă pentru existența lor, în coloniile Africii și Asiei, în țările asuprite de pretutindeni. El se resimte chiar și în inima țărilor capitaliste, inclusiv Statele Unite ale Americii. Cît de inimoase și drepte sînt cuvintele celebrului cîntăreț Paul Robeson, publicate în presă:

„Fiecare zi aduce noi dovezi că marea cauză a păcii și eliberării.. este invincibilă. În întreaga Asie sentința împotriva imperialismului a și fost rostită, iar în curînd Africa și celelalte țări coloniale, care încearcă în prezent să scuture lanțurile în care sînt încătușate, se vor ridica în întreaga măreție a libertății.

Și se pare că și aici, în țara noastră (S.U.A. — nota aut.) cel care vrea să se angajeze „în mod independent" într-un nou război mondial nu poate conta pe sprijinul poporului american; cît despre celelalte popoare, ele au și spus „nu".

Lenin n-a murit! El n-a murit, fiindcă prin tot ceea ce a creat își continuă existența. El își afirmă mereu prezența în mijlocul omenirii prin spiritul creator al învățăturii sale, zi de zi și clipă de clipă, în zbuciumul popoarelor doritoare de pace și de un viitor fericit.

Această prezență a spiritului creator al învățăturii lui Lenin este cu atît mai reală, cu cît își găsește continuare în activitatea plină de înțelepciune a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, în politica Guvernului Sovietic.

Părăsind acest loc pe care dragostea popoarelor Uniunii Sovietice și a muncitorilor întregii lumi l-a consfințit ca pe un loc de pelerinaj, ne dăm seama că el depășește astăzi cu mult, prin puterea lui de a cuprinde mințile omenești, importanța „locurilor sfinte". Mecca și Ierusalimul dau naștere unor gînduri și preocupări de ordin abstract, privind mai mult „viața de dincolo de pragul morții", ele trebuie să îndepărteze pe oameni de problemele reale, arzătoare ale vieții. Tot ceea ce a propovăduit Lenin și radiază în jurul numelui său cuprinde problema mare și reală a existenței noastre concrete pe acest pămînt, problema ridicării nivelului material și spiritual al vieții omenești, a construirii fericirii omului.

Plecînd din Gorki, acest ultim lăcaș al muncii lui Lenin, lumina de aci va urmări pe pelerin, oricît și ori încotro se va depărta, căci nici o parte a pămîntului nu rămîne neatinsă de lumina de la răsărit!...

1) Gorodki — un fel de popice, joc foarte popular în Uniunea Sovietică.

ÎN BĂCIA — SATUL NATAL

Zilele trecute, lăsînd drumul mare al Simeriei și pornind pe cel firav, al Hațegului, am fost întîmpinat de o tăblie portocalie, cu litere negre, pe care era scris: „Băcia, regiunea Hunedoara". Ajunsesem în satul de naștere al tovarășului dr. Petru Groza. Satul e mic. Numără 700 de suflete. O uliță îl taie de-a curmezișul. Casele sînt dese, strînse ca într-un șerpar de apa Streiului. În fund, se profilează înălțimi cu nuanțe de un albastru din ce în ce mai deschis. Numeroasele case noi te lasă să pricepi de ce întovărășiții, care formează majoritatea satului, au dat numele „Drum nou" întovărășirii lor.

De cînd difuzoarele au adus în sat trista veste a încetării din viață a tovarășului dr. Petru Groza, grupuri, grupuri, oamenii s-au adunat pe uliță și la sfatul popular, dorind să afle noi vești. Oricine a trecut prin Băcia în aceste zile, a fost puternic impresionat de felul în care locuitorii satului au cinstit memoria marelui dispărut. În casele țăranilor s-au confecționat special pentru acest dureros eveniment, steaguri tricolore și roșii tivite cu panglică neagră. Aceste steaguri fîlfîiau fie deasupra porților, fie deasupra ceardacelor. Am văzut femei și fete purtînd broboade negre, țărani care și-au prins la mîneca hainei doliu. Am văzut oameni lăcrimînd ca după cel mai iubit și mai apropiat dintre ai lor, căci ca și pentru atîția și atîția alți cetățeni ai patriei noastre, tovarășul dr. Petru Groza le-a fost un sprijin de nădejde. Cine din satul Băcia n-a venit să-i asculte sfatul? Ușa sa a fost deschisă în permanență, fie că era vorba de Băcia, Deva sau București.

În curtea casei bătrînești, am găsit pe unii dintre prietenii lui din copilărie și din anii grei ai luptelor. N-am putut să-i întîlnesc pe toți fiindcă o parte din bătrîni plecaseră la București cu o seară mai înainte. Se adunaseră aici, Ion Spineanu de 74 ani, Ion Șolea de 76 ani, Adam Burceanu de 68 ani, Ferenc Beni de 80 ani și alții. Puterile împuținate nu i-au ajutat să meargă să-și conducă prietenul și îndrumătorul pe ultimul lui drum. Au fost însă cu toții alături, ieri, în ziua despărțirii, în fața casei din Băcia unde venea, vara, an de an.

Împreună cu bătrînii, am intrat în casa părintească a celui dispărut. În odăi fuseseră adunate cu migală multe din lucrurile vechi, fiind aranjate pe cît posibil ca în timpul cînd era copil. Scurta noastră trecere prin încăperile bătrînei case readucea însoțitorilor mei, în cîmpul memoriei, întîmplări petrecute cu zeci de ani în urmă. În fața fiecărui lucru se făcea un popas de cîteva clipe. Iată sobele de tuci. Acum sînt reci. De mult nu s-a mai făcut focul în ele. Cîndva au fost însă calde. La căldura lor s-au încălzit și acești bătrîni din Băcia, pe atunci copii. Într-un colț stă în tăcere un sipet învelit cu un covor țărănesc de măcat. Paturile scunde au așternuturile întinse. Sub sticla tablourilor, pe hîrtia îngălbenită a fotografiilor mai vechi sau mai noi se vede scrisul tovarășului dr. Petru Groza. El obișnuia să însemne cu cerneală datele trebuincioase pentru mai tîrziu aducere aminte.

Cercetînd fotografiile, Ion Șolea, unul dintre participanții la întemeierea organizației Frontului Plugarilor s-a întîlnit cu el însăși într-o fotografie din 1933. Țăranul zvelt și voinic, înconjurat de alți cîțiva, ține în mînă un număr din ziarul pentru țărani intitulat „Horia". Cu o noapte mai înainte, mi-a spus Șolea, umblase prin Simeria și Deva pentru a duce la capăt misiunea ce i-o încredințase tovarășul dr. Petru Groza. Răspîndise manifeste.

Aerul bătrînesc menținut de mobila și de podoabele din casă este însă împrospătat de cîteva „prezențe" de dată recentă. Una dintre ele o constituie un tablou țesut pe canava, cu fir de lînă colorată, reprezentînd clădirea Kremlinului. Tabloul i-a fost oferit tovarășului dr. Petru Groza de colectivul unei fabrici din Moscova, cu prilejul unei vizite. Vedeam în așezarea acestui tablou în casa amintirilor lui scumpe un lucru cu o semnificație demnă de relevat: vedeam dragostea acestuia pentru Uniunea Sovietică, Țara Păcii, al cărui prieten devotat a fost.

Cînd am terminat de vizitat casa memorială, am ieșit pe aleile parcului. Dar și aceste alei trezesc amintiri căci de cîte ori venea tovarășul dr. Petru Groza la Băcia, în acest parc se înjghebau discuții pînă în puterea nopții. Ultima a fost în septembrie, anul trecut. Tovarășul dr. Petru Groza era slăbit din cauza bolii. Totuși boala nu-l învinsese. El s-a interesat de fiecare în parte și a trimis vorbă să fie vizitat de unii localnici pe care nu-i mai văzuse de multă vreme.

— Cînd ne-am despărțit, cîntau cocoșii de miezul nopții — a spus Ion Spineanu. Am dat mîna cu el, luîndu-ne rămas bun și ne-am dorit grabnică întîlnire. Nu știam că îl vedeam pentru ultima dată. Totdeauna cînd ne întîlneam îi sorbeam cuvintele. El ne-a spus încă de mult că drumul nostru, al țărănimii, nu poate fi altul decît alături de cel al muncitorilor, și nu s-a înșelat. A spus-o deschis, de pe tribună. Ne-a spus-o și în parte. Noi l-am urmat și am văzut că numai conduși de Partid am izbîndit.

Spineanu a tăcut ca pentru o reculegere. Poate că deși alături de noi, acum cînd inima eminentului om politic și de stat nu mai bătea, Spineanu se găsea cu gîndul din nou în vreo adunare împreună cu acesta sau poate că îi asculta cuvintele pline de dragoste pentru viitorul fericit al tuturor celor ce au suferit asuprirea.

— L-am simțit aproape. Aici, lîngă inima noastră, spuse Ferenc Beni, rupînd liniștea. El ne înțelegea nevoile, venea în casa noastră. Îi iubea pe toți deopotrivă, romîn, ungur, ciangău, fără deosebire. Am înțeles că aceasta era politica Partidului, care dorea să fim cu toții frați buni. Laolaltă, am luptat să sprijinim Partidul și Guvernul cum a luptat tovarășul Groza.

În mîna lui Adam Burceanu am văzut un ziar îndoliat. Țăranii din Băcia citiseră Hotărîrea în legătură cu organizarea funeraliilor.

— Ne pare rău că nu-l înmormîntează la noi, în sat — a spus îngînd-urat Ion Șolea, fiindcă l-am socotit mereu al nostru. Ne dăm seama, totuși că el nu este numai al nostru, ci al întregii țări. De aceea ne mîngîiem cu gîndul că va trebui să odihnească departe de Băcia pe care a îndrăgit-o atît.

În discuția noastră fiecare arătase că Președintele găsea totdeauna timp pentru a da un sfat. Roadele acestor sfaturi se pot vedea pretutindeni la Băcia. În satele comunei, la Petreni, Batiz, Totia, Tîmpa, țăranii i-au urmat îndemnul și încă din 1952 au pornit pe drumul transformării socialiste a agriculturii. Din satele acestea s-au ridicat feciori de nădejde cărora li s-au încredințat munci de răspundere.

În acea zi, cînd mă găseam în satul în care s-a născut Președintele, au venit de la Deva cîteva mașini cu tehnicieni. În curtea singuratică s-au adus stîlpi proaspăt cojiți care să susțină firele megafoanelor. Vineri dimineața aveau să se adune în această curte și în parc mii de oameni spre a cinsti, în cadrul unui miting de doliu, memoria ilustrului bărbat politic, a luptătorului pentru socialism, progres și pace, cel care a fost dr. Petru Groza.

Am părăsit acest sat, lăsîndu-l cu durerea lui, care este și a noastră, a tuturor. Țăranii din Băcia ajunși în Capitală, au depus la catafalc întreaga dragoste și recunoștință ce o poartă consătenii lor, marelui dispărut. Ei au mai dus și legămîntul celor rămași în sat de a continua și mai departe lupta pentru construirea socialismului, sub conducerea partidului nostru.

Const. SÎRBU

Casa în care a copilărit dr. Petru Groza.

Camera tovarășului dr. Petru Groza, din casa din Băcia

UTOS-2 PE MALURILE NILULUI

Corespondență specială din Cairo

Am văzut astăzi unul din zecile de tractoare românești UTOS-2, scormonind pământul uscat și dur al comunei Mohamed Mustafa Favohad, din apropierea orașului Cairo.

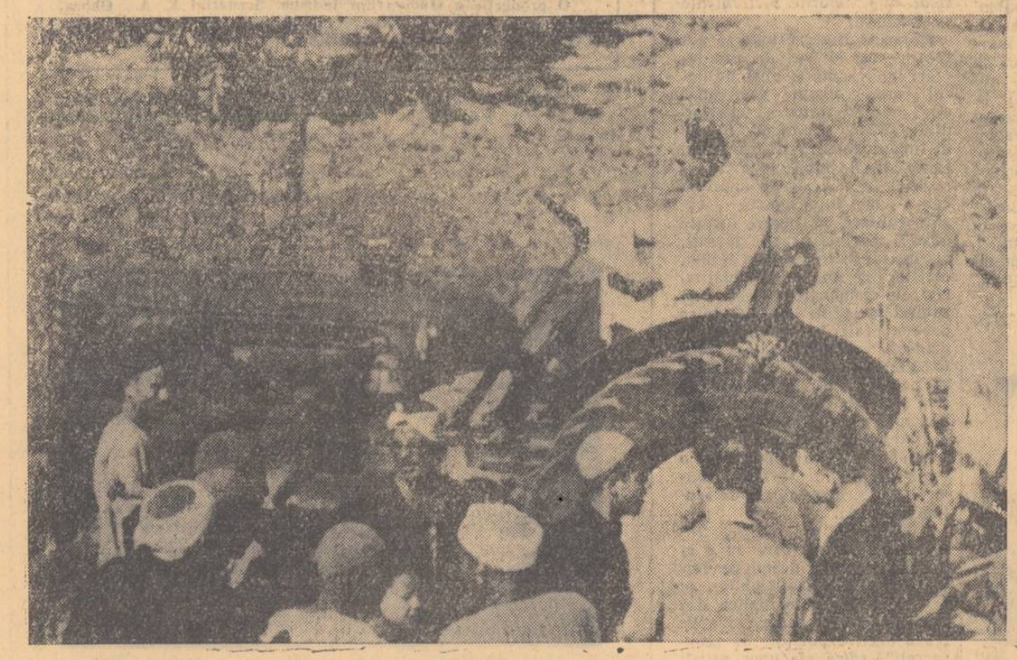

Tehnicianul român A. Papadopol, demonstrează cum funcționează tractorul UTOS-2.

Dimineața, la ora 9, niște felahi de pe șoseaua Cairo ne îndreaptă spre mahradul (tractorul) românesc, care lucra de zor pe terenurile lui Soasa Menuhia. Printre întinderile de pământ sfîrtecat, ne apare în toată frumusețea lui Mahradul românesc U.T.O.S.-2 — nr. 2297. La volan un tînăr arab, doar de 18 ani. Said Mohamed. Nu prea înalt, cu turbanul obișnuit pe cap, ne întîmpină cu un zîmbet larg. Este foarte volubil, de altfel ca toți arabii. A oprit motorul, dar răsucește din obișnuință volanul mare și frumos al tractorului. Ne vorbește despre acest mare prieten al său, pe care l-a îndrăgit din primele zile, de cînd el și mașina luptă pentru o brazdă adîncă în acest pămînt tare, care pare nesupus. Doar mîi de ani a fost obișnuit să fie mînglîiat numai de plugul de lemn și acum iată că acest tînăr și această mașină fi intră puternic în mărunțaie.

Astăzi, ne spune tînărul tractorist, prin grija guvernului Nasser, legăturile cu țările voastre ne pun la îndemînă astfel de tractoare, pe care le mînuiești cu mare ușurință, le înveți mecanismul și conducerea doar în cîteva săptămîni. Eu am cunoscut această mare mașină, și i-am învățat tainele doar în trei săptămîni. Desigur, spune el mai departe, toate acestea nu le-am putut învăța singur. De un mare ajutor mi-a fost ajutorul tehnic dat de Sahib Papadopol, specialistul tehnic din partea Rominiei, care ne vizitează destul de des și ne dă îndrumările necesare.

Și interlocutorul nostru ridică ochii săi vioi către specialistul romîn, Aristide Papadopol, specialist tehnician trimis de uzinele de tractoare „Ernst Thälmann" din Orașul Stalin.

— Bun prieten al nostru este Sahib Papadopol, intervine în vorbă și Soasa Menuhia, proprietarul tractorului. De mai bine de două luni, pe cele 70 de fedane (1600 m. o fedană) acest tractor îmi răscolește pămîntul și pînă acum nu s-a defectat niciodată. Este bine îngrijit de Said Mohamed, care urmează cu sîrîenie îndrumările lui Sahib Papadopol. Vreau să profit de acest prilej, spune Soasa Menuhia, spre a vă mulțumi pentru acest minunat tractor, care se dovedește a fi deosebit de bun și de aceea vreau să-mi mai cumpăr încă două tractoare din acestea.

Ascultam vorbele lui Soasa Menuhia despre calitățile minunate ale tractorului UTOS-2, dar tot timpul mi se părea că ascult vorbindu-se despre muncitorii noștri harnici care și-au cucerit pe drept laude pe aceste meleaguri îndepărtate ale Egiptului.

E timpul să plecăm. Iată-ne la o depărtare de peste 100 metri de harnicul nostru tractor, care zumzăind vesel, își ia rămas bun de la noi. Parcă ne spune: fiți siguri, nu vă voi face de rușine, cei care mi-au dat viață sînt constructori de nădejde, voi avea o viață lungă și rodnică.

Urcam spre șosea, tractorul nostru se făcea din ce în ce mai mic, în fața ochilor ni se deschidea panorama unui braț al Nilului, Fahr Rașid Bar el Eobei. Ne gîndim că această apă, prin irigare, va inunda terenurile săpate adînc de Mahradul UTOS-2.

Mircea RĂDULESCU

Soasa Menuhia, proprietarul „mahradului", își arată satisfacția pentru calitățile lui UTOS-2.

Note externe

De ce atîta osteneală?

Adenauer și partidul său au început de cîtva timp să facă o curte înfocată lui Ollenhauer și partidului social-democrat. Interesant e și faptul că acestia din urmă au început să răspundă „avansurilor" făcute de creștin-democrați. Aceasta numai la puțin timp după consumarea alegerilor, care au prilejuit un puternic schimb de violențe verbale de ambele părți. Acum toate au fost uitate.

Ollenhauer s-a întîlnit cu Adenauer, iar ministrul apărării, Strauss, a avut o serie de întrevederi cu liderii social-democrați. De curînd, Ollenhauer a declarat ritos că „democrația prinde rădăcini" în R.F.G. Aceste cuvinte sună cam ciudat după recentele, prea recentele chiar, afirmații că Adenauer se străduiește să instaureze propria sa dictatură. Se poate presupune că între timp a intervenit ceva.

Faptul că partidul creștin-democrat nu dispune de majoritatea de două treimi în Cameră nu justifică întru totul osteneala lui Adenauer de a colabora cu Ollenhauer. Timp de opt ani acesta a reușit doar să guverneze și fără o majoritate absolută. Întrebarea e dacă nu cumva guvernanții de la Bonn și-au dat seama că sprijinul lui Ollenhauer ar fi absolut necesar pentru viitoarea campanie de înarmare a Germaniei occidentale. Ar fi ca o pomană căzută din cer ca liderii social-democrați să vorbească maselor despre necesitatea reînarmării.

În acest caz ne întrebăm cît de gras o fi oare ciolanul pe care cercurile guvernante de la Bonn l-au aruncat pe masa „opoziției".

„Prietenie"... atlantică

Niște societăți petrolifere italiene au indispus trusturile americane plătind prețuri mai mari pentru unele concesiuni în Iran. Drept represalii, trusturile americane au exercitat presiuni puternice asupra guvernului Libiei, determinîndu-l — cum arată parizianul „La Tribune des Nations" — să anuleze societății italiene un contract încheiat anterior.

Aliat, aliat, dar petrolu-i pe bani!

Tîlcul unor propuneri

De cîteva luni de zile muncitorii fabricii „Palalum" din Ramat Gan (Israel) nu primeră nici un fel de salariu. În ciuda protestelor repetate ale salariaților, patronii amînau mereu plățile.

Într-o zi, muncitorii au aflat cu mare uimire că patronii le propun să devină asociați. Adică, să devină și ei proprietari ai fabricii.

Curînd după aceea, muncitorii au aflat însă și cauza acestei mărinimii subite. Patronii fabricii, avînd peste un milion și jumătate lire datorii, se aflau în pragul falimentului...

Nu regretă

Ziarul „Daily Express" a publicat de curînd un interviu luat unui fost judecător al „Tribunalului special" hitlerist din Stuttgart, Herbert Kayser, azi judecător la Tribunalul civil din același oraș. Kayser a declarat că nu regretă nici una din sentințele pronunțate în timpul nazismului.

Păi sigur că nu regretă, că dacă ar regreta de mult n-ar mai fi judecător în solda lui Adenauer!

Conferința de presă

Art Buchwald — figură plinuță și șugubeață, ochelari și papion — a ajuns peste noapte ziaristul cel mai popular din America.

În noaptea cea norocoasă, Mr. Buchwald a luat parte, sau a crezut că ia parte la o conferință de presă, deși aceasta nu ține de specialitatea lui. (Art Buchwald semnează regulat în „New York Herald Tribune" o rubrică de reportaj umoristic din Europa).

Incursiunea lui în domeniul marii politici s-a produs pe timpul întrunirii de la Paris a capilor guvernelor țărilor care alcătuiesc N.A.T.O. Într-o bună dimineață, pe prima pagină din „New York Herald Tribune" — ediția europeană — a apărut, alături de poza lui Buchwald care — obicei american — îi însoțește invariabil articolele, un soi de dare de seamă intitulată „Conferință în miez de noapte".

Într-o paranteză puțin cam lungă se va aminti că pentru americani „conferința de presă" aduce a instituție sacră. Președintele S.U.A. și secretarul de stat oficiază săptămînal, unul în fiecare miercuri, celălalt în fiecare joi. Prelații mai mititei nu observă aceeași periodicitate. „Secretarul de presă al Casei Albe", „purtătorul de cuvînt al Departamentului de Stat" și alții încă, dau cu nemiluita interviuri colective, botezate de asemenea conferințe de presă.

Ceea ce este remarcabil la interviewați este tehnica desăvîrșită a răspunsurilor în doi peri.

Ceea ce este remarcabil la reporterii care alimentează cu întrebări verva celor dintîi, este tehnica, nu mai puțin desăvîrșită, a întrebărilor ce bat apa în piuă pe chestiuni pe care le-am flata dacă am spune că sînt de interes foarte limitat.

Paranteza se încheie cu observația că ocupațiile mărunte ale președintelui Eisenhower constituie în ultimii ani calul de bătaie numărul 1 al reporterilor americani.

Are cuvîntul Art Buchwald:

„Pentru a ține presa la curent cu ce face președintele, la hotelul Crillon se țin conferințe de presă dimineața, la prînz, pe înserat, ba chiar și noaptea tîrziu pentru reporterii care nu pot să doarmă".

Și iată acum, în versiune Buchwald transcrierea unei asemenea conferințe nocturne:

„Omul cu microfonul a sosit la ora 0,30.

— Regret că am întîrziat, domnilor, dar credeam că spectacolul de la Lido se va termina la 11,30. N-am decît puține lucruri de spus. Președintele s-a culcat la 11,06.

Întrebare: — Jim, premierul Gaillard și primul ministru MacMillan s-au retras și ei?

Răspuns: — După cîte știu, da.

I. — Putem deci trage concluzia că nu se vor mai întîlni cu președintele pînă dimineața?

R. — Da, puteți trage această concluzie.

I. — Rezultă oare de aci că în timpul acestei nopți el se va întîlni cu Adenauer?

R. — N-am spus așa ceva. După cîte știu va dormi pînă dimineața.

I. — Jim, a cui a fost ideea ca președintele să se ducă la culcare?

R. — A fost ideea președintelui. Era obosit și s-a hotărît să se ducă să se culce.

I. — Nu cumva Sherman Adams, sau dr. Snyder sau fiul președintelui au fost cei care au sugerat ca președintele să se culce?

R. — După cîte știu, președintele a sugerat el însuși această idee.

I. — Jim, a vorbit președintele cu cineva înainte de a se culca?

R. — A vorbit cu secretarul de stat.

I. — Ce i-a spus secretarului de stat, Jim?

R. — I-a spus: „Noapte bună, Foster".

I. — Și ce i-a spus secretarul președintelui?

R. — I-a spus: „Noapte bună, domnule președinte".

I. — Secretarul n-a spus cumva: „Vise plăcute"?

R. — După cîte știu, nu.

I. — Jim, nu știi ce visează președintele în acest moment?

R. — Nu, președintele nu mi-a destăinuit nici unul din visele sale.

I. — Trebuie să conchidem că președintele nu visează?

R. — Nu am spus nici că visează nici că nu visează. Am spus doar că nu știu.

I. — Jim, cum va fi trezit președintele mîine dimineață? Va suna deșteptătorul, sau se va bate în ușă?

R. — Nu s-a stabilit încă. Dar de îndată ce se va fi hotărît vă voi încunoștiința".

Și din „stenograma" lui Buchwald aflăm mai departe că grație acestui sistem „întreabă-mă, să-ți răspund" au ieșit la lumină următoarele adevăruri capitale: Prima persoană pe care urma s-o întîlnească a doua zi în zori președintele era probabil să fie secretarul de stat, căruia președintele avea să-i spună „bună dimineața, Foster", pentru a i se răspunde „bună dimineața, domnule președinte". Cînd s-a culcat, președintele se simțea bine. Pe patul lui erau două sau trei pături, mai curînd trei decît două, dar în orice caz nu mai multe decît folosește la Washington. S-ar putea ca președintele să nu fi făcut uz de toate aceste învelitori, după cum s-ar putea, deși este improbabil, ca una din ele să-i fi fost luată în timpul nopții. După ce a dezvăluit amănuntul tulburător, că lîngă pat se găsea un pahar cu apă, „Jim" a promis că va ține o nouă conferință după sculatea președintelui și încă una după micul dejun.

Este de presupus că o mare parte din cititori — și acest lucru a devenit evident cu două zile mai tîrziu — au gustat acest catehism apocrif, care seamănă atît de bine cu ceea ce se petrece în realitate la conferințele de presă pe care le parodia. Unul dintre ei însă, care s-a întîmplat să se numească James C. Hagerty, alias Jim, să fie secretarul de presă al Casei Albe, să țină zilnic conferințe de presă la hotel Crillon, s-a supărat foc.

El nu îngăduie să se fluiere în biserică.

Și, spre hazul lor nebun, a doua zi dimineața cititorii ziarului „New York Herald Tribune" au găsit în prima pagină, sub titlul „Altă conferință de presă", un text însoțit de data aceasta de fotografia lui Mr. Hagerty. El convocase de urgență o adevărată conferință de presă pentru a comenta conferința de presă imaginară descrisă de Art Buchwald. Pe un ton grav și doct secretarul de presă a început astfel („New York Herald „Tribune" a folosit de astă dată stenograma oficială):

„Astăzi dimineață, am citit în „New York Herald Tribune" un text prezentat drept întrebări și răspunsuri de la o conferință de presă ținută de mine. Cred că dvs., doamnelor și domnilor, știți că toate conferințele mele de presă de cînd am început să le țin au fost publice și au fost apoi transcrise pentru ca textul să vă fie înmînat dvs., doamnelor și domnilor.

Niciodată n-a semănat nici măcar pe de parte ceea ce scrie în „New York Herald Tribune" cu ceea ce am spus eu vreodată la o conferință de presă.

Vreau să cred că „New York Herald Tribune" se va dovedi un ziar corect și decent acordînd acestor observații același spațiu pe prima pagină ca și acelei curate timpenii din ziarul de azi dimineață".

Scurt.

Usturător.

Buchwald a prins greoaia ghiulea și a relansat elegant, transformînd-o într-un balon sprințar. În interiorul aceluiași număr al ziarului a apărut o nouă „conferință de presă". De data aceasta, interviewatul era „Jo Patrick, secretara lui Mr. Buchwald".

„Întrebare: — Jo, cu cîteva minute în urmă s-a anunțat că unul din cititorii lui Mr. Buchwald a spus că acesta a scris o curată timpenie.

Miss Patrick: — Curată sau necurată?

I. — S-a folosit cuvîntul curată.

Miss Patrick: — Nu. Nu-i adevărat. Se știe că Mr. Buchwald scrie timpenii necurate, dar niciodată, după cîte știu, n-a scris timpenii curate. Cred că trebuie să fie o greșală de tipar.

I. — Am citat exact: „O curată timpenie".

Miss Patrick: — Aud pentru prima oară despre așa ceva. Cred că chestiunea trebuie clarificată".

Etc., etc., etc.

După întrebări și răspunsuri din care se află că Mr. Buchwald a fost de față la atacul „cititorului" său, că a fost șocat, surprins, dureros lovit chiar, dar nu a plîns, reacția lui este descrisă precum urmează:

Miss Patrick: — Cînd s-a terminat, și-a chemat soția și i-a spus să facă imediat bagajele.

I. — Credeți că pe domnul Buchwald poate să-l doară așa ceva?

Miss Patrick: — Nu să-l doară în adevăratul înțeles al cuvîntului durere. Ori de cîte ori unui cititor nu-i place ce a scris, domnul Buchwald îi spune doamnei Buchwald să facă bagajele. În cazul de față, care este de o natură specială, domnul Buchwald i-a spus să împacheteze și lucrurile din casă".

După încă o duzină de întrebări și răspunsuri, Miss Patrick face cunoscut programul patronului ei pentru săptămîna în curs:

„Redacția i-a sugerat să scrie despre cumpărăturile pentru sărbători, moș crăciun, unde pleacă păsările iarna, plimbările duminicale prin păduri, pescuitul sub gheață și de ce nu pot cîini franțuzești copiii americani.

Întrebare: — Înseamnă aceasta că domnul Buchwald nu va mai participa la conferințele de presă ale N.A.T.O.?

Miss Patrick: — Nu voi merge atît de departe. Dacă ziarul va considera necesar, se poate să-l trimită. Dar, de fapt, nu prea mai are mult de făcut în această direcție. Munca de amănunt poate fi acoperită și de reporterii de la Casa Albă".

Superbă conștiință a valorii propriei acțiuni!

Buchwald, care a fost totdeauna foarte încîntat de sine, riscă să ajungă cel mai încrezut gazetar american. Intervenția ridiculă a lui Hagerty, care s-a grăbit să dezmintă istorioara unui bine cunoscut autor de anecdote, este ea însăși o poantă de anecdotă reușită. Iar rezultatul stîngaciei luări de atitudine a fost transformarea lui Buchwald într-o vedetă, care primește scrisori admirative înflăcărate.

Impresia pe care a făcut-o Hagerty? Iat-o, așa cum este exprimată în scrisorile primite de cotidianul american:

„E rușinos că „NYHT" a fost atît de slab încît să acorde reacției scrobite a lui Mr. Hagerty un spațiu egal cu cel acordat foarte nostimei parodii a lui Mr. Buchwald.

Destul ne-a făcut de rîs în ochii prietenilor și ai dușmanilor noștri campania oficială de propagandă în jurul proiectului Vanguard.

De ce să adăugăm la această înfringere o demonstrație publică a lipsei de humor care caracterizează cercurile noastre înalte?"

Am reprodus părerea lui J. Nolan, american din Paris.

Iată părerea altui cititor, Charles Rehn: **„Prefer timpeniile curate sau necurate ale lui Art Buchwald înțepenelii și suficienței oamenilor din jurul lui Ike".. Cît timp domnul Dulles va rămîne secretar de stat vom păși înainte pe calea eșecurilor diplomatice care ne zdrobesc inima".**

„Nu cred că s-ar putea găsi un om mai puțin înzestrat pentru munca pe care o face decît Hagerty", scrie James Simonds, care încheie cu cuvintele: „Strașnic, Art! Mai arde-i una!"

Nu este de presupus că acest episod care i-a creat lui Buchwald faima de mare mucalit, iar lui Hagerty pe cea de cap pătrat, va schimba ceva din ritualul conferințelor de presă americane. Totul va luneca mai departe pe topoganul rutinei, întrebările neroade vor primi răspunsuri alambicate. „Pour épater le bourgeois", marile probleme care frămîntă opinia publică vor ceda pasul cancanurilor și fleacurilor diversioniste.

Dar, cel puțin cititorii ziarului „New York Herald Tribune" își vor aminti de fiecare dată de „conferințele de presă" ale lui Buchwald și nu vor mai lua chiar așa de în serios formulele sacramentale lansate cu multă morgă și conținînd mult prea puțin miez.

Felicia ANTIP

Săptămîna internațională

„Luați macrouri de mare; mai bune ca sardelele Robert!" era strigătul cunoscut înainte, al vînzătorilor ambulanți de pe Lipscani. Comparația care s-ar fi vrut în defavoarea sardelelor nu făcea decît să confirme calitatea unei mărci cunoscute. Mi-am amintit de cele de mai sus, citind ce a declarat John Hagen, directorul „proiectului Vanguard": „Sateliții americani care vor fi trimiși în spațiu peste un an vor furniza probabil informații mai interesante decît sputnicii sovietici" Vorbe. Tone de vorbe pentru a acoperi o stare de inferioritate. Aceasta e concluzia la care a ajuns și un ziar proamerican ca „Figaro" în defavoarea sardelelor nu făcea decît să confirme calitatea unei mărci cunoscute. Mi-am amintit de cele de mai sus, citind ce a declarat John Hagen, directorul „proiectului Vanguard": „Sateliții americani care vor fi trimiși în spațiu peste un an vor furniza probabil informații mai interesante decît sputnicii sovietici" Vorbe. Tone de vorbe pentru a acoperi o stare de inferioritate. Aceasta e concluzia la care a ajuns și un ziar proamerican ca „Figaro" în care recent a apărut scris: „Cuvintele nu egalează lansarea sateliților". Așa cum cuvintele nu pot umple nici așa zisul „vid" (pentru a utiliza termenul occidental) care s-ar fi creat prin alungarea colonialiștilor dintr-o serie de țări din Asia și Africa. Iată de ce „New York Herald Tribune" plîngîndu-se că la conferința de la Cairo — occidentul a fost înfățișat ca vinovat, ajunge și el la concluzia justă că ar fi zadarnic pentru occident de a se disculpa. „Un schimb de cuvinte ar fi lipsit de utilitate pentru niște oameni înfometați. Ceea ce ar avea un sens pentru ei este hrana și mijloacele de procurare a ei grație noii tehnici, prin sistemul de irigare și procurarea utilajului adecuat". Acesta-i adevărul. Popoarele coloniale sînt sătule de vorbele colonialiștilor și chiar de ajutorul lor economic care aduce cu sine o consolidare a forțelor feudale și nu ameliorează cu nimic greaua situație a maselor largi populare.

„Comuniștii exploatează sărăcia populațiilor țărilor slab dezvoltate", țipă colonialiștii „uitînd" că ei sînt cei care exploatează bogățiile acestor țări, creînd aceasta sărăcime ce bineînțeles vede socialismul ca o salvare. „În timp ce Apusul afirma că luptă împotriva leninismului. Răsăritul a acționat potrivit învățăturii leniniste și a cîștigat inimile poporelor de culoare. În Africa și Asia, sovieticii se bucură de simpatie infinit mai mare decît Apusul, scrie ziarul vest-german „Die Welt".

Țările socialiste sau Răsăritul (însuși acest termen e simbolic) a cîștigat inimile tuturor popoarelor, deoarece pentru conducătorii acestor țări nu există nici o contradicție între vorbe și fapte. Ajutor economic înseamnă într-adevăr ajutor economic, (o pot afirma zeci de țări). Dezarmare înseamnă într-adevăr dezarmare (vezi nu numai propunerile concrete făcute de U.R.S.S., dar și reducerile repetate ale forțelor armate ale țărilor socialiste. Ultima efectuată chiar în această săptămînă de Uniunea Sovietică).

Apusul (și acest termen e simbolic) a pierdut bătălia pentru cîștigarea majorității opiniei publice, deoarece între vorbele și faptele conducătorilor țărilor occidentale se cască o mare prăpastie. Ei vorbesc de ajutor economic și în fapt se gîndesc la înrobire economică, ei pronunță cuvîntul dezarmare, dar refuză să pună capăt cursei înarmărilor. Acestora li se pare că mai pot încă înșela popoarele cu vorbe goale. Astfel, premierul Britaniei, Macmillan, a propus încheierea unui pact de neagresiune între Est și Vest. Desigur că un asemenea pact — care a mai fost propus în trecut de U.R.S.S. — ar putea contribui la destinderea situației internaționale. Numai că de la vorbe la fapte e o distanță mare pentru occidentali. La numai 24 ore după ce a făcut această propunere — menită a cîștiga opinia publică — guvernul englez a făcut o precizare-retractare. După cum scrie ziarul „Daily News", „guvernul Macmilian retractează afirmînd acum că a intenționat doar să afirme că acest pact trebuie să facă parte dintr-o serie de acorduri menite să pună capăt cursei înarmărilor...".

Alte vorbe, menite să pună capăt cursei înarmărilor. În realitate, ministrul de Finanțe al Angliei a fost nevoit să demisioneze, deoarece nu e de acord cu mărirea bugetului militar, iar în S.U.A., Congresul va discuta de asemenea, mărirea cheltuielilor militare Raportul asupra necesității continuării cursei înarmărilor a fost făcut de către fundația Rockeffeler (credem că e inutil o prezentare a regelui petrolului, cum e inutil de a demonstra și interesul acestuia pentru mărirea cheltuielilor militare).

„Hotărirea guvernului U.R.S.S. de a proceda la o nouă reducere a efectivelor forțelor armate sovietice n-a provocat nici o surpriză la Washington", anunță agenția France Presse. Ea n-a provocat surpriză nicăieri, deoarece merge pe linia cunoscută a politicii sovietice unde nu există nici un decalaj între vorbe și fapte. Surpriză ar fi într-adevăr dacă și Statele Unite își vor reduce forțele armate...

Gh. IOSUB

«AFACEREA AUDIN»

De ce e oare aproape gîtuit de emoție bătrînul matematician Favart, acum, cînd urcă la tribuna vechiului amfiteatru al universității „Sorbona"? De ce e oare emoționat pînă la lacrimi auditoriul care umple pînă la refuz sala? De ce lipsesc oare obișnuitele flori și zîmbetele de pe fețele oamenilor?

Ajuns aproape de marea tablă neagră, profesorul Favart se oprește. Răsuflă adînc. Apoi întreabă tulburat.

— Dl. Maurice Audin se află aici?

Tăcere. Se aude, doar plînsul reținut al unor femei. Trec cîteva clipe. Nimeni nu răspunde.

— El nu e prezent, constată profesorul. În aceste condiții, conform instrucțiunilor...

Și astfel a început impresionanta ceremonie a acordării titlului de doctor în științe matematice tînărului profesor Maurice Audin, în vîrstă de numai 25 de ani, pentru importante cercetări în domeniul matematicii superioare.

De ce lipsea însă sărbătoritul?

11 iunie 1957. Alger, capitala țării frămîntate de lupte îndîrjite. Ora 11 noaptea. Maurice Audin, asistent la facultatea de științe din Alger, împreună cu soția și cei trei copii, se pregătesc să se culce. Deodată la ușa apartamentului lor se aud bătăi puternice, repetate, nervoase. Doamna Audin deschide ușa. Din față îi aruncă priviri răutăcioase 7 parașutiști francezi, înarmați ca pentru luptă.

Căpitanul Devis, se recomandă unul din ei. — Soțul dvs. e acasă? Și, fără să aștepte răspunsul o dă în lături.

Pînă să se desmeticească, d-na Audin se vede împinsă cu brutalitate într-o cameră, împreună cu cei trei copii ai ei — de 3 ani, de 20 de luni și de o lună. — Aici, înspăimîntată, aude cum parașutiștii îl duc pe soțul ei.

— De ce-l arestați pe soțul meu? Aveți mandat de arestare? îl întrebă pe căpitanul Devis care se află lîngă dînsa.

Răspunsul vine brutal și cinic:

— Lucrul acesta nu vă interesează. Nu vă pot spune nimic. Dacă soțul d-vs va fi rezonabil se va întoarce peste o oră.

Începe așteptarea chinuitoare. Trece o oră. Trec două, trei, patru. Se face ziuă. Dar Maurice nu se înapoiază. El nu fusese desigur rezonabil, așa cum doreau parașutiștii. Nu se declarase, adică, de partea acelora care înfring prin crimă și teroare setea de libertate a algerienilor. Așa a început „afacerea Audin", cum a denumit-o presa franceză.

Patru zile soția lui Maurice e arestată în propriul ei domiciliu. Parașutiștii nu-i permit să scrie nimănui, nu-i îngăduie să telefoneze, nu o lasă nici măcar să iasă pe balcon. În a cincea zi, cînd este însfîrșit eliberată, ea începe lungul și tragicul șir al demersurilor pentru regăsirea tatălui copiilor ei. Dar e purtată de la Ana la Caiafa, întîlnește, pretutindeni la oficialități, inimi de piatră. Nimeni nu-i spune unde se află Maurice, unde fusese el interogat.

★

— S-ar putea să fie la El Biar, în

subsectorul Bonzaréea, îi spune cineva.

Tresare. Simte o lovitură în inimă. Acolo, chiar în cazarma cruzilor parașutiști? Acolo unde-s torturați pînă la moarte patrioți algerieni și francezi? Acolo unde ziaristul algerian Henri Salem Alleg a fost schingiuit zile de-a rîndul cu apă, foc și curent electric, pe tot corpul? Acolo să fie Maurice, Maurice cu sănătatea lui șubredă? Și căpitanul Devis, care-l arestase pe Maurice, nu era oare unul și același cu căpitanul Devis care-l torturase pe ziarist? O trec fiorii.

D na Audin a reînceput cu disperare să-l caute pe Maurice. Doi martori au confirmat, oficial că l-au văzut pe Maurice Audin în lagărul El Biar, întins la pămînt, aproape lipsit de cunoștință, cu urme de lovituri pe tot corpul.

La 22 iunie ziarele din Alger scriu că Maurice Audin are domiciliu forțat. Minciună! Maurice nu-i acasă. D-na Audin continuă disperată căutările.

În sfîrșit, după zile în șir de intervenții, un ofițer superior al parașutiștilor francezi acceptă s-o primească în audiență.

Bucuroasă, se duce cu rufe de schimb pentru Maurice. Dar colonelul, cu răceală, nu i le primește. Îi citește, în schimb, un proces verbal. Soțul ei a evadat cică cu multe zile înainte. În timp ce era transportat de la un lagăr la altul. Ar fi fost, chipurile, fără cătușe, întovărășit doar de un singur sergent...

★

Au trecut de atunci șase luni. D-na Audin și-a pierdut orice speranță de a-și mai revedea soțul, căci evadarea era, evident, un pretext pentru a acoperi un josnic asasinat. Maurice fusese ucis sau murise în urma torturilor bestiale. D-na Audin a continuat demersurile. A adresat scrisori de protest forurilor înalte. A cerut anchete, pedepsirea vinovaților. A cerut să afle adevărul, tot adevărul.

Dar cercurile oficiale tac. E o tăcere semnificativă, vinovată. O tăcere care condamnă.

★

Domnul de Possel, care a fost profesorul lui Maurice Audin, vorbește despre valoroasa lucrare a tînărului savant dispărut la 25 de ani. A tînărului ucis pentru, convingerile sale.

Îl ascultă o sală plină. Sînt prezenți toți cei ce au adus glorie matematicii Franței, profesorii Hadamard, Albert Chatelet, Cartan, Lichnerowicz, Buligand, Zamansky, Janet, Salem. Sînt de față savanți celebri ca profesorul Massignon, Marcel Prenant, Aubel, Bauer, J. P. Mathieu. Au luat loc, în fața părinților lui Maurice, soția lui. Nu lipsesc scriitorii și artiștii, între ei e și Francois Mauriac. Asistă studenți și ziariști. Se află aici, în amfiteatrul Claude Bernard, reprezentanți ai comuniștilor, socialiștilor și ai altor partide, ai sindicatelor, ai uniunilor studențești. Iau parte toți la o lecție extraordinară, unică. O lecție de matematici? Da, dar și o lecție aspră a vieții.

...În unanimitate, teza de doctorat a lui Maurice Audin a obținut mențiunea „foarte onorabil".

— Vă rog să nu aplaudați, cere președintele juriului. Să păstrăm un minut de reculegere.

Și pentru prima dată, Sorbona, cetate și mîndrie a culturii franceze, prin tăcere și nu prin aplauze a adus omagiul său unui savant.

5 MINUTE cu fraţii Valentin şi Ştefan Gheorghiu

Pe fraţii Valentin şi Ştefan Gheorghiu îi poţi găsi adeseori lucrînd împreună în apartamentul lor din bulevard ul Dacia.
Cei doi artişti au o adevărată pasiune pentru muzica de cameră, pe care o cultivă nu numai în vederea aparîţiilor publice, dar şi în orele de repaus.

In camera cu pereţii strălucind în tonurile pînzelor lui Pătraşcu, răsună armoniile lui Brahms, Franck, Enescu. Melopeea doinită a andantelui sonatei a 3-a se înalţă pură, ca o confirmare a urărilor de realizare cuprinse în dedicaţia scrisă de Enescu pe o fotografie dăruită celor doi fraţi, pe atunci copii, în 1939.

— *Ştiu, ai venit să mă intervievezi în legătură cu ultima mea călătorie la Paris,* mă întîmpină Valentin Gheorghiu, ridicîndu-se de la pian. *Multă lume mă întreabă ce am ascultat în capitala Franţei.*

— Eu vă voi întreba în primul rînd ce aţi realizat dv. acolo.

— *După cum ştii, am imprimat concertul pentru pian şi orchestră de Paul Constantinescu, o lucrare la care ţin mult şi care sînt convins că va fi o bună ambasadoare a muzicii româneşti. Îmi spuneai zilele trecute că ai ascultat transmisiunea la radio a acestei imprimări şi că ţi-a plăcut.*

— Da, este mai dinamică şi mai strălucitoare decît cea realizată acum cîţiva ani la Bucureşti. Bănuiesc că s-a lucrat minuţios la această înregistrare.

— *Dimpotrivă. În totul au fost şase ore de repetiţie şi înregistrare! În prima zi, timp de trei ore nu s-a lucrat mai nimic. În şedinţa a doua, concertul a fost „citit" şi apoi imprimat în întregime. Orchestranţii francezi au o rutină extraordinară şi citesc la prima vedere, fără nici o greşeală aproape.*

— Cum a fost primit concertul?

— *Bine. Publicului francez îi va place probabil această lucrare sprintenă şi sinceră, şi cred că şi muzicienilor. Experţii casei Pathé-Marconi (pentru care am făcut înregistrarea) prevedeau discului un succes deosebit în Statele Unite. Încă odată spun, mă bucur deosebit pentru Paul Constantinescu.*

— Al cărui concert de vioară aşteaptă la rîndul lui cunoaşterea publică...

— *...Îl voi cînta în viitoarele luni în cîteva oraşe din ţară, şi fireşte şi în Capitală,* intervine Ştefan Gheorghiu, anticipîndu-mi întrebarea.

— Iar după aceea?

— *Apoi,* continuă violonistul, *vrem să pregătim, asociindu-ne şi cu flautistul Vasile Ianu, concertul brandenburgic Nr. 5 de Bach. Mai există un proiect, destul de avansat, al unui turneu de recitale în Republica Democrată Germană, iar în martie Valentin urmează să plece din nou la Paris.*

— Alte imprimări?

— *Voi da un recital cu program Schubert-Chopin-Liszt-Prokofiev, iar apoi voi imprima sonata de Liszt şi fantezia Wanderer de Schubert.*

— Despre maestrul Silvestri ştiţi ceva mai mult decît ceea ce s-a anunţat pînă acum în ţară?

— *E în plină campanie de imprimări. Pe cînd eram la Paris a înregistrat cele trei nocturne de Debussy şi simfonia Manfred de Ceaikovski. Urma să imprime Marea de Debussy, Bolero-ul de Ravel şi Ucenicul vrăjitor de Dukas. Cu Filarmonica din Berlin va imprima cele patru simfonii de Brahms, iar la Londra se proiectează înregistrarea simfoniei „Mathyas pictorul" de Hindemith şi a simfoniilor I-a şi a 8-a de Şostakovici. În februarie are două concerte la Paris, cu orchestra Societăţii de Concerte a Conservatorului. După cum ţi poţi da seama, ne reprezintă cu cinste ţara. Unul din conducătorii casei Pathé-Marconi — nu i-am reţinut numele — îmi spunea că-l socoteşte puntea de unire dintre Toscanini şi Furtwängler.*

— Pentru că aţi fost de atîtea ori în străinătate ne puteţi crede spune, cu destulă precizie, care este răspîndirea muzicii noastre peste hotare?

— *Nu sîntem cunoscuţi aşa cum o meritam,* îmi răspunde cu amărăciune Valentin Gheorghiu.

— *Ca să poţi difuza muzica românească trebuie să ai o poziţie personală de interpret foarte solidă* — observă Ştefan Gheorghiu. *Numai astfel poţi impune în concerte şi în imprimări muzica românească. În acest sens, atitudinea maestrului Silvestri este admirabilă.*

— *El este cel care a cerut imprimarea concertului de Paul Constantinescu,* continuă Valentin Gheorghiu. *Iar de curînd, a propus înregistrarea integrală a operei „Oedip" de Enescu. Se pare însă că realizarea acestui proiect este pentru moment dificilă.*

— O ultimă întrebare (mă adresez lui Valentin Gheorghiu). Ştim cu toţii că dumneavoastră, aveţi o pasiune secretă (dar care adeseori devine publică): compoziţia. Ce mai scrieţi acum?

— *Pentru moment nimic. Ultimul an a fost extrem de încărcat. Va trebui să-mi găsesc timp pentru compoziţie în acest nou ritm de viaţă pe care mi-l impun plecările frecvente peste hotare. Pînă atunci... îmi rămîn satisfacţiile interpretării.*

— Pe care le trăiaţi tocmai, în momentul sosirii mele. Îmi veţi permite de aceea să mă retrag (cu discreţia care... nu-i este proprie gazetarului), lăsîndu-vă în tovărăşia Sonatei a 3-a de Enescu. Cu mulţumiri din partea cititorilor revistei „Magazin".

Radu GHECIU

Itinerar plastic

O expoziţie de artă plastică trebuie văzută de mai multe ori şi chiar un tablou dacă este bun, oricît de mult ar fi privit, tot păstrează secrete a căror descifrare treptată este o supremă plăcere estetică. Se spune chiar că cu puţin timp înainte de moarte, marele nostru pictor Th. Pallady, putea fi văzut zile de-a rîndul în faţa unui aceluiaşi tablou din Galeria noastră de artă universală — o mare compoziţie de Rembrandt — aşezat pe un scaun într-o solemnă şi plină contemplaţie.

Cu atît mai mult observaţia repetată este necesară pentru a înţelege o mare expoziţie, cum este interregionala Bucureşti din galeriile Muzeului de artă al R.P.R

Vastă în ansamblu, ea conţine piese care trebuie şi merită a fi privite de mai multe ori şi înţelese în toată plinătatea valorii lor artistice. Pentru un amator de artă, panourile lui Ressu şi Iser — mărturii de neobosită muncă în artă la o vîrstă înaintată, minunatele peisaje ale lui G. D. Ghiaţă, compoziţia cu ţărani şi portretele pline de caracter ale lui Corneliu Baba, peisajele lirice ale lui Lucian Grigorescu, pînzele pline de mişcare şi vigoare, de alerteţe coloristică, ale lui Al. Ciucurencu, portretele sculpturale ale lui I. Jalea, Ion Irimescu şi monumentala statuie „Ion Neculce" de I. Vlad, sînt jaloanele principale ale unui itinerar plastic prin această expoziţie. El punctează operele care, prin realismul lor plastic şi forţa lor de convingere, reunesc aprecierea celor mai felurite performanţe şi înclinaţii.

Pe acest itinerar însă se pot înscrie zeci şi zeci de alte lucrări interesante şi pline de fiorul unei emoţii captivante, după receptivitatea şi sensibilitatea strict personală. Şi fie în timpul parcurgerii lucrărilor, fie la sfîrşit, după vizitarea expoziţiei, se iveşte o impresie care — mai întîi incertă — capătă contur: în fiecare lucrare găseşti ceva din acele lucruri, nu întotdeauna uşor de definit, care te fac să simţi actualitatea. În compoziţii găseşti un subiect desprins din realitatea contemporană şi un patos în maniera artistică, patos care, în cele mai multe cazuri, este al acestor zile, în peisaje un fior liric în care, topite, optimismul, gravitatea, monumentalitatea sînt evident tot ale omului care trăieşte acum o viaţă esenţialmente nouă, constructivă şi generatoare de sentimente mari.

★

Cunosc oameni care au o educaţie plastică destul de formată şi sînt sinceri iubitori ai artelor penelului şi daltei, dar care au o meteahnă. Nu vizitează decît expoziţiile de „consacraţi", adică ale unor artişti cu un nume format. Un adevărat amator de artă nu trece însă nepăsător pe lîngă nici o expoziţie, chiar dacă anunţă un nume mai puţin cunoscut. Adesea, într-o asemenea expoziţie se pot descoperi artişti foarte talentaţi, care au tablouri pline de farmec. O asemenea expoziţie este în prezent deschisă la Galeriile de artă ale Fondului Plastic din Bd. Magheru, de pictorul D. Dumitriu-Nicolaide. Este un nume destul de modest şi o expoziţie bună. În tablourile acestui pictor te frapează gravitatea raţională a sentimentelor sale, simţul echilibrului în culoare şi compoziţie. Sînt semnele maturităţii, care fac din peisajele şi portretele sale lucrări interesante şi atractive. În aceleaşi săli expune şi sculptorul I. Jiga, realizat îndeosebi în portrete, cu un modelaj nervos, spumos şi, în unele figurine dovedind interes pentru forma sveltă şi ritmică.

M. COSMA

Artiştii Gr. Vasiliu-Birlic, Niculescu Buzău şi suflerul Niculescu Nick, fotografiaţi împreună.

DIN CUŞCA SUFLERULUI

Teatrul Naţional „I. L. Caragiale" are în rîndurile sale pe cel mai vechiu sufler bucureştean. Decanul lor, NICK, ocupă de patruzeci ani încheiaţi, seară de seară, cuşca prin care s-au perindat, la vremea lor, Mihail Eminescu şi Ion Luca Caragiale.

Circulă în lumea suflerilor de la Naţional, o anecdotă cu iz tragic, moştenită de pe vremea cînd Mihail Eminescu era suflerul „societăţii dramatice". Unul dintre boierii care s-au perindat pe la direcţia teatrului, întîlnindu-l într-o zi pe Eminescu, a fost foarte intrigat de ţinuta vestimentară a marelui poet. L-a chemat la el în birou şi i-a înmînat o chitanţă:

— Du-te, domnule, la casierie, şi ia-ţi banii ăştia... Să-ţi iei nişte haine ca lumea.

A doua zi, Eminescu cu braţele încărcate cu cărţi, a venit ca de obicei la teatru. În aceeaşi ţinută. Directorul l-a interpelat mofluz.

— Ce-ai făcut? N-ai luat haine?

— Ba l-am luat şi pe Heine şi pe Goethe... şi îi arătă vraful de cărţi...

Nick povesteşte anecdota aceasta cu o mimă tragică, — şi chipul i se însenineză iar cînd lansează poanta. Fiindcă, fără să fie văzut de public, Nick trăieşte toate rolurile unei piese. El interpretează în cuşca lui, toate rolurile, — căci meseria, aşa cum o concepe el, îl obligă să facă şi pe primul amorez şi pe comicul de caracter şi pe ingenuă şi pe tragediană. El nu se rezumă să sufle, — încet, pe vîrful buzelor, ci joacă cu toate fibrele feţei sale, cu buzele, cu ochii, cu fruntea. Adeseori, cînd spaţiul restrîns al cuştei nu-i permite să facă mai mult, interpretează cu mîna... indică locul, ieşirea, — şi de multe ori, cînd vede un spectacol pus la punct, transpiră, are emoţii, la fel ca interpreţii de pe scenă. Actorul are satisfacţia unor aplauze, a unor ridicări de cortină, a reflectoarelor. El, — suflerul, nu are nimic din toate acestea. Căci e anonim, — şi pînă în urmă cu cîţiva ani, numele nici nu-i era cunoscut. Nick, prietenul actorilor, al autorilor, confidentul actriţelor, tovarăşul de luptă şi emoţii al atîtor generaţii de actori, nici nu era cunoscut de patruzeci de ani cu numele său de familie. Toată lumea îi spunea Nick. Toată lumea îl ştia numai Nick. Şi nimănui nu i-ar fi trecut prin gînd să-l întrebe cum îl cheamă în realitate, dacă nu s-ar fi introdus obiceiul ca pe afişul teatrului să fie tipărit şi numele suflerului. Atunci a ieşit la iveală că Nick se numeşte Niculae Niculescu. Chestia l-a cam supărat.

— Vezi matale, eu nu mă împac cu ideea asta a numelui pe afiş. Astea-s bune pentru actori. Ei apar pe scenă, ei sînt eroi, pe ei îi aplaudă lumea. Noi, — în cuşcă, viaţă de şobolan, viaţă anonimă. Lumea nu ştie de multe ori că există sufler în piesă. Căci asta e toată arta lui: să nu-l simtă lumea, să nu-l bănuiască măcar. Să sufli e o artă, desigur, dar depinde cum o faci. Actorii cu care lucrez de mulţi ani s-au obişnuit ca atunci cînd nu-şi aduc aminte de un pasaj să privească în ochii mei. Şi de multe ori nici nu le suflu: mimez numai cu buzele, şi ei îşi revin repede. De altfel e un lucru ştiut şi foarte comentat în marile teatre că prezenţa suflerului în cuşcă constituie pentru actori un stimulent, o încurajare; chiar cei mai tari actori, cei mai stăpîni pe meşteşug, îşi pierd repede cumpătul, dacă nu văd în cuşcă pe sufler. Uită rolul, se fisticesc, au impresia că se scufundă... Unii inovatori în materie au încercat, în decursul vremilor, să desfiinţeze suflerul, obligînd pe actori să cunoască rolurile la perfecţie. Rezultatele au fost catastrofale. Chiar actorii cu memoria cea mai bună au dat fiasco: au uitat rolul, şi-au pierdut siguranţa, au jucat nervoşi, nu erau nici un moment în largul lor. Imi amintesc de o întîmplare, să fie vreo 30 de ani de atunci. În parcul Oteteleşanu juca trupa de operetă a lui Leonard. Acesta interpreta rolul principal. Înainte de spectacol, într-o discuţie cu Timică şi Ciucurette, Leonard a pus pariu că nu are nevoie de sufler, că nu va lăsa să i se sufle nici un cuvînt. M-a chemat şi mi-a spus pe un ton ...directorial să nu cumva să-l... deranjez pe scenă cu intervenţia mea. Zic: bine dom-le director! Şi mă duc repede la peruchier, îl rog să-mi lipească un cioc, o mustaţă, îmi pun o perucă şi în cap o pălărie de pae. Adaug şi nişte ochelari mari, şi intru în cuşcă. Se dau semnalele, începe orchestra, se ridică cortina. Totul merge strună pînă intră Leonard în scenă. În momentul cînd e cu faţa la public, priveşte spre cuşca suflerului şi face ochii mari. Parcă-l văd aruncînd priviri speriate spre parteneri, întrebîndu-i pe şoptite: dar ăsta cine mai e?... Ce s-a întîmplat nu mai are rost să spun. Leonard, tot privind spre cuşcă, şi-a pierdut şirul, eu stam cu braţele încrucişate... pînă ce mi-a făcut semn Timică. Atunci am dat jos ciocul şi mustaţa; m-am uitat la Leonard. Inviase.... Era acum alt om. Altădată suflam Mariei Ventura în „L'Aiglon", piesă în versuri de Edmond Rostand. La un paragraf, a încurcat-o. Trebuia o rimă. I-am suflat-o repede, la întîmplare, şi în pauză m-a chemat să-mi mulţumească. Mi-a cerut textul după care suflam şi s-a dus la ea în cabină. La actul următor, mi l-a înapoiat. Cînd intru în cuşcă şi deschid textul... surpriză! Erau acolo cîteva hîrtii noi de bancă...

A. DRAGOMAN

Colţul discofilului

Scrise în anii 1901 şi 1902 şi executate în prima audiţie la Bucureşti, în interpretarea orchestrei Filarmonice, sub bagheta autorului, Rapsodia I.a în la major op. 11 nr. 1 şi Rapsodia a II-a în re major op. 11 nr. 2 de George Enescu, au dobîndit de atunci o faimă internaţională.

Ele au intrat în repertoriul permanent al marilor orchestre din lumea întreagă, iar acordurile lor au răsunat sub baghetele unor dirijori vestiţi, ca Leopold Stokowsky, Colonne, Kuhnwald, Krauss, Stork şi alţii.

Se spune că Enescu proiectase să scrie o suită de trei rapsodii din care n-a realizat decît aceste două. De curînd însă s-a descoperit un manuscris vechi cu notele unor cîntece şi dansuri populare auzite de la Cristache Ciolac — un vestit lăutar din timpul acela — şi care erau probabil destinate celei de a treia rapsodii, ulterior abandonată.

De altfel şi pentru compunerea primelor două rapsodii autorul a folosit cu prioritate elementul folcloric, cîntece şi jocuri populare culese de la lăutari, uzînd de procedee ca juxtapunerea de melodii contrapunctate, valoarea piesei fiind ridicată de o strălucită orchestraţie.

Pentru Rapsodia I-a, pe care a terminat-o cînd avea doar 20 de ani, Enescu a folosit cunoscutele jocuri „Am un leu şi vreau să-l beau", „Hai la moară", „Banul Mărăcine". Rapsodia, cu un ritm din ce în ce mai vertiginos, de dans popular, se încheie în melodia strălucitoare a „Clocîrliei".

Rapsodia a II.a are un caracter mai epic, de baladă, iar cîntecele populare folosite „Sîrba lui Pompieru", „Pe o stîncă neagră", „Bîr oiţă de la munte" şi „Frunza", cu un tempo mai potolit, emană o atmosferă de evocare a timpurilor de demult.

Recomandăm iubitorilor acestor două piese minunate discul de turaţie lentă editat de „Electrecord" în interpretarea orchestrei Filarmonice cehe dirijată de C. Silvestri, imprimare făcută la Praga şi primită în cadrul convenţiei de schimb de benzi care există între „Electrecord" şi „Supraphon".

E. M.

Artiştii emeriţi Valentin Gheorghiu şi Ştefan Gheorghiu, în camera lor de studiu.

Ecouri cinematografice

● *REGIZORUL chinez Tao-Cin-sun lucrează la un film intitulat „Jurnalul unei infirmiere".*

● *SCENARISTUL german dr. Ludwig Berger lucrează la un scenariu de film după faimosul roman al lui Oscar Wilde „Portretul lui Dorian Gray".*

● *INTREPRINDEREA cinematografică a armatei iugoslave „Zastava Film" turnează în faimoasa peşteră din Postojna filmul artistic „O poveste despre peşteri", în regia lui Vicak Raspora. Filmul relatează o întîmplare autentică din timpul cotropirii Iugoslaviei de către hitlerişti, cînd patrioţii au reuşit să dea foc uriaşelor rezerve de benzină ale inamicilor depozitate în peşteră.*

● *UN GRUP de cineaşti italieni, care intenţionează să producă un film despre Toscanini, a descoperit un alter-ego al marelui dirijor italian în persoana pianistului francez Armand Meunier din Nizza, în vîrstă de 80 de ani care, pentru impresionanta sa asemănare cu Toscanini, a fost angajat să joace în film rolul acestuia.*

● *ROMANUL lui Vincente Blasco Ibanez „Sînge şi nisip" va cunoaşte în curînd cea de a treia versiune filmată. De data aceasta cu Sophia Loren în rolul principal.*

● *COLECTIVUL polonez de regizori R.Y.T.M. pregăteşte, în colaborare cu întreprinderea cinematografică iugoslavă „Jandran-Film", o coproducţie cinematografică după nuvela scriitorului polonez Iaroslav Iwasz Riewiez, intitulată „Congres la Florenţa". Dat fiind că acţiunea se petrece în oraşul iugoslav Dubrovnik, exterioarele vor fi filmate în Iugoslavia, pe malul Adriaticei.*

● *REGIZORUL francez André Michel, împreună cu Pierre Very şi Remo Forlani, realizează un film după binecunoscutul roman pentru tineret „Fără familie" de Hector Malot, cu Pierre Brasseur, Bernard Blier şi Gino Cervi.*

● *DUPĂ piesa lui Claude Vermorel, „Noroc omenesc" va fi turnat, în Iugoslavia, încă în iarna aceasta un film al cărui rol principal va fi interpretat de Michele Simon.*

● *SIMONE SIGNORET va fi protagonista unei coproducţii franco-americane. Filmul va fi realizat atît în Franţa, cît şi la Hollywood.*

● *FRANCEZ, dar de origine rusă, Georges Lampin va realiza în U.R.S.S. o coproducţie franco-sovietică: „Dubrovski" de Puşkin, în adaptarea pentru ecran a lui Jules Dassin.*

● *FRANK SINATRA, Rita Hayworth şi Kim Nowak sînt protagoniştii filmului „Prietenul meu Joe" — o reuşită comedie muzicală.*

● *SE DISCUTĂ o nouă versiune a filmului „Ana Karenina", în cadrul unei coproducţii franco-sovietice.*

Vă povestim filmul

ARTICOLUL 420

O producţie a studiourilor indiene. Scenariul K. A. Obbas. Regia RAJ KAPOOR. Muzica: SHANKAR-JAI KISHAN. Cu: NARGIS, RAJ KAPOOR, NADIRA.

Pe şoseaua largă şi asfaltată ce duce spre Bombay, oraşul sclipitor şi plin de miruţe, păşeşte un tînăr brun, cu o lucire veselă în ochi, plin de avînt, dar sărac lipit. E Raj Kumar Saxena, care pleacă spre Bombay să cucerească marele oraş, „să-şi facă o situaţie". E plin de speranţe, căci în buzunar, lipită de inimă, are diploma de licenţă a Institutului de Arte, iar pe piept, îi sclipeşte medalia cinstei, pe care a cîştigat-o ca semn al onestităţii sale din timpul studiilor.

Raj merge cu pas hotărît. Oraşul se apropie, se apropie tot mai mult. Şi iată că fascinantul Bombay, marele oraş în care viaţa pulsează prin mii de artere, oraşul cu o circulaţie ameţitoare cu sute de limuzine, cu femei frumoase, de un lux orbitor şi ostentativ, cu localuri de noapte în care se pierd şi se cîştigă averi fabuloase. Bombay-ul e înţesat de mii de cerşetori, care se tîrîie pe străzile lui ca nişte larve fără putere, care de mult şi pentru totdeauna au renunţat la demnitatea omenească, la drepturile şi bucuriile omeneşti. Pe oamenii aceştia îi stăpîneşte Seth Sonachand

Dharmanand, miliardarul hîd şi viclean, care împrumută cu multă degajare masca rozalie a filantropului, pentru a putea jefui cu şi mai mult succes.

Raj nu se descurajează. La început viaţa pare să-i surîdă. Are mulţi prieteni printre aceşti renegaţi ai soartei, pe care îi încîntă cu cîntecele lui, cărora le mai alină, pentru o clipă, durerile. Şi mai are ceva: inima frumoasei Vidya, învăţătoarea brună, blîndă, cu farmecul ascuns în zîmbet, în priviri. Dragostea lor e sinceră, puternică, pură.

În cele din urmă, după căutări ce păreau deşarte, Raj, ucenicul în arte, găseşte în „Bombay-ul de aur" un post: spălător la o boiangerie chimică. Dar salariul nu le ajunge şi atunci, ameţit de mirajul banilor, Raj, descumpănit, şi poate fără voia lui, se împotmoleşte în lumea farsorilor.

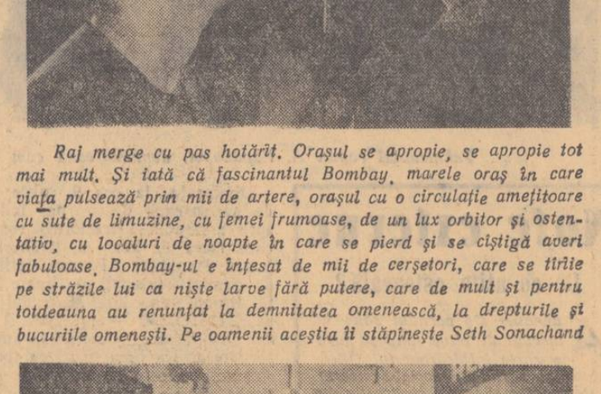

Sonachand Dharmanand îl dirijează de la spate, căci Raj e viol, inteligent, abil, minunat aluat în mîinile hrăpăreţe ale milionarului. Convins că de fapt pedepseşte tot pe şarlatani, Raj acceptă să-i fie instrument, dar numai pentru scurt timp. Atît cît va strînge ceva bănişori pentru căminul lor.

Dar laţul se strînge tot mai mult în jurul tînărului nostru. Se pare că nu e nici o scăpare, în afară de băutura, cu care Raj se amăgeşte tot mai des şi fumul localurilor de noapte, în

care îşi plînge el singurătatea, căci Vidya l-a părăsit, dezamăgită.

În ultimele clipe, cînd s-ar părea că Raj va fi definitiv înghiţit de mlaştina în care a alunecat, o hoţie josnică pusă la cale de complicii săi, îl face să se desmeticească. Tîlharii din clica lui Seth vor să se folosească de el pentru a-şi însuşi o sumă importantă de bani, depusă în mîinile lor de săracii oraşului, în credinţa lor naivă că vor fi ajutaţi.

Şi atunci Raj, primejduindu-şi viaţa dezvăluie adevărul în faţa tuturor. Îşi smulge lanţurile şi, descătuşat, porneşte din nou alături de ai săi, alături de Vidya, alături de popor.

DE PRETUTINDENI

ÎN DECURS de cinci ani în uzina de automobile „Lihociov" din Moscova au fost introduse 69.875 de invenții și perfecționări tehnice. Aceasta înseamnă că muncitorii și tehnicienii fabricii au prezentat zilnic, în medie, cîte 35 de propuneri.

● **PE TRANSOCEANICUL polonez „Okszeja", cu un deplasament de 10.000 tone, unele punți nu sînt confecționate din lemn ci din masă plastică „Semtex". Aceasta se compune în special din lapte de cauciuc și ciment care formează un strat elastic, anticoroziv și cu mult mai ieftin decît lemnul**

● RECENT au fost descoperite în Egipt, în localitatea Tura El Asmant, la sud de Cairo, cîteva morminte datînd din epoca primei dinastii care a domnit acum 5000 de ani. Inscripțiile hieroglifice de pe pereți au permis aprecierea vechimii lor.

● **ÎN SATUL Martkobi, în apropierea orașului Tbilisi, se află un nuc care a intrat în cel de-al doilea mileniu al existenței sale. Trunchiul copacului, care este înalt de 30 m., abia poate fi cuprins de șapte oameni. Pomul a încetat să rodească acum trei ani, dar înainte el dădea anual aproape o tonă de nuci.**

● FURNICILE manifestă calități neobișnuite de pompieri. Dacă în furnicar sau în apropiere a căzut un corp incandescent (bineînțeles nu prea mare) furnicile se ocupă imediat de stingerea lui. Ele se îngrămădesc în jurul corpului respectiv și-l stropesc cu rezerva lor de acid formic, care stinge focul.

● **THERESE ERLOCH, o femeie din Viena a dat naștere celui de al 16-lea copil al ei. Primind felicitările de rigoare, soțul ei a mulțumit, arătînd că noul spor al familiei va fi probabil și ultimul. Tata Erloch este în vîrstă de... 72 de ani.**

● SE CUNOSC peste 300.000 specii de plante. Dintre acestea circa 23.000 sînt folosite de om sub diferite forme și numai circa 1.500 de specii cuprind plante de cultură.

● REZULTATELE cercetărilor făcute nu demult au dovedit că radiațiile atomice se pot întrebuința la păstrarea lemnului și a mobilierului din lemn. Aceasta se explică prin faptul că razele gama ale cobaltului distrug ouăle și larvele cariilor. Dacă lemnul este iradiat mai intens, ouăle sînt distruse imediat, iar dacă iradierea este mai slabă, atunci se oprește dezvoltarea acestora.

● PENTRU a combate criminalitatea în rîndurile minorilor, un tribunal din New York a recomandat ca în toate cele 918 școli publice din oraș să facă zilnic de servici cîte un polițist.

● CORUL din satul Natenebi (R.S.S. Gruzină) se compune din oameni în vîrstă de 100—120 de ani.

● PRIMUL avion construit în Egipt se numește „Gumhuria" (Republica). De dimensiuni reduse, avionul este indicat pentru a fi folosit în școlile de pilotaj.

●

CIND contele de Guilfort, în vîrstă de 22 ani, de profesie student, se plimbă prin Londra pe o tricicletă de copii, o face pentru a cîștiga un pariu de 4 lire sterline

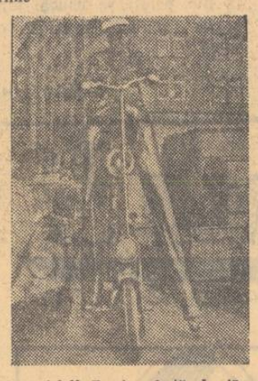

CIND Adolf E., în vîrstă de 47 ani, de profesie șomer, se plimbă prin Londra pe această motocicletă uriașă, o face pentru reclama circului Williams, dar mai ales pentru a cîștiga 4 shilingi pe săptămînă.

● IN FIECARE ORA în lume se nasc 5500 copii, și mor 4700 persoane.

● DESPRE gemeni se știe că sînt copii născuți în aceeași zi. Gemenii Scott dintr-un oraș american dovedesc că nu întotdeauna se întîmplă așa. Frank s-a născut la 1 decembrie, în timp ce surioara sa Kathy după 15 zile. Primul născut, „întîrziatul" și mama copiilor sînt sănătoși.

Sus: *Trupa teatrului experimental „Citto di Bologna", care a interpretat „O scrisoare pierdută" pe scena teatrului „La Ribalta"*; jos: ADA PODETTI *(Zoe)* și VITTORIO BATTARRA *(Tipătescu), doi dintre interpreți.*

„O scrisoare pierdută" reprezentată la Bologna

Corespondență specială pentru „Magazin"

Un deosebit succes a repurtat la teatrul „La Ribalta" din Bologna prezentarea piesei „O scrisoare pierdută" de I. L. Caragiale.

Intreaga presă locală, fără deosebire de opinii, a salutat acest spectacol, care s-a bucurat de o meritată apreciere din partea publicului. Timp de o săptămînă spectatorii au aplaudat seară de seară caustica satiră la adresa sistemului „curat constituțional". „De Ion Luca Caragiale — a scris criticul dramatic al publicației „IL RESTO DEL CARLINO" — s-a știut puțin aici la noi și s-a reprezentat și mai puțin. Este, bineînțeles, vina noastră, dată fiind valoarea operei lui Caragiale". „O scrisoare pierdută" nu e numai capodopera scriitorului român Caragiale, admirabil dramaturg de la sfîrșitul veacului trecut, ci și un document teatral de importanță europeană", — astfel s-a exprimat cotidianul „AVANTI", care a salutat cu deosebită căldură această manifestare artistică.

„Corupția — a subliniat „L'UNITA". — falsitatea și moravurile politice au găsit în pana lui Caragiale reacțiunea cea mai hotărîtă. Personajele comediei se identifică cu figurile celei mai mari manevre politice, fiind caracterizate cu incisivitate și cu un colorit, de un rar efect. Luptele politice care se desfășoară și se intuiesc din dialog reflectă luptele care se desfășurau în întreaga țară. Toate aspectele degradante și imorale ale unui asemenea conflict, devenit exclusiv „o afacere" pentru oamenii din partidul la putere, sînt denunțate fără cruțare, în numele unui sentiment de dreptate pe care Caragiale, purtător de cuvînt al poporului său, îl cerea lumii prin intermediul operelor sale teatrale".

Această nouă manifestare a prieteniei italo-române a contribuit la strîngerea legăturilor de prietenie care se dezvoltă din ce în ce mai larg între cele două popoare. Italienii „au descoperit" pe Caragiale. Iar Caragiale, cu arta sa, care-și are rădăcinile într-o realitate frematătoare de viață și plămădită din ris, deoarece și risul e o armă sau un bici, a cucerit pe spectatorii italieni, care au umplut seară de seară teatrul, „La Ribalta" din Bologna.

Dante POLI

CARTEA STRAINA

Ferdinand Oyono: BATRINUL NEGRU ȘI MEDALIA

In inima Africii, într-un orășel din Camerun, trăiește bătrînul negru Meka. Cumpătat la vorbă, chibzuit în fapte, Meka își împarte timpul între munca pe plantațiile de cacao și grija neadormită pentru mîntuirea sufletului. Printre băștinașii din Dum (așa se numește orașul în care locuiește eroul cărții) nu e nici unul căruia să nu-i fie cunoscute înțelepciunea lui Meka, bunătatea, hărnicia și priceperea lui. Doi fii a avut Meka și amîndoi au pierit în războiul cel mare al albilor. Pămîntul părinților, stăpînit din tată în fiu de neamul marilor Meka, porecliți altă dată „Ramura neclintită în furtună", „Stîncile", „Elefanții", „Leii", îl făcuse danie pioasă Misiunii catolice. In biserica zidită de curînd chiar pe pămîntul lui, Meka avea un loc anume, de unde asculta toată liturghia în genunchi și deși localnicii îl cunoșteau mai toți, cu albii și mai cu seamă cu autoritățile orașului, bătrînul nu avusese de-a face niciodată. Conducătorii îl treceau cu vederea, iar Meka se bucura de această neatenție, străduindu-se parcă să trăiască cît mai nebăgat în seamă.

Dar, într-o zi, înțeleptul Meka fu chemat la mai marele orașului, domnul Fouconi. De la el bătrînul a aflat că vestea despre virtuțile și pioșenia sa ajunsese pînă la cei mai de seamă dintre toți șefii și comandanții albi. Acesta hotărîse să-l răsplătească cu o medalie pe care, dacă nu i-o va aduce chiar el, de 14 iulie, atunci de bună seamă că va veni cu ea cel puțin marele comisar al ținutului... Pînă la 14 iulie mai erau doar cîteva zile, dar așteptarea a fost grea și chinuitoare. Nu trecea un ceas fără ca neamurile și cunoștințele să nu vină să-l vadă pe Meka și să-i facă urări de bine. Angamba, cumnatul lui Meka, își tălmăcește acum un vis ce i se arătase de curînd: de ce îi apăruse lui în somn Meka mai mare ca un elefant! Văzînd în cinstirea bătrînului un semn de respect față de ei, localnicii se întrebau de ce și-o fi adus aminte albii tocmai acum de acest negru de treabă. Cineva își dădu cu părerea că medalia este semnul prieteniei, al dragostei și respectului pe care albii vor să-l exprime față de Meka.

A sosit și ziua de 14 iulie. Nu s-a îndeplinit prezicerea unuia care zisese

că o să plouă, dar e înnebunitor de cald și bătrînul Meka stă cu capul gol în soare, singur, între ai săi și albi, așteptînd de un ceas venirea marelui comisar. Ghetele îl string îngrozitor, de abia se mai ține pe picioare și este lac de transpirație. Ce idee și pe comandantul orașului să-l țină acolo singur, în mijlocul unui cerc desenat cu cretă pe pămînt! In sfîrșit marele comisar coboară dintr-o mașină neagră, lungă și scundă. Medalia lui Meka, scoasă dintr-o lădiță, nu seamănă cu aceea pe care o primește domnul Pipiniakis, mare comerciant din oraș. Incepe defilarea. Ce de puști! Ce-ar fi dacă i-ar cere marelui comisar o armă? Gorilele i-ar ști de frică, n-ar mai face atîtea pagube în cacao. Meka ar vrea să-i vorbească despre asta marelui șef, dar cineva dintre albi, furios, face semne să nu se apropie. Meka rămîne singur. L-a părăsit chiar și părintele Vandermayer. Voia să-i spună ceva și, de bucurie poate, ori pentru că se simțea alt om, l-a bătut ușor pe umăr. Pe preot gestul l-a jignit adînc. După ceremonie urmează ospățul festiv. Meka este și el printre invitați, împreună cu cîțiva alți oameni „de culoare". Albii iau masa aparte, pe un loc înalt ca un fel de estradă. Meka ar vrea să-i vorbească marelui comisar. Își face curaj și începe:

„Meka vă pofteșe la el să gustați din țapul pe care i l-a adus în dar cumnatul său, pentru ca să cinstească primirea medaliei... Niciodată, de cînd au venit albii pe la noi n-am văzut nici alb chemînd la ei negri, nici negri chemîndu-i pe albi. Acum, dacă sîntem prieteni și chiar mai mult decît prieteni, cum a spus marele șef, e timpul să spargă unii gheața..."

Marele șef nu poate primi invitația lui Meka. Ar veni, dar treburile nu-i îngăduie deocamdată... Ospățul s-a terminat. Lumea s-a risipit. Meka, tare ostenit și puțin cu chef, a rămas singur la „Căminul african", baraca unde s-a ținut banchetul. Nici el nu știe cînd l-a doborît somnul. L-a trezit tîrziu uraganul care se dezlănțuise. Singur, pe întuneric și în ploaie, Meka încearcă să răzbească spre casă. Plouă necontenit. Pașii îl duc aiurea... In cartierul albilor, unde nimerește din greșală, poliția îl ia drept răufăcător. E greu să-ți găsești dreptatea singur pe vreme de uragan, cînd ești negru și mai ales cînd ai nimerit în cartierul albilor.

„Eu sînt Meka, prietenul marelui șef, cel cu medalia..." strigă bătrînul negru. Dar unde-i medalia? Lipsește... A pierdut-o undeva...

Polițiștii n-au vreme să asculte poveștile unui bătrîn pe care îl socotesc nătîng. Meka este bătut măr și băgat la închisoare. Nici a doua zi oamenii de la poliție nu vor să-l ia în seamă. Inainte de a veni în fața polițaiului șef, negrul încearcă să-și facă singur dreptate. Dar polițiștii sînt mai mulți și însuși comisarul lîngă care deabia ieri stătuse la paradă, îl lovește cu cravașa.

Bătrînului negru i-au dat drumul de la poliție fiindcă l-au aflat fără vină. Comisarul i-a promis că o să se îngrijească personal ca Meka să capete altă medalie în locul celei pierdute, tot „Meritul indigen"... Dar Meka știe că, cu medalie sau fără, în fața „albilor" el rămîne tot un „porc murdar" de negru. Dacă regretă ceva, regretă un singur lucru: că nu mai este tînăr. „Nu mai sînt decît un biet bătrîn", spune Meka.

„Bunii negri", ființele răbdării, fără cuvînt și blajine, atît de dragi colonialiștilor, sînt într-adevăr „bătrînii" și pe ducă. Cei care au mai rămas, asemenea eroului cărții camerunezului Ferdinand Oyono, dobîndesc pe zi ce trece conștiința umană și națională, pătrunzîndu-se de necesitatea luptei pentru o viață demnă și liberă.

Boris BUZILĂ

Vitrina cu cărți

Victor Eftimiu:

„Odă limbii romîne"

La împlinirea unei jumătăți de veac de activitate poetică, Victor Eftimiu și-a adunat versurile publicate în volume sau în revistele vremii, dedicînd întreaga culegere frumoasei, bogatei și inepuizabilei limbi romîne, căreia, la începutul volumului, i-a închinat o superbă odă.

Publicul cititor care l-a urmărit pe poet, care-l cunoaște și îl apreciază, are ocazia de a se întîlni cu multe din poeziile recitate și chiar cîntate, cu ani în urmă, cu poeziile, din tinerețe, cît și cu cele din perioada maturității. Este, fără îndoială, o întîlnire plăcută și emoționantă.

Prefața semnată de autor luminează anii începutului, ai formării sale scriitoricești, arătînd împrejurările, oamenii și influențele sub zodia cărora poetul și-a creat versurile. Din rîndurile lui se desprinde crezul poetic al lui Victor Eftimiu, slujitor credincios al formei clasice și adversar înverșunat al licențelor poetice, al asonanțelor, al rimelor îndoielnice, ceea ce face din culegere un adevărat manual de poetică, fără a uza însă de reguli exprimate în mod direct, didactic, ci de ilustrarea practică a principiilor de bază ale versificației.

In poeziile din volumele „Poemele singurătății", „Candele stinse", „Lebedele sacre", „Cîntecul milei", „Noaptea subterană", „Oglinzile", în sonetele sale — întocmai cum mărturisește însuși autorul — Victor Eftimiu nu a pus „numai freamătul și melancoliile propriului său suflet, dar și dragostea pentru cei mulți".

C. ȘERBAN

Maria Vlad:

„Drumuri"

Printre cărțile apărute cu prilejul Lunii Culturii, se află și romanul „Drumuri" de Maria Vlad. O carte originală, de construcție și factură modernă, în care tînăra scriitoare dă cu generozitate măsura talentului ei.

Eroii sînt oameni care știu să lupte pentru a-și smulge dreptul la libertatea conștiinței, dreptul de a iubi și de a se dedica artei. Cuprinzînd ca perimetru de timp ultimele luni de război și frămîntare de dinaintea eliberării țării noastre, scriitoarea adună între scoarțele cărții, viața unor actori dintr-o trupă în permanent turneu, a unei tinere învățătoare, a unui fost actor și clown muzical.

Sinceră și convingătoare prin bogăția interioară conferită eroilor, Maria Vlad stăruie asupra schimbărilor lăuntrice care se produc în oameni sub influența evenimentelor din afară.

Scriitoarea a surprins cu inteligență teama de ratarea definitivă, teama de ticăloșire și de acceptare a compromisurilor care a fost mereu prezentă în viața artistului și intelectualului nevoit să trăiască în societatea burgheză.

Este un roman sobru, inteligent, cu eroi bine caracterizați, care va suscita un interes îndreptățit din partea cititorilor.

Sergiu DRĂGAN

„SĂ NE CUNOAȘTEM PATRIA"

Pe această temă Studioul de Diafilme „ION CREANGA" a realizat diafilmele:

— **Munții Făgăraș**
— **Valea Oltului**
— **Dunărea — fluviu de importanță economică**
— **Stațiuni balneo-climaterice din R.P.R.**
— **Valea Bistriței**
— **Valea Prahovei**
— **Lacurile din R.P.R.**
— **Iașul**
— **Lumini în Valea Tazlăului**
— **Carpații Apuseni**
— **Porturile maritime ale R.P.R.**
etc.

Aceste diafilme le găsiți la toate librăriile și magazinele de jucării din țară.

Știința și VIAȚA

Ceasul care măsoară secolele

Ați citit, desigur, adeseori, despre descoperirea unor unelte, arme și obiecte casnice aparținînd oamenilor primitivi. Poate că ați fost mirați de precizia cu care se afirma că vechimea respectivei civilizații este de 14.000 sau de 22.500 ani. Cum se poate cunoaște vechimea unei astfel de așezări? Ce calendar minunat a putut-o indica?

Cea mai bună și mai modernă metodă pentru a număra secolele este *„ceasul cu carbon"*. Desigur, nu e vorba de un ceas adevărat, așa cum îl știm noi: cu ace, cu deșteptător, și cu tic-tac. Să intrăm puțin în amănunte, pentru a ne da seama cum printr-o analiză a carbonului, se poate stabili precis vîrsta oricăror fosile.

Pentru aceasta, vă reamintim că plantele iau din aer un gaz, bioxidul de carbon, pe care-l transformă (în minunatul laborator pe care-l constituie frunza) în substanțe dulci. Animalele care se hrănesc cu plante introduc la rîndul lor aceste substanțe în organismul lor. In acest fel, carbonul ajunge în corpul plantelor și al animalelor.

Mai multe feluri de carbon

Numai că există mai multe feluri de carbon. Razele cosmice — care vin în atmosfera noastră din spațiu îndepărtate și pe care aparatura din cel de-al doilea satelit artificial al pămîntului le-a studiat în amănunt, — fac multe năzdrăvănii. Printre altele, ele „atacă" atomii de azot din păturile înalte ale atmosferei și-i transformă în atomi de carbon — dar nu obișnuiți, ci ceva mai grei. Astfel de atomi ai aceluiași element, care se deosebesc doar prin greutatea lor, se numesc izotopi. Planta ia deci din aer doi izotopi ai carbonului. De remarcat însă un fapt important: cel de al doilea izotop al carbonului este radioactiv.

Asta înseamnă că atomii lui se dezintegrează treptat, pentru a se transforma în atomii altui element. Fizicienii arată că, după 5600 de ani din numărul de atomi de carbon radioactivi existenți la început, rămîn numai jumătate!

Plante bătrîne

Ei bine, în orice plantă se produc astfel de procese. După moartea ei, carbonul pe care-l conținea se împuținează, datorită dezintegrării. După 5600 de ani, rămîn doar jumătate din atomii de carbon radioactiv pe care planta îi conținea la moartea ei, după 11.200 de ani doar o pătrime, și așa mai departe. In acest fel, se poate afla vîrsta plantei.

Practic, se folosesc aparate cu ajutorul cărora se numără cîte dezintegrări se produc într-un anumit timp într-o substanță radioactivă. In cazul carbonului radioactiv, din 50 de miliarde de atomi de carbon cît conține un gram dintr-o plantă, se dezintegrează în două minute 21 de atomi. După numărul dezintegrărilor se poate calcula cantitatea de carbon pe care o mai conține planta și astfel se poate afla cînd a murit ea. Iată, așadar, cum s-au putut data civilizații vechi de 10 sau 20.000 de ani. De asemenea, prin aceeași metodă, s-a putut stabili că ultima eră glaciară prin care a trecut pămîntul — adică perioada în cursul căreia ghețurile au coborît mult spre sud — a avut loc acum 11.000 de ani.

Prin metode asemănătoare, dar folosind hidrogenul radioactiv (un izotop al hidrogenului obișnuit, de trei ori mai greu decît acesta), se poate afla vechimea apelor și diferitelor lichide.

Iată în ce fel știința despre cele mai vechi rămășițe ale vieții este ajutată de fizica atomică, cea mai nouă dintre științe.

A. HARALAMBIE

O descoperire senzațională

Exact 12,406 kg. cîntărește bulgărele de aur pe care l-au găsit minerii din Bodaibo (Uniunea Sovietică).

Pentru ca să vă dați seama mai bine de dimensiunile acestei prețioase descoperiri, bulgărele a fost fotografiat alături de o cutie de chibrituri.

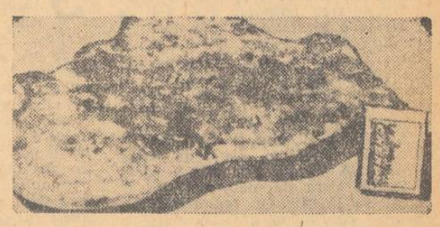

„Săgețile de foc" — primele rachete chineze

„Săgeți de foc" — așa numeau chinezii rachetele lor, care au fost construite de ofițerul genist Tan Fu în anul 1.000. Abia în secolul al XIII-lea, „săgețile de foc" au fost aduse în Europa de către Marco Polo și de arabi.

De aci se poate deduce că rachetele au fost descoperite în China. La această concluzie a ajuns savantul Liu Sien-cijou în studiul său despre folosirea forțelor motrice în vechea Chină. Referindu-se la armamentele folosite în anul 1621, autorul descrie două feluri de „bombe zburătoare".

Tot atît de interesantă este și încercarea mandarinului chinez Van Hu, de la sfîrșitul secolului al XIV-lea, de a face o călătorie cu racheta. El a montat 47 de „săgeți de foc" sub un scaun, apoi așezîndu-se pe scaun a dat foc rachetelor apucînd totodată cu mîinile doi vulturi uriași. In felul acesta el a crezut că rachetele îl vor lansa în aer și că vulturii îl vor purta în văzduh. Incercarea însă a eșuat.

165 DE CAI...

...înlocuiește motorul acestei gigantice mașini construită recent la uzinele de automobile din Minsk. Caroseria ei basculantă poate descărca dintr-o dată o încărcătură de 10 metri cubi.

Fotografii în culori pe întuneric complet

De curînd s-a construit un aparat de fotografiat, care poate lua vederi în culori pe întuneric total. S-a fotografiat de la aproape douăsute de metri portretul unui om și de la un kilometru și șase sute de metri o casă în beznă absolută.

Spre deosebire de aparatele fotografice obișnuite, aparatul de care ne ocupăm lucrează cu raze calorice. Razele sînt aruncate pe o peliculă foarte subțire și uniformă de ulei. In raport cu intensitatea razelor, se evaporează molecule din pelicula de ulei. Din acest proces rezultă o imagine în culori.

Folosirea antibioticelor în creșterea animalelor

Oamenii de știință sovietici au făcut interesante experiențe asupra viteilor, adăugîndu-le în hrană antibiotice. După 6 săptămîni aceste animale aveau în medie o greutate cu 10 la sută mai mare decît a viteilor întreținuți în condiții obișnuite. Greutatea porcilor în a căror hrană s-au adăugat antibiotice a sporit cu 10—20 la sută. Totodată supraviețuirea purceilor s-a ridicat la 98—99 la sută.

S-au făcut experiențe și asupra păsărilor. Puii care au primit antibiotice în primele 20 de zile ale vieții lor aveau o greutate cu 10—15 la sută mai mare decît, cei întreținuți în condiții obișnuite. Rezultate deosebit de bune a dat penicilina, care a contribuit la sporirea greutății puilor cu 17—20 la sută. Dintre pui supuși experienței au pierit de 1,5—2 ori mai puțin decît deobicei.

Oamenii de știință au făcut experiențe și asupra unor mici animale pentru blană. Datorită introducerii biomicinei în hrana femelelor de nurcă animalele au dat o progenitură considerabil mai mare. Puii s-au născut mai mari și nu au pierit de pe urma bolilor.

VÎNĂTORII DE URAGANE

Leagănul uraganelor este în general o regiune situată la 1500 km. est de insulele Bahame. In perioada lunilor iunie-noiembrie uraganul apare de 8—10 ori.

Atunci cînd un căpitan de vas a observat fenomene ce prevestesc apariția unui uragan, comunică imediat unei stații pentru semnalizarea apariției uraganelor. Această stație este o parte componentă a stației meteorologice din Miami (Florida), de unde după recepționarea știrii decolează avioane „vînătoare de uragane". Astfel, după primirea știrii din Miami despre apariția uraganului, din Bermude, (aici își are sediul Organizația mondială a serviciului de meteorologie a O.N.U.) decolează un avion cuadrimotor. Ținta avionului este nucleul uraganului, „ochiul", cum este numit de navigatori. De subliniat că acest „ochi" face parte din cele mai miraculoase fenomene ale naturii. In timp ce valurile uraganului se întind pe o rază de 100 km. atingînd o înălțime de 30 de metri, în „ochi" apa este lină ca un lac. Dar vai de vasul care a avut ghinionul să intre într-un astfel de ochi. In momentul cînd avionul a ajuns deasupra obiectivului (uraganului) echipajul aruncă un radio-barometru agățat cu o parașută care transmite toate datele despre presiunea atmosferică, temperatură și umiditatea aerului.

Avînd datele de la „vînătorii de uragane", stația din Miami alcătuiește cu o exactitate aproximativă buletinul meteorologic și stabilește direcția furtunilor. Buletinul întocmit de stația din Miami este transmis prin radio tuturor porturilor maritime. Atunci cînd avionul se întoarce la baza sa, există deja pregătit un nou schimb de piloți meteorologi care urmăresc pe „dușman" pînă se pierde treptat în largul Atlanticului.

MODA

1. Fustă din stofă subțire, cu cordonul trasat în mijlocul feții (formînd creturi) și încheindu-se lateral cu doi nasturi.
2. Fustă strîmtă jos, cu lărgime pe șolduri și cordon trasat prin fustă, în așa fel încît crețurile se fac numai peste șolduri.
3. Fustă înaltă cu un cordon îngust peste talie care formează de jur împrejur crețurile fustei.
4. Fustă cu dublă jupă.
5. Fustă cu cute pe părți și două buzunare mari pe șolduri, prin care este trasat cordonul.
6. Fustă strîmtă, mulată pe șolduri, cu cordon lat.
7. Fustă largă, cu pliuri necălcate. Pliul din mijlocul feții, care formează cuta cea mai adîncă, e prins în față cu doi nasturi.

(Se poartă mult cordoanele late din materialul bluzei sau fustei).

Desene de Tanți PFENNINGS

Medicul vă sfătuiește

K. din Pietroșița, ne întreabă cum să procedeze pentru a-și relua dezvoltarea corpului.

Dezvoltarea corpului dvs. s-a oprit la o vîrstă destul de normală. Nu există nici un tratament care să o facă să revină. Se pot încerca tratamente cu hormoni, însă aceștia se pot dovedi în cazul dvs. o armă cu două tăișuri

SCARLAT E., din Rădăuți, ar vrea să slăbească. La fel și **MARIANA G.** din București.

Pentru cura de slăbire e indicat să țineți un regim alimentar cuprinzînd grăsimi, dulciuri și făinoase, în cantități mici. Reduceți din alimentație untul, untura, untdelemnul, slănina, frișca, smîntîna, prăjiturile, siropurile, dulciurile, pîinea, macaroane, griș. De asemenea, veți suprima mîncărurile cu sos, rîntaș și cele prăjite. Sînt permise următoarele: carne fiartă sau la grătar, brînză de vaci, iaurt, legume fierte la care se adaugă o linguriță unt sau 2—3 linguriță untdelemn, fructe crude, citrice, ceai îndulcit cu zaharină sau foarte puțin zahăr, ceai de măcriș, rusesc sau tei. Slăbirea se va face treptat, în nici un caz nu sînt indicate purgativele. Se va controla cum funcționează glandele.

B. V. din București, ne cere lămuriri în legătură cu criptorchidia.

Criptorchidia se poate trata medical cu Glanduantin (cîte 1 injecție a 500 u.s. la 2 zile, timp de 2 luni). Vîrsta potrivită pentru aplicarea tratamentului este în general, de 9—12 ani. Alternativ cu Glanduantin se fac injecții cu Timus. După cum vedeți indicația operației depinde de un atent examen local.

CORNEL P. din Cîmpina. Este destul de riscantă influiențarea creșterii prin hormoni și medicamente. Ea poate fi făcută în tot cazul doar sub o atentă supraveghere medicală, altminteri se pot produce grave dereglări. De aceea, sfatul nostru este să fiți totuși consultat de un specialist (endocrinolog).

A. B. din Iași: Pentru afecțiunea de care suferiți veți întrebuința următoarea alifie: ulei de migdale dulci 35 gr., ceară albă și spermanceț cîte 15 gr., borax 1 gr., apă de calciu 25 gr., tinctură benzoe 4 gr.

E bine să fiți consultată de un medic dermatolog.

Dr. N. P.

Văzute și auzite...

O vagă cunoștință...

Sînt grăbită, sînt foarte grăbită — alerg să prind tramvaiul, care, uite, chiar în clipa asta intră în stație... Și dacă așa și știu bine unde are de gînd să se oprească: mai încoace, mai încolo? — unde să mă plasez? Alerg ca o găină speriată ba înainte, ba înapoi, cu un singur ideal în această clipă: să nu pierd tramvaiul. Deodată, o mînă energică mă înșfacă de mîneca paltonului... Nu, nu e cineva care vrea exact acum, să-mi dea unele indicații cu privire la vietoni și la legea circulației... Este... este... Degeaba! Numele n-am să mi-l amintesc probabil niciodată... Tot ce pot să vă spun despre această persoană care își încleștează din ce în ce mai posesiv degetele de brațul meu, este că am mai întîlnit-o cîndva, cîndva... (totul e vag, deși fața care îmi zîmbește — cert, nu mi-e necunoscută) poate în cercul unor amici comuni...

Nu știu! Dar surîd politicos, nebănuind că voi provoca trei întrebări deodată: Ce mai faci? Cum te-ai distrat de sărbători? Unde ai făcut revelionul?

Răspund — recunosc — fără nici un apropos.

— Fug să prind tramvaiul... Scuză-mă, trebuie să fiu la ora trei precis într-un loc... Mă așteaptă cineva...

— Lasă-l să te aștepte... Și completează pe loc acest sfat amical și înțelept, ca o mostră de gîndire filozofică, spontană și cu totul inedită: — „E mai interesant să te lași așteptată, decît să aștepți"...

— Nu — zic eu — am niște treburi foarte urgente (și nu mint!)... mi s-a fixat o întrevedere... la ora 3 fix, repet eu... și dau să fac doi pași înainte. Inutil! Brațul meu rămîne mai departe, captiv.

— Nu există treburi urgente — mă învață doamna — există numai oameni grăbiți... Te-am întrebat unde ai făcut revelionul?

— În familie — răspund eu evaziv, privind cu melancolie în urma tramvaiului cu numărul patru — care a pornit cu hotărîre din stație, după ce, plin de bunăvoință, a așteptat timp de cîteva secunde (parcă pe mine, special).

— În familie? Serios? (Dacă ar fi aflat că am petrecut revelionul în Madagascar n-ar fi trebuit să fie mai surprinsă).

— Da... foarte serios — răspund eu, schițînd un gest de eliberare, de data aceasta mai brusc, smucindu-mă într-o parte.

— Spune, pe Suzana ai mai văzut-o? Eu n-am mai văzut-o de atunci...

(Care Suzana? De cînd „de atunci"? Dar nu întreb, nu fac o asemenea imprudență! Prefer să mor fără să aflu cine e Suzana și unde am văzut-o ultima oară).

Răspuns: *— Nu., n-am mai întîlnit-o... La revedere dragă... (Am spus și „dragă". Treacă de la mine!) Uite, îmi vine tramvaiul... Pe ăsta nu mai vreau să-l scap...*

Acum, mîna pe care i-am întins-o e prizonieră între ale ei...

— Mi-ar face mare plăcere să ne vedem într-o zi... să stăm mai mult de vorbă... Ce număr de telefon ai?

— Sînt în carte... La revedere...: Uf! Mi-a plecat tramvaiul!

— Nu-i nimic — sînt consolată. Vine altul... Stai să-mi notez numărul tău de telefon (Ne împrietenim vertiginos, e din ce în ce mai bine!).

— Sînt în carte, — repet eu cu o ușoară agresivitate...

Mult prea ușoară, imperceptibilă probabil: persoana a scos din poșetă un carnețel și un creionaș și în timp ce notează numărul meu de telefon, o simt alunecînd vertiginos pe panta confesiunilor:

— Știi, m-am împăcat cu soțul meu.. Închipuiește-ți: după trei luni de despărțire... Se mutase la o soră a lui, își luase toate lucrurile... Și în noaptea de revelion. Nu mă așteptam deloc... M-am pomenit cu el...

— Vai cît am întîrziat — mă vait eu... O s-o pornesc pe jos... (cum de nu mi-a venit ideia asta de la bun început? mă mustram eu — pe nedrept — cum se va constata îndată).

— Te conduc o bucată de drum... În ce direcție te duci?

Îmi stă pe buze răspunsul salvator: — În orice caz, într-o direcție diametral opusă cu a dumitale... Dar mă stăpînesc... surîd chiar (strîmb, cu un colț al gurii) și mă eschivez — cum cred eu că e mai bine: — O să fiu nevoită să iau un taxi... Mă uit la ceas, clatin din cap: E foarte tîrziu... La revedere. (O să mă scuz tovarășei X, care mă așteaptă la minister. E o persoană înțelegătoare... O să-i povestesc ce mi s-a întîmplat... Nu, doamne ferește, n-am să-i povestesc nimic... O s-o cruț, jur că o s-o cruț. Să creadă orice despre mine... orice, în afară de ce cred eu despre această persoană, care acum și-a strecurat brațul pe sub al meu și îmi povestește în amănunt cum a decurs patetica reconciliere cu soțul, în noaptea de revelion!).

Am oprit un taxi.

— Mergi în sus, pe bulevardul Ana Ipătescu?

Atita simț al devinației mă intimidează, mă silește la adevăr.

— Da, mărturisesc eu.

— Perfect. Eu locuiesc pe Orlando. Mă lași în drum... Se urcă lîngă mine în taxi.

— E un prilej să mai stăm puțin de vorbă... îmi atrage atenția noua mea amică.

Eu mă uit la ceas: Vai, vai, e trei și douăzeci... Penibilă întîrziere. — mă pomenesc gîndind tare.

Persoana de lîngă mine nu mă aude. Mai are multe să-mi povestească, atît de multe încît s-a hotărît să nu coboare în dreptul străzii Orlando, unde își are domiciliul. Mă va conduce pînă unde am eu treabă... E gata să mă aștepte...

Mă apăr ca de o invazie de muște:

— Nu, nu... probabil o să rămîn o oră, două... Sînt gata să adaug: Poate chiar toată viața! Ar fi fost un răspuns inteligent —recunoașteți, dar politețea mi-a jucat și de data aceasta festa. cenzurîndu-mi-l.

Am coborît amîndouă din mașină.

— La revedere...

Am zbughit-o. Mi-am descoperit un pas alert, de sportivă.

— Iți dau mîine un telefon... striga în urma mașinei, nu e nevoie să mai precizez cine

— Da, da...

— La ce oră?

N-am întors capul.

— La ce oră? (Nu ecoul repeta întrebarea. Am auzit pași alergînd în urma mea).

Mi-am adus aminte că în copilărie mă jucam cu dexteritate de-a prinselea...

Cred că de aici mi-a venit salvarea. Am ajuns cu bine, fără lift, la etajul cinci...

Nu, nu am povestit nimănui nimic din ce mi s-a întîmplat...

Pentru că povestind despre un pisălog, devii și tu însuți... Uite așa, fără să-ți dai seama...

Sidonia DRĂGUȘANU

Coltul COSMETICIANEI

Învățați să vă cunoașteți tenul (II)

În continuarea articolului apărut în numărul precedent și în care făceam considerațiuni generale asupra pielei feței, susținînd necesitatea unei igiene zilnice și a unei îngrijiri permanente și adecvate, voi începe azi prin a descrie diferitele feluri de ten, adică voi vorbi despre așa numita „gamă a tenurilor".

Subiectul articolului de astăzi este tenul uscat din lipsă de grăsime. La prima vedere această afirmație ar putea să pară ciudată, deoarece toată lumea este încredințată că un ten uscat însemnează neapărat un ten lipsit de grăsime. De aceea vă voi spune de la început că există două feluri de ten uscat și anume:

1) ten uscat din lipsă de grăsime;

2) ten uscat din lipsă de apă, adică ceea ce se numește „ten deshidratat".

Între cele două feluri de ten există mari diferențe, atît ca aspect, cît și ca mod de comportare și de reacție față de agenții externi, ca și față de mijloacele întrebuințate pentru întreținerea lor, indiferent dacă este vorba de demachiere, hrănire sau regenerare, hidratare, etc.

Este adevărat că pentru a ajunge să poți face aceste diferențieri este nevoie de un ochi experimentat și ca numai puține femei sînt în stare să aprecieze exact calitatea tenului lor. Urmînd însă indicațiile amănunțite pe care vi le voi da și observînd reacțiile tenului dvs. veți reuși — desigur după oarecare tatonări — să vă dați seama de genul de ten cu care aveți de-a face.

În cazul de față, adică în cazul tenului uscat, din lipsă de grăsime, uscăciunea pielii provine din faptul că glandele sebacee sînt ori prea mici, ori prea leneșe, secreția lor fiind insuficientă pentru a impregna epiderma și a-i da rezistența, elasticitatea și soliditatea necesară.

Tenul uscat este un ten cu aspect frumos, porii sînt foarte mici și strînși, aproape invizibili, pielea este fină, subțire și mată. Din păcate însă, un astfel de ten se ridează ușor, neavînd soliditatea tenului gras, este foarte sensibil, nu suportă variațiile mari de temperatură: frigul îl face foarte rău, deoarece pielea se usucă și mai mult, se irită, se înroșește, se cojește cu ușurință și are uneori tendința să facă cuperoză. Reacționează asemănător atunci cînd e supus — fără a fi protejat de o cremă — acțiunii razelor solare sau vîntului puternic. Tenul uscat nu suportă loțiunile alcoolice, apa calcaroasă și în special săpunul, care îl usucă și mai mult, dînd acea senzație de piele „care trage".

Felul acesta de ten are nevoie — pe lîngă o serie întreagă de îngrijiri — în primul rînd de grăsime, care însă nu trebuie folosită în exces, așa cum fac multe femei, pentru că poate avea un rezultat contrar celui așteptat, adică să ducă la o și mai mare lenevire a glandelor sebacee, ceea ce nu e de dorit.

Reamintesc în încheiere că crema grasă nu se păstrează pe obraz în timpul nopții, deoarece pielea are nevoie să respire.

În articolul viitor veți găsi rețetele și indicațiile menite să completeze acest articol.

Sanda NOREANU

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

MENIUL SĂPTĂMINII

13—19 IANUARIE

1. — Supă de cartofi cu praz; pilaf cu carne; madlene.
2. — Salată de cherci cu ceapă; macaroane cu sos de roșii; trigoane cu mere.
3. — Sufleu de brînză; varză clujască; halva.
4. — Mămăliguță cu brînză la cuptor; tocană de purcel; tartă cu marmeladă.
5. — Salată de fasole bătută; cartofi cu smîntînă; compot.
6. — Supă cu găluște de griș; mîncare de castraveți; cataif de casă.
7. — Știucă umplută; antricoate cu cartofi prăjiți; castane imitate.

Varză clujască

Se dă prin mașină 750 gr. de carne macră și se prăjește în untură cu o ceapă tocată mărunt. Se potrivește de sare și piper. Separat se fierbe o jumătate de ceașcă de orez în apă cu puțină sare; se scurge de apă.

Se toacă o varză murată, mijlocie. Se unge cu untură o formă de piatră rezistentă la foc. Se așază un rînd de varză, apoi un rînd de orez. Deasupra se pune carnea, peste aceasta iarăși un rînd de orez, și unul de varză. Se adaugă o jumătate de ceașcă de smîntînă. Se dă la cuptor, la foc mijlociu, o oră și jumătate. Se servește în formă.

Salata de fasole bătută

Se fierbe 300 gr. de fasole uscată, se scurge și se trece prin sită. După ce s-a răcorit piureul, se bate bine într-un castron cu o furculiță, adăugînd 100 gr. de ulei turnat cu încetul, și zeama de la o jumătate de lămîie. Se potrivește de sare. Cînd este gata, se amestecă cu o ceapă tocată mărunt. Se așază pe farfurie, și împrejur se pun cîteva măsline. Este o salată puțin costisitoare, și foarte gustoasă, dar trebuie să fie bine potrivită de sare și de acru. La nevoie, lămîia poate fi înlocuită cu puțină sare de lămîie.

Castane imitate

Se nun la cuptor 4—5 cartofi de mărime potrivită, astfel încît după ce s-au copt obținem 300 gr. miez de cartofi. Se scoate din coajă miezul fierbinte, se sfarîmă într-un castron cu o lingură de lemn, se adaugă 150 gr. zahăr, și se freacă bine, pînă se face ca o cremă. Se mai adaugă 150 gr. de nuci trecute prin mașină, puțin zahăr vanilat și rom după gust. Se fac cu mîna mici perișoare de mărimea unei castane, se dau prin zahăr tos, și se așază fiecare în coșulețe mici de hîrtie. Această imitație de castane este foarte apropiată la gust de pasta de castane adevărate.

Madlene

Cantități: 3 ouă, 125 gr. unt proaspăt, 125 gr. zahăr pisat, 125 gr. făină.

Se pune într-o cratiță untul ca să se topească, dar fără să fiarbă. Se freacă într-un castron ouăle întregi cu zahărul pisat, pînă se albesc. Se adaugă o linguriță de apă de flori și făină proaspăt cernută, iar la urmă se toarnă încet, amestecînd ușor untul topit, observînd să nu curgă și zerul rămas în fundul cratiței. Se ung cu unt forme mici de tablă, speciale pentru madlene, și se toarnă din compoziție, dar numai pe trei sferturi, deoarece cresc la copt. Se așază toate pe o tavă de tablă și se coc la foc potrivit. Se scot calde din forme, și se presară ușor cu zahăr pudră.

Sanda MARIN

Scoaterea lustrului de pe rochii și haine de stofă

Înainte de a încerca să scoatem lustrul se scutură hainele bine de praf și se perie sau se bat ușor cu un betișor flexibil.

Se așează apoi haina pe scîndura de călcat și se pune peste locul lustruit o cîrpă groasă — de preferință o țesătură din același material cu haina — mușlată în apă amestecată cu oțet. Călcăm cu fierul încins, fără să uscăm complet cîrpa. Se îndepărtează cîrpa încă umedă și cu vîrful periei se perie locul călcat, ridicînd în sus părul stofei. Se ține apoi rochia sau haina un timp la aer, să se usuce, înainte de a o îmbrăca.

PAGINA FEMEII

Ușor de pus în practică

Întreținerea mașinii de aragaz

Mașina de aragaz este mult mai ușor de întreținut decît mașina cu lemne sau lămpile de gătit cu petrol. Pentru a întreține mașina în perfectă stare, ea trebuie spălată zilnic cu leșie, cu săpun sau cu o cîrpă muiată în apă și stropită cu petrosin, care-i scoate petele de grăsime, o lustruiește frumos, iar după limpezit face să dispară orice urmă de miros.

Focarele, țevile, rotițele demontabile, le scoatem și le spălăm cu leșie sau petrosin, frecîndu-le cu o perie veche de unghii sau cu o perie de vase La fel spălăm tava ce se află sub focare. Resourile, care n-au această tavă, trebuie puse pe o tablă sau pe o tăviță cu marginea joasă, demontabilă (nu pe lemnul măsuței), pentru a se putea spăla zilnic tava în care se scurg aburii de pe capac.

Pentru economia consumului de aragaz este recomandabil să fierbem mîncărurile pe flacăre mică. Flacăra mică mai prezintă avantajul că mîncarea nu se prinde la fund, nu dă în foc, fierberea făcîndu-se încet și constant, fără să scadă prea repede lichidul din mîncare. Numai lichidele ce trebuie să fiarbă repede (ceai, cafea) le punem pe flacăre mare.

Mirosul de aragaz în bucătărie ne dă de veste că s-a produs o pierdere de gaze, care devine primejdioasă în cazul cînd vine în contact cu o flacără. Deschidem de îndată fereastra și ușa și numai după ce am aerisit bine controlăm cauzele provenienței mirosului. Cercetăm de-a lungul cauciucului, precum și la capul buteliei și al mașinii, ținînd puțin clăbuc de săpun. Pe locul unde se produce pierderea de gaze se ridică o bășică de săpun. Închidem butelia și bandajăm provizoriu locul cu pînză cauciucată, pînă înlocuim cauciucul sau punem un manșon sau o garnitură acolo unde lipsește. Totdeauna, după ce am isprăvit de gătit, închidem butelia de aragaz.

Umiditatea pereților

A locui într-o încăpere umedă este nesănătos și dăunător pentru mobile, tablouri, îmbrăcăminte și alimente. Umiditatea pereților nu există numai în locuințele vechi, insalubre, construite pe teren argilos, fără izolare, dar și în casele noi, a căror tencuială se usucă bine de tot abia după un an, precum și în locuințele unde s-au produs spărturi de țevi de apă, sau în care infiltrația se face prin acoperișul neîngrijit la timp. Mai avem umezeală în casă din cauza aburilor de la baie și bucătărie, și de la cazanul de rufe, dacă aerisirea nu se face suficient și imediat.

Pentru a împiedica întinderea igrasiei de pe pereții atinși, luăm 5 kg de piatră vînătă în 20 litri apă clocotită și din acest amestec pensulăm zilnic, timp de 2 săptămîni, locurile igrasioase, pe o distanță mai mare decît porțiunea umedă, ca să se formeze un strat izolator de piatră vînătă. Acest lucru e bine să-l facem înainte de a vărui sau zugrăvi.

Mai putem împiedica igrasia curățind bine locul de tencuială, pînă la cărămidă. Facem răsuflători în cărămida udă și uscăm locul cu o sobiță ținută aproape, ca să se evapore apa din pereți. Apoi reparăm, dăm cu un strat de asfalt topit, peste care lipim carton gudronat, uns cu o vopsea de ulei amestecată cu sicativ și peste această foaie tencuim cu ipsos. Apoi zugrăvim.

Pentru a împiedica umezirea și mucigăirea obiectelor din dulapul situat într-o cameră umedă sau igrasioasă, ținem în dulap o farfurie cu var nestins, care trage umiditatea. Schimbăm varul la 2-3 zile.

Umiditatea caselor noi și **încă nelocuite,** o scoatem punînd în mijlocul încăperilor, pe un suport de metal, o găleată sau un lighian cu cîteva kg. de mangal aprins. Ținem ferestrele și ușile închise. Aerisim apoi bine casa timp de 2—3 zile, apoi repetăm operația de 2—3 ori. Astfel umezeala din pereți se usucă repede și ne putem muta în casă nouă.

B. MĂDĂLINA

CAPCANA

Povestire pentru cei mici

DE PASCAL RĂDULESCU

Năravuri și moravuri

ÎNTÎLNIRE ÎN TROLEIBUS

Nimeni dintre cititorii noștri nu are vreo îndoială asupra faptului științific că omul se trage din maimuță. Această realitate a fost dovedită cu prisosință și nu pentru a aduce noi argumente m-am așezat în fața hîrtiei albe. Ceea ce m-a îndemnat s-o fac n-a fost îndepărtata noastră origină în neamul maimuțelor, cît existența acestui animal în prezent în rîndul nostru, al oamenilor. Iar pentru cine nu crede, voi povesti următoarea mică întîmplare:

Mă aflam într-un troleibus. Stație, după stație, vehicolul devenea din ce în ce mai aglomerat. Pe unul din locurile din față stătea tolănit un tînăr, îmbrăcat într-un fel ciudat, al cărui obraz era acoperit de o barbă neîngrijită și al cărui păr era pieptănat după moda lui Caius Iulius Caesar. E dreptul lui să se îmbrace cum vrea, să se pieptene cum îi place și să poarte sau nu barbă! E dreptul meu însă de a-l asemui, datorită abundenței de păr ce-i acoperea fruntea și fața, cu unul din strămoșii noștri preistorici!

Iată însă că în troleibus se urcă o femeie cu un copil mic în brațe. Văzîndu-l cel mai tînăr, femeia i se adresează și-l roagă să-i cedeze locul. Nici un răspuns. Intervine atunci alt călător, atrăgîndu-i atenția că vîrsta îl obligă să facă loc femeii cu copilul. Atunci tînărul se întoarse rînjind și, pe un ton gutural,, îi spuse celui ce-i vorbise:

— Ai fi călcat pă urme dă jmecher!

Cum se întîmplă în asemenea împrejurări, alt călător, mai vîrstnic a cedat locul său femeii, dar discuția cu tînărul bărbos a continuat o bucată de vreme, pînă ce s-au convins cu toții că e inutil. Într-adevăr, fraza reprodusă mai sus s-a dovedit a fi cea mai lungă alăturare de cuvinte de care era capabil. La cele spuse de semenii săi din troleibus, bărbosul răspundea monoverbal, cam așa „Oho!". „Nu-mi zii"! „Zău vi vozt valabilă!" (Adică, dacă i-ar fi fost pe plac femeia, i-ar fi cedat locul), „Cîrmește-o" (adică să-l lase în pace, să nu se mai ocupe de el), „Zalon!" (adică așa-i bine să se poarte), și alte citeva cuvinte de aceiași natură. În afară de „inteligența" și „expresivitatea" vocabularului, se mai putea remarca și un anumit mod personal de pronunțare prin înlocuirea lui e cu ă, a lui ș cu j, a lui s cu z, a lui f cu v și așa mai departe.

Așa stînd lucrurile, mi-am pus întrebarea întrucît se deosebea tînărul din troleibus de strămoșii noștri din neamul pitecantropus. Și mi-am răspuns singur că deosebirea stă numai în faptul că un pitecantropus n-avea cum călători în troleibus, acest mijloc de transport nefiind pe atunci încă inventat.

Și acum să facem un mic bilanț. Cu multe milenii înainte, un animal s-a ridicat în două picioare și cu aceasta, a deschis noi perspective, uluitoare, vieții pe pămînt. Au trebuit mii de ani ca omul să se facă înțeles prin vorbire și, apoi alte mii de ani ca să se adune în cuvinte un vast tezaur de civilizație. Oamenii au dat și au cinstirea cuvenită cuvîntului, purtător al ideilor înaintate, al operelor de artă, al marilor descoperiri, al sentimentelor nobile. Ce legătură are cu toate acestea tînărul bărbos de care vorbeam? Nici una, de bună seamă. El nesocotește și omenia caracteristică poporului nostru și limba sa bogată și frumoasă. Ceea ce-i apropie de noi este doar faptul că folosește același mijloc de transport în comun. Și este cam puțin. Ar trebui să-l obligăm să facă întîi saltul peste milenii și apoi să-l acceptăm în mijlocul nostru.

Al. CORNESCU

Concursul nostru cu premii

100 de întrebări despre patria noastră

Azi, grupa 7-a de întrebări: TEATRUL ROMINESC

Continuăm azi marele nostru concurs cu premii: *„100 de întrebări despre patria noastră"*, publicînd cele 10 întrebări privind date și noțiuni în legătură cu teatrul românesc.

Iată cele 10 întrebări:

1. — Care sînt cele trei piese românești a căror acțiune se petrece în lumea gazetarilor?

2. — Care rol feminin din literatura noastră dramatică e jucat de obicei de un bărbat?

3. — În care piese românești scrise după 23 august 1944 apare personajul caragielesc Mitică?

4. — Care personaj al lui Caragiale, prin care e sintetizată pălăvrăgeala politicianistă a falsei democrații burgheze pronunță cuvintele: „Bravăs națiune! Halal să-ți fie!"?

5. — Care personaj dintr-o piesă românească a tăiat coada pisicii ca să nu-i răcească odaia cînd intră pe ușă?

6. — Ce piesă scrisă între cele două războaie era inspirată din nuvela lui Negruzzi „Alexandru Lăpușneanu"?

7. — Eroul cărei piese originale reprezentată în ultimii ani este un utecist?

8. — Ce piesă originală publicată recent nu se petrece nicăieri pe suprafața pămîntului?

9. — Care autor dramatic contemporan s-a inspirat totodată din munca de construire a socialismului a oțelarilor și minerilor, și cum se numesc piesele respective?

10. — Care este titlul unei comedii inspirate din lupta contra birocratismului, al cărei erou, deși stîrnește rîsul, ne este totuși profund simpatic?

Răspundeți acestor întrebări și apoi păstrați răspunsurile. Ni le veți trimite toate odată — la sfîrșitul concursului, după apariția celor 10 grupe de întrebări, împreună cu bonurile de participare la concurs, care apar în fiece număr în această pagină.

REBUS MAGAZIN

Jocuri cu cuvinte încrucișate

Duminică 19 ianuarie

se vor trage la sorți cîștigătorii primului nostru concurs de dezlegări

Așa cum prevede regulamentul primului nostru concurs de dezlegări, atribuirea premiilor oferite de revista „MAGAZIN" — în cazul cînd sînt mai mulți dezlegători — se va face prin tragere la sorți, în mod public, în fața concurenților care vor dori să asiste.

Reamintim că la redacția noastră s-au primit, la închiderea termenului prevăzut, 2955 răspunsuri exacte la categoria I-a, 318 răspunsuri exacte la categoria II-a, 218 răspunsuri exacte la categoria III-a, 112 răspunsuri exacte la categoria IV-a și 15 răspunsuri exacte la categoria V-a. Cei care nu vor fi extrași din urnă la o categorie superioară, participă la tragerea la sorți pentru premiile categoriilor inferioare.

TRAGEREA LA SORȚI SE VA EFECTUA DUMINICA 19 IANUARIE, ORA 11 DIMINEAȚA, ÎN SALA DE SPECTACOLE A CASEI ZIARIȘTILOR, DIN STR. DOBROGEANU GHEREA NR. 5.

Participanții la concursul de dezlegări care doresc să ia parte la tragerea la sorți, cu care ocazie va avea loc și un program artistic, pot obține — în limita locurilor disponibile — invitații speciale, luni 13 ianuarie ora 12, de la redacția revistei noastre.

POFTĂ BUNĂ!

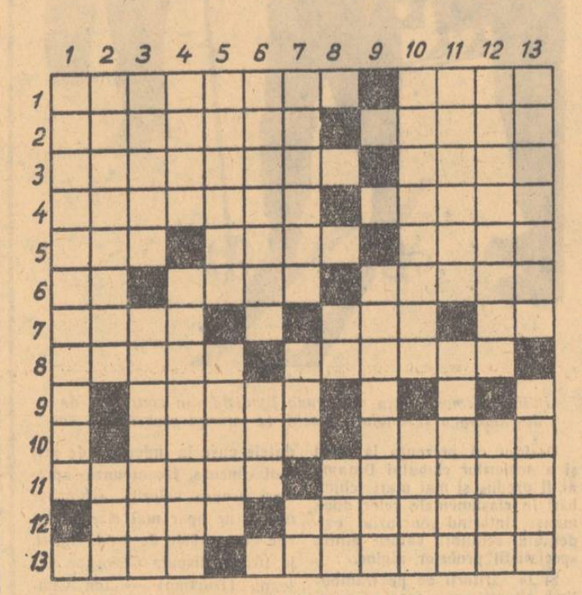

ORIZONTAL: 1) Uvertură la masă — E nelipsită de la masă. 2) Chiftea de brînză — Sul comestibil. 3) Bunuri de consum — Furnizoare de carne. 4) Și un furnizor de carne! — Nici unul fără „Magazin". 5) A se mînji — Arbore — Pe varză. 6) Marș! — ...culinară — Cît se fierbe un ou. 7) Lucru vechi într-o gospodărie — Băut zdravăn — Soarele din Egipt. 8) Grabă cu măduvă... — Și niște ciuperci sugative. 9) Desert cosmetic. 10) Aprob — Nu scoate nici o vorbă. 11) A potoli un conflict. — Prăjitură cu cremă. 12) Cîtuși de puțin (pl.) — Lup de mare. 13) Pentru ca să fie bună, se recomandă găina bătrînă — Pești în bulion.

VERTICAL: 1) Borviz. 2) Pește gustos — Interjecție. 3) Povestire eroică — Mușchi în sos. 4) Cadre — Vioară pusă de acord cu diapazonul. 5) Un deget de valoare — Pentru mașina de gătit. 6) Argăsesc pielle — Nume de fată 7) Peninsulă în Adriatica — Suport pentru înghețată! — Pronume. 8) Pronume — Din cînd în cînd. 9) Legume conservate în saramură sau în oțet. 10) Pretext pentru frișcă (pl). — Domolesc durerea. 11) Ins dintr-unul din triburile germane de pe lîngă Rin în primele secole ale erei noastre — Merge cu mămăliguță. 12) Înghețată cu usturoi. (pl) — Stropit. 13) Provenită — A se încrunta.

Nicolae CIOCÎLTEU
Craiova

MEDICAMENTE MIRACULOASE

Ce-ar spune un farmacist din zilele noastre dacă i-ar cere cineva să-i vîndă „Elixirul dragostei" sau „praf de mumie"? Ar rămîne uluit, s-ar freca la ochi și n-ar ști ce să-i răspundă curiosului „client".

Și totuși aceste „medicamente" au existat acum cîteva sute de ani în rafturile tuturor farmaciilor din țara noastră. Nu zîmbiți, căci lucrul este perfect adevărat. Dovada cea mai bună este faptul că resturi din aceste „leacuri miraculoase" există și astăzi și sînt păstrate cu sfințenie în vitrinele unui muzeu din Cluj. Dar nu numai aceste leacuri există aci, ci o sumedenie de alte medicamente, pe care le foloseau oamenii bolnavi în decursul timpurilor. Nenumărate rarități din trecutul farmaciei românești, din timpul Daciei Traiane, Evului Mediu și pînă în zilele noastre, sînt așezate frumos și expuse în vitrine.

V-ați gîndit vreodată la felul cum erau tratați oamenii bolnavi acum cîteva sute sau chiar mii de ani, cînd nu existau nici medici, nici industrie de medicamente? Pe acele vremuri, vracii țineau locul medicilor, iar leacurile lor aveau căutare. Fiecare dintre noi își aduce aminte de poveștile auzite sau citite în copilărie despre asemenea „leacuri miraculoase". Ei bine, aceste leacuri au existat aievea. Ele sînt cercetate și astăzi și din multe s-au extras preparate științifice. Aceste medicamente empirice, folosite în medicina populară, erau spre vînzare acum cîteva sute de ani în farmaciile de pe vremuri și multe dintre ele au fost aduse de la mari depărtări. Majoritatea erau provenite din diverse plante cu proprietăți medicamentoase sau erau de origină animală. Vechile farmacii aveau astfel de vînzare Mochus din Tibet, Faba Sancti Ignatti din Filipine, Piper longum din Indonezia, Castoreum moscovitense de origine siberiană, etc. Istoria dezvoltării farmaciei ne arată că poporul a îmbogățit considerabil tezaurul medicamentos cunoscut și folosit în farmacologie și terapeutică. Astfel, folosirea empirică de către multe popoare a calciului organic obținut din Corallium rubrum, Oculi cancrorum sau Corni cervi pentru oprirea hemoragiei, stărilor de debilitate și hemofilie, s-a dovedit bună. De asemenea, folosirea empirică a rășurii obținute din corn de cerb și-a găsit deplina justificare de către medicina clinică. Oamenii de știință sovietici au reușit să izoleze din coarnele de cerb o substanță medicamentoasă numită Pantocrină, care are efecte tonice.

Un alt medicament popular, anume Spongia usta, (cărbunele de burete), cunoscut de secole de poporul nostru și folosit împotriva gușei, s-a bucurat de utilizare medicală pînă la fabricarea preparatelor din iod și extrase din glanda tiroidă.

★

Unii cititori au aflat de existența muzeului de istoria farmaciei românești. El se află instalat într-o clădire veche de aproape 400 de ani, pe locul unde a funcționat timp de peste trei secole și jumătate farmacia „Sf. Gheorghe" din Cluj. Aci sînt grupate, pe epoci, diverse medicamente folosite în decursul vremurilor, truse medicale, vase farmaceutice din porțelan, faianță și sticlă din timpul Renașterii, vase din sticlă pictate cu diferite figuri, pentru păstrarea elixirului dragostei (sec. XVII), avînd imprimate anul confecționării, precum și inscripții hazlii la adresa îndrăgostiților.

De asemenea o rară colecție de mojare cu piese din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, o farmacie portativă de campanie din secolul al XVIII-lea, ale cărei sertărașe păstrează intacte sticlele și pachețelele cu medicamente, pe care se poate vedea data la care au fost umplute, mulajele unor ștampile de medici oculiști din antichitate, vechi tipărituri sanitare românești, ca de exemplu prima nomenclatură românească a plantelor medicale cunoscute de popor și folosite în farmacii — un prețios și rar document de istoria limbii românești.

Atenția vizitatorului este însă atrasă de sala veche unde plafonul și pereții sînt împodobiți cu fresce din secolele XVIII și XIX, cele de pe plafon avînd figuri alegorice în stil baroc și rococo. Mobilierul farmaciei de acum 375 de ani este păstrat intact, așa cum era ea în funcțiune. Totul aci te impresionează, totul îți duce gîndurile cu secole în urmă, totul este interesant.

Colecția muzeală de istoria farmaciei din Cluj este o adevărată școală pentru studenți, cît și pentru marele public, iar colectivul care a muncit la organizarea ei merită laude.

Simion SĂVEANU

POȘTA Redacției

NICOLAE MOLDOVAN, str. Miko 5—7, Cluj, după ce face o serie de aprecieri elogioase la adresa revistei noastre, pentru care-i mulțumim și ne dă o serie de sugestii de care, bineînțeles, vom ține seama, completează articolul „Marii scriitori pictau și desenau" din nr. 5 al revistei noastre cu un amănunt într-adevăr important. Este vorba de faptul că autorul articolului omisese să arate că, în literatura noastră, este cunoscut ca bun desenator și Barbu Ștefănescu-Delavrancea, care, printre altele, ne-a lăsat unicul portret al lui Anton Pann.

ALEX. ȘTEFANESCU, str. Popa Nan 25, București: Poezia dv vădește calități de versificare. Din păcate, are citeva „împotmoliri" care ne împiedică s-o publicăm chiar fragmentar. Lucrînd cu mai multă grijă, probabil că veți izbuti să realizați poezii satirice bune.

VAL. MIHAI, str. Tichirdeal 7, București: Caricatura dv. va apare.

GEORGE AUREL și TITI NICU, Orașul nou — Nord Cernavodă, se plîng de numărul prea mic de exemplare din revista noastră care sosesc în orașul unde locuiesc și de procedeul diriginteluiui poștei, care a crezut de cuviință să nu mai distribuie revista din cauză că numărul de exemplare tot nu va ajunge să satisfacă în întregime cererile. Firește, că o asemenea rezolvare nu poate caracteriza decît pe un birocrat și facem, pe această cale, reclamația cuvenită superiorilor săi, care sperăm că vor lua măsuri. Cît privește întrebarea dv. despre consumul de vin cu prilejul revelionului, nu vă putem da un răspuns precis. În orice caz, dacă țineți totuși să știți, folosiți următoarea metodă de calcul: socotiți cît ați băut personal de revelion și înmulțiți cu numărul locuitorilor țării. Bineînțeles, numai dacă vă mai aduceți aminte cît ați băut...

GEORGE NICOLESCU, calea Mărășești 12, Bacău: Ceea ce puneți pe seama femeilor se aplică la fel de bine și bărbaților. Atunci de ce această discriminare?

S. GHELBERG, str. Apelor 13, Iași: Poezia dv. — cum o denumiți: poem închinat celui mai gingaș și nobil sentiment, dragostea! — vădește o fire avîntată, ținînd seama că, în numai cîteva strofe, folosiți următoarele cuvinte: hăuri, abis, trîmbiți, uragan, taifun, șuvoi, tumult, foc, freamăt, etc. Pentru gingașul sentiment al dragostei însă e cam mult. Cel ce scrie aceste rînduri preferă o dragoste lipsită de hăuri, trîmbiți, uragane, șuvoaie și celelalte...

CAROL FRIEDMAN, str. Apeduct 17, Iași: Propunerea dv. ar fi interesantă. Dar întrucît se deosebește de actualul nostru concurs intitulat „100 de întrebări despre patria noastră"? Cît privește versurile, desigur au un conținut interesant, dar încă nu formează ceea ce în mod curent se numește poezie.

EDITH HOMOȘ, București, ne informează despre realizările cu prilejul Lunii Culturii ale artiștilor amatori de la Institutul Politehnic din Capitală, vădite cu prilejul concursului artistic între facultățile acestui institut superior de învățămînt. Împărtășim entuziasmul cititoarei noastre și îi felicităm pe tinerii viitori ingineri, care își împart timpul între cursuri și repetițiile de dans și muzică.

SABINA T., studentă la Politehnică, București: Sugestiile și dezideratele dv. sînt juste și vom ține seama de ele. Faptul că apreciați pozitiv revista ne face plăcere. Aceasta și urmărim: să-i mulțumească pe cititori.

VLAD PETRE, str. Cetățuși 68, com. Prejmer, regiunea Stalin: Nu mai dispunem de exemplare din numărul cerut de dv. Puteți participa la concurs și fără el.

A.B.E.V.-București ne roagă să intervenim pe lîngă cei în măsură s-o facă, să se reprogrameze pe ecranele noastre filme mai vechi în care a jucat actorul francez Jean Marais (pentru care corespondenții noștri au o deosebită admirație). Le-am satisfăcut dorința.

ARNOLD SCHWARTZ - București: Vă mulțumim pentru urări, pentru bunele aprecieri făcute „MAGAZINULUI" și pentru sugestiile dvs. care vor fi luate în considerare de redacția noastră. În ce privește anecdotele trimise, ele vor putea apare cînd vom publica o rubrică în care să poată fi incluse.

CONST. CIOSU, str. Miceasca 9, Moinești: Caricatura dv. va apare.

NICOLAI BELEI, str. 7 Noiembrie 26, Vatra Dornei: Desenele dv. sînt hazlii, dar executate neglijent. Afară de aceasta, dacă veți mai trimite, ele trebuie lucrate în tuș negru.

B. KANER, str. Vasile Lascăr 18, București: De fapt modelele de coafură au fost publicate pentru mulțumirea cititoarelor noastre. Dacă ele au plăcut și cititorilor printre care vă numărați și dv., cu atît mai bine.

PUTERE

ORIZONTAL: 1) Generator de putere pentru Anteu — Încercarea puterii 2) Face puterea — Secretul puterii sale era în părul neîntins! 3) Șuvoi de apă ce vine cu putere — Riu în Asia Centrală 4) Localitate în insula Smola — A țîșni cu putere 5) Se distrează — Unde-s doi puterea crește 6) Putere (pl) — Nod de lemn 7) Încălzită puternic — O forță a Egiptului 8) În puterea verii — Raport matematic 9) Aliaj de fier rezistent și tenace — Atins brusc și cu putere 10) În putere — Bate apa cu putere — La table 11) Uriaș în stare să săvîrșească lucruri ce întrec puterile omenești — Puteri... animale — Un sportiv în toată puterea cuvîntului 12) Nume bărbătesc — Pretind că au puteri supranaturale.

VERTICAL: 1) Însușirea de a putea face ceva — A vorbi fără putere 2) Fără multă putere — Unde-s doi puterea crește: dar unde-s trei? 3) Plantă culinară cu gust și miros puternic — Pronume 4) Curelușe de mașină — Foarte puternic 5) Termen de respect — Onomatopeea băuturii — Lene! 6) Puternici 7) A dat dovadă de putere și șiretenie la asediul Troiei — Puternică echipă de fotbal 8) Fac lumină — Reface puterile bolnavului 9) Unitate de măsură (abrev.) — Personaj mitologic — Fluviu italian — Ionescu Horia 10) Literă grecească — Puternică cetate a Orientului antic 11) Autorul romanului „Puterea întunericului" — Precursorul aviatorilor 12) Fac puterea vîrstei — Își datorește puterea sportului — Notă muzicală.

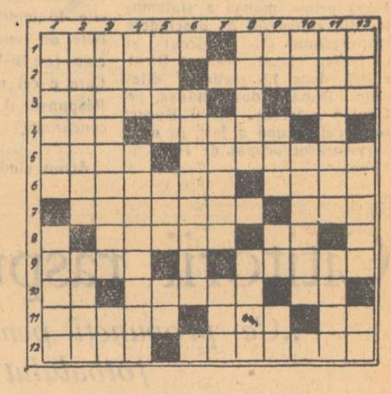

Ella CORTEANU

ANI

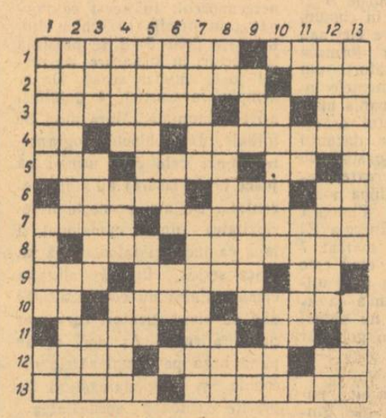

ORIZONTAL: 1) A ura cuiva „La mulți ani!". — Cel dintîi. 2) Întîmplare deosebită. — Li se constată anii după dinți. 3) Personaj din piesa „Ani de pribegie". — Anul curent. — Culese! 4) Pană. — În studiu! — Carte plină cu ani. 5) Afluent al Dunării. — Se pune deasupra ușii de Anul Nou. — Pronume. 6) Catren de Anul Nou — Ornament de arhitectură — Calciu — 7) „Cassian, autoarea volumului de poezii: „An viu nouă sute și șapte-sprezece" — An de hîrtie... 8) A-i dori cuiva „La mulți ani" — Încearcă să acopere urmele anilor. 9) Impovărat de ani — Veșnic — Interjecție. 10) Ediție (abr.) — La un an odată — Se măsoară cu anul. 11) Au gustul oțetului — Eduard — Hortensia Stănescu. 12) Pînă la ea „E-o calea-atît de lungă / Că mii de ani i-au trebuit / Luminii să ne ajungă" — Învechită. — D. 13) Autorul volumului „Anii miniei". — Scriitor sovietic, autorul piesei „Ani de pribegie".

VERTICAL: 1) Scriitor sovietic, autorul romanului „Orașe și ani". — Anii! — Sud-Vest. 2) Aducere aminte a unor fapte întîmplate cu ani în urmă (pl). — Au trecut ani de atunci... 3) Cuvînt din refrenul colindelor. — Autoarea volumului de articole și reportaje „Din cronica acestor ani". — Pronume. 4) Sport acvatic. — Rudă. — Oraș în vestul țării. 5) Peste un an, poate peste doi. — Fumuri (fig.). 6) Pronume. — Început de semnătură! — Posesiv. 7) Sportul alb. — Cînd din *ani* îl iei pe *a* și rămîne numai *ni*. 8) În temă! — Anul cu vacanțe. — Însoțește de multe ori pe „La mulți ani!". 9) Tot (mold.). — A scris pentru tineret romanul „Un căpitan la 15 ani". — Tiberiu Brediceanu. 10) Dau ordine. — Lagună în Herault. 11) Rece! — Soare, cu mii de ani în urmă. — Autorul romanului „După 20 de ani". 12) „În tîrg la... 1917", poezii de Marcel Breslașu. — Vehiculul primilor ani — Notă muzicală. 13) De mii de ani (pl.). — De la 7 la 18 ani.

Alexandru RADIAN

FILATELIE

Abecedar filatelic

ECONOMIA FILATELICĂ — se ocupă cu producția și distribuția mărcilor poștale destinate colecționarilor, ca și cu absorbția acestor mărci de către colecționari.

EMISIUNE (filatelică) — punerea în circulație a unei mărci de sine stătătoare sau a unei serii de mărci poștale.

EROARE — marcă poștală tipărită în altă culoare decît cea stabilită sau avînd greșeli de compoziție, de text sau de așezare. Erorile sînt căutate de unii colecționari, deși asemenea mărci nu reprezintă adevărata filatelie. Se colecționează marca tipică, nu cea accidentată (din neglijență sau chiar voit). Dar unii „filateliști" se abat de la drumul clasic al filateliei și aleargă după ceea ce n-are altul, chiar dacă e vorba de o absurditate!

ESEU (model) — probă de marcă poștală tipărită în diferite culori sau în diferite feluri, pentru a se alege cele mai potrivite. Formează uneori obiectul unor colecții specializate, mai ales că, pe vremuri, din neglijența celor care manipulau colile de mărci, mergeau la vînzare și unele eseuri. Astăzi acestea se distrug.

FACIALĂ (sau nominală) — valoarea înscrisă pe marcă, indicînd puterea ei de francare, în cadrul tarifului poștal.

DESEN UNIC (cu) — emisiune de mărci avînd același desen la toate valorile seriei.

DESPERECHIATĂ (deperiată) — serie incompletă de mărci poștale; marcă izolată, dintr-o serie.

DUBLETE — restul mărcilor unui filatelist, după ce și-a scos cîte un exemplar pentru colecția personală. Dubletele se păstrează în clasoare sau carnete de schimb și servesc la schimburile cu alți colecționari, pentru completarea colecției

Filatelia și gastronomia

Hotărît, nu există preocupare omenească cu care filatelia să nu fie în strînse relații.

Este cunoscut faptul că gastronomia constituie și ea o temă în filatelie. Nu sînt puțini cei care, confundînd albumul sau clasorul lor cu o „cămară de provizii", așează în ele numai mărci care deschid pofta la mîncare sau la băutură! Este celebru cazul unui bucătar italian, care întreține o colecție bogată de mărci poștale reprezentînd tot ce se poate mînca și bea. Aceasta, arată bucătarul filatelist, îl inspiră adesea, pentru că îi amintește de unele mîncăruri uitate. În colecție se află pînă și mărci cu chipurile unor anumiți misionari și exploratori în centrul Africii sau în insulele din Oceanul Pacific, din cauză că respectivii nefericiți au fost prinși de canibali și mîncați!

De curînd, gastronomia a fost ridicată în mod oficial la rangul de a fi vrednică de... filatelie.

Astfel, la Bîlciul gastronomic internațional de la Dijon (2—18 noiembrie) a fost organizată și o expoziție filatelică, unde la loc de cinste a figurat tema corespunzătoare. S-a tipărit un plic, obliterat cu o ștampilă specială, precum și cîteva cărți poștale ilustrate dintre care, una, o carte maximă.

ȘAH

Günsberger și Troianescu - la egalitate!

Așadar, în ciuda tuturor așteptărilor, 23 de runde n-au constituit un parcurs suficient de lung pentru a desemna un campion republican la șah pe anul 1957. Mai e nevoie de un meci de baraj de patru partide pentru o hotărî — între experimentatul dr. Octav Troianescu și tînărul student Alexandru Günsberger — pe cel care va primi tricoul de campion și titlul de cel mai bun jucător al anului.

Iată mai jos cîte una din cele mai bune partide jucate în acest campionat de către cei doi cîștigători ai campionatului.

Alb: Günsberger.
Negru: Crețulescu.

1. e4, c5. 2. Cf3, Cc6. 3. d4, c:d. 4. C:d4, Cf6. 5. Cc3, d6. 6. Ng5, e6. 7. Dd2, a6. 8. 0-0-0, Nd7. 9. f4, Ne7. 10. Cf3, b5. 11. N:f6, g:f6. 12. f5, a5. 13. Rb1, Ce5. 14. Ne2, Cc4. 15. N:c4, B:c4. 16. Dd4, Tb8. 17. Cd2, Nb5. 18. f:e, f:e. 19. C:c4. N:c4. 20. D:c4, Rf7. 21. Td3, Tb4. 22. Dc6, Thb8. 23. b3, Dd8. 24. e5, d5. 25. e:f, N:f6. 26. Tf1, T8b6. 27. Dc5, Re8. 28. T:f6! D:f6. 29. Tf3, Dh6. 30. Dc8 șah, Re7. 31. Dc7 șah, Re8. 32. Tf7, Tb7. 33. Te7 șah și negrul cedează.

★

Alb: Ciocîltea.
Negru: Troianescu.

1. e4, c5. 2. f4, e:f4. 3. Nc4, d5! 4. N:d5, Dh4 șah. 5. Rf1, g5 (după o rețetă a lui Alehin) 6. g3, f:g3. 7. Df3, Df4. (Într-o altă partidă Ciocîltea-Troianescu jucată mai de mult negrul a jucat 7... g2 șah, albul cîștigînd pînă la urmă). 8. h:g3, Df6. 9. e5! D:f3 (Obligat. La 9... Df5 10. D:f5, N:f5 urmează 11. N:b7) 10. C:f3, Ce7 (Dezvoltare cu tempo). 11. Nb3, Cf5. 12. Rg2, Ne7. 13. d3! 14. Cc3, (La 14 C:g5 urmează N:g5 14. N:g5 și Nc6!) Nd7! g4. 15. Cg5, Nc6+ 16. Nd5, h6. 17. Tf1, N:g5. 18. T:f5, Ne7. 19. Th5, Nb4. 20. N:h6? N:c3. 21. N:c6 șah, C:c6. 22. b:c3, 0-0-0. 23. Tah1? (Era mai bine d4!), Td5. 24. d4, Ta5. 25. Tf5, T:a2. 26. T:f7, T:c2 șah. 27. Tf2, T:f2. 28. R:f2, Ce7. 29. Th4? Cf5. 30. Ng7, T:h4 și albul cedează.

(Comentată de maestrul internațional dr. O. Troianescu).

Rezultatele campionatului republican de compoziție

Campionatul republican de compoziție pe anul 1957, disputat într-o formulă nouă, îmbunătățită, s-a bucurat de o participare mai largă decît în anii trecuți. La studii 27 de lucrări, 34 de probleme în două mutări și 37 în trei mutări, în majoritate de excelentă calitate — acesta a fost lotul de compoziții din care comisia de arbitri a trebuit să selecteze pe cele mai bune.

Rezultatele campionatului au consacrat o categorică victorie a tineretului. Noii campioni sînt toți tineri: maestrul sportului VIRGIL NESTORESCU la două mutări MARCEL ASCHENAZI la trei mutări și EMILIAN DOBRESCU la studii. Pe locurile doi s-au clasat I. DUMITRESCU (la două mutări), maestrul sportului ANATOLE F. IANOVCIA (la trei mutări) și RADU VOIA (la studii).

Soluția studiului nr. 1

Soluția studiului nr. 1 (V. I. Tacu) 1. T: c7 șah, (1. Cc5, T:c7șah, Rb8, remiză) Rd8, 2. Cc5, T:a8 3. Th7! (Poanta studiului. Mutînd turnul pe oricare alt cîmp, albul nu mai poate cîștiga) Ta7 4.C:b7, Rc8, 5. Cd6 șah, Rb8, 6. Th8 șah, Rc7, 7.Cb5 șah și cîștigă.

100 DE ÎNTREBĂRI DESPRE PATRIA NOASTRA
BON Nr. 7

Cooperativa „AUTOMOBILUL"

Reparațiuni generale auto

Sediul central cal. Griviței Nr. 192
Tel. 7.31.39 — 7.73.60

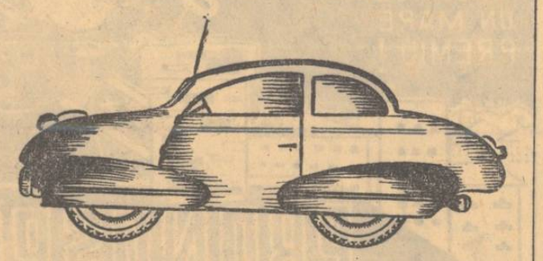

anunță deschiderea — în str. Răducanu Grigore nr. 3 raionul Grivița Roșie — unei secții speciale pentru reparații și întreținerea autoturismelor D.K.W., I.F.A., WARTBURG, secție condusă de tov. Hantz Modesch, specializat la fabrica de automobile D.K.W.

Probleme de perspicacitate

Nu departe de țărm s-a oprit un vas. De bord atîrnă o scară de frînghie cu 10 trepte. Distanța dintre trepte este de 30 cm. și ultima treaptă atinge apa. Știind că în curînd va începe fluxul, care ridică apa în fiecare oră cu 15 cm., să se calculeze după cît timp apa va atinge treapta a treia a scării de frînghie?

(Vom publica soluția acestei probleme în numărul nostru viitor)

SOLUȚIILE PROBLEMELOR APĂRUTE IN NUMARUL 13

1. — Schema de rezolvare:

Grămăjoara	Repartizarea inițială	Prima mutare	A doua mutare	A treia mutare
I	11	11—7= 4	4	4+4=8
II	7	7+7=14	14—6= 8	8
III	6	6	6+6=12	12—4=8

2. — Salvian Iulian a propus împărțirea averii în 7 părți, din care patru să primească fiul, două părți — mama, iar fiica o singură parte. Astfel, mama va primi de două ori mai mult decît fiica și de două ori mai puțin decît fiul ei, deci tocmai cum a vrut cel ce a lăsat testamentul.

SPORT magazin

LA MINUS 15 GRADE:

Uvertură la marile întreceri de schi

Amatorii de hochei pot aprecia mai bine ce înseamnă — pentru concurenți, dar mai ales pentru spectatori — un concurs de cîteva ore desfășurat la o temperatură de minus 15 grade. Aceasta a fost nota dominantă a cadrului în care au avut loc primele întreceri oficiale ale schiorilor din actualul sezon.

Iuliana Simon, cea mai bună fondistă din concursul de deschidere a sezonului de schi, la startul probei de 5 km.

Stațiunea de iarnă Poiana Stalin, gătită cu noi și dalbe straie, a devenit în ultimul moment scena luptei pentru întîietate și afirmare a schiorilor, deoarece pe pîrtiile de la Predeal, locul fixat inițial, ca și pe alte pîrtii din țară, zăpada nu atinsese o grosime satisfăcătoare.

In asemenea condiții, schiorii s-au stabilit, încă de la începerea sezonului competițional, în apropierea pîrtiilor de pe Postăvar, pe care se vor desfășura în acest an cele mai importante întreceri ale lor. Astfel, doar la o săptămînă după concursul de deschidere — se desfășoară azi și mîine „Cupa Dinamo" (probe alpine) și „Cupa Voința" (fond, stafetă și sărituri), după care vor urma întrecerile internaționale din „Cupa Speranțelor", concurs internațional de fond organizat de Dinamo și campionatele republicane.

Ne aflăm așadar în fața unor interesante întreceri, pentru care primul concurs, trebuie s-o spunem, permite frumoase speranțe în ceea ce privește valoarea participanților noștri.

★

Cei care au urmărit activitatea schiorilor noștri știu că pînă nu de mult în preajma oricărui concurs puteau fi indicați aproape cu exactitate matematică schiorii care vor ocupa primele trei locuri. Anul acesta — și ne referim în special la probele alpine — pronosticarea cîștigătorilor a devenit foarte dificilă și pentru cei mai puțin avizați, chiar imposibilă, datorită valorii apropiate a schiorilor fruntași. După prima manșă a slalomului din concursul de deschidere între primul (N. Pandrea) și al treilea clasat (Mihai Bîră) există doar 1,5 secunde diferență. După a doua manșă, pe locul I a trecut Mihai Bucur, iar locul secund a fost în mod surprinzător ocupat de Ion Coliban.

Desigur că prezența la start și a schiorilor clubului Dinamo ar fi produs și mai mari schimbări în clasamentele celor două manșe, întărind concluzia evidentului echilibru valoric dintre specialiștii probelor alpine.

Și la săritorii de pe trambulină situația e aceeași. Gheorghe Frățilă a atins la primul concurs — sărind de pe trambulina mijlocie — 43 de metri. O căzătură după aterizare a dat cîștig de cauză lui N. Munteanu, cu cea mai bună săritură de 42,5 m. Cu sărituri de cîte 40 metri s-au înscris pe foile de concurs: Cornel Crăciun, Ion Bîrlă și Voinea Florea. Care e cel mai bun dintre ei? Răspunsul îl vor da... viitoarele concursuri.

★

Acum cînd, folosindu-ne de datele puse la îndemînă de primul concurs, facem unele aprecieri asupra valorii schiorilor noștri, ne apar mai clar dueluri din probele de fond. Astfel, la 10 km. disputa Gheorghe Olteanu (Dinamo) — Ion Cimpoia (C.C.A.) continuă cu intensitate; iar la fete, Iuliana Simon și Ștefania Botcariu sînt și în acest an hotărîte să-și împartă victoriile, ținînd cont că în clasament sînt despărțite doar de cîteva secunde.

Alături de toți cei de mai sus, tineri ca Ion Bogdan, Marcela Bratu, Edith Horvath și Adrian Bătușariu — revelații ale primului concurs — nu vor zăbovi să-și spună răspicat cuvîntul.

Florin ȘERBAN

VARIETĂȚI

36 din 70!

Ziarul elvețian „Sport Zürich" și-a luat anul acesta misiunea să întocmească lista celor mai buni halterofili din lume. Rezultatul s-a dovedit a fi net favorabil sportivilor sovietici, căci din cei 70 de halterofili luați în considerație (cîte 10 la fiecare categorie) 36 de nume în clasament sînt ale sovieticilor.

La ora actuală, cei mai buni halterofili din lume sînt: cocoș: Stogov (U.R.S.S.) 345 kgr.; pană: Miniaev (U.R.S.S.) 362,5 kgr.; ușoară: Bușuev (U.R.S.S.) 385 kgr.; semi-mijlocie: Bogdanovski (U.R.S.S.) 425 kgr.; mijlocie: Lomakin (U.R.S.S.) 450 kgr.; semi-grea: Vorobiev (U.R.S.S.) 470 kgr.; grea: Anderson (S.U.A.) 532,5 kgr. Deci și pe primul loc 6 din 7.

Statistici

Ziarul parizian „L'Equipe" a publicat următoarele: „După statisticile Societății de Asigurări Metropolitan (Statele Unite), zilnic mor trei sportivi datorită accidentelor. Sporturile cele mai periculoase în Statele Unite sînt clasificate în această ordine: 1) basse-bal — 24 morți pe an în medie; 2) fotbal american — 12 morți; 3). box — 4 morți..."

Statisticile amintitei societăți or fi ele exacte. Dar motivarea „moarte prin accident" ni se pare necorespunzătoare, căci de cele mai multe ori aceste „accidente" se datoresc condițiilor neumane la care sînt supuși sportivii profesioniști — pentru mizera existență ce încearcă să și-o asigure de pe urma unui sport sau a altuia. Despre acestea, firește, în statistici (fie ele ale unei societăți de asigurare) nu se suflă nici un cuvînt.

Un record mondial puțin cunoscut

Pînă mai ieri „bombardierul din Detroit", așa cum era poreclit celebrul boxer negru Joe Louis, era deținătorul unui record mondial prea puțin cunoscut. Într-adevăr, Joe Louis reușise să cîștige nu mai puțin de 30 de victorii consecutive, înainte de limită sau la puncte. Dar iată că zilele trecute, fostul campion mondial a fost „deposedat" de acest original record. O telegramă sosită de peste ocean ne informează că „ex-campionul" lumii la categoria pană, Wili Pep, în ciuda celor 36 de ani ai săi, a reușit în ultimii doi ani să realizeze 32 de victorii consecutive.

Am vrea să reamintim un singur amănunt: strălucita carieră pugilistică a lui Joe Louis nu l-a împiedicat să părăsească sărac ringul, urmărit cu cerbicie de fiscul american, pentru impozite uriașe. De altfel, ca și un alt mare campion Ray Sugar Robinson...

Pentru a cincea oară în „Turul Egiptului"

Cicliști de valoare recunoscută din mai multe țări, situate la diferite grade de latitudine și longitudine, se vor întîlni mîine în orașul egiptean LUXOR — acolo unde a dăinuit cîndva vestita cetate Teba — pentru a lua startul în cea de a V-a ediție a „Turului Egiptului". Pornind de la Luxor în ziua de 12 ianuarie, pînă la Cairo, trecînd prin Kena, Sohag, Assiut, El Fayom, Suez, Port-Said, Zagazig, Mehalla, Alexandria, ei vor străbate, de-a lungul a două săptămîni, peste 1.900 km.

Traseul este plat și în marea lui majoritate, se desfășoară pe valea și prin delta Nilului, prin ținuturi cu vegetație luxuriantă. Dificultatea probei constă însă în faptul că în unele etape situate în vecinătatea deșertului, cicliștii vor avea de înfruntat căldura excesivă (deși este vorba de perioada de iarnă) și, mai ales, vînturi teribile care stîrnesc furtuni de nisip. In asemenea etape, setea face adevărate ravagii în pluton, iar firicelele de nisip, spulberate de vînturi, se strecoară în ochi, în nări, în urechi, în buzunarele tricourilor, amestecîndu-se cu alimentele...

Dar, caravana ciclistă își vede de drum, poposind în orășele și orașe ca Sohag, Almenia și altele, în care lipsa de confort și specificul străvechi egiptean apare încă în aspecte pregnante.

Sportivii noștri participă pentru a cincea oară la această probă ciclistă, care constituie un bun prilej de activitate competițională în timpul iernii. Deși condițiile atmosferice au fost, în genere, vitrege (frig, lapoviță, ninsoare), nouă tineri, „speranțe" ale ciclismului nostru, s-au pregătit intens, cu începere de la 1 noiembrie, sub îndrumarea antrenorului Al. Someșan. Din cei nouă tineri au fost selecționați cinci, care, alcătuind reprezentativa țării noastre, se vor alinia mîine la Luxor, la startul „Turului Egiptului": AUREL ȘELARU, ION BRAHARU, GHEORGHE CALCIȘCA, CONSTANTIN MOICEANU și VASILE DOBRESCU.

In edițiile anterioare, am participat cu echipe alcătuite, în majoritate, din elemente consacrate pe plan internațional, care s-au numărat în fiecare an printre principalii animatori ai probei egiptene, obținînd unele comportări excelente în diferite etape. Cu toate acestea, finalmente și în ansamblu, formațiile noastre nu au obținut rezultate pe măsura realului lor potențial și corespunzătoare așteptărilor. Aceasta s-a datorat, în linii mari, unor serioase erori de orientare tactică pe teren, tocmai din partea celor mai valoroși alergători ai noștri.

Pentru anul acesta, forul central de specialitate, în colaborare cu colegiul de antrenori a hotărît să experimenteze formula participării **NUMAI cu elemente tinere și în plină ascensiune**, cicliștii fruntași de mîine. Ca atare, sarcina reprezentării culorilor noastre a fost încredințată unui cvintet de tinere talente (între 19-22 ani), toți fiind debutanți în „Turul Egiptului", cu excepția lui A. Șelaru, căpitanul echipei, care a participat și anul trecut la această competiție, pe care a terminat-o pe locul XVII.

Desigur, sarcina lotului nostru de tineret este deosebit de grea, mai ales că anul acesta

O fotografie de amator cu prilejul ediției a doua a competiției. La picioarele piramidelor cîțiva dintre cicliștii romîni printre care pot fi identificați: C. Șandru, Gh. Negoiescu (atunci „mecanic", conducătorul lotului, St. Ștefu, Marin Niculescu, (antrenor), C. Dumitrescu.

cicliștii romîni participă la cea mai dificilă ediție a întrecerii egiptene. Și anume: traseu mărit, aproape 2.000 km, cel mai numeros lot de concurenți, (peste 80), precum și prezența în concurs a unor echipe redutabile. Totuși, elanul și tinerețea lor, ca și curajul și dorința lor vie de afirmare, pot face ca tinerii noștri reprezentanți să aibă o comportare cît mai bună în această a V-a ediție a „Turului Egiptului", în care noi le dorim sincer, DEPLIN SUCCES.

Emil IENCEC

Vă aduceți aminte de Assaga?

In ultima vreme, în Franța boxul a făcut noi victime. Opinia publică sportivă a fost informată la timp de senzaționalele procese ce se judecă la Curtea cu Juri din Paris, în care boxerii Nollet și Cardinale, amenințați cu orbirea, învinovățesc pe antrenori, medici și manageri.

De cîteva zile un nou dosar, cu același conținut, a fost înregistrat la Curtea cu Juri din Paris. Noua victimă este cunoscută amatorilor de manifestări pugilistice din țara noastră. E vorba de Gabriel Assaga care, cu ani în urmă, ca amator, a încrucișat mănușile la Paris cu actualul nostru campion Vasile Tiță.

Assaga a părăsit amatorismul trecînd la profesionism. Solid și curajos, Assaga s-a impus rapid în rîndul „mijlocilor" francezi. Succesele lui au fost însă de scurtă durată. Victimă a unui accident de circulație, Assaga a suferit o ușoară comoție cerebrală cu 5 zile înaintea meciului său cu renumitul Drille. Deși s-a plîns antrenorului său Pannanerch și doctorului federal Schmidt că nu este în stare să urce pe ring, nefiind încă restabilit, acestia au replicat că stăpînul arenei „Palais des Sports", Gilbert Beniamin, nu admite sub nici un fel de motiv „forfait"-ul.

După meci, din cauza loviturilor primite, a căzut în nesimțire și la examenul medical s-a constatat că traumatismul s-a agravat și că este pierdut pentru box.

Cititorii răspund la ancheta

„Ce propuneți pentru ridicarea nivelului fotbalului românesc?"

Continuăm să publicăm în numărul de astăzi răspunsuri ale cititorilor noștri la ancheta: „Ce propuneți pentru ridicarea nivelului fotbalului românesc?". Reamintim că fragmentele înserate reprezintă critici, propuneri și soluții în redactarea respectivilor cititori.

Promovarea tinerilor jucători

Tov. TUDOR GHEORGHE, Breaza, ne scrie printre altele: „După părerea mea, în echipele de categorie superioară, cît și în echipa națională, trebuie introduși cît mai mulți jucători tineri. Aceasta e ușor de spus, dar să vedem cum putem face acest lucru. Un rol foarte important îl au aici antrenorii și selecționerii. Ei trebuie să promoveze tinerii fotbaliști cu curaj, să se preocupe îndeosebi de ridicarea nivelului tehnicii lor individuale. Dar trebuie să se procedeze cu mare băgare de seamă, adică să fie înlocuiți fotbaliștii vîrstnici, însă numai cei care nu mai corespund fie din cauza vîrstei, fie din cauza înfumurării lor, în cele mai multe cazuri.

...Ar fi bine ca loturile A și B să se pregătească în comun, să susțină jocuri între ele, sau cu cîte o selecționată formată din cei mai buni jucători din categoria B. Antrenamentele loturilor au loc în compania unor echipe din campionatul orășenesc sau regional, iar atacanții (slăbiciunea echipei noastre) nu sînt puși deloc la încercare. Vedem scriindu-se că echipa noastră s-a antrenat cu Flamura Roșie Abatorul sau Energia Electromagnetica și a marcat 7 sau 8 goluri. Atunci cînd este pusă să joace în fața unui adversar greu, auzim încă că atacul echipei noastre nu numai că nu a marcat vreun gol, dar nici măcar nu a putut lega 2—3 pase...

...Pentru a forma echipa națională trebuie să ne mai gîndim că avem jucători buni și în categoria B. și chiar categoria C, dar ei trebuie căutați...

Un selecționer unic competent

Din răspunsurile tov. V. SASARANU, din Baia Mare, care, printre altele, se pronunță împotriva cantonamentelor de lungă durată, publicăm următoarele: „Să se interzică întreruperea campionatului pentru selecție. Jucătorii urmăriți în meciurile din campionat să fie selecționați înaintea jocului reprezentativei țării (într-un lot de 18 jucători) în miercurea sau joia premergătoare partidei internaționale. Echipele (A, B și juniori) să fie formate în mod strict numai de un selecționer unic competent, iar acesta să se caute să fie unul dintre cei mai buni foști jucători ai naționalei noastre din trecut, jucător care prin renumele său și activitatea în echipa națională și-a creat prestigiul corespunzător postului..."

Echipele mici pot da oricînd jucători de valoare

Din multiplele propuneri ale tov. VLAD MOISE din Curtici, cum singur își spune „un pasionat al fotbalului" redăm următoarele fragmente: „Voi încerca să pornesc de la fundament, de la campionatele raionale și regionale de fotbal și să arăt situația reală. La Arad, de exemplu, care a dat mulți jucători de valoare, campionatul raional de fotbal astăzi e de nerecunoscut. In acest campionat s-au înscris 12 echipe dintre care doar 5—6 se prezintă la meciuri în deplasare, iar restul joacă numai acasă. De exemplu, la Curtici, 4 duminici afișele anunțau „Mare meci de fotbal", dar echipele programate **(n.n.: cele care urmau să joace în deplasare)** nu s-au prezentat... De aici pornește neseriozitatea unui campionat și face ca jucători talentați să nu joace serios, fiindcă situația clasamentului nu contează... Și aici se pierd jucători care s-ar putea afirma... Aș dori să se pună bază pe campionatele raionale și regionale și să fie privite cu toată seriozitatea... Aceste echipe mici pot da oricînd jucători de valoarea echipelor din categoriile C, B sau chiar A...

magazin

revistă săptămînală

editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația

Piața Scînteii

tel. 7.60 10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

ROMANUL NOSTRU

Lumea dispărută

Adaptare după CONAN DOYLE

Desene de ROMEO VOINESCU

CE S-A INTIMPLAT PINA ACUM

Frumoasa Gladys a hotărît ca inima și mîna ei să fie dăruite numai aceluia care va face un act de eroism. Mînat de acest îndemn, Edward Malone, reporter, pleacă împreună cu profesorul Summerlee și cu exploratorul John Roxton să verifice afirmațiile profesorului Challenger în legătură cu existența unor animale preistorice pe un platou din America de Sud. Ei ajung pe platou, dar nu se mai pot întoarce. Plecat singur în toiul nopții, Malone găsește la întoarcere tabăra răvășită și prietenii săi dispăruți.

Roxton, care se întoarce, îi spune că au fost atacați și tăcuți prizonieri de oamenii maimuță.

Hotărînd să-i salveze pe cei doi profesori, Roxton și cu Malone ajung la birlogul oamenilor maimuță tocmai în momentul cînd bestiile se pregăteau să-i arunce în prăpastie pe profesorul Summerlee.

Din nou Challenger îi imploră prin semne pe regele maimuțelor să salveze viața lui Summerlee. Și de această dată, maimuțoiul îl respinse pe Challenger. Acesta fu ultimul său gest, căci în acel moment pușca lui John Roxton bubui scurt și regele se prăbuși.

— Foc! Foc! îmi urlă Roxton în ureche.

Nu era însă nevoie de nici un îndemn. Eu, care în fața unui iepuraș rănit simțeam că mi se umezesc ochii, începui să trag foc după foc. Nu exista nici o altă soluție. Pentru a ne putea salva prietenii, trebuia să cauzăm cît mai multe pierderi în rîndul celor care-i tîrau pe prizonieri. Primii care căzură sub loviturile noastre fură cei doi oameni maimuță care-l tîrau pe Summerlee spre marginea prăpastiei.

In momentul cînd puștile noastre începură să bubuie, agitația care domnea în birlogul oamenilor maimuță se liniști pentru o clipă. Văzînd că aceste bubuituri sosite din senin aduceau cu ele moartea, maimuțele intrară în panică.

Instinctiv, oamenii maimuță își dădură seama că singura lor salvare era pădurea. Toți ca unul se îndreptară în goană spre arbori astfel că, la un moment dat, în mijlocul birlogului gol se aflau doar cei doi profesori: Summerlee, care încă nu-și dădea seama ce se întîmplase, și Challenger. Acesta din urmă înțelegînd că bubuiturile nu puteau veni decît de la puștile noastre, îl luă de mînă pe Summerlee și-l tîri spre locul de unde veneau împușcăturile, adică spre noi.

Am fost nevoiți să le acoperim retragerea, deoarece oamenii maimuță văzînd că prizonierii le scapă, încercară să pună din nou mîna pe ei. Cîteva gloanțe bine țintite ale lui Roxton le tăie orice gust de a mai lua prizonieri profesori de zoologie și anatomie comparată!.

Ieșirăm înaintea profesorilor și întinserăm fiecărui dintre ei cîte o pușcă încărcată. In timp ce Challenger o înșfăcă cu plăcere, Summerlee, la capătul puterilor sale, se prăbuși.

Deoarece, de cîteva minute, noi încetaserăm focul, oamenii maimuță își reveniră din panică și, prudenți, începură să se apropie de noi — căci ne descoperiseră.

Era timpul să ne retragem, — altfel riscam să fim încercuiți.

In timp ce Challenger și cu mine îl luarăm între noi pe Summerlee, care deabia mai putea merge, John Roxton ne acoperea retragerea. Ne-am întors spre fortul Challenger.

Oamenii maimuță ne urmăreau pas cu pas însă. După cîtva timp renunțară, întrucît avură prilejul să cunoască din plin puterea armelor noastre.

După cîtva timp ajunserăm la vechea noastră tabără. Aici, primul gest al lui Challenger fu să ne întindă mîna, mie și lui Roxton și cu vocea sa de bariton, el declară ritos:

— Tinere și dumneatu John Roxton, salvîndu-l pe profesorul Summerlee și pe profesorul Challenger, ați salvat știința europeană de la o mare pierdere. Băieți, ați lucrat excelent!

Bătrînul revenea la cunoscuta sa dispoziție — semn bun pentru expediția noastră.

In acel moment auzirăm limpede zgomotul unor pași care se apropiau și murmurul unor voci care discutau într-un dialect necunoscut nouă.

Puserăm din nou mîinile pe arme, însă Challenger cu un gest scurt ne opri:

— Nu sînt maimuțe. Trebuie să fie acei indieni cari erau ținuți prizonieri de oamenii maimuță.

— Nu se știe — zise Roxton. Să fim prudenți!.

(Va urma)

Tiparul Combinatul x Poligrafic „Casa Scînteii" L. V. Stalin București

ÎNTÎLNIRE CU RAJ KAPOOR

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 15 ★ Simbătă 18 ianuarie 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

RAJ KAPOOR, cunoscutul cineast indian care ne vizitează țara.
(Citiți interviul nostru în pag. IV-a) Fotografia: Mihai POPESCU

CĂUTĂTORII DE COMORI

Tînăr geolog cercetînd o porțiune dezvelită a unui masiv de roci

Mi s-a părut cu totul nepotrivit să încep un reportaj despre geologi, fără a vorbi ceva despre frumusețea pe care o oferă, cu dărnicie, o excursie în munți. Cîți dintre dumneavoastră nu s-au lăsat încîntați de farmecul unei asemenea excursii...; cîți dintre dumneavoastră n-au încercat senzația puțin amețitoare pe care o dă urcușul.

V-ați lăsat desigur privirea să alunece pe priveliștile minunate pe lîngă care ați trecut, să urmărească jocul șăgalnic al umbrelor pe coamele împădurite ale munților, culorile atît de schimbătoare, și nu cred că v-ați lipsit nici de plăcerea de a vă auzi vocea repetată de ecou. Și poate vă mai amintiți cum v-ați plecat în zorii zilei uimiți și tăcuți, peste pînza de pălanjen țesută între două crenguțe de brad, în ale cărei ochiuri se prinseseră picături sclipitoare de rouă, picături în care soarele se oglindea în curcubee mici, mici cît lacrima... N-ați uitat nici florile colorate în tonuri calde, pastelate, crescute chiar în stîncă; v-ați apropiat cu sfială de aceste modeste și gingașe apariții, la înălțimi unde vegetația e rară și — de multe ori — le-ați mîngîiat ușor cu degetele înfiorate de atingerea lor catifelată...

Peisajul acesta este pentru geolog cel mai apropiat pentru multe luni din an. Și nu se poate spune că geologii nu sînt îndrăgostiți de natură ca și dumneavoastră, cei impresionați de frumusețea unui peisaj de munte, tot așa de sensibili la farmecul pădurilor de brazi și încîntați de spațiul nemărginit pe care-ți poți plimba nestingherită privirea... Dar ei cunosc natura, o cercetează altfel decît amatorii de plimbări în munți sau chiar decît alpiniștii încercați.

Cu rucsacul în spinare și-n el nelipsita hartă, ciocanul de geolog, busola, lupa, sticluța cu acid clorhidric, creioanele colorate, penița topografică și alte absolut necesare unelte, geologul pornește la un afloriment — o deschidere în rocă — ia un eșantion, îi stabilește identitatea, măsoară un strat înclinat, colectează fosilele găsite, la probe dintr-un minereu a cărui denumire a stabilit-o după coloritul negru, strălucitor, ca al minereului de magnetită,

Lucia MANOLESCU

● (Continuare în pag. 2-a)

MEȘTEȘUG ȘI ARTĂ

O vizită la fabrica de încălțăminte „KIROV"

Nu putem să ne închipuim cismar fără fire poetică. Cel puțin așa ne-au apărut toți cei pe care i-am cunoscut. N-o să răscolim filele cărților, spre a vorbi despre un D. Th. Neculuță, cismarul-poet de la care ne-au rămas versuri tumultoase și n-am să fac apel nici la G. Topîrceanu, autorul poeziei „Noapte de mai", închinată sărmanului cismar visător spre vremuri bune.

Cismarii pe care i-am cunoscut i-am auzit mai totdeauna cîntînd, chiar dacă munca la patron era grea și făcută pe te miri ce. Pe alții i-am auzit discutînd despre niște lucruri cărora noi le zicem abstracții. Am auzit cismari filozofînd, deși niciodată n-au audiat vreun curs de filozofie. Uneori, în atelierul scund, ei și-au creat adăpost sus, într-un balconaș, unde puteau gîndi în voie, unde puteau visa nestingheriți.

Am vrea să spunem că vizitînd fabrica „Kirov" de pe malul Dîmboviței din București, părerea ce-o aveam despre muncitorii din această branșă ne-a fost întărită, deși s-ar crede că atunci cînd cismarul este scos din solitudinea sa și este încadrat într-o întreprindere cu uruit de mașini, cu benzi rulante, cu un alt peisaj, își pierde acel fior poetic cu care era obișnuit. La „Kirov", o putem spune cu cea mai mare certitudine, sînt mulți artiști, mulți „maeștri la mînă", termen larg utilizat pentru a desemna pe muncitorii din mîna cărora iese lucru de prima calitate. Pe lîngă ei stau ucenicii, numai ochi, prinzînd azi ceva, mîine altceva din meșteșugul maiștrilor. Cu o solemnă venerație, acești elevi ai școlii profesionale ceruesc ața, pun la îndemînă faltul, cleștele, clopșatmul, șoagărul, spilerul, cutia cu texturi și toate celelalte trebuincioase maiștrului, care nu face

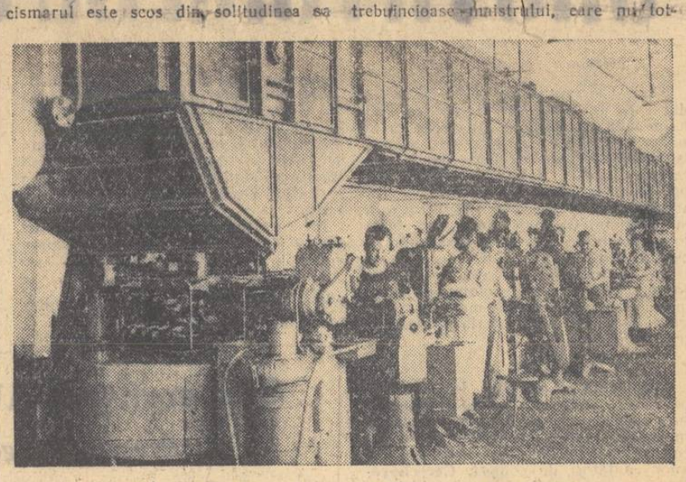

Cîte mașini, attea etape în fabricarea încălțămintei

decît să dea ordine, să controleze și să aprobe.

Ce să admiri mai întîi, privind zecile de pantofi? Ansamblul de culori? În adevăr sînt mulți pantofi de damă în culori pastel (roz, albastru, violet). Sînt pantofi cu fața corectată și cu fața contractată. Ambele feluri de piele au avut de suferit anumite operații pentru a li se înlătura inevitabilele defecte ale coloritului după ce-au ieșit de la tăbăcit. Defectele primei piei sînt înlăturate prin radere și revopsire, ale celei de a doua prin tratare cu soluții chimice, ascunzînd nuanțele diferite.

Ne aflăm în fața modei 1958. Atelierul de creație a prezentat pentru acest an 167 de modele noi. De aici serviciul de avizare internă și comisia mixtă de avizare a ministerului alege ce este mai bun și mai pe placul cumpărătorilor.

E greu de descris fiecare model în parte. Uneori pantoful are același croit, dar forma e cu totul alta. Linia mai lină sau mai adîncită scapă indiscreției condeiului, lăsînd doar fotografiei satisfacția de a-i surprinde, într-o oarecare măsură, grațiile. Am reușit totuși să reținem cîteva modele. Veți vedea în acest an în vitrinele magazinelor sandalete de seară cu barete sumare și cu toc înalt, subțire, care pun în valoare întreaga grație a piciorului feminin. De asemenea pantofi foarte flexibili, fără căptușeală, cu vîrful ascuțit, avînd toc subțire sau tip mosorel. Un pantof modern este cel de velur cu lizieră aurită, avînd în față o tăietură largă, traversată de mici cureluțe, de asemenea tivite cu piele aurie. Vor apare noi modele din practicii pantofi-opincă, precum și pantofii tip-balerină, cu fețele din piele și antilopă neagră.

Pentru bărbați, creatorii au pregătit pantofi cu vîrf și fără, după calapoade format nou. Ca o caracteristică generală, toți au talpa subțire. (V-o spunem în paranteză: am băgat de seamă tălpi duble s-a cam dus? să fie oare panică în rîndul bărbaților scunzi?).

Dar, ca să nu călcăm granița articolelor de modă, publicate în revista noastră, ne oprim din descriere și ne permitem să urcăm scările, pînă la primul etaj. Aici este sectorul de încălțăminte manuală. Pe drum ne-a urmărit aerul creatorilor. De cîte ori luau un pantof în mînă, o făceau într-un mod deosebit. Ei îl ridicau deasupra capului, la depărtare, îl răsuceau lin, pe toate părțile și închideau cîte un ochi atunci cînd îi urmăreau rotirea. Mîna îl atingea cu gingășie, de parcă ar fi exersat un solfegiu la clavir. Privirile, gesturile, trădau o sensibilitate deosebită pentru frumos.

Dar dacă la atelierul de creație am văzut oameni îndrăgostiți de linii, la sectorul manual am văzut oameni care dădeau viață liniilor și proporțiilor. Maistrul Poldi Samolschi ne-a întovărășit prin ateliere. Sutele de muncitori zoreau să termine lucrul. Pantofii erau înveliți în hîrtie albă, subțire, pentru a se asigura acuratețea. Mîinile meșterilor parcă abia îi atingeau. Pentru a rezolva complicatele probleme de creație propriuzisă, doi dintre cei mai buni maiștri trec de la masă la masă pentru a da consultații. La acest lucru fin, milimetrul nu mai este o cantitate neglijabilă. El intră în acțiune atunci cînd este vorba de ramă, toc, de cusătura cu ață subțire — flax. Este explicabil, așadar, de ce pantofii marca „Kirov" sînt apreciați la toate tîrgurile internaționale, de ce sînt căutați și purtați cu plăcere pînă și în insulara Islandă. Acest bun renume nu poate decît să bucure colectivul fabricii care, deși tînără din punctul de vedere al producției de încălțăminte fină, a reușit totuși să se facă apreciată și dincolo de fruntarii.

Într-o altă clădire funcționează sectorul mecanic. Aici s-a terminat cu arta — veți zice. Nicidecum! Deși la mai puțin de un minut este gata o pereche de pantofi, cu toate acestea măestria își face apariția și aici. Printre oamenii care manevrează numeroasele mașini specializate se găsesc și nouă meșteri cismari, care intervin în anumite momente ale fabricației, asigurînd buna calitate a încălțămintei. Ei așteaptă pantofii, fie după ce au fost trași la calapod, fie după ce au ieșit din attea cuptoare prin care sînt trecuți. Da! Pantofii pe care-i purtați sînt scoși de la cuptor ca pîinea...

Maistrul Marin Stancu, pe care am avut plăcerea să-l cunoaștem ne-a arătat cele 40 de modele noi de pantofi de damă, în special de vară, aflați în producție. 40 de sortimente pe care le veți găsi curînd în magazine. Le veți recunoaște citind pe taban inscripția aurie — „Kirov"-București.

Am ieșit în curtea întortocheată, plină de cărucioare care cărau valuri de piele și talpă. Printre aceste vehicule își făceau loc doi străini, cu un translator.

Const. SÎRBU

● (Continuare în pag. 2-a)

RACHETA FOTONICĂ

Telegramele agențiilor de presă au vorbit în ultimele zile despre noile realizări ale științei sovietice în legătură cu zborurile viitoare în spațiul cosmic. Profesorul Vladimir Pișnov a scris în revista „Ogoniok" despre realizarea într-un viitor apropiat a unor avioane care vor putea zbura cu viteze hipersonice, depășind de cinci ori viteza sunetului. Pe de altă parte, cunoscutul astronom, profesorul G. Cebotarev a publicat un articol în care a reafirmat posibilitatea practică a sborului unei rachete în lună și a reîntoarcerii ei pe pămînt în timp de zece zile.

În sfîrșit, au sosit știri după care se elaborează acum planul unei „rachete fotonice", capabilă nu numai să părăsească limitele sistemului solar, ci să și zboare către alți aștri. În legătură cu acest proiect, colaboratorul nostru, ing. A. Schwartz, ne dă următoarele lămuriri:

Ce este racheta fotonică? De ce poate zbura în afara sistemului solar? De ce actualele rachete nu corespund acestui scop?

Pentru a putea înțelege cît de cît despre ce este vorba, este necesar în primul rînd să cunoaștem condițiile care determină zborul unei rachete, adică să facem

Puțină teorie

Știm că propulsia rachetelor se face prin reacția unui șuvoi de particule care, proiectat cu viteză mare spre înapoi, face racheta să înainteze. Acest sistem de propulsie are marele avantaj că permite propulsia în vid, deoarece jetul acționează prin împingere, nu asupra mediului înconjurător ci asupra rachetei.

Pentru a putea obține viteze cît mai mari, necesare pentru a putea străbate uriașele distanțe astronomice, știința ne arată mai multe căi.

O felicitare sovietică de Anul Nou, concepută sub semnul satelitului artificial care traversează spațiul cosmic, simbolizînd marile cuceriri ale științei și tehnicii sovietice

Cu cît masa finală a rachetei este mai mică decît cea inițială (masa scade prin consumarea combustibilului), cu atît viteza realizată e mai mare.

Cel de-al doilea factor îl constituie viteza jetului. Viteza rachetei este proporțională cu viteza jetului. Cele de mai sus constituie relația de bază a propulsiei cu rachete.

Posibilități momentane mai largi de a influența viteza se află în raportul maselor. După cum știm, pentru lansarea satelitului s-a utilizat o rachetă cu mai multe trepte, iar pentru fiecare kilogram de sarcină utilă au fost necesare cam 1000 kilograme de combustibil.

Aceste cantități imense fac ca astăzi atenția lumii științifice să se îndrepte asupra măririi vitezei jetului.

În situația actuală viteza rachetelor este extrem de redusă față de necesitățile zborului cosmic.

Cu asemenea rachete — călătoria dus și întors spre planeta Venus ar trebui să dureze 738 de zile, spre Marte 962 de zile. Și acestea sînt abia planetele cele mai apropiate de noi. Călătoriile spre planetele cele mai îndepărtate, Neptun și Pluton, ar trebui să dureze zeci de ani.

Acestea sînt distanțe pe care lumina le parcurge într-un timp de ordinul zecilor de minute. Dacă ne gîndim că pînă la cea mai apropiată stea „Proxima Centauri", este o distanță de 4,3 ani lumină, sîntem ispitiți să tragem concluzia că omenirea este condamnată de către condiții obiective să rămînă veșnic în colțișorul de univers în care se află.

Din fericire, ca și în multe alte ocazii, s-a dovedit că această concluzie nu este îndreptățită.

Argumentul care o infirmă este

Racheta fotonică

În căutarea după jeturi de particule rapide, care să imprime rachetelor o viteză suficient de mare savanții s-au

Ing. A. SCHWARTZ

● (Continuare în pag. 3-a)

De VORBĂ cu...

SCRIITORUL ION AGÎRBICEANU

Bucuros de oaspeți, maestrul Agîrbiceanu își întrerupe lucrul, pentru a afla „ce mai e nou în lume" și, totodată, spre a depăna — cu neasemuită plăcere — caerul amintirilor sale dragi.

— Dintre scriitorii înaintași mi-aduc aminte că pe Coșbuc l-am întîlnit de două ori: odată la București și a doua oară la Blaj. La București, în anul 1906, l-am întîlnit la „Cercul cu bere", între mai mulți meseni; s-a îndispus puțin, fiindcă — neavînd voce — nu i-am putut cînta o doină din Ardeal și nici chiar o „cîntare bisericească". La Blaj, prin anul 1911, l-am întîlnit cu prilejul congresului jubiliar de 50 de ani al „Astrei". Coșbuc făcea mare haz că în seara balului un aranjor nu l-a lăsat să intre în sală — neavînd ținuta reglementară de bal — pînă ce nu și-a spus numele...

Pe Ștefan O. Iosif, ale cărui poezii îmi plăceau mult, am avut bucuria să-l privesc într-o vară la mine, în Oriat, lîngă Sibiu, unde eram preot. Venise dintr-o excursie, împreună cu Oct. C. Tăslăuanu și cu Octavian Goga. Cum eram singur acasă, i-am invitat la un birt din sat, care avea grădină și popicărie. Iosif vorbea foarte rar, zîmbea mai mult visător. La popici se pricepea prea puțin; îi plăcea însă mult regiunea aceea frumoasă de la poalele munților.

Mircea SCRIPCĂ

● (Continuare în pag. 4-a)

ÎNTÎMPLĂRILE LUI MILICĂ

povestite de Nell COBAR

ÎNCEPÎND DIN ACEST NUMĂR

în pag. 6-a

ÎN ACEST NUMĂR:

RAITĂ PRIN PLOEȘTI

Vă prezentăm revista „PARISUL PE GHEAȚĂ"

Năravuri și moravuri: *O figură*

Din noile cuceriri ale științei AVIONUL ATOMIC

Tătuțu de mandat poștal!

RAITĂ PRIN PLOIEȘTI

Îmi amintesc și astăzi, din cartea de citire de clasa a III-a sau a IV-a primară, legenda înființării orașului Ploești, înregistrată de V. A. Ureche sub titlul : „Moșnenii din Ploești și Mihai Vodă". Și glăsuiește legenda : **„Mihai Vodă Viteazul hotărîse să înființeze oraș din satul moșnenesc al Ploeștilor. El chemă înainte-i pe pircălabul satului și-i zise :**

— „Pircălabe, voi să-mi vindeți satul, că am să fac târg în calea Ardealului, la ieșitul Prahovei din munți.

— Mărite Doamne, ploeștenii sînt moșneni, oameni slobozi, oșteni credincioși ai Măriei Tale și, cum oșteni și oameni slobozi vor să rămînă, ei sărută mîna Măriei-Tale, dar nu-ți vînd moșia lor.

— Îmi trebuie totuși moșia voastră, mă înțelegi, pircălabe ? !

— Păi nu ți-om da-o, Măria-Ta !... Mare și puternic ești, Mărite Doamne, dar dreptatea este puterea Măriei-Tale. Și dreptatea este să ne lași nouă ce este al nostru... Noi iobagi nu vrem să fim... Noi vom rămîne oameni slobozi cu voia Măriei-Tale !

Cît era el de strașnic Mihai Vodă, era însă și om drept. Deci își înghiți mînia că nu i se supuseră ploeștenii și se gîndi cu de-a-binele cum să-și ajungă scopul.

O lună după aceea, Mihai Vodă chemă iar pe jupîn pircălabul din Ploești.

— Vă dau pămînt îndoit pentru al vostru... iacă am cumpărat moșie mare, „Băicoiul", la o fugă de cal de moșia voastră... și rămîneți oameni slobozi și credincioși...

— Să trăiești, Măria-Ta ! Așa primim! Nu pentru că Băicoiul o fi mai mare,

Bustul lui Ștefan Gheorghiu din Ploești

dar pentru că noi ne ținem stepena (rangul) de moșneni slobozi și Măria-Ta dăruiești Țării Românești un târg nou la pogorîtul prin plaiuri.

— Dă mîna într-a mea, jupîne pircălabe ! Batem tîrgul.

Și tîrgul se făcu de atunci și-și păstră numele de moșnenie, numele de Ploești...".

Asta s-a întîmplat în anul 1599, cînd Mihai Vodă își strîngea trupe — pe care le-a concentrat la Ploești — ca să treacă în Ardeal.

Lupta pentru slobozenie și dreptate

Dîrji oameni au fost ploeștenii ! Dîrji și iubitori de libertate. Cei care au statornicit aici, în coasta Vlăsiei, vatră de sat, au fost oameni care n-au vrut să ajungă robi la boieri și au fugit de la locurile lor de baștină. Cu toporul și-au făcut loc de sat și de țarină, defrișînd bucată cu bucată pădurea. Așa-i pomenesc uricele : oameni slobozi, stăpînitori ai acestor locuri.

Pentru slobozenia și drepturile lor, s-au ridicat de multe ori, în decursul vremii, fiind altora pildă.

Așa cum spune legenda, „ploeștenii erau oameni slobozi, oșteni credincioși", ei trăgîndu-se din „neamul roșilor, călărașilor și cămărășeilor", fapt pentru care aveau anumite drepturi. Dar domnitori răi și boieri hapsîni năzuiau la ocina lor sau le răpuiau drepturile, căutînd să-i robească. Numai că ei și-au apărat ce era al lor. Așa s-au ridicat împotriva lui Alexandru Coconul, împotriva boierului Ianache Muruz, căruia domnitorul Alexandru Ipsilanti îi dăruiește orașul și moșia Ploești, socotindu-le „slobode domnești". Pe timpul lui Nicolae Caragea (în 1782) a plecat tot tîrgul — cu cățel și purcel — cu jalba-n proțap la domnie pentru dreptate. N-au căpătat-o. Au cerut iar și iar, ani în șir, de la fiecare domn nou. N-au izbutit însă. Din anaforaua lui Dimitrie Greceanu din 1820 reiese că Ploeștii „în loc de moșie slobodă (după cum se numește) iaste mai stăpînită decît cele cu stăpîni".

In cursul vremii

Au trecut ani mulți și umerii urmașilor celor din neamul roșilor, călărașilor și cămărășeilor tot mai tare s-apleacau spre pămînt. Din oameni slobozi altă dată, cu învoire de la Mihai Vodă să țină tîrg deschis, s-au văzut mereu mai strîmtorați și pe măsură ce orașul creștea, ei erau împinși la margine, locul lor luîndu-l boierii, arendașii și prepușii lor.

A început să se dezvolte industria. Au apărut burghezia și proletariatul.

În lupta pentru dreptate și libertate, proletariatul ploeștean a înscris pagini glorioase în istoria clasei muncitoare din țara noastră.

În răscoalele țărănești din 1888 și din 1907, muncitorii ploeșteni — la fel cu tovarășii lor din alte orașe — iau partea răsculaților. Aici, s-a născut și a activat pentru luminarea și organizarea clasei muncitoare luptătorul revoluționar Ștefan Gheorghiu, cel care, în timpul războaielor balcanice, spunea răspicat în „Război războiului" : „cînd ni se va tot cînta că patria cere, patria vrea, să închidem odată pentru totdeauna gura șarlatanilor cu : patria sîntem noi, muncitorii, producătorii întregii bogății sociale și numai noi știm mai bine ca oricine ceea ce trebuie făcut".

În neuitatul an 1933, muncitorii petroliști s-au ridicat — în ianuarie-februarie — împotriva cruntei exploatări, pentru dreptul la viață. În ziua de 1 februarie, „timp de 24 de ore, orașul Ploești, pe atunci centrul exploatării sălbatice a muncitorilor petroliști de către trusturile americane, engleze, a fost stăpînit de lupta muncitorilor" — spune tovarășul Chivu Stoica. Sînge de muncitor a înroșit caldarîmul străzilor. Pentru dreptate, pentru viață.

In anii de mai încoace

A venit și cel de-al doilea război mondial. Cutremur și pîrjol a fost pentru Ploești. Patru mii de case au fost distruse de bombe. N-a rămas cartier în care bombele americane să nu fi săpat răni adînci...

Dar, întocmai ca pasărea Phoenix, orașul se reface. În anii puterii populare, acest mare centru muncitoresc cunoaște o puternică dezvoltare. S-au refăcut uzinele și fabricile distruse de război. Altele noi au apărut. E de ajuns să pomenim uzina de utilaj petrolifer „1 Mai" sau așa-zisul „bloc de ulei", unul dintre cele mai mari complexe de uleiuri superioare din Europa.

În loc de curbe de sacrificiu și gloanțe, — cum le dădea burghezo-moșierimea — pentru oamenii muncii din Ploești s-au ridicat, în acești ani, 2594 apartamente. Numai pentru necăsătoriți, întreprinderea „1 Mai" a construit un bloc cu 500 de locuri. S-au deschis policlinici și secții noi la spitalele existente; s-a extins rețeaua de școli. Astăzi, orașul Ploești are Teatru de Stat, de estradă și de păpuși, are filarmonică și orchestră populară.

Prin grija sfatului popular orășenesc, multe lucruri frumoase și folositoare s-au făcut în Ploești. Și tov. Ion Vidroiu, președintele comitetului executiv al Ploeștilor, se străduie ca orașul să fie cît mai bine gospodărit, cît mai frumos. Și nu va trece mult timp pînă cînd urmașii roșilor, călărașilor și cămărășeilor de altă dată se vor putea odihni sau vor face sporturi de apă în minunatul parc de la bariera Bucovului, la care acum se lucrează de zor.

★

Dinspre gara monumentală, pe bulevardul Independenței, merg spre centru — unde se vede, sfredelind în soare, palatul în marmură al telefoanelor — o mamă și fetița ei.

— Mamă, spuse fetița, Caragiale și-a ris de orașul nostru. De ce ? Nu i-a plăcut ?...

— Nu drăguță — îi răspunse mama. El n-a ris despre Ploești ci despre niște oameni răi și caraghioși care au trăit pe aici altă dată. Acuma orașul s-a schimbat : oamenii—la fel. Dacă-ar apărea acum Caragiale, n-ar mai recunoaște orașul. Mirat, se va opri aici lîngă bustul lui, se va uita la deal, se va uita la vale, și dîndu-și pălăria pe ceafă, va exclama : „Strașnici băieți !". De data asta însă fără ironii și fără glume...

E. BEJENARU

Vedere a pieței I. V. Stalin din Ploești

Muzeul obiectelor pierdute

5.31.02 : la acest număr de telefon răspunde tov. Vasile Moale, responsabilul „obiectelor găsite" în vehiculele I.T.B., ce-și au sediul la „Serviciul Abonamente" I.T.B. din str. Elie Radu 1. În cîteva dulapuri orînduite în marea sală a abonamentelor, se află depozitat un adevărat muzeu al obiectelor găsite în tramvaie, autobuze, troleibuze. Începînd de la aparate fotografice, zeci de serviete, ceasornice, stilouri, mănuși, paltoane, flanele, pături, valize, chei, poșete, plase, — pînă la elegante pălării de damă, bonete de infirmiere, cutii de șah, — toate sînt orînduite și catalogate, așteptîndu-și stăpînii. Sînt și lucruri bizare acolo ca : ghetele de fotbal pe care le-a uitat un fotbalist, un butoi de ulei (pentru o sută de kilograme), un cauciuc de autocamion, — pe care nu le revendică nimeni... Cînd își vor împlini termenul (căci lucrurile nu sînt adăpostite aici decît vreme de trei luni, iar apoi sînt vîrsate cu forme legale secțiilor financiare) vor lua drumul rebutului, cîntărite la kilogram, pe specific.

Am văzut acolo și o vioară, pe care de asemenea n-a reclamat-o încă nimeni. În schimb, în fața ghișeului responsabilului, o tînără de 20 de ani s-a înființat ca să întrebe dacă nu i s-a găsit „gluga"... în troleibuz. O glugă din materialul mantoului, pierdută cu o zi înainte în mașină. Cum se poate pierde o glugă în troleibuz, ne-a spus-o chiar reclamanta : — „Era cald, am scos-o din cap și o țineam în mînă. După ce am coborît în stație și mașina s-a îndepărtat, am constatat surprinsă că nu mai aveam gluga".

Asta e povestea majorității obiectelor adăpostite în sala abonamentelor I.T.B., de la acul de păr al grăbitei, pînă la poșeta elegantă, ori pachetul cu lingerie uitat pe banchetă.

Puțini vin să și le caute, să întrebe de ele. Mai degrabă vin cei ce pierd cheile din buzunar...

Meșteșug și artă

(Urmare în pag. 1-a)

tor. Erau doi ingineri cehoslovaci, veniți să constate cum funcționează mașinile trimise anul trecut pentru sectorul mecanic. După zîmbet se vedea că sînt satisfăcuți.

Deodată de pe un avizier, ne-a atras atenția un afiș. Se anunța o repetiție de cor. Nu cumva — ne-am zis — meșterii cismari au renunțat să mai cînte individual ? Nu cumva trebuie să aducem unele retușuri impresiei ce ne-am format-o despre ei ? Nu trebuia nici un retuș. Cînd am trecut pe lîngă un banc deasupra căruia lumina un bec cu abajur, un maistru cînta pentru sine și pentru învățăcelii săi : „Cîne-i harnic și muncește, are tot ce vrea".

Ce să mai adăugăm la acest tablou, pentru a reda meșteșugul și arta colectivului de la „Kirov" ?

Const. SÎRBU

POȘTA Redacției

LIVIU PĂCURARU, București, închină următoarele versuri maestrului Pastorel: De ce dai rețete bune, / Lucrul mi se pare clar : / Fiindcă toată lumea spune / Că le scrii cu Murfatlar...

REMUS PRUTEANU, str. Arionoaiei 48, București : Proverbele populare orientale vor apare. Ceilalalt material este prea ancorat în trecut pentru o revistă ce se vrea de actualitate.

L. CIUPITU, Aleea Tineretului 6, Piatra Neamț: Dacă ați urmărit cu atenție revista, ați putut intîlni, sub o formă sau alta, date biografice despre unii scriitori, artiști, etc. În ce privește mogrtea tragică a poetului Nicolae Labiș, aceasta s-a datorat unui accident de circulație.

LIA ANA LUPAȘ, str. Emil Isac 1, Cluj : Dirijorului și compozitorului Gelu Solomonescu îi puteți scrie pe adresa teatrului satiric-muzical „C. Tănase" București, Calea Victoriei.

GEORGETA CĂȘARU, Smîrdanul Nou, raionul Măcin, regiunea Galați: Scrisoarea dv. datată cu 30 octombrie, ne-a parvenit din păcate abia acum, după ce primul nostru concurs de rebus s-a terminat. În curînd vom începe un nou concurs, pe care-l veți putea urmări de la început.

NICOLAE CATANOIU și ILIE TUDOR, com. Goala, raionul Rosiorii de Vede : Observațiile dv. de natură tehnică ne sînt cunoscute. Din păcate nu le putem deocamdată remedia.

LAURENȚIU PALADE, Iași : Povestirea dv. nu se potrivește cu specificul revistei noastre.

MARGELUȘ M., Jimbolia: Aveți perfectă dreptate : artiștii de cinematograf trebuie să aibă, pe lîngă talent, și un fizic plăcut. Să sperăm că pînă la urmă se vor convinge de aceasta și cei în drept.

MARIN ST. SORESCU, Universitatea „Al. I. Cuza". Iași : Mai puțin reușită decît fabula publicată cu cîteva săptămîni în urmă, „Oda" nu va fi publicată. Așteptăm, pe viitor, să nu vă desmințiți.

ECATERINA PRISACARU str. I. V. Stalin 37, Bacău: În afară de faptul că ne-a venit foarte tîrziu, poezia dv. este încă slabă, în ciuda sentimentelor frumoase pe care le exprimă.

M. TEODORESCU, calea Văcărești 386, București: Dacă va fi posibil, vom folosi lucrarea pe care ne-ați trimis-o.

ȘIMEON BELU, str. Timișoarei 2, Lugoj : Lucrările dvs. vădesc reale calități de versificator. Stăruind mai mult asupra lor, lucrînd mai mult, veți ajunge desigur să vădească și calități de poet.

ARISTICA BAGHINA, str. Bolintineanu 55, Tr. Severin : Iată mai jos poezia dv. închinată mamei :

...Să-mi fii aproape, gîndul meu te cheamă
E ceasul plin de liniști și-de tîrziu
În seara asta pentru tine mamă
Mi-am adunat gîndurile și scriu.

Și scriu, tot scriu cuvintele s-alină
Urmînd îndemnul inimii ureu,
Am îndrăgit privirea ta blajină
Și glasul tău fermecător și greu.

Din truda ta-s crescut : mi-e sete
De ochi-aceia mari, căutători,
Ce au știut copil să mă desfete
Și să mă mustre tainic uneori !

Aș vrea de brațu-ți vrednic cu sfială
S-atîrn șiragul meu de mulțumiri,
Din prima zi cînd m-ai trimis la școală
Din zilele ce-au curs spre împliniri.

Vreau să plătesc iubirii tale, mamă ;
De aceia n-am să mint privirea ta,
Curînd de tot prin oameni de seamă.
Pe fiul tău iubit îl vei căta!

UN GRUP DE CITITORI DIN COVASNA : Fotografia la care vă referiți reprezintă o tărtăcuță așezată pe acoperiș astfel de parcă ar privi în casă.

IOSEFINA AVRAM, Calan, regiunea Hunedoara : Aprecierile dv. ne măgulesc. În ce privește dezideratele, ele vor fi îndeplinite pe rînd. Iar întrebările privind problemele cosmetice le-am predat tovarășei Sanda Noreanu.

MIRCEA CAPATĂ, str. T. Vladimirescu 5 Făgăraș: De astă-dată nici caricaturile, nici schița nu ne sînt pe plac. Și în unele și în cealaltă umorul — dacă poate fi numit astfel - trece dincolo de limitele decenței. Primele caricaturi, pe care ni le-ați trimis cu cîteva săptămîni în urmă, erau cu mult mai bune. Pentru urări, vă mulțumim.

TANȚI CONSTANTINESCU, Calea Victoriei 112, București, ne informează că „cea mai lungă autostradă cu taxă din lume este una care unește orașul New-York cu orașul Buffalo și a cărei lungime este de 683 km., la care se adaugă 205 șosele auxiliare. Consemnăm aceasta pînă la proba contrarie.

P. GERAN, str. C. Porumbescu 13, București : Sfaturile pe care le dați în legătură cu munca dactilografelor se potrivesc mai puțin cu specificul revistei noastre.

MARLEN, I.C.S.M., Hunedoara : Răspunsul nostru este să vă treziți amîndoi la realitate. O legătură cu un bărbat de două ori mai virstnic, căsătorit, tată a doi copii, nu este de natură să aducă fericirea niciunuia din cei în cauză. Oare o femeie la 20 de ani nu-și poate găsi o dragoste mai potrivită ? Noi credem că da.

C. TANASE, com. Ogrezeni, raionul Domnești, regiunea București. Versurile dv. cu urări pentru noul an ne-au sosit prea tîrziu.

Năravuri și moravuri

O FIGURĂ

Nu-l cunoașteți ? N-aș crede. Fiindcă poate fi întîlnit adesea și cu siguranță, dragi cititori, dumneavoastră îl încurajați cu simpatia pe care o merită. Eu l-am întîlnit într-o împrejurare... dar asta, în definitiv, are prea puțină însemnătate. Mai bine să vi-l descriu : astfel îl veți putea recunoaște mai lesne.

Firește, fizicul n-are nici o importanță. Ar putea fi la fel de bine lung și uscățiv, ca și mic, îndesat și bondoc. Ceea ce-l caracterizează este un surîs larg, pînă la urechi, dar pe care nu-l acordă decît celor mai mari decît el în ierarhia funcțiilor. De fapt, aceasta îi este și bază de susținere, un fel de ghidușie, un fel de seninătate față de problemele care-l înconjoară, pe care, cînd este prins cu ușa, le rezolvă numai cu surîsul său larg.

Într-o zi, șeful său, înfuriat de nu știu ce treabă nefăcută, l-a apostrofat :

— Să știi că ești leneș și, pe deasupra, poltron !

Credeam că s-a supărat, că va cere socoteală sau că măcar se va gîndi că aceste vorbe i se potrivesc. Nici gînd. A afișat zîmbetul său pînă la urechi și a mîimat o fericire nespusă, de parcă ar fi zis :

— Auzi, șeful m-a făcut leneș și poltron. Cum glumește șeful ! Ce bun e cu mine ! Nu-i așa că e frumos : leneș și poltron...

Și dacă i-ar fi cerut cineva, în acel moment, să facă o tumbă peste cap, ar fi făcut-o numai să știe că șefului îi e pe plac...

De fapt, nici nu e leneș. Depinde numai de treaba pe care o are de făcut. Dacă e vorba de una din îndeletnicirile sale curente, atunci, firește, n-are sens să se omoare cu firea. Cine a văzut vreodată să se remarce careva în anonimatul funcției sale de fiecare zi ? Sînt necesare fapte deosebite, excepționale, din afara preocupărilor cotidiene, care să se vadă de la distanță, care să fie apreciate cum trebuie.

Și așa, într-o zi, l-a chemat șeful său :

— Uite ce-i, tovarășe. Știu că nu intră în atribuțiile dumitale. Totuși, știi... ar trebui luate măsuri de aranjare a documentării... mă înțelegi ?...

— Dar cum de nu, tovarășe ?!... S-a și făcut !

Era totul numai surîs. Abia-și găsea locul de fericire. Găsise, în sfîrșit, prilejul mult așteptat. Dar de apucat, nu s-a apucat de treabă : dacă ar fi rezolvat așa dintr-o dată, n-ar fi fost nici o scofală. O sarcină ușoară și atît. Nu în ruptul capului, nu. Așa că, cu toate asigurările date, n-a rezolvat nimic.

Au trecut cîteva săptămîni. Întîlnindu-se cu șeful său, acesta l-a oprit jenat :

— Parcă spuneai că... documentarea...

— Se face, tovarășe. Dar știți și dumnevoastră... O serie de greutăți... Parcă te poți înțelege ?... Dar vă asigur că în cîteva zile totul se va aranja...

Acum e acum, își spuse omul nostru. Să vadă și el ce pot. Și, într-adevăr, în instituție începu o mare desfășurare de forțe. Camioane circulau încoace și încolo. Salariații erau mutați de la un etaj la altul. O serie de oameni necunoscuți se învîrteau pretutindeni. Nimeni nu mai găsea nimic din ce pusese într-un anumit loc în ajun. O zarvă mare domnea în toate încăperile. Toată lumea era nedumerită, enervată, numai omul nostru era în culmea fericirii. Se agita, transpira și afișa fermecătorul său surîs pînă la urechi. Asemenea activitate, pe care s-o vadă toată lumea, visase el de mult.

Alarmat însă de tot talmeș-balmeșul creat, șeful său îl chemă să-l întrebe ce-i cu toată această tevatură.

— Păi n-ați spus dumneavoastră, tovarășe ? Chestia cu documentarea.

— Dar ce legătură are asta cu camioanele care circulă toată ziua pe aci, cu încureșăturile din toate birourile ?

Prevăzînd că ceva nu-i în regulă, omul nostru a surîs din nou, dezarmant :

— Să vedeți : am vrut să fac ceva mai larg, în mare... N-am vrut s-o iau mecanic...

În fața acestui surîs și acestei logici, șeful îl rugă să lase lucrurile baltă, căci va rezolva el singur totul. Și, într-adevăr, operațiunile s-au terminat în jumătate de zi.

— Ce să-i faci, tovarășe șef, spuse omul nostru, zîmbind după cum îi e felul, dacă aveam eu capacitatea dumneavoastră ! Ehei ! Pe cînd așa, vedeți, noi prostimea... facem și noi ce putem...

...L-am privit. Rîdea cu toată gura. Și avea o privire luminoasă, luminoasă și foarte nevinovată. Parcă, în asemenea condițiuni îi mai puteai spune ceva de rău ?... Deși ar fi fost atîtea de spus... Dar, cu siguranță, într-o zi i se vor spune.

Al. CORNESCU

CĂUTĂTORII DE COMORI

(Urmare din pag. 1-a)

din care se scoate fierul, roz ca al minereului de mangan sau verde ca al minereului din care se scoate arama, își adună conștiincios toate datele cercetărilor sale. Materialul strîns din prospectarea geologică făcută va fi sistematizat și cercetat la București, la Comitetul Geologic, unde sînt create toate condițiile necesare. Apoi, din această prospecțiune, din concluziile trase pe marginea cercetărilor făcute, începe exploatarea solului explorat, unde s-au găsit urmele unor mari bogății, ce vor deveni materia primă pentru industrie.

★

Interesantă și nelipsită de încîntarea pe care o simte un îndrăgostit de natură pentru ceea ce îi oferă o excursie în munți, munca geologilor poate fi comparată pe drept cuvînt cu aceea a unor căutători de comori. Căci bogățiile pe care aceștia le-au dat la iveală, cutreierînd munții, înfruntînd furtunile și sălbăticiunile pădurilor, cercetînd cu pasiune fiecare roică, fiecare strat de pămînt, sînt adevărate comori ce-și capătă actul de naștere întîi în harta geologului, unde o cifră scrisă în tuș și un semn făcut cu un creion colorat, îi indică existența.

Căutătorii aceștia de comori au descoperit că Dobrogea, cu peisajul ei arid și pămîntul uscat, ascunde în adîncuri bogății nebănuite. S-au găsit aici zăcăminte de minereuri de fier. Unul dintre acestea a fost evaluat la cca. 6—7 milioane de tone, iar altul la sute de milioane de tone. Și, mai recent la Somova, în apropiere de Tulcea, s-au găsit zăcăminte de baritină, o substanță importantă pentru bunul mers al forajelor petrolifere. Conținutul în sulfat de bariu al acestor zăcăminte de baritină este în unele cazuri, superior celui importat pînă acum din străinătate. Pentru anul acesta, 80 la sută din importul de baritină este înlocuit prin producția zăcămintelor de la Somova. Tot în partea de sud a Dobrogei s-au descoperit caoline, folosite în industria ceramică și betonite necesare rafinării petrolului.

În numeroase părți din țară, în Ardeal, Muntenia și Oltenia, au fost scoase la iveală mari zăcăminte de sare. S-a făcut socoteala că pentru încărcarea volumului de sare găsit numai în două localități, ar fi necesar un lanț de vagoane care ar înconjura ecuatorul de 75 de ori. Rezerve mari de petrol descoperite în Oltenia, Muntenia și Moldova, gaze naturale în bazinul Transilvaniei, cărbuni energetici în Oltenia, Muntenia, Transilvania au îmbogățit rezervele existente.

Prin lucrări de foraj, în masivul Poiana Ruscă s-a pus în evidență o sursă de bioxid de carbon aproape pur, cu multiple posibilități de utilizare în industria chimică.

Și între minereurile și metalele care se prezintă atît de variat colorate, geologii au pus în evidență filoane de cupru, plumb și zinc în munții Țiblesului și în masivul Toroiaga, au descoperit noi minereuri de molibden în munții Drocei, zăcăminte de minereu de mangan în munții Lăpușului, Sebeșului, Semenicului, minereuri auro-argentifere și metale neferoase în munții Băii Mari, Rodnei, Bistriței, Apuseni și Banat. Și cîte nu se pot spune despre caoline, betonite, diatornite, dolomite sau bogata sursă de bioxid de carbon în stare aproape pură descoperită în Poiana Ruscă și care constituie o materie primă ieftină...

Contribuția geologilor nu se limitează însă la descoperirea de zăcăminte de minereuri sau filoane de metale. Ei sînt aceia care studiază terenurile de fundație ale marilor construcții. Asemenea studii s-au făcut pentru terenurile de fundație ale marelui funicular din munții Vrancei, a numeroase baraje ca : Porțile de Fier, Valea Drăganului, Valea Sudului și marele baraj V. I. Lenin de la Bicaz, după cum s-au întocmit studii geotehnice pentru sistematizarea porturilor Galați, Brăila, Turnu Severin.

Tot cu ajutorul lor s-au făcut lucrări pentru descoperirea unor noi izvoare minerale în Regiunea Autonomă Maghiară și Iași. În regiunea Iași, de pildă, s-au găsit ape minerale sulfuroase mai concentrate decît cele de la Govora. Pe urmele cercetărilor făcute de geologi se fac foraje pentru apă potabilă și pentru nevoile agriculturii în Bărăgan, Urziceni, Mizil.

★

Și acum, după ce ați aflat cîte ceva despre munca geologilor, nu sînteți de părere că are o parte din farmecul unei excursii în munți ? Cu partea ei de poezie, ca și datorită utilității ei, munca acestor harnici cercetători ai solului și subsolului patriei noastre, acestor neobosiți căutători de comori, este una din cele mai interesante și folositoare activități.

Lucia MANOLESCU

Cooperativa „AUTOMOBILUL"

Reparațiuni generale auto

Sediul central cal. Griviței Nr. 192
Tel. 7.31.39 — 7.73.60

anunță deschiderea — în str. Răducanu Grigore nr. 3 raionul Griviței Roșie — unei secții speciale pentru reparații și întreținerea autoturismelor D.K.W., I.F.A., WARTBURG, secție condusă de tov. Hantz Modesch, specializat la fabrica de automobile D.K.W.

ABONAȚI-VĂ PENTRU ANUL 1958

la publicațiile

UNIUNII SCRIITORILOR DIN R. P. ROMÎNA :

GAZETA LITERARĂ
VIAȚA ROMÎNEASCĂ
UTUNK
STEAUA
IGAZ-SZO
TINĂRUL SCRIITOR
IAȘUL LITERAR
SCRISUL BĂNĂȚEAN
NEUE LITERATUR
NOVI JIVOT

Abonamentele se primesc prin difuzorii voluntari din întreprinderi, instituții și școli, oficiile poștale, factorii poștali, precum și la administrația Uniunii Scriitorilor din R. P. Romînă, șos. Kiseleff nr. 10, raionul I. V. Stalin, București, 3.

TELEVIZOR *Micul* Dulci, dulci vise...

Înainte de culcare, celebrul ucigaș Jimmie Killer mai făcu o mică șuetă cu Nat Gorilla și Beastly John and Soda, faimoșii răpitori de copii. Nu discutau nici despre pictura lui Rafael, despre madonele și copiii Renașterii, nici despre influența muzicii lui Mozart asupra adolescenței lor.

Aflat între cei 130 de ocnași din Woodlake-California, Jimmie Killer era obsedat de lipsa alcoolului. Fața sa lătăreață era întunecată, nasul turtit încerca să-i palpite și falca sa, în greutate de o tonă, tremura de plăcere în timp ce le povestea amicilor cum răsucise gîtul a doi barmani care nu-i pregătiseră bine cocktailul și care — bănuia el — erau spioni ai unei bande rivale. Beastly John and Soda, deși măsura aproape doi metri, se trase politicos de o parte : nu-i plăceau încăierările decît cînd avea de răpit copii, iar acum se temea ca, furat de povestire, Killer să nu-i scape vreo „cazma". În schimb, Nat Gorilla, care, în ciuda numelui său, era mititel și bine frezat, îl aproba zgomotos și spunea mereu.

— Dacă n-o să ne dea whisky, omor un paznic și îi beau sîngele.

— Unde-o fi senatorul nostru ? bombănea supărat Jimmie Killer. Îaș răsuci și lui gîtul, zău, senatorii ăștia s-au stricat : cînd e vorba de lichidat vreun om sau vreo grevă, te cheamă, îți fac comanda, dar cum iese vreun bucluc, se fac că au uitat de tine, și trebuie să treacă un an pînă să te scoată de la pușcărie ! Aș bea acum un butoiaș mic și pe urmă aș spînzura, cu picioarele în sus, o nevastă de senator !

Răpit de pasiunea sa profesională, Beastly John and Soda adăugă iute :

— Da, și unui mucos de moștenitor, în vîrstă de 5—6 ani, i-aș jupui pielea de pe spinare.

Nu se știe de la care din aceste idei a pornit o dezbatere aprinsă; în orice caz o oră mai tîrziu erau toți trei la infirmerie, Gorilla cerînd să-i fie pus la loc osul unui deget sărit din loc. Killer cu un picior scrintit, iar Beastly John and Soda cu fața voalată de sînge. La plecare au încercat să fure un borcan de spirt, s-o violeze pe infirmieră și să-i îndese doctorului capul în buzunarul mare pe care-l avea la halat, dar cu ajutorul a douăzeci de gardieni toate proiectele lor au fost contramandate și cei trei au plecat în căușe la culcare.

Dimineața, Jimmie Killer mai dormea încă, atunci cînd boss-ul de celulă, Big Boy Ben, începu să-i zgîlțîie, înjurînd de mama focului.

Killer se frecă la ochi cu pumnii lui enormi, ca un copil, și înghină dulce :

— Vreau să fac nani. Ce s-a întîmplat ?

— Scoală-te, că... — și Big Boy Ben trînti o înjurătură explozivă.

În clipa următoare, tenul gros al lui Killer se făcu roșu ca sfecla.

— Te rog să nu înjuri — spuse el timid — nu-i frumos, mă faci să mă rușinez — și se acoperi discret cu pătura peste falca lui de-o tonă.

Era o glumă suspectă și Big Boy Ben rămase cu gura căscată.

— Ce-ți veni ? Ai băut ?

Killer, care se sculase, își coborî ochii roșiați și spuse încet, scărpinîndu-se timid pe pieptul lui păros :

— Nu mai beau niciodată alcool. Alcoolul e otravă.

Celălalt, de mirare, îi trase un ghiont formidabil și Killer se prăbuși peste Beastly John and Soda.

— Te rog să nu bați — spuse Killer umil, roșindu-se pînă în albul ochilor — nu e frumos, mămica m-a învățat de mic să nu bat.

Aceste cuvinte deșteptară nu știu ce strună îngerească și în sufletul lui Beastly John and Soda, care începu să plîngă cu lacrimi cît bobul :

— Vreau la mămica mea. Am păcătuit și vreau să fiu de folos semenilor mei...

Gorilla începu să suspine și, din timiditate, se ascunse în spatele lui Beastly :

— Știți, spuse el roșindu-se, pe-a 5-a nevastă a mea am lăsat-o în viață și aș vrea să mă întorc la ea : vreau să-mi slujesc familia și prietenii.

Din ziua aceea, cu excepția lui Big Boy Ben și a încă vreo cîțiva, cei 130 de ocnași sînt niște modele de oameni : nu beau, nu înjură, de ucis nici vorbă, iar atunci cînd văd pe cîmp vreun vrăbioi cu aripioara frîntă sau vreun gîndăcel cu piciorușul rupt, îl pansează.

★

Știu că povestea mea vă poate părea neverosimilă. Dar ea corespunde celui mai pur adevăr. Am citit în revista „Newsweek" de Anul Nou că la Woodlake s-a descoperit un mijloc de reeducare peste noapte a celor mai fioroși delicvenți. Cînd adorm, li se fixează la urechi niște căști radiofonice, prin care o voce dulce și mînglietoare le spune :

„Ascultă, dragul meu eu lăuntric, amintește-ți și dă ascultare... Trăiește fără alcool. Alcoolul e otravă. Nu-mi trebuie alcool. Mă abțin ușor. Alcoolul îmi face scîrbă".

Acest gen de emisiuni începe la 9 și un sfert seara, după ce s-a stins lumina și ocnașii au adormit în pătucurile lor, se repetă mai dulce, mai blînd, la 11, apoi la 12,30 și la urmă, înainte de trezire, la 6. Omul fiind adormit, vocea mînglietoare acționează direct asupra subconștientului :

„Iubire, condu viața mea... Sînt cu adevărat fericit. Îmi dăruiesc viața familiei... Sînt plin de iubire și compasiune pentru toată lumea, așa că, ajută-mă doamne".

Inventatorii ne asigură că visele au fost roze, iar rezultatele — excelente, chiar în cazuri care păreau fără scăpare. În reeducarea oamenilor cred de mult, dar auzind de această reeducare prin somn, mi-au dat lacrimile de emoție; sînt sigur că pușcăriașii care trag aghioasele cele mai serioase vor deveni fruntași ai societății, în vreme ce educația celor care suferă de insomnie mă mai îngrijorează încă.

Cel mai grozav lucru ar fi însă să prindem cît peste noapte la urechile unor cetățeni din marile trusturi de armament, din anumite guverne, comandamente, etc. Am citit de pildă că lui Norstad, șeful militar al N.A.T.O., îi place teribil să doarmă : deci sufletul lui e salvat 100 la sută. Am și pregătit textul, care va fi transmis la orele 12, 2, 4 și 6, în cursul nopții și dimineața :

„Ascultă, dragul meu eu : amintește-ți că înarmările sînt otravă. Mă abțin ușor, înarmările îmi fac scîrbă. Iubire de pace, condu pașii mei în viață, visez pace, visez tratative de dezarmare, visez coexistența pașnică, ah, pacea, pacea ! chiar de mîine încep o viață nouă".

Dacă e adevărat că metoda-i bună, atunci omenirea se poate considera fericită de pe acum ; ori, dacă-i o simplă reclamă... — ei, atunci tot e bine: cetățenii în chestiune vor auzi și noaptea, prin căști, ceea ce le cer imperios milioane de oameni, de dimineața pînă seara.

Sergiu FĂRCĂȘAN

CABINETUL LUI ILICI

În Kremlin — uriaș pentagon arhitectural, plin de palate și biserici, — sămînța de piatră și aur din care s-a născut și s-a dezvoltat orașul Moscova, Lenin și-a petrecut o bună parte din ultimii ani ai vieții. El a sosit aici și a intrat pentru prima oară prin poarta de sub Turnul Troițki la 12 martie 1918 însoțit de soția sa Nadejda Constantinovna Krupskaia și Iacov Mihailovici Sverdlov. În acel început de primăvară moscovită, Kremlinul purta încă urmele vădite ale luptelor desfășurate aici în zilele revoluției.

În același ceas în care Lenin a intrat pentru prima oară în Kremlin, deasupra palatului guvernamental s-a înălțat drapelul tinerei Republici Sovietice care și azi flutură pe cupola albastră.

Au trecut aproape 40 de ani de la acea primăvară din 1918 cînd aici, în camerele unde era folosit cu strictețe ultimul metru patrat de spațiu, se rezolvau problemele cele mai vitale ale Republicii Sovietice, și astăzi, tot ceea ce vedem în jur ne amintește de primii ani ai revoluției socialiste, de Lenin, de tovarășii lui, care și-au împărțit cu el munca în crearea primului stat socialist din lume.

Pătrundem mai întîi în sala de ședințe a Consiliului de Miniștri. La masa învelită cu postav verde — fotoliile ministeriale, iar în capul mesei, sub un acoperămînt de sticlă se află fotoliul lui Vladimir Ilici, primul președinte al Sovietului Comisarilor Poporului. De la moartea lui Lenin, în acest fotoliu n-a mai șezut nimeni. Dar el a rămas pînă azi în același loc, ca o mare dar mută prezență, la toate ședințele miniștrilor sovietici.

Trecem în cabinetul lui Vladimir Ilici.

Facem pasul care ne introduce în această încăpere, cu emoție și sfioșenie. Prima senzație este aceia că ne găsim într-un loc de unde gazda lipsește doar momentan

Cabinetul de lucru al lui Lenin e o încăpere de proporții mijlocii, în care totul e în așa fel aranjat încît să creeze ambianță și să permită desfășurarea unei încordate munci intelectuale. Pereții sînt căptușiți cu rafturi de cărți (ghidul afirma că biblioteca lui Lenin cuprindea 2000 de volume) și hărți geografice. Enciclopedii, dicționare, literatură politică și beletristică. Cele cîteva cărți pe care le tragem din rafturi pentru a le privi ne dezvăluie: Operele lui Marx în germană, Pușkin, Dobroliubov, Nekrasov, Cernîșevski... Un dicționar bulgaro-francez aflat pe o etajeră conține pe coperta interioară dedicația și semnătura lui Dimitrov.

Pe biroul modest, vedem creioanele și tocurile de scris, telefoanele, o lampă și un abatjour. Două lumînări într-un sfeșnic, puse acolo pentru a fi aprinse în cazul întreruperii luminii electrice, ne fac ca într-o singură clipă, sub pleoapele ochilor închiși să le vedem aprinse, licărind palid, luminînd calm fruntea lui Ilici, aplecat, cu ochii încrețiți de efort, asupra hîrtiei de scris.

În timpul intervenției armatelor imperialiste asupra tinerei Republici Sovietice, peretii cabinetului lui Lenin erau așa de plini de hărți încît la deschiderea frontului turc nu s-a mai găsit loc pentru afișarea noii hărți, decît pe firida sobei. În anii aceia grei, cînd Kremlinul se prefăcuse într-un fel de Smolnîi al Moscovei, cînd de pretutindeni veneau delegații de muncitori și țărani, trimiși ai uzinelor și armatei, voluntari care cereau să fie trimiși pe fronturile de luptă cu intervenționiștii, de aici, din acest cabinet au izvorît nesecate, — încrederea și optimismul. Aici a dictat Lenin la 18 martie 1918 celebrul articol „Sarcinile imediate ale puterii sovietice" în care răsuna fermitatea cuvintelor: „Noi, partidul bolșevicilor am convins Rusia. Noi am cucerit Rusia de la bogați pentru săraci, de la exploatatorii pentru muncitori. Acum noi trebuie să conducem Rusia!". Aici se năștea acea încredere de nebiruit care, colosală ca o forță primogenă a unei noi creații a lumii, s-a dovedit mai puternică decît tot asaltul lumii vechi.

Luminările acelea care au ars în timpul întreruperii curentului, au rămas martorii genezei acestei mari forțe. Și cu toate că între ele și candelabrul electric, aflat tot aici, în ramurile căruia se aprindeau două lămpi electrice — lămpile lui Ilici, (candelabrul a fost dăruit lui Lenin de către muncitorii Moscovei), — e o distanță de secole, contopite în aceeași înfrățire, aceste două izvoare de lumină au ajutat la crearea viitorului.

Ne aflăm în cabinetul lui Lenin, în fața mesei lipită de biroul lui, alături de fotoliile în care se așezau cei invitați la el. Aici, Lenin s-a întreținut cu Maxim Gorki, cu Pavlov, cu academicieni, cu țărani, cu muncitori și activiști de partid. Într-un colț, răsădit într-un hîrdău de lemn, proaspăt udat, se află palmierul verde, — obiectul unei permanente grijii din partea lui Vladimir Ilici.

Cele două becuri mici, discrete, cu globurile prelungite spre tavan, amintesc și de faptul că aici, pe masa din fața biroului, Krjijanowski a desfășurat planul electrificării întinsei țări a Sovietelor pe care, în anii aceia de greutăți, de foamete și ruină, Herbert Wells, scriitorul englez, șezînd la aceeași masă, l-a socotit de domeniul utopiei, pentru ca mai tîrziu — amuțit de uimire (amuțise probabil, căci deși văzuse cu ochii lui producerea contrariului n-a desmințit cartea sa antisovietică), — să asiste la realizarea practică a acestui plan uluitor prin proporțiile sale.

Au rămas însă, luminările și candelabrul de lemn din cabinetul lui Lenin, martorii pătrunderii „lămpii lui Ilici" pînă în cel mai depărtat colț al întinsului pămînt sovietic.

Am vrea să ne așezăm la masa învelită cu postav roșu din fața biroului lui, să-l așteptăm să vină. E atîta liniște și atît de vie e prezența lui aci, în cabinetul de unde a condus tînăra Republică Sovietică în cei mai grei ani ai ei, încît dorința noastră nu ni se pare efectul unei mistificări. Am așteptat în tihnă... Prin cele două ferestre care dau în curtea interioară a Kremlinului am privit îndelung grădinița cu brazi tineri și turnul porților Troițki prin care Lenin a pătruns pentru prima oară în Kremlin.

Aici s-a întors, după atentatul din august 1918, grav rănit de gloanțele trase în el de o mînă ucigașă în timpul unui miting de la uzinele Minchelsohn, și a scris pe buletinul medical asupra sănătății sale: „Rugămintea mea cea mai fierbinte e să nu fie deranjați doctorii cu telefoane și întrebări".

Ne îndreptăm prin coridorul îngust care duce spre apartamentul lui Lenin. Cu modestia interioarelor în care a trăit Lenin, ne-am obișnuit. Patul simplu de fier nichelat, masa de lemn cu tocurile școlărești pe ea, mobilierul mai mult decît lipsit de orice pretenții, tocmai aceste lucruri simple ne încredințează că aici a trăit Lenin. Un singur lux, în toată casa: luxul cărților. Aici ele sînt de întîlnit pretutindeni, ca aerul, ca lumina. În tovărășia lor, Lenin și-a petrecut aici convalescența, lucrînd asupra ultimelor sale articole. Bucătăria mică, unde Vladimir Ilici dejuna împreună cu soția sa, Nadejda Constantinovna și cu sora sa Maria Ilinicina, ne amintește un episod din filmul „Lenin în 1918", unde Vladimir Ilici e filmat discutînd cu Sverdlov.

La 15 mai 1923, Vladimir Ilici a părăsit acest apartament mutîndu-se nu departe de Moscova, în satul Gorki.

La 19 octombrie 1923 el s-a întors pentru ultima oară aici, a stat cîteva ceasuri în cabinetul său, și-a revăzut locuința și s-a întors la Gorki.

De atunci n-a mai revenit la Kremlin. Și totuși, știind aceasta, cînd ieșim din nou în coridorul care duce spre cabinetul lui, privim lung în așteptare, de parcă acum s-ar deschide ușa capitonată... Atît de vie e aici, prezența lui Ilici de mult dispărută.

Ioan GRIGORESCU

Linia „Maginot" se reface!

În presa franceză au apărut informații în legătură cu punerea în funcțiune a unor fortificații din vechea linie de apărare „Maginot".

Nu ne amintim ca problema refacerii liniei „Maginot" să se fi discutat în cadrul ultimei conferințe a N.A.T.O. de la Paris. Să fi vrut oare guvernul francez să facă o surpriză prin aceasta partenerului ei din N.A.T.O., R. F. Germană?

Revanșarzii de la Bonn ar putea și ei să înceapă refacerea liniei „Siegfried".

Armonie atlantică...

Secret

D. Joseph W. Martin, membru al Camerei Reprezentanților a S.U.A., a declarat că motivul pentru care Uniunea Sovietică a fost prima care a lansat satelitul artificial a fost faptul că sovieticii „au furat secretele Statelor Unite".

De ce nu au lansat americanii primul satelit din moment ce cunoșteau secretul?

Poate pentru ca să păstreze secretul lui!...

Posibilități imediate

Generalul maior Bernard Schriener este comandantul șef al secției de proiectile din cadrul aviației americane. În această calitate el are dreptul să spună tot ce-i trece prin minte pentru a obține mai mulți dolari din partea Congresului american.

Iată, de exemplu, ultima sa declarație, în relatarea agenției „France Presse". Aceasta a afirmat că aviația americană ar putea întreprinde imediat următoarele acțiuni:

— Să lanseze un satelit pe orbita sa, cu ajutorul unui proiectil „Thor" și celei de-a doua trepte a sa;

— Cu ajutorul celei de-a treia trepte, proiectilul ar putea fi îndreptat spre lună, într-un viitor destul de apropiat;

— Un model puțin îmbunătățit ar putea face zboruri de recunoaștere în Marte sau Venus;

— Un proiectil intercontinental ...ar putea purta un călător în jurul lunii și reveni pe pămînt.

Un singur lucru nu poate aviația americană încă: să construiască un proiectil care să realizeze cele de mai sus...

Dacă...

Ziarul „New York Herald Tribune" a publicat o informație în care relatează: „Un om de știință afirmă că S.U.A. au risipit bani și energie timp de cinci ani pentru cercetări în legătură cu o problemă rezolvată de comuniști.

Statele Unite, arată ziarul, au cheltuit 200.000 dolari pentru proiectarea unui aparat de tradus, ca să descopere ulterior că o publicație sovietică a dezvăluit rezultatele cercetărilor în acest domeniu mai înainte de începerea proiectării în S.U.A.

Dacă erau mai puțin îngîmfați cîștigau și timp și bani...

Anchetă concludentă

Televiziunea franceză a organizat un concurs-referendum printre telespectatori.

A fost vorba să se formuleze, în ordinea preferinței, 10 urări pe care fiecare dintre cei interogați ar dori să le vadă realizate în 1958.

Prima urare, care a fost formulată de către imensa majoritate a celor anchetați, a fost: „Pace în Algeria".

RACHETA FOTONICĂ

(Urmare din pag 1-a)

gîndit la cele mai rapide particule cunoscute astăzi: la FOTONI, care compun razele de lumină și care călătoresc prin spațiu cu viteza uriașă de 300.000 de kilometri pe secundă. Cu cît viteza jetului crește cu atît raportul maselor devine mai puțin important.

O rachetă care ar poseda o sursă puternică de fotoni, ar putea atinge vitezе imense, de neimaginat.

Această idee a apărut la început utopică, deoarece la rachetele actuale cu combustibil chimic s-au realizat forțe de împingere de ordinul zecilor și sutelor de tone, iar presiunea luminii este atît de mică, încît a fost o mare cucerire a științei atunci cînd Lebedev a putut să o pună în evidență cu ajutorul unei moriști extrem de ușoare, închisă într-un balon cu vid.

Stadiul actual al cercetărilor teoretice permite să se prevadă posibilitatea de a se crea cu ajutorul acceleratorilor de particule surse de fotoni suficient de puternice pentru propulsia rachetelor.

Navele cosmice vor fi propulsate în prima fază a călătoriei lor de către rachete „clasice" cu combustibil chimic sau atomic, pînă la ieșirea de sub influența cîmpurilor gravitaționale puternice (pentru a ieși din sistemul solar este necesară o viteză de 16,7 km pe secundă, care se poate obține cu ajutorul mijloacelor „clasice").

În a doua fază, astronava aflată în spațiul interstelar unde cîmpurile gravitaționale sînt foarte slabe, va putea fi accelerată la viteze uriașe, cu ajutorul propulsorului fotonic.

Cît timp va dura o călătorie în cosmos?

În aceste condiții astronavele vor putea călători cu viteze comparabile cu viteza luminii, iar explorarea spațiilor interstelare devine o chestiune de ani... însă numai pentru stelele apropiate. Ce ne facem însă cu distanțele de ordinul sutelor și miilor de ani lumină care ne despart de corpurile cerești mai îndepărtate, ca să nu vorbim despre milioanele de ani lumină pînă la alte galaxii? Iată cîteva date: Proxima Centauri se află la 4,3 ani lumină, centrul galaxiei noastre se află la 60.000 de ani lumină, nebuloasa Andromeda la 1,5 milioane de ani lumină.

Este oare necesar să concepem astronave pe care familii de astronauți să trăiască întreaga lor viață, generație după generație, astfel încît la destinație să ajungă abia descendenții îndepărtați ai celor care au pornit?

Răspunsul definitiv la această întrebare nu a fost încă dat.

Ceea ce se știe pentru moment este că calculele făcute pe baza teoriei relativității a lui Einstein duc la rezultate care apar ca paradoxale, însă care pun baza unor prevederi extrem de optimiste pentru durata zborurilor cosmice.

Această teorie demonstrează că, în sistemele care se mișcă cu viteze mari, timpul se scurge altfel, și anume mai încet.

Astfel fenomenele de pe astronava noastră ultrarapidă se vor petrece cu altă viteză decît pe pămînt. Numărul bătăilor de inimă pe minut și al respirațiilor astronauților va fi mai redus. Reacțiile chimice se vor petrece mai lent. Pe scurt, aceștia vor îmbătrîni mai încet.

Apare astfel noțiunea de timp propriu al astronavei. S-a calculat astfel că o călătorie pînă la Proxima Centauri va dura 3,6 ani proprii, în timp ce pe pămînt vor trece 6 ani. Aceasta înseamnă că astronauții noștri se vor întoarce după 12 ani, îmbătriniți însă numai cu 7,2 ani.

Continuîndu-se aceste calcule uluitoare, s-a ajuns la concluzia că în timpul călătoriei pînă la nebuloasa Andromeda astronauții vor îmbătrîni numai cu 25 de ani, iar o călătorie pînă la limitele universului cunoscut va dura 42 de ani (în timp ce pe pămînt se vor scurge însă 3 miliarde de ani).

Nu știm dacă aceste calcule se vor adeveri.

Dacă aceasta se poate aplica și asupra rachetei fotonice și a ocupanților săi, dacă aceștia, aduși la o viteză de ordinul vitezei luminii nu vor suferi nici un fel de „neplăceri" (dezintegrîndu-se, de exemplu), putem afirma împreună cu savantul german E. Sänger că: ....nu trebuie să ne resemnăm. Universul cel nesfîrșit este destul de mic, pentru ca fiecăruia din noi personal să-i fie posibil să ajungă pînă la granițele sale. Omul poate realiza orice".

Ing. A. SCHWARTZ

SVEIK IN AMERICA

— Iată, v-am crescut un cîine foarte simpatic, special pentru sputnikul vostru.

(Din ziarul israilean „Glasul poporului").

DE PRETUTINDENI

INGINERUL polonez Stankiewicz a izbutit să descopere un lichid care are proprietatea ca orice hîrtie, chiar și de ziar, muiată în el timp de cîteva minute, să devină sonoră. Se pot imprima pe ea, prin intermediul fotocelulei electrice, orice fel de sunete, care pot fi îndată reproduse.

UN CAZ deosebit de interesant, care n-a putut fi explicat de medici, s-a petrecut în Franța. Într-un spital a fost internată o tînără fată de 16 ani, care este incapabilă să simtă vreo senzație de durere. Altfel, fata este absolut normală și nu suferă de nici o boală.

UN COLECTIV de savanți sovietici a calculat că primul automobil atomic — care în curînd nu va fi o raritate — va consuma 60 de grame de uraniu la 100.000 kilometri. Un automobil obișnuit consumă pe aceeași distanță între 10.000 și 11.000 tone de benzină!

PENTRU prima oară s-a reușit să se obțină în Tibetul de vest, la o altitudine de 5.000 m., o recoltă de orz și diferite legume.

PROFESORUL Kurt Decker din München a inventat un aparat electronic, care permite fotografierea creierului uman. Operația se face cu ajutorul heliului care se introduce în creierul pacienților.

ÎN R. D. GERMANĂ au fost imprimate în ultima vreme încă 50 de volume de literatură și știință pentru orbi. În plus s-au editat numeroase opere pe bandă de magnetofon, tot pentru uzul orbilor.

UN COLECTIV de cercetători științifici ai Institutului de patologie generală și experimentală al Academiei de medicină din Wroclaw, a construit un nou dispozitiv pentru cercetarea inimii: vectograf de perspectivă. Deosebirea între un vectograf și electrocardiograful (aparat obișnuit de cercetare a inimii) constă în faptul că primul transmite medicului rezultatele funcționării inimii sub forma unei figuri geometrice, mai ușor de citit și cu rezultate uniforme, iar în plus costul este cu mult mai redus.

ALBINELE reușesc să mențină o temperatură constantă în interiorul stupilor. Pentru a ridica temperatura, ele se apropie și produc căldură prin oscilații musculare și tremurînd din aripi. Pentru a coborî temperatura ele pun în acțiune un sistem foarte complicat de evaporare a apei.

DUPĂ ultimele aprecieri, Everestul nu este cel mai înalt pisc din lume. Acest titlu se cuvine, după cele mai recente descoperiri, unui munte din masivul Tibetului și anume Machin Pomra, a cărui altitudine se pare că depășește 9.000 m.

ÎN PREZENT există pe glob 60 de orașe care au peste un milion de locuitori. Cele mai multe din aceste orașe se află în America, Europa și Asia: cîte 19 din fiecare continent (ce coincidență!).

O UZINA din Olanda a început fabricarea unor paturi speciale pentru bolnavii de reumatism. Aceste paturi sînt încălzite cu ajutorul apei calde.

INDUSTRIA franceză produce țesături care nu se udă și nici nu se mototolesc. Cerneala aruncată pe o asemenea țesătură alunecă fără a lăsa vreo urmă.

UN GRUP de savanți de la Universitatea din Tartu (R.S.S. Estonia) a creat un aparat care permite să se înregistreze în mod automat și simultan, tensiunea, pulsul și respirația.

UN SAVANT olandez, dr. B. J. Coletie, care a făcut numeroase și îndelungate cercetări, a declarat că Olanda se scufundă cu 25 de centimetri la 100 de ani.

O TÎNĂRĂ franțuzoaică din Tulle a fost condamnată de un tribunal pentru deteriorarea căilor publice. Această „deteriorare" constă din inscripția „Pace în Algeria", pe care o scrisese pe zid. Oare, dacă ar fi scris „Trăiască N.A.T.O.", zidul ar mai fi fost „deteriorat" pentru autoritățile franceze?

ÎN IUGOSLAVIA se pare că trăiește omul cel mai greu și cu cea mai mare talie din lume. Este vorba de Nikola Albu, (213 kg), de meserie manechin. La o expoziție recentă, el a prezentat modele pentru bărbații cu „talie mare".

SCĂPAT dintr-un circ, hipopotamul Poppea s-a plimbat vreo jumătate de oră prin piața catedralei din Milano. Pînă la sfîrșit el a fost „convins" de un grup de polițiști să-și reia locul în cușca sa după ce a fost „momit" să se apropie de ea cu o bucată de pîine în greutate de 5 kg.

MEDICII de la maternitatea Keb din Republica Cehoslovacă au reușit să mențină în viață un făt care la nașterea sa (prematură) cîntărea 750 grame. După 14 săptămîni părinții primiră copilul înapoi. El cîntărea acum 2,800 kg. și promitea să se dezvolte normal.

ÎN ULTIMII 10 ani aproape două milioane de italieni și-au părăsit țara, emigrînd mai ales în America și Australia.

OAMENII de știință afirmă că și plantele percep muzica. Există specii care reacționează pozitiv la sunete muzicale. O anumită specie de mimoză își accelerează creșterea cînd în apropierea ei răsună cîntec de vioară.

TREI ingineri elvețieni au realizat un nou tip de mașină de semănat. Agregatul amestecă printr-un procedeu simplu semințele cu apă sau cu alt lichid. Astfel se obține o răspîndire uniformă a semințelor și se împiedică împrăștierea lor de vînt. Lichidul de semințe poate fi amestecat cu îngrășăminte artificiale sau alte substanțe (insecticide sau stimulatoare de creștere a plantelor).

ÎN R.D. GERMANĂ a fost prezentată recent o invenție extrem de originală: un ac de descusut. Acest ac se montează la mașina de cusut în locul acului obișnuit și desface cusătura cu aceeași viteză cu care se execută cusăturile.

LA UZINA constructoare de mașini grele din Colomna (U.R.S.S.) se utilizează o instalație specială de televiziune. Fără a se depărta de la pupitrul de comandă, operatorul poate urmări funcționarea strungului.

„Să nu se mai repete niciodată"

Lupta pentru interzicerea armelor atomice și încetarea experimentării lor, ia proporții tot mai mari în întreaga Japonie. Faptul e explicabil: Japonia e nu numai singura țară care a cunoscut grozăviile bombardamentului american atomic de la Hiroșima și Nagasaki, dar ea are și azi de suferit de pe urma experiențelor cu arma atomică, efectuate de S.U.A. și Anglia în Oceanul Pacific, la o distanță relativ mică de insulele nipone.

Azi, după aproape 13 ani de la groaznicul bombardament mai există în Japonia 9.000 de „expuși", care, pentru că se aflau în apropierea locului unde a explodat bomba, mai suferă greu din cauza efectelor grave ale radiațiilor.

De aceea, manifestațiile populare împotriva armelor atomice îmbracă în Japonia cele mai diverse aspecte. Iată una cu totul remarcabilă. O femeie curajoasă, d-ra Sumiko Furutski, martor ocular al bombardamentului din Hiroșima și care a scăpat din acest infern ca prin minune, a creat, împreună cu elevele de la cursul ei de dans, un balet intitulat „Să nu se mai repete niciodată!". Ea prezintă acest balet în fiecare an, cu prilejul tristei aniversări, în fața unei săli tixite de spectatori emoționați pînă la lacrimi.

În fața clădirii unde are loc spectacolul se adună de fiecare dată mii și mii de oameni, care n-au mai încăput în sală, într-un adevărat miting de protest împotriva folosirii și experimentării armelor ucigașe. De îndată ce reprezentația s-a sfîrșit, ei pornesc, împreună cu spectatorii și actorii, la o impresionantă manifestație.

SĂPTĂMÎNA INTERNAȚIONALĂ

Ca un bulgăre de zăpadă ce se rostogolește și se transformă într-o avalanșă în stare să dărîme totul în calea ei, așa se întîmplă și cu ideea tratativelor, idee ce a cuprins masele și este capabilă să distrugă orice obstacole ridicate în drumul ei.

Mesajele adresate săptămîna aceasta de N. A. Bulganin șefilor de guverne ale statelor N.A.T.O. se fac ecoul dorinței popoarelor și propun o întîlnire la cel mai înalt nivel, prevăzînd și o serie de probleme concrete care ar putea fi discutate la această întîlnire.

Tot în această săptămînă Eisenhower a răspuns la mesajul din decembrie al lui N. A. Bulganin: după cum anunță însă agențiile de presă, răspunsul ar fi valabil și pentru cel de-al doilea mesaj. Mai puțin concret decît mesajul sovietic, mesajul american respinge o întîlnire la cel mai înalt nivel, propunînd o întîlnire la nivelul miniștrilor de externe (asemenea întîlniri, dată fiind metoda obstrucționistă a lui Dulles, n-au dat roade în trecut) nu e de acord cu propunerile sovietice pentru ordinea de zi, propunînd în schimb o ordine de zi irealizabilă. Este suficient să pomenim în acest sens propunerea de a se discuta, de pildă, regimurile țărilor de democrație populară, un act de imixtiune în afacerile interne ale unor state suverane, lucru care au încercat, fără reușită însă, a-l strecura și în 1955 la conferința de la Geneva. Or, este limpede că o condiție principală a asigurării succesului tratativelor o constituie necesitatea ca Statele Unite și alte țări capitaliste să pornească de la ideea existenței statelor socialiste și a coexistenței pașnice între cele două sisteme.

Răspunsul lui Eisenhower care, datorită presiunii opiniei publice mondiale vorbește despre tratative, este în fond un răspuns negativ. De altfel, faptul că S.U.A. refuză tratativele este consemnat de agențiile de știri americane. „S.U.A. vor depune eforturi pentru a calma orice entuziasm în vederea organizării unei conferințe la cel mai înalt nivel în viitorul apropiat", anunță „Associated Press". „În cadrul unui raport secret prezentat Comisiei pentru Afaceri Externe a Camerei reprezentanților, J. F. Dulles s-a opus categoric unei conferințe la nivel înalt" — declară „United Press". De altfel aceeași agenție susține că S.U.A. n-au interes să se grăbească cu tratativele atît timp cît sovieticii sînt superiori. Să ne fie permisă atunci întrebarea: de ce au fugit Statele Unite de tratative atunci cînd li se păreau că sînt ele superioare?

Oricum o întorci vezi acest lucru: S.U.A. refuză tratativele. Mai înainte, sub sloganul „nu avem nevoie, sîntem superiori", iar astăzi: „nu avem nevoie sîntem inferiori, trebuie să așteptăm să reciștigăm superioritatea. Nu putem duce tratative decît de pe poziții de forță".

Vor mai reciștiga vreodată S.U.A. superioritatea? Să apelăm puțin la istoria ultimilor 13 ani. Aveau S.U.A. monopolul atomic? Îl aveau, dar l-au pierdut. Mai mult încă, cercetătorii sovietici i-au și depășit pe cei americani. Dovezi: prima centrală atomo-electrică au construit-o sovieticii; cel mai mare sincrofazotron există în U.R.S.S.; savanții sovietici au experimentat bomba termonucleară înaintea celor americani. În ceea ce privește rachetele și sateliții: s-au lăudat americanii că vor lansa ei primul satelit? Rezultatul: sovieticii au lansat doi sateliți, în timp ce satelitul american încă nu și-a luat zborul.

Ziarul vest-german „Westfalische Rundschau" scrie că „politica de pînă acum față de U.R.S.S. s-a limitat la măsuri de înarmare". Într-adevăr în ultimii șapte ani Statele Unite au cheltuit fantastica sumă de 225 miliarde dolari pentru înarmări (cu această sumă fiecare familie de pe glob ar fi putut avea un automobil personal) ca să-și mențină „superioritatea". Rezultatul este în defavoarea lor. Săptămîna aceasta Eisenhower a cerut Congresului mărirea și mai mult a bugetului militar, pentru a reciștiga „superioritatea". Este acest lucru posibil? Să ne adresăm însăși specialiștilor americani. Iată ce spune cel mai calificat dintre ei, dr. Teller, supranumit „părintele bombei cu hidrogen":

„În momentul de față se pare că nu ne aflăm înaintea rușilor... Progresul sovieticilor dovedește că concurenții noștri înaintează cu o viteză impresionantă. Este aproape sigur că ei ne vor întrece în următorii cîțiva ani. Să examinăm această situație într-un mod mai concret. Avem suficiente dovezi că tineretul rus, între vîrsta de 12 și 20 de ani, se bucură de un învățămînt tehnic mai bun decît tineretul nostru. Acești tineri vor deveni peste zece ani oameni de știință foarte activi. Deoarece timpul de pregătire în învățămîntul științific este de lungă durată, este probabil că nu vom putea împiedica pierderea poziției noastre...".

Același lucru îl confirmă și cunoscutul comentator politic al ziarului „New York Herald Tribune", Walter Lippman care, referindu-se la discrepanța dintre progresele obținute de U.R.S.S. și S.U.A. în domeniul tehnico-științific, scrie: „Este aproape sigur că în anii imediat următori, discrepanța se va adînci și mai mult".

Atunci folosesc mărirea cheltuielilor militare la altceva decît la îmbogățirea trusturilor de armament și la încordarea tensiunii internaționale? Președintele Eisenhower vorbește de pace, și declară că nimeni în S.U.A. nu vrea un război nuclear. Atunci? Dar mai bine să lăsăm să răspundă cunoscutul scriitor englez Priestley:

„Dacă nimeni nu vrea un asemenea război, nimeni nu ar trebui să cheltuiască timp sau bani în vederea pregătirii lui.

Dacă declar că nu vreau să dau foc casei mele și totuși, de fiecare dată cînd veniți să mă vedeți, găsiți cît mai multe camere pline de materiale inflamabile, și vedeți că cheltuiesc tot mai mulți bani pe bidoane de petrol și parafină, surcele și iască, veți ajunge repede la concluzia fie că sînt un mincinos, fie că nu-mi dau seama ce fac.

...Vrem să protejăm omenirea împotriva comunismului rus, îmi spuneți. Bun!... Cu cît America este însă asociată mai mult în mintea oamenilor cu risipa fantastică de bani și efort destinată bombelor și rachetelor uriașe, cu atît mai mult este probabil că ideea comunistă va avea succes și cu atît mai eficace devine propagarea ei" *(din ziarul „Reynolds News").*

Orice comentariu în plus este de prisos.

Gh. IOSUB

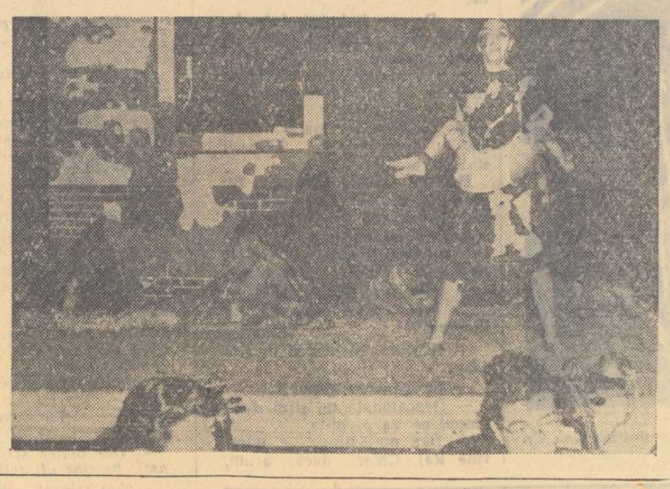

FLORARIA „CODLEA"

București, Bd. N. Bălcescu Nr. 7 Tel. **6.15.54**

PREZINTĂ

expoziția cu vînzare de flori și plante decorative

Permanent aprovizionată cu flori de calitate excepțională din serele Codlea

Serviciu la domiciliu

INTILNIRE CU RAJ KAPOOR

Revederea noastră, după întîlnirea la aeroport, nu a fost chiar atît de ușoară. Așteptați la „Athenée Palace" de către reporterii ziarelor, televiziunii, radioului și Agenției române de presă, oaspeții indieni s-au aflat în situația dificilă de a răspunde tuturor cîte ceva „în exclusivitate". Intrucît cotidienele urmau să epuizeze încă de marți noutățile, în convorbirea solicitată pentru cititorii revistei MAGAZIN ne-am îndreptat în deosebi asupra cîtorva probleme cinematografice.

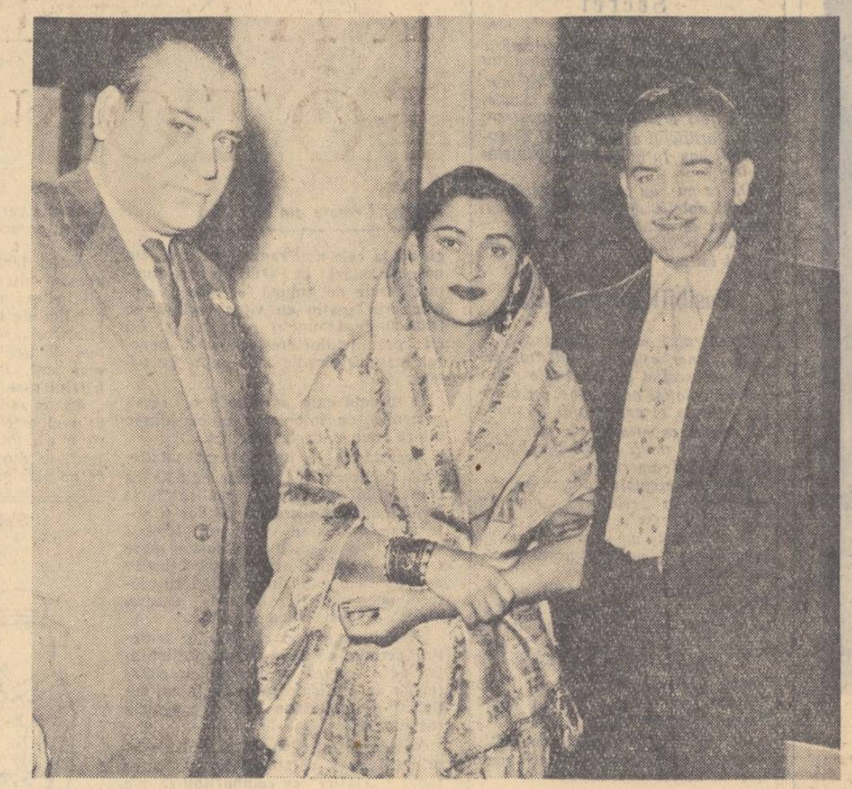

De la stînga la dreapta: *dl. Bakshi Babrag, d-na Krishna Kapoor și Raj Kapoor*
Fotografia: Mihai POPESCU

— Fără îndoială, primul în măsură să aprecieze filmele dvs., d-le Kapoor, este publicul indian. Ne puteți spune cum primesc compatrioții dvs. filmele pe care le produceți și le interpretați?

— Incep cu „Aag" (Văpaia) primul film produs, regizat și interpretat de mine. El datează din 1947.

— Subiectul?

— Este povestea unui tînăr care luptă împotriva conservatorismului din viața familiei indiene. Acest băiat vroia să devină actor de film, dar s-a lovit de opoziția familiei, care pretindea că nu este o meserie onorabilă. Băiatul s-a revoltat împotriva canoanelor și, trecînd peste greutăți, a ajuns un mare actor. Felul în care filmul a fost primit de public mi-a dat curaj să continui.

— Rezultatul?

— „Ploile". O emoționantă poveste de dragoste în munții Kașmirului, care a rulat doi ani incontinuu la Calcutta și 15 săptămîni la Bombay.

— Și apoi?

— „Vagabondul", care mai rulează și astăzi pe ecrane în India. După acesta, încă două și „Micul lustragiu", pe care cred că l-ați văzut, el a rulat după cîte știu și în țara dvs. „Micul lustragiu" este numai produs de mine. Nu joc nici un rol. Regia o semnează primul meu asistent. Filmul este considerat unul din cele mai mari succese ale cinematografiei indiene și acasă și la Cannes, unde a fost premiat.

— Dar pe dvs. care v-a satisfăcut cel mai mult?

— Vă referiți la mine ca interpret, producător sau regizor?

— Ca actor, să zicem.

— Sincer vorbind, încă nu m-a satisfăcut nici unul. Eu cred că un actor încetează să mai fie actor din clipa în care e pe deplin mulțumit de propria sa creație. Personal, doresc în permanență să-mi perfecționez jocul. Totuși, dacă ar fi să aleg dintre personajele interpretate, cele din „Vagabondul" și din „Vălul nopții" mi-au plăcut și mie.

— Despre „Vălul nopții" nu ne-ați spus nimic.

— Intr-adevăr. Incă nu v-am vorbit, tot astfel cum nu v-am vorbit nici despre filmele pe care nu le-am produs eu, ci alte case de filme indiene și în care nu fac decît să joc cîte un rol. Spre exemplu, în prezent lucrez la opt filme pentru diferiți producători. E cu neputință să le amintim pe toate. Despre „Vălul nopții" însă sînt sigur că ați auzit întrucît el a fost premiat recent la Festivalul Internațional de la Karlovy-Vary.

— Ce rol interpretați în „Vălul nopții"?

— Pe un tînăr țăran. După cum vedeți pînă acum am fost cam... de toate.

— In schimb totdeauna ați fost un erou tînăr.

— Desigur, vîrsta...

— Se pare totuși că nu numai vîrsta este comună eroilor dvs. Urmăriți oare să creați un anume caracter?

— Observația dvs. corespunde intențiilor mele. In filmele pe care le produc, mai bine zis între eroii mei, există multe legături și apropieri. Tipul pe care mă străduiesc să-l creez întotdeauna este omul simplu, cu profunde trăsături umane, care se identifică emoțional cu caracterele foarte multor oameni, ale oamenilor de rînd. Și nu numai eroii, ci și subiectele filmelor au în esență ceva ce le apropie. Sînt subiecte inspirate de viața obișnuită fiecăruia. Revenind la tip, el reprezintă simplicitatea și sinceritatea — adevărul. Acest adevăr din el îi dă tăria să lupte — oricare ar fi peripețiile filmului — împotriva tuturor obstacolelor pe care, înfruntîndu-le el se oțelește. Eroul meu are trăsături de caracter, cum am zis, cu care spectatorul se identifică ușor, pentru că rîsul meu este rîsul vostru și lacrimile mele sînt aceleași cu ale tuturor. Așa va fi și eroul filmului „Poznașul" al cărui subtitlu, dacă vreți, va fi „o poveste cu lacrimi și zîmbete".

— Totuși, în viață, nu toate întîmplările sfîrșesc cu zîmbete...

— E adevărat. Am să vă citez însă destinul unui film care se termină trist. Filmul „Un suspin". Interpretam acolo un tînăr care moare de tuberculoză. Și filmul... a căzut. Spectatorilor indieni nu le place să-l vadă pe Raj Kapoor murind!

— Interesant.

— Trebuie să precizez că numai filmul n-a plăcut. Muzica lui a avut și are încă mare succes.

— Pentru că ați recunoscut o filiație de caracter între eroii dvs, am vrea să știm dacă ea nu determină și un anume stil de joc?

— Cît privește stilul meu, pot spune că nu am nici un stil. Joc întotdeauna cît se poate de simplu și de sincer. Eroii mei mă îndeamnă la aceasta. Incerc să-i fac înțeleși de absolut oricine și de oriunde. De pildă, „Poznașul", pe care am intenția să-l fac un personaj simbolic. După părerea mea, cinematografiul e dator să acționeze prin simbol, pentru a înlocui cuvintele.

— Pentru că v-ați referit la simbol, utilizarea elementelor de folclor, atît de frecventă în filmele dvs., urmărește acest scop?

— In filmele mele mă întemeiez pe basme populare, pe mitologia indiană, pe tot ceea ce exprimă sufletul poporului meu. Totuși nu trebuie să credeți că, de pildă, portul eroilor e ceva de basm. Cu excepția marilor orașe, cum sînt Delhi, Calcutta, Bombay, la noi se poartă și astăzi o îmbrăcăminte tradițională care la bărbați, diferă după regiune.

— Despre îmbrăcămintea femeilor, d-nă Krishna, ce ne puteți spune?

— Portul național al femeii indiene, cu splendidele sari pe care le-ați admirat în filme, este același în toată țara. După cum vedeți... bărbații sînt cu moda!

Domnul Bakshi Babrag, rugîndu-ne să adresăm cititorilor salutul său prietenesc, ne-a reamintit că oaspeții se află în căutarea unei interprete pentru filmul „Poznașul", care trebuie să fie o străină.

— Incă n-ați găsit-o... în Rominia?

— Căutăm. Și aici și în alte părți...

— Să vă dăm ajutor?

— Deocamdată nu știm dacă timpul ne va permite.

— Dar nu-i nimic — intervine Raj. Chiar dacă acum, chemați de treburi urgente (am întrerupt filmări ca să răspundem prompt invitației cineaștilor români) vom fi obligați să zăbovim doar cîteva zile, ne vom reîntoarce.

— Curînd?

— Cît mai curînd cu putință!

A. STANCIU și Eugen ATANASIU

Rossana Schiaffino și Marcello Mastroianni *sînt principalii interpreți ai filmului italian „Un hectar de cer". — o poveste din zilele noastre, plină de gingășie.*

Interviu despre teatru în expresul Praga - București

Venind de la Praga, trenul face 36 de ore pînă în Capitala țării noastre și desigur că acest lung timp este petrecut mai ușor dacă în vagonul în care călătorești ai norocul să dai peste cunoscuți sau concetățeni.

Am cunoscut în vagon pe tovarășii **Constantin Șincu**, directorul „Teatrului tineretului" din București și **M. Rubingher**, primul pictor scenograf al aceluiași teatru, care se înapoiau în țară după o călătorie de trei săptămîni la Berlin și Dresda, și apoi la Praga. Curiozitatea, firească gazetarului, m-a împins să aflu care a fost scopul călătoriei acestora, impresiile lor și rezultatele obținute. Am aflat astfel lucruri interesante pe care mă grăbesc să le aduc la cunoștința cititorilor noștri.

Cu ocazia împlinirii a cinci ani de activitate a „Teatrului tineretului" din București, a fost invitat și directorul „Teatrului tinerei generații" din Dresda, care, la rîndul său, le-a chemat pe gazde să-i viziteze la Dresda, spre a contribui astfel și mai mult la dezvoltarea relațiilor culturale romîno-germane, precum și la întărirea colaborării artistice între cele două teatre.

Cu această ocazie, soliii teatrului romînesc de tineret au încheiat un acord pe baza căruia se va face un schimb de informații reciproce permanente cu privire la dezvoltarea dramaturgiei în problemele de tineret din țările respective și cu privire la repertoriul celor două teatre.

Incepînd din acest an se va trece la primul schimb de regizori și scenografi romîni și germani, iar pe la mijlocul lunii iunie se va juca la București piesa „Jurnalul Annei Franck", care va fi pusă în scenă de către Rolf Büttner, directorul „Teatrului tinerei generații" din Dresda, în colaborare cu Helfried Schöbel, regizor principal al teatrului. Este interesant faptul că imediat după încheierea acordului, tov. Rolf Büttner a început minuțios studiul limbii romîne, deoarece el va juca la premieră și în cîteva reprezentații rolul lui Otto Franck, în limba romînă. Repetițiile pentru această piesă vor începe pe la mijlocul lunii mai, cînd artiștii germani vor veni la București.

Tot în cadrul acordului perfectat se prevede că tov. C. Șincu și M. Rubingher să monteze în toamna acestui an la teatrul din Dresda piesa „Sînziana și Pepelea" de Vasile Alecsandri sau piesa „Preludiu" de Ana Novac.

Directorii teatrelor de tineret din R. D. Germană, R. Cehoslovacă și R. P. Romînă au căzut de acord să propună tuturor teatrelor de tineret din țările socialiste organizarea unui festival al teatrelor de tineret. Acest festival ar urma să aibă loc în preajma împlinirii a 40 de ani de la înființarea Comsomolului și va avea o importanță deosebită pentru activitatea artistică a acestor teatre.

Pe lîngă alte noutăți am aflat, printre altele, că „Teatrul tineretului" din București are în perspectivă un acord de aceeași natură cu „Teatrul tineretului" din Sofia, de la care a primit o propunere în acest sens.

Colectivul de conducere al „Teatrului tineretului" fiind de acord cu această propunere, la sfîrșitul acestei luni tov. C. Șincu va pleca la Sofia pentru a perfecta schimbul de experiență dintre teatrele de tineret romîn și bulgar.

Simion SĂVEANU

O nouă premieră la Operă: „FAUST"

Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. va prezenta săptămîna viitoare a treia premieră a actualei sale stagiuni: opera „Faust" de Gounod.

Inspirată după nemuritoarea capodoperă a marelui poet german Goethe, lucrarea lui Gounod a fost construită după un libret de Jules Barbier și Michel Carré, subiectul ei tratînd doar „episodul Margaretei".

Gounod, care în ciuda numeroaselor sale compoziții datorează locul pe care-l deține în istoria muzicii franceze în special operei „Faust", a scris lucrarea în 1859. La noi în țară opera „Faust" a fost reprezentată pentru întîia oară în întregime pe scena Teatrului Național din București, în 1886. In 1922, puțină vreme după înființarea Operei Române, ea a ocupat din nou afișul, distribuția cuprinzînd pe neuitatul George Folescu în Mefistofeles, pe Romulus Vrăbiescu în Faust și pe soprana Alexandra Feraru în rolul Margaretei.

Viitoarea premieră a Teatrului de Operă și Balet, pregătită sub conducerea muzicală a maestrului emerit al artei Jean Bobescu (conducerea muzicală va fi asigurată alternativ și de Robert Rosenstek) și în direcția de scenă a regizorului H. Lupescu, va scoate în relief drama pe care o trăiesc personajele și semnificațiile ei etern umane.

Montarea, prin decorurile realizate după machetele pictorilor scenografi Gh. Moroianu și R. Laub și prin costumele executate după schițele proiectate de Edith Gross și R. Laub, va asigura cadrul adecuat desfășurării acțiunii. Divertismentul de balet (cunoscuta Noapte a Valpurgiei) va fi condus de maestrul emerit al artei Oleg Danovski, corul fiind dirijat de Cornel Trăilescu.

Rolurile principale vor fi interpretate alternativ de Dinu Bădescu, George Corbeni, Nicolae Șerbănescu și Mihail Știrbei (Faust), Viorel Ban, Mircea Buciu, Alex. Enăceanu, N. Florei și N. Secăreanu (Mefisto), Mihail Arnăutu, Octav Enigărescu, N. Herlea, Dan Iordăchescu, Alex. Virgolici (Valentin), Jean Bănescu, Valentin Loghin (Brander), Valentina Crețoiu, Arta Florescu, Cornelia Gavrilescu (Margareta), Zoe Dragotescu-Baboe, Matilda Onofrei, Vera Rudeanu (Siebel) Michaela Botez, Nella Dimitriu și Venera Rogozea (Marta).

De vorbă cu scriitorul Ion Agîrbiceanu

(Urmare din pag. 1-a)

— Dar pe Liviu Rebreanu l-ați cunoscut?

— L-am întîlnit în două rînduri la Sibiu: prima oară, cînd era la începutul carierii sale literare și se pregătea să treacă în Romînia peste „vama cucului"; a doua oară, cînd era naș, iar eu preot botezător al unui copil din vița Rebrenilor.

Eu scrisesem și publicasem înaintea lui trei din romanele mele: „Legea trupului", „Arhanghelii" și „Legea minții". Totuși, am rămas puțin surprins cînd mi-a spus că el a învățat mult din romanele mele. Cred că făcea aluzie la felul de construcție al „Arhanghelilor", care era primul roman mai „stufos" — cum l-a numit H. Sanielevici — din literatura noastră.

— Dar dintre scriitorii mai tineri, pe cine ați reținut?

— Am relevat, de la început ca prozator pe Pavel Dan, iar ca poet pe Mihai Beniuc. Eu am recomandat pentru întîia oară să se editeze volumul de proză „Urcan bătrînul" al lui Pavel Dan. Cînd l-am cunoscut personal, Pavel Dan se trata de o boală grea, fără scăpare, într-un spital din Cluj. Imi spunea că dacă s-ar face sănătos, ar studia medicina și și-ar jertfi viața pentru ușurarea suferințelor celor bolnavi.

Dintre poeții și mai tineri — a treia generație de la începuturile mele literare — m-am oprit mult asupra puținelor versuri ale lui Nicolae Labiș. Tragica lui moarte e și o tragedie a poeziei noastre contemporane, căci fără îndoială am pierdut în el un foarte talentat poet. Am tăiat din reviste cîteva versuri postume ale lui și le recitesc din cînd în cînd.

Cum a început Ion Agîrbiceanu să vorbească despre satul său, nu mai știu. Dar ce a spus și cum a spus, despre aceasta stă mărturie nelipsitul blocnotes al reporterului.

— Satul meu natal e Cenadea, comună mare, din fostul județ Alba, pe o vale ruptă din Tîrnava Mare. A fost, de cînd îl știu un sat cu uliți largi, cu case de zid, cu puține acoperișuri de paie chiar înainte cu 70 de ani. L-am descris mai amănunțit în romanul „Legea minții". Așezarea, peisajele din schițele și povestirile mele, sînt toate descrise după cele locale: hotarul, pădurile, turmele, cirezile, anotimpurile — toate au culoarea locală a primelor impresii din copilărie.

Cele dintîi tipuri din schițele mele — Cula Nereut, Căprarul, Dan jitarul și altele — au pornit toate de la oamenii din satul meu. Schițele și povestirile din volumele „Amintiri" și „Din copilărie", sînt aproape toate legate de locul nașterii mele, de pășunile și pădurile satului, pe unde am păzit — în copilărie — oile.

M-au impresionat tot felul de tipuri de copii, de bărbați și de femei din satul natal, — tipuri grave ca și tipuri mucalite, oameni harnici ca și oameni leneși, bunii povestași și, mai ales, bunii cîntăreți. Deosebită atracție au avut asupra mea tipurile de țigani și țigănci, din care am descris multe în schițele și povestirile mele.

Maestrul Agîrbiceanu retrăiește apoi și alte amintiri, care — toate — poartă amprenta vîrstei interes. In afara celor 80 de volume apărute în diferite edituri, Ion Agîrbiceanu a făcut și gazetărie, a scris mult la ziare, și diferite publicații. După propria sa mărturisire, dacă ar aduna numai principalele articole scrise în decurs de 40 de ani de gazetărie, nu i-ar fi deajuns nici 20—30 de volume.

— Care sînt preocupările dvs. actuale? La ce mai lucrați?

— In manuscris am două volume din ciclul „Vremuri și oameni". Regimul antonescian a interzis apariția acestor două volume, permițînd numai apariția unui al treilea. Mai am în manuscris două romane sociale din primele decenii de după cel dintîi război mondial, apoi un roman din viața satului ardelean dinainte cu o jumătate de veac — intitulat „Strigoiul" — și altele.

Pînă acum mi-au fost reeditate: romanul „Arhanghelii" la E.S.P.L.A., un volum de „Schițe și povestiri" în „Biblioteca pentru toți", ca și „Pagini alese", „Din copilărie" și „Din munți și din cîmpii" la Editura Tineretului. Tot în această editură îmi va apare în anul curent un volum intitulat „File din cartea naturii", cu vreo patruzeci de schițe și povestiri, iar la E.S.P.L.A. un volum de „Nuvele și povestiri" (inedite și retipăriri).

Continui să lucrez la alte „File din cartea naturii" și revizuiesc din scrierile mele apărute sau în manuscris, ca E.S.P.L.A. să înceapă — după cum a promis — reeditarea întregii mele opere literare, — *a încheiat autorul „Arhanghelilor" scurta noastră convorbire*

Mircea SCRIPCĂ

O profesiune a emoțiilor tari

Dina Mihalcea, artistă de teatru cunoscută, ale cărei calități i-au adus titlul de artistă emerită s-a dedicat de cîțiva ani unei profesiuni pe care rareori femeile o îmbrățișează: dresoare de lei!

Iubitoare de animale (a concurat și la cîteva curse hipice) Dina Mihalcea a făcut adevărată școală în cușca fiarelor, și astăzi Circul de Stat o enumeră printre numerele „tari" ale programelor sale. Dina Mihalcea a făcut o serie de turnee în țară și peste hotare, în R. P. F. Iugoslavia și în R. P. Bulgaria, cu „trupa" ei de lei. In Bulgaria a trecut odată prin emoțiile unui seri pe care nu o poate uita. Pe cînd se afla în cușcă, în toiul reprezentației s-a întrerupt brusc lumina. Pentru un dresor momentul acesta, cel mai greu, cere mult calm, fiindcă fiarele nu mai pot fi stăpînite. Dina Mihalcea a avut puterea și curajul să se retragă încet pînă la ușa cușteî, unde asistentul a primit-o în brațe... A fost un moment de mare tensiune, dar peste cîteva clipe, cînd lumina s-a reaprins Dina Mihalcea a revenit calmă în cușcă, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, și a răspuns grațios aplauzelor ce-au întîmpinat-o din toate părțile, — fiindcă publicul a simțit primejdia.

URSULA RUTH: „Dosarul lui Martin Brunner"

In Germania occidentală a avut loc nu de mult un răsunător proces, care a îndreptat atenția opiniei publice asupra scriitoarei URSULA RUTH, și a cărții sale, apărută în Elveția: **„Dosarul lui Martin Brunner"**. Izbucnit între scriitoare și autoritățile locale, conflictul a început îndată după ce cartea acesteia a pătruns pe teritoriul Germaniei federale. Fostul primar al orășelului Bad-Gomburg a dat-o în judecată pe Ursula Ruth și pe soțul ei — șeful poliției penale din aceeași localitate — pe motivul că romanul ia în deridere autoritățile vest-germane și pe el personal. Aceeași concluzie a fost trasă și de procurorul orașului Franckfurt pe Main, potrivit dispozițiunilor căruia cartea a fost confiscată, iar difuzarea ei pe teritoriul Republicii federale interzisă.

De ce a stîrnit atîta nemulțumire cartea Ursulei Ruth?

Martin Brunner, eroul romanului, funcționar cu oarecare răspundere în administrația unui orășel vest-german, duce o existență comună cu a multor alți slujbași. Dimineața, atunci cînd nu-l trezește cu un sărut soția sa iubitoare, Luciana, îl gonește din pat la aceeași oră ceasornicul deșteptător. După micul dejun urcă în același tramvai, îl întîmpină aceleași fețe de colegi și cunoscuți din vedere, la birou îl așteaptă aceleași dosare. Totuși Martin se deosebește de colegii săi de instituție. Ii lipsește îngîmfarea, spiritul de tutelă față de cei mici, slugărnicia față de superiori. Deseori în biroul său pot fi întîlniți oameni care au venit să-și spună păsul, să ceară un sfat, o îndrumare... Martin s-a obișnuit să nu amîne nici o problemă a cărei rezolvare îi stă în putință și, trecînd dincolo de convorbirile strict oficiale, să se intereseze de viața și frămîntările fiecăruia.

„Poate că ar trebui să te ocupi mai puțin de acești oameni — îi spune într-o zi un coleg de birou. Fiecare cu păcatele lui. Nu trebuie să fim atît de încrezători în oameni. Aceasta va ușura munca noastră grea. Trebuie să fii mai prudent, domnule Brunner".

Inceputurile „afacerii Martin Brunner" își au originea aici. In orice caz el nu va ști niciodată precis de ce împotriva lui este dezlănțuită o campanie furibundă, de ce asupra sa încep să curgă avertismente din partea șefilor, de ce ajunge să fie dat în judecată sub un pretext oarecare. Nu-i vor ajunge la ureche nicicînd, nici convorbirile în șoaptă dintre superiorii lui, în care s-a hotărît soarta lui. „Acest Brunner — spune unul dintre ei — nevoind să meargă cu noi, ne va duce la o catastrofă... Pe ce cale — n-aș putea să vă spun — a adus în mediul nostru o oarecare neliniște. Și tocmai acest lucru mi se pare principalul pericol".

Cartea străină

La început a venit un avertisment. Brunner care, cu cîtva timp în urmă își dăduse consimțămîntul ca o femeie de serviciu să folosească o bicicletă care zăcea demontată într-o pivniță, este admonestat în scris... pentru înstrăinarea bunului public.

Mai tîrziu, Martin este deferit justiției împreună cu Edelhauer, un funcționar care lua mită deoarece ar fi acoperit isprăvile acestuia de pe urmă.

Asupra neînsemnatului slujbaș se revarsă din senin, ca o apă tulbure, puhoiul birocratismului și al formalismului cancelaristic, împreună cu conspirația perfidă a întregului aparat administrativ.

Brunner încearcă să-și afle dreptatea. Așteaptă răbdător lîngă uși capitonate, scrie contestații, plătește avocați pentru ca atunci cînd, după multe stăruințe, reușește să treacă pragul cabinetelor celor „sus puși", să audă din partea lor... cuvinte de compătimire.

Intr-un acces de furie neputincioasă, Martin își clamează întreaga disperare: De-ați ști cum se poartă cu mine! Mă calcă în picioare ca pe un vierme, îmi zîmbesc și mă întreabă: „Cum vă simțiți, stimate domn? Și împreună cu mine calcă în picioare nevasta și copiii mei. Destul! Trebuie să mă liniștesc odată și odată! Vreau liniște, înțelegeți, liniște..."

Drama lui Martin Brunner este drama individului silit să țină piept unor forțe superioare, care-l copleșesc reducîndu-i strădaniile la nimic. Asemănarea dintre mașinăria birocratică, cîrmuită din umbră de „persoane interesate", în fața căreia se prefac în pulbere încercările lui Brunner de a face ca dreptatea să iasă la suprafață, a fost prea aproape de realitate ca să fi putut înșela „vigilența" cenzurii de la Bonn.

Cartea este o mărturie emoționantă a împotrivirii oamenilor cinstiți din Germania de vest față de spiritul regimului de cazarmă din instituțiile publice, față de încercările de restaurare a neomeniei fascismului.

Boris BUZILĂ

Ecouri cinematografice

● *IN 1958, studiourile de filme sovietice vor desfășura o bogată activitate. Se prevede producția a 100 de filme artistice de lung metraj. Filmele care vor fi prezentate în 1958 vor avea ca subiect teme actuale, episoade din anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei sau vor fi inspirate din fapte din trecutul istoric. Studiourile din Uniunea Sovietică își propun de asemenea să realizeze o serie de filme în coproducție cu cineaștii din țările de democrație populară din Europa, din China, din Finlanda, Franța, etc.*

● AU DEVENIT *cunoscute noi amănunte în legătură cu realizarea în coproducție sovieto-greacă a filmului „Iliada". Regia o vor semna N. Ohlopkov (U.R.S.S.) și Georges Zervos (Grecia). Exterioarele vor fi filmate în Grecia, iar interioarele în U.R.S.S. Arheologii, istoricii și numeroși alți experți își vor da contribuția la realizarea acestei epopei cinematografice. In afară de actori sovietici și greci, în film vor juca și actori italieni și francezi. Filmul urmează să fie terminat în cursul acestui an.*

● IN CURIND *se va transpune pe ecran scenariul postum al lui Sacha Guitry* Viața în doi. *Pentru unul din rolurile principale a fost desemnată Edwige Feuillère.*

● „DOAMNA MINISTRU" — *spumoasa comedie a clasicului iugoslav Bronislav Nușici, va fi transpusă pe ecran de studiourile din R.P.F. Iugoslavia.*

● CUNOSCUTUL *actor german Paul Hörbiger este unul din protagoniștii filmului* Cea mai frumoasă zi din viața mea. *Regizor Max Neufeld.*

● JOHN VAYNE. *Rossano Brazzi și Sophia Loren sînt interpreții principali ai unui film realizat de regizorul Henry Hathaway.*

● *DUPĂ ecranizarea romanului „Pe Donul liniștit", celălalt roman al lui M. Șolohov, „Pămînt desțelenit" va fi de asemenea transpus pe ecran. „Cei patru" este titlul unui alt film, care povestește viața dintr-un lagăr de concentrare fascist.*

● *LOUIS MALLE, coregizor al filmului „Lumea tăcerii", semnează regia primului său film mare intitulat „Ascensor pentru eșafod" și are ca prim-asistent pe François Letrier, interpretul principal din filmul „Un condamnat la moarte a evadat".*

● *CASATORIT cu Keiko Kishi, actrița japoneză pe care o cunoaștem din Taifun la Nagasaki". Yves Ciampi, e aproape gata cu preparativele noului său film* C'est a l'aube.

● *SOPHIA LOREN, cunoscuta actriță italiană care se află acum la Hollywood, lucrează la filmul* The Key — *„Cheia", alături de Trevor Howard.*

● *BARBARA WALKOWNA și Wieslaw Golaș sînt protagoniștii principali ai noului film polonez* Schițe în cărbune, *adaptarea cinematografică a operei cu același nume a scriitorului polonez H. Sienkiewicz. Regizorul filmului este Antoni Bohdziewich.*

● *REGIZORUL francez André Cayatte, care în ultimii ani s-a specializat în filme „judiciare" intenționează să realizeze un film cu titlul „Libertate, egalitate, fraternitate" — o satiră puternică la adresa moravurilor din Franța de azi.*

● *AGATHA CHRISTIE, celebra scriitoare de romane polițiste din Anglia, și-a văzut transpusă pe ecran o nouă operă: Martor al acuzării („Witness for the prosecution") Regizorul filmului este americanul Billy Wilder. In rolurile principale apar Marlène Dietrich, Tyrone Power și Charles Laughton.*

● *PE ECRANELE Varșoviei rulează în prezent filmul japonez* Umbre în plină zi. *Filmul — care a fost premiat la Festivalul Filmului de la Karlowy Vary — este realizat de regizorul Tadasi Imai, după scenariul lui Sinobu Hasimoto.*

● *AUDREY HEPBURN va interpreta rolul principal din filmul* Povestea unei călugărițe, *care se va realiza în parte în Congo Belgian. Filmul constituie adaptarea cinematografică a operei cu același nume a scriitoarei Kathryn Anderson, de către regizorul Fred Zinneman.*

● *STUDIOUL de filme din Kiev va turna filmul „Kievleanca", tratînd destinul unei familii de muncitori, din 1917, pînă în zilele noastre. Studioul „Lenfilm" va da printre altele filmul „Cauza căreia îi slujești" (consacrat luptei pentru izbînda principiilor morale leniniste), iar studioul „Gruzia-film" va prezenta printre altele filmul în culori „Povestea unei fete". (povestea emoționantă a unei tinere care parcurge drumul de la simplă țărancă, la înalta răspundere de membru al guvernului).*

Vitrina cu cărți

I. L. CARAGIALE

DESPRE TEATRU

Că autorul „Scrisorii pierdute" s-a ocupat frecvent de teatru și nu numai de dramaturgie, la modul cel mai generos, mai larg posibil — de la notația scurtă și cronica cotidiană a spectacolului și pînă la studiile larg generalizatoare — nu va fi desigur o surpriză pentru nimeni care cunoaște cît de cît activitatea marelui dramaturg. Dar că în studiile sale despre teatru, în cronicile și observațiile sale, Caragiale se dovedește a fi nu numai om de teatru ci și poet, în sensul învestmîntării unor teorii, în genere seci și uscate, în haina colorată a imaginilor, aceasta este desigur pentru mulți o surpriză. După cum surprinzătoare este luciditatea poeziei sale teatrale, actualitatea ei stringentă, aș spune uluitoarea ei trăire în contemporaneitate, direct și fără a necesita comentarii. Și aceasta pentru că observațiile și gîndurile lui I. L. Caragiale despre artă, în general, și despre teatru, în special, sînt atît de aproape, iar uneori identice cu ceea ce știm noi astăzi despre aceste lucruri, încît greu îți vine să crezi că au fost așternute pe hîrtie cu șaizeci de ani în urmă. Iată, de pildă, notația lui Caragiale asupra legăturii dintre formă și conținut: „Expresia — adică forma exterioară, organele materiale — nu are rațiune de a fi dacă ea nu face să trăiască o intențiune..."

„Dacă expresia formală nu poate îmbrăca potrivit intențiunea, opera este un monstru neviabil; expresia se topește în vînt, ea nu înseamnă nimica; fiindcă nu ea este scopul, ea este mijlocul și ca atare în cazul acesta ea nu poate servi la nimic".

Sau despre alegerea repertoriului în teatru:

„Dacă mi-ar fi vreodată permis să dau povețe unor artiști dramatici, le-aș spune fără să stau mult la gînduri: alegerea repertoriului este o chestie importantă pentru voi dintr-un singur punct de vedere — al potrivirii pieselor cu forțele de care dispuneți".

Dana MUȘAT

PANAIT ISTRATI:

„CIULINII BĂRĂGANULUI"

Romînia primilor ani după 1900. In Bărăganul, năpădit de ciulinii răului, proprietarii de moșii, împreună cu arendașii și logofeții lor, înghit roadele pămîntului, rotindu-și biciul stăpînirii, precum buruiana vătămătoare își întinde țepii dușmănoși. Povara mizeriei țăranilor e din ce în ce mai zdrobitoare. Clocotește revolta și mînia dar jandarmii și primarii știu să pedepsească aspru.

O familie de olteni pribegiți în bălțile Dunării se zbate în ghearele sărăciei. Bietul țăran pleacă însoțit de băiatul său, să vîndă pește prin satele Bărăganului.

Drumul lor, imagine a tristeții și deznădejdii, se sfîrșește curînd: calul moare, peștele e aruncat. Ajungînd tătetori de lemne la Călărași, află vestea morții mamei. Le rămîne calea pribegiei, în căutarea unei bucăți de pîine.

Sufletul copilului e frămîntat de chemări spre evadare, de dorul lumii în a cărei frumusețe mai crede, o lume pentru care mai nutrește speranțe.

Își părăsește tatăl, și împreună cu un alt copilandru trăiește primele momente ale exaltării dorite, dar trezirea la realitate este fulgerătoare și crudă. Asistînd la împușcarea unui țăran de către jandarmi, urîțenia și nedreptatea vieții calcă în picioare visurile de copii, și revolta le ia locul. Este numai începutul. Pripășiți la niște rude prin Vlașca, în comuna Trei Sate îi prinde răscoala țăranilor. Seceta, cruzimea și nepăsarea boierului, brutalitatea jandarmilor, umplu paharul suferinței.

Pedepsirea „îndrăznelii" e cruntă și fulgerătoare. Satele sînt bombardate cu tunul, țăranii omorîți în masă. Supraviețuind măcelului din martie 1907, aflînd și de asasinarea tatălui său, copilul cu suflet de om bătrîn, va cutreiera drumurile, de data aceasta cu ciulinii după el"...

Rodica NICOLESCU

TUDOR POPESCU:

„Ultima aventură"

Doi oameni fără căpătîi, dar cu inima fierbinte, cu sufletul pe buze și cu pumnii puternici, pleacă spre America de Sud.

Acțiunea primului roman al tînărului scriitor Tudor Popescu se petrece în depărtate vremuri, pe meleaguri pline de mister și vrajă, acolo unde sucul arborelui de cauciuc se amestecă lesne cu sîngele celor care-i caută.

Doi oameni fără căpătîi călătoresc pe o corabie bătrînă, se luptă cu jungla, cu animalele ei năpraznice, cu ploile interminabile încercînd să scape de o sărăcie care-i zdrobește și paralizează.

Punînd însă mereu, mai presus de orice, onoarea și omenia, Alec și Pedro, eroii pribegi ai „Ultimei aventuri", cad în plasa abil țesută, de către puternicii exploatatori.

Din visele amarilor vagabonzi se alege praful, iar dincolo de întîmplările senzaționale, exotice sau pitorești la care asistăm, stăruie într-una spectrul unei societăți astfel orînduită încît în ea bravura, cinstea, bucuria și prietenia nu-și găsesc niciodată un liman.

Ioana TUDOR

Două momente din spectacolul „Parisul pe gheață", în care apare campioana franceză de patinaj artistic, grațioasa Nadiné Damien.

Vă prezentăm în cîteva cuvinte

REVISTA „PARIS SUR GLACE"

Marea arenă a Circului de Stat din Capitală s-a transformat într-un patinoar artificial, pe care vor evolua seară de seară virtuoșii interpreți ai revistei „Paris sur glace".

Deși destul de tînăr, originalul ansamblu parizian și-a cîștigat o celebritate binemeritată, atît în patrie cît și în numeroase metropole europene. El și-a început activitatea în anul 1951 pe patinoarul de la Chamonix. Talentul și măestria tinerilor artiști și patinatori, care alunecau cu nespusă grație și îndrăzneală pe oglinda lucie a gheții, a cucerit pe spectatori. Succesul obținut i-a consacrat chiar în ziua debutului pe necunoscuții interpreți, care au fost invitați să se producă pe scena Teatrului Alhambra.

După un ciclu neîntrerupt de spectacole, care a durat peste un an de zile, revista „Paris sur glace" a pornit în 1953 într-un îndelung turneu, vizitînd rînd pe rînd orașele Bruxelles, Praga, Bratislava, Berlin, Leipzig, Budapesta, Varșovia și Sofia.

In capitala Poloniei ansamblul parizian a jucat timp de șase luni cu săli arhipline, iar peste 500.000 de spectatori maghiari au aplaudat feerica paradă pe gheață.

Este interesant de menționat că nici unul dintre interpreți nu a depășit vîrsta de 30 de ani și că printre ei sînt veritabili campioni ai sportului cu patine, ca Nadine Damien și Guy Pigier, campioni ai Franței la patinaj artistic, Miko Virtonen, Inge Froideval și Robert Abrivard.

Printre numerele de succes pe care le conține revista „Paris sur glace" se numără celebrele „dansuri polovțiene", evocarea pariziană „Moulin Rouge", „Tarantella", precum și numeroase dansuri acrobatice, în care supletea mișcărilor, tehnica desăvîrșită și măiestria artistică se îmbină cu minunatul colorit al costumelor.

Mira CERBU

IN LOC DE CRONICA GASTRONOMULUI

UN PRECURSOR: NICOLAE OLESCIUC

Există încă analfabeți cu diplomă și pedanți telurici, ghiftuiți de lecturi nedigerate, care așează bucătăritul printre îndeletnicirile minore, refuzînd bucătăriei titlul de artă rezervat, după canoane, simțurilor clasificate superioare. Aceștia acordă mai multă atenție unei industrializate statuete de bronz, turnate în serie de cine știe ce ratat al sculpturii (dacă sînt siguri că autorul a absolvit școala de Belle-arte), decît ar acorda unui mirific profil de madonă, modelat în miez de pîine (în caz că ar ignora că acest capriciu insolit se datorește unui moment de bună dispoziție al lui Benvenuto Cellini, sau al lui Michel Angelo Buonarroti). De aceea (și pentru că ne aflăm în bucătărie), să-i lăsăm să fiarbă în zama lor, afirmînd fără sfială că bucătăria e o artă.

Orice îndeletnicire care pune în mișcare în omul înzestrat imaginația creatoare, artă este. Și mai curînd merită titlul de artist un inovator în fabricarea parfumurilor, de pildă, sau un medic care depășește limitele științei medicale, prin ceea ce cu drept cuvînt numim talent clinic, decît un pletos versificator, autor de balade vanilate și ode cu sirop.

Și trilurile privighetorii și boncăluitul cerbului și un mare capitol din poezia lirică, din instinctul de conservare al speciei, purced din *„acel instinct atît de van"*, cum îl numește Eminescu, *„ce le abate și la păsări de vreo două ori pe an"*. Manifestările instinctului de conservare individual, care în decurs de milenii a împins omul la acte de fioroasă sălbăticie, s-au potolit treptat. Îndepărtîndu-se din ce în ce mai mult de natură, omul și-a creat noi condiții de viață, la care încet-încet s-a adaptat. Bucătăria a mers în pas cu toate aceste transformări succesive, pe care le-am numit progres și civilizație. Făceam, fără voie, aceste reflecții în fața vitrinei restaurantului „Gambrinus" de pe Bulevardul 6 Martie (colț cu Brezoianu), unde o feerică expoziție de mîncări reci, adunase mulțimea buluc. Se expusese acolo, în desăvîrșită execuție ce nu gîndea: pește și tot soiul de cărnuri în aspic chilimbariu, piramide de icre de crap clădite într-o savantă arhitectură și cu meșteșug împodobite cu măsline și foi de salată verde, gelatină, torturi, prăjituri, cîte nu erau! Nici decorul de basm n-a fost uitat și o ciuperecă uriașă, făcută din grăsimea rămasă de la o gîscă preparată „a la grec", adăpostea un sobor de pitici bărboși făcuți din nu mai știu ce și amintind de Charles Pernault, frații Grimm și Ispirescu. Am împins ușa. La intrare, un bufet tot atît de izbutit și tot atît de îmbelșugat mi-a atras privirile. Intrînd în bucătărie pentru a da ochi cu ingeniosul izvoditor al acestei ingenioase arhitecturi comestibile, am dat peste o veche cunoștință: Dionisie Răchițanu, fratele mezin și elevul lui Gheorghe Răchițanu, ambii vechi și cunoscuți meșteri bucătari ai Capitalei. Am aflat atunci, că meritul vitrinei și bufetului era împărțit de acesta, cu tînărul șef bucătar Nicolae Olesciuc, pe care îl vedeam pentru prima oară, cu toate că de șase ani încheiați lucrează în acest local, pe care, sporadic, îl frecventez. Răspunderile, de asemenea, sînt împărțite între acești doi șefi: Răchițanu conduce executarea mîncărilor calde, Olesciuc, bufetul rece. Am intrat în laboratorul său. Ceea ce îți atrage mai întîi atenția pășind pragul acestui laborator, e curățenia camerei, ordinea în care sînt așezate materialele care urmează să fie prelucrate și diversitatea unei sumedenii de scule, în afară de industrie și comerț, toate fiind roadele fanteziei tînărului meșter, care și le comandă pe măsură ce le născocește. Îți vine greu să crezi că din această încăpere exiguă, Nicolae Olesciuc, sau mai simplu Colea, cum i se zice, face zilnic față nu numai cerințelor acestui spațios local, ci a încă douăzeci de întreprinderi alimentare. Dar așa este.

Puțini știu ce uriașă și istovitoare muncă cere o asemenea îndeletnicire. Și cu cîtă ingratitudine e răsplătită de către acei care se bucură de ea! Căci, îndeobște, cînd mîncarea îi satisface, consumatorul laudă localul și numai cînd nu-i este pe plac își amintește de bucătar — ca să-l înjure. Ca și regizorul, bucătarul nu iese la rampă. E un provocator de aplauze și-un fabricant de lauri, pentru alții. Cucerit de excepționala activitate și de marea modestie a lui Nicolae Olesciuc, l-am vizitat acasă, pentru a putea schimba neturburați cîteva vorbe. L-am găsit volos și bucuros de oaspeți în micuța lui garsonieră dintr-o ulicioară afluentă a Căii Dorobanților. Am zăbovit acolo cîteva ore, examinînd albumurile lui cu machete. Ochiul acestui meșter al artei culinare precede și desăvîrșește ceea ce mirosul și gustul realizează ulterior. Pentru Nicolae Olesciuc, bucătăria nu e o simplă meserie și un mijloc de existență, e o preocupare permanentă în slujba unei vocații înăscute. Înainte de a figura pe listă, sub titulaturi diverse, varza, sfecla, morcovul, cartofiul și arpagicul au fost forme și culori operante în închipuirea lui. Cunosc mulți rivnitori la gloria picturală care ar avea de ce invidia stilul acestor vremelnice și nesemnate „naturi moarte".

Dar generos, ca mai toți adevărații artiști, Nicolae Olesciuc s-a îndemnat să împărtășească și altora tainele artei sale. A scris o carte de bucate, în care dă în vileag, pe înțelesul tuturor, rețete practice și ușor aplicabile de bufet rece, specialitate în care e „hors classe". Autodidact inteligent, autorul și-a însușit prin lectură suficiente cunoștințe stilistice, pentru a exprima clar ceea ce știe bine.

Cărți de bucătărie, dintre care unele foarte bune, s-au mai scris la noi, dar toate de către gospodine și intelectuali în afară de meserie. Cărțile scrise de marii bucătari francezi alcătuiesc o impunătoare bibliotecă. In țara noastră, bucătarul a gătit după nas, tot așa cum lăutarul a cîntat după ureche. Nicolae Olesciuc este, dacă nu primul, în orice caz printre cei dintîi tehnicieni autori de carte de bucate în limba română. Prin asta se înscrie printre precursori. A deschis o pîrtie. Și cum totul începe prin a începe, desigur că va avea imitatori. În ce-i privește, îi doresc din toată inima, ca laolaltă cu pictorii, scriitorii și muzicanții, să-și vadă meritoria și oportuna operă recunoscută ca atare și încununată cu lauri oficiali, pentru a-și lua cu cinste locul ce din plin i se cuvine.

Al. O. TEODOREANU

O expoziție unică în lume

La Budapesta, în vechea casă numită „Russwurm", după numele familiei care a clădit-o acum 550 de ani, se va deschide o expoziție de... cofetărie. Expoziția, pe cît se pare unică în lume, va cuprinde o seamă de unelte ale meșteșugului, adunate cu grijă și răbdare, în multe țări ale lumii, de către meșterul cofetar Iozsef Hazai. De asemenea, vor fi expuse aici numeroase documente care oglindesc evoluția cofetăriei, din cele mai vechi timpuri pînă azi. Anul acesta, bunăoară, în cadrul expoziției se va aniversa cunoscutul „tort dobos" inventat de Iozsef—Karoly Dobos, bucătarul șef al contelui Csekonics. Totodată, se va aniversa prăjitura cunoscută sub denumirea de „indiană" inventată cu 120 ani în urmă de bucătarul contelui Ferdinand Palffy, cu ocazia reprezentației date de un vestit iluzionist indian pe scena Teatrului „Theater an der Wien". In direcția restabilirii adevărurilor istorice cu privire la... prăjituri, expoziția va spulbera credința potrivit căreia cunoscuta „Linzer torte" își are numele de la orașul Linz, din Austria și va arăta, cu documente, că denumirea de Linzer a fost dată unei prăjituri de inventatorul ei, cofetarul Antal Müller din Budapesta, în semn de omagiu adus celui mai bun client al casei, avocatul Antal Linzer.

Știința și VIAȚA

CUM SE CONTUREAZA VIAȚA DE MÎINE

AVIONUL ATOMIC

O carte recent apărută la Moscova, al cărei consultant a fost prof. inginer Pokrovski — nume deseori pronunțat în legătură cu lansarea sateliților artificiali — prezintă macheta primului avion atomic, purtînd pe carlingă insigna „U.R.S.S.-A. 1".

Tehnicienii care au scris această carte arată că lucrările pregătitoare ale unui asemenea aparat au depășit stadiul studiilor teoretice, intrînd în faza experimentală, așa că nu trebuie să ne mire dacă într-o bună zi vom afla știrea că primul avion cu propulsie atomică și-a luat zborul tot de pe teritoriul Uniunii Sovietice, ca și primii sateliți artificiali ai pămîntului.

In folosirea pașnică a energiei atomice, oamenii de știință și tehnicienii sovietici au avut de străbătut trei etape principale:

— Prima etapă, relativ cea mai ușoară, a fost construirea unei centrale atomice;

— a doua etapă a constat din înzestrarea vaselor maritime cu motoare atomice;

— iar cea de a treia etapă o constituie folosirea energiei atomice în aviație.

„Această a treia etapă — spun autorii volumului de care vorbim mai sus — s-a dovedit a fi una din cele mai grele din punct de vedere tehnic. Dar oamenii noștri de știință — adaugă ei — au știut să învingă și aceste dificultăți, putînd trece de la studiile teoretice pure, la calculele inginerilor constructori și la experiențe practice".

După datele publicate în această carte și care redau calculele specialiștilor, avionul atomic — cu alte cuvinte, avionul de mîine — va avea o greutate de 100 pînă la 150 de tone și va putea zbura fără escală către orice punct de pe glob, cu o viteză de 2.000 km. pe oră.

Astfel, un avion de 120 de tone greutate, va putea face ocolul pămîntului în 20 de ore, fără escală, și nu va consuma pentru acest zbor decît 500 pînă la 600 grame de combustibil nuclear de tipul Uranium 235, adică aproximativ 25 grame pe oră.

Ca să ne dăm seama cît de mare este diferența între un astfel de avion și cele existente azi, vom arăta că pentru un asemenea zbor, în condițiile combustibilului chimic, ar trebui să se consume peste 1.000 tone de benzină — adică 20 de cisterne de cale ferată — și să se facă nu mai puțin de 15 aterizări pentru alimentare.

Cu toate acestea, combustibilul chimic nu va fi total abandonat. Unele proiecte ale tehnicienilor sovietici prevăd folosirea amîndor soluri de combustibil benzina pentru decolări și aterizări, iar energia nucleară pentru zborul de durată, la înălțime.

In ceea ce privește construcția noului avion, schema publicată ne arată că motorul atomic va fi fixat la spatele aparatului, iar cabina personalului de bord și scaunele pasagerilor, în față. Protecția oamenilor contra radiațiilor atomice va fi asigurată printr-un sistem de izolație, care va trebui să fie nu numai infailibil, dar să și evite greutatea pereților obișnuiți de plumb sau de beton. Soluționarea acestei probleme, a înlăturării materialului greu de izolație, a fost de altfel una dintre cele mai mari dificultăți în calea proiectanților. Dificultatea aceasta a fost totuși înlăturată, așa cum a fost anihilat și zgomotul asurzitor al motorului cu explozie atomică, care în cele din urmă nu e mai mare decît huruitul unui motor de automobil.

Dar ceea ce este și mai interesant e că tipul de aparat „U.R.S.S.-A. 1", prezentat în machetă, pare a fi o combinație ingenioasă între avion și elicopter. Se specifică anume că acest aparat va putea să decoleze și să aterizeze la verticală, fără să aibă nevoie de aerodromuri vaste. El va putea să se înalțe foarte ușor de pe bordul unui vas și să aterizeze pe o banchiză de gheață, la unul din cei doi poli ai pămîntului.

In sfîrșit, în afară de folosirea lui pentru curse lungi și rapide în oricare parte a globului — fie că există sau nu aerodromuri — avionul atomic va putea servi la lansarea rachetelor cosmice către alte planete, așa încît se pare că, la apariția lui, proiectul construirii unei stații-satelit intermediare va fi căzut în desuetudine. Stația-satelit nu-și va mai avea rostul decît direct pe Lună.

I. VULPESCU

Răcitorul de perete

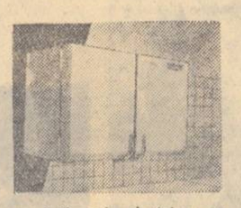

Răcitoarele electrice reprezintă ustensile casnice foarte prețioase. Din nefericire, ele au oarecare inconveniente, printre care și faptul că ocupă un spațiu destul de mare.

De curînd s-au construit noi tipuri de răcitoare electrice foarte comode, în care acest neajuns este cu totul înlăturat. Este vorba despre răcitoarele de perete. Principiul lor de funcționare este același ca al răcitoarelor electrice obișnuite (funcționarea unui compresor face ca un gaz special să fie supus presiunii; în clipa în care el se destinde, se produce frigul). Răcitorul nostru se atîrnă în perete, în bucătărie sau cămară. Înălțimea sa este de 60 cm., lungimea de 95 cm. adîncimea de 430 mm. Capacitatea sa este de 130—140 de litri.

Răcitorul de perete poate cuprinde, după cum se vede, o cantitate destul de mare de alimente și în același timp nu ocupă loc în bucătărie sau cămară.

Lumina neagră în ajutorul agriculturii

Sămînța aceasta este vie? Va da ea oare rod — sau nu?

Iată o problemă pe care și-o pun adesea toți cei ce au de face cu agricultura. Oare din această sămînță va ieși la primăvară un fir de grîu — sau va rămîne moartă, în pămînt?

Răspunsul poate fi dat actualmente cu multă ușurință, datorită „luminii negre". — lumina invizibilă.

Această metodă este din ce în ce mai larg folosită în Uniunea Sovietică.

Despre ce este vorba? Se știe că printre razele pe care ni le trimite soarele, se găsesc și radiațiile ultraviolete. Acestea nu pot fi văzute cu ajutorul ochiului. Ele pot fi produse și de om, cu ajutorul lămpilor cu mercur.

In întuneric deplin, cercetătorul stă în fața mesei. Deasupra se află aprinsă lampa cu „lumina neagră" — ea emite radiații, dar acestea sînt invizibile. Într-o farfurioară se află niște semințe. Și iată că, izbite de lumina neagră, semințele încep să strălucească! Cele vii au o strălucire cu totul diferită de cele moarte. Semințele vechi au o lucire albăstrie, cele din recolta nouă o strălucire verzuie. In întuneric, semințele strălucesc — și în acest fel ele arată cu precizie dacă sînt vii, dacă sînt noi sau vechi, ce calitate au.

Analiza prin luminiscență — așa se numește această metodă simplă și rapidă — aduce mari servicii agriculturii.

Pînză inuzabilă

Cei ce lucrează în laboratoarele de chimie — tehnicieni, analiști, chimiști, biologi — vor fi fericiți să afle că, de curînd, a fost pusă la punct o nouă pînză care rezistă la cei mai puternici agenți chimici. Este vorba de o fibră sintetică (anilică). O pînză obișnuită și alta fabricată din noile fibre au fost supuse aceloraș tratamente severe. Priviți în fotografia din stînga ce jalnic arată pînza obișnuită, și cît de neatinsă pare pînza anilică din fotografia din dreapta. Acidul clorhidric, acidul sulfuric, soda caustică, nu au nici o acțiune asupra ei.

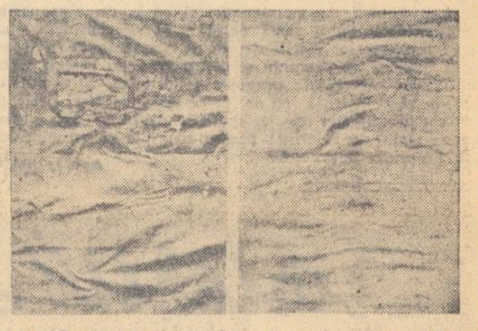

Automobile pe șine și vagoane pe șosea

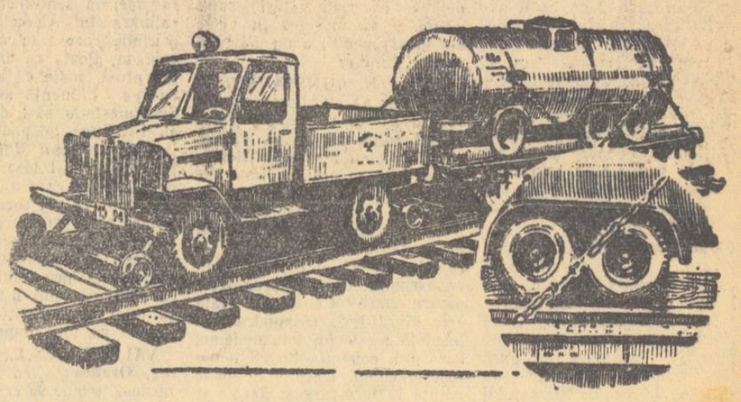

Transporturile în comerț și industrie pun adeseori probleme destul de grele. Din vapoare în vagoane de tren, din vagoane de tren în autocamioane, din camioane iar în vagoane... atîtea și atîtea încărcări și descărcări care consumă timp și muncă.

Pentru a rezolva această problemă în multe țări — și printre ele Uniunea Sovietică se află în frunte — se răspîndește azi mereu mai mult metoda vehiculelor ce pot circula atît pe șine, cît și pe șosele.

Astfel, se și folosesc autocamioane care, cu ajutorul unor dispozitive simple, circulă pe șinele de cale ferată trăgînd după ele vagoane. De asemenea, există vagoane speciale care se pot transforma repede, în vehicule care pot circula pe șosea.

Operația de transformare a vagonului în așa fel încît să treacă de pe calea ferată pe șosea nu durează mai mult de 12 minute.

Cum funcționează rinichiul artificial

In 1955 clinica de boli interne de la Universitatea carolină din Praga a fost înzestrată cu un aparat denumit „rinichi artificial". Intervenția făcută cu acest aparat, în cazul grav al unui bolnav, ai cărui rinichi își încetează activitatea, a dat rezultate pozitive. De atunci aparatul a fost folosit în zeci de cazuri.

Rinichiul artificial se folosește în cazul încetării subite a activității renale care periclitează viața bolnavului. In aceste cazuri rinichiul artificial ajută la eliminarea materiilor toxice și la stimularea activității reduse sau inexistente a aparatului renal.

Aparatul funcționează în felul următor: pregătirea aparatului durează două-trei ore. Apa obișnuită este distilată de două ori într-un aparat special și după aceea este transportată într-un rezervor de 700 de litri. Împrospătată cu oxigen și bioxid de carbon, ea este menținută în permanență la o temperatură de 38 grade C. Apoi i se adaugă săruri, în funcție de analiza prealabilă a sîngelui bolnavului. Astfel, compoziția soluției corespunde în cele din urmă conținutului normal de săruri în sînge. In această soluție se introduc de obicei substanțele de care bolnavul duce lipsă. In felul acesta ia naștere soluția de dializă, în care, în aparatul propriu-zis al rinichiului artificial, este cufundat tubul de celofan prin care trece sîngele bolnavului. In timpul acestei circulații se produce schimbul: materiile toxice din sînge trec prin tubul de celofan în soluție, iar sărurile de care duce lipsă bolnavul trec în sînge. In aceasta constă de fapt esențialul operației pe care o execută rinichiul artificial. La fiecare două ore soluția de dializă trebuie împrospătată din rezervor.

Sîngele bolnavului este extras din artera unui antebraț, iar după ce trece prin aparat se reintroduce în organism printr-o venă a aceluiași membru. In funcție de desfășurarea dializei pacientul rămîne în contact cu rinichiul artificial timp de 6—12 ore. După caz, tratamentul poate fi întrerupt în timpul nopții, pentru a fi reluat a doua zi. Îmbunătățirea stării bolnavului se observă în primele 4—6 ore de tratament. In decursul a 6 ore de dializă se scurg în medie prin tubul lung de 10 metri 45—56 litri de sînge. Aceasta înseamnă că întreaga cantitate de sînge a bolnavului trece prin aparat de cca. 15 ori. O ședință de tratament cu rinichiul artificial durează astfel între 26 și 30 ore, inclusiv lucrările pregătitoare și repausul bolnavului. In această perioadă starea bolnavului și funcționarea aparatului trebuie controlate în permanență.

PAGINA FEMEII

TĂTUȚU DE MANDAT POȘTAL

De la o vreme încoace Ina nu mai are tată. Nu, n-a murit. Trăiește și e bine sănătos. Dar ce socoteli și-o fi făcut, el știe, că într-o bună zi Ina s-a trezit orfană. Și de atunci tătuțul Inei ia odată pe lună, chip de mandat poștal.

Mandatul poștal nu e un tătic rău. Îi cumpără Inei ghetuțe, hăinuțe, mîncare, jucării și bomboane. Nu, Ina nu de asta are să se plîngă. Prin grija mamei și a acestui tată ciudat, ei — cum spun unii — nu-i lipsește nimic.

Și totuși... Totuși din fetița zglobie și jucăușe parcă a dispărut o lumină, în jurul ochilor are uneori umbre violii ca de nesomn, iar privirea îi e stăruitoare și tristă de parcă ar întreba mereu oamenii și lucrurile: De ce?

După ce s-au despărțit părinții, Inei i s-a spus că tăticul a plecat undeva, departe. Apoi, cînd a sosit primul mandat poștal, Ina s-a mirat că tătuțul nu i-a scris ei nimic, nu i-a desenat măcar un peștișor într-un colț, cum făcea altă dată. Cînd a întrebat odată unde îi e tăticul, mămica, supărată, i-a arătat bucata de hîrtie și i-a spus: Uite-l ăsta e tăticul tău!

Rău tată! se gîndește Ina. Nici nu rîde, nici nu te joacă pe genunchi, nici nu ai cum să te cuibărești în brațele lui calde... Parcă l-ar fi vrăjit vreun duh rău, transformîndu-l în hîrtie. Dacă l-ar da de 3 ori peste cap?... Nu s-ar transforma oare în tătic adevărat, gata de rîs și de hîrjoană? Și Ina încearcă. Întoarce mandatul odată, de două, de trei ori. Fără rezultat, din păcate. Și Ina e mirată că soluțiile din povești nu sînt potrivite pentru a desface vraja rea care o chinuie atît.

Într-o zi am asistat la o scenă petrecută în stradă. Trei fetițe, printre care și Ina, se amuzau cu un joc vesel. Dintr-odată, așa cum se întîmplă la copii, au început să se laude:

— Tatăl meu e mai voinic! a spus una dintre ele. — Dar al meu e mai frumos, a răspuns a doua. — Ba al meu, că e mai gras! nu s-a dat bătută cea dintîi. — Și tăticul meu e frumos — s-a lăudat Ina. — Al tău? Dar tu nici n-ai tătic. Nu știu eu? Am auzit-o pe mama cînd zicea...

Ina n-a plîns. S-a tras de o parte și nu i-a mai trebuit nici fugită, nici trîntă, nici șotron. S-a tras lîngă zid și a privit în jur cu ochii mari și triști și cu privirea vinovată. De ce? Biata Ina, oare se simte ea vinovată că n-are tătic?

Pentru acei părinți care își schilodesc copiii, sau îi flămînzesc, sau îi părăsesc în voia soartei ca pe niște pisoi, există legi care să-i pedepsească, să-i silească să-și facă datoria de părinte. Tătuții de mandat poștal însă, nu sînt pasibili de rigorile legii. Cu o sumă oarecare ei se consideră plătiți în fața propriilor lor conștiințe, de răspunderea de a fi adus la viață omuleți cu speranțe și dezamăgiri, cu triste și bucurii, cu o mare nevoie de dragoste și ocrotire. Și e adevărat că nici o altă instanță nu le poate fi judecător decît propria lor conștiință. Dar ce le spune conștiința? Că e drept să treacă plata de suferință pentru ușurința și greșelile lor asupra propriilor lor copii?

Ancuța MAICAN

TREI MODELE DE PALTOANE PENTRU FETE TINERE

1. Haină sport din stofă tweed. Spatele foarte bogat prin cutișoarele ponite din platcă și cuta dublă.
2. Haină dreaptă din stofă plină, de culoare beige sau verde. Gulerul din leopard, puțin fronsat, se termină într-o lizieră din stofă, care formează și nodul. Un gen de beretă din aceeași blană completează cu succes modelul.
3. Palton cu linia mai bogată. Cele două găici din față și spate simulează o gaică trasată.

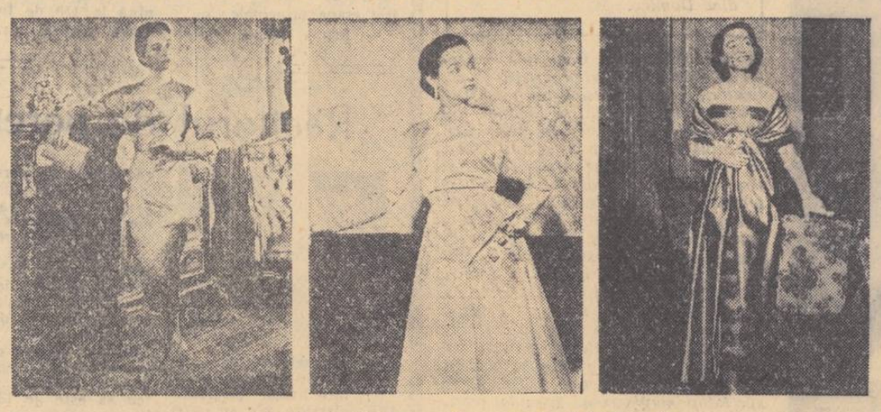

Modele de rochii de seară create în Cehoslovacia

Văzute și auzite... Pe cuvîntul meu!...

Nina refuză să ia doctoria prescrisă de medic împotriva unei vulgare indigestii. Cu uluitoarea intuiție a copiilor, Nina a decretat aprioric: Nu-mi place!

Argumentația logică fiind adesea sortită eșecului în asemenea împrejurări, mama fetiței face apel la clasicul procedeu, mai mult sau mai puțin pedagogic: — soarbe zgomotos din lingura cu licoare amăruie cu gust dubios, delectîndu-se, minunîndu-se, cît e de bun: — Pe cuvîntul meu — zice ea, ducînd repede batista la gură — că e dulce ca un sirop.

Nina știe însă cu precizie că sînt mult mai dulci bomboanele de ciocolată din cutia roz, depusă pe masă de o tanti venită în vizită.

— Dacă iei doctoria, pe cuvîntul meu că-ți dau ție toate bomboanele!

— Toate? Fetița nu pare chiar neavizată: scepticismul ei dovedește ceva.

— Toate!

— Dar îmi spui „p-ormă" ș-o poveste?

— Două povești — supralicitează mămica. Și girează și această nouă făgăduială cu un „pe cuvîntul meu"

Nina a căzut de acord: închide ochii și înghite doctoria, cu o jalnică strîmbătură

Își șterge gura cu dosul palmei și se uită dușmănos la mămică-sa: — Ai zis că e bună, dar e foarte rea!

Mama îi oferă o bomboană. Una singură. Știind că și așa contravine recomandațiilor medicale.

Fetița are memorie: i s-au făgăduit toate și nu acceptă să fie frustată. Protestează cu lacrimi, cu țipete.

— Dacă nu te potolești — pe cuvîntul meu că te pleznesc. De data aceasta mama e gata să-și respecte promisiunea, ceea ce o decide pe Nina să o lase mai ieftin:

— Da-mi spui o poveste? Două — se corectează ea — avînd, cum am mai precizat, memorie.

Dar mama are acum alte povești de spus și de ascultat, că n-o fi venit chiar degeaba în vizită tanti care a adus bomboanele.

Ninei i-a pus în brațe o carte cu poze. Numai că fetița știe să-și facă — după legile ei — singură dreptate: pe furiș, încă o bomboană și încă una... Pe furiș a golit jumătate din cutie și era în continuare cînd mama a surprins-o asupra faptului.

Cu gura plină, Nina se apără:

— Pe cuvîntu'meu — pe cuvîntu'meu, mămico, (tonul este de o perfectă sinceritate!) că n-am mîncat decît una, una singură: — pe cuvîntu' meu!.

★

„Pe cuvîntul meu" nu este numai un simplu tic verbal pe care Nina l-a împrumutat, cu spiritul de imitație propriu copiilor, — de la mama ei.

Ar fi destule de spus și despre... bunele exemple pe care le preiau copiii de la părinții lor; mica întîmplare relatată de către subsemnata are o morală prea simplă, prea directă, pentru a mai fi completată suplimentar cu o pedală care să dea un sunet mai gros și grav înțelesului ei indirect.

Îndrăznesc să merg mai departe, spunînd că oamenii care își dau atît de lesne, de gratuit și de fără răspundere cuvîntul (de onoare — este inclus în subtext) n-au... cuvînt și nici nu prea au onoare. Sînt ispitită să-i asimilez cu aceia — lipsiți de sentimente — care îl fîn pe „te iubesc" în buzunarul de la vestă, sau în poșetă, ca să-l ofere, oricui, oricînd, nesolicitat — cu un surîs, la fel de facil ca și lacrima lor de înduioșare.

Cu alte cuvinte... Pe cuvîntul meu că te iubesc, este echivalent cu: jur pe lingura mea de pantofi!

...Și ca să ne întoarcem de unde am plecat, mama Ninei spune (de pildă) — Pe cuvîntul meu că mîine îți restitui... (cartea, banii, cordonul, broșa — n-are importanță).

Peste o lună, cînd cu timiditate îți reaminteși că ar fi timpul...

— Pe cuvîntul meu — dragă, că am uitat!

...Există o interdependență între trăsăturile de caracter ale unui individ, ca și între fenomenele naturii...

Și... pe cuvîntul meu: sînt lucruri mici care definesc un om!

Sidonia DRĂGUȘANU

Suflet nevinovat

— Dacă e atît de arțăgos și vă certați mereu, de ce nu vă despărțiți?
— Cum să mă despart? Vrei să ajung să mă cert cu străinii?!...

Desen de Fred GHENĂDESCU

Colțul cosmeticianei

Învățați să vă cunoașteți tenul

Iată cîteva indicații și rețete pentru îngrijirea tenului uscat din lipsă de grăsime:

Folosiți seara, pentru a curăța obrazul, un demachiant gras, fie cremă sau ulei, fie lapte de lanolină. Iată, de pildă, o rețetă simplă și necostisitoare de demachiant compusă numai din uleiuri: ulei de măsline 10 gr. + ulei de ricin 15 gr. + ulei de parafină 15 gr. + ulei de migdale 10 gr. (Eventual la uleiul de migdale se poate renunța în cazul că nu-l găsiți). Întindeți ușor acest amestec de uleiuri pe față, lăsați-l să stea 10 minute, apoi ștergeți obrazul cu cîteva tampoane de vată. Tenul se va curăța perfect de fard, praf, funingine și alte impurități. Odată demachiat, tenul are nevoie să fie hrănit. Pentru a da pielii grăsimea care-i lipsește, aplicați, printr-un masaj ușor, o cremă grasă pe bază de lanolină.

V-am mai vorbit despre astfel de creme, indicîndu-vă formula lor și modul de întrebuințare. Dar pentru că un mare număr de cititoare mă roagă să le repet, profit de acest prilej pentru a o face.

Pentru cele cu ten excesiv de uscat ori ridat, repet rețeta unei creme foarte grase și care se compune din: lanolină 10 gr., unt de cacao 2,1/2 gr., ulei de parafină 15 gr., ceară albă 3 gr. Lăsați crema pe obraz între 1/2 oră și 2 ore, după timpul de care dispuneți. În nici un caz însă nu o păstrați pe față în cursul nopții, oricît ar fi de uscată pielea. Înainte de a vă culca, scoateți crema de pe față, dați pielii libertatea de a respira.

Dimineața spălați obrazul cu multă apă rece, dar fără a folosi săpun. Pentru că apa este calcaroasă și deci ar putea să vă irite tenul, „înmuiați-o" prin adăugare de borax, adică la un litru de apă care clocotește, adăugați o linguriță de borax și o întrebuințați numai după ce s-a răcit perfect. Ștergeți fața ușor cu un prosop moale, vechi, și aplicați un strat subțire de cremă, pentru ca fardul să prindă bine și frumos. Compusă din: lanolină 15 gr. + unt de cacao 10 gr. + ceară albă 10 gr. + ulei de parafină 60 gr. + apă de roze 20 gr. + borax 1 gr. + tinctură benzoe 30 picături, această cremă poate fi folosită atît ziua, ca bază pentru fard, cît și seara pentru a hrăni pielea care nu este excesiv de uscată și deci nu are nevoie de prima cremă pe care v-am indicat-o. Cu alte cuvinte, nu totdeauna sînt necesare două creme (una de zi și una de seară) pentru a vă îngriji corect. De multe ori — în funcție de stadiul de uscăciune al pielii — este deajuns una singură.

Folosiți o pudră ușoară de bună calitate, care să apere tenul de acțiunea violentă a vîntului, gerului, soarelui și evitați pe cît posibil — în special iarna — fondul de ten care usucă fața...

Odată la 10 zile aplicați pe fața bine curățată, o mască compusă din: un gălbenuș de ou frecat cu puțin ulei de măsline + o fiolă de extract gras de placentă. După 20 de minute scoateți masca cu ceai de mușețel călduț și clătiți apoi cu ceai de mușețel rece.

Este posibil ca ceea ce urmează, să vă fie cunoscut. Cred însă de datoria mea să vă atrag atenția asupra faptului că mai presus de orice creme, loțiuni, masaje, măști sau alte mijloace cosmetice, pe primul plan pentru menținerea unui ten frumos și sănătos sînt: igiena generală, o bună stare a sănătății (ficat sănătos, o normală funcționare a intestinului, o bună circulație a sîngelui etc.) și zilnic 7—8 ore de somn.

Sanda NOREANU

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

Mîncare de carne cu arpagic

Se taie 750 gr. de carne în bucăți potrivite și se prăjesc cu o lingură de untură. Se pune sare și puțină apă. Se lasă să fiarbă înăbușit, mai adăugînd apă din cînd în cînd pînă se frăgezește carnea. Separat se rumenește 1/2 kg. de arpagic curățat, cu o lingură de untură. Se amestecă cu carnea. Se adaugă 2 căței de usturoi, un păhărel de vin alb, o lingură de bulion și o lingură de făină desfăcută cu puțină apă rece. Se potrivește de sare. Se dă la cuptor, și se lasă să fiarbă înăbușit, pînă ce mîncarea este destul de scăzută, fără ca arpagicul să fie sfărîmat.

Cartofi umpluți

Se aleg 12 cartofi mari, se curăță și se scobesc la fel ca dovleceii pentru umplut.

Se trece prin mașină 400 gr. de carne macră, împreună cu miezul de la o felie de pîine, muiat în apă și stors. Separat se prăjește o ceapă tocată cu o lingură de untură. Se adaugă o ceșcuță de orez ales și spălat, și se stinge cu puțină apă caldă. Se ține pînă înfierbîntă orezul. Se amestecă cu carnea tocată, se adaugă sare, piper și mărar tocat.

Se umplu cartofii, se așează într-o cratiță, cu puțină untură, se toarnă deasupra un sos de bulion și se dau la cuptor, să fiarbă înăbușit. Cînd cartofii sînt aproape fierți, se scoate capacul și se mai țin un sfert de oră la cuptor, să prindă culoare.

Dacă rămîne tocătură, se fac mici perișoare, se prăjesc în untură și se așază în cratiță împreună cu cartofii. Înainte de a servi, se pot adăuga 2—3 linguri de smîntînă.

Ochiuri pe mămăligă

Se pune la fiert lapte îndoit cu apă, din care se face o mămăligă potrivit de moale. Cînd este gata, se adaugă o lingură de unt, 2 linguri de smîntînă și 2 linguri de brînză frămîntată, sau brînză telemea. Se unge cu unt o formă rezistentă la foc, se așază mămăliga, se netezește deasupra, apoi cu dosul unei linguri muiate în unt topit, se fac cuiburi de mărimea unui ou.

Se sparge cîte un ou în fiecare cuib, se pun deasupra cîteva bucățele de unt, și se dă la cuptor pînă începe să se prindă albușul. Se servește în formă.

Prăjituri cu marmeladă

Se face o cocă din 250 gr. făină, 125 gr. unt, 125 gr. zahăr, 2 ouă, jumătate pachet de praf de copt, și un praf de sare. Se frămîntă și se lasă o oră la rece. O treime din cantitatea de aluat se lasă la o parte, iar din rest se întinde o foaie de mărimea tăvii de copt, se așază în tavă, iar deasupra se întinde un strat subțire de marmeladă. Din aluatul lăsat la o parte se fac bețișoare subțiri, care se așază peste marmeladă, în formă de grilaj. Se coace la foc potrivit. După ce s-a răcorit se taie în bucăți.

Saleuri pentru ceai

Se frămîntă un aluat din: 150 gr. unt proaspăt, 150 gr. făină, 150 gr. cartofi fierți trecuți prin mașina de carne și un praf de sare. Se întinde o foaie groasă de jumătate centimetru, se unge cu ou sau cu lapte, se taie fîșii de 1 1/2 cm. lățime și 12 cm. lungime, și se presară deasupra, după gust, chimen, mac sau susan și sare. Se așază unele lîngă altele pe tava presărată cu făină, și se coc la foc potrivit.

Sanda MARIN

MENIUL SĂPTĂMÎNII

20—27 IANUARIE

— Lapte acru cu mămăliguță; mîncare de carne cu arpagic; colțunași cu magiun.
— Ciorbă de zarzavat, dreasă cu smîntînă; cartofi umpluți; frigănele de mere.
— Conopidă cu sos alb, la cuptor; pîrjoale moldovenești, cu cartofi; compot.
— Budincă de clătite cu brînză de vaci; mîncare de prune; griș cu lapte.
— Supă de fasole boabe (cremă) cu pîine prăjită; mîncare de vinete în ulei (conserve); papanași prăjiți, cu smîntînă și zahăr.
— Ochiuri cu mămăliguță la cuptor; morcovi soté, cu crochete de orez; prăjituri cu marmeladă.
— Sufleu de dovlecei (conserve); vrăbiuțe la grătar, cu cartofi și murături; plăcintă cu brînză.

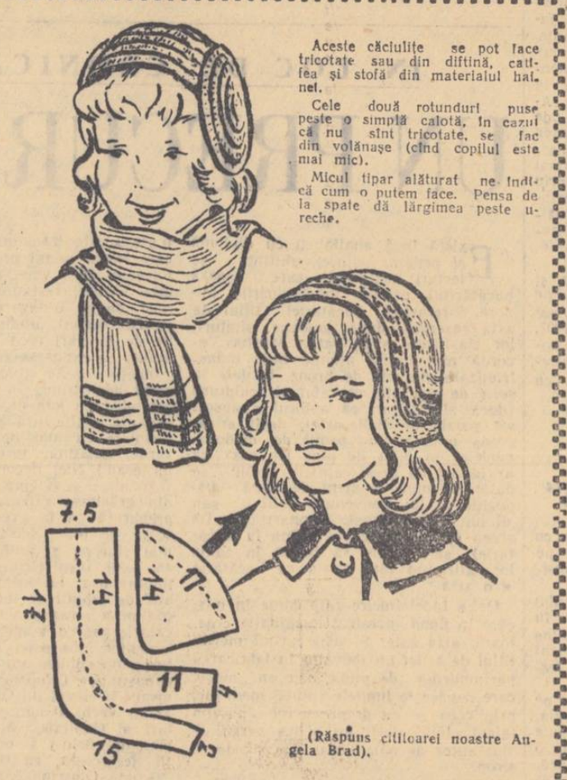

Aceste căciulițe se pot face tricotate sau din diftină, catifea și stofă din materialul hainei.

Cele două rotunduri puse peste o simplă calotă, în cazul că nu sînt tricotate, se fac din volănașe (cînd copilul este mai mic).

Micul tipar alăturat ne indică cum o putem face. Pensa de la spate dă lărgimea peste ureche.

(Răspuns cititoarei noastre Angela Brad).

Curierul Laurei

Răspunsuri pe marginea scrisorii intitulate: „Imi lipsește curajul să trec la acțiune"

Ana Stefirtu, piața Republicii nr. 7 Făgăraș: Citind scrisoarea care, cu mare timiditate, a fost scrisă de tovarășa Elvira I. am încercat să mă transpun în situația în care se află dînsa și m-am întrebat cum aș proceda dacă aș fi căsătorită cu un bărbat alcoolic, rău, grosolan, din partea căruia aș avea de suferit injurii grave și bătăi. Cum aș proceda avînd cu acest bărbat doi copii, siliți să trăiască în asemenea condiții, într-o atmosferă atît de apăsătoare și cu un astfel de exemplu în fața lor? Răspunsul pe care mi l-am dat este acesta: aș trece la acțiune, aș intenta divorț.

Părerea mea este că tovarășa Elvira I. a luptat destul timp ca soțul ei să se îndrepte, s-a chinuit destul — chinuindu-și și copiii în același timp. Avînd în vedere că regimul nostru de democrație populară asigură astăzi femeilor condiții de muncă egale cu ale bărbatului — pășește cu hotărîre la acțiunea de divorț. Este singura soluție pentru a-ți redobîndi liniștea sufletească și pentru a-ți salva copiii de sub influența nesănătoasă a tatălui lor.

PILU V. IENCIU — Sibiu: Socotesc că despărțirea ar avea urmări grave, dăunătoare atît asupra soțului care rămas fără cămin va îndrăgi și mai mult băutura (ceea ce îl va duce la o totală distrugere), cît și asupra copiilor. De aceea te sfătuiesc să-ți duci mai departe căsnicia — așa cum e (cu nădejdea că poate totuși soțul d-tale se va îndrepta în cele din urmă) pentru a nu distruge viitorul copiilor.

MIHAI N. CONSTANTIN — București: O sfătuiesc pe tovarășa Elvira să nu-și părăsească soțul, pentru că astfel va lăsa copiii fără tată. Îl sfătuiesc însă în același timp pe soțul d-tale, nu-l lăsa să alunece pe panta pe care a pornit. Numai după ce vei socoti că ai epuizat toate mijloacele pentru a-l îndrepta ai dreptul să te gîndești la despărțire. Eu cred că nu este încă totul pierdut și că pentru copiii d-tale trebuie să lupți cu îndîrjire, pentru a rămîne cu toții împreună.

VALENTINA L., Săcuieni, reg. Oradea: Cred că Elvira nu mai trebuie să ezite: divorțul este unica soluție. E greu să dezbari un bărbat de viciul băuturii și e și mai greu să convietuiești cu el. Elvira nu trebuie să se descurajeze; prin munca ei își va putea crește copiii, le va da o educație frumoasă, iar ei îi vor fi recunoscători mai tîrziu pentru toate sacrificiile pe care mama lor le-a făcut spre fericirea lor.

K. Z. — Aiud: Nu mai șovăi — despartă-te de acel om nedemn de a-și crește copiii și de a le da o educație...

SANDA BIRZU — Iași: Dragă Elvira, consider că despărțirea între doi soți, mai ales dacă au copii, este o problemă ce trebuie analizată profund înainte de a se lua o hotărîre. Am urmărit discuțiile în cazul Anei și cred că soluția a fost cea mai bună.

Aici totuși cred că se pot îndrepta lucrurile. Rudele ar putea să te ajute, nu sfătuindu-te să rabzi ci încercînd să-l convingă pe el să devină un soț și un tată bun. Dacă atunci cînd este lucid el își recunoaște greșelile înseamnă că mai poate fi salvat.

Totuși, dacă tot ce vei încerca pentru a-l tămădui de viciu nu va duce la nici un rezultat, te sfătuiesc să-ți ei o slujbă și să-ți crești singură copiii.

LAURA

Vizitați restaurantul CINA

Se servesc specialități de bucătărie, preparate de pescărie și grătar, vinuri selecționate din pivnițele „Cina". Cîntă orchestra SILE VIȘAN — ARGHIR PETRESCU. Voce: AIDA MOGA
DANS
Deschis de la orele 20

Medicamente românești

Industria noastră farmaceutică a reușit să producă într-un scurt interval, medicamente de înaltă calitate, solicitate și peste granițe. Printre aceste produse figurează: **Hepavit** și **Vermicid.** Primul se întrebuințează sub formă de injecții în anemii, debilitate după operații, boli infecțioase, vărsături gravidice, lipsă de poftă de mîncare.

Hepavitul conține extract de ficat, vitamina B 12 precum și alte ingrediente fortifiante ca vitamine, acid folic.

Medicul vă sfătuiește

MARCELA, din Galați, ne pune întrebări în legătură cu albirea părului.

Vîrsta la care apare albirea părului depinde de factori ereditari (moșteniți) — dvs. nu puteți interveni pentru a-i modifica. Totuși, dacă albirea apare masiv la o vîrstă destul de tînără, însoțită și de slăbirea părului, se poate încerca un tratament cu „vitamina H" (novocaină adusă la o anumită aciditate) după metoda prof. Ana Aslan. Acest tratament se face doar sub supraveghere medicală de specialitate.

IOAN C. din comuna Arborea, ne cere unele lămuriri în legătură cu polipii.

Polipii se dezvoltă în nas avînd diferite mărimi, de la un bob de grîu pînă la un bob de mazăre sau fasole.

Vegetațiile sînt niște țesuturi care se formează în fundul gîtului: ambele aduc după sine greutate în respirație din pricină că astupă căile respiratorii, ceea ce provoacă dormitul cu gura deschisă.

Aceste neajunsuri se pot înlătura prin operație, care e destul de simplă.

Specialistul de nas, gît și urechi vă va da îndrumările necesare.

STELA GH. din București, ne cere lămuriri în legătură cu coșurile (acneea).

E bine pentru pielea grasă, sau în termeni medicali „seha-cee", să continuați cu tratamentul ce îl aveți, adică cu loțiuni spirtoase la care se poate adăuga și sulf.

Pentru tratamentul local e bine să consultați revista „MAGAZINUL" nr. 12 din 29/12/1957 unde veți găsi indicații pentru tratamentul acneei.

Pentru tratamentul general veți întrebuința alternativ injecții cu sulf în soluție uleioasă intramuscular, ihtiol cu apă în părți egale, 30 picături pe zi timp de 10 zile. Rezultate bune se obțin și cu autovaccin. Cînd acneea ia forme supurate, atunci se pot face injecții cu penicilină. Separat veți face o pomadă cu penicilină.

Veți evita mîncăruri picante, sărături, mezeluri și veți avea grijă ca funcția intestinului să fie regulată.

Dr. N. P.

MILICĂ

DE NELL COBAR

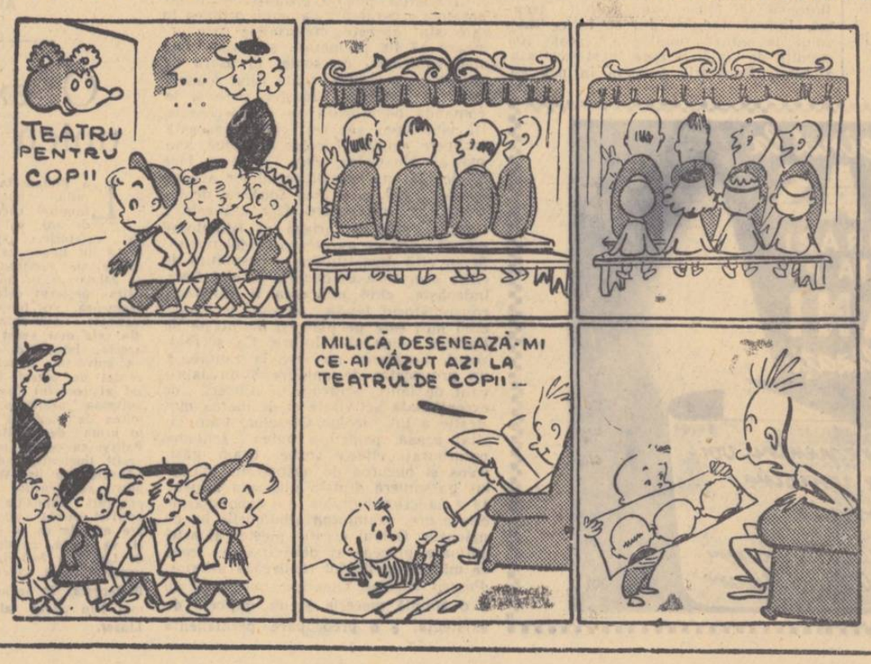

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

Mîine, duminică 19 ianuarie

se vor trage la sorți cîștigătorii primului nostru concurs de dezlegări

Așa cum prevede regulamentul primului nostru concurs de dezlegări, atribuirea premiilor oferite de revista „MAGAZIN" — în cazul cînd sînt mai mulți dezlegători — se va face prin tragere la sorți, în mod public, în fața concurenților care vor dori să asiste.

Reamintim că la redacția noastră s-au primit, la încheierea termenului prevăzut, 2955 răspunsuri exacte la categoria I-a, 318 răspunsuri exacte la categoria II, 218 răspunsuri exacte la categoria III, 112 răspunsuri exacte la categoria IV-a și 15 răspunsuri exacte la categoria V-a. Cei care nu vor fi extrași din urnă la o categorie superioară, participă la tragerea la sorți pentru premiile categoriilor inferioare.

TRAGEREA LA SORȚI SE VA EFECTUA MIINE, DUMINICA 19 IANUARIE, ORA 11 DIMINEAȚA, IN SALA DE SPECTACOLE A CASEI ZIARIȘTILOR, DIN STR. DOBROGEANU GHEREA NR. 5. (Intrarea în sală, numai cu invitații)

DIN MUZICA NOASTRA NOUA

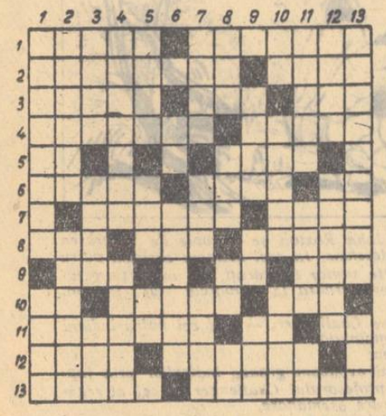

ORIZONTAL: 1) Compozitor român, prim dirijor și director al Filarmonicii de Stat „Moldova" din Iași — Munți cîntați de Marțian Negrea în una din suitele sale distinsă cu Premiul de Stat. 2) Doru și Vasile, doi compozitori, un singur nume: „Suita bacoviană", respectiv „Sirena lui Roaită", etc — Noreanu, interpret de muzică ușoară. 3) Piesă pentru vioară și pian de George Enacovici. — Înainte de... două, în „Garofița" lui Mălineanu — Literă chirilică. 4) Spătarul Pană Lesnea din opera lui Paul Constantinescu compusă după „Haiducii" lui Victor Eftimiu — Generează curent electric. 5) Spetează — 10) Rocadă. — Au o viață muzicală intensă în ultimii 10 ani, prin filarmonicile și colectivele de operă și operetă noui înființate. — Fragment dintr-un refren coral. 11) Vestit muzicant din secolul trecut, a cărui memorie este eternizată în titulatura orchestrei de muzică populară a Filarmonicii de Stat „George Enescu" din București — Brăzdez. — Lac african. 12) O interpretă își cîntă... numele! — Titlu acordat colectivului artistic al Filarmonicii de Stat „George Enescu" din București. 13) Unul dintre tinerii noștri violoniști laureați ai concursurilor internaționale. — Trio muzical.

Reprezentant de seamă al creației noastre muzicale contemporane, printre ultimele sale lucrări se numără Balada pentru bariton, cor și orchestră. 6) Sulită — La suprafața pielii. — Notă muzicală. 7) Una din interpretele noastre de muzică ușoară. — Rîu în Banat. 8) Pom fructifer — Personaj din opera menționată la 4 orizontal — „Baletul" lui Florin Comișel din opereta „Culegătorii de stele" 9) Numele indigen al bosimanilor — Radu Aldulescu. — Lac și oraș în Brazilia.

VERTICAL: 1) Personaj din opera „O noapte furtunoasă" de Paul Constantinescu. — Tînăr compozitor român, autor al unei Cantate distinsă cu premiul al II-lea la concursul artistic internațional al Festivalului de la Moscova. 2) Compozitor din Cluj, autor a două simfonii, al concertului pentru orchestră de coarde distins cu Premiul de Stat etc — Gen de muzică agreat de marele public. 3) Listă de acte. — Alt personaj din opera „O noapte furtunoasă" — Chiuim. 4) ... Mărculescu, solistă a Operei de Stat din București. — Dirijor al corului Filarmonicii de Stat „George Enescu". 5) În opoziție cu amonte — „Lugojana" din opereta lui Filaret Barbu. — Soare egiptean. 6) Ioana Radu — „... noi în lunca Prutului", suită pentru orchestră de Sergiu Natra. 7) În clipa aceasta. — Unitate de plasticitate. — Rezultat aritmetic. 8) Conifer — Serile de concert ale Orchestrei simfonice Radio. — Notă muzicală — Erbiu. 9) Iubesc cu înflăcărare — Trompeta se face auzită! — Coapsă. 10) Posesiv! — ...Lăzărescu, pianistă — Mănunchiul muzical Grigoriu. 11) Cernei, una din cîntărețele noastre laureate ale concursurilor internaționale. — Combinație organică — În tren! 12) Nume bărbătesc — Compozitor român, autor al „Cantatei eliberării". 13) „Rîde veselă... mea", arie din opereta „Culegătorii de stele". — „... eroică în amintirea lui Nicolae Bălcescu, lucrare de Leon Klepper.

Cuvinte mai puțin cunoscute: SAB, EGA, PLA.

Gh. CORJOS

MÎNA-N MÎNA

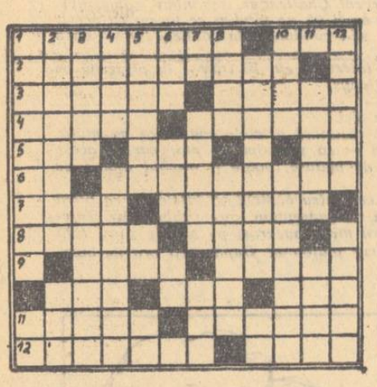

ORIZONTAL: 1) Tînăr roman care greșind ținta ca să se pedepsească își virî mîna-n foc — Nord sau sud 2) Bat ritmul dansului în mîinile spaniolelor 3) Merg mînă-n mînă — Nu las din mînă 4) Dă din mînă — A înmîna 5) Fruct originar din Antile — Creatorul lui Robinson Crusoe — Sportiv de prima mînă 6) Pronume — Adjectiv pentru multe gospodării colective 7) Țuică fără tărie — Se comportă de mînă forte 8) A întruni — Cameră mare 9) Vorbesc cu mîinile — Sport cu racheță 10) Spală mîinile — Întinzi mîna oferind — Interjecția unei mîini cam repezite! 11) Verbul cu proverbul cu mîinile și obrazul — Are mînă bună 12) A băga mîna-n foc pentru altul — Pun mîna în pieptul cuiva.

VERTICAL: 1) Au iuțeală de mînă — La stînga! 2) De mîna întîi — Combinație de oxigen și hidrogen 3) Dau o mînă de ajutor — Pun mîna pe... 4) Odaie de dormit — Executată de mînă 5) Mai mari peste cei mai mici (ad.) — Spetează — Perioadă de timp 6) Cap în Africa — Oraș în Germania — Idem 7) Pronume — Rezultă — Nume de fată 8) Gazele autoimportanței — Urale și bătăi din palme 9) Plecăciuni cu mîna la buze și la frunte — Nu e de acord 10) A cere mîna — Potrivit 11) Pantaloni țărănești — Pelerină 12) Stau cu mîinile în sîn... — Substante gelatinoase.

Mircea DINCĂ

Poșta Rebus

AUREL SCAUNAȘ — Călărași: „Frumos" nu-și prea merită titlul din cauza cuvintelor trunchiate...

ALEXA DAN — Iași: Careul trimis conține cuvinte inexistente (lamarc, digeni, ninara etc.) care îl fac nepublicabil.

Ing. RADU OVIDIU — C. Lung: Ne-au parvenit prea tîrziu.

ȘTEFAN CIOBANU — București: Mai încercați.

V. GEORGESCU: Un careu cu lemne va apare.

PAUL POPESCU — București: „Diofant" ne-a distrat. Enigmistica este cunoscută.

Dr. ION SIRIANU — Zimnicea: Concursul de dezlegări are un caracter de masă. Monoverbele sînt cunoscute.

MIRCEA RAICIULESCU — București: Sînteți trecut pe listele dezlegătorilor.

E. SULIȚEANU — Roman: Vedeți răspunsul de mai sus.

ANDREI BARKO — București: Mult prea multe puncte negre. Mai încercați.

Ing. EUGEN MUNTEANU — Sibiu: Prea simple.

GH. VOICU — Mangalia: Ați omis formularea monoverbelor, trimițîndu-ne doar soluțiile acestora.

ION DANCIU — București: Dvs. ați procedat exact invers. Așteptăm soluțiile.

J. DEMETRIAD — Baia Sprie: Erorile de încrucișare fac careul nepublicabil.

V. BUMBACEA — București: Am reținut un biverb.

PRIN ȚARA

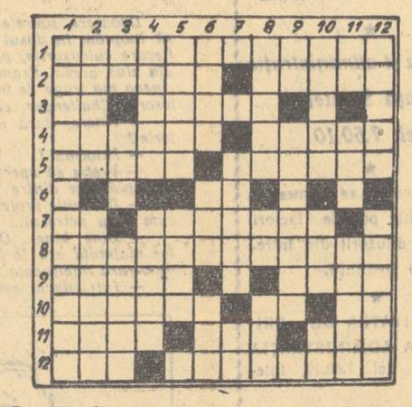

ORIZONTAL: 1) Centru industrial în Ardeal situat la poalele Bucegilor 2) Poteci — Localitate între Bușteni și Predeal 3) Nichel — Pisc al Carpaților Moldovei pe vîrful căruia se află două stînci numite „Pietrele Doamnei" 4) Ademenită — Localitate în apropierea căreia se află peștera Dîmbovicioara 5) ...scări, cascadă în masivul Piatra Mare — Perla Bucegilor 6) Cal dobrogean 7) Barbu Cornel — Floare 8) Peșteră în Bucegi 9) Mare întreprindere industrială — Anchetă sau zbor! 10) Pietriș ce se rostogolește pe pantele munților — Ființă — Unu și unu! 11) Alipit — Aduce ploaia! — Interjecție de frig 12) Puiul caprei — Suie în vîrf de munte pe o melodie de N. Chirculescu!

VERTICAL: 1) Stațiune balneară lîngă Sibiu 2) Trecere în grabă pe undeva — Defileu prin care trece Dunărea 3) 100 m² — Patria noastră — Palid 4) Lacul..., stațiune balneară în apropierea Brăilei — Fugărit 5) Felicitase — Pictor român 6) Pasăre muzicală! — Lucrezi pămîntul — Nume feminin 7) A acumula mărfuri — Insă 8) Rivalii toreadorilor — Posezi — Ceas 9) Prima și ultima din alfabet — De aceiași formă 10) Pădurice în apropierea apelor — Tria! — În Buzău! 11) Frig și nu prea... — Indemn bovin — Oltul, Mureșul sau Siretul 12) Compozitor român — Șingiorgiu de..., localitate în Regiunea Autonomă Maghiară.

Marcel RANTZER

Iosefini vă prezintă scamatorii de familie

Pisica... savantă!

În fața publicului prezentați o hîrtie albă, pe care nu se vede scris nimic și pe care, desigur, o puteți da la control. Apoi înfățișați o pisică, pe care o prezentați drept savantă, întrucît ea... știe să scrie, și încă în diferite limbi!

Luînd laba pisicii, i-o purtați peste hîrtia albă și îndată apar niște caractere scrise în latinește, franțuzește sau românește, la cerere.

Explicație:

Hîrtia a suferit în prealabil o preparație. Scrieți pe ea o frază, într-una din limbile propuse, cu spirt de calaican și apoi lăsați să se usuce. Luînd apoi laba pisicii în mînă, i-o udați neobservat cu un mic burete îmbibat cu apă, pe care-l aveți palmat în mînă și prin acțiunea apei, scrisul de pe scrișoare devine vizibil, uimind asistența.

PROBLEME DE PERSPICACITATE

Trei vechi filozofi grecl, obosind din cauza discuțiilor și a căldurii soarelui de vară, au adormit în grădina Academiei. În timp ce dormeau, niște mucaliți le-au murdărit frunțile cu funingine. Cînd s-au trezit din somn și s-au uitat unul la altul, au început să rîdă toți trei. Fiecare considera natural ca ceilalți doi să rîdă, crezînd că rîd unul de altul. Deodată unul din înțelepți a încetat să rîdă, deoarece a ajuns la concluzia că este și el murdărit pe frunte.

Cum a judecat el?

★

Soluția problemei apărută în numărul 14 al „MAGAZINULUI": *Nu va atinge niciodată treapta a treia, deoarece odată cu apa se ridică și vasul.*

VAL MIHAI

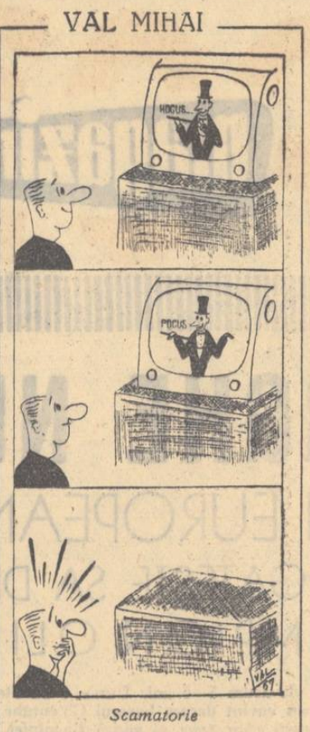

Scamatorie

B. RODNA

— Draga mea, îți dau o fotografie, dar să știi că nu e cea mai recentă!...

G. PALL

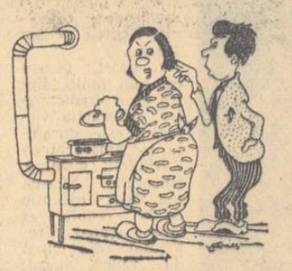

— Vai, dragă, ai un păr minunat!
— Atunci de ce te superi cînd găsești un fir în supă?...

RIK AUERBACH

— Au plecat toți?...

M. CAPATĂ

— Nu vreau să mai stau dacă nu se așează și tătucu!...

GH. CHIRIAC

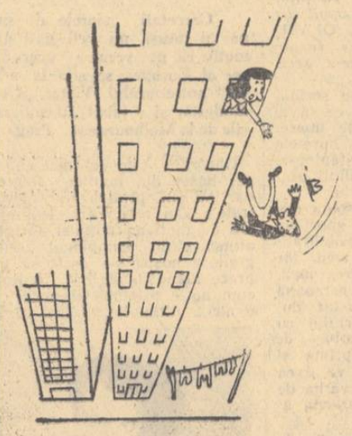

Cînd ajungi jos, nu uita să stringi și rufele!...

— Nu poți lăsa ochii în jos? Ce meserie ai?...
— Portar de fotbal...

CONST. CIOSU

Un creator d... lării pentru femei.

A. PAVEN

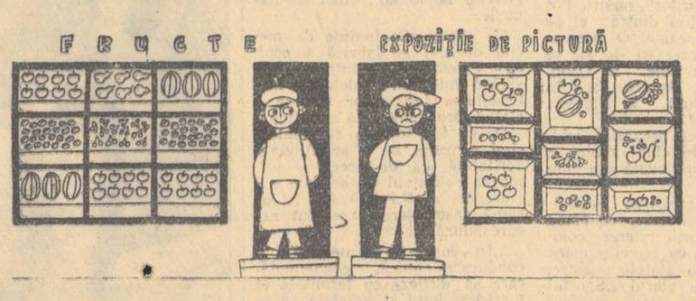

Concurență.

L. DARIAN

— Doriți și clătite?
— Le prefer... spălate!...

FILATELIE

Emisiuni noi peste hotare

R. D. G. — O marcă în cinstea primului satelit artificial lansat de U.R.S.S.; 2 mărci în cinstea a 40 de ani de la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie; 2 mărci consacrate Săptămînii Economiei, o marcă în cinstea „Zilei timbrului"; 2 mărci în cinstea a doi laureați ai Premiului Național: compozitorul Günther Ramin și dirijorul Hermann Abendroth.

FRANȚA. — În seria „Oameni celebri străini" au apărut 7 mărci reprezentînd pe: Copernic, Michel-Angelo, Cervantes, Rembrandt, Newton, Mozart, Goethe.

IFNI — 3 mărci (înfățișînd specii de porumbei africani) în folosul operei de ajutorare a copiilor.

R.P.F. IUGOSLAVIA — O marcă în folosul luptei împotriva tuberculozei.

ITALIA — O marcă pentru comemorarea a 50 de ani de la moartea poetului Giosue Carducci, laureat al premiului Nobel.

LAOS — 4 mărci de poștă aeriană, în cinstea aniversării lui Buda.

MEXIC — o marcă de poștă aeriană pentru comemorarea morții la datorie a feroviarului Jésus Garcia; 2 mărci de poștă vizuală și 2 de poștă aeriană, pentru Centenarul constituției, o marcă de poștă aeriană sărbătorind centenarul introducerii în Mexic a sistemului metric.

R. P. POLONA — 2 mărci în cinstea celei de a 40-a aniversări a Revoluției Socialiste din Octombrie; o marcă în cinstea „Săptămînii internaționale a scrisorii", o marcă pentru centenarul societății științifice din Poznan.

TAILANDA — O marcă în cinstea Organizației Națiunilor Unite.

ȘTIAȚI CA...

...la expoziția filatelică deschisă la 1 decembrie în orașul Cluj s-a remarcat colecția prezentată de dr. Gh. Neufeld, pe o temă nouă sau în orice caz puțin obișnuită: pediatria în mărci poștale? Colecția a stîrnit un interes deosebit și prin faptul că fiecare emisiune era însoțită de o amplă explicație pe înțelesul tuturor, constituind o mică enciclopedie ilustrată.

...tot la expoziția filatelică de la Cluj s-au putut admira o serie de portrete și de peisaje executate cu multă măestrie de către Liviu Doctor, actor al Teatrului Național. Ceea ce deosebește aceste tablouri, este faptul că sînt „pictate" exclusiv din mărci poștale românești.

...una din cele mai interesante expoziții filatelice ale anului, tradiționala Exphibă, a fost deschisă la 8 decembrie la Bruxelles, cu tema „Mărcile poștale din țările de democrație populară". Inițiativa a fost luată de Asociația „L'echo philatelique", la solicitarea a numeroși filateliști din Belgia. Și țara noastră participă, cu o colecție completă de mărci, plicuri prima zi și cărți maxime, grupate pe teme.

...la propunerea Clubului filatelic din Istanbul, în luna ianuarie va avea loc la sediul clubului o expoziție filatelică română.

...o expoziție de mărci din Turcia este proiectată pentru primăvară, la București.

...filatelistul american Travis K. Hedrick, din orașul Arlington (Virginia), a adresat o cerere Asociației filatelice americane, spre a fi primit ca membru. Cererea sa purta recomandarea chiar a președintelui asociației. Și totuși, a fost respinsă de către „consiliul vicepreședinților", fără nici o explicație! O explicație există totuși: Travis K. Hedrick s-a specializat în colecționarea mărcilor poștale din Uniunea Sovietică și din Republica Populară Chineză.

...la Budapesta a avut loc între 14—16 decembrie, o expoziție internațională de porumbei. Cu acest prilej, poșta maghiară a emis o foarte reușită serie de 5 mărci, în cîte 3 culori, reprezentînd diferite soiuri de porumbei.

...asociația filateliștilor din R. Cehoslovacă a instituit o comisie permanentă care experimentează gratuit orice marcă din această țară? Comisia stă la dispoziția atît a filateliștilor din R. Cehoslovacă cît și a celor din alte țări. Adresa ei este: Ustredi Ceskoslovenskych Filatelistu. Praha 2, Iindrissk 18.

100 DE ÎNTREBĂRI DESPRE PATRIA NOASTRĂ
BON Nr. 8

ȘAH

CE NU AU VĂZUT UNII SPECTATORI

La runda a IV-a a campionatului republican de șah a asistat, ca deobicei, un public foarte numeros. Mulți dintre spectatorii care urmăreau cu interes partida Gică Alexandrescu — Victor Ciocîltea au fost însă mirați cînd, după a:b4 Alexandrescu a mutat dama de la c3 la e3, ajungînd în poziția de mai jos, în care, după cum se vede, Ciocîltea poate cîștiga pionul c4.

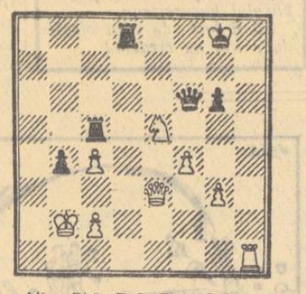

Alb: Rb2, De3, Th1, Ce5, pc2, c4, f4, g3 = 8 piese; negru: Rg8, Df6, Tc5, Td8, pb4, g6 = 6 piese.

— O mutare greșită! au spus unii, intrigați totuși de faptul că Ciocîltea nu se grăbește să ia pionul. Ei au fost și mai intrigați cînd, după cîteva minute, Ciocîltea și Alexandrescu și-au dat mîna, iar pe tabla de demonstrație a apărut tăblița indicînd „remiză".

Explicația e simplă. Alexandrescu n-a jucat greșit, ci i-a întins o cursă abilă lui Ciocîltea. Dacă acesta ar fi luat pionul din c4, ar fi urmat Da7!! cu amenințarea de a cîștiga rapid după Dh7 șah. Negrul ar fi trebuit să joace Dg7 și după schimbul damelor calul din e5 nemaifiind legat ar fi putut bate turnul din c4. Dar Ciocîltea, prudent, văzuse cursa.

Poșta șahului

V. NICULESCU — București: *Publicăm probleme compuse de cititori, dar cu condiția să fie bune.*

VASILE GORBATI — Rădăuți: *Ne însușim propunerea dvs. ca să însoțim diagramele cu pozițiile lor de control. La studiul „Labirint" dama de pe cîmpul c1 este neagră.*

ALEXIU NARWIK — Sinaia: *Diagrama la care vă referiți a apărut cu o greșeală.*

Concursul nostru cu premii

100 de întrebări despre patria noastră

Azi, grupa 8-a de întrebări: SPORTUL ROMINESC

Continuăm azi marele nostru concurs cu premii: „100 de întrebări despre patria noastră", publicînd cele 10 întrebări privind date și noțiuni despre sportul românesc. Iată cele 10 întrebări:

1. Cîte medalii a dobîndit țara noastră la jocurile olimpice și cine le-a cucerit?
2. Care sportivi români au fost campioni europeni la diferitele discipline sportive de-a lungul anilor?
3. În care discipline sportive se folosește cîntarul pentru desemnarea categoriilor?
4. Care a fost prima echipă sovietică de fotbal care ne-a vizitat țara și cînd s-a întîmplat aceasta?
5. Cine sînt sportivii români care au primit titlul de maestru emerit al sportului?
6. Țara noastră a fost vizitată de un sportiv care a fost socotit un timp cel mai bun jucător de tenis din lume. Cum se numește acest campion și cînd a evoluat el pe terenurile bucureștene?
7. În fața Arcului de Triumf din București, vis-a vis de actualul Stadion al Tineretului, a existat o arenă de sport, cu o frumoasă tribună. Cum se numea această arenă și ce împrejurare a determinat desființarea ei?
8. Care ciclist român a avut cea mai bună comportare în întrecerea ciclistă „Cursa Păcii" și în ce ediție?
9. Cîte medalii a cucerit lotul sportivilor români în întrecerile sportive prietenești ale tineretului, desfășurate în vara anului 1957 la Moscova?
10. Indicați-ne numele sportivei fruntașe care și-a început activitatea sportivă cu prilejul unei competiții de masă și, în scurt timp, a ajuns printre cele mai bune atlete europene.

Răspundeți acestor întrebări și apoi păstrați răspunsurile. Ni le veți trimite — toate odată — la sfîrșitul concursului, după apariția celor 10 grupe de întrebări, împreună cu bonurile de participare la concurs care apar în fiecare număr.

CITITORII RASPUND LA ANCHETA NOASTRA

„Ce propuneți pentru ridicarea nivelului fotbalului romînesc ?“

Publicăm, în continuare, alte răspunsuri la ancheta noastră : „CE PROPUNEȚI PENTRU RIDICAREA NIVELULUI FOTBALULUI ROMÎNESC ? Totodată, facem mențiunea — pentru cei ce ne-au întrebat — că ancheta continuă să fie deschisă pentru toți cei ce socotesc că au de spus un cuvînt în această problemă atît de dezbătută.

Prima problemă: activitatea competițională internă

Răspunsul pe care ni l-a trimis tov. GEORGE POENARU *din București, str. Stalingrad nr. 61, este scris pe zece pagini mari. Fireşte că, în atari condiții, dezbate numeroase aspecte ale problemei. Sîntem însă nevoiți să ne limităm numai la inserarea următoarelor :*

„Prima problemă care se pune este activitatea competițională internă, adică asigurarea desfășurării la nivel înalt a jocurilor de campionat pentru echipele de toate categoriile. De aici, de la asigurarea acestor competiții, pornește pregătirea echipelor...

Cred că nivelul scăzut al fotbalului nostru se datorește în mare măsură pregătirii scăzute a antrenorilor echipelor de categoria A și B. Nu analizez și pregătirea antrenorilor de la categoria C., campionatul regional, orășenesc, etc. Astfel se explică rezultatele slabe și inconstanța echipelor de la un meci la altul. Echipele noastre nu au o concepție proprie de joc. Nu au o tactică aparte una față de alta. Stilul de joc este încîlcit. Nu se observă claritate în acțiuni, iar în timpul meciului fiecare jucător nu este preocupat tactic de înfrîngerea adversarului prin aplicarea variată a elementelor tehnice învățate la antrenamente. Aceste elemente, combinate cu talentul și fantezia creatoare a jucătorului, anihilează acțiunile adversarului. Ori aceasta nu se vede la majoritatea jucătorilor noștri. Pot spune că puțini dintre ei se preocupă de aceasta. O preocupare pentru acest fel de joc se observă foarte bine la Ozon, Petschowschi, Apolzan și în mai mică măsură, la Nicușor, Tătaru, Ene II.

Trebuie să ne pregătim echipe puternice de club, pentru a avea o echipă națională așa cum trebuie...

Tot pentru ridicarea fotbalului nostru este necesar ca presa sportivă să acorde interes competițiilor mici ca și celor mari. Se observă la ziarele noastre, și mai ales la ziarul „Sportul Popular“, care este organul sportului din țara noastră, că atribuie cronici, avancronici și comentarii numai jocurilor de categoria A... Pentru campionatul categoriei B nu se scriu nici formațiile și nici cum s-a desfășurat jocul... Aceasta e rău. Astfel nu se cunoaște cum a jucat o echipă și nici ce jucători au jucat și cum au jucat... Presa are mijloace să arate cutărui antrenor și cutărui jucător că a greșit și ce a greșit... Presa poate critica cu asprime acțiunile condamnabile ale jucătorilor și arbitrilor și de la alte categorii decît categoria A și aceasta ar aduce folos fotbalului...“.

Din 14 propuneri concrete

Tov. IOAN ȚIRA, student din Iași, ne-a trimis un răspuns în care, mai întîi, își face „prezentarea“ : „Nu sînt jucător de fotbal, însă am îndrăgit acest sport ca... spectator. N-am avut ocazia pînă acum să asist la vreo întîlnire internațională și nici la alte meciuri „mari“ — mă refer la cele de categoria A — aceasta fiindcă Iașul are la ora actuală o formație abia în „B“, iar pînă la A mai este... returul care ar putea să ne aducă echipa noastră studențească în prima categorie a țării. Noi sperăm...“ *Apoi trece la 14 propuneri concrete pentru ancheta noastră, dintre care spicuim :*

— Atribuirea sarcinei de selecționer unic, unui antrenor ;

— Intinerirea loturilor reprezentative, în special a celui „A“, unde să se aibă în vedere în special înaintarea ;

— Completarea loturilor la unele echipe cu jucători care, deși buni, fac „tușă“ la echipele lor ;

— Îmbunătățirea tehnicii individuale a jucătorilor, de care răspund ei înșiși, dar și antrenorii ;

— Sancționarea acelora ce nu vor să respecte disciplina sportivă, indiferent dacă sînt din rîndul fruntașilor fotbalului nostru sau nu ;

— Cît mai multe întîlniri intercluburi (internaționale).

Astăzi toată lumea se pricepe la fotbal... inclusiv femeile

Un răspuns cu un conținut oarecum aparte, ne-a venit de la tov. ing. ELENA OLARU *din Pitești, str. Eremia Grigorescu nr. 43, care ne-a scris printre altele :*

„Să scriu sau să nu scriu... Vorba românească : de ce să te legi la cap, dacă nu te doare. În fine, am șters cu buretele prejudecățile ce mă stăpînesc, mi-am luat inima în dinți și... alea jacta est... vă scriu.

Într-adevăr, după toate încursiunile în analele sportive, efectuate în limita posibilităților mele, spre regretul meu, dar nu și spre descurajarea mea, am constatat că nici o persoană feminină nu și-a încrustat numele în literatura sportului cu balonul rotund (e vorba de R.P.R.). Voi fi oare prima și ca orice început își va avea riscurile lui ? ...Căci e vorba de fotbalul văzut... prin prisma unei femei.

...Ori de cîte ori e nevoie de o reprezentativă a țării noastre, încep tîrguielile, îndoielile și sforăriile. Cutare nu-i în formă, altul e bolnav, altul e certat cu etica și deci și-a scris sentința... ș.a.m.d. Toți își au părerile lor, care mai de care mai salvatoare, căci astăzi toată lumea se pricepe la fotbal... inclusiv femeile.

Cu cîteva zile înainte de meciul decisiv, se fabrică o echipă... Semnele de întrebare se succed întocmai zilelor și ineficacitatea jucătorilor rămîne o eternă problemă fără rezolvare.

De ce fug toți de răspundere cînd e vorba de o selecționare veritabilă, că de aceea se formează colectivul de selecție și antrenori ai R.P.R. ? Ori își asumă răspunderea ori sînt necorespunzători !

...În concluzie e necesară o conducere unică, competentă, care să dirijeze cu fermitate și încredere lotul și totodată să se bucure de încrederea echipei“...

De la un ofsaid...

Meci decisiv la Sao Paolo, în Brazilia. Se întîlneau echipele de fotbal Sao Paolo și Corintians, întîlnire terminată cu victoria primei echipe la scorul de 3—1. În tribune, o atmosferă grea, „supraîncălzită“.

Un ofsaid nesemnalat de un arbitru de tușe a făcut să izbucnească „scînteia“. Și a început o adevărată bătălie cu sticle între suporterii celor două echipe. Rezultatul : zeci de răniți, printre care doi polițiști în stare gravă, și vreo cincizeci de arestați, printre care și Bela Guttman, antrenorul echipei Sao Paolo, cunoscut și publicului bucureștean.

Să fi fost de vină ofsaidul ? Noi nu credem !

— Țiii ! Și doar le-am spus să nu-mi bage în echipă săritorul în lungime !

Desen de Al. CLENCIU

VARIETĂȚI

Favorită — dar cu semn de întrebare

Brazilia e din nou una din favoritele campionatului mondial de fotbal, așa cum a fost și în 1950 și în 1954 — chiar dacă nu a ajuns în ambele ediții la victoria finală.

Formarea echipei reprezentative braziliene pentru campionatul mondial este acum circumscrisă la cele 12 cluburi din divizia I a regiunii Rio, care întrebuințează — așa cum arată revista „France Football“ — 333 jucători profesioniști și 667 amatori ; sau 653 celibatari, 346 căsătoriți și 1... văduv.

Din 1954, Brazilia a susținut 28 meciuri internaționale, în care au fost selecționați 115 jucători, ceea ce înseamnă o medie de patru jucători noi de fiecare dispută internațională. În aceste partide brazilienii au marcat 91 goluri și au primit 47.

Bilanțul e mai slab însă acolo unde e vorba de victorii. Căci dacă Brazilia a cîștigat întîlnirile secundare, în schimb partidele principale le-a pierdut : cu Ungaria, Italia, Anglia, Uruguay și Chili. Tocmai acest ultim aspect face să planeze un semn de întrebare asupra șanselor Braziliei la campionatul mondial din Suedia, unde e una din favorite alături de Argentina, URSS Anglia.

Pentru moment însă, brazilienii discută dar se și pregătesc de zor...

Moralitate... molipsită

Secretarul Asociației britanice de fotbal s-a ridicat cu energie împotriva obiceiului luat de fotbaliștii englezi de a se îmbrățișa în public de fiecare dată cînd unul dintre ei marchează un gol. „Acesta nu este un obicei englez“, *a declarat el,* „ci o lipsă de moralitate molipsită prin contactul cu echipele de pe continent“.

Curat... molipsită !

Pentru a cincea oară consecutiv

Ca în fiecare an, ziarul „Junge Welt“, organul Uniunii Tineretului Liber German, a organizat la sfîrșitul anului 1957 o anchetă avînd drept scop alegerea celui mai popular sportiv din R. D. Germană. Pentru a cincea oară consecutiv, cele mai multe voturi au fost obținute de reputatul ciclist Gustav Adolf Schur. Dintre femei, atleta Gisella Kohler a fost aleasă cea mai bună sportivă a anului 1957. Ambii sportivi sînt bine cunoscuți și spectatorilor din țara noastră.

Arbitrii în grevă

Nu spunem un lucru nou afirmînd că pretutindeni unde se joacă fotbal spectatorii au ce au și cu... arbitrul. Recent am aflat însă că în America de Sud — și anume în Uruguay —, nemulțumiți de apostrofările spectatorilor, arbitrii de fotbal au declarat, pur și simplu, grevă.

Nu credem că din cauza aceasta activitatea fotbalistică s-ar fi întrerupt, căci se găsesc și din tribune „binevoitori“ gata să țină un fluier în gură și să conducă un meci de fotbal. În același timp, mai sîntem însă convinși de cel puțin două lucruri : 1) că și arbitrii improvizați n-au scăpat de „atenția“ spectatorilor și 2) că s-a resimțit, totuși lipsa adevăraților „cavaleri ai fluierului“.

Înclinăm, de aceea, să credem că greva arbitrilor și-a avut folosul ei.

Deznodămînt neașteptat

La Florența, un meci de box între doi boxeri de categorie grea, Cavicchi *și* Max Brianto, *a luat sfîrșit cu un deznodămînt cu totul neașteptat.*

Cavicchi și-a expediat adversarul la pămînt cu o lovitură năpraznică. Arbitrul n-a apucat însă să-l numere pe Brianto, pentru că acesta a ajuns... sub ring — care a cedat sub greutatea lui.

Așa dar, cronicarii n-au putut să consemne profesional : „a rămas întins la podea“, căci mai curînd s-ar fi potrivit să spună : „a rămas întins... sub podea“.

SPORT magazin

GHEORGHE NEGREA

CAMPION EUROPEAN DE BOX SE PREGĂTEȘTE SĂ DEVINĂ ȘI CAMPION OLIMPIC

Cercetați ziarele de sport de acum 5—6 ani. Urmăriți cu atenție fiecare rînd, fiecare coloană. Și totuși, nu veți găsi nici un cuvînt despre boxerul Gheorghe Negrea. De ce ? Pentru simplu motiv că pe vremea aceea boxerul care avea să aducă României primul titlu de campion amator al Europei, se afla la a.b.c.-ul carierei sale sportive, iar numele îi era trecut doar în „catastiful“ antrenorului Victor Alexandru, din Sibiu. Acolo, în vechiul burg transilvănean, într-o sală modestă, și-a făcut „ucenicia“ pugilistică tînărul boxer care ne-a reprezentat cu cinste pe ringurile de la Melbourne și Praga, de la Stockholm și Paris, de la Wroclaw și Berlin...

Gheorghe este cel mai cunoscut boxer din familia Negrea, dar nu și... primul. Într-adevăr, fratele său mai mare, Dumitru, era de mult un pugilist apreciat atunci cînd campionul „semigreilor“ noștri s-a decis să îmbrace mănușile de box. Și după cum nu e primul, Gheorghe nu e nici... ultimul pugilist al familiei. Un frate mai mic (în vîrstă și în... greutate), Nicolae, se numără printre bunii noștri „semi-ușori“, iar mai săptămînile trecute am aflat că „prislea“ familiei, Valeriu, s-a apucat și el de box...

Fotografia : I. MIHĂICĂ

Gheorghe Negrea este cel mai „născut“ pentru box. Iar demonstrația la care asistase în după amiaza aceea îi înaripase imaginația. Gheorghe Negrea și-a încredințat speranțele antrenorului Victor Alexandru.

...Primul meci, prima victorie. Și încă prin K.O. Vă închipuiți ce înseamnă pentru un boxer „novice“ să-și trimită adversarul în „lumea viselor“, în chiar primul meci al său ! Nu trecuseră nici doi ani și iată-l pe Gheorghe Negrea, pus pe fapte mari, la startul campionatelor naționale. O victorie, două, trei. În fața rutinatului Mihai Solomon din Sighișoara, Gheorghe Negrea capotează.

În sport, pentru cei mai mulți dintre eroii stadioanelor, satisfacția victoriei este durabilă, iar amărăciunea înfrîngerii efemeră. Gheorghe Negrea n-a făcut excepție de la... regulă și iată-l, așadar, remontat din punct de vedere moral, urcînd treptele ringului pentru a servi replica unui pugilist redutabil puncheur : Bătrînu Tănase. Unii l-au mustrat pe antrenorul Victor Alexandru pentru că perfectase acest meci, care se anunța disproporționat Gheorghe Negrea n-a ținut însă seama de pronosticuri și spre marea mirare a specialiștilor și-a înscris în palmares prima victorie cu adevărat semnificativă. Performanța l-a adus în lotul de tineret al țării.

În 1954 și apoi în 1955, Gheorghe Negrea a recoltat victorii de răsunet internațional : cucerește la Budapesta medalia de argint a Jocurilor Mondiale Universitare, învingînd — printre alții — pe campionul maghiar Plachy Matyas ; evoluează cu succes în Suedia, repurtînd succese de prestigiu — în dauna fostului campion european Stig Sjölin și campionului suedez Bertil Larsson ; boxează în R. P. Polonă, în rîndurile echipei de tineret a țării și își adjudecă încă două victorii (la Szczecin și Wroclaw).

Satisfacțiilor sportive, Gheorghe Negrea le adaogă în vremea aceia încă una : tînărul turnător de la uzinele „Independența“ din Sibiu e decorat cu „Medalia Muncii“ !

La „West Melbourne Stadium“ și „Zimni Stadion“

Campion național în 1955 (performanță pe care avea să o repete în 1956 și 1957), Gheorghe Negrea aspira la onoruri pugilistice superioare. Se apropie marele examen : Olimpiada de la Melbourne. La 20.000 de kilometri depărtare de patrie, în întrecere cu elita boxului amator mondial, flăcăul voinic și tenace din burgul transilvănean a luptat cu o vigoare, cu un curaj fără seamăn. Și, rînd pe rînd, sudafricanul Van Vouren, italianul Panunzzi (astăzi redutabil boxer profesionist) și chilianul Carlo Lucas, au plecat steagul în fața lui Negrea. Finala cu negrul american Jim Boyd a fost dramatică dar... Gheorghe Negrea a trebuit să se mulțumească cu medalia de argint. Oricum, o performanță excelentă, care l-a făcut pe renumitul comentator de box american, Nat Fleischer, directorul revistei „The Ring“, să exclame :

„Despre băiatul ăsta se va mai auzi. Medaliei cîștigate aci, la „West Melbourne Stadium“, i se vor mai adăoga multe altele, în decursul anilor !“.

Nat Fleischer avea dreptate. Cîteva luni mai tîrziu, la „Zimni Stadion“ din Praga, învingîndu-l detașat pe campionul bulgar Petar Spasov, Gheorghe Negrea cucerea centura de campion al Europei.

În halat și... papuci

Cum arată Gheorghe Negrea, în viața particulară, în intimitate ? Ei bine, el are mai de grabă atributele unui... cumsecade gospodar decît ale unui campion de box ! De curînd, și-a întemeiat un cămin. La el acasă, într-un imobil de pe strada Cobălcescu, unde-l are ca vecini pe boxerii Gheorghe Fiat și Victor Șchiopu, precum și pe fotbaliștii Victor Dumitrescu și Onisie, cel mai bun „semigreu“ continental este o gazdă primitoare și atentă. Nici n-ai bănui în băiatul acesta oarecum timid, cu o sfîcîiune nepotrivită cu statura lui impunătoare, pe boxerul fără teamă din ring !

Marea lui pasiune : lectura. Gheorghe Negrea citește literatură multă și variată. Îi plac mai cu seamă romanele cu acțiune palpitantă, dramatică, „cum sînt și meciurile de box“ — mi-a mărturisit el, zîmbind. Nu e de mirare, de aceea că autorii săi preferați sînt Jules Verne și Jack London...

Intrînd pe „terenul“ preferințelor, l-am supus pe Gheorghe Negrea unui „interviu-fulger“ :

— Cel mai puternic adversar în țară ?

— *Ghețu Velicu.*

— Dar din străinătate ?

— *Sudafricanul Van Vouren. Este un tehnician perfect.*

— Cel mai bun arbitru român ?

— *Sînt... doi : Ion Firu și B. Robert.*

— Protecte ?

— *Tot... două : să-mi apăr cu succes, în 1959, titlul european la Lucerna și să cîștig — în sfîrșit — titlul olimpic în 1960, la Roma. Pînă atunci, muncă, pregătiri și... speranțe.*

Marius GODEANU

Magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA“

★

Redacția și administrația Piața Scînteii tel. 7.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

A apărut :

Revista ilustrată de sport

STADION

Nr. 1

cu foto-reportaje de la cele mai interesante competiții sportive.

PARTICIPAȚI LA CONCURSUL „CARE ESTE CEA MAI BUNA COPERTA A ANULUI 1957“, dotat cu valoroase premii.

PROFESIE ȘI... PROFESIE

Încep să se cunoască și arbitrii care vor conduce jocuri în Suedia, la turneul final al campionatului mondial de fotbal. Doi au și fost numiți : brazilienii Alberto de Gama și Sao Etzel. Se dă ca sigură și prezența în Suedia a argentinianului Don Bernazza, faimos în întreaga Americă de sud prin autoritatea sa. Unui ziarist european, care l-a întrebat în ce constă secretul „puterii“ sale, Don Bernazza i-a răspuns : — „De profesie sînt îmblînzitor de lei la un circ...“

Fără comentarii.

ROMANUL NOSTRU

Lumea dispărută

Adaptare după CONAN DOYLE

Desene de ROMEO VOINESCU

CE S-A ÎNTÎMPLAT PÎNĂ ACUM

Frumoasa Gladys a hotărît ca inima și mîna ei să fie dăruite numai aceluia care va face un act de eroism. Mînat de acest îndemn, Edward Malone, reporter, pleacă împreună cu profesorul Summerlee și cu exploratorul John Roxton să verifice afirmațiile profesorului Challenger, în legătură cu existența unor animale preistorice pe un platou din America de Sud. Ei ajung pe platou, dar nu se mai pot întoarce. Plecat singur în toiul nopții, Malone găsește la întoarcere tabăra răvășită și pe prietenii săi dispăruți.

Roxton, care se întoarce, îi spune că au fost atacați și făcuți prizonieri de oamenii maimuță.

Roxton și Malone atacă bîrlogul oamenilor maimuță, salvîndu-i pe profesorii Challenger și Summerlee, pe care îi readuc în „Fortul Challenger“

Curajos ca întotdeauna, John Roxton se apropie de intrarea „fortului“ nostru, pe care o deschise. În acel moment zărirăm patru oameni de statură mică, foarte sumar îmbrăcați, cu un șorț în jurul taliei. Tremurînd ei se prosternară la picioarele lui Roxton, agățîndu-i-se de genunchi.

— Ah ! dar îi cunosc, zise Challenger, — sînt cei patru indieni care erau captivii oamenilor maimuță !

În ochii lor citirăm groaza.

Fără să vreau, zîmbi. Îmi explicam groaza indienilor prin faptul că între aspectul fizic al profesorului Challenger și cel al regelui maimuțelor exista o oarecare asemănare.

Probabil, că și Roxton înțelesese, pentru că zîmbind îi se adresă indienilor, care nu-l puteau înțelege :

— Ei, nu vă speriați, că și el e un om. !

— Vă rog, vă rog ! interveni Challenger, schimbați subiectul ! Cred că cel mai nimerit lucru ar fi să ne gîndim ce facem cu acești oameni. Cel mai simplu ar fi să-i conducem la colibele lor — dacă am ști unde locuiesc.

— Asta nu-i prea greu ! interveni eu. Ei trăiesc în peșterile de pe partea cealaltă a lacului Gladys.

— Sînt departe ?

— La vreo cîteva mile de aici.

În clipa aceea, din pădure răsunară urletele oamenilor maimuță.

— Propun, — zise Roxton — să părăsim cît mai curînd acest fort, care aflîndu-se aproape de pădure, poate fi oricînd atacat de oamenii maimuță.

Prin semne îi făcurăm pe cei patru oameni să înțeleagă că vrem să plecăm din acest loc și să ne îndreptăm spre colibele lor. Înțelegînd intențiile noastre, puseră mîna bucuroși pe bagaje și cu toții pornirăm spre lacul din mijlocul platoului. După vreo oră de mers ajunserăm pe malul lacului.

Deoarece soarele se pregătea să apună, John Roxton propuse să înoptăm în dosul unor stînci. După ce mîncarăm, ne pregătirăm fiecare culcușurile, pe care ne întinserăm cu plăcere, după emoțiile din ziua aceea. Eram tocmai pe punctul de a adormi, cînd simți că cineva mă trage de braț. Sări în sus speriat. Lîngă mine se afla profesorul Challenger, care pe șoptite îmi spuse :

— Tinere, dacă nu mă înșel, dumneata ții un jurnal de călătorie ?

— Întocmai !

— Vreau să sper că n-ai scris nimic despre asemănarea cu totul întîmplătoare dintre mine și regele oamenilor maimuță.

— Domnule profesor, eu nu fac altceva decît să redau faptele așa cum s-au petrecut...

— Bine, bine... De altfel, trebuie să recunoști că regele oamenilor maimuță era fără discuție o creatură distinsă, o personalitate... de o rară inteligență și de o frumusețe remarcabilă, nu-i așa ?

— Într-adevăr remarcabilă, i-am răspuns eu.

A doua zi de dimineață, cînd ne trezirăm, la lumina puternică a soarelui, am putut examina mai bine pe cei patru indieni.

Profesorul Challenger, care se sculase bine dispus, încercă să ne țină un curs de antropologie.

Mai prozaic, îl întrerupsei, atrăgîndu-i atenția că unul dintre indieni lipsește.

— S-a dus să aducă apă din pîriu — zise Roxton. Dar... ar fi greșit..., lipsește cam de mult !

— Mă duc să văd ce-i cu el ! zisei eu.

Luîndu-mi pușca, o porni înspre pădurea care se afla la vreo două sute de pași de tabăra noastră și pe unde curgea pîrîul. Auzeam aproape de mine murmurul apei, dar arborii mi-o ascundeau. Deodată mă împiedicai de ceva. Era cadavrul indianului. Mă aplecai asupra lui și în aceeași clipă simți că mă pîndește o primejdie. Într-o fracțiune de secundă am întors capul și am văzut înfricoșat cum brațele păroase ale unui om maimuță se întindeau spre gîtul meu.

Făcui un salt în lături... dar era prea tîrziu ! !

(Va urma)

Tiparul Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii“ I. V. Stalin București

75

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 16 ★ Simbătă 25 ianuarie 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

UZINA CELOFIBREI

Clădirea nu este nouă. Împlinește în luna mai 1958, 20 de ani de existență. Noi sînt doar blocurile cu locuințe ale muncitorilor, cantina, popicăria și uzina termică. Noi sînt procedeele de lucru, concepțiile celor de aici, produsele realizate.

Combinezoanele, cămășile de noapte și alte tricotaje, firele albe și colorate cunoscute de gospodine sub numele de „macrame", fel de fel de pînzeturi lucioase sau mate, firele cord folosite la fabricarea anvelopelor de cauciuc, stofele cele mai arătoase, conțin o parte mai mică sau mai mare de celofibră. Filatura de la Lupeni trimite firele sale la aproape jumătate din totalul întreprinderilor producătoare de țesături și tricotaje.

Tricotajele, care sînt în întregime realizate din aceste fire, le vedeți: sînt frumoase și rezistente. Iar stofelor, li se adaugă pe lîngă firele de lînă, 10-20 la sută fire de celofibră, tocmai pentru a le întări rezistența și a le înfrumuseța.

Firele de celofibră nu constituie însă singurul obiectiv al activității filaturii din Lupeni. Aci se fabrică și sulfură de carbon folosită în agricultură, cantități însemnate fiind expediate și în Austria sau Grecia.

Trebuie să mărturisesc: nu mă așteptam să găsesc, în inima centrului miner al Lupenilor, o fabrică cu atîtea „surprize". Culmea acestora a constituit-o însă o frază rostită simplu de directorul filaturii, Ludovic Ută, care ne-a însoțit tot timpul vizitei noastre.

— Avem și laureați ai premiului de stat! Ludovic Kracovschi!

— Inginer?

— Nu! Maistru! Meșter, cum îi spunem noi. Colectivul său a pus la punct fabricarea firelor cord de viscoză pentru anvelope de cauciuc, fire care erau importate din Italia.

Am fost plăcut surprins aflînd acestea și, pentru încheierea reportajului, am solicitat cîteva scurte date cu privire la condițiile de lucru și la perspectivele anului 1958.

Iată-le: 1) Intreg personalul lucrează 6 ore pe zi:

2. S-a făcut un nou sistem de ventilație, a fost recondiționat planșeul filaturii și se fac în permanență analize ale mediului, pentru a se proteja sănătatea muncitorilor.

3. S-a pus la punct un sistem de recuperare a sulfului din gazele rezultate la fabricarea sulfurii de carbon, ceea ce înseamnă apărarea sănătății muncitorilor și cîștigarea a 2000 kg. sulf pe lună.

4. In 1958 se instalează un sistem de recuperare a sulfurii de carbon pe bobine și pe celofibră; se începe fabricarea sulfurii de carbon în pat fluidizat, ceea ce schimbă în bine condițiile de lucru și, împreună cu alimentarea continuă, mecanică a manganului, mărește capacitatea de producție.

Dar.... destul cu amănuntele tehnice. Esențial de reținut este faptul că celofibra nu trebuie să constituie o sperietoare, ci dimpotrivă. La Lupeni m-am convins de aceasta și sînt convins că vă veți convinge și dvs.

Sandu MANEA

O parte a asistenței în timpul spectacolului artistic organizat de revista „Magazin" cu prilejul încheierii concursului său de cuvinte încrucișate.

In pagina 7-a

Cîștigătorii primului nostru concurs de dezlegări

C.P.-4

PRIMUL CORD-PULMON ARTIFICIAL REALIZAT ÎN ȚARA NOASTRĂ

Ultima pilpîire de viață s-a stins. S-a scurs un minut, al doilea, al treilea... al șaselea... al nouălea, al zecelea... al doisprezecelea... Acele ceasornicului arată că moartea bolnavului de pe masa de operație s-a produs acum 12 minute. Operațiile de salvare necesită urgență. Se pompează sînge, se face respirație artificială. După scurtă vreme, inima oprită reîncepe să bată. Mai întîi abia perceptibil și neregulat, apoi din ce în ce mai apropiat de normal. După 12 minute de moarte clinică, viața este din nou stăpînă pe acest trup. Intervenția promptă a medicilor a reușit.

Toate acestea s-au petrecut în sala de operații experimentale special amenajată în subsolul clinicii chirurgicale nr. 1 din Cluj. Mai zilele trecute, în aceeași sală, l-am cunoscut pe dr. Aurel Nana. Și chiar aici a început să se înfiripe interesanta convorbire cu profesorul chirurgul și directorul clinicii, dr. Aurel Nana. In acest loc multe din metodele noi aplicate azi în clinică au fost mai întîi experimentate pe animale.

La etajul I al clinicii am vizitat și alte săli de operații, de data aceasta nu experimentale. M-au impresionat curățenia desăvîrșită și aparatele moderne. Profesorul Nana a ținut să mă documentez și la patul unor bolnavi. Pătrund într-o rezervă cu două paturi. Intr-unul o fetiță, în celălalt o femeie încă tînără. In ambele cazuri, chirurgii au făcut „minuni". Este vorba de operații de esofagoplastie. Esofagurile celor două bolnave, distruse din cauza unor substanțe chimice, au fost înlocuite cu porțiuni din intestinul subțire.

In timpul convorbirii cu profesorul Nana aveam să aflu că în acest domeniu al esofagoplastiei, clinica pe care o conduce a făcut în ultima vreme progrese remarcabile. La metodele cunoscute pînă acum s-au adăugat importante contribuții personale. „In cele 80 de cazuri operate pînă acum — mi-a spus prof. Nana — s-au obținut rezultate foarte bune. Utilizînd intestinul subțire pentru reconstituirea esofagului distrus și uneori chiar și a stomacului, noi am încercat cu bune rezultate să așezăm ansa intestinală nu sub piele ca pînă acum, ci chiar în torace".

Clinica chirurgicală nr. 1 se remarcă în cadrul școlii de chirurgie din Cluj și prin multe alte probleme interesante rezolvate cu succes. Astfel, prof Nana începe să vorbească DESPRE REALIZAREA PRIMULUI APARAT DIN TARA DE CORD PULMON ARTIFICIAL, NUMIT PE SCURT C.P.4, la care au lucrat dr. Pop D. Popa și un

Tudor GHEORGHIU

● (Continuare în pag. 2-a)

Despre teatrul egiptean de ieri și de astăzi ne vorbesc pentru cititorii revistei „MAGAZIN" Ahmad Hamruj, director general al Teatrului Național din Cairo și Fatuh Naşati, director de scenă al aceluiași teatru, aflați în aceste zile în Capitală, ca oaspeți ai țării noastre (citiți interviul din pag. IV-a).

In clișeu, de la dreapta spre stînga: Ahmad Hamruj, colaboratoarea noastră A. Stanciu, Fauzia Hamruj, Fatuh Naș ati și colaboratorul nostru Eugen Atanasiu.

Cîntăreața LUCIA STĂNESCU, solistă a Operei Romîne din Cluj, Laureată a Premiului de Stat și a Festivalurilor Mondiale ale Tineretului și Studenților de la București și Moscova, pregătește rolul DESDEMONEI din opera „OTHELLO" de Verdi.

MUZICA ȘI UMORUL

LA MASA ROTUNDĂ

Interviu colectiv cu compozitorul Ion Vasilescu, actorul Mircea Crișan, autorul Eugen Mirea și cîntăreața Aida Moga

Deci, și de data aceasta, în jurul mesei rotunde, am avut oaspeți de seamă: muzica și umorul! Sau, mai precis, în redacția revistei „Magazin" i-am invitat pe cîțiva din protagoniștii teatrului muzical. Poate că cititorul se va aștepta la o veritabilă inflație de... glume. Paradoxal sau nu, dar discuția despre teatrul satiric muzical s-a desfășurat la modul foarte... serios, invitații noștri străduindu-se să discute, cu răspundere și interes, despre problemele actuale ale revistei noastre (muzicale, bineînțeles).

Atunci, ce-i de făcut? Da, cum vom satisface dorința acelor cititori dornici — pe viu, ca să-i spunem așa — de satiră și umor pe cît mai multe coloane de revistă? Soluții ar fi poate la o viitoare masă rotundă, cînd vom dezbate problemele de... dramă. Atunci fără doar și poate, veți asculta desigur... bancuri mai multe! Pînă atunci? Pînă atunci să vă prezentăm protagoniștii interviului nostru de azi: maestrul emerit al artei **ION VASILESCU**, actorii **MIRCEA CRIȘAN** și **AIDA MOGA** și autorul **EUGEN MIREA**. Și cu aceasta „sus cortina!"

Mai întîi Mircea Crișan era grăbit. Chiar în seara aceea pleca în turneu. Dar să-i dăm cuvîntul:

— Am fost în turneu la Praga, la Varșovia și acum mă pregătesc cu emoție să plec diseară pe o altă rută internațională... Vînjul Mare... Mizil... Buzău.

— Am vrea să știm însă dacă la întoarcere spectatorii vor avea prilejul să vă vadă în vreun spectacol nou?

— Am pregătit împreună cu Al. Andy și cu Radu Stănescu un spectacol de ora 5, așa zis de miniaturi. E un spectacol gen Arcadie Raikin, compus din mici scenete. Deocamdată însă, nu avem sală, deoarece aceea a Teatrului „Constantin Tănase" din Calea Victoriei 33 e ocupată la ora 5 cu... Sheridan. Vedeți dar, cine ne face concurență.

— Și totuși nu cred că spectacolele

Mariana PIRVULESCU
D. TABACU

● (Continuare în pag. 5-a)

In acest număr:

Ce se știe despre OMUL ZĂPEZILOR

ISTORIA CIVILIZAȚIEI ÎN PILULE

Colțul cosmeticianei:

ÎNGRIJIREA UNGHIILOR

Întîmplările lui MILICA

De vorbă cu... Eusebiu Camilar

Eusebiu Camilar nu este numai un scriitor prolific, ci și un conferențiar foarte solicitat. La începutul săptămînii acesteia l-am întîlnit pe autorul „Negurii" ieșind de la un club sindical, unde vorbise despre Eminescu. Deloc întîmplătoare, întîlnirea noastră fusese stabilită în prealabil la telefon și mărturisesc, nu fără greutate. Atunci cînd se află într-o perioadă de muncă încordată (ca de pildă acum, cînd lucrează de zor la volumul II din „1001 de nopți") orice legătură cu lumea exterioară este retezată fără cruțare. Iar firîitul telefonului pe care interlocutorul îl aude limpede în pîlnia de ebonit, printr-un meșteșug anume, se pierde în gol, fără să ajungă la urechile destinatarului...

Profitînd așa dar de faptul că am izbutit totuși să ne auzim glasurile și mai tîrziu să ne și vedem, i-am cerut îngăduința lui Eusebiu Camilar să mă facă părtaș la o seară căreia am convenit amîndoi să-i spunem „Seara amintirilor".

Din cele auzite, cu îngăduința scriitorului, vă împărtășim și domniilor voastre.

— Am debutat în literatură la o vîrstă fragedă, acum douăzeci și opt de ani. In toamna lui 1929 tatăl meu, înfățișîndu-se împreună cu mine părintelui Vichentie din Udești, m-a pirît sființiei sale pentru „pierderea timpului", adică pentru obiceiul de a-mi irosi nopțile cu scrisul și cu citul de cărți.

Părintele Vichentie era o figură memorabilă. Indeletnicirea lui de căpetenie o înfățișa lectura filozofilor și a cărților clasicilor vechi. Așa cum stătea seara la fereastră, în lumina lămpii, aplecat pe hrisoavele sale, cu pana de vultur între degete părea un evlavios cronicar.

Auzind Vichentie plîngerea tatălui meu, m-a întrebat dacă nu cumva fac literatură, la care eu, știindu-mă împricinat, mi-am plecat ochii în pămînt. Mi-a cerut să-i arăt ce scriu. I-am dat o poezie intitulată „Cetatea mea", pe care părintele fără s-o citească a pus-o într-un plic mare, unde se afla și un manuscris de-al său, trimițînd-o pe-adresa revistei „Moldova literară" care apărea în comuna Mihăileni.

Să vedem băiete cine o avea mai mult noroc eu sau tu, mi-a spus Vichentie.

Și întîmplarea, sau preferințele redactorilor din Mihăileni au făcut ca eu „să am noroc", iar studiul părintelui Vichentie despre Kânt să rămînă netipărit.

In iarna grozavă a aceluiași an, pe o vreme năpraznică, m-am pomenit cu popa Vichentie în prag, ținînd în mînă o revistă.

„Ia-o și bucură-te. Ai avut mai mult noroc decît mine!"

De atunci am început să citesc zi și noapte (îndeosebi cărți de istorie din biblioteca lui Vichentie) și să scriu poezii. In 1934 am concurat la un premiu de poezie al revistei „Șantier", condusă de Ion Pas, premiu pe care l-am obținut, iar în 1937 mi-am scos, cu ajutorul unui editor entuziast din comuna Militari, prima carte de poezie: „Chemarea cumpenelor".

— *Proză ați început să scrieți tot atunci?*

— In 1938 aflîndu-mă la Iași am scris la îndemnul Magdei Isanos cartea „Cordun", citită în cenaclul „Jurnalului literar" condus de profesorul Călinescu și care a apărut mai întîi în întregime, în revista „Adevărul literar și artistic".

— *După cîte știu, „Cordun" este o povestire autobiografică...*

— Da. Am respectat într-atîta împrejurările și întîmplările copilăriei mele încît reproducerea exactă a unor nume mi-a adus nu puține neplăceri.

— *Ca și „Negura", de altfel...*

— Intocmai. In ce privește „Negura", vreo douăzeci de ofițeri mi-au făcut proces de intenție pentru simpla pomenire a unui nume — Vartic — nume care în cartea mea apărea de două trei ori. Dar să continuăm... Deabia în 1940 a apărut „Cordun" în volum, iar peste puțin timp am obținut un premiu pentru nuvela „Seceta" și am scris „Prăpădul Solobodei".

Boris BUZILĂ

● (Continuare în pag. 2-a)

CEVA DESPRE AUSTRALIA

In anii de după război Australia, țară tînără și bogată, a cunoscut o rapidă dezvoltare. Prețul lînii, principalul nostru articol de export, fiind foarte ridicat, nivelul de trai era destul de înalt, în ciuda inflației care domnea în țară.

Acum se pare însă, că perioada de înflorire a capitalismului australian se apropie de sfîrșit. Prețul lînii a devenit instabil. Criza a izbucnit brusc în 1957. Spectrul ei se arată și în industria textilă unde fabricile își reduc în mare măsură personalul și în industria de construcții deoarece guvernul alocă sume prea mari pentru pregătirile de război și prea puțin pentru locuințe. Școlile sînt suprapopulate iar îngrijirea medicală a populației insuficientă. Criza se face cel mai puternic simțită în industria carboniferă. Numeroase mine și-au închis porțile iar altele și-au redus producția din cauză că în țară se folosește tot mai mult petrolul iar mecanizarea muncii în mine duce la supraproducție. Numărul șomerilor e în permanentă creștere. Conform cifrelor oficiale în țară există 52.000 de șomeri dar în realitate cam de două ori atît, ceea ce pentru Australia e îngrijorător.

Clasa muncitoare australiană care, cu puternica ei mișcare sindicală a luptat și a cucerit condiții de viață mai omenești și unele drepturi democratice, amintindu-și de sărăcia și mizeria trăită în jurul anului 1930, pornește acum la acțiune pentru a lupta împotriva noii crize, a șomajului și a nivelului de trai în scădere.

Muncitorii din industria de construc-

Frank HARDY

● (Continuare în pag. 3-a)

Dușmanii Unirii au fost înfrînți

La 23 ianuarie 1859, poporul Bucureștiului era adunat pe dealul Mitropoliei. A doua zi urma să aibă loc alegerea Domnului Munteniei, să se hotărască unirea Principatelor Romîne. Sub presiunea mulțimii, deputații hotăriți în mare parte să-l voteze pe Bibescu, fură nevoiți să aleagă pe Al. I. Cuza, domnul Moldovei, domnitor și în Țara Românească. Indoita alegere a lui Al. I. Cuza marca Unirea Principatelor Romîne, unire dorită de masele populare, cerută de nevoia stringentă a dezvoltării economice și politice a țărilor romîne.

De astă dată nu ne propunem să supunem atenției cititorilor o descriere amănunțită a evenimentelor care au premers și au urmat Unirii. Din noianul de fapte și documente ale vremii am ales doar cîteva din cele privitoare la uzelile dușmanilor Unirii. Boieri și mari burghezi, diplomați străini, au încercat ajdoma lui Faeton, fiul lui Helios, mitologicul zeu al soarelui, să săvîrșească lucruri peste puterile lor și s-au prăbușit tot ca și Faeton, dar loviți nu de trăznetul lui Zeus, ci de cel al poporului, interesat în Unirea Țărilor Românești.

Dar să lăsăm să vorbească documentele vremii..

„Rominul" din 10 februarie 1859, reproducea următoarele din „Oesterreichische Zeitung": „Alegerea lui Alexandru Ion I în București a făcut cu atît mai mult întîpărire, cu cît în ajun încă toți consulii telegrafiase că este aproape sigur, că adunarea va alege pe prințul Bibescu" Presupunerile consulilor și mai ales ale celui care reprezenta guvernul din Viena, aveau temeiuri serioase. Deputații, care urmau să decidă asupra alegerii domnului Țării Românești și implicit asupra Unirii, erau hotăriți în mare parte să aleagă un reprezentant al marii moșierimi, dușman al Unirii Țărilor Românești.

Un corp de armată străjuia localul deputaților care urmau să decidă la 24 ianuarie 1859 asupra Unirii. Misiunea corpului de armată dată de capul oștirii, B. Vlădoianu, era ca „la trebuință să se împrăștie lumea cu orice preț". Dar acest lucru nu era cu putință. „Revista politică a anului 1859" semnala că „toată noaptea aceea de 23 spre 24 ianuarie se petrecu în un mare neastîmpăr... Se zicea că în acea seară, poporul să se fi înțeles cu oștirea, oa în nici într-un caz sînge să nu se verse". Dimineața poporul se îngrămădi în fața mitropoliei și apoi pătrunse în curte. Consulul francez Baélard scria în raportul său asupra eventmentelor din București: „Strigătul să trăiască principele Cuza a fost adeseori repetat de mulțime care reținută pînă atunci în afară de zid, veni în curînd să iee parte la această manifestare improvizată". Deputații speriați de presiunea poporului, cu toate că în mare parte erau hotăriți să-l aleagă pe Bibescu, fură nevoiți să-l aleagă pe Al. I. Cuza. Referitor la aceasta consulul Place, scria în depeșa sa: „a fost aclamat un principiu și nu un om..."

După înfăptuirea Unirii, prin îndoita alegere a lui Al. I. Cuza, la 17 aprilie se întruni la Paris o conferință a marilor puteri, la care din partea reprezentanților Porții Otomane și Austriei se pronunțară cereri categorice ca marile puteri să impună anularea alegerii lui Cuza ca domn în ambele țări romîne, anulare care implica lichidarea Unirii. Datorită conjuncturii internaționale, la conferință, reprezentanții Rusiei, Franței și în cele din urmă și reprezentantul Angliei, acceptară faptul împlinit. Rămași în minoritate, reprezentanții Turciei și Austriei fură nevoiți să recunoască și ei alegerea lui Cuza în cele două principate. Cînd în 1862, se prezintă în fața Adunării legiuitoare guvernul unic, Unirea Moldovei cu Țara Românească era definitivată. Era întemeiat statul național burghez România.

Urzelile prin deputați și apoi prin diplomați au fost zădărnicite. Cei ce le-au țesut s-au apucat, ca și Faeton, de o treabă peste puterile lor

*

La 30 martie 1859 s-a descoperit la București un complot care, cu ajutorul unei mașini infernale, urmărea uciderea lui Cuza La cercetările întreprinse atunci, un participant la complot declara că acțiunea se explică prin faptul că „alegerea lui Cuza este neplăcută Austriei și Turciei și că nu poate fi pe plac, și mai cu seamă principilor Știrbei și Brîncoveanu.."

Cuza personifică într-un fel Unirea și mașina infernală urmărea să arunce în aer actul istoric. Mașina infernală n-a explodat atunci. Dar șirul atentatelor împotriva unității poporului n-a contenit.

Numai în anii puterii populare s-au creat condițiile necesare pentru făurirea adevăratei unități naționale, pentru care au luptat de-a lungul istoriei cei mai buni fii ai poporului, sprijiniți de voința maselor. Năzuințele celor ce l-au impus pe Cuza domn în ambele țări românești n-au putut fi realizate atunci. Ele s-au înfăptuit abia în anii puterii populare.

Împotriva unității poporului nostru muncitor care s-a făurit în jurul partidului și guvernului, uneltesc și acum urmașii știrbeilor și brîncovenilor, prietenii lor din afara granițelor. Dar orice încercări ale dușmanilor poporului nostru sînt sortite eșecului. Planurile și cei ce urzesc se vor prăbuși ca mitologicul Faeton.

Al. POPESCU

THEODOR AMAN: Hora Unirii la Craiova (Schiță pentru tabloul cu același nume).

Printre mese și dulapuri

Oricît de optimist aș fi fost, tot n-aș fi crezut că o legitimație a „MAGAZINULUI" ar putea stîrni un asemenea interes ca cel provocat atunci cînd am intrat la fabrica „Simo Geza". Inginerul Emil Roșca s-a rupt din ocupații pentru a-mi da cîteva lămuriri, iar inginerul Gh. Gavrilă s-a arătat mai mult decît politicos — dacă nu mi-ar fi teamă de superlative, aș spune entuziast — plimbîndu-mă mult timp prin secțiile fabricii prezentîndu-mi oameni și făcînd risipă de explicații.

— Aceasta e mobila — îmi spune inginerul și eu privesc zăpăcit stiva de cherestea care se înalță pe un vagonet. Sînt blănuri lungi de lemn cu asperități dureroase la pipăit pe suprafața veștedă, sute de asemenea blănuri lipsite de finețe. Mi le închipui folosite pe schele, punți deasupra bălților de noroi sau garduri de toată mîna. În jur însă, oamenii n-au asemenea viziuni. Le descarcă cu dezinvoltura gesturilor intrate în obișnuință și le aruncă între dinții mărunți ai fierăstraielor. Și așa, sub ochii mei, o blană de lemn se transformă în mai multe și acele mai multe în altele și mai multe, după care, toate pachet, sînt îndreptate spre o altă hală. Le urmăresc și asist la pedepsirea lor. Sînt băgate în niște bolte înalte și spațioase, căptușite cu lemn, prinse chingă, într-o rețea de tuburi și conducte. Pentru vina de a fi călătorit descoperite prin ploaie și zăpadă, blănile sînt supuse acum unei temperaturi constante de 60 grade. După ușa ermetic închisă a unei asemenea bolți aud gemete, scrîșnituri, troznete. Nu mă înduioșez de suferința lor și le părăsesc fără regrete. Mă atrage secția de pregătire.

De cum intru îmi blamez interesul. E miros de clei încins, cu totul și cu totul neprielnic nasului. N-aș zăbovi prea mult aici dacă în explicațiile însoțitorului meu n-aș fi surprins o frază ciudată: „aici se elimină nodurile vicioase. Surprins, caut în jur pe responsabilul unei asemenea operații de asanare. Responsabilul e o fată, Ida Barabaș, blondă și cu farmecul propriu ardelencelor. Îi ascult atent explicațiile, îi urmăresc activitatea și mă simt dezamăgit. De fapt, operația eliminării nodurilor vicioase e insinuantă doar ca nume. În rest, ce să mai vorbim! Cu un burghiu se scot nodurile crescute în trunchiul copacului odată cu trecerea anilor și se umplu golurile cu mici dopuri de lemn învelite în clei.

La sugestia inginerului însoțitor părăsesc drumul blănilor de lemn — care, în treacăt fie spus, și-au găsit între timp o personalitate — și pătrund în lumea placajului și a furnirului. Oricum, aceasta este o lume mai subțire. Foile de furnir se taie în fășii înguste la o ghilotină care n-ar mai speria nici un copil și intră apoi pe mîna unui regiment de fete, care le freacă cu hîrtie gumată pînă ce consimt să se alăture cuminte unele de altele în mari dreptunghiuri.

Talia zveltă, supleța furnirului, îi conferă un rol deosebit. Furnirul este acela care acoperă blana de lemn negrăioasă a ușilor dulapurilor, a lateralelor de pat, a fețelor de masă. Lăcuit, capătă strălucire, eleganță, stil. El constituie partea aristocratică a mobilei, aparența ei. Și cît de bine știe să se comporte în această postură...

Sub ochi îmi apar din nou blănile de lemn. Sînt în secția de asamblare. Pe o porțiune de zeci de metri înaintez străjuit în dreapta de dulapuri, în stînga de noptiere. La intrarea în hală aveam sub priviri numai rame. Vrafuri de rame. Acum, mă apropii de celălalt capăt, și am sub priviri dulapuri și noptiere gata confecționate. Pentru un ochi neexperimentat metamorfoza e aproape imperceptibilă. N-am un ochi experimentat așa încît cu bunăvoie mă las pradă încîntării. Aș prelungi starea asta multă vreme dar sînt întrerupt. Lîngă mine s-a oprit un cărucior încărcat cu socluri de toaletă, iar însoțitorul meu este interpelat pe un ton supărat, de un om mai în vîrstă. Trag cu urechea și prind că bătrînul e nemulțumit într-adevăr, Carol Vakarcs, controlor de calitate se plînge. Soclurile de toaletă sînt prost încheiate la colțuri și trebuie retrimise spre prelucrare. Grav e faptul că maistrul secției le-a dat drumul. Inginerul Gavrilă promite ștergerea de pe lista cu premii a maistrului cu pricina și cu asta discuția se încheie. Mă supăr în mine. Numai atît? Și dacă defectul n-ar fi fost observat decît numai în casa clientului cînd s-ar fi întîmplat ceea ce caricaturiștii descriu adesea în fiecare săptămînă în desene pe ricolorate? Politicos însă (de cîteva luni în jurul meu se vorbește numai despre acest subiect) nu-i spun nimic inginerului Gavrilă și ne continuăm drumul.

La capătul halei stau și îi privesc pe Gheorghe Lobont și Andrei Szekely, cum asamblează dulapuri. Niciodată nu mi-aș fi închipuit că pentru o asemenea operație gesturile pot fi categorice, brutale chiar. Amîndoi acești tineri au în mîini ciocane cu care lovesc puternic în părțile superioare ale dulapului. Trebuie să ai o nemărginită încredere în rezistența fizică a lemnului, să-i intuiești punctul maxim de rezistență, pentru a te purta astfel. Și, pentru că eu am încredere în acești băieți, în firescul gesturilor lor, în siguranța cu care mînuiesc ciocanele, mă liniștesc.

Sînt la capătul vizitei. Lăcuirea mobilei e o operație migăloasă și atît. Ultimul popas îl fac la rampa de încărcare. Privesc și apoi mă-ntorc spre însoțitorul meu.

— Cred că am terminat...

— Bine, dar să vă dau cîteva cifre. Creșterea producției...

Am clătinat din cap:

— Sînt suficiente stocurile pe care le văd aici în magazie.

I. DELEANU

Chirurgia românească a cunoscut în ultimii ani succese remarcabile care au făcut-o cunoscută în multe țări ale lumii. Chirurgul de faimă medicală acad. N. Hortolomei — din cliseul de mai sus — este una din figurile centrale ale școlii chirurgicale românești.

Fotografia: I. HANANEL

C. P.-4 primul cord-pulmon artificial realizat în țara noastră

(Urmare din pag. 1-a)

colectiv de tehnicieni condus de ing. N. Teodoru. Aparatul l-am văzut în sala de care pomeneam la început că este destinată operațiilor experimentale. Este desigur dificil pentru un neinițiat să poată aprecia valoarea științifică și practică a acestui aparat, capabil să înlocuiască complicatele funcțiuni ale inimii și plămînului. Această valoare a fost însă întru totul confirmată de intervențiile chirurgicale făcute pentru început pe animale. Cu ajutorul aparatului C.P.-4, s-a putut pentru prima dată, OPERA CU EXCLUZIA CORDULUI ȘI A PLAMÎNULUI.

După cîte am aflat, anul acesta se va merge și mai departe. În cazul intervențiilor pe inimă, aparatul va fi utilizat și la oameni. Se deschide astfel o etapă nouă în chirurgia cordului.

Anul acesta și alte probleme minuțios studiate pe animale în sectorul experimental vor fi trecute în faza clinică. Vor începe astfel să-și găsească aplicarea experiențele care s-au făcut pentru urmărirea modificărilor electrocardiografice cauzate de hemoragia provocată experimental. Este vorba de un capitol deosebit de interesant pentru găsirea posibilităților de readucere la viață a unor accidentați ce au suferit mari pierderi de sînge. Iată dar, rostul experiențelor de care vorbeam la început că s-au făcut pentru reanimarea unor animale ce au avut o moarte clinică pînă la 12 minute.

Prof. Nana mi-a destăinuit în cele din urmă și faptul că în acest an va pune la punct pe baza noilor principii o tehnică și o conduită nouă pentru operarea cancerului esofagului, stomacului, colonului etc.

Și cum chiar a doua zi prof. Nana urma să țină o conferință despre chirurgia cordului și avea deci tot materialul necesar pregătit la îndemînă, mi-a fost dat să văd radiografia unui caz cu totul ieșit din comun. Radiografia reprezenta inima unei femei numită Ana Fogorasi. Se vedea foarte clar cum în inimă pătrunsese în întregime un ac de cusut. Ana Fogoraș este astăzi salvată. Printr-o intervenție de-a dreptul originală. prof. Nana i-a extras acul ce trecuse cu totul în cavitatea inimii.

— Dar astăzi ce-ați operat, tovarășe profesor?

— Astăzi dimineață!... Astăzi dimineață am operat o gușă, un stomac și... o colicistită. Cazuri obișnuite...

— Cu cele de astăzi, la a cîta operație ați ajuns?

— Nu țin o evidență precisă a operațiilor mele, dar după o socoteală sumară, cred că mă apropii de... cea de-a 15-a mie operație, dacă nu am depășit-o chiar.

...15.000 de operații. Și prof. dr. Aurel Nana este încă un om tînăr. Lui și colaboratorilor săi apropiați, doctorii Crișan Mircioiu, Petre Martin, Constantin Pană și Cornel Toader, activitatea neobosită de fiecare zi pusă în slujba omului le deschide noi perspective măreț. Școala chirurgicală clujeană are cu ce se mîndri.

Tudor GHEORGHIU

o soție geloasă!...

Desen de Gh. CHIRIAC

DE VORBĂ CU... Eusebiu Camilar

(Urmare din pag. I-a)

În timpul războiului antisovietic îndeletnicirile mele literare m-au salvat de la moarte...

— Cum anume?

— Nuvela „Seceta" ajunsese în mîinile locotenentului Bogdan din compania mea, acesta m-a scos din prima linie și m-a trimis la trenul de luptă, zicîndu-mi că oamenii care scriu asemenea cărți nu trebuie să moară...

N-am contenit scrisul niciodată. Nici chiar atunci cînd în jurul meu explodau obuze și șuierau gloanțe. „Scriam" în minte plăzmuindu-mi o lume interioară.

După eliberare au apărut pe rînd „Focurile" (scrisă în colaborare cu Magda Isanos) „Avizuha" „Turmele", „Valea Hoților", „Negura", „Temelia" și celelalte.

— Ce părere aveți despre îndeletnicirea scrisului?

— Pentru mine scrisul este o mare aventură, o aventură în sensul cel mai nobil al cuvîntului. Am avut și nutresc mereu față de coloșii literaturii veneranția pe care o încercăm în fața marilor îndrăzneți.

Înaintea operei lor m-a copleșit întotdeauna sentimentul nimicniciei fiind conștient că nu-i voi depăși niciodată. Am încercat să fac totuși și eu ceva în viață și în literatură. Ce și cum am făcut-o hotărăsc cititorii contemporani, va hotărî definitiv timpul, după ce deasupra noastră va coborî amurgul care ne așteaptă pe toți... *încheie Eusebiu Camilar, arătîndu-mi ferestrele aburite, dincolo de care coborîse noaptea...*

Punînd punct scurtei noastre convorbiri, am mai zăbovit o vreme lîngă Eusebiu Camilar, pentru a lua cunoștință de ceea ce se cheamă „întoarcerea poetului la uneltele sale". Autorul lui „Cordun" mi-a citit versuri scrise de curînd, versuri pline de sensibilitate și profunzime despre care deocamdată am îngăduința de a spune doar atît: Cartea se cheamă „Regele Sciților" iar poeziile cuprinse în ea vor vedea lumina tiparului numai toate laolaltă, adunate în volum. Hotărîrea scriitorului rămîne din păcate nestrămutată...

Boris BUZILĂ

FLORĂRIA „CODLEA"

București, Bd. N. Bălcescu Nr. 7 Tel. **6.15.54**

Prezintă

expoziția cu vînzare de flori și plante decorative Permanent aprovizionată cu flori de calitate excepțională din serele Codlea

Serviciu la domiciliu

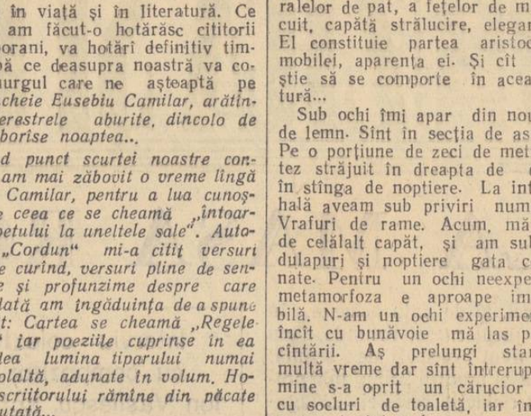

LIDO

RESTAURANTUL „LIDO" din Bd. Magheru 5—7, telefon 6.00.00 oferă zilnic clienților săi un bogat sortiment de preparate. ● Bucătărie românească și străină. ● Larg sortiment de băuturi indigene și străine. ● Vinuri alese din podgoriile cele mai renumite. ● Concertează orchestra Gaston Ursu ● Refrene vocale Micșunica Gheorghiu ● Dans, antren ● Localul deschis pînă la ora 2 noaptea.

PARTICIPAȚI LA CONCURSUL LITERAR-GHICITOARE

LA CUNOAȘTEM OPERELE SCRIITORILOR NOȘTRI

organizat de

DIRECȚIA DIFUZĂRII CARȚII

Cereți în librării BULETINELE DE PARTICIPARE LA CONCURS

POȘTA Redacției

AGNETA RELERGER, str. 13 decembrie 37, Timișoara: Răspunsurile la toate cele zece grupe de întrebări, sau la parte dintre ele, însoțite de cuponele apărute, se trimit toate odată la sfîrșitul concursului.

ECATERINA și THEODORA BADICEANU, str. 1 Mai 40, Petroșani: Nu dispunem de textele și notele cîntecelor cerute de dvs. Unora dintre ele le-a și trecut — ca să spun așa — moda. Cît privește propunerea dvs. cu privire la muzica ușoară, aveți desigur dreptate și ne vom preocupa de ea.

ION MORARIU, str. Sirelului 60, București: Versurile dvs. dovedesc unele înclinații spre poezie, dar pentru a putea publica vi se va mai cere încă multă muncă, pe care nu ne îndoim că o veți depune. În ce privește poezia „Stadiu", bunăoară, încercarea dvs. de a prezenta un fel de drum al conștiinței umane de-a lungul veacurilor, vădește o oarecare necunoaștere a istoriei care determină unele comparații nepotrivite. Va trebui să mai încercați, dar, înainte de toate, să mai învățați.

F. FISCHER, str. V. Tordosanu 1, Sibiu: Am trimis observațiile dvs. celor în drept. Să sperăm că vor găsi o rezolvare.

SERGIU SBUCHEA, str. Eminescu 2, Deva: Propunerile dvs. merită toată atenția.

C. FRIEDMAN, str. Apeduct 17, Iași. Vă plîngeți că la scrisorile dvs. de pînă acum n-ați primit nici o confirmare. Totuși, de două ori pînă acum vi s-a răspuns la poșta redacției că versurile trimise sînt la un nivel calitativ care le face nepublicabile. Spre regretul nostru, la poezia care poartă ca motto:

„Imi amintesc adeseori
De-acei fiori!... De-acei fiori!..."

trebuie să vă dăm același răspuns, deși dvs. scrîiți „fiori" cu majuscule [illegible] a ne impresiona probabil...

V. IONIȚĂ, str. Cilnic 43, Reșița: Anecdotele pe care ni le-ați trimis sînt prea cunoscute ca să le reproducem.

SILVIU TOAMNA, str. Triunghiului 25, București: Sugestiile dvs, sînt binevenite. În schimb materialele trimise sînt în general prea cunoscute spre a le publica.

B. GRIGORIU, Institutul Agronomic din Cluj: Scrisul dvs. ne-a dat multă bătaie de cap spre a-l descifra. În cele din urmă am înțeles sugestiile făcute, pentru care vă mulțumim. Cît privește tinerii artiști de circ, ei au posibilitatea să urmeze cursurile școlare, deși cu unele dificultăți create de meseria pe care o practică.

STANA CATANA, Tîrgoviște: Cînd se anunță în cadrul buletinului meteorologic, în legătură cu anul geofizic internațional, stare de alertă, înseamnă că există anumite fenomene care trebuie să fie urmărite în mod deosebit de cei interesați.

AUREL POP, Orașul Stalin: Artista franceză Marina Vlady are la activul ei mai multe filme decît cele la care vă referiți dvs. și desigur o vom revedea și pe ecranele noastre.

Cineva care semnează „TRIMESTRUL I" din Lugoj, se plînge că n-a primit răspuns la niște probleme ridicate cu cîteva săptămîni înainte. Să ne fie cu iertare, dar „originalul" pseudonim nu ne-a îngăduit să ne amintim despre ce fel de problemă este vorba. Și nici din această scrisoare nu reiese nimic.

VIRGIL STOLOJAN, str. 30 decembrie 15, Oravița, ne informează că cea mai veche linie ferată din țară, terminată în anul 1847, este între Baziaș, Oravița și Anina și se numără printre primele linii ferate din Europa.

N. V. str. Jiu 4, Iași: Poezia trimisă nu e rea. Se referă însă la Moș Gerilă, pe care, la vremea potrivită, l-am sărbătorit cu tot alaiul.

UN GRUP DE STUDENTE CLUJENE: După cum vedeți nu vă adresez invectiva pe care o presupuneați. Nici n-aș putea s-o fac față de grațioasa dvs. scrisoare. În ce privește cerințele exprimate, acestea se vor realiza în revistă pe măsură ce vor deveni actuale sau în măsura în care nu au fost depășite.

VALERIA MIRIANU, București: Vă rog să credeți că sîntem alături de dvs. în suferința pe care o încercați. În București, ca și în alte orașe, există diferite cooperative pentru infirmi. Rămîne să vedeți la care v-ați putea acomoda mai bine. Cel mai important lucru este să vă căutați o activitate către care vă simțiți atrasă și să vă dedicați ei cu perseverență și în măsura posibilităților. Aceasta cu siguranță că vă va fi de mare ajutor.

V. GALIEVICI, Rădăuți: Aveți perfectă dreptate. Va trebui să publicăm și modele vestimentare pentru folosul bărbaților.

A. BAGHINA, str. Bolintineanu 55, Tr. Severin: Schița dvs. are o serie de lipsuri în felul cum se desfășoară conflictul, încît, pînă la urmă, este fără umor. Totuși remarc un stil plin de vervă, care promite.

Cronica gastronomului

PELINUL

Eburuiana de bază (absint) a dulceagului și răspînditului vermut. Francezii au fabricat din ea o diabolica mixtura, care, dacă n-ar număra printre victime decît pe Musset și Verlaine și încă ar fi suficient să i se justifice prohibiția.

Rominul a tratat buruiana cu mai multă blîndețe și, domesticind-o, a obținut o băutură mai umană. I-a dat numele plantei-mame. Este eminamente aperitiva. Nu are acte de stare civilă. E din tată necunoscut și data nașterii nu i se știe. Dar e veche baștinașa. Cînd, după bătălia de la Stănilești, Dimitrie Cantemir i-a oferit pelin, Petru cel Mare (zice cronica vremii), și-a dojenit curtenii, întrebîndu-i de ce nu i-au făcut și lui așa băutură? I-a plăcut desigur. Și cum să nu-i placă?

Pelinul rominesc (cînd își merită numele), nu e decît un vin bun, de preferință ușor și sec (greșesc acei ce-l fac din vinuri dulcege), în care au macerat frunze din planta cu același nume. În anumite podgorii se mai pun în poloboc mere sau gutui, în unele și mere și gutui, în altele numai cojile acestor poame (dar asta-i un secret. Să nu-l divulgăm). În luna mai i se adaugă peliniță (armoise-absinthe), care atunci înflorește. De asta i se spune pelin de mai și nu cum afirmă unii că în această poetică lună, pelinul trebuie băut pînă la ultima picătură (scornitură de beți). Cei grăbiți în adevăr îl beau, cei cuminți așteaptă. Am cunoscut un podgorean care aplicînd pelinului metoda champenoise, în al patrulea an, a obținut un pelin spumos în genul vinului pe care francezii îl numesc crement, dar, se-nțelege, amărui și c-o aromă din cele mai aperitive.

Pelinul are toate culorile vinurilor sub baniera cărora luptă, de la verzui, auriu și rosé, pînă la purpură, rubin și zamă de mure. Cel mai bun pe care l-am băut era din podgoria Drăgășani, provenit dintr-un fericit amestec de Crimpoșie și Gordană (viță indigene). În prepararea lui, totul depinde de calitatea vinului și a pivniței, de dozaj... și de timp. Cînd e izbutit, se așează în prima linie a băuturilor aperitive. De ce? Pentru că nu supără cu nimic susceptibilitatea vinurilor fine, care eventual ar sosi după el, la o masă bună (își respectă rudele!). din contră, le pune în valoare. E destul pentru a-l impune atenției amatorilor.

PĂSTOREL

Năravuri și moravuri

„INTELIGENTUL"

Sînt profesiuni și profesiuni. Sînt profesiuni manuale și profesiuni intelectuale. În cadrul acestor profesiuni, există o întreagă scară de valori, după pricepere, cunoștințe, stăruință, putere de muncă, dragoste pentru îndeletnicirea aleasă și cîte altele. Și, firește, în legătură cu valoarea sa, cu ceea ce dă el societății, își dobîndește fiecare și prețuirea cuvenită. Așa se întîmplă în general și așa este bine să fie.

Își face însă uneori loc și o anume profesiune, care n-are nimic comun cu toate aceste calități despre care am vorbit mai sus. Dacă te întrebi ce dă societății această îndeletnicire, răspunsul este: o nimica toată. Dacă cercetezi în ce constă prețuirea, cunoștințele, răspunsul este tot așa: aproape nimic. Totuși este o profesiune, și încă una aducătoare de venituri, uneori considerabile: profesiunea de „inteligent".

Nu trebuie să vă speriați. Nu e vorba de o inteligență reală, față de care merită să ne scoatem pălăria. Nu e vorba de inteligența creatoare de valori materiale și spirituale, de inteligența necesară organizării unor acțiuni folositoare societății. Nu. Cel ce profesează „inteligența" nu e preocupat de creație, ci dimpotrivă de a ponegri creația, munca activă, realizările rezultate în urma unui efort depus de alții. Cel ce profesează „inteligența" vine la sfîrșitul acțiunii, cînd totul e gata, cînd munca a fost desăvîrșită și își dă cu părerea. El n-a ridicat un deget, el n-a făcut nimic, dar, în fața lucrului terminat, are o grămadă de idei, încît te întrebi de ce nu și le-a exprimat la început, ca așa să te ajute cu adevărat.

Dar nici aceste păreri n-ar fi supărătoare. A critica e un lucru folositor și criticii au fost și vor fi necesari. În cazul acesta însă, nu despre critici e vorba. Criticii depun — se știe — o muncă utilă, stimată și prețuită de toată lumea. „Inteligentul" nu critică; el expune numai acele păreri, acele idei (dacă pot fi numite astfel), al căror rol este de a-i pune pe ei în primul plan. Creatorul adevărat nu e nimic, un ins oarecare, menit să muncească, să realizeze ceva. În timp ce ei, „inteligentul" comentator, este menit să strălucească prin vorbe. Adesea, nici nu așteaptă moartea celui ce creează spre a împlini cuvîntul lui Eminescu:

„Iar deasupra tuturora va vorbi vr'un mititel,
Nu slăvindu-te pe tine... lustruindu-se pe el..."

Nu de mult mi s-a întîmplat să văd față în față un om care muncise după puterile sale, încercînd să facă o treabă cum a putut mai bine, și pe un altul de profesiune „inteligent".

„Inteligentul" se năpustise asupra celuilalt cu un potop de vorbe. L-a zdrobit sub ploaia de cuvinte întregul rezultat al muncii, l-a făcut mic, mic de tot, în comparație cu strălucirea verbului său, cu jongleria noțiunilor împrumutate din lexicoane. Iar creatorul stătea timid și sărman, abia izbutind să deschidă gura în fața șuvoiului de inteligență profesională, dibaci căutătoare de nod în papură. Într-un tîrziu, s-au despărțit: „inteligentul" cu aerul unui dresor de căței după ce și-a îndeplinit numărul la circ. Celălalt, cu coada între picioare.

Noroc însă că, plecînd fiecare în drumul său, rolurile s-au schimbat. Creatorul s-a înființat cu rezultatul muncii sale, care, cu toate eventualele lipsuri, constituie o valoare cerută și în orice caz, un pas făcut pe calea continuă a perfecționării. În timp ce „inteligentul" nu s-a înființat acasă decît cu propria sa cameră rece și goală, lipsită de atmosfera creației. Și, după cum se știe, singur, între cei patru pereți ai încăperii, fără posibilitate de a-și dovedi elocința față de terți, este cu neputință de a mai fi „inteligent".

AL. CORNESCU

Se poate vedea numai la Brno

Un tren rapid, automotor, numit pretențios „Fulgerul Slovaciei", te duce în mai puțin de patru ore, fără nici o oprire, de la Praga la Brno.

De mai îți minte sumbrele pagini ale lui Silvio Pellico din „I miei prigioni" sau notele de călătorie ale lui Nicolae Filimon — turist acuma un secol prin aceste locuri, — primul drum trebuie să-l faci, odată ajuns în capitala Moraviei, sus, pe o creastă de deal cetățuită, de unde cumplita închisoare Spielberg, domină întregul oraș.

Dar nu numai rezonanța vestitei temnițe — astăzi muzeu — trebuie să te îndemne la urcuș ci, aș zice mai cu seamă, priveliștea pe care ți-o oferă înălțimea Spielbergului.

De aici am privit într-o dimineață orașul care se nălucea în aburi sidefii, plimbînd ca pe niște svelte catarge boldurile catedralei Sf. Petru și săgeata bisericii Sf. Iacob. Odată cu biruința luminii, zările s-au întins departe peste dealuri și la picioarele Spielbergului a rămas slobodă văluirea orașului cenușiu, mocnit, cu case adunate strîns în jurul trupurilor masive de piatră sură ale vechilor mari monumente, biserici și palate.

Asemeni tuturor orașelor născute și crescute din burguri medievale, Brno își are și el nucleul urban păstrat din vechime, într-un cartier central, bătrîn și plin de poezie, cu case ninduite în lungul unor ulicioare strîmte și întortochiate, case cu ferestre abia deschise, cu obloane grele la prăvălii și porți masive de stejar încrămate în piatră mîncată de vreme. Din acest nucleu urban, orașul se dilată radiar, rarefiindu-se: cu cît se depărtează de centrul vechi, străzile sînt mai largi, casele noi, arătoase sînt puse mai în lumină, deseori înconjurate de pomi și verdeață.

Așa se înfățișa Brno, privit de la înălțimea fortăreței Spielberg.

Orașul de la poalele cetății

Vedeam aproape bisericile, turnul vechi al primăriei, bătrîna piață numită a Libertății; departe zăream pavilioanele cunoscutului tîrg internațional, apoi, în preajma unor parcuri, clădiri moderne; în linia orizontului, sub dealuri, deslușeam coșurile înalte ale marilor întreprinderi industriale.

De-aș fi confruntat de-aici, din înălțimea Spielbergului o stampă de la 1617 pe care o văzusem la Praga cu Brno văzut aevea, aș fi putut recunoaște, fără zăbavă și fără îndoieli, monumentele care domină și azi orașul. Dar o atare confruntare nu-mi era trebuincioasă; aceste însemne artistice — fala orașului — sînt arătate oricărui străin. Așa că, supunîndu-mă rînduielii, am coborît și eu să văd...

Am fost călăuzit și eu, către toate monumentele de seamă: am admirat superba zidire gotică a bisericii Sfîntul Iacob turlele svelte ale catedralei Sf. Petre, comorile artistice din biserica Sf. Mihai. Am zăbovit în curtea palatului Dietrichstern, privind învoltele arcade strălucitoare ca soarele Italiei, între zidurile împlinite după severe, gotice, linii... Am privit îndelung turnul vechii primării, — amintind turnul cel mare al Sighișoarei, — și portalul său gotic, ce sugera portalul bisericii Sf. Gheorghe, de la Cluj...

Dar n-am să zăbovesc la cele multe și frumoase monumente ci, urmînd indicațiile ghidului, am să-mi iau îngăduința să înfățișez două din cele cîteva lucruri care „se pot vedea numai la Brno". Și anume: hruba capucinilor și vestitul Spielberg.

Hruba capucinilor

Hrubele de la biserica Capucinilor sînt arătate oricărui străin pentru întreita curiozitate pe care o trezesc. Exista aici în odăile mortuare, o capelă care are altarul împodobit în înfățișare cu hîrci și un candelabru împlinit asemeni. Apoi, în aceste hrube, din pricina constanței presiunii atmosferice, și temperaturii, cît și unui sistem anume de aerisire, cadavrele nu putrezesc niciodată. Drept primă mărturie îți stă în imensa sa raclă, acoperită cu sticlă, mumifiat, baronul Trenk, cunoscutul comandant de panduri, care i-a dat de furcă împărătesei de la Viena, pentru nenumăratele lui isprăvi haiducești. Într-o încăpere anume, înșirați unul lîngă altul își dorm somnul de veci, fără sicrie, așezați de-a dreptul pe pămînt, cu o cărămidă sub cap, călugări capucini, morți cu veacuri în urmă. Veștmintele sînt pietrificate dînd iluzia unor statui culcate care, în locul capului au, prin voința făuritorului lor, un craniu acoperit cu glugă.

Privești această stabilizare a materiei care pare a înceta să asculte, în aceste subpămîntene locuri, de legile firii cu un straniu calm. Osuariile — devenite materiale de decorație — și morții transformați în piese de muzeu — nasc un simțămînt ciudat de vinovăție: vinovăția de-a fi profanat, contra unui bilet de intrare, liniștea somnului de veci, a faimosului baron, a bieților călugări și-a celor cîtiva binefăcători ai bisericii.

Spielberg

„Pe o stîncă neagră ce se ridică față în față cu orașul Brno, este situat orîbilul castel numit Spielberg. În închisorile acestei grozave

BRNO. Clădirea vechii primării. Portalul gotic datează din anul 1511, iar turnul din 1577

temnițe fu închis și muri în 1749 baronul Trenk, faimosul căpitan de panduri croați.

Tot aici fură închiși la 1821 carbonarii italieni împreună cu Silvio Pellico care prin descrierea suferințelor sale de zece ani de aspră închisoare (CARCERE DURO) făcu nemuritor acest castel ce chiar acum, cînd s-a transformat în cazarmă militară, tot inspiră groază".

Așa scria Nicolae Filimon, în anul 1858, în ale sale „impresiuni și memorii de călătorie".

Am confruntat cu realitatea aprecierea, în deosebi cea din urmă — *„tot îți inspiră groază"* — vizitînd celebra închisoare, azi transformată în muzeu. Clădirea cu ziduri groase, bastioane, forturi și curți interioare este uriașă. Un număr nesfîrșit de camere, de coridoare, neluminate și neaerisite, nenumărate săli întunecate, îngheață aerul în plămîni: cumplitele unelte de tortură păstrate în încăperi: cătușe, cununi de fier ce se puneau înroșite pe fruntea celor căzuți, un soi de pere din fier care zdrobeau dinții, locuri în care prins în zid, ca într-o raclă de mumie egipteană, un biet deținut era supus îngrozitorului supliciu al picăturii de apă, toate îți arată o față înfiorătoare a Spielbergului, față pe care Nicolae Filimon n-avusese cum s-o cunoască. Astăzi o vede oricine, orice turist și mintea lui poate purcede slobodă să gîndească la acele aspre vremuri de tiranie care au făcut vestit groaznicul Spielberg. Poate vizitatorul cerceta în voie acest muzeu și cumpăni în minte trecutul îndepărtat și cel de care ne desparte nici cincisprezece ani. Căci Spielbergul tiranilor habsburgi și-a aflat moștenitori în naziștii germani care l-au folosit drept temniță și loc de tortură pentru 80.000 de patrioți din Cehoslovacia.

Curmarea vizitei în închisoare, desprinderea din sălile mucede care la tot pasul stîrnesc groaza, ieșirea la lumină, soare, îți crează un simțămînt de eliberare asemeni celui pe care-l încerci, cînd se isprăvește un coșmar... L-am trăit și mărturisesc că ieșind din temnițele Spielbergului, am privit Brno cu alți ochi. Totul îmi părea luminos, prietenos, ca o cîntare de bucurie. Săgeata bisericii Sf. Iacob părea că țîșnește spre cer ca un chiot, clopotele sunau rar, melodios, și peste oraș sunetul lor se revărsa darnic, ca o biruință a păcii și omeniei. Departe, în zări, un soare blînd, aurea crestele dealurilor care tălăzuiau molcom, departe, departe, îmbiind la drum prin bogata și frumoasa Moravie.

Virgil DĂNCIULESCU

SĂPTĂMÎNA INTERNAȚIONALĂ

„Dacă nu vine munte la Mahomed, vine Mahomed la munte", glăsuiește o veche zicală arabă. Și cum țările arabe atrag ca un magnet Statele Unite (care au simțul olfactiv foarte dezvoltat: simt mirosul de petrol de la mii de kilometri...), d. Dulles, care cunoaște probabil și el această zicală, și-a făcut bagajele și e în drum spre Orientul Mijlociu, pentru a asista la sesiunea Pactului de la Bagdad. (De remarcat că S.U.A., datorită impoputarității acestui pact, în mod oficial nu fac parte din el și totuși sînt cel mai important susținător al lui).

Prezența d-lui Dulles la această sesiune se explică prin faptul că S.U.A., sprijinite de Anglia, doresc să impună Irakului, Iranului și Pakistanului, obligația de a accepta rachete cu focos atomic pe teritoriul lor, precum și să lege Pactul de la Bagdad de N.A.T.O.

Dulles inițiază aceste acțiuni exact la un an de la lansarea „doctrinei Eisenhower", doctrină născută moartă. Acestei triste aniversări pentru S.U.A., îi închină un comentar agenția „United Press", în care spune că „accentul puternic pe care l-a pus pe acțiunea militară a reacționat împotriva Statelor Unite și a avut drept rezultat un nou eșec politic al americanilor".

De astă dată Dulles a învelit pilula amară a „acțiunilor militare" în ambalajul „dulce" al „ajutorului" economic. De cînd s-a anunțat sesiunea Pactului de la Bagdad, Washingtonul nu contenește a face reclamă planurilor de acordare a așa-zisului ajutor țărilor legate de acest pact.

Care este realitatea? Țările Asiei și Africii slab dezvoltate economicește — datorită timpului îndelungat cît au avut de suportat exploatarea colonială — au realmente nevoie de ajutor economic. Anchetele efectuate de O.N.U. au ajuns la următoarele concluzii:

— Asia, în care locuiește jumătate din omenire, nu dispune decît de 17 la sută din produsele alimentare ale lumii.

— Longevitatea medie în India este de 27 de ani.

— Etiopia are un medic la 210.000 de locuitori.

— Producția, calculată pe cap de locuitor, este în India de aproape 80 de ori mai mică ca în S.U.A.

În aceste condiții „ajutorul economic" american acordat străinătății în ultimii 12 ani a reprezentat abia o șesime în comparație cu cheltuielile militare ale S.U.A. și s-a repartizat astfel: jumătate pentru Europa Occidentală; din cealaltă jumătate, trei sferturi pentru menținerea regimurilor lui Li Sin Man, Cian Kai-și și Ngo Dinh Diem și un singur sfert pentru 20 de țări din Asia și Africa. În plus trebuie adăugat că, și din această sumă, mai mult de jumătate a fost dată în armament. Cu alte cuvinte, jumătate de miliard de oameni înfometați au primit „ajutor economic" în acești 12 ani, de-abia 5 la sută din tot ajutorul american și mai puțin de 1 la sută din cît au cheltuit S.U.A. pentru înarmări nemai vorbind de faptul că și acest minuscul „ajutor" a fost acordat în condițiuni înrobitoare. Iată de ce agenția „Associated Press" a fost nevoită să ajungă la concluzia că „Statele Unite și-au creat un renume urît în mai multe regiuni ale Africei negre", iar într-un articol apărut, în ziarul francez „L'Express", se spune „Într-un cuvînt, țările slab dezvoltate pot reproșa în prezent Statelor Unite că acordă relativ puțin, că acordă prost pentru a nu îndispune pe cei care dirijează industria americană din culise și pentru a impune o politică". Și ziarul sus citat pune în contrast cu această politică economică meschină a S.U.A., politica generoasă de ajutor economic a Uniunii Sovietice:

„Sîntem gata să împărțim cu voi ultima bucată de pîine", a declarat Bulganin în India. Acesta este limbajul pe care popoarele înfometate îl înțeleg mai bine decît discursurile ideologice... Sovieticii au căutat și au găsit un maximum de eficacitate. Cumpărarea unor stocuri de bumbac sau de orez, care striveau țări cu monocultură (Egipt, Birmania), împrumuturi cu dobînzi extrem de mici, construirea unei oțelării în India, a unei rafinării de petrol în Siria, ajutor acordat Indoneziei, trimiterea a 2000 de tehnicieni... în decurs de mai puțin de trei ani Moscova a oferit sau a împrumutat aproape două miliarde de dolari țărilor slab dezvoltate".

Ajutorul economic, necondiționat de nici un fel de obligații politice, oferit de U.R.S.S. duce la întărirea independenței tinerelor state care de-abia și-au scuturat jugul colonial. Acest lucru îi face să turbe pe colonialiști și să dea declarații de felul celei făcute recent de Dillon, adjunct al lui Dulles: „dacă am permite ca țările Asiei și Africii să cadă pe rînd victima ofensivei economice sovietice, ne putem lua rămas bun pentru totdeauna de la libertățile noastre".

Într-un limbaj mai acătării, libertățile la care se referă dl. Dillon sînt libertatea de a exploata la sînge alte popoare, libertatea de a te lăfăi în timp ce milioane de oameni mor de foame. Cît despre faptul că țările ajutate de U.R.S.S. el le denumește „victime" ale ofensivei economice sovietice" ne permitem să dăm două mărturii contrarii: Una din partea unei „victime":

„Împrumutul obținut din partea U.R.S.S. nu pune în primejdie politica externă independentă a Indoneziei și va servi la dezvoltarea țării" *(din nota guvernului indonezian adresată parlamentului).*

Și una chiar din partea acuzatorilor:

„Țările care au acceptat ajutorul economic și militar al Uniunii Sovietice sînt în general mulțumite de modul în care sovieticii își îndeplinesc promisiunile" *(din raportul prezentat de administrația Eisenhower unui număr de 30 de lideri ai Senatului american).*

Iată un tablou real, în cifre și fapte, despre două atitudini față de țările slab dezvoltate, atitudini just cîntărite de popoarele din aceste țări și care nu vor întîrzia să aibă urmări asupra situației internaționale în ansamblul ei.

Gh. IOSUB

OMUL ZĂPEZILOR

Ziarele au relatat despre interesanta observație făcută de un savant sovietic în regiunea ghețarului Fedcenko din Pamir. Pronin, șeful unei expediții hidrologice, a văzut în două rînduri, timp de cîteva minute, o ființă vie, neobișnuită, cu chip de om. Aceasta mergea în două picioare, corpul îi era acoperit cu un păr des, cenușiu-roșcat, și avea membrele superioare lungi.

S-ar părea că este vorba de „omul zăpezilor", ființa care a captivat imaginația savanților încă mai de mult, subiectul unor aprinse controverse științifice.

Primele informații

În secolul trecut s-a vorbit pentru prima oară de „omul zăpezilor". Primele urme au fost observate de L. Waddell, în munții Himalaia, la o înălțime de 5180 m. Mai tîrziu, colonelul Ch. Howard Bury, șeful unei expediții pe Everest, a declarat că băștinașii i-au confirmat că niște urme pe care el le-a observat aparțin „omului zăpezilor".

Cu două decenii în urmă, în 1937, informații venite din trei surse diferite semnalau de asemenea descoperirea unor urme misterioase. R. Kaolback, a văzut pe cursul superior al Salninei cinci rînduri de urme și toate aveau „aspectul exact al urmelor unui om mergînd în picioarele goale".

Semne de întrebare

G. Teelman a văzut pe ghețarul Biazo la Karakorum (5800 m. înălțime) și S. Smith la Harnak (5000 m. înălțime) alte urme. Teelman a apreciat însă cu ajutorul unor zoologi că este vorba de urme de urs. Cu aceasta a luat naștere „versiunea urs". Ea a fost pusă din nou în circulație cînd John Hant a descris întîlnirea sa cu un „om al zăpezilor". Acesta era însă categoric în declarațiile sale „Pe fondul zăpezii, povestește acesta, ființa mi-a apărut sumbră: ea nu purta nici un fel de haină. După un minut s-a depărtat... Am examinat amprentele picioarelor; ele aveau dimensiunea de 15,2 cm—17,8 cm... Erau indiscutabil urmele unui biped".

Din ianuarie și pînă în mai 1954 o expediție engleză, în Himalaia, s-a ocupat în mod special cu descoperirea „omului zăpezilor". Ea a reușit să găsească în cîteva rînduri urme de om pe zăpadă. Ea a încercat să le urmărească și să descopere ființa necunoscută. De fiecare dată a eșuat însă.

Savanții au ajuns pînă în momentul de față la unele concluzii. Se apreciază, astfel, că această ființă merge deobicei în două picioare dar, citeodată, și în patru. Urmele au mărimi diferite și aparțin probabil masculilor, femelelor și copiilor lor. „Omul zăpezilor" merge singur sau în grup, însă niciodată mai mare de patru. El ar avea talia unui adolescent sau chiar a unui adult, este acoperit în întregime cu păr cenușiu-brun, locuiește între limita superioară a pădurilor și zăpezilor veșnice, mănîncă rădăcini de plante, ierburi, insecte și mici mamifere. Urmele sînt asemănătoare omului primitiv din era de piatră, dar par încă mai primitive.

Mărturiile autohtonilor și urmele descoperite pe zăpadă permit să se presupună că în Himalaia, la o altitudine de 4000—5500 m., trăiește un animal antropoid, mai aproape de om decît gorila sau cimpanzeul, dar mai primitiv decît oamenii din era de piatră.

Cîteva opinii

A. Letavet, membru al Academiei de medicină a U.R.S.S., crede că „problema omului zăpezilor" trebuie să fie obiectul unui studiu riguros și obiectiv al zoologilor". El crede că în condițiile oferite de zona zăpezilor eterne, existența omului, chiar și într-un stadiu primitiv, ar fi imposibilă.

N. Sirotinin, membru corespondent al Academiei de Științe din Ucraina crede, dimpotrivă, că nu există nimic extraordinar în ipoteza existenței eventuale a unei ființe asemănătoare cu omul, în condițiile pomenite. S. Obrucev, membru corespondent al Academiei de Științe a U.R.S.S., este de asemenea de acord cu posibilitatea existenței acestei ființe.

★

Pînă acum s-a vorbit de existența „omului zăpezilor" doar într-o anumită regiune a munților Himalaia. Chiar în condițiile în care nu se poate stabili cu rigurozitate această ipoteză, faptul că în Pamir, adică în apropierea locurilor unde mai înainte ar fi fost observat „omul zăpezilor", au fost făcute observații similare, are o imensă importanță științifică. Faptul este de natură să aducă noi precizări în legătură cu problema în sine cît și cu privire la locurile unde ar fi trăit primii oameni. Concluzii definitive nu vor putea fi însă trase decît după viitoare cercetări.

IMAGINI DIN INDONEZIA

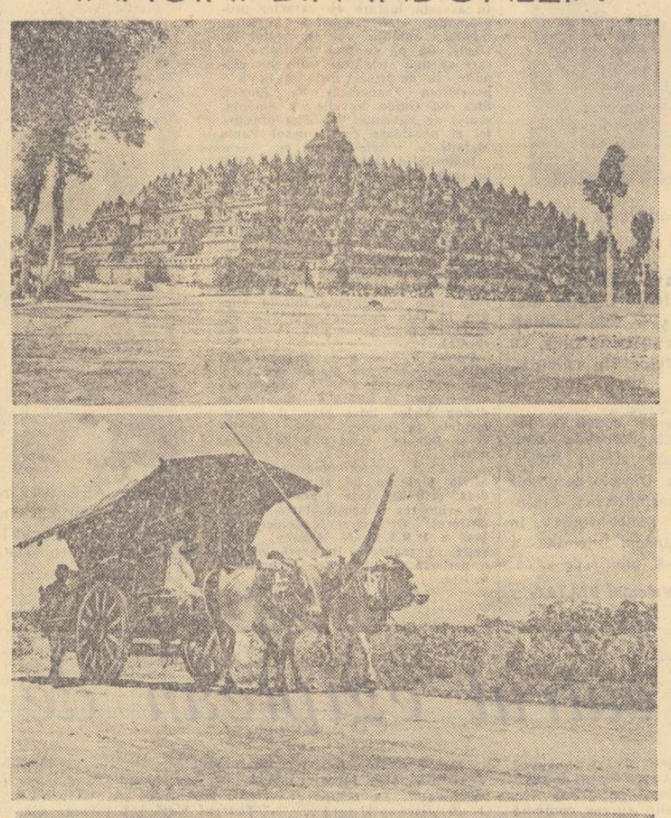

Indonezia, țară cu o străveche civilizație (în primul clișeu: templul din Borobudur, unul din cele mai remarcabile monumente budiste) a avut de suferit ani de zile jugul colonial, care a menținut această țară într-o cruntă înapoiere economică (în cel de-al doilea clișeu: principalul mijloc de locomoție în Indonezia). Astăzi, poporul indonezian, care și-a cîștigat independența politică, luptă pentru a dobîndi și independența economică. Sute de întreprinderi industriale și comerciale olandeze din Djakarta, Bandung, Surabaya și alte orașe au fost preluate de indonezieni. (În cel de-al treilea clișeu, un aspect din Surabaya, unul din cele mai importante centre comerciale ale Indoneziei).

CEVA DESPRE AUSTRALIA

(Urmare din pag. 1-a)

ții declară greve și luptă cu toate mijloacele ce le stau la îndemînă, împotriva greutăților ce le au de întîmpinat. Sindicatele muncitorilor din construcții organizează în momentul de față o conferință sub lozinca „salvați industria de construcții" la care participă chiar și patronii, dat fiind că actuala deconjunctură în domeniul construcțiilor, le cauzează și lor prejudicii. Învățătorii și institutorii, care nu sînt prin tradiție luptători, au ținut de curînd un miting de protest împotriva salariilor insuficiente și decăderii învățămîntului.

Minerii din marile regiuni carbonifere de la nord de Sidney, care au fost întotdeauna muncitori conștienți și militanți, au trecut la acțiune sub conducerea liderilor lor comuniști, cu mare prestigiu. Principala formă de luptă o constituie greva minerilor care rămîn în fundul minei. Cînd o mină este amenințată cu închiderea sau cu reducerea personalului, minerii coboară în mină și rămîn acolo în semn de protest. Minerii din întreprinderea carboniferă Bell-Bird au rămas în fundul minei timp de 16 zile. Am fost la Bell Bird, am coborît împreună cu ei în mină, am stat acolo două zile și trei nopți și am scris cîteva articole, iar mai tîrziu o piesă de teatru în cinstea luptei lor. Nu de mult 1300 de mineri din regiunile din nord au invadat străzile orașului Sidney cerînd ca doleanțele lor să fie ascultate.

În toate colțurile Australiei, poporul, și mai ales membrii sindicatelor, sînt gata să lupte. Una dintre principalele campanii este cea împotriva experiențelor cu bomba cu hidrogen. Se semnează apeluri, se țin întruniri, se adoptă rezoluții, dat fiind că pulberea radioactivă plutește deasupra teritoriilor din sudul țării noastre.

Aceștia sînt cîțiva din factorii situației pe care au întîlnit-o cei vreo 10.000 de emigranți unguri veniți anul trecut în Australia.

Acești cetățeni unguri au fugit din țara lor după evenimentele din octombrie și noiembrie 1956, dintr-o seamă de motive. Atît cît pot să-mi dau eu seama, unii au fugit pentru că erau fasciști și contrarevoluționari, alții pentru că au dat crezare poveștilor de la posturile de radio străine cu privire la arestări și deportări, iar alții din pricina confuziei, în sfîrșit alții pur și simplu în căutarea aventurii.

Fasciștii și contrarevoluționarii s-au bucurat de un tratament favorabil în timp ce mulți dintre ceilalți au fost aduși în stare de sărăcie și disperare. Este greu să-ți dai seama ce se așteptau ungurii să găsească în Australia. Unii dintre ei, fără îndoială, mai ales cei tineri, care n-au trăit niciodată sub capitalism, credeau că vor găsi aur pe străzi, că-și vor cumpăra o casă nouă și un automobil. Evident, realitatea este cu totul alta.

Acordînd azil refugiaților unguri, guvernul australian n-a urmărit alt scop decît să realizeze un capital politic de pe urma tragediei lor. Dar planurile sale au dat greș. Nu de mult parlamentul a luat în discuție problema ungară. C. R. Cameron, membru al partidului laburist (social democrat de stînga) a acuzat guvernul că a adus pe refugiații unguri în Australia în scopuri politice. „Unii dintre acești emigranți cer guvernului să fie trimiși înapoi în Ungaria" — a declarat dl. Cameron. — „El au venit aici ademeniți de promisiuni mincinoase că li se va da casă și slujbă. Mulți dintre ei colindă străzile fără a-și putea găsi de lucru, fără a-și putea găsi o sursă de trai". Astfel, strîns cu ușa, ministrul imigrării, Townley, a recunoscut că 692 de bărbați și 297 de femei și copii se află încă în lagărele de emigranți și că o mare parte din bărbați nu pot găsi de lucru. El a declarat însă că în Canada situația este mult mai gravă deoarece acolo 6.000 de emigranți unguri sînt încă șomeri.

Ultimele date arată că vreo 4.000 din emigranții unguri din Australia sînt șomeri. Am întîlnit pe cîțiva dintre ei la Sidney luna trecută și am stat apoi de vorbă cu rudele cîtorva dintre ei cu prilejul vizitei mele la Budapesta. Povestea lor este nespus de tragică. Cei mai mulți dintre cei care au fugit din Ungaria au făcut o experiență tristă. Tot ceea ce doresc în momentul de față este să se reîntoarcă în patrie și să contribuie la construirea socialismului. Ei își dau seama că poporul australian are de făcut față unor probleme dificile în condițiile economiei capitaliste, militarizate, că și în Australia clasa muncitoare se îndreaptă din ce în ce mai mult spre ideia socialismului ca singura soluție definitivă pentru ieșirea din criză, împotriva șomajului și a scăderii nivelului de trai.

Frank HARDY

DE PRETUTINDENI

CEL MAI MARE camion din lume a fost pus pe roți recent de uzina Berliet (Franța). Cîteva amănunte: motorul are 600 C.P.; diametrul roților este de 2,2 m; capacitatea rezervoarelor: 2.000 l.; greutatea: 100 tone.

●

DUPĂ părerea unor specialiști, apa oceanelor conține circa 8 miliarde tone de aur, două miliarde tone de uraniu, precum și cantități importante de fier, aramă, cositor, zinc și plumb.

●

UN GRUP de cercetători sovietici a izolat, cu ajutorul razelor „beta" emise de cătie radio cobalt (cobalt radioactiv), sa inhibeze o anumită zonă a scoarței cerebrale a unui animal. În urma acestor experiențe, procedeul va putea fi folosit în chirurgia sistemului nervos.

●

BAMBUSUL crește atît de rapid, încît creșterea lui se poate remarca chiar în decurs de cîteva ore.

●

EXCES de zel au dovedit cîțiva polițiști din Suedia sezisați că mai mulți pacienți ai spitalului de alienați mintali au fugit. Ei au readus la spital — în cămașa de forță, un număr de 15 persoane care li s-au părut „suspecte". Spre stupefacția polițiștilor, directorul instituției l-a anunțat că din spital fugiseră doar 5 persoane.

●

LA PARIS locuiește Gr. Colpacci, un poliglot fenomenal. Acest om în vîrstă de 60 ani are o memorie excepțională și o capacitate deosebită de a-și însuși repede diferite limbi. Colpacci cunoaște la perfecție limbile franceză, germană, spaniolă, portugheză, rusă, greaca modernă, bască și altele. El citește, fără dicționar în toate limbile europene precum și în latină, elină, persană, arabă.

●

ADMINISTRAȚIA japoneză a poștelor afirmă că biroul de poștă aflat la cea mai mare altitudine în lume se găsește pe muntele Fugi, la 3930 m. înălțime.

●

MISS ISABEL PRATT, în vîrstă de 74 de ani, a așteptat 50 de ani pentru a se mărita cu... visul vieții sale. Alesul inimii sale este Humphrey Welker, în vîrstă de 66 de ani.

●

PRIMUL muzeu meteorologic din U.R.S.S. a fost înființat în apropiere de Leningrad. Au fost expuse aparate vechi și moderne. Exponatele muzeului arată că primele lucrări meteorologice în Rusia au fost făcute cu 200 de ani în urmă.

●

CERCETĂRILE cu privire la crearea ploii artificiale dau rezultate din ce în ce mai bune. O asemenea experiență s-a făcut nu de mult, într-o regiune din Camerun (Africa). Cîteva centre cultivatoare de bumbac au primit o ploaie abundentă, provocată de producerea norilor prin clorură de sodiu.

●

SUBSOLUL regiunii Ordjonikidze din Azerbaidjan (U.R.S.S.) conține petrol de culoare albăstruie, care a primit denumirea de „petrol alb". Acesta conține pînă la 80 la sută benzină și aproape nu are nevoie de prelucrare.

●

FIZICIANUL Laszlo Zelenka din R.P. Ungară a inventat un aparat cu ajutorul căruia orbii pot citi o carte obișnuită. Noul aparat funcționează după principiul emisiunilor de televiziune. Imaginea literei sau a semnului provoacă în aparat un curent electric, care, la rîndul său, transmite anumite impulsii electrice. Ca urmare, pe suprafața unei plăci apar mici semne în relief, care pot fi ușor identificate de orbi.

●

TRANDAFIRUL este cea mai veche plantă, decorativă. Pe o monedă veche de 7000 de ani este înfățișat un trandafir.

●

DE PE BORDUL vasului de expediție sovietic „Viteaz", care face cercetări în Oceanul Pacific în cadrul programului Anului Geofizic Internațional, s-a comunicat că unul din traulere a scos de la o adîncime de 5 km. o mare cantitate de dinți de rechini dintr-o specie astăzi dispărută, care au fost mai mari decît cele mai mari animale existente astăzi — balenele.

●

IN ELVEȚIA s-au construit, după lungi cercetări, schiuri din sticlă. Schiurile din acest material sînt mult mai ușoare, elastice, rezistente și nu se sparg. Aceste schiuri, executate din fire speciale de sticlă, sînt foarte alunecoase și nefiind supuse frecării, schiorul poate căpăta o viteză mult mai mare decît cea obișnuită.

●

LA O EXPOZIȚIE de radiotelevizIune, care a avut loc în R.D. Germană, a fost prezentat un model de aparat de televiziune portativ (pentru excursii) avînd un ecran de 36 cm. și o greutate de 3,150 kgr.

●

ALLEN BARBETT, un tînăr din New York, a fost victima unui furt în timp ce transporta o cutie la locul unde trebuia să se deschidă o expoziție a animalelor de casă. El se consolează însă la gîndul „figurii" pe care va fi făcut-o hoțul atunci cînd a deschis cutia: în ea se găsea un pui de boa!

●

LA TOULON se construiește o batisferă cu un diametru de doi metri și cu pereți din oțel foarte rezistenți, groși de 16 cm. Potrivit calculelor, noua batisferă va putea rezista presiunii la o adîncime de 10.000 m. Pînă acum recordul mondial în domeniul coborîrii cu batisfera era de 4050 m.

●

ETTORE SOLIMANI, paznic al mormîntului Julietei de la Verona, atingînd vîrsta de 65 de ani, s-a retras din activitate. Timp de 20 de ani el a fost un adevărat „secretar" al Julietei, răspunzînd miilor de scrisori ale îndrăgostiților, care purtau simpla adresă: „Julietei Verona-Italia".

●

GUVERNUL japonez a hotărît ca pedagogii care au o înălțime mai mică de 1,52 m. să nu fie admiși la catedră. Măsura este motivată prin părerea că educatorii cu o statură prea mică nu se pot bucura de prestigiu în fața școlarilor!

Viitoare premiere

„Meşterul Manole"

de Laurenţiu Fulga

In curînd, pe scena Teatrului Armatei, se va prezenta o nouă lucrare dramatică inspirată de povestea Meşterului Manole. Dar ceea ce deosebeşte piesa lui Laurenţiu Fulga de cele dinaintea ei, este concepţia modernă asupra legendei, concepţie din care sînt înlăturate toate elementele supranaturale şi care, pe de o parte dă o explicaţie logică legendei, iar pe de alta, folosindu-se de datele ei, ilustrează simbolic strădania, plină de jertfe şi frămîntări, a unui creator care vrea să înfăptuiască o operă corespunzătoare idealului său artistic şi geniului poporului său. Nu blestemul surpă zidurile mînăstirii, ci nemulţumirea meşterului Manole care nu ştie încă ce vrea fiindcă n-a înţeles bine ce îl va putea ajuta să-şi desăvîrşească opera. Pe de o parte meşterul Serafim îl împinge să zidească de vie pe Fata pădurilor, Ana, (simbol al idealului lui artistic), pe de alta Orbul — geniul pămîntului natal — îl călăuzeşte spre împlinirea visului său adevărat, spre crearea unei opere care să-şi tragă seva din frumuseţile ţării şi spiritul poporului ei. Manole este silit s-o zidească pe Ana, dar cînd ea strigă dintre ziduri, el se opreşte înţelegînd în cele din urmă că nu prin moarte îşi va înfăptui visul, ci prin viaţă.

Concepţia scriitorului Laurenţiu Fulga asupra legendei lui Manole este mult mai complexă decît am putut-o noi explica în cîteva rînduri, Vizionarea piesei va prilejui cunoaşterea ei mai adîncă. Din distribuţia spectacolului fac parte: artistul poporului George Vraca (Manole), Aurelia Sorescu (Ana), Aurel Athanasescu (Orbul), Constantin Codrescu (Serafim) şi alţii, iar regia este semnată de Gh. Jora.

Lucia BOGDAN

Întîmplări cu haz pe platourile de filmare

E interesant de aflat nu numai povestea unui film bun sau prost. Ci povestea realizării lui: bucuriile, necazurile şi... întîmplările cu haz survenite pe platoul de filmare în decursul lunilor de muncă pe care le necesită naşterea unui film rominesc sau străin. Asemenea întîmplări se petrec în cinematografie mai în fiecare zi, la fiecare ceas, oriunde. Iată cîteva întîmplate la noi:

Cu cîţiva ani în urmă, regizorul Jean Mihail lucra la un film pe platoul „Kirov". Într-unul din rolurile principale apărea regretatul nostru actor Timică. Scena înfăţişa un banchet sardanapalic. Timică trebuia să se înfrupte cu poftă dintr-o splendidă şi arhitecturală salată de boeuf — autentică. Numai că scena a fost reluată vreo două zile la rînd. Actorii nu jucau cu prea multă convingere, decorul trebuia uşor modificat, etc. În fine, cînd totul a fost pus la punct s-a trecut din nou la filmare. Numai că de data aceasta, Timică, marele nostru actor, dezamăgi pe toată lumea: era încruntat, stîngaci şi reţinut în rol, minca fără nici o vlagă. Explicaţia? Totul se schimbase, se îmbunătăţise pe platou. Numai salata de boeuf era aceeaşi, veche de trei zile...

★

Se lucra la un film de păpuşi. E indeobşte cunoscută răbdarea, migala şi îndeminarea care sînt absolut necesare pentru realizarea unui asemenea film precum şi consumul mare de energie şi... nervi pe care-l necesită. Filmările se apropiau de sfîrşit. Ziua de filmare se sfîrşise şi ea de mult; era noapte, pendula din holul studioului arăta 11. Oamenii lucrau căci filmul trebuia predat. Toţi îşi vedeau de treabă. Toţi afară de unul, care se tot învîrtea, fără rost, întrînd şi ieşind pe uşă, tulburînd astfel munca celorlalţi, obosindu-i, enervîndu-i. Şi atunci, unul dintre cei „persecutaţi" găsi soluţia. Neastîmpăratul tocmai ieşise pentru cine ştie ce treabă imaginară. Profitînd de absenţa lui, ingeniosul pedepsitor se sui pe un scaun şi instală deasupra uşii o... stropitoare plină cu apă, (care tocmai „juca" în film), în aşa fel încît, la prima încercare de a deschide uşa, stropitoarea se înclina, lepădîndu-şi conţinutul în capul turbulentului. După o aşteptare destul de îndelungată — în fine! — uşa se deschide larg. Stropitoarea îşi face datoria cu prisosinţă. Numai că duşul se revarsă îmbelşugat în capul... directorului studioului în persoană, venit să vadă care e situaţia filmului.

★

Zilele trecute, pe platoul „Tomis" se făceau „probe" pentru rolurile principale şi secundare din viitorul film al regizorului H. Boroş (autorul filmului Afacerea Protar) film care va purta titlul B. 2. Anunţul publicat în ziarul „Informaţia", vestind că regia caută mai mulţi interpreţi pentru acest film, în virstă de 30—35 de ani, indiferent de profesia de bază, atrăsese pe platoul „Tomis" un număr copleşitor de oameni, bărbaţi şi femei, doritori „să facă film".

La un moment dat, pe uşă îşi face apariţia un grup de bărbaţi de vreo 40—45 de ani. Regizorul Boroş renunţă din prima clipă la ei, din pricina virstei pe care o trădau chipurile vizitatorilor. Unul dintre ei însă îi atrage atenţia: o figură interesantă, brăzdată, expresivă. Cînd îi vine rîndul — căci era o „coadă" impresionantă — e rugat să dea datele de rigoare: nume, profesie, adresă, virstă, etc. Vizitatorul, după ce, conştiincios, furnizează toate amănuntele necesare, roagă să fie dus în faţa „aparatului". Binevoitor, Boroş îi răspunde că filmările de probă au loc peste o săptămînă.

— Care filmări?! Noi am venit pentru microradiografie! Greşiseră adresa.

Silvia KERIM

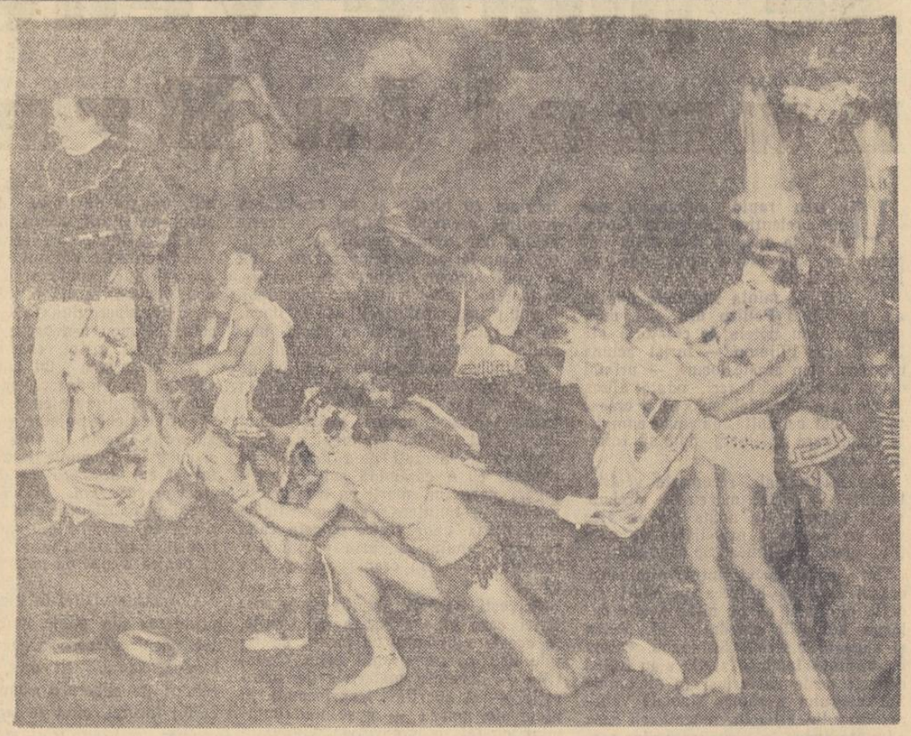

„Chiuie, ca să joci mai frumos"

O nouă „Carmen"? Nu! Fotografia noastră o înfăţişează pe tînăra artistă amatoare ZINA RADU, din echipa de dansuri ţigăneşti a Atelierelor Centrale I.T.B. **Fotografia: Mihai POPESCU**

Într-o sală scundă, pe o scenă improvizată, gata să se dărîme sub paşii „Căluşarilor", cercînd să răzbesc cu văzul pe deasupra capetelor pînă la estrada puţin mai înaltă de-o şchioapă, am urmărit zilele trecute şase băieţi şi şase fete avîntaţi în cadenţa drăcească a unui Joc de şatră. Bărbaţi în şalvari largi de catifea neagră, cu lampasuri roşii, cusute în fir, fete păşind aerian, foşnindu-şi mătasea fustelor viu colorate, au invadat mica scenă ca într-o paradă a voioşiei şi tinereţii.

O echipă de amatori, — mi s-a spus; o formaţie înfiinţată de curînd în cadrul celorlalte echipe artistice ale Atelierelor centrale I.T.B. Scurta poveste a acestei echipe de dansuri ţigăneşti mi-a fost istorisită în culise de către un „martor ocular".

Prin februarie anul trecut, Tudor Zahiu, directorul Atelierelor, făcuse parte dintr-o comisie de votare undeva prin Tei. In ziua alegerilor atenţia i-a fost atrasă de cîţiva ţigani, jucăuşi de mama focului, cărora le-a propus să se angajeze la Ateliere chibzuind totodată că le va putea capta interesul, de pe-atunci treaz, pentru activitatea artistică. Tinerii iubitori de joc, cei mai mulţi fără ocupaţie stabilă, văcsuitori de ghete, ori vînzători de floricele, şi „balene" de cămăşi, au fost angajaţi, au început să lucreze, s-au înscris la şcoli de calificare, iar în timpul liber n-au părăsit îndeletnicirea lor favorită — dansul — de data aceasta încadraţi în formaţia artistică proaspăt înfiinţată. Numărul dansatorilor a crescut de la lună la lună, fiecare membru al echipei aducînd noi tovarăşi de joc.

După spectacol i-am căutat pe tinerii artişti amatori (nici unul n-are mai mult de douăzeci şi cinci de ani) cu gîndul să intru în vorbă cu ei.

Iordache Niculae, un tînăr slăbuţ, numai nerv şi temperament, pare a fi mezinul echipei, cel din urmă după virstă, dar déloc codaş în ce priveşte priceperea şi îndemînarea. Cînd joacă, cismele mai că nu ating pămîntul, ştie să mînuiască acordeonul iar în cîntat nimeni nu-l întrece... Repertoriul său, ascultat de autorul acestor impresii, cuprinde între „Avara mu" şi „Lume, lume", un număr de cîntece de-a dreptul impresionant...

— Cîţi ani ai, tovarăşe Iordache?

— Douăzeci. (O primă stupefacţie; nu arată mai „virstnic" de 17-18 ani). Sînt însurat de trei ani (a doua mirare!) am şi un copil...

Iordache Niculae, altă-dată văcsuitor de ghete, va fi în curînd bobinator. Deocamdată îşi recunoaşte o singură calificare: cîntecul şi jocul.

Valentina Stancu a fost cîndva femeie de serviciu. Tănase Florea şi Niculae Dincă n-au avut slujbă niciodată pînă acum. Părinţii acestuia din urmă au vîndut o viaţă întreagă haine vechi; băiatul, după ce a învăţat, a ajuns în anii aceştia bobinator.

Pe Zina, sufletul echipei, gata să stea zile şi nopţi în şir la repetiţii şi reprezentaţii, gazetarii n-o mai intimidează... Imi destăinuieşte cu mîndrie că a fost filmată de două ori: odată la 23 August, altădată la C.C.S...

— Ce dansuri mai aveţi în program în afară de *locul de şatră*?

— *Florăresele, Maghiarul*, două dansuri după melodii din filmele *Ţiganii* şi *Caut o nevastă* şi altele... Păcat că pînă una alta învăţăm cum ne taie capul. Fostul instructor ne-a părăsit, iar altul în loc n-a mai apărut.

Pe scena scundă de care vorbeam, scena Institutului de Cultură Fizică şi Sport, aflat în schimb de experienţă artistică cu Atelierul central I.T.B., dansatorii ţigani au făcut să răsune sala de tropăituri, de aplauzele spectatorilor şi de chiuituri rostite în graiul părinţilor.

M-am apropiat de un tînăr înalt, spătos, cu mustăcioara á la Raj Kapoor, lac de sudoare după un joc îndrăcit.

— Spune-mi şi mie ce ziceai:

— *Mai hiotisari dotar*
Cas ti keleşc mai şucar
Muctu ăc tira perzia...

— Şi ce vrea să zică asta?

Chiuie ca să joci mai frumos...
Lasă-te puţin pe spate
Ca să vadă lumea toată...

Cer indulgenţă cunoscătorilor pentru greşelile probabile strecurate în aceste stihuri, fireşte fără voia mea. Dincolo de graiul chiuiturilor tradiţionale, dansurile modestei echipe vorbesc în limba, pretutindeni înţeleasă, a optimismului şi iubirii de viaţă.

Valentin BALTAG

Tinereţea are cuvîntul

Tineri virtuoşi din toată lumea îşi dau întîlnire la Moscova, Praga şi Bucureşti

La încheierea primului deceniu din viaţa tinerei noastre Republici, muzica stă cu cinste alături de celelalte arte, înregistrînd răsunătoare succese atît înlăuntrul cît şi dincolo de hotarele ţării. Avînd la dispoziţie condiţii optime de creaţie şi de ridicare a măiestriei interpretative, tinerii muzicieni au devenit adevăraţi ambasadori ai cîntecului romînesc, cucerind rînd pe rînd lauri binemeritaţi în cadrul concursurilor internaţionale de la Geneva, Salzburg, Berlin, Verviers şi Toulouse.

Anul 1958 se anunţă sub auguri extrem de favorabili pentru tinerii noştri virtuoşi. Ei vor avea prilejul să-şi dovedească talentul în cadrul unor concursuri internaţionale de mare amploare.

Astfel, în cursul lunilor martie şi aprilie se va desfăşura la Moscova concursul internaţional „Ceaikovski", la care şi-au anunţat participarea nenumăraţi pianişti şi violonişti din toată lumea.

Instituit în cinstea marelui compozitor rus, care cel dintîi a făcut ca să se vorbească pe tot globul despre muzica ţării sale, concursul „Ceaikovski" va consta din trei probe, dintre care două eliminatorii şi una finală; iar singura condiţie ce se cere participanţilor este tinereţea, virsta de admitere fiind între 18 şi 30 de ani.

Pe lîngă compozitorii lăsaţi la liberă alegere, printre care se numără: Bach, Chopin, Liszt, Paganini, Musorgski, Prokofiev, Şostacovici şi Haciaturian, concurenţii vor trebui să interpreteze în mod obligatoriu una dintre lucrările lui Piotr Ilici Ceaikovski, opera unui compozitor sovietic scrisă în mod special pentru concurs, precum şi o lucrare datorită unui compozitor modern, de preferinţă din ţara pe care o reprezintă participantul

★

In cadrul tradiţionalului Festival de muzică „Primăvara la Praga", aşteptat în fiecare an cu mult interes de către tinerii muzicieni de pretutindeni, se va desfăşura în cursul lunii mai primul concurs internaţional de orgă.

Ţară cu o străveche tradiţie în construcţia de orgi — socotim interesant să menţionăm că la Praga se găseşte una din cele mai mari orgi din lume, cu 100 de registre şi 5686 de tuburi — Cehoslovacia a dat o întreagă pleiadă de organişti celebri, printre care se numără B. M. Cernohorsky şi Leo Janacek.

Participanţii la concursul internaţional de orgă de la Praga nu vor putea depăşi virsta de 32 ani; iar pentru buna desfăşurare a probelor vor avea la dispoziţie orgi pentru exerciţii şi cîte un registrator.

Premiile ce vor fi decernate sînt în număr de 5, variind între 2.000 şi 10.000 de coroane cehoslovace, juriul avînd latitudinea să acorde în plus şi unele menţiuni de onoare.

★

Fără îndoială că unul dintre cele mai aşteptate evenimente muzicale ale anului 1958 este primul concurs internaţional „George Enescu", care va avea loc la Bucureşti între 5—15 septembrie.

Instituit printr-o Hotărîre a Consiliului de Miniştri al R.P.R. în memoria marelui muzician, concursul internaţional „George Enescu" va reuni din trei în trei ani, în Capitala patriei noastre, pe cei mai cunoscuţi pianişti şi violonişti de pe toate meridianele care nu au depăşit vîrsta de 33 de ani. Acest concurs de interpretare perpetuează tradiţia inaugurată de genialul nostru compozitor şi interpret care încă din anul 1912 a instituit Premiul naţional „George Enescu", menit să încurajeze creaţia muzicală romînească.

Deşi ne mai despart destulă vreme pînă la desfăşurarea primului concurs internaţional „George Enescu", numeroşi tineri pianişti şi violonişti din Suedia, R. P. Ungară, Danemarca, R. Cehoslovacă, Anglia, R. D. Germană, R. P. Polonă, R. F. Germană, Franţa şi Uniunea Sovietică s-au adresat Comitetului de organizare cerînd lămuriri în vederea participării lor.

De asemenea personalităţi ale vieţii muzicale internaţionale au acceptat cu entuziasm invitaţia de a face parte din juriul concursului. Printre acestea se numără celebrul violonist american, Yehudi Menuhim, elev al maestrului Enescu, marele dirijor englez John Barbirolli, pianiştii Claudio Arrau (Chile), Monique Haas (Franţa), Halina Czerny Ştefanska (Polonia), Otto Liebig (Bulgaria), reputatul violonist italian Carlo Felice Celario şi alţii. Cu prilejul sosirii la Bucureşti, oaspeţii vor prezenta concerte şi recitale în cele mai importante centre culturale din ţara noastră.

Participanţilor la primul concurs internaţional „George Enescu" li se vor acorda numeroase premii şi menţiuni în valoare de 10.000—30.000 lei, precum şi două premii excepţionale pentru cea mai bună interpretare a sonatei a III-a a lui George Enescu.

Mira CERBU

Celebra vioară „Bernardel", „Marele premiu al Conservatorului din Paris", primită de George Enescu în anul 1899. Ea poate fi admirată, împreună cu celelalte viori ale sale, la muzeul închinat memoriei genialului muzician romîn.

Zilele trecute a avut loc la Teatrul de operă şi balet al R. P. R. premiera operei „Faust" de Gounod. In fotografiile noastre: O scenă din baletul „Noaptea Walpurgiei" (sus); artista emerită Cornelia Gavrilescu, una din interpretele Margaretei.

Colţul discofilului

Compusă după cunoscutul roman al lui Romain Rolland, uvertura „Colas Breugnon" de D. Kabalevski redă, cu un autentic şi savuros umor popular, istoria meşterului tîmplar Colas. Pentru a compune această uvertură, compozitorul a studiat şi a folosit numeroase cîntece şi jocuri din folclorul muzical francez. Uvertura la „Colas Breugnon", care poate fi găsită în magazinele noastre de muzică în interpretarea Orchestrei Simfonice de Stat a U.R.S.S., dirijată de N. Anosov, creează o imagine autentică a eroului operei, cu dragostea de viaţă, umorul şi forţa ce-l caracterizează.

Pe verso-ul discului se găseşte imprimarea fanteziei pentru orchestră „Francesca da Rimini" de P. Ceaikovski, în interpretarea aceleiaşi orchestre, dirijată tot de N. Anosov. In această lucrare cu caracter programatic, compozitorul a înfăţişat tabloul sumbru al Infernului lui Dante. De pe un fond orchestral în care se aud strigătele sufletelor chinuite, se desprinde melodia lirică — povestirea Francescăi da Rimini, fiica lui Guido Novelle da Polenta, senior de Ravenna, povestea dragostei ei păcătoase cu frumosul Paolo Malattesta, fratele soţului ei.

Iubitorii de muzică mai pot găsi în magazinele de specialitate discul micro cu imprimarea Concertului pentru pian şi orchestră nr. 3 în do-major op. 26 de Serghei Prokofiev. Acest concert, considerat ca o lucrare clasică a repertoriului universal, se împarte în trei părţi: un andante, amintind melodiile pline de nostalgie ale cîntecelor populare ruse, care se dezvoltă într-un allegro în care melodia iniţială e reluată de pian şi amplificată de orchestră.

Partea a doua e o temă cu cinci variaţiuni, în care pianul are rolul principal. Partea a treia, allegro ma non troppo, în formă de rondo, e un dialog strins între pian şi instrumentele de coarde, totul încheindu-se într-un final plin de dinamism.

In acest concert pianista romînă Silvia Şerbescu îşi afirmă încă odată calităţile sale pianistice, nervul, vigoarea şi sensibilitatea sa, iar dirijorul Orchestrei Simfonice de Stat a U.R.S.S., N. Anosov, reuşeşte să realizeze în acest concert o perfectă fuziune între orchestră şi solistă.

E. M.

ECOURI

● **LA SECŢIA** de păpuşi din cadrul „Centrului de producţie cinematografică" se lucrează la mai multe filme. Dintre ele amintim: Telefonul — un film de păpuşi pe care îl va realiza regizorul Gheorghe Saidel după un scenariu de Dan Peretz. Filmul va satiriza într-un chip ingenios pe cei şi mai ales cele care poartă convorbiri interminabile la telefon, precum şi neplăcerile ce le poate provoca un asemenea prost obicei.

● ALFABETUL LUI TONITZA este titlul unui film de desen animat pe care-l va realiza regizorul Iulian Hermeneanu. In film vor evolua toate literele alfabetului, care atît în „alfabetul lui Tonitza" cît şi în filmul cu acelaş nume, au fost personificate. Astfel, vom asista la peripeţiile gîndacului Arăpilă (A), plecat în căutarea albinei Xipi (X), care, în drum îşi întîlneşte o mulţime de prieteni: Carasuj (C), Fregata (F) Mac-Mac (M) şi Japoneza (J).

● *IN PLANUL de tipărituri pe anul 1958, al E.S.P.L.A. se află romanul „Paiaţe şi oameni", de A. Iosefini şi P. Pintilie. Romanul al cărui coautor este cunoscutul iluzionist Iosefini, este oglinda unei lumi puţin prezentată în literatură: lumea circului de altădată.*

● ULTIMA dramă a lui Eugene O'Neill **Lungă călătorie în noapte** se va juca în curînd pe scena teatrului „Katona Jozsef" din Budapesta.

● **PATRULA DE NOAPTE — este titlul unui nou film de aventuri care se va realiza la studioul „Gorki" din Moscova. Regizorul filmului este Sukobokov. In rolul principal apare cunoscutul şi apreciatul Marc Bernes.**

● REVISTA „Film, teatru, muzică" ce apare la Budapesta publică o călduroasă cronică a filmului romînesc **Directorul nostru.** Sînt relevate creaţiile lui Gr. Vasiliu Birlic şi Alexandru Giugaru.

● *CUNOSCUTUL regizor sovietic Alexandrov, autorul unor filme care au cucerit publicul din toată lumea (Volga-Volga, Circul etc.) termină acum la studioul „Mosfilm" filmările ultimei sale opere cinematografice în culori:* Concert internaţional. *Filmul constituie un mănunchi al celor mai frumoase cîntece şi dansuri executate în cadrul celui de al VI-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor, desfăşurat în vara trecută la Moscova.*

● FIRMA americană „FOX" va transpune pe ecran **Jurnalul Annei Frank.** Acum se află în Europa un specialist pentru depistarea unei actriţe de talent ce urmează să deţină rolul principal. Se pare că pînă în prezent alegerea s-a fixat la vieneza Loni Friedl — în virstă de 14 ani.

Teatrul egiptean de ieri şi de astăzi

Cunoştinţele noastre asupra mişcării teatrale egiptene sînt încă destul de reduse. Teatrofilii ştiu totuşi că astăzi, pe prima scenă egipteană, se reprezintă cu deplin succes comedia „O scrisoare pierdută" în limba arabă. Profitînd de prezenţa în Capitală a domnilor Ahmad Hamruj, director general al Teatrului Naţional din Cairo şi Fatuh Naşati, director de scenă al aceluiaş teatru, care în aceste zile sînt oaspeţi ai ţării noastre, le-am solicitat un interviu pentru cititorii revistei „MAGAZIN".

— Domnule Hamruj, pe ce tradiţii se întemeiază teatrul egiptean contemporan?

— Trecutul mişcării teatrale egiptene merită să fie cunoscut, mai ales astăzi, cînd revoluţia naţională a răsturnat vechile rînduieli monarhice şi imperialiste. Inainte de revoluţie, teatrul egiptean a fost departe de a exprima nevoile poporului, cu toate că la noi s-au jucat operele de valoare universală ale lui Shakespeare, Moliere, Corneille, Racine. Pe atunci însă nu puteam spune în alt chip adevărul, întrucît el contravenea atît intereselor monarhiei, cît şi ale englezilor. De altfel, nici instruirea poporului nu era posibilă, întrucît englezii se opuneau. Era firesc, aşa dar, ca teatrul să rămînă în aceste împrejurări istorice şi politice un prilej de amuzament, răspîndind vodeviluri, melodrame, reviste. Dorinţei poporului de a se educa în spiritul patriotismului îi răspundeau numai piese traduse din repertoriul universal.

— Existau instituţii teatrale înainte de revoluţie?

— Nu. Clădirea operei, care s-a construit în anul 1869, numai în şase luni, pentru a fi gata la inaugurarea Canalului de Suez, era destinată străinilor. Trupe franceze, apoi italiene, dădeau aici reprezentaţii pentru turiştii veniţi din alte ţări. Uneori se dădea „Aida" şi pentru publicul arab pentru că acţiunea operei lui Verdi se petrecea la noi.

— Cînd s-a reprezentat prima oară „Aida" în Egipt?

— In anul 1870. Cînd s-a inaugurat opera, în prezenţa împărătesei Eugenia, soţia lui Napoleon al III-lea, „Aida" nu era scrisă. Atunci s-a jucat Rigoletto.

— Dar teatrul pe care îl conduceţi, de cînd datează?

— Teatrul Naţional datează din 1935. El s-a dezvoltat însă după revoluţia naţională. Condiţiile financiare fiind foarte grele pentru artişti, statul a grupat cele mai talentate elemente, după modelul Comediei Franceze, acordînd o subvenţie anuală.

— Aţi jucat mai mult clasici francezi?

— Influenţa franceză era foarte puternică la noi. Pătura conducătoare vorbea franceza. Astfel că Racine, Molière, Corneille au fost mult jucaţi. Dar s-a jucat şi Shakespeare, Ibsen, Hauptmann, etc.

— Din dramaturgia autohtonă?

— Scrierile dramatice în versuri ale lui Ahmat Şauki, scriitor clasic sau ale lui Aziz Abaza (acesta din urmă este în viaţă) Mahmud Taimur, Taufik el Hakim, Ali Bekesir s-au bucurat întotdeauna de preţuirea publicului egiptean.

— Şi din cultura nouă a Egiptului?

— Teatrul modern egiptean se orientează către actualitate. Există mulţi scriitori care au deschis căi noi în dramaturgie, inspirîndu-se din realitatea socială. Astfel Nomen Aşur a scris trei piese de mare succes, iar medicul Iusef Edris a scris două piese într-un act care, prezentate pe scena teatrului nostru într-un singur spectacol, au găsit un ecou larg în rîndurile spectatorilor.

— Teatrul Naţional sprijină creaţia tinerilor dramaturgi sau îi preferă numai pe cei... consacraţi?

— Fireşte că pe noi ne interesează în cel mai înalt grad progresul teatrului, viitorul său fiind condiţionat de afirmarea unor talente valoroase. Aşa de pildă, am deschis stagiunea cu drama istorică a scriitorului Alfred Farag, „Căderea faraonului". Această dramă are ca erou principal pe primul rege al vechiului Egipt, apărător al păcii. Am jucat de asemenea „Lacrimile diavolului" prima piesă a lui Fathi Raduan, ministrul Orientării naţionale al Egiptului.

— Domnule Naşati, ca regizor şi actor, ce ne puteţi spune despre pregătirea slujitorilor scenelor egiptene?

— Actorii noştri îşi desăvîrşesc studiile la cursurile Conservatorului pentru artă dramatică. Conservatorul funcţionează dinainte de război dar, în perioada 1930—40 a fost închis datorită capriciilor unui ministru cu idei retrograde. Astăzi, fetele egiptene pot face alături de bărbaţi studii de actorie şi, de asemenea, colaborarea între generaţiile virstnice şi tinere devine o realitate.

— Faceţi turnee?

— Da. In ţările arabe: Siria, Irak, Tunisia, Maroc, Liban.

— In satele şi oraşele egiptene nu vă deplasaţi?

— In oraşele mai importante, capitale de regiuni. Dar pentru provincie există un teatru popular care dă spectacole în dialectul fiecărei regiuni.

— Ce spectacol regizaţi în prezent?

— „O afacere" de Taufik El Hakim.

— Subiectul?

— Piesa tratează o temă acută a vieţii săteşti: ţăranii săraci dintr-un cătun string bani cu scopul de a cumpăra ogoarele pe care le muncesc. Spiritul colectiv care-i animă este chezăşia izbînzii lor.

— Domnule Hamruj, ce impresie v-a făcut viaţa culturală a Capitalei noastre?

— De la sosire am simţit că ne aflăm într-o ţară cu un regim nou, care iubeşte viaţa culturală şi dă poporului cele mai mari posibilităţi. Am fost bucuroşi să constatăm nu numai progresul teatral ci al tuturor artelor. In acest sens aşi vrea să adaug că noi considerăm că există o legătură de nedesfăcut între stat şi artă. Arta nu se poate dezvolta dacă statul nu garantează drepturile poporului.

Oaspeţii au dorit să transmită cu acest prilej un cald salut cititorilor noştri, oameni ai muncii, care au sprijinit din toată inima lupta antiimperialistă a poporului egiptean.

A. STANCIU
Eugen ATANASIU

Afişul „Festivalul internaţional al teatrelor de păpuşi şi marionete", în execuţia graficianului L. Nazarov.

MUZICA ★ UMORUL

La masa rotundă

(Urmare din pag. I-a)

de ora 5 — intervine maestrul Ion Vasilescu — sînt o soluție pentru genul nostru de revistă. Eu cred că, după ce am montat „Revista 58", care este pe departe cel mai bun lucru al genului din ultimii ani, trebuie să păstrăm nivelul realizat cu acest spectacol. Vorbesc de nivelul artistic, nu numai de cel de „casă". Or, spectacolele de ora 5 nu cred că pot atinge acest nivel. De aceea mi se pare că nu comedii muzicale ne trebuie, ci reviste de mare amploare, cu texte bune, melodii frumoase, fast și umor de bună calitate.

— Nu credeți, totuși, că e nevoie de asemenea spectacole de ora 5, deoarece altfel repertoriul teatrului „Constantin Tănase" ar fi cam sărac?

— Nu cred că vom avea un repertoriu sărac. Se repetă acum, și va avea curînd premiera „Între noi femeile" care se anunță bun și ca muzică și ca text și ca montare, promițînd prin aceasta menținerea pe afiș o vreme îndelungată.

— E într-adevăr un lucru bun — intervine Aida Moga. Și deși lucrez cu colege care nu pot uita că le-am imitat în cupletul meu din „N-aveți un bilet în plus?" totuși niciodată pînă acum n-am repetat cu mai multă plăcere și n-am așteptat cu mai multă nerăbdare o premieră!

— Nu mi se pare deci, își continuă ideea maestrul Ion Vasilescu, că repertoriul va fi sărac dacă vom avea, să zicem, un concert-două pe an și două sau trei reviste adevărate și desigur bune pe an.

— Tănase oare, cîte premiere dădea anual?

— Două, maximum trei.

— Și nu întotdeauna textele revistelor lui Tănase erau originale, cum sînt cele din revistele noastre, ceea ce desigur implică mult mai multă muncă. Pregătirea „Revistei 58" a durat astfel mai bine de un an — vorbesc de pregătire începînd cu scrierea textelor și terminînd cu finisarea scenică. Or, la Tănase chiar unele costume și decoruri erau cumpărate de la marile teatre de revistă ale Parisului, ca „Follies Bergères".

— Ne-ar interesa cum promovați dumneavoastră elementele tinere ale genului. E vorba atît de autori cît și de compozitori și actori.

— Desigur aceasta este o problemă dificilă, ne răspunde Mircea Crișan. Vorbesc din punctul de vedere al autorilor și actorilor. Căci Uniunea Scriitorilor, care se ocupă de stimularea poeților, dramaturgilor, prozatorilor, nu numai că nu are o secție a celor care scriu pentru revistă, dar nici măcar nu se interesează de această problemă. În concepția Uniunii Scriitorilor se pare că sîntem încă minori, deși ar fi de presupus că după atîta amar de ani, am depășit faza pantalonilor scurți. În ceea ce privește actorii de revistă mai tineri, aceștia n-au depășit se pare după concepția unora, vîrsta preșcolară. Căci altminteri în Institutul nostru de teatru ar exista o clasă pentru actorii de revistă. Dar ea nu există. Și fără școală e desigur mai greu să te afirmi.

— Mai puțin vitregă cu tinerii compozitori, ne spune maestrul emerit al artei Ion Vasilescu, Uniunea Compozitorilor face dacă nu totul, în orice caz mult pentru a ajuta la promovarea lor. Cea mai bună dovadă sînt numele noi care apar mereu în muzica ușoară și cele ce vor apare în curînd.

— Dealtfel, uneori promovarea tinerelor elemente, intră în discuție și Eugen Mirea, promovare care se face și în afara Teatrului Satiric Muzical „C. Tănase" prin O.S.T.A. întîmpină niște greutăți de ordin mai mult material, ca de pildă lipsa sălilor. Și aceasta atunci cînd în București săli sînt, dar folosite în alte scopuri. Ca săli de ședință ale unor ministere, de pildă...

Ne-am adus aminte că Mircea Crișan și orchestra „Electrecord" s-au întors de curînd dintr-un turneu în Polonia.

— Cum ați fost primiți?

— În prima zi, sala a fost aproape goală. Apoi cînd s-a dat ca să zic așa „șoaptă-n țară", săptămîni în șir am jucat cu casa închisă. De altfel, se pare că pentru polonezi spectacolul nostru a fost o revelație. Altfel nu se explică reproșurile pe care presa le-a făcut în timpul turneului Oficiului de spectacole și turnee polonez.

— Și care erau reproșurile?

— Că deși în țările de democrație populară există ansambluri de o asemenea valoare ca al nostru, ele sînt puțin cunoscute în Polonia, pentru că n-au fost invitate. De altfel, se sublinia în acel articol că noi putem face ușor concurență oricărui ansamblu occidental de același gen.

Discuția s-a oprit pentru o clipă.

— Vorbiți-ne cîte ceva despre „șușaneale".

Mircea Crișan ne răspunde:

— „Șușaneaua" de fapt este un furt al muncii și al reputației altora. Căci permanenți de bătaie sînt Stroe, Tomazian și cu mine care sîntem prezentați clandestin desigur în contumacie, de o seamă de șariatani în cadrul unor spectacole improvizate în diferite orășele din țară.

— Nu știați că astă vară la Constanța — intervine Aida Moga — m-am ascultat cîntînd — e drept sub alt chip și cu altă voce, dar mă rog, deoarece fusese anunțată Aida Moga începusem să am indoieli dacă eu sînt cea din sală sau cea de pe scenă. Cum unul din organizatorii „șușanelei" m-a recunoscut în pauză, în partea a doua a „spectacolului", „tiza" mea a apărut sub alt nume. Dacă nu mă înșel Aida Morelli.

— Uneori acești afaceriști — continuă Mircea Crișan — au procedee și mai ingenioase: ne fură textul de la premieră și înainte ca noi să plecăm în turneu, sketchurile sînt arhicunoscute în cine știe ce interpretare. Așa mi s-a întîmplat o dată să aud la Timișoara: „Ia uite, dom'le, Crișan a furat textul de la Dutu". Păi frumos e?

Îl lăsăm pe Mircea Crișan să-și continue ideea maestrul Ion Vasilescu, că repertoriul va fi sărac dacă vom avea, să zicem, un concert-două pe an și

DE LA DREAPTA LA STINGA: *Eugen Mirea, Aida Moga, colaboratoarea noastră Mariana Pîrvulescu, maestrul emerit al artei Ion Vasilescu, Mircea Crișan și colaboratorul nostru, D. Tabacu.*

Fotografia: Mihai POPESCU

— Nu știați că astă vară la Constanța — intervine Aida Moga — m-am ascultat cîntînd — e drept sub alt chip și cu altă voce, dar mă rog, deoarece fusese anunțată Aida Moga începusem să am indoieli dacă eu sînt cea din sală sau cea de pe scenă. Cum unul din organizatorii „șușanelei" m-a recunoscut în pauză, în partea a doua a „spectacolului", „tiza" mea a apărut sub alt nume. Dacă nu mă înșel Aida Morelli.

— Uneori acești afaceriști — continuă Mircea Crișan — au procedee și mai ingenioase: ne fură textul de la premieră și înainte ca noi să plecăm în turneu, sketchurile sînt arhicunoscute în cine știe ce interpretare. Așa mi s-a întîmplat o dată să aud la Timișoara: „Ia uite, dom'le, Crișan a furat textul de la Dutu". Păi frumos e?

Îl lăsăm pe Mircea Crișan să-și continue ideea maestrul Ion Vasilescu, că repertoriul va fi sărac dacă vom avea, să zicem, un concert-două pe an și două sau trei reviste adevărate și desigur bune pe an.

— Tănase oare, cîte premiere dădea anual?

— Două, maximum trei.

— Și nu întotdeauna textele revistelor lui Tănase erau originale, cum sînt cele din revistele noastre, ceea ce desigur implică mult mai multă muncă. Pregătirea „Revistei 58" a durat astfel mai bine de un an — vorbesc de pregătire începînd cu scrierea textelor și terminînd cu finisarea scenică. Or, la Tănase chiar unele costume și decoruri erau cumpărate de la marile teatre de revistă ale Parisului, ca „Follies Bergères".

— Ne-ar interesa cum promovați dumneavoastră elementele tinere ale genului. E vorba atît de autori cît și de compozitori și actori.

— Desigur aceasta este o problemă dificilă, ne răspunde Mircea Crișan. Vorbesc din punctul de vedere al autorilor și actorilor. Căci Uniunea Scriitorilor, care se ocupă de stimularea poeților, dramaturgilor, prozatorilor, nu numai că nu are o secție a celor care scriu pentru revistă, dar nici măcar nu se interesează de această problemă. În concepția Uniunii Scriitorilor se pare că sîntem încă minori, deși ar fi de presupus că după atîta amar de ani, am depășit faza pantalonilor scurți. În ceea ce privește actorii de revistă mai tineri, aceștia n-au depășit se pare după concepția unora, vîrsta preșcolară. Căci altminteri în Institutul nostru de teatru ar exista o clasă pentru actorii de revistă. Dar ea nu există. Și fără școală e desigur mai greu să te afirmi.

— Mai puțin vitregă cu tinerii compozitori, ne spune maestrul emerit al artei Ion Vasilescu, Uniunea Compozitorilor face dacă nu totul, în orice caz mult pentru a ajuta la promovarea lor. Cea mai bună dovadă sînt numele noi care apar mereu în muzica ușoară și cele ce vor apare în curînd.

— Dealtfel, uneori promovarea tinerelor elemente, intră în discuție și Eugen Mirea, promovare care se face și în afara Teatrului Satiric Muzical „C. Tănase" prin O.S.T.A. întîmpină niște greutăți de ordin mai mult material, ca de pildă lipsa sălilor. Și aceasta atunci cînd în București săli sînt, dar folosite în alte scopuri. Ca săli de ședință ale unor ministere, de pildă...

PAGINA FEMEII

MODA

1. Rochie din stofulită, cu talie prelungită.
2. Pentru femeile cu talie mai plină, un model din stofă pepit, cu garnitură de catifea la guler și cordon.
3. Rochie pentru după amiază, netăiată în talie. Nota originală o formează jupa încheiată în față, în nasturi, peste rochie. Jupa se poate căptuși cu un material pepit sau în dungi.
4. Pentru seară această rochie din material dantelat, foarte tinerească. Se poartă cu jupon, pentru a accentua linia largă a fustei.

Desene de Nadia LUIGI

CURIERUL LAUREI

Răspunsuri la povestea adevărată:

Imi lipsește curajul să trec la acțiune!

UN TINĂR DE 20 DE ANI: Dacă doriți să aveți de aici înainte o viață liniștită împreună cu copiii dvs., fiți mai energică, despărțiți-vă neîntîrziat — cu ajutorul legii — de soțul dvs. Este singura soluție. Pentru care însă aveți nevoie de un dram de curaj și de încredere în propriile dvs. forțe.

VECARIUC DRAGOȘ PAUL-*Sibiu:* In cazul Elvirei T. soluția — la prima vedere — pare simplă: divorțul. Dar dacă ne gîndim că din această căsătorie au rezultat doi copii, nu mai putem da cu atîta ușurință sentința de despărțire. Pe de altă parte, tot atît de adevărat este că Elvira nu mai poate continua o astfel de viață, care-i calcă în picioare demnitatea de om și îi lipsește copiii de îngrijirea și afecțiunea paternă. După părerea mea, Elvira ar trebui să ceară ajutorul tovarășelor de muncă ale soțului ei, de asemenea ajutorul prietenilor, al rudelor, ca toți împreună să caute să-l aducă pe drumul bun. Firește, dacă nici ajutorul acestora nu va fi de folos, dacă nimic nu se va schimba atunci nu mai rămîne decît divorțul.

CONSTANȚA MENDA *C. Lung Muscel:* Socotesc că Elvira a făcut pînă acum destule eforturi (care n-au dus la rezultatul dorit) pentru a-și salva căsnicia și că a sosit momentul să pună capăt calvarului. Divorțul va sili pe tatăl copiilor să contribuie cu o parte din salariul său la creșterea lor. Lăsați în îngrijirea mamei, ei vor primi cu siguranță o mai bună educație. Iar Elvira va fi scutită de toate înjosirile și suferințele la care este supusă acum.

IONEL TECUIANU *Pitești.* Cînd un bărbat decade, cînd ajunge să-și „înnece amarul în vin" trebuie să te întrebi întotdeauna ce îl gonește de acasă, ce îl face să-și caute alinarea în cîrciumă. Trebuie să te întrebi dacă femeia care îi este soție nu are partea ei de vină.

Eu am cunoscut multe cazuri în care femeia, prin lipsa ei de înțelegere, de tact, l-a împins pe bărbat să-și caute consolarea în băutură. Nu aprob astfel de consolări, dar trebuie să recunoaștem că sînt unele caractere mai slabe și altele mai tari. Un om cu un caracter slab nu e neapărat un ticălos. El poate fi ajutat și salvat.

Poate că Elvira nu a avut pînă acum curajul de a trece la altceva, tocmai pentru că o împiedică conștiința ei să ia o hotărîre care ar aduce mai multă nefericire soțului ei. Poate că Elvira își dă singură seama că nu a procedat prea bine pînă acum. Eu o sfătuiesc să nu-și lase copiii fără tatăl lor. Cu multă blîndețe și dragoste, să încerce să-l dezbere pe soțul ei de băutură.

AURICA TUDOR. *București:* Eu am avut un frate alcoolic. Ani de zile și-a terorizat soția, copiii și întreaga familie. Eram cu toții disperați — nu mai vedeam nici o scăpare. Intr-o zi, el singur s-a dus și s-a internat la spitalul Central, unde s-a supus unui tratament de dezintoxicare. A stat în spital cîteva luni de zile și a ieșit un om sănătos, care de atunci trăiește fericit în mijlocul familiei lui. Credeți-mă, e de nerecunoscut: a devenit un om bun, blajin, respectuos față de soția sa, a devenit un tată care trăiește și muncește pentru copiii lui. Există deci această salvare pentru alcoolici: dezintoxicarea.

Pe fratele meu am încercat multă vreme să-l convingem să se interneze în spital și el a refuzat. Nici nu vrea să audă de așa ceva. Numai cînd a văzut că și-a pierdut și serviciul și că soția a intentat divorț, s-a hotărît să se supună tratamentului medical. A avut voință și s-a salvat. Aș dori ca aceste rînduri să fie citite și de soțul tovarășei Elvira.

NECULAI I. VASILIU- *Iași:* Beția duce la toate nelegiuirile, e patima care face din om fiară. Elvira să caute să se despartă cît mai curînd de soțul ei. E datoare să o facă, fiind vorba în primul rînd, de viața copiilor ei.

MARGARETA ZAMFIR-*Loco:* Am fost într-o situație similară. Nu regret deloc un singur lucru, acela de a mă fi sacrificat zadarnic timp de patrusprezece ani, trăind cu un soț rău, grosolan și beți v ! Astăzi sînt fericită: am o muncă frumoasă care îmi dă satisfacții multe, copiii mei (trei la număr) sînt mari și privesc cu mîndrie la ei: sînt copii buni, harnici și se poartă plini de recunoștință față de mine. Se poate o mulțumire mai mare?

ANGELA POPESCU-*Botoșani:* Eu am divorțat de soțul meu, care avea aceleași cusururi ca soțul Elvirei. El s-a recăsătorit curînd după despărțirea noastră și — sînt trei ani de atunci — s-a lăsat de băutură.

Trag de aici concluzia că lîngă mine n-a fost fericit, că la mine n-a ținut destul. E dureros, dar acesta trebuie să fie adevărul. Eu am fost de multe ori prea aspră cu el. Fără îndoială n-am știut cum să procedez. Astăzi sînt tot singură și regret... regret că n-am fost în stare să-mi păstrez soțul. E însă prea tîrziu.

★

P. S. Socotim că pînă în prezent, Elvira a primit un număr destul de mare de răspunsuri la întrebarea ei și că publicîndu-le în continuare ar însemna să confiscăm încă un timp acest spațiu ce ne este rezervat cu una și aceiași problemă, în detrimentul celor care așteaptă și ei un răspuns la scrisorile ce ne-au fost adresate.

O vom lăsa deci pe Elvira să se gîndească la hotărîrea pe care trebuie s-o ia, nădăjduind că ne-o va face și nouă cunoscută.

Curierul Laurei va răspunde, începînd din numărul viitor al MAGAZINULUI, la scrisorile — foarte multe la număr — care s-au adunat între timp.

LAURA

Văzute și auzite... VECINELE

Vineri dimineața, cele două vecine — Tanța Ionescu și Geta Cristescu — s-au împăcat, în bucătărie, în dreptul aragazului, exact în locul în care — cîteva zile în urmă — s-au certat, ceea ce se întîmplă minimum odată pe săptămînă și de fiecare dată aproape la fel: invective, epitete, etc (nevrednice de a fi reproduse). Împăcările își au și ele tipicul lor: se reimprospătează declarațiile de simpatie și amiciție, se bea o cafeluță bună împreună și, dacă se află, și un păhărel de mastică. Urmează două, trei zile de perfectă armonie: schimb de servicii, de amabilități, de complimente și lungi taifasuri — de predilecție în bucătărie, în timp ce fierbe supa, sau se rumenesc chiftelele.

Vineri — în primele clipe de expansiune ale împăcării — Geta a profitat de ocazie s-o informeze pe Tanța că simbătă seara, avînd o sindrofie, își va îngădui să folosească drept pistă de dans holul comun al apartamentului.

Tanța nu numai că și-a dat consimțămîntul, dar și-a oferit și scaunele, tactmurile, vesela și competența culinară, la care se adaugă și cîțiva gogoșari din provizie proprie, servind la decorarea cît mai artistică a salatei de boeuf.

Armonia era deplină și părea, din nou, de nezdruncinat.

S-a petrecut, pare-se, destul de bine la sindrofia Cristeștilor. In orice caz, s-a dansat mult în hol și s-a consumat tot acolo — între un dans și altul — o apreciabilă cantitate de arahide.

Soții Ionescu n-au participat la această petrecere, ei fiind la rîndul lor, invitați la o alta. Cînd s-au întors acasă, la o oră tîrzie din noapte, Cristeștii își conduceau la ușă — ultimii musafiri.

Tanța era bine dispusă; n-a comentat decît sumar „naturile moarte" din hol: farfurii cu resturi de mîncare, coji de arahide din abundență, prelutindeni și un cerc umed pe parchet, lăsat de un sifon necuviincios.

A doua zi dimineața, însă, Tanța s-a trezit — nu se știe de ce — foarte mizantroapă: supărată pe întregul univers. Predispusă la discuții în contradictoriu, a încercat, fără succes, una cu propriul ei soț, mahmur încă și apatic la acea oră. Tanța și-a îmbrăcat halatul de casă și a ieșit în hol; dezordinea i s-a părut de data aceasta revoltătoare și insultătoare; pata de pe parchet o infamie, dacă nu chiar o catastrofă.

Geta s-a trezit din somn cu bătăi de inimă, cînd Tanța, excitată de „nesimțirea" vecinei ei (bodogănise pînă atunci cu glas tare, trăznise și pufnise) a trecut la vociferări.

Dialogul care s-a consumat între cele două vecine nu va fi transcris cu fidelitate. Să ne fie permise anumite omisiuni, cu privire mai ales la invective și epitete. In rezumat, însă, Geta a ținut să-i amintească Tanței că i-a tolerat soacra, găzduită două săptămîni încheiate în holul apartamentului pe vremea viscolului din februarie cincizeci și patru. Tanța i-a amintit la rîndul ei Getei că îi datorează din vara trecută un pahar de untdelemn. Tanța i-a răspuns că „să aibe ea atîția ani buni" de cîte ori a folosit Geta buteliа ei de aragaz. Geta a acuzat-o pe Tanța că întrebuințează pe ascuns reșoul electric și la plata luminii... Tanța a negat, jurîndu-se pe ce are ea mai sfînt și a acuzat-o pe Geta că nu spală cada din baie cu Vim. In sfîrșit, Tanța s-a văzut aproape silită să o someze la recunoștință pe Geta, pentru ultimii doi gogoșari oferiți.

După ce au fost epuizate și amenințările, cele două vecine, bleumarin și una și cealaltă de furie — s-au retras fiecare în apartamentul ei, plîngînd. Geta l-a învinuit pe soțul ei de lipsă de cavalerism și solidaritate conjugală, pentru că n-a sărit s-o apere bărbătește în cearta cu Tanța. Aceasta, fără lacrimi, dar cu vehemență, i-a reproșat cam același lucru lui Gogu al ei, făcîndu-l chiar — cum s-ar consemna într-un proces verbal — de laș și — nu se știe de ce — de egoist!

O oră mai tîrziu, în bucătărie, Geta întindea o foaie de tăitei; Tanța învîrtea cu cazna și năduf manivela mașinei de tocat carne, care se poticnea din mers ca un cal nărăvaș.

— Fir-ar să fie de mașină — s-a pomenit vorbind tare Tanța. Imi vine să dau cu ea de pămînt...

— Ia lasă-mă să încerc eu — s-a oferit îndată Geta. Și apoi: Vezi că merge? Vezi-ți tu de altă treabă, dragă, toc eu carnea.

— Bine, îți fac eu tăiței...

— Vino să te pup, Tănțuco... Și zău, să știi că-mi pare rău... Tu știi că țin la tine.

— Dragă, a filozofat Tanța — se ceartă soră cu soră, dar mi-te vecină cu vecină...

— Trebuie să sărbătorim împăcarea: am niște resturi de la tratația de aseară.. Și-o țuică grozavă...

In hol, Gogu Ionescu citește ziarul, Costache Cristescu, în pijama și papuci, trece cu aparatul de ras în mînă spre camera de baie.

Gogu ti aruncă peste umăr o privire dușmănoasă lui Costache, pe care deodată îl apucă un fel de tuse cu apropos.

Cei doi bărbați nu-și mai vorbesc cam de luna trecută, cînd fiecare intervenind să-și apere cavalerește soția într-o obișnuită ceartă dintre Geta și Tanța, au ajuns să-și spună și cîteva dulci amabilități.

Neavînd însă un loc comun de întîlnire: bucătăria — teren propice de reconciliere — au rămas de atunci supărați...

Sidonia DRĂGUȘANU

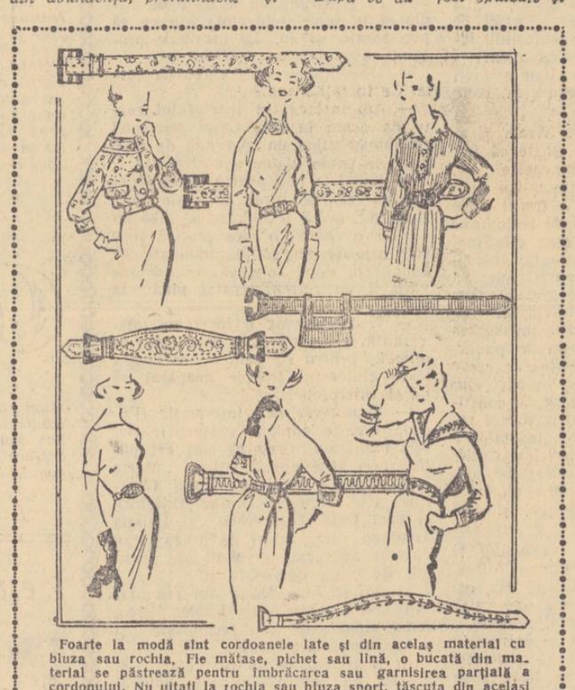

Foarte la modă sînt cordoanele late și din același material cu bluza sau rochia. Fie mătase, pichet sau lînă, o bucată din material se păstrează pentru îmbrăcarea sau garnisirea parțială a cordonului. Nu uitați la rochia sau bluza sport, tăișcuța din același material, care se bagă pe cordon și ne scutește de a lua cu noi poșeta atît de stînjenitoare cîte odată.

Desene de Tanzi PFENNINGS

MILICA

DE NELL COBAR

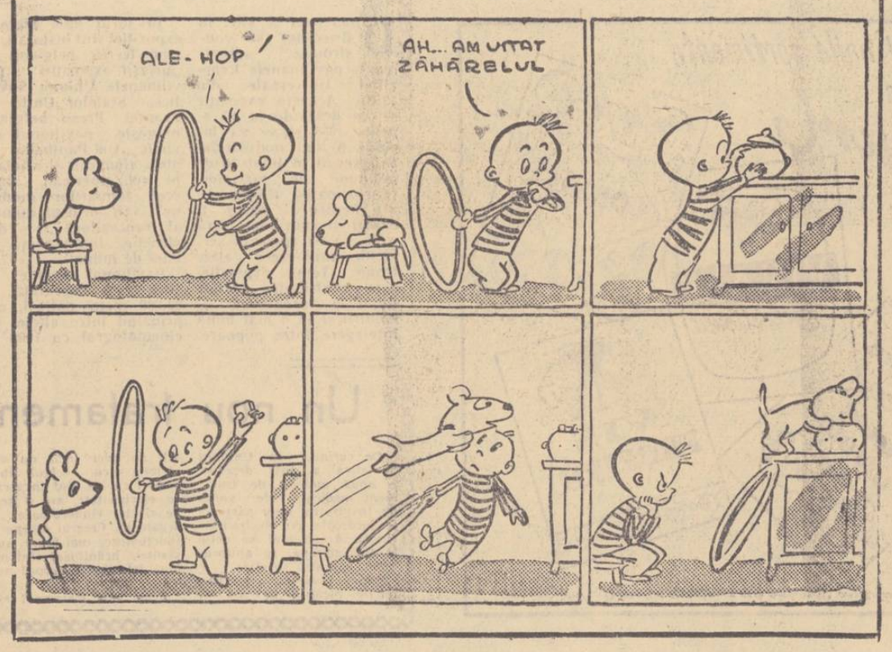

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

Vărzări moldovenești

Vărzările se pot prepăti atît cu varză acră, cît și cu varză dulce, care se opărește cu borș. Mai gustoase sînt însă cu varză acră.

Se face un aluat din jumătate ceașcă de ulei, jumătate ceașcă de apă, sare și făină cît cuprinde. Aluatul trebuie să fie potrivit de moale. Se frămîntă bine și se lasă să se odihnească un sfert de oră, acoperit cu un șervet. Din timp se taie o varză murată, mică, se scurge bine de zeamă și se călește cu ulei. Se adaugă un vîrf de cuțit de piper. Din aluat se întind, pe rînd, două foi ca de tăiței. Se taie pătrate, se umplu cu varză și se întorc colțurile spre mijloc în formă de plic. Colțurile plicului se mai aduc odată spre mijloc și se lipesc bine, ca să nu iasă varza. Se coc în tavă, la foc potrivit. Se servesc calde, dar sînt bune și reci.

MENIUL SĂPTĂMINII

27 IANUARIE—2 FEBRUARIE

1. Vărzări moldovenești; budincă de iofca; geleu de lapte.
2. Praz cu smîntînă; mîncare de rinichi; gogoși cu sirop de zmeură.
3. Marinată de crap; lahnie de cartofi cu murături; mere coapte în aluat.
4. Supă cu zdrențe; rizoto cu limbă și sos alb; cornulețe cu marmeladă.
5. Chiftele de cartofi cu salată; linte cu costiță afumată; compot.
6. Piftii; varză cu carne; orez cu lapte.
7. Găluște cu brînză la cuptor; gîscă cu castraveți; cartofi de ciocolată.

Rizoto cu limbă și cu sos alb

Se spală limba în mai multe ape, frecînd-o cu puțin mălai, ca să se ducă orice murdărie ar fi între pori. Se scoate gîtlejul și se ține limba cel puțin o oră în apă rece, înainte de a fi pregătită. Se pune la fiert într-o oală cu apă rece. Cînd începe să dea în clocot, se ia spuma și se adaugă zarzavat de supă și sare; se acoperă și se lasă să fiarbă potolit două-trei ore (limba de vițel fierbe mai repede).

Se curăță fierbinte de piele, începînd de la vîrf, trăgînd ușor și ajutîndu-ne cu un cuțit mic. Se taie o bucată de limbă felii, apoi în cuburi mici.

Se face un sos gros ca o smîntînă, dintr-o lingură de unt și o lingură de făină. Se stinge cu zeama în care a fiert limba, și se amestecă cu bucățile de limbă. Se păstrează la cald.

Separat se prăjește ușor o ceașcă de orez, ales și spălat, cu o lingură bună de unt și se stinge cu două cești de zeamă limpezită în care a fiert limba. Se dă 20 de minute la cuptor. Cînd orezul este fiert, se amestecă cu puțin unt proaspăt și se așază într-o formă de tablă cu gaură mare la mijloc, bine unsă cu unt. Se dă cîteva minute la cuptor, se răstoarnă pe farfurie, iar la mijloc se pune ciulamaua de limbă. Se servește fierbinte.

Zeama rămasă, în care a fiert limba, poate servi la prepararea unei supe gustoase. De asemenea din restul de limbă se poate face o mîncare de măsline, sau poate fi servită cu sos de hrean, sau cu sos de roșii.

Gelee de lapte cu vanilie

Se pune într-o cratiță pe foc, 1 l. de lapte, cu 150 g. de zahăr, 8 foi de gelatină muiată cu puțină apă fierbinte și o bucată de vanilie sau un pachețel de zahăr vanilat. Cînd zahărul s-a topit, se dă cratița la o parte și se vîntură compoziția de cîteva ori pînă se răcorește. Se toarnă într-o formă de tablă și se pune la rece ca să se prindă. (De preferință se ține din ajun pînă a doua zi). Cînd se răstoarnă, se introduce o clipă forma în apa fierbinte.

Același geleu se poate face și cu cacao, care se dizolvă cu puțină apă și se amestecă de la început cu laptele.

Sanda MARIN

Pentru ca ciorapii nylon să dureze mai mult

Inainte de a fi puși pentru prima oară, ciorapii nylon trebuie mulați în apă rece. In felul acesta vor fi mai durabili.

Ciorapii trebuie spălați ori de cîte ori au fost purtați. Este o operație absolut necesară, pentru că ceea ce uzează ciorapii, în primul rînd, este transpirația. Ei se spală cu apă rece sau puțin căldută (niciodată caldă) și cu săpun „Cheia", de preferință. Se clătesc bine tot în apă rece, apoi se pun la uscat.

Cel mai bine este să-i atîrnați pe o frînghie, pe care ați pus în prealabil o bucată de pînză subțire, care apără ciorapii de eventualele agățări. Nu puneți niciodată ciorapii la uscat lîngă foc sau pe calorifer, deoarece îi distrugeți.

Medicul vă sfătuiește

TATIANA R. din București; NICULAE D. din București; LUCIA CARELIA B. din București; T. G. din București; C. DUMITRESCU din București, ne pun întrebări în legătură cu seboreea și cu mătreața.

Pentru tratarea seboreei pielei capului, se va aplica seara, pe toată pielea capului, un tampon mare de vată, îmbibat într-o soluție de alcool 10 gr., glicerină 5 gr., sulf precipitat 5 gr., apă pînă la 50 de mililitri. In dimineața următoare, pielea capului va fi spălată cu apă caldă și cu săpun. La început aceste aplicări se vor face zilnic, mai tîrziu la cîteva zile interval. Pe lîngă acest tratament local, se face și un tratament general, numai sub supravegherea medicului: anumiți hormoni, polivitamine, vitamina B^2. Se recomandă să se reducă dulciurile, grăsimile, sarea, conservele din alimentație.

In ce privește mătreața, aceasta poate să albă o formă uscată și una grasă. Tratamentul diferă. In forma uscată, se unge seara pielea capului cu o alifie formată din cantități egale de ulei de cad, lanolină și vaselină (de pildă cîte 20 grame) iar după 15 minute se șterge pielea capului cu o cîrpă uscată. Dimineața, ne spălăm cu apă caldă și săpun. Aplicațiile se fac zilnic, timp de o săptămînă, apoi odată pe săptămînă. Cînd mătreața are o formă grasă, se aplică o pomadă care, pe lîngă cele de mai sus, mai conține sulf precipitat, acid pingalic și rezorină (cîte 2 grame fiecare). Tratamentul se schimbă apoi, după două săptămîni. El trebuie aplicat sub supravegherea unui medic dermatolog, dat fiind că unele persoane cu pielea mai iritabilă nu suportă aceste medicamente, care vor trebui deci înlocuite cu altele.

V. CONSTANTIN din Bălcoi: Punctele negre și coșurile nu se elimină ușor. Față de tratamentele pe care le-ați urmat, noi vă recomandăm să încercați să vă spălați cu săpun cu sulf și să luați vitamina A în mare cantitate (10-15 drageuri zilnic).

D. C. din Ploești: ne cere sfaturi în legătură cu dezvoltarea sînilor.

Volumul sînilor depinde de cauze care țin de constituția omului, de moștenire, precum și de anumiți hormoni. De aceea e greu să vă dăm un sfat. In tot cazul, dacă nu aveți turburări, noi v-am spune să nu interveniți, pentru că adeseori astfel de tratamente pot face mai mult rău decît bine. In principiu, se pot face injecții cu „glandă mamară" (produs CIF), dar numai sub supraveghere medicală.

PETRE B. Hunedoara: Trebuie să vă adresați de urgență unui medic specialist (stomatolog), întrucît boala de care suferiți ar putea să ducă la căderea dinților. El vă va aplica un tratament local și general de întărire a gingiilor. Va trebui să luați și Viplex, vitamina C, vitamina K.

V. ROMEO, Piatra Neamț și I. T., Someșeni: In general, dacă respectivul obicei a fost părăsit, nu are drept consecință turburări. Numai dacă el este încă continuat, pot apare boli. In ce privește tratamentul acestei boli, el se bazează pe numeroase medicamente și nu poate fi indicat prin scrisoare. Va trebui eventual să fiți examinat de un medic endocrinolog. Vă recomandăm de asemenea să aveți mai multă încredere în posibilitățile dvs.

T. M., Moinești-Bacău: Simptomele pe care ni le descrieți nu sînt suficient de clare. In tot cazul, după toate aparențele e vorba de o turburare care poate fi ușor și destul de repede vindecată, prin tratamente locale și generale. Vă sfătuim să vă adresați unei doctorițe de specialitate. Nu stați fără tratament, căci pe măsură ce trece timpul boala se vindecă mai greu.

D. ARGEȘEANU, București: Operația la nas menită să-i dea acestuia o formă și dimensiuni normale, este cunoscută de multă vreme. In ce constă? Aceasta depinde de forma actuală a nasului dvs. Bine realizată, o astfel de operație nu are repercusiuni asupra respirației, ba uneori, o poate chiar îmbunătăți. Nu ne este posibil să vă recomandăm un medic pentru această operație.

A. M. din Constanța, I. MIRCEA din Călărași și N. W. din Iași: Pentru tratarea transpirației excesive a picioarelor, se recomandă în primul rînd primenirea zilnică a ciorapilor. De asemenea, se vor face băi zilnice de picioare, urmate de badijonare cu o soluție formată de acid salicilic (2 grame) și alcool camforat (200 c.c.). După aceea, se aplică o pudră, formată din: acid salicilic 2 gr., acid boric 4 gr., oxid de zinc 14 gr. și talc pulverizat 30 gr. In cazul în care aveți și transpirație excesivă a palmelor, pentru zi se aplică aceeași soluție ca mai sus (acid salicilic și alcool): noaptea mîinile se dau cu o soluție formată din tanin 5 grame și glicerolat de amidon 50 gr. In tot cazul, se recomandă o curățenie minuțioasă și evitarea hainelor sau a încălțămintei impermeabile. In cazul în care turburările nu cedează, trebuie să vă adresați medicului specialist (dermatolog).

Dr. N. P.

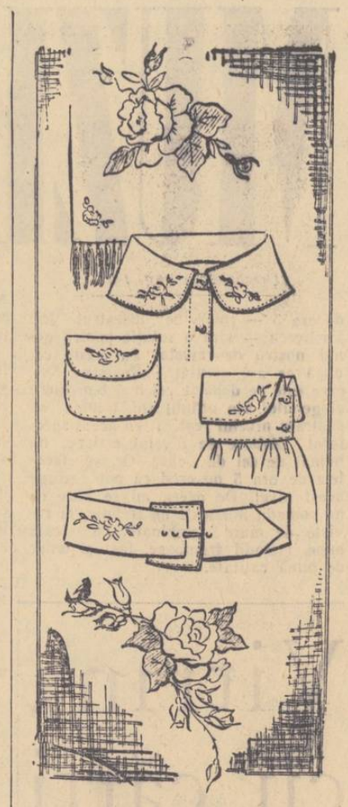

GARNITURI

Brodat, pictat sau aplicat, un trandafir, o garoafă sau altă floare, dau un aer tineresc și personal bluzei, cordonului și șalului dvs. La bluză se face pe manșete, pe clapa buzunarului și pe ambele colțuri ale gulerului. La șal și cordon, după gust și fantezie, puteți face numai unul sau mai multe.

Pe material alb sau galben se potrivește roșu sau roz pe negru-alb, iar pe gri se fac florile albastre sau cenușiu închis.

Colțul cosmeticianei

UNGHIILE

O veche legendă persană spune că unghiile au fost puse în vîrful degetelor femeiești printr-o perfidă șiretenie a diavolului. Trebuie să recunoaștem că de data aceasta Satan a fost bine inspirat. Deși nu s-au transformat în ghiare — cum poate că ar fi dorit unele dintre semenele noastre — femeile, uitînd adevăratul rost pe care îl au aceste podoabe ale mîinii, nu pregetă uneori să se servească de ele ca atare.

Din cele mai vechi timpuri unghiile au fost obiectul unor îngrijiri speciale. Chinezoaicele acordau o atenție deosebită unghiilor, pe care le purtau lăcuite, extrem de lungi și de ascuțite. Mergînd mai departe, pînă la rafinament, orientalele și mai ales femeile arabe, își vopseau unghiile cu henne, asortîndu-le părului vopsit în aceeași nuanță.

De proveniență orientală și extrem-orientală deci, această modă a unghiilor îngrijite — lăcuite sau nu — s-a impus cu rapiditate în lumea întreagă, în asemenea măsură încît se poate spune aproape că azi nu se mai găsește femeie care să nu le dea atenția cuvenită.

Cornoasă, compactă, acoperind fața dorsală a ultimelor falange ale degetelor, unghia are o suprafață descoperită, netedă, ușor bombată, parcursă de striuri subțiri longitudinale aproape invizibile, și are o colorație roz. Cu tot aspectul ei dur și lipsit de viață în aparență, ea este o anexă sensibilă și fragilă a epidermei: unghia crește neîncetat iar viața ei poate fi influențată în mod ciudat de toate bolile și chiar de anumite tulburări trecătoare ale organismului. Așa se explică faptul că unii medici examinează cu atenție unghiile pacienților lor, deoarece pentru ei starea acestei mici părticele a organismului nostru constituie adesea un adevărat „semnal de alarmă".

De multe ori însă, defectele sau deteriorările unghiilor provin din neglijență, lipsă de îngrijire rațională sau întrebuințarea unor substanțe nocive. Folosirea îndelungată a săpunului prea alcalin, leșiei, vopselelor pentru păr, coloranților chimici, a petrolului, terebentinei etc., poate fi dăunătoare sănătății unghiilor. Lacurile de proastă calitate și dizolvanții acestor lacuri sînt de asemenea de multe ori principalii vinovați din cauza cărora unghiile devin uscate și se rup ușor.

Exigențele modei cer ca unghiile să fie lăcuite. Nu cu un roșu strident — care în treacăt fie zis nu este de cel mai bun gust — ci cu un lac incolor sau roz. Lacul sidefat cîștigă din zi în zi — și pe bună dreptate — tot mai multe adepte. Dar dacă cumva nu aveți timp sau posibilitatea de a-l întreține în perfecte condițiuni, atunci nu-l folosiți, pentru că nimic nu e mai urît decît o unghie cu lacul cojit pe jumătate.

Și... dacă nu aveți podoabe cu care să vă înfrumusețați mîna, nu vă necăjiți. Mulțumiți-vă cu unghiile voastre, care îngrijite, lustruite, lăcuite vor apărea ca zece particule fine de email roz strălucitor, capabile să facă concurență celor mai frumoase bijuterii.

Sanda NOREANU

G. NOVAC

— Vai, tu, ce oameni trebuie să fi fost pe vremuri! Dacă ăsta, care era un copil în fașe, era atît de mare!...

FRED GHENĂDESCU

— Ce fel de oameni sînteți? Adineaori altul se plîngea că i s-a micșorat paltonul...

GH. CHIRIAC

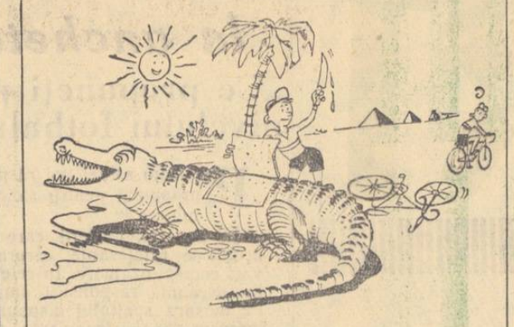

In turul ciclist al Egiptului: *— Vin și eu acum. Mi-a spus nevastă-mea să-i aduc piele de crocodil pentru poșetă...*

FL. CALAFETEANU

In semn de protest.

ST. MIHĂILESCU

COMERȚ IN EVUL MEDIU

— Luați toată bucata, vă iese un costum și mai rămîne și pentru un pantalon.

A. GUTTMAN

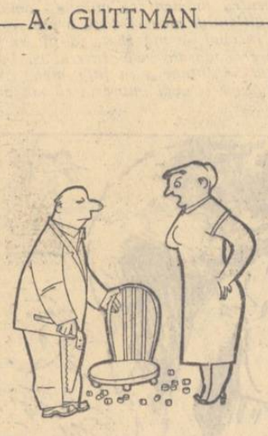

— Gata, dragă, nu se mai clatină scaunul...

CR. NICOLCEANU

— Mămico, ia' te uită, cățelul a scos limba. Să știi că mă ia drept doctoriță!...

L. GHIGORȚ

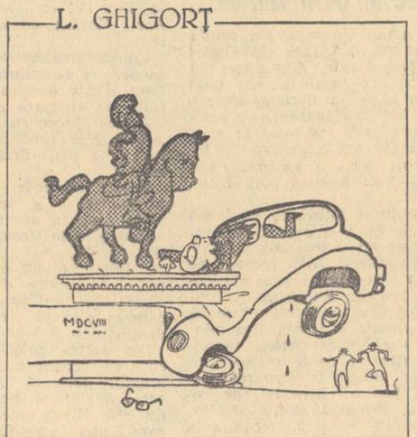

— D-ta ești de vină! Ce cauți cu tracțiune animală pe strada asta?...

E. MIHĂILESCU

— Dragă vecine, precum vezi am luat măsuri să ai liniște...

AL. CLENCIU

— Ei, lasă tăticule, nu mă prosteși pe mine. Știu că mămica e plecată...

N. CLAUDIU

Dresorul naufragiat.

Concursul nostru cu premii

100 de întrebări despre patria noastră

Azi, grupa 9-a de întrebări:

Figuri de seamă ale poporului nostru

Continuăm azi marele nostru concurs cu premii: „100 de întrebări despre patria noastră", publicînd cele 10 întrebări, intitulate „Figuri de seamă ale poporului nostru"

Iată cele 10 întrebări:

1. „Era... om nu mare de stat, mînios și degrabă vărsa sînge nevinovat; de multe ori la ospețe omora fără județ. Era întreg la minte, nelenevos, și lucrul său știa să-l acopere; și unde nu cugetai acolo îl aflai". Al cui este acest portret și cine l-a scris?

2. Din timpuri vechi țara noastră a avut legături cu Rusia. Cunoașteți doi cărturari români de demult care s-au bucurat de cinste deosebită și mare prețuire în țara prietenă?

3. Cine a scris și unde a scris vestita vorbă: „Rominul se naște poet"?

4. — Înzestrat cu un mare talent organizatoric, orator înflăcărat, adevărat tribun al proletariatului, strîns legat de mase, știind să îmbine teoria cu practica revoluționară, îndrăgostit de cultură, a rămas una din cele mai luminoase personalități ale luptei clasei muncitoare din țara noastră în perioada dinaintea primului război mondial. Care este numele acestei personalități?

5. Unul dintre marii noștri pictori s-a înfățișat pe sine însuși între chipurile de sfinți dintr-o biserică. Cine este pictorul și care este biserica?

6. Prima interpretă a operei „Tosca" de Puccini a fost o româncă. Știți cine?

7. Între precursorii aviației, doi români au avut un rol excepțional. Cine sînt aceștia și cînd au trăit?

8. Cine este întemeietorul școlii arheologice românești?

9. — Cine este creatorul endocrinologiei, al endocrinologiei vîrstelor, al teoriei endocrine a constituției, creatorul, în țara noastră, al primelor medicamente opoterapice, eminent om de știință român, mare profesor, medic și cetățean?

10. Un savant român a adus o contribuție științifică de valoare mondială în dezvoltarea tezelor lui Pasteur despre turbare. Știți cine a fost acesta?

Răspundeți acestor întrebări și apoi păstrați răspunsurile. Ni le veți trimite — toate odată — la sfîrșitul concursului, după apariția celor 10 grupe de întrebări, împreună cu bonurile de participare la concurs care apar în fiecare număr.

Probleme de perspicacitate

SOLUȚIA PROBLEMEI APĂRUTE IN NR. 15

Îi notăm pe cei trei filozofi respectiv cu A, B și C. A a judecat astfel: „Fiecare dintre noi, consideră că fața lui este curată, căci altfel nu ar mai rîde. B. este convins că este curat și rîde de C. Dar dacă B. ar vedea că eu am fruntea curată, atunci el s-ar mira de rîsul lui C., fiindcă în acest caz, C. nu ar avea motiv să rîdă. Totuși B. nu este mirat și continuă să rîdă, deci el crede că C rîde de mine. Înseamnă că fruntea mea e murdară".

FILATELIE

● *DE CURÎND a fost redeschis la Cluj cercul „Prietenii filateliei", în cadrul Palatului Culturii. Au luat parte peste 100 filateliști.*

● *LA SOLLER, oraș din insula Majorca renumit pentru grădinile sale de portocali și pentru manifestările filatelice, a fost organizată de curînd o expoziție de maximafilie. Cele 80 de panouri mari au înfățișat cărți poștale ilustrate și mărci poștale din toate ramurile de activitate și din foarte multe țări.*

Iată cîteva teme bogat reprezentate: de la cal la racheta teleghidată (istoria mijloacelor de comunicație, de-a lungul secolelor); de la vis la realitate (călătoriile extraordinare ale lui Jules Verne); Jocurile olimpice și sporturi diferite; conducători de state; Parisul monumental; peisaje din toate colțurile lumii; inventatori; descoperirea și cucerirea celor trei Americi; pictură; sculptură; Tahiti, insulă paradisiacă, văzută de Gauguin: Van Gogh; centenarul primei mărci poștale (în diferite țări); animale; costume; Egiptul lui Nasser (istoria naționalizării Canalului de Suez, debarcarea de la Port Said, evacuarea canalului etc.); atomul în slujba păcii; primii sateliți artificiali ai pămîntului etc.

Iosefini vă prezintă scamatorii de familie

Zăpada care arde

Toată lume știe că zăpada nu poate arde. Dar ce nu se poate face prin știința miraculoasă a „magiei"!

Veți demonstra tuturor, punînd zăpadă într-un lighean, că aprinzînd-o, zăpada continuă în vas arde în întregime, se topește și se preface în apă!

EXPLICAȚIA? E simplă! Invers proporțională cu efectul obținut: Pisați fin, ca praful, puțin camfor și amestecați-l cu zăpada din lighean. În acest fel zăpada va arde, ca efect al preparației, desigur, și nu ca efect al „formulelor magice" pe care le vorbiți pentru a face... impresie!

100 DE INTREBARI DESPRE PATRIA NOASTRA
BON Nr. 9

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

Cîștigătorii primului nostru concurs de dezlegări

Pe scurt, lucrurile s-ar putea rezuma la două fraze și o listă de cîștigători: duminică 19 ianuarie a avut loc la Casa Zia riștilor tragerea la sorți a premiilor oferite de revista „Magazin" participanților la concursul de cuvinte încrucișate. S-ar putea și așa. Dar atunci cei care n-au fost de față ar afla prea puțin despre cele ce s-au petrecut în cadrul acestui original spectacol. Noi vom relata deci desfășurarea programului.

Pe drept cuvînt, cei interesați în lista premiilor o vor citi mai întîi pe aceasta. După aceea vor fi poate curioși să afle că...

În primul rînd, a venit Horia Șerbănescu, degajat și dezinvolt, i-a anunțat pe cei prezenți că vor asista la un spectacol de televiziune „sui generis". Într-adevăr, dacă spectacolul nu s-a transmis la televiziune, el a prilejuit în schimb... transmiterea unui televizor tovarășului cîștigător al premiului I. „Primul act" s-a desfășurat după program, dar cu inevitabilele palpitații.

— Dacă cîștig aparatul de radio?

— Nici mașina de spălat rufe nu-i de lepădat.

— Personal, mă „mulțumesc" cu televizorul...

În timp ce se făceau aceste socoteli (care au dat greș, niciunul dintre cîștigători nefiind prezent în sală), la masa juriului au luat loc reprezentanții și trei reprezentanți aleși dintre concurenții prezenți, care au verificat operațiile de tragere la sorți.

„Mina" care să scoată din urnă numele fericiților cîștigători a fost ceva mai greu de ales, micuții spectatori invitați pe scenă pentru a face această operație, lăsîndu-se destul de greu convinși.

Odată rezolvată această problemă, totul a decurs cum nu se poate mai firesc. Rînd pe rînd s-a aflat cine a luat televizorul, cine termosul, cine a luat premii, cine mențiune!

Fără obișnuita pauză, a urmat apoi, actul al doilea, un act de estradă dominat de cifra 2: a avut numeroase bisuri, de două ori mai mult decît se prevăzuse.

După ce Rodica Crăciunescu a deschis programul cu un cîntec perfect adecuat atmosferei rebusiste („Ghici" de Aurel Giroveanu), Gaby Gheorghiu i-a încălzit pe spectatori, cîntîndu-le melodia „Moș Gerilă" a lui Enrico Fanciotti, acompaniat de compozitor.

Dacă vom vorbi (în ordinea apariției, ca să nu se supere nimeni) de antrenul cu care a cîntat Fedy Arie, de umorul lui Willy Donea, de acompaniamentul susținut al lui Gaston Ursu (care a interpretat o fantezie pe motive de muzică românească) de apariția plină de vervă a trioului Grigoriu și în sfîrșit, de prezentarea discretă și de bun gust a lui Horia Șerbănescu, veți înțelege poate reflecția unuia dintre spectatori:

— Fiecare a cîștigat astăzi ceva: unii la tragerea la sorți și noi toți prin participarea la un spectacol foarte distractiv.

IATĂ ACUM ȘI LISTA CÎȘTIGĂTORILOR PREMIILOR OFERITE DE REVISTA „MAGAZIN", IN ORDINEA EXTRAGERII DIN URNĂ.

PREMIUL I. — Un televizor: I. Mandricel, București, raionul 23 August, strada Plantelor 25.

PREMIUL II. — Un aparat de radio: Carmen Enculescu, Craiova, strada Caracal nr. 481.

PREMIUL III. — O mașină de spălat rufe: Maria Manta, București, raionul Griviția Roșie, calea Griviței 337 A.

PREMIUL IV. — O călătorie TAROM: Nicolae Zaharia, București, raionul Stalin, strada Av. Marcel Andreescu nr. 50.

PREMIUL V. — Un termos: R. Constantin Geicu, București, raionul Gh. Gheorghiu-Dej, str. Răcoasa nr. 1.

— Un termos: Ada Beram, București, raionul Gh. Gheorghiu-Dej, strada Dr. Leonte nr. 9 A.

— Un termos: Alexandru Rațiu, Turda, regiunea Cluj, strada Crișan.

— Un termos: Septimiu Melianu, Cluj, strada Ion Vidu nr. 7.

— Un termos: Angela Pascu Ploești, strada Cimitirul Eroilor nr. 13.

MENȚIUNI

Cîte trei discuri Electrecord

— Paul Bănică, Tîrgoviște, str. T. Vladimirescu 118.

— Ing. Traian Slavici, Buhuși, B-dul Libertății 67, regiunea Bacău.

— Doina Ileana Ionescu, București, strada Bunătatea Samariteană nr. 6, raionul Stalin.

— Rodică Lana, București, str. 30 Decembrie 52, raionul T. Vladimirescu.

— Vladimir Cutică, Ploești, str. Republicii 145.

— Ilarion Vlase, Orașul Stalin, strada 30 Decembrie nr. 51.

— Matilda Teodoriu, Tr. Măgurele, strada Horia, Cloșca și Crișan nr. 4.

— Adriana Dina Weiss, Sibiu, strada Molotov nr. 9.

— Marius Boiangiu Paraschivescu, București, strada Dorobanți nr. 20, raionul Stalin.

— M. Hirch, Arad, strada Dragolină nr. 34.

10 PREMII IN CĂRȚI

Alexandru Gropescu, Craiova, strada Petru Rareș nr. 7.

—Iulian Poenaru, București, strada Lipscani nr. 3, raionul Lenin.

— Octavian Pătroiu, Făgăraș, strada Vasile Roaită, nr. 9, regiunea Stalin.

— Elena Popescu, București, strada Baicului nr. 41, raionul 1 Mai.

— Theodor Ursulescu, București, strada Romulus nr. 40, raionul T. Vladimirescu.

— Ing. Radu Sion, București, strada Aurel Vlaicu nr. 152, raionul 1 Mai.

— Lucian Drake, București, strada Bradului, nr. 49, raionul T. Vladimirescu.

— Angela Oțel, București, strada Spătarului nr. 6, raionul 1 Mai.

— Maria Popescu, București, strada Toamnei nr. 13, raionul 1 Mai.

— Aurora Stănescu, Calafat, strada Maxim Gorki nr. 6.

10 ABONAMENTE PE 6 LUNI LA „MAGAZIN"

— Aurel Trăistam, Giurgiu, strada Gh. Gheorghiu-Dej nr. 43.

— Aurelia Milotinescu, comuna Topleț, raionul Orșova, regiunea Timișoara.

— Emil Vijiianu, București, strada Mihail Cornea nr. 25, raionul Griviția Roșie.

— Cornel'u Ghinescu, București, calea Șerban Vodă nr. 235, raionul N. Bălcescu.

— Ecaterina Stoicescu, București, Șos. Giurgiului 33 B., raionul N. Bălcescu.

— Nelu Weinberg, București, B-dul Republicii, nr. 98, raionul 23 August.

— Gheorghe Dobre, București, strada Salcîmilor nr. 9, raionul 1 Mai.

— Dr. Elena Găman Ionescu, București, strada Fluierului nr. 17, raionul 23 August.

— Hedwiga Brenner, Ploiești, strada A. Jdanov nr. 39.

— Titu Lampa, Miercurea-Ciuc, Regiunea Autonomă Maghiară.

★

Premiile se pot ridica de la administrația revistei „Magazin", Piața Scînteii, telefon 76010 — interior 1400.

Turda, regiunea Cluj, strada Crișan.

Horia Șerbănescu

Fedy Arie

Rodica Crăciunescu

Pianistul Gaston Ursu

Gabi Gheorghiu și compozitorul Fanciotti

Willy Donea

Trio Grigoriu

IARNĂ

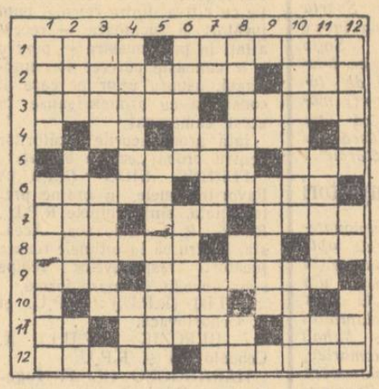

ORIZONTAL: 1. Încălzesc locuințele iarna — Bărbi de gheață uriașe. 2. Promoroacă — Pronume. 3. Sport pe gheață. — Luna gerului. 4. Pronume — Un adjectiv plăcut. 5. Se așează peste caii de la sanie. — Fir. 6. Fereșe — A atîrna. 7. Nume feminin — Rudă cu „bradul frumos" — De culoarea zăpezii (poet). 8 Umblare de jur împrejur, ocol — Furnizoare de lînă — Salutare! 9. Cămașă — A bate un vînt puternic cu ninsoare. 10. Plumbul cu care se umple cartușul vînătorului. — Interjecție bovină. 11. De cojoc — Oraș în Grecia — Capitală europeană — Prefix. 12 Bătaie cu zăpadă. — Sanie trasă de trei cai înhămați unul lîngă altul.

VERTICAL: 1. Sport de iarnă — Alt sport de iarnă. 2. Interjecție — Vehicul de iarnă, care se cumpără vara (pl.) — Cobalt. 3. Pentru îndemnat caii la drum. — Observa. 4. Grupări sportive — Patinoar natural. 5. Cămașă țărănească. — Ploaie amestecată cu zăpadă. 6. Iarna se bea fiarta. — Pieptare țărănești. 7. Oraș antic. — Domnitor valaho-bulgar — Săpătură făcută pentru scurgerea apelor. 8. Haină cu o croială specială. — Dialect francez. — 100 m.p. 9. De sucit! — Graiu! particular unui ținut. 10. „Ninge peste...", volum de Aurel Baranga — Iarna umblă în haite. 11. Haină — Roțile saniei... — Rece! 12. Insfîrșit, așta-i cuvîntul! — Negație — Zăpadă.

D. BARTOLOMEU

GREU

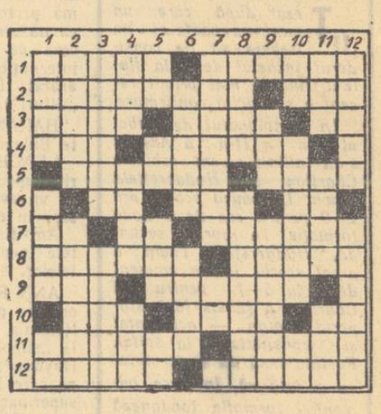

ORIZONTAL: *1) O persoană cu greutate! — Face greutăți capului și picioarelor! 2) Se găsește foarte greu — Au urechi dar nu aud 3) Mijloace de apărare — Capitală europeană — Campion... la greutăți 4) Dăruiesc — Au un cuvînt greu de spus în economia țării 5) Niște „grei" care au cam întrecut măsura — Greu de prins din urmă 6) Articol — Localitate în Banat — Sînt împotrivă 7) Emil cel scurt — Alfa și omega — Cu greu se lasă convinși de contrariu 8) Valoarea unei greutăți în raport cu o unitate dată — Unitate de greutate pentru pietre prețioase 9) Oraș în Peru — Ele muncesc din greu, iar ei niște trîntori... 10) Zău așa! — Merge greu pe o singură cărare... — Pronume 11) Veche măsură de greutate — Cu greu își ies din sărite 12) Ciocan greu — Cel mai greu dintre viețuitoarele acvatice.*

VERTICAL: *1) Măsoară tăria alcoolului — ...grea, categorie la box — Dinu Bădescu 2) Pisc în Carpații Moldovei — Ridică greutăți 3) Haine grele... — Poartă greutățile măgarului 4) Pronume — Simte greutatea ciocanului — Interjecție cu care începe plugușorul 5) Cel dintîi — Exclamație — Ceas — Mese! 6) Stînjenei — O noapte grea, fără somn 7) Gaz incolor, cu miros greu — Nu 8) Fac concurență briciului — Grea de cap!... 9) Măsuri de suprafață — Are greutatea atomică 181,5 10) Primul cuvînt! — Cade greu la inimă... — Pronume 11) Măsură de greutate — Greutatea ambalajului unei mărfi — Cîntec de slavă 12) Fără greutate — Nu-i greu: peninsulă în Europa.*

M. STANCA

SPORT magazin

VARIETĂȚI

Mai e nevoie de comentariu ?

Suedia are nu numai preocuparea să organizeze campionatul mondial de fotbal din acest an, ci și să se facă reprezentată în această competiție printr-o echipă cît mai bună — așa cum se cuvine unei țări organizatoare. Numai că o serie dintre cei mai buni jucători suedezi lipsesc acum din țară activînd în străinătate, pe la diverse cluburi profesioniste unde s-au angajat.

Iată de ce lui Holger Bergerus, secretarul general al federației suedeze, i-a fost conferită misiunea diplomatică să plece în Italia ca să trateze, cu cluburile respective... împrumutarea jucătorilor suedezi pentru durata și partidele campionatului mondial. După cum arată revista germană „Kicker" e vorba de jucătorii Hamrin *(Padua),* Skoglund *(Internazionale).* Lindskog *(Udinese),* Selmosson *(Lazio),* Liedholm *(F. C. Milano)* și Gustavsson *(Atalanta).*

Ca să obțină această aprobare, Bergerus are mandat: 1) să asigure jucătorii împrumutați împotriva accidentelor — bineînțeles în favoarea grupărilor și 2) să pună la dispoziție imediat alți jucători suedezi — la alegere — în locul celor accidentați.

Mai e nevoie de comentariu?

Pentru un bilet la fotbal

Un oarecare Felix Kayel era foarte amărît pentru că n-a putut să facă rost de un bilet la meciul pe care-l susținea echipa lui favorită „Real Madrid" cu echipa „Bilbao". Dînd tîrcoale stadionului, el zări de odată pe un bun prieten al său, care cu biletul în mînă se grăbea la meci. Văzîndu-l pe Felix atît de necăjit, prietenul său, deși el însuși mare amator de fotbal, i-a cedat biletul. Într-un elan de recunoștință, Felix — la rîndul lui — îi făcu cadou un bilet de loterie.

„Real Madrid" cîștigă întîlnirea și Felix Kayel s-a întors acasă plin de bucurie...

După cîteva zile, Kayel a aflat însă că biletul pe care-l făcuse cadou a cîștigat 300.000 pesetas. Soarta i-a rezervat lui Felix încă o neplăcere în plus. Soția lui, aflînd povestea cu biletul de meci și cel de loterie, a intentat divorț, motivîndu-și acțiunea că nu vrea să mai trăiască cu „un sot atît de nătîrău"...

O familie de luptători

Cu prilejul campionatelor regionale de lupte clasice desfășurate în orașul Semipalatinsk din Uniunea Sovietică la start s-au prezentat trei luptători cu același nume: Mihail Gheorghievici Ponomariev, Iuri Mihailovici Ponomariev și Lev Mihailovici Ponomariev. Între cei trei sportivi nu era numai o asemănare de nume ci și de înfățișare. Lucrurile s-au lămurit repede: primul, în vîrstă de 53 de ani, era tatăl celorlalți doi luptători.

Și-acum să vă spunem rezultatele obținute de cei trei Ponomariev. Iuri a cucerit titlul de campion la categoria semi-grea, Mihail — tatăl — a ocupat locul trei la categoria grea, în timp ce Lev, mezinul familiei, s-a mulțumit cu locul 11 la categoria mijlocie.

Unei asemenea familii e bine să nu-i cauți pricină!

Ce părere au jucătorii?

„Teza" după care un meci nu poate și nu trebuie să fie considerat încheiat decît la fluierul final a mai primit recent o strălucită confirmare.

În campionatul de fotbal al ligii a II-a a Angliei s-au întîlnit recent echipele Charlton și Huddersfield Town. La pauză scorul era 2—0 pentru cea de a doua formație. În repriza secundă, Huddersfield Town a urcat scorul la un moment dat la 5—1, pentru că Charlton a rămas fără stoperul Upton — accidentat și transportat la spital. Partida însă nu se terminase și iată că, în zece oameni, formația londoneză reface handicapul, aducînd scorul la 5—5, iar pînă în final mai înscrie două goluri, cîștigînd astfel întîlnirea cu rezultatul de 7—5.

Ar mai fi de adăugat la această narare: 1) că 5 dintre golurile învingătorilor au fost marcate de un singur jucător (Johny Summers) și 2) că... ce părere au jucătorii care consideră un meci pierdut după ce echipa lor a primit, de pildă, două goluri?

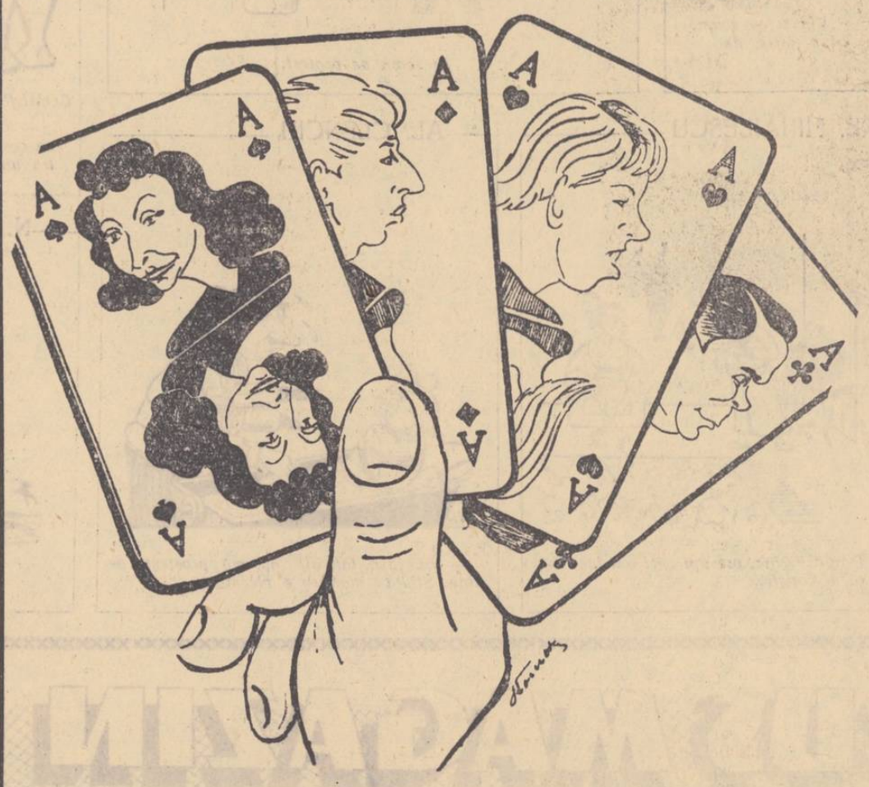

Careu de ași: Angelica Rozeanu, Z. Berczik, Ann Haydon și Ferenc Sido.
Văzuți de T. STOENESCU

Principalii protagoniști
despre campionatele europene de tenis de masă

Campionatele europene de tenis de masă bat la ușă. Între 2—9 martie Budapesta va găzdui prima ediție a acestei mari competiții. Este și firesc ca toți jucătorii și jucătoarele de tenis de masă din Europa să fie preocupați de această competiție și ca toți să se străduie pentru o comportare cît mai bună.

Dat fiind acest mare interes, am socotit interesantă o discuție cu cîțiva dintre cei mai buni jucători și jucătoare — recent aflați în țara noastră — pentru a le cunoaște părerea lor autorizată, asupra celor pe care îi consideră cu primele șanse în acest campionat.

Iată pronosticurile jucătorilor pentru proba „echipe bărbați":

FERENC SIDO (R.P.U.): Favoritele mele, în ordine preferențială, sînt echipele R.P.U., R.P.R., R. Cehoslovacă. Aceasta, pentru că la ultimele turnee jucătorii respectivelor echipe s-au dovedit în mare formă.

FÖLDI (R.P.U.): R.P.U. și R. Cehoslovacă.

Z. BERCZIK (R.P.U.): R. Cehoslovacă și R.P.U.

HARANGOZO (R.P.F. Iugoslavia): R.P.U.

LEACH (Anglia): R.P.U. și — cu șanse mai mici — R. Cehoslovacă și R.P.R.

Pe aceiași jucători i-am întrebat asupra favoriților la proba „simplu bărbați".

SIDO: Berczik are cele mai mari șanse. A dovedit-o în toate concursurile la care a participat. Dacă totuși, cumva, va fi eliminat, șanse următoare, dar mult mai mici, consider că le are Markovic (R.P.F. Iugoslavia) sau unul dintre ceilalți jucători unguri (n.a.: Gyetvai, Bubony, Sido).

FÖLDI: De departe, primul meu favorit este Berczik. Următorii îi consider pe Sido, Markovic, Gantner, Stipek.

BERCZIK: Stipek și Gantner sînt favoriții mei. În ceea ce mă privește pe mine, consider că nu sînt în formă bună (n.a. ceea ce recentele campionate internaționale ale R.P.R. n-a arătat, Berczik cucerind trei „titluri").

HARANGOZO: Berczik. Poate Bubony. Alți favoriți nu văd.

LEACH: Berczik este favoritul meu nr. 1, care — cred — va avea cei mai tari adversari în colegii lui de echipă.

Am discutat apoi cu jucătoarele pentru probele rezervate fetelor.

ANN HAYDON (Anglia): În ordinea preferințelor, la echipe: Romînia, Anglia, Ungaria, iar la „simplu" Eva Koczian, Ann Haydon sau Angelica Rozeanu, pe care le consider cu o clasă superioară celorlalte jucătoare și va fi greu ca toate trei să fie eliminate „pe drum".

DIANA ROWE (Anglia). La echipe cred că lupta se va da între Romînia și Anglia. Ungaria are șanse mai mici. La „simplu" prima mea favorită este Ann (n.a. Haydon) care s-a acomodat repede cu paleta cu cauciuc și joacă foarte bine; a doua favorită o consider pe Angelica Rozeanu, care este în formă mult mai bună decît anul trecut și care are împotriva lui Haydon, aceasta nefolosind paleta cu bureți, șanse mai mari. Cu veleități mai mici o văd pe Eva Koczian.

HELENE ELLIOT (Scoția): Ungaria, Romînia și Anglia sînt favoritele mele la „echipe", pentru că sînt formațiile cele mai în formă. Socot că nici o altă echipă nu are șanșă. La „simplu" alegerea este ceva mai dificilă: cred că va depinde mult de tragerea la sorți. În ordine, favoritele mele sînt: Haydon, Rozeanu, Koczian, Zeller, Rowe, Mosoczi, Lantos.

ELLA ZELLER: La „echipe", cred că Anglia are prima șansă, pentru că Haydon este foarte bună și „dublul" Angliei de asemenea este foarte periculos. Prin prisma jocurilor pe care le-am susținut la București și noi avem șanse. De asemenea, poate cîștiga Ungaria, dacă Eva Koczian va juca la fel de bine ca la București.

La „simplu" Haydon și Rozeanu sînt favoritele principale; dar în imediata lor apropiere sînt Koczian și Mosoczi, care au fost mai în formă în ultimul sezon. Cît privește șansele mele, le consider minime, dacă... voi fi pe partea de tablou a lui Haydon.

GIZI LANTOS (R.P.U.): La „echipe" R.P.R. și Anglia; echipei ungare îi văd șanse foarte mici. La „simplu" preferințele mele sînt Koczian, Rozeanu, mai puțin Haydon; ceva șanse îi acord și lui Zeller.

ILONA KEREKES (R.P.U.): Ca primă favorită văd echipa romînă, care este cea mai omogenă: ambele jucătoare ale echipei au cîte un meci sigur la cea de-a doua jucătoare din orice țară și sînt foarte bune la „dublu"; de asemenea, ambele pot învinge și pe prima jucătoare din orice țară. De aceea, acord prima șansă echipei romîne; favorita mea a doua este echipa Angliei. Nu cred că echipa maghiară are șanse prea mari. De altfel, noi niciodată n-am reușit să cîștigăm la „echipe".

La „simplu" am trei favorite: A. Rozeanu, A. Haydon și E. Koczian; toate concursurile internaționale care s-au disputat anul acesta au fost cîștigate de una din aceste trei jucătoare; toate trei au tăria de a juca în concursurile mari.

EVA KOCZIAN (R.P.U.): La „echipe" acord cele mai mari șanse echipei romîne, pentru că ambele jucătoare sînt de valoare apropiată și „dublul" este foarte bun. Anglia are șanse mai mici, deoarece numai Haydon poate face față situației, Diana Rowe fiind mai nesigură.

La „simplu" cea mai mare șansă o are Haydon care, deși joacă de curînd cu paletă cu cauciuc, este în formă foarte bună. Cred că în cele încă 6 săptămîni ce ne mai despart de campionatele europene va cîștiga și mai multă siguranță. Altă favorită văd pe Gizi Lantos, care se pregătește foarte serios. Eu nu cred că am șanse. În tot cazul nu am curajul să afirm așa ceva...

LIDIA MOSOCZI (R.P.U.). La echipe: R.P.R., Anglia și Ungaria, la „simplu" Rozeanu, Haydon, Koczian cred că au șanse egale.

★

Din discuția-anchetă făcută reiese clar că majoritatea jucătorilor fruntași consideră ca favoriți principali cam pe aceiași jucători și aceleași echipe. Este normal să fie așa, deoarece aceștia s-au afirmat în toate competițiile la care au participat. O surpriză, în sensul ca să cîștige altcineva, sau vreo altă echipă care n-a fost pomenită aici, nu o cred posibilă. Să sperăm că echipa noastră feminină, care este indicată de aproape toate jucătoarele ca primă favorită, nu va dezminți așteptările și va reuși să se impună, cucerind pentru țara noastră invidiatul titlu de prima campioană a Europei.

Angelica ROZEANU
Maestru emerit al sportului

Cititorii răspund la ancheta noastră
„Ce propuneți pentru ridicarea nivelului fotbalului romînesc ?"

Publicăm astăzi noi răspunsuri la ancheta noastră „Ce propuneți pentru ridicarea nivelului fotbalului romînesc ?"

În general, cititorii care ne răspund la anchetă ridică probleme interesante, cărora le caută și le propun rezolvări corespunzătoare. În cele mai multe dintre cazuri aceasta înseamnă răspunsuri ample (unele chiar voluminoase). Pe măsura spațiului disponibil ne vedem însă obligați să înserăm doar fragmente, pentru ca mai mulți cititori să-și poată spune cuvîntul.

Din echipe de cartier au „răsărit" Bindea, Felecan, Bazil Marian...

Un amplu răspuns am primit de la tov. VASILE CAPUȘAN *din Mediaș, str. Ady Endre 10. Cotat, la vremea lui, ca unul dintre buni jucători ai diviziei A de fotbal, Căpușan ne-a scris — așa cum a subliniat în scrisoarea lui — „în calitate de jucător de ieri și susținător al sportului cu balonul rotund, de astăzi".*

„Am jucat fotbal de cînd mă știu. De la 5—6 ani. Bine înțeles nu un fotbal adevărat și cu echipament. Am început pe stradă mea, cu o minge din ciorapi, descult, împreună cu copiii vecinilor... Un alt procedeu de a ajunge la o așa zisă minge era să luăm partea superioară (turecii) de la cizme, pe care le duceam la cizmarul străzii și pentru cîțiva lei, ne cosea o anvelopă (puțin ovală), iar pentru cameră mergeam la abator și cumpăram băsici de bou pe care le umflam...

Între 10—14 ani, deci între 1923—1927, se organizau jocuri de fotbal între străzile cartierului, apoi jocuri între cartierele orașului. Pe de altă parte, ca elev de liceu, făceam jocuri între clase...

Așa am ajuns ca la vîrsta de 14 ani să fiu titular în echipa cartierului.

Din aceste echipe de cartier au „răsărit" la „Victoria" Cluj în anul 1928 — Bindea, în 1929 — Felecan I. Criza, etc. în 1930 — subsemnatul, în 1931. — iar apoi Nistor. Pop I. În 1933 vin de la Bistrița frații Munteanu. În anul 1934/35 apar frații Cociuban, Pal, Pop III, Straja, Pop IV, etc., iar în 1936 — Bazil Marian de la Ocna Mureș.

Consacrarea acestora n-a fost ușoară, ci cu muncă, răbdare și timp. Peste acestea a fost dorința de afirmare a jucătorilor.

Același procedeu, de creștere, a fost și la Timișoara, Arad, Oradea și mai tîrziu la București.

Astăzi se vede o lipsă de preocupare a copiilor, între 8—14 ani, în această direcție... Aproape toate terenurile de sport, sînt pustii, mai ales dimineața. Copiii ajung aproape începători în echipe de pitici, la 13—14 ani. Sînt foarte puțini cei care la această vîrstă au o îndeminare mai accentuată.

Din partea colectivelor, preocuparea pentru pitici este de-a dreptul delăsată. Același lucru este valabil și pentru juniori. Că sînt cîteva colective în țară care pun accentul pe juniori, este prea puțin.

Toate colectivele sportive vor fotbaliști gata formați, cel puțin de talie divizionară.

Deci o cauză a lipsei de elemente (n. n. bine dotate) este lipsa de preocupare pentru tineret...".

Și alți jucători decît „abonații" la națională

Tov. ȘTEFAN CIOBANU *din București, str. Sf. Nicolae Tei nr. 86, și-a axat răspunsul pe problema echipei naționale, asupra căreia ne-a scris, printre altele:* „Nu a existat o orientare în selecționarea jucătorilor, în raport și de adversar. A fost de ajuns ca la o întîlnire precedentă un înaintaș să „meargă" (prin marcarea unui gol și dînd 2—3 pase) și își asigura un loc în națională. S-a desăvîrșit jocul cu Grecia, înaintea celui cu Iugoslavia (cel decisiv) După o repriză de emotivitate copilărească, am reușit să marcăm trei goluri... N-au corespuns Alexandrescu, Zavoda I, este știut. Dar la meciul următor ei au rămas titulari de drept... Cine au fost unii dintre cei mai slabi? Tocmai cei amintiți, din meciul cu Grecia. Este timpul să se treacă serios la fapte... Mai avem și alți jucători decît titularii „abonați" efectiv la națională...

Fotbalul și prezicătorul Belline

Specialiști din toate țările lumii dau acum pronosticuri privind favoriții lor pentru campionatul mondial de fotbal, care se va organiza la vară în Suedia. Așa e în firea lucrurilor...

Iată însă că a fost chemat să-și spună „părerea" în acest domeniu și... un prezicător francez, Marcel Belline. Și „părerea" lui, spusă fără îndoială cu toată seriozitatea, trebuie să recunoaștem că e tare amuzantă...

Belline indică drept favorite... echipele țărilor al căror nume începe cu litera A: Anglia, Austria, Germania (al cărei nume franțuzesc este Allemagne) și Argentina. După „știința" prezicătorului, șansele primelor trei echipe sînt întărite de faptul (țineți-vă bine!) că obișnuit ele joacă în tricouri albe! Și culoarea de alb are și ea de spus un cuvînt în desemnarea campionului mondial, subliniază prezicătorul. Ceva șanse mai „vede" Belline și echipelor... care joacă în tricouri vărgate în lung. Acestea ar fi formațiile Argentinei și Paraguayului...

Să ne oprim aici și să recapitulăm: după amintitul prezicător, ca să cîștigi campionatul mondial de fotbal nu trebuie să știi să joci, ci doar să ai un nume care să înceapă cu litera A și să porți tricou alb. Un singur amănunt a uitat să precizeze Belline: între două echipe al căror nume începe cu A și poartă ambele tricouri albe care va cîștiga? Și pentru că faimosul prezicător a omis s-o spună, să-l ajutăm noi (și să vedeți că nu e greu să facem pe prezicătorii): aceea care va marca mai multe goluri!

— Cum? Al fluierat faul?
— Am fluierat... dar era numai o arie din Tosca!...

Desen de Gh. MARINESCU

Pronosport.

magazin

revistă săptămînală
editată de ziarul
„ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația
Piața Scînteii
tel. 7.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

ROMANUL NOSTRU

Lumea dispărută

Adaptare după CONAN DOYLE

Desene de ROMEO VOINESCU

CE S-A ÎNTÎMPLAT PÎNĂ ACUM

Frumoasa Gladys a hotărît ca inima și mîna ei să fie dăruite numai aceluia care va înfăptui un act de eroism. Mînat de acest îndemn, Edward Malone, reporter, pleacă împreună cu profesorul Summerlee și cu exploratorul John Roxton să verifice afirmațiile profesorului Challenger în legătură cu existența unor animale preistorice pe un platou din America de Sud. Ei ajung pe platou, dar nu se mai pot întoarce. Plecat singur în toiul nopții, Malone găsește la întoarcere tabăra devastată și pe prietenii săi dispăruți. Roxton se întoarce și-i spune că au fost atacați și făcuți prizonieri de oamenii maimuță. Roxton și Malone atacă bîrlogul oamenilor maimuță, salvîndu-i pe profesorii Challenger și Summerlee. Împreună cu indienii captivi ai oamenilor maimuță, prietenii noștri pleacă spre peșterile unde trăiesc acești indieni. Pe drum, Malone este atacat de un om maimuță.

Prin săritura mea, am evitat pentru moment ca mîinile omului maimuță să se încleștezе în jurul gîtlejului meu. Totuși, brută izbuti să mă apuce de umăr și de cap. Începui să mă zbat, să țip, încercînd să scap din această strînsoare. Zadarnic însă. Încetul cu încetul, îmi pierdeam cunoștința. Totul se întuneca în fața mea, cînd, deodată, mi se păru că aud o bubuitură și avui impresia că mă prăbușesc.

Cînd mi-am revenit, mă găseam culcat pe iarbă, înconjurat de prietenii mei. Roxton îmi stropea fața cu apă și-mi dădea să beau rom. Challenger și Summerlee mă priveau neliniștiți și pe fața lor citeam dragostea pe care mi-o purtau. Îi întinsei mîna lui Roxton, înțelegînd că salvarea venise de la el

— Ai avut noroc, tinere, — îmi zise acesta, — ți-am auzit strigătul și am sosit la timp. În clipa cînd am tras, mi-era totuși teamă să nu fie prea tîrziu.

— Această aventură, — zise Challenger, — ne dovedește că oamenii maimuță se află în permanență pe urmele noastre.

— Și ne mai dovedește, — adăugă Summerlee — că trebuie să părăsim cît mai repede acest platou.

Am intervenit în discuție, arătînd că de fapt pericolul exista numai atîta timp cît ne aflam în apropierea pădurii. Le-am propus să pornim imediat spre peșterile indienilor.

Prietenii mei fură de acord cu propunerea mea. Am pornit la drum. În clipa cînd ne-am pus în mișcare, un urlet răsună în pădure, dovedind că într-adevăr oamenii maimuță erau ascunși în copaci și ne spionau orice mișcare.

Eram bucuroși că ne îndepărtam de pericolul care ne amenința. Totuși, aveam un regret: acela că părăseam „fortul Challenger", unde lăsasem proviziile, echipamentul și munițiile și că ne îndepărtam de Zambo, singura noastră legătură cu lumea civilizată.

Spre sfîrșitul zilei am ajuns la malul lacului. Indienii începură să strige bucuroși. La mijlocul lacului văzurăm cîteva zeci de piroge, care se îndreptau cu toată viteza spre noi. În clipa cînd au atins malul, avurăm surpriza să vedem pe luntrași alergînd spre noi și prosternîndu-se înaintea unuia dintre indienii care ne însoțeau. Un indian mai în vîrstă, purtînd pe umeri o blană, se apropie cu pași rari de el și-l îmbrățișă.

Atunci am înțeles că unul din cei patru indieni salvați de noi era fiul șefului de trib. Tatăl și fiul avură o scurtă discuție, în cursul căreia tînărul arătă de cîteva ori spre noi. La sfîrșitul discuției,

bătrînul, cu un aer demn, se îndreptă spre noi și ne îmbrățișă pe rînd. Era limpede că indienii porniseră într-o expediție războinică, cu scopul de a-l salva pe fiul șefului de trib, care căzuse prizonier în mîinile oamenilor maimuță.

Am avut atunci prilejul să asistăm la o discuție între indieni. Nu înțelegeam ce spuneau, însă sensul apărea clar din gesturile și atitudinile lor. Ei ne considerau pe noi drept prieteni și apărători ai lor și voiau să ne ia cu ei în locuințele lor.

Plecarea urma să aibă loc a doua zi dimineața. Pînă atunci am cercetat împrejurimile. Roxton studie cu atenție niște gropi umplute cu o argilă albastră. În același timp, Challenger observă un geyser, la suprafața căruia se formau băsici de gaze. Aceste gaze se ridi-

cau în atmosferă, puteau fi aprinse și ardeau cu o flacără albastră.

Aducîndu-ne aminte de o experiență elementară de chimie, ne-am dat seama că gazul era hidrogenul, acel gaz care arde dar nu întreține arderea.

— Dragi prieteni, — ne declară profesorul Challenger — o să vă dovedesc în curînd că un om de știință dispune de resurse nelimitate și este în stare să supună natura.

Avea desigur un plan secret, pe care însă nu ni-l destăinui.

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin București

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

IN PAG. 3-a CĂLĂTORIND PRIN CHINA

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 17 ★ Simbătă 1 februarie 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

În acest număr:

PRIN MARELE BERLIN
NOTE DE DRUM

Năravuri și moravuri
UN NAS DISTINS

In „culise"
LA PREMIERA PIESEI
„BĂDĂRANII"

Trei frați — aceeași pasiune
Îi prezentăm pe frații VIZIRU

Ecouri cinematografice și teatrale

•

Sfaturi cosmetice:
ÎNGRIJIREA UNGHIILOR

PROLOG LA ANUL 2000

Reportaj la reactorul nuclear românesc

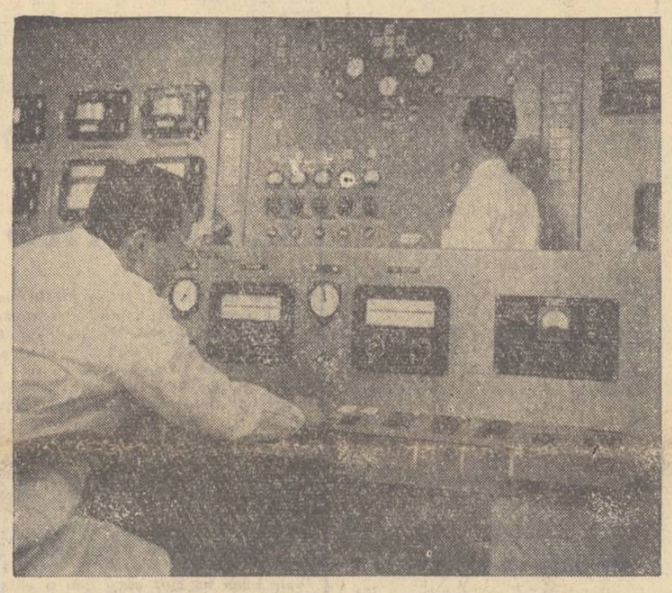

La panoul de comandă al reactorului nuclear romînesc.

La 31 iulie 1957 — după cum a formulat o revistă științifică, „primul reactor nuclear romînesc a devenit critic". O formulă lapidară, matematică, dar cu o nemăsurată potență patetică: „Reactorul a devenit critic". Asta înseamnă că a fost obținută, pentru prima oară în țara noastră, o reacție de fisiune a nucleelor atomice în lanț, reacția în lanț întreținîndu-se singură după pornire. Asta înseamnă că în ziua aceia de 31 iulie 1957, Romînia a intrat în era atomică.

Pentru o țară mare construirea și darea în exploatare a unui reactor nuclear experimental de 2.000 k.W. este — poate— un fapt banal. Pentru noi însă, o țară mică, o țară care importa deopotrivă ace de gămălie și strunguri pentru că nu avea fabrici care să le producă — reactorul atomic, a însemnat un fapt cu totul excepțional.

Proiectele reactorului și ale instalațiilor auxiliare sînt sovietice; utilajele, de asemenea; de-a lungul tuturor lucrărilor tehnicienii noștri au fost asistați, ajutați, de către specialiști sovietici. Imi vine în minte gîndul că reactorul nostru nu are nici un nume. Oare reactoarele nu se cheamă niciodată altfel decît „reactoare"? **Dacă i s-ar putea da un nume, atunci el ar trebui să se cheme „REACTORUL FRAȚIEI". Pentru integritatea simbolului pe care-l reprezintă.**

★

Noi, reporterii sîntem autorizați să utilizăm exagerarea conștientă. E o armă loială, raportată la finalitatea muncii noastre: crearea atmosferei. Și cu tot acest prolog, vă relatez lucrurile fără nici o... exagerare conștientă.

Iată: cobor din mașină, plouă, șfichiuie vîntul pe la urechi. Deschid ușa clădirii reactorului. E cald, în fundul holului, simetric, văd doi arbuști de citrice, cu frunzele ceruite. In dreapta intrării un cetățean care vrea să iasă, se apropie de perete și urmărește cu atenție pe indicatoarele-contoar dacă pantofii, pantalonii, mînecile, părul nu-i sînt cumva radioactive. In stînga, pe o consolă de marmură, e o casetă cu sute de compartimente. Intr-însele, la plecare, își depune fiecare dozimetrul (un soi de termometru sensibil la radiații radioactive) pe care-l poartă tot timpul cu sine în timpul lucrului, ca să-i indice eventualitatea în care atmosfera încăperii ar deveni primejdioasă...

Un tablou nou, de un tip cu totul recent. Il continui mintal și mă trezesc derulînd o peliculă științifico-fantastică: anul 2000, energie nucleară, transformarea climei, automatizare...

Constanța COPORAN

(Continuare în pag. 2-a)

De un mare succes se bucură în Anglia turneul Ansamblului de Cîntece și Dansuri C.F.R. Giulești. Măiestria solilor artei noastre populare a cucerit aprecierea unanimă a publicului englez. In cronicile ziarelor se subliniază virtuozitatea interpretării potpuriului de melodii populare, executat la vioară de maestrul Nicu Stănescu. Fotografia noastră îl înfățișează pe artistul emerit NICU STĂNESCU.

Fotografia: Mihai POPESCU

INSULA MISTERELOR

De două sute de ani insula Paștelui din Pacificul de Sud își ascunde enigma care începe să fie dezlegată acum

Patru veacuri au durat discuțiile în legătură cu descifrarea străvechilor scrieri ale indienilor Maya. Primul care a reușit să tălmăcească complet inscripțiile — mărturii ale acestei civilizații înfloritoare cîndva în America Centrală — a fost, în anul 1955, tînărul savant sovietic Iurii Knorozov, cercetător științific la Institutul de Etnografie „Mikluho Maklai" din Leningrad. După descifrarea scrierii Maya, noul Champolion al epocii noastre — Iurii Knorozov — împreună cu alți savanți sovietici, au continuat să studieze alte relicve ale trecutului — tăbliețele găsite pe insula Paștelui din arhipelagul Polineziei — pe care decenii de-a rîndul zadarnic au încercat savanți din numeroase țări să le deslușească.

Zilele trecute, ziarele au publicat o veste senzațională: Iurii Knorozov și colegii săi au făcut progrese deosebite în descifrarea inscripțiilor de pe tăbli-

A. VELESCU

(Continuare în pag. 2-a)

Multiplele ciudățenii ale insulei Paștelui au fost zugrăvite cu un puternic realism de scriitorul francez Pierre Loti, într-un tablou pictat cu prilejul unei călătorii în sudul Pacificului în anul 1872 și dăruit mai tîrziu marei artiste Sarah Bernhardt. In acest tablou, Loti a încercat să redea toate aspectele ciudate ale insulei: statuile uriașe, tatuajele băștinașilor, măciucile purtînd chipuri omenești sculptate, numeroasele cranii răspîndite pe insulă, etc. Tăbliețele cu inscripții au fost descoperite după călătoria lui Pierre Loti.

La „MĂRUL DULCE"

Mă aflam la Codlea, în casa unui gospodar colectivist, pe nume Rudolf Kiențell. Stam de vorbă pe două taburete, lîngă soba în care duduiau aprig flăcările albăstrui ale gazului metan. Afară vîntul de iarnă se tînguia pe la geamuri ca un om bătut, dar nouă nici că ne păsa de el. Stam la taclale. Mai lipseau cafelele ca să fie totul ca la carte. Dar, în locul cafelelor, „badea Rudi", cum îl spun sătenii, adusese o cană mare, din care ieșeau aburi ademenitori de lapte fiert.

— Ia, tovarășă, ia cît poftești, că slavă domnului, se găsește.

Sorb cu plăcere laptele proaspăt în timp ce cu ochii măsor interiorul camerei. Un șifonier, un scrin, două paturi mari, o masă deasupra căreia, atîrnă un bec electric cu abat-jour; într-un colț un pat mai mic în care doarme liniștit un băiețel de vreo zece-doisprezece ani.

— Și... zici că mîine pleci? continuă gospodarul vorba. No, acuma, c-ai stat nițeluș pe la noi, ia să-mi spui și mie ce ți-a plăcut și ce nu ți-a plăcut în gospodăria noastră. C-apoi, ți le spun și eu pe toate.

Badea Rudi mă pune la grea încercare. Vrea, pesemne, să verifice spiritul meu de observație, puterea de interpretare a anumitor fapte văzute și auzite, bune și rele. La drept vorbind, însă, dacă ai pune într-o balanță realizările și lipsurile, fără îndoială că realizările ar atîrna mult mai greu. Așa că încep a-i înșira tot ce mi-a plăcut la Codlea:

In primul rînd, noile construcții: grajdurile moderne de vaci, cu linii decovil și adăpătoare automate, magazia de piatră, de 500 vagoane, sera de legume și flori abia terminată, atelierul de fabricat ghivece pentru flori, care le aduce un venit anual de peste 300 de mii lei, laboratorul inginerului Bogdan, unde l-am văzut pe moș Alexandru Cucu, paznicul colectivei, cercetînd la microscop bobul de grîu, baia cu dușurile ei moderne, cele 30 de case noi ale colectiviștilor, noul garaj unde se adăpostesc patru autocamioane și o „Pobedă", șirele de furaje făcute gospodărește, silozurile.

Dar mai mult și mai mult mi-a plăcut că vă-nțelegeți bine, bade Rudolf. Am văzut aici oameni de toate naționalitățile. Oameni vrednici ca Ion Mîlî, Pedestru Nicolae, Ion Munteanu, Marika Napar, Magda Iacob și alții. Romîni, maghiari, sași, țigani... Trăiți frățește.

Rudolf se gîndi o clipă, apoi îmi răspunse printr-o paraboală:

— Da! Ne-avem bine! Am zdrobit capul șarpelui... șovinismului. Că mai pățiți ca noi nu știu dacă există alții în țara asta. Eu aș putea spune că trăiesc acum o a doua viață. De-ai fi venit aici cu șaptesprezece, optesprezece ani în urmă...

...De-aș fi venit la Codlea cu atîția ani în urmă, într-o zi însorită de iunie, iată ce mi-ar fi văzut ochii.

...Sus, pe Măgura Codlei, pe o cărăruie îngustă, înveliță de umbră și răcoare, o femeie călca încet, gînditoare, pe covorul de iarbă verde. Era îmbrăcată în costum unguresc, cu fusta largă, creață, cu ghete înalte, galbene. Era voinică, bine legată și nu părea să aibă mai mult de 28 de ani. Alături de ea, călca abătut șasul Rudolf Kiențell, bărbat ca la vreo 40 de ani, subțire, mlădiu. Femeia îl sorbea din ochi. Numai că fruntea înaltă, de obicei senină a lui Rudolf, era brăzdată acum de cute adînci.

Își frămînta șapca în mîini și în gîndul lui se întreba: „Să-i spun? Să nu-i spun?

Stela NEAGU

(Continuare în pag. 2-a)

Grațioasă și fină, balerina ANNA ȘELEST, într-o atitudine caracteristică din baletul „Gisèlle".

UN MESAGER AL MINUNATEI ARTE SOVIETICE

BALETUL din LENINGRAD

Citiți reportajul din pagina 5-a

Pilot pe CANALUL SUEZ

Corespondență specială pentru „Magazin"

Pilotul romîn FAUSTIN CARP și soția lui VALI CARP, autoarea notelor pe care le publicăm în pagina 3-a a revistei noastre

DE VORBĂ CU...

Lucia Sturdza BULANDRA

Nu există loc mai potrivit pentru o discuție cu Lucia Sturdza Bulandra, decît incinta teatrului. Atît de potrivit, încît chiar dacă interviul l-aș fi luat în altă parte, să zicem acasă, eram obligat să scriu că totuș s-a petrecut la teatru. Vreți să știți de ce neapărat la teatru? Ei bine, anul acesta prețuita noastră artistă împlinește 60 de ani de cînd se află în slujba Thaliei. După propria-i mărturisire, confirmată și de cartea „Amintiri... Amintiri...", în anul 1898 Lucia Sturdza Bulandra a intrat pentru prima oară pe scena Teatrului Național. De atunci, teatrul i-a fost casă, așa cum îi este și azi, la distanță de șase decenii, cînd are loc discuția noastră.

Eugen ATANASIU

(Continuare în pag. 4-a)

Pregătiri pentru alegerile de la 2 martie

Intr-o adunare cetățenească, alegătorii din cartierul Militari, l-au propus candidat pe strungarul Lazăr Iordan, de la uzinele „Clement Gottwald" în circumscripția electorală numărul 354. (In fotografia din stînga) *La adunarea în care a fost propus Lazăr Iordan, s-au discutat multe. Desigur, alegătorii au avut și ce să discute. In acest cartier s-au înălțat în ultimii ani numeroase clădiri. Iată de pildă, clădirea noului cinematograf din cartierul lor, cu o capacitate de 300 de locuri.* (Fotografia din dreapta).

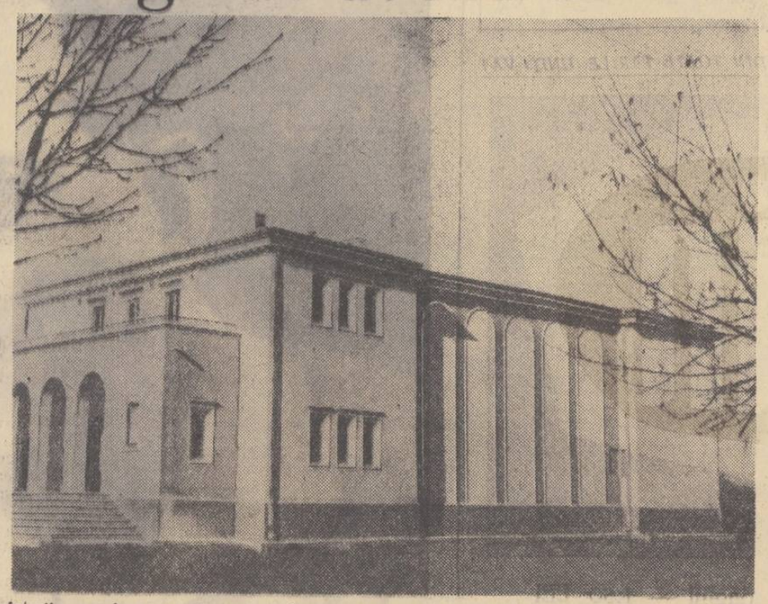

Cronica electorală a acestor zile înscrie pe răbojul ei o multitudine de fapte petrecute și desfășurate pe toate meleagurile țării noastre. Nu este sat și oraș de pe întinsul patriei, unde apropierea zilei de 2 martie — ziua cînd vor avea loc alegerile de deputați în sfaturile populare — să nu-și fi lăsat amprenta adecvată acestui eveniment. De fapt, toate diversele manifestații care se desfășoară în întîmpinarea alegerilor, confirmă încă o dată profundul interes al maselor, adînca chibzuință de a alege ca deputați, gospodarii harnici și pricepuți, verificați de alegători prin însăși activitatea lor pusă în slujba celor ce muncesc. Atmosfera de entuziasm și de muncă intensă, aureolează acest eveniment însemnat în viața poporului nostru.

Insula misterelor

(Urmare din pagina 1-a)

tele din insula Paștelui! Nu va trece mult și textul va putea fi descifrat lămurind misterele pe care le ascunde de atîta vreme micuța insulă polineziană!

Enigma statuilor

De două secole și mai bine o insulă pierdută în imensitatea liniștită a Pacificului de Sud oferă savanților o întreagă gamă de enigme, pentru care nu s-au putut găsi pînă în prezent decît explicații parțiale și ipotetice. Mult timp, misterul insulei Paștelui s-a identificat cu cel al uriașelor statui care se înalță în jurul vulcanului Ranko-Raraku. Savanții și-au pus întrebarea firească cum de a putut o populație redusă, trăind pe o insulă atît de mică și aproape complet lipsită de arbori, să transporte la distanță statui care cîntăresc pînă la 20 de tone fiecare. Pe măsură ce timpul se scurgea, un număr tot mai mare de arheologi, etnografi etc. au venit să viziteze insula, în speranța că vor găsi un indiciu pentru dezlegarea enigmelor. Dar unicul rezultat al acestor cercetări a fost tocmai lărgirea cadrului misterului, prin descoperirea a numeroase tăblițe de lemn cu inscripții tot atît de inexplicabile ca și statuile uriașe reprezentînd capete și trupuri omenești, foarte realist executate.

Un colan ciudat

Primul care a observat existența acestor ieroglife necunoscute pînă atunci a fost Jaussen, episcopul de Tahiti, care a primit către 1860 în dar de la triburile băștinașe, recent creștinate, un colan în semn de supunenie Colanul a atras atenția episcopului și nu mică i-a fost mirarea cînd a observat o serie de semne ciudate, de aceeași mărime și frumos aliniate, încrustate pe lemnul central. Amintindu-și de ieroglifele egiptene încă atît de proaspăt descifrate de arheologi, Jaussen scrise unui misionar care se afla pe insulă, cerîndu-i să strîngă un număr cît mai mare de asemenea tăblițe încrustate și să încerce să afle ceva despre semnificația lor de la triburile locale.

Cercetările misionarului și arheologilor inștiințați despre apariția acestui nou mister al trecutului au dus la strîngerea unei colecții de 24 tăblițe purtînd sute și mii de semne pe suprafețele lor. Dar ce scria pe aceste tăblițe? Lăr resc ele existența statuilor?

Căutarile cercetătorilor

La data la care au fost descoperite primele tăblițe ar fi fost fără îndoială posibil să se obțină cheia misterului de la indigenii aparținînd castei așazise „culte" a insulei. Străvechea civilizație a insulei Paștelui se stinsese abia cu cîteva decenii înainte, în urma acțiunii sistematice a vînătorilor de sclavi veniți din Peru. Mai existau însă cîtiva băștinași bătrîni care, dacă ar fi fost interogați, ar fi putut explica atît semnificația ciudatelor inscripții ale tăblițelor, cît și origina statuilor de piatră.

Misionarii și arheologii au încercat, ce e drept, să stea de vorbă cu localnicii, dar aviditatea de a afla cît de curînd misterul, brutalitatea și amenințările, nu au avut alt rezultat decît să-i închidă și mai mult pe indigeni, într-o tăcere de nepătruns. Un asemenea caz ilustrează încercările unui cercetător american, W. Thomson, care a reușit să stea de vorbă în anul 1886 cu un bătrîn localnic Ura-Vaeiko, dar care neprocedînd cu tact n-a izbutit să afle nimic lămuritor.

Multă vreme știința a rămas pe loc în cercetările ei. S-au formulat o mulțime de ipoteze, unele dintre ele foarte fanteziste, s-au făcut apropieri între caracterele tăblițelor și cele găsite în ruinele orașelor Mohenjo-doro și Harappa de pe Indus, rămășițe ale unei strălucite civilizații de acum 6000 de ani, sau veche scriere chineză din mileniul al doilea dinaintea erei noastre, ajungîndu-se la o concluzie destul de ipotetică a transmiterii ei în regiunile Pacificului, de către un popor venit din China meridională, cu origini nedeva în Iran. Alți cercetători au găsit puncte comune cu sistemele de scriere ale popoarelor vechi din Indonezia și Ceylon.

Pe drumul cel bun

Abia în ultimii ani savanții au reușit să facă progrese mai importante care au ieșit mai ales la iveală la congresul internațional al specialiștilor în istoria, arheologia, etnografia, lingvistica și antropologia populației din America de Sud și Nord, congres care s-a ținut la Copenhaga în august 1956. Congresul acesta, la care au participat și savanți sovietici, a prilejuit interesante controverse, elucidate pînă la urmă de comunicarea făcută de Iurii Knorozov, membru al delegației savanților sovietici, despre cercetările care se fac la Institutul de etnografie al Academiei de Științe a U.R.S.S. Knozorov a vorbit atunci amănunțit despre inscripțiile uneia din aceste table care se păstrează la Santiago (inscripția din clișeul alăturat). Explicînd conținutul inscripțiilor — semnele înfățișează un om, un alt om șezînd jos cu mîinile ridicate, o broască țestoasă, o caracatiță etc. — și punindu-le în legătură cu textele unor legende, savanții sovietici au izbutit să facă pași însemnați în direcția descifrării tăblițelor. Această interpretare a fragmentelor de pe tăblițe a fost apreciată atunci de toți participanții la congres ca fiind justă.

Descifrarea scrierii — după cum a declarat recent Knorozov — va fi posibilă într-un timp scurt și ea va permite totodată să se reconstituie limba care a stat la baza acestor scrieri și care e astăzi pierdută. Tînărul savant a arătat că este de acord cu egiptologul sovietic prof. Dmitri Olderogge, care a formulat ipoteza că aceste inscripții constituie un sistem obișnuit de ieroglife asemănător cu sistemul Maya, cu cel al Egiptului antic și al Chinei. El a declarat că pentru descifrarea acestei scrieri pot fi folosite și mașinile electronice de calculat. Cînd toate inscripțiile vor fi descifrate — și acest lucru se va întîmpla desigur curînd — vom dezlega desigur misterele statuilor de pe insula Paștelui și vom afla lucruri uimitoare despre o civilizație de mult apusă.

A. VELESCU

PROLOG LA ANUL 2000

(Urmare din pagina 1-a)

— Dumneavoastră sînteți ziarista care s-a anunțat?

Tresar. In fața mea se află și se înclină un tînăr în halat alb.

— Sînt inginerul Ștefănescu...

— *Dar apariția dumitale e... culmea automatizării!* — *exclam.*

Ii relatez micul meu voiaj în 2.000, pornit de la realitățile atomice care mi-au sugerat mileniul doi și revin la dînsul ca la un bănuit robot, acționat electronic. Ridem, trecem pe lîngă citrici și mergem către reactor.

★

Nu se poate spune că reporterul faptelor de muncă ar fi în criză de material la reactor. Intr-o anumită parte a zilei, la prima oră, activitatea e febrilă și, conform proporțiilor, mai plină de emoție ca niciunde. Mecanicii de serviciu verifica starea circuitelor de răcire și ventilație; dozimetriștii controlează aparatele dozimetrice, dacă au fensiune electrică, dacă indicațiile lor de referință sînt normale; se face evacuarea oamenilor din marea sală; se introduc în reactor probele de iradiat. E un timp cînd zbîrnîie zeci de telefoane și cînd se exersează mai din plin ca niciunde concentrarea și dexteritatea. Reporterul poate însemna atunci zeci de dialoguri și obosește aproape, urmărind o atît de complexă manevră.

Apoi se pune aparatura electronică la încălzit, pornesc circuitele de răcire și ventilație, se verifică semnalele de avarie, se manevrează barele de reglaj. Reactorul pornește. Ochii sînt ațintiți la galvanometre. Și în momentul cînd acesta indică puterea dorită, se pune în funcțiune sistemul de reglaj automat. Acum reactorul merge singur. Acum, munca este egală cu apăsarea butoanelor de pe panoul de comandă. Acum, reporterul de fapte de muncă se poate gîndi la o... cronică cinematografică.

★

Foarte schematic, „magia" din reactor se petrece ca urmare a bombardării unor bare de uraniu (îmbogățit) de către neutroni. Sub acțiunea acestora din urmă, nucleele atomilor de uraniu se despică în două fragmente de masă aproximativ egale. Pe lîngă cele două fragmente de fisiune se nasc și 2-3 neutroni în plus, care sînt azvîrliți din nucleul „mamă" cu viteze colosale. Ce se petrece cu gemenii? In general ei operează noi fisiuni asupra nucleelor atomilor de uraniu, întreținînd astfel reacția în lanț. Există însă pe teatrul de luptă, în așa-numita „zonă activă" a reactorului, o populație atît de densă de neutroni, încît o sumedenie dintre ei rămîn vacanți și sînt utilizați în alte scopuri. Iată imensa instalație a reactorului este străbătută de numeroase canale, unele orizontale, altele verticale. Pornind de la zona activă din pîntecele colosului, canalele orizontale trimit în exterior fluxuri intense de neutroni. Aici sînt supuse la bombardament diferite elemente chimice. Astfel se fac studii în problema de structura materiei. Sub acțiunea altor neutroni vacanți se nasc, în canalele verticale, diferiți izotopi radioactivi. Industria, agricultura, medicina și laboratoarele noastre de cercetări utilizează radio-izotopii din ce în ce mai curent.

Am vorbit de canalele orizontale și verticale. Dar sus, pe capacul colosului de beton se mai văd o serie, dispuse la diferite distanțe de zona activă. Ele sînt canalele biologice. Cu ajutorul lor se face studiul efectelor radiațiilor asupra organismelor animale și vegetale.

Studii de fizică nucleară; de fizica și tehnica reactoarelor; obținerea și studierea radio-izotopilor: cercetări asupra iradierii substanțelor cu fluxuri de neutroni... Iată atîtea probleme pe care savanții noștri nu bănuiau că le vor ataca direct atît de curînd.

★

In urmă cu numai cîteva luni se agitau aici în marea sală și în toate celelalte încăperi, zidari, montori, electricieni. Azi lucrează ingineri tehnicieni specialiști, cercetători, dintre care majoritatea sînt tineri și mulți sînt specializați în Uniunea Sovietică. Le așteptăm rezultatele. Tot poporul le așteaptă.

Constanța COPORAN

La „MĂRUL DULCE"

(Urmare din pagina 1-a)

Mai bine-i spun. N-o să-ncepem căsnicia c-o minciună. Ce-o fi, o fi! Dar sînt hotărît s-o iau pe Ida, de-aș ști că se-ntîmplă orice".

— Ida, am fost chemat la... „fascie".

Ida deschise ochii mari, înspăimîntată.

— Și? Te-ai dus? Ce vor?

— Nu! Nu m-am dus încă, dar cred că tot despre noi e vorba. Acum, cînd ei fierb oala cu vrajbă înțelegi tu ce-nseamnă o căsătorie între un sas și-o unguroaică? Le dă peste cap toată propaganda.

Cu ochii în lacrimi, Ida i se aruncă de gît și-l strînse la piept cu disperare.

— Rudi, or să ne despartă. Să nu-i lași! Să nu-i lași! Eu nu te am decît pe tine. Numai pe tine.

Intr-adevăr, Ida nu-l avea decît pe el, pe Rudolf. Venise la Codlea, nu se știe de unde, din anii copilăriei și muncise aici, timp de șaptesprezece ani, pe la unul și pe la altul. Lui Rudolf îi murise nevasta și se îndrăgostise de unguroaica asta frumoasă și harnică.

— Nu, Ida, n-am să te las, chiar de-ar fi să mă iau de gît cu șeful fasciei.

— Să nu te iei de gît, Rudi, îl rugă ea. Să-i explici. Să-i explici că ne iubim! Că ne iubim mult. Ori să înțeleagă, doar nu sînt fiare.

Mergînd așa, în neștire, Ida și Rudolf se treziră într-o poiană largă, plină de lumină și verdeață, înconjurată ca de un gard viu de brazi înalți, cu trunchiurile bătrîne. Dintr-o dată Rudolf o trase repede pe Ida spre o potecă alăturată.

— Hai, Ida, hai să mergem. Am ajuns la „Mărul dulce". Tu știi că aici nu-i voie să vină ungurii. Dacă ne prind...

— Ooo, mărul dulce! suspină Ida, cu năduf. Blestemat pom.

Șeful organizației legionaro-fasciste îl privi pe Kientell de sus și-și umflă pieptul.

— Cum de-ai îndrăznit să iubești o unguroaică, fără să ne-ntrebi?

Kientell se uită la el, la gușa care-i tremura nervoasă sub gulerul tare și-și simți inima zvîcnindu-i lîngă lama rece a cuțitului, pe care și-l luase de-acasă.

— Apoi, domnule, zise el, eu am iubit în viața mea ca fiecare: și săsoaică și romînică... da' unguroaica asta m-a dat gata, afurisita. Iaca, de aia, nu mă pot lepăda de ea.

Cît era de crispată, gura largă a șefului fascist se lărgi și mai mult într-un rînjet care voia să însemne zîmbet.

— Asta nu-i un motiv să trădezi rasa noastră, domnule, sforăi el. Ascultă-aici, Kientell! Să nu te prind că te-nsori cu ea, că pe urmă ne certăm urît, împunse el cu degetul pieptul lui Kientell. Așa, o noapte, două, nimeni nu te oprește.

O clipă, Rudolf simți că i se urcă sîngele în cap și că unghiile i se-nfig în palme. Dar se stăpîni și ajunse acasă abătut. Ida îl întîmpină în poartă, plînsă, palidă.

— Ei? Cum ți? Ne lasă?

— Nu, Ida. Și o privi mîhnit. Nu ne putem căsători.

— Nu-i nimic, Rudi! Nu-i nimic. Un timp om sta și noi așa. Poate, cine, știe, o da dumnezeu și s-or duce dracului.

Și într-adevăr, Ida a avut dreptate: s-au dus dracului fasciștii. Iar Ida și Rudolf au făcut nunta, abia după august 1944, cînd „Mărul dulce" și-a înduleit poamele.

— Păcat că n-ai venit la noi mai pe toamnă. Am fi jucat împreună în poiana de la „Mărul dulce", la nunta lui Ștefan Dumitrache. Flăcăul a luat o săsoaică de-a noastră și-am petrecut atunci, la un loc, romîni, sași, maghiari, de minune.

Am regretat sincer că am pierdut asemenea prilej.

— Nu-i nimic, m-a liniștit gazda. La toamnă o s-avem grijă să te invităm. Mărul dulce o înflori și-o da roade și-n ăst an.

Desen de Beca RIND

Stela NEAGU

Ceasul stelelor

Știați că în toate observatoarele astronomice, inclusiv în cele românești, există pendula siderală, exact așa cum alături de ea se află pendula așa zisă legală, care reprezintă ora oficială?

Pendula siderală reprezintă ora stelelor după rotațiile pămîntului. Mai precis, rotația pămîntului în raport cu stelele e mai scurtă. Ea merge mai rapid ca ora solară — cea oficializată în toată lumea.

Cînd vizitatorul — care nu e în curent cu mersul celor două pendule identice — privește cadranul lor, va constata că pendula siderală o ia înaintea celei solare cu trei minute și 56 secunde în fiece 24 ore. Intr-un an de zile, ceasul stelelor o ia înaintea orei oficiale, exact cu 24 ore.

Cei ce se ocupă cu cea mai veche știință — astronomia — lucrează obișnuit după ambele pendule.

Abonați-vă la revista

ARHITECTURA R.P.R.

publicație lunară de specialitate, organ al Uniunii Arhitecților din R.P.R.

Revista conține numeroase materiale bogat ilustrate, asupra ultimelor realizări de arhitectură din țară și străinătate.

Abonamentele se primesc la: Uniunea Arhitecților din R.P.R., Cabinetul de arhitectură, str. Episcopiei nr. 9; oficiile poștale din toată țara, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi.

Năravuri și moravuri

Un nas distins

Un nas distins... N-are trebuință nimic comun cu nasul din povestea lui Gogol, care, luîndu-și tălpășița, s-a plimbat nestingherit pe străzile Petersburgului. Nu. Nasul distins este originar de pe la noi, e bucureștean sadea și distincția lui este de dată recentă. El s-a învățat în ultima vreme să mireasă ici și colo, strîmbînd mereu a nemulțumire din întreaga sa ființă. Vezi bine, panseluțele ce se fac la noi nu mai sînt frumoși față de modelul italienesc, casele noastre nu-s destul de arătoase, cașmea de parc în suc propriu nu-i destul de gustoasă. La teatru nu se deranjează că nu merită, nici la concert nu se simte în largul său... Intr-un cuvînt, nimic nu-i bun, nici frumos. Ba chiar, cînd, profesional, are de făcut vreo apreciere, nasul distins găsește destule mijloace „subțiri" ca să îmbrobodească ceea ce i se pare a nu putea fi spus pe șleau — distincția îl împiedică, ce să-i faci! — și în schimb să jignească pe ocolite, atît cît îi permite finețea lui de nas distins.

Zadarnic rîdem uneori cu toții la o glumă care are haz. Nasul distins se încruntă amarnic și exclamă că e de prost gust. Melodiile de voie bună nu sînt decît rîlm și afită tot. Iar dansul nostru popular, cînd are succes în toată lumea, este doar pentru caracterul său... exotic.

Dacă uneori te încumeți să stai de vorbă cu un asemenea nas, nu-l lua niciodată în serios. Fii sigur că unica lui preocupare este să te convingă de superioritatea sa, de distincția sa, de cunoștințele sale deosebite. Și într-adevăr sînt deosebite aceste cunoștințe, deoarece se adună cu mari sacrificii, după ureche, de la masa vecină din cafenea. Așa că, dacă-ți vorbește de unele lucruri ciudate, într-o terminologie confuză și într-o frază fără subiect și predicat, întreabă-l de tabla înmulțirii și te vei convinge... Nasul distins se va încreți de ciudă și va exclama (eventual într-o limbă străină): „Ce vulgar!".

Cînd întîlnesc asemenea nasuri distinse, aștept să le văd la treabă și bineînțeles că așteptarea este de lungă durată. Nu pentru că n-ar lucra, dar cine mai are înțelegere pentru un astfel de nas distins!... Și dacă totuși, pînă la urmă, cu rugăminți stăruitoare, din mîna lor a ieșit ceva, să nu vă prindă mirarea dacă fructul acestui efort nu merită atenția nimănui. Cine-i însă de vină? De cînd lumea și pămîntul, nasul distins n-a făcut decît să-și declare nemulțumirea față de ce realizează alții. Cine ne-a pus să-i cerem să facă ceva?!

Și încă un amănunt: feriți-vă să criticați un nas distins. Șase luni de zile și nopți nu va uita, și întotdeauna veți fi făcuți răspunzători de insuccesele lui viitoare. Fiindcă nasul distins nu-și va recunoaște niciodată neputința de a realiza ceva mai bun, ci va declara că observațiile critice l-au demobilizat...

...Demobilizat? Păi acesta — veți spune — este un cuvînt care a căpătat în ultimii ani un anumit sens în vorbirea curentă. Ce legătură are cu un nas distins? Aveți dreptate. Totuși — trebuie să recunosc — acest cuvînt este singurul din vorbirea curentă pe care nasul distins și l-a însușit.

AL. CORNESCU

TELEVIZOR Micul BUONGIORNO, CACIULA!

Joi 20 decembrie, pe la 11 dimineața, s-a auzit, din direcția reședinței raionului Furneni, orășelul Furnești, un urlet cutremurător:

— Nu mai vrem căciuli!

Populația din împrejurimi a tresărit speriată. Din marginea șoselei s-a auzit fîlfîitul unor ciori îndepărtîndu-se în grabă. Apoi s-a lăsat o liniște adîncă.

La reședință, în orășelul Furnești, omul ce scosese teribilul răcnet, cu fața roșie ca sfecla, a dus iute mîinile la guler; a încercat să și-l rupă dar în clipa următoare s-a prăbușit fără simțire căzînd pe un mare maldăr de căciuli.

★

Două zile mai apoi, Grigore Nareafacec, planificatorul principal al uzinelor „Blanoplana" din Oradea — uzine la care lucrau aproape 300 de oameni — învîrtea intrigat următorul mesaj primit din Furnești

Nu mai trimiteți căciuli stop nu mai avem ce face ele stop vînduț doi ani căciuli toți prezenți și viitori stop depozit geme căciuli stop gara blocat căciuli stop refuz plata locație căciuli stop refuz recepție căciuli peste cadavrul subsemnatului stop piața saturată căciuli nu mai vrem căciuli facem autocritica pentru critică stop avut acces apoplectic stop căciuli fac omor stop responsabil întreprindere *(urma titlul întreprinderii care singur costa 5 lei la telegrama fulger)* Nicolae Capgoleanu.

— Curios! — își spuse Nareafacec: acum doi ani ne-au criticat că nu le-am trimis la timp niște căciuli: de-atunci le trimitem în fiecare lună și acum, poftim! cică nu mai vor... Păi, se poate? strigă el (ajunsese în sala consfătuirii de producție, se încălzise pe drum, se încălzise așteptînd cuvîntul, și acum începu să țipe) — se poate, tovarăși, să organizăm producția de căciuli după capul fiecăruia?

— După mîini! interveni Cimentoiu, un tînăr pirpiriu, nou venit în fabrică — după mîini, că ni se cer mănuși, și după copii, că ni se cer paltonașe, și după mîini că...

— Nu mă întrerupe cu mîinile dumitale! strigă Nareafacec. Pentru mănuși, ce vină avem noi? Un deget de mănușă, tovarăși, înseamnă o căciulă în miniatură; la o pereche de mănuși, înseamnă zece miniaturi de căciulițe, plus cusături, piele, cataramе... Ei, atunci, nu-i mai rentabil să facem, simplu, tovărășește, căciuli, decît să ne apucăm de mănuși? Să ne spună tovarășul Cimentoiu — se desfășură el oratoric — ce e mai de preț la om mîna sau capul?

— La planificatori — răspunse Cimentoiu — mai important....

— Nu mă-ntrerupe! strigă Nareafacec, care punea întrebările numai oratoric. Ministerul e de vină: nu vrea să ne aprobe mănuși cu un singur deget, pentru că, s-o spunem pe șleau, există oameni înapoiați, pentru că dacă tovarășii cetățeni ar înțelege să-și bage toate degetele la un loc, economia națională ar cîștiga ață în valoare de...

— De două milioane de căciuli! strigă Cimentoiu.

— Să se facă liniște! — mugi energic planificatorul. Trec la chestiunea copiilor din patria noastră. Tovarăși, trec peste greutățile manoperei la copii, care, prea mici, înghite prea puțină blană, căci omul dacă e prost alcătuit la mînă din punct de vedere al planificării noastre în piele și blană, apoi, cu copiii, fiind mici, din motive de vîrstă, cauzele obiective sînt și mai rele, și vă-ntreb cum poate „Blanoplana" noastră să planifice paltonașele copiilor, cînd — de ce să n-o recunoaștem cinstit, tovarăși, și să spunem lucrurilor pe nume? — la noi nu s-a planificat nici măcar nașterea copiilor! După ce îndici să ne luăm? După fetele cu care se plimbă tov. Cimentoiu? (rumoare în sală) Orice-ați spune, n-are a face: noi nu putem să ne luăm după ioanele comertagiilor avem blană, o vopsim în negru, îi dăm o formă rotundă — pentru că dacă e să vorbim pe șleau, atunci să spunem deschis: majoritatea oamenilor au capete rotunde, iar căciulile, dacă le facem de lux, adică vopsite în negru, și le mărim prețul prin asimilare...

Nareafacec vorbi așa multă vreme, luă măsuri, chiar din timpul ședinței, ca în raionul Furneni să fie expediate de urgență încă 300 de căciuli și explică pe larg că muncitorilor orădeni le-ar scădea acordul dacă nenorocirea ar aduce pe capul lor un plan cu paltonașe. De cîte ori el punea vreo întrebare oratorică, tînărul Cimentoiu care nu putea face deosebirea între o întrebare adevărată și una pur oratorică, sărea mereu să-i răspundă. Acest lucru avea să aducă tragica moarte a valorosului planificator.

Lucrurile s-au petrecut astfel: căpătînd mereu răspunsuri, Nareafacec s-a enervat și a ajuns la cuvinte grele:

— Te dai la planificarea socialistă! strigă el — Ba la capitaliștule ce ești! răspunse Cimentoiu, care urma cursurile serale de economie. Capitalistu' abia la piață vede ce pățește, da' planificatoru' adevărat n-are cap numa' ca să aibe un suport pentru căciulă...

Au ajuns la cuvinte grele de tot, a venit una din acele anchete care-s visul cel mai drag al oamenilor de felul lui Cimentoiu, și pînă la urmă Nareafacec s-a pomenit transferat.

Cum însă specialitatea lui — dacă avea vreuna — erau blănurile, și cum responsabilul comercial din Furnești fusese lovit de o semi-paralizie, Nareafacec s-a pomenit — ca-n vechile legende populare despre dreptate — mai marele căciulilor din Furnești.

In primele zile s-a bucurat regăsindu-le; le privea și le mîngîia, a trimis cîteva cadou la mai marii din împrejurimi, dar aceștia, principiali, i le-au restituit în grabă, mai ales că aveau, a plasat o mică parte în alte raioane, a scris la uzinele din Oradea să le ia înapoi, a avut proces cu C.F.R.-ul și așa mai departe.

L-am cunoscut cu puțin înainte de-a murit Cînd m-a văzut în ușă, a holbat ochii, strigîndu-mi:

— Cînd intri în biroul ăsta, scoate-ți căciula! M-am scuzat, spunînd că nici nu apucasem să intru.

— A, nu — a oftat el — nu-mi pasă de politețe, uite, dacă dai mîna cu mine fără să-ți scoți mănușa, zău dacă-mi pasă. Căciulile însă îmi fac rău. Știi, avem o problemă, o să mă lovească damblaua, frații ăștia de la „Blanoplana" din Oradea au lucrat cu picioarele, zău, stai numai să vezi în ce situație ne pun pe noi, noi care trudim în comerțul socialist... Da' mai întîi, spune-mi, te rog: nu știi unde aș putea să plasez niște căciuli?

In momentul acela ușa s-a trîntit de perete și, din prag, un ceferist a strigat:

— A venit un trans...

Ce a urmat, nu vă mai povestesc. E prea groaznic.

Sergiu FĂRCĂȘAN

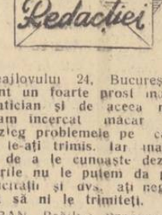

T. I., București: Ceea ce scrii despre tramvaiul 24 și despre unele gări de cale ferată, este perfect adevărat. Dacă am publica versurile dvs. cu privire la acestea atunci și I.T.B. și C.F.R. ar fi în drept să ridice toi atîtea obiecțiuni cu privire la calitatea lor.

VERNON SCHLINGER, str. Maxim Gorki 5, Lugoj, a cules următoarele „varietăți": 1) Cele mai lacome animale sînt pălanjenii: la „micul dejun" consumă o cantitate de mîncare echivalentă cu de patru ori greutatea lor, la „prînz" de nouă ori, iar seara, „la cină", de treisprezece ori. Dacă un om de 80 kg. ar fi la fel de lacom, ar consuma pe zi peste 2000 kg. de alimente.

2) Un matematician englez a calculat că mai mult de 203 goluri nu se pot marca la un meci de fotbal. Nu după mult timp de la publicarea acestei informații, un arbitru a dovedit că în anul 1916, o echipă din Georgia a marcat în timpul celor 90 de minute de joc 220 de goluri în poarta adversă.

P. UDREA, student din București: Adresa scriitoarei Otilia Cazimir nu o cunosc în întregime. Totuși, dacă veți scrie la Iași, strada Bucșenescu, cu siguranță că scrisoarea dvs. îi va parveni.

ULTIMILOR TREI CORESPONDENȚI, ca și altora care protestează în legătură cu dificultățile pe care le întîmpină cu procurarea revistei, le răspundem că tirajul nostru este mai mare decît al altor săptămînale. Totuși, revista fiind foarte căutată, ea se epuizează deosebit de repede. Facem și vom face diligențele necesare pentru mărirea tirajului și sperăm că în viitorul apropiat vom putea satisface un număr mai mare de cititori.

ION CIOBANOIU, str. Neajlovului 24, București: Sînt un foarte prost matematician și de aceea nici n-am încercat măcar să dezleg problemele pe care mi le-ați trimis. Iar matematicienii pe care i-am întrebat ei nu le-au găsit soluția. Așa că, dacă-ți vorbește de unele lucruri ciudate, într-o terminologie confuză și într-o frază fără subiect și predicat, întreabă-l de tabla înmulțirii și te vei convinge... Nasul distins se va încreți de ciudă și va exclama (eventual într-o limbă străină): „Ce vulgar!".

Cînd întîlnesc asemenea nasuri distinse, aștept să le văd la treabă și bineînțeles că așteptarea este de lungă durată. Nu pentru că n-ar lucra, dar cine mai are înțelegere pentru un astfel de nas distins!... Și dacă totuși, pînă la urmă, cu rugăminți stăruitoare, din mîna lor a ieșit ceva, să nu vă prindă mirarea dacă fructul acestui efort nu merită atenția nimănui. Cine-i însă de vină? De cînd lumea și pămîntul, nasul distins n-a făcut decît să-și declare nemulțumirea față de ce realizează alții. Cine ne-a pus să-i cerem să facă ceva?!

Și încă un amănunt: feriți-vă să criticați un nas distins. Șase luni de zile și nopți nu va uita, și întotdeauna veți fi făcuți răspunzători de insuccesele lui viitoare. Fiindcă nasul distins nu-și va recunoaște niciodată neputința de a realiza ceva mai bun, ci va declara că observațiile critice l-au demobilizat...

...Demobilizat? Păi acesta — veți spune — este un cuvînt care a căpătat în ultimii ani un anumit sens în vorbirea curentă. Ce legătură are cu un nas distins? Aveți dreptate. Totuși — trebuie să recunosc — acest cuvînt este singurul din vorbirea curentă pe care nasul distins și l-a însușit.

AL. CORNESCU

Și pentru-ntîia oară-n viață,
A spus că vine și-a venit...

Călătorind prin CHINA

Rîndurile de față sînt de fapt o scrisoare deschisă adresată acelora care, la întoarcerea mea din China, m-au copleșit cu întrebări privitoare la bucătăria chineză. In această curiozitate n-am văzut nimic ciudat: între europeni, din vechi timpuri, umblă atîtea snoave, care mai de care mai năstrușnice, despre bucătăria chineză, încît mărturia unui „martor ocular" e firesc să fie solicitată, fie pentru a le confirma, fie pentru a le desminți.

Începînd a însemna cîte unele despre bucătăria chineză, îmi iau îngăduința să-l citez de la bun început pe G. Călinescu ca pe un fin și pătrunzător observator al realităților din China. *„O observație preliminară de făcut* — scrie el în al nouălea capitol („Arta culinară") al excelentei sale cărți *„AM FOST IN CHINA NOUĂ" — este aceea că, așa cum descifrezi cu greu inextricabila structură a unui corn de fildeș, cu dificultate poți să determini materiile ce au intrat în compoziția unei mîncări. Prelucrarea totală a naturii, fuga de crud și singeros este, cu mici excepții, filozofia culinară".*

Activitatea practică, menită să împlinească perceptele acestei filozofii culinare, presupune un șir întreg de reguli și metode, verificate în timp. Așa și este: de sute de ani chinezii cunosc cărți de bucate care cuprind mii de rețete; în vechi tratate sînt specificate, cu amănunțime, posibilitățile folosirii, în bucătărie, a feluritelor alimente (bunăoară a popularului orez). Despre ceai și despre prepararea lui există un tratat scris de Lu-Yu prin anul 780. E de constatat deci o adevărată erudiție în materie și o multiseculară preocupare.

Practica propriu zisă a bucătăriei are și ea o tradiție. Restaurantele „Țiuanțiuida" și „Penifan" — unde se prepară vestita rață pekineză — există de peste o sută de ani la Pekin și numără, între lucrătorii bucătăriei, specialiști care păstrează, din tată în fiu, secretele meseriei. Același lucru se poate constata și la Canton, oraș în care, spun chinezii, poți „să-ți bucuri pîntecele" — firește datorită bucatelor alese. Aici, în cele peste o sută de ceainării, poți gusta, la fiecare în parte, peste o sută de feluri de prăjituri. Fiecare ceainărie își păstrează însă renumele pentru anumite specialități: ceainăria „Liansi" este cunoscută, de pildă, pentru prăjiturile făcute din boabe de lotus numite Lianjunbao.

In această ceainărie, la invitația unor colegi de breaslă din Canton, am prînzit într-o zi. Ne-am așezat, după obiceiul chinezesc, în jurul unei mese rotunde, fiecare dinainte cu tacîmul său. Deobicei, în mijlocul mesei se așază pe farfurii mari, diferite feluri de mîncare, din care se servește fiecare, după gust, odată, de două, de trei ori. In acea zi știutele de mine farfurii lipseau. Ni s-a adus în schimb un soi de sită, cu deșca nouă, iar fundul, sita propriu-zisă, făcută dintr-o împletitură de fibre. Pe această împletitură odihneau, cît șase nuci — șase erau la masă — șase prăjiturele de culoare verde. O îmbucătură pentru fiecare și nimic mai mult. Am consumat-o și, într-o clipă, o altă sită, identică, i-a luat locul. Pe fundul ei, alte șase prăjiturele, de altă formă însă și de altă culoare. Primele avuseseră un gust dulceag, parfumat; celelalte erau sărate, amărui. A urmat al treilea fel, iarăși dulceag, apoi al patrulea, al cincilea... Am numărat pînă pe la vreo cincisprezece cînd, obosit, am renunțat; de adus la masă însă se vor fi adus cel puțin încă odată pe atîtea prăjituri.

Varietatea uimitoare a prăjiturilor atunci consumate era doar o palidă cunoștință făcută cu vestita, în toată China bucătărie cantoneză, în stare să prepare — cum ulterior am aflat — 5.400 de feluri de mîncare (numai din găină 250 de feluri) și 800 de feluri de dulciuri.

Extraordinara inventivitate este și a fost mereu stimulată în arta culinară chineză, de rafinata necesitate de-a consuma cîte puțin din cît mai multe feluri. La o masă obișnuită se consumă cinci, șase feluri, iar la banchete numărul felurilor de bucate depășește în mod curent douăzeci, oferind dintre vietățile de apă o nesfîrșită gamă, de la crevete la rechin (din care se consumă numai aripioarele), iar dintre înaripate de la fazan la porumbel (din care se consumă uneori numai inima) ca să nu mai vorbim de celelalte vietuitoare.

Cum rafinamentul în arta culinară e încetățenit, nu mirã dacă într-un vagon restaurant afli că se prepară și se servesc minimum zece feluri de mîncare. Bucătăria e de aceea deosebit de spațioasă — jumătate din vagon — și personalul ei numeros. In bucătăria, strălucitoare de curățenie, poți vedea înșirate mulțime de scule ciudate: satire, sfredele, cuțite, precum și un număr considerabil de crătiți în care fierb uleiuri cu mirosuri tari în care carnea, lăsată înăuntru cu un polonic, se prăjește în cîteva secunde, după care e trecută prin alte crătiți pînă ce-și primește cuvenitul gust.

Dar bucătăria atît de complicată a vagoanelor restaurant nu satisface, probabil, pe deplin, gustul călătorilor cu trenul; de aceea, în fiecare gară, i-am văzut pe chinezi coborînd și cumpărînd, pe alese, bucate de la bufete. Unele mîncăruri — mi s-a explicat — sînt căutate pentru caracterul specific local.

Vorbind despre bucătăria chineză — în spațiul atît de limitat al unui articol — ar fi cu neputință să nu zăbovesc cît de cît la o mîncare celebră: rața pekineză, glorie a bucătăriei pekineze, mărturie a unui inegalabil rafinament împlinit în secole de observație și gustare.

Restaurantul „Tiuanțiuida", unde prima oară am cinstit mult lăudata rață n-are nimic asemănător restaurantelor europene. E o casă mare, cu un singur cat, modestă la înfățișare. Printr-un gang, împodobit cu imagini reprezentînd rațe pekineze, treci într-un întreg sistem de curți interioare în jurul cărora se rînduiesc, pe toate patru laturile, încăperi mari și mici.

Camerele nu sînt săli comune cu mai multe mese, ca la noi, ci niște simple odăi unde încape o masă rotundă pentru zece, ori chiar douăzeci de persoane. Tacîmurile sînt și ele osebite. In afara știutelor baghete din os sau din fildeș care înlocuiesc cuțitul și furculița, așezarea mesei chinezești se deosebește integral de a noastră. Dinaintea fiecărui comesean sînt puse, în atentă rînduială, o farfurioară de mărimea celor de la ceșcuțele pentru cafea neagră, un castron, ca cele de compot, un altul puțin mai mare și apoi două mici castronașe, în loc de pahare; lîngă baghete o lingură de porțelan, amintind cele ale farmaciștilor, încheie tacîmul. Farfurioara mică e pentru mîncăruri consistente; primul castron e pentru supă, cel mai mare pentru orez, cupa — cea mică — pentru rachiu, cea mare — pentru vin, pentru vinul parfumat de orez făcut la Șaoșin, servit cald din ceainice de cositor.

In această ambianță, rața pekineză se servește după al optulea sau al nouălea fel de mîncare, înaintea supei, care în China se aduce la masă în încheierea ospățului. Mai întîi, în vecinătatea mesei mari, apare o mescioară acoperită cu alb pînă în pămînt, ca un altar pentru jertfe. Răsare apoi șeful bucătar învestmîntat în alb, cu cucă de olandă scrobită, însoțit de-un ajutor care poartă, ca un trofeu, pe-o amplă tipsie, rumenită și strălucitoare de pare zmălțată, rața pekineză. Cu scule anume, între care un soi de satîr curbat, tăios ca briciul, rața începe a fi mărunțită. Întîi i se retează și i se despică în două capul care se servește pentru a ciuguli, cu baghetele, creierii. Apoi întregul trup arămiu se cioplește; aschiile de piele, cu duritãți de șocolată, se așază grămăjoare pe farfurii în mijlocul mesei. Fiecare ia cîteva și le pune în niște foi anume făcute din aluat, ca niște mici clătite (poetic numite „frunză de lotus") alătură cărnii, inimi de ceapă, sosuri, felurite, după gust, împachetează totul ca într-un soi de plăcintă și savurează astfel vestita mîncare. Ceremonialul durează pînă ce ultimul centimetru de piele e desfăcut de pe rață, apoi, după voie, urmează o alta pînă ce mesenii mulțumesc bucătarului pentru aleasa pregătire.

Ulterior am aflat cum se prepară rața pekineză. Rața, tăiată și curățată — pregătită cu cel puțin trei săptămîni înainte pentru tăiere — se pune, după un tratament complicat și de neînțeles, într-un cuptor special de cărămidă. In acest cuptor se menține o temperatură anumită (nu mai puțin de 250°C) folosindu-se, cu strictețe, numai un anumit combustibil: fibre curmal. De ce? Fiindcă fibra de curmal dă o flacără fierbinte și nu face fum. După o jumătate de oră rața e gata și poate fi servită cum arătam mai sus.

Rața pekineză, ca o particularitate, păstrează un anumit specific semnificativ pentru viața cea de toate zilele. Protocolarul serviciu implică existența unei largi și trainice codificări a comportării oamenilor între oameni. Și acesta e un semn de înaltă cultură. Combinațiile culinare ale preparării raței, ingredientele și adausurile sînt o formulă de rafinament și de dezvoltare, prin atentă observație, a artei culinare, ea însăși indiciu de civilizație. La toate acestea, adausul tradiției, deci al continuității unor deprinderi de manifestare, studiate din tată în fiu, dezvoltate, dar nestrîbite, întregesc o imagine deloc falsă, chiar dacă-i unilaterală, a stilului de viață chinezesc.

Virgil DĂNCIULESCU

O fotografie amicală: înconjurat de grupul ziariștilor romîni, pilotul Faustin Carp cu soția (clișeul nr. 1). Și în timp ce noi stăm de vorbă, Maria Stănescu, soția pilotului și-a găsit de lucru în bucătărie. Eu să le pregătesc ceva bun de mîncare, ceva care să meargă cu țuica noastră bătrînească... (clișeul nr. 2). Iar cînd a fost vorba să părăsim ospitaliera locuință, ne-a condus toată familia: tatăl, mama, fetița și chiar cîinele și pisica (clișeul nr. 3).

Pilot pe Canalul Suez

De la Port Said la Ismailia am făcut drumul pe șoseaua asfaltată de pe malul drept al canalului. Acest mal se află în Africa. Celălalt, de care nu-l desparte decît cîteva zeci de metri, este în... Asia. Pe firul care desparte două continente, mergem așadar să facem o vizită pilotului romîn Titus Stănescu. In noaptea aceea el se întorsese dintr-un tranzit și în noaptea următoare avea să piloteze un nou convoi de vase. Cele cîteva ore libere și le rezervase să stea cu familia lui, cînd pe neașteptate i-au picat niște oaspeți, toți cu aparatele de fotografiat în mînă. Ziariștii! Dar acești ziariști erau romîni, compatrioții de-ai lui, care trebuiau să-i prefacă orele de răgaz în ore de sinceră bucurie.

— N-am venit să hibernăm cu cocorii în primăvara dvs. din acest ianuarie, fugiți de viscolul din țară — făcu unul dintre noi. Sîntem în trecere și am ținut să ne abatem pe la dvs. să vă aducem salutul meleagurilor noastre dragi. Și cum știm că sînteți bucuroși de oaspeți, iată-ne!

Interiorul căminului pe care și l-a încropit aici familia Stănescu s-a umplut de vorba românească... iar masa de pahărele cu țuică și aperitive. Și, asta fiindcă nu i-am anunțat ca să ne aștepte cu un adevărat ospăț.

Fără să ținem seama că zgîndărisem nostalgia acestei familii, aflată la mii de kilometri de Constanța lor natală, am scos blocnotesurile în care țineam să înscrim amănunte despre mult prea interesanta îndeletnicire a acestui Cicerone al Canalului de Suez. Titus Stănescu ni le-a relatat cu bucurie și aceasta pentru că o spunea în românește. Nu e deloc ușoară. In apele canalului, împrospătate de talazurile celor două mări, se pot întîmpla lucruri grave. Și-ți trebuie o adevărată măiestrie să duci pînă la capăt, în largul Mării Mediterane sau ale Mării Roșii, convoiul de vase, ca șef de convoi.

Dar despre acest lucru ne va mai povesti, și încă cu scrisul ei propriu, — așa cum vedeți în cele ce urmează — soția celuilalt pilot, Faustin Carp, de la portul Taufik de lîngă Suez, unde ne vom afla după o oră.

Mircea RADULESCU

O sirenă de vapor ... și o tresărire

Cînd eram școlăriță și învățam despre continente, munți, ape și orașe, mă încerca întotdeauna un sentiment ciudat, nedefinit, de îndoială, că toate acestea ar exista, nepuțind să discern realitatea de fantastic, considerîndu-le mai mult niște povești geografice, pentru noi, copiii mai mari.

Cînd n-am mai crezut în basmele cu zîne și zmei, n-am mai crezut nici în poveștile geografice; stînd adesea aici, pe balcon, privesc întinsul mării și al pămîntului, unde se-ntîlnesc cele două continente, Asia și Africa, îmi revine amintirea acelui sentiment ciudat, de îndoială ce mă încerca în copilărie. Privesc Marea Roșie cum își varsă tumultos apele în Canalul de Suez, împreunîndu-le cu apele frumoasei Mediterane... Soarele, cîndva divinul și puternicul Amon Ra, răsare cu suliți de aur din munții Sinai, se-nalță pe *„cerul d'Egipet desfăcut în foc și aur"* și adoarme, obosit, în fiecare seară, peste vîrful munților Ataka.

In spate se întinde deșertul Saharei, cu nisipuri argintii, străbătut de beduini și tuaregi, pe cămile slabe și înalte.

Foșnetul frunzelor de palmieri, adierea caldă a vîntului de sud și legănatul grațios al petalelor de roze, în aceste zile de iarnă, la Suez, îmi amintesc cu melancolie de soarele de primăvară al Bucureștiului, de trandafirii lunii mai din capitala noastră.

O sîrmă de vapor mă face să-mi arunc iarăși privirea spre mare... Panorama golfului Suez, vapoare multe, sub cele mai diverse pavilioane, vapoare uriașe de zeci de mii de tone, petroliere, cargouri sau pachebuturi, ce așteaptă încolonarea pentru trecerea în convoi a Canalului.

Incă o sirenă de vapor... și o tresărire. O tresărire la gîndul că pe unul din acele vase, sub un pavilion norvegian, englez, sovietic, italian sau japonez, comandă pilotajul un tînăr comandant romîn.

In fiecare dimineață, înaintea plecării îl urmăresc cu privirea. Pe reverul hainei bleumarin strălucește medalia oferită de guvernul egiptean cu ocazia „Zilei naționalizării Canalului de Suez".

El a venit aici, cu partea lui de ajutor în lupta dreaptă a poporului egiptean. El a venit aici, convins că petecul acesta mare de pămînt, săpat cu obida și viața felahilor, este acum dreptul acestui popor, care s-a trezit la libertate și luptă să-și apere independența, suveranitatea și drepturile cîștigate. Egiptenii au luptat și au învins. Au învins, căci această mare cale de apă este acum a lor; și toate vasele, fie ele engleze sau franceze, trec în cele două sensuri, din cele două lumi, și plătesc drepturile de trecere statului egiptean. Din acești bani se fac școli pentru copiii egipteni, unelte pentru felahi, fabrici, uzine, locașuri de cultură, pentru progresul și bunăstarea poporului egiptean.

Un șuer de sirenă... și o tresărire... pe unul din vapoarele acelea mari și frumoase, ce-s conduse pe canal cu răspundere și pricepere, bate și-o inimă de romîn.

Se înserează. Portul e puternic luminat. De aici, de pe balcon, privesc vapoare ce vin mereu din largul mării, cu lumini albe, roșii, verzi ce-mi dau impresia în înserare că-s niște pietre nestemate, mari și colorate, pietre de hotar vii, mișcătoare, ce unesc cele două continente.

Nepotul meu Răzvan, în clasa I-a elementară, mai crede poate, în povești cu zîne, dar nu și în povești geografice. El știe bine să arate pe hartă continentul Africii, apoi Egiptul, Nilul, Marea Roșie, Canalul de Suez, adăugind: aici este pilot unchiul meu Faustin.

O sirenă de vapor... o tresărire.

Vali CARP

7 ianuarie 1958, Port Taufik Suez

Pilotul romîn Titus Stănescu, împreună cu soția și fetița lui.

DE PRETUTINDENI

COȚOFENELE sînt considerate ca fiind reprezentantele hoților printre animale. Iată însă că pinguinii nu se lasă mai prejos. Ultima dată cînd au fost curățate cotețele pinguinilor de la grădina zoologică din Londra, din diferite ascunzișuri au fost scoase la lumină cincizeci de creioane, cincisprezece stilouri, mai multe portofele, portțigarete și chiar... șepci!

● 40 DE PEDAGOGI americani vor pleca în cursul verii în Uniunea Sovietică, unde vor rămîne timp de 2 luni. Ei vor face cunoștință cu pedagogia sovietică și cu organizarea învățămîntului în U.R.S.S.

● O FEMEIE din Franța, Deveaud, a născut cel de-al 47-lea copil al ei.

● LIMBA CHINEZĂ este cea mai răspîndită limbă din lume, fiind vorbită de peste 450 milioane de oameni.

● 38 DE ȚĂRI cumpără automobile sovietice. In timp ce în 1955, produsele industriei de automobile sovietice au fost exportate în 17 țări.

● ANUL acesta, în U.R.S.S. vor fi puse în funcțiune aproximativ 30 de noi centre de televiziune. La Moscova se prevede organizarea unor emisiuni experimentale de televiziune în culori, după un sistem combinat. Programul televiziunii în culori va putea fi receptionat cu televizoare obișnuite și invers.

● PINA nu de mult se considera că omul nu poate trăi timp îndelungat la mari altitudini, din cauza atmosferei rarefiate. Recent în Anzii peruvieni, în America de sud, la o altitudine de 3360 m. s-au descoperit așezările unui trib alcătuit din 1800 de persoane.

● POTRIVIT judecătorului Paul William, New York-ul este „capitala americană a drogurilor". 40 la sută din intoxicații cu cuiesc în acest oraș. Depunînd în fața unei comisii parlamentare de anchetă, el a afirmat că traficul de stupefiante se ridică la suma de 350 milioane dolari anual.

● JAPONEZII sînt „campioni ai lumii" în ceea ce privește pescuitul tonului. In fiecare an 1700 nave speciale pleacă la acest pescuit. Vapoarele japoneze de pescuit tonul pot fi găsite în Pacific și în Oceanul Indian, în apropiere de Norvegia sau de Brazilia. Fiecare campanie ține doua luni. Intr-un an, flota niponă a pescuit 4.670.000 tone de ton. Această cantitate ar fi suficientă să hrănească timp de o zi două miliarde de consumatori adulți.

● UZINA automată de prefabricate din Leningrad a livrat nu de mult prima sa producție. Uzina are o capacitate anuală de 2.000 m.c. elemente de beton armat și alte materiale de construcție, fiind deservită doar de șase persoane.

● LA INSTITUTUL de piscicultură din Moscova a fost realizat un generator de înaltă frecvență, care exclude folosirea plaselor, năvoadelor și a altor unelte de pescuit. Acest generator, instalat pe o navă, trimite în apă impulsuri electrice de o anumită frecvență, care adorm peștii. Niște pompe instalate pe punte aduc apoi peștii pe punte.

● INTR-O fermă din Devonshire (Anglia) o găină a ouat un ou în greutate de 200 gr. conținînd un al doilea ou, iar acesta, la rîndul său, un al treilea ou normal.

● INSULA Krakatau, situată între insulele Java și Sumatra, a dispărut în 1883 în urma unei erupții foarte violente a vulcanului de pe această insulă. In 1927 insula a reapărut pentru scurt timp în urma unei alte erupții, ca apoi să dispară și să reapară în anul 1930.

Note de călătorie

PRIN MARELE BERLIN

De la București la Berlin, avionul cu care întreprindem călătoria parcurge distanța în aproape șapte ore. Dimineața, la plecare, văzduhul e înecat vag de o aburire nedefinită de ceață. Zburăm la înălțime de peste două mii de metri și fiindcă dedesubtul nostru, pămîntul e ascuns mai tot timpul de căptușeala pufoasă a norilor, renunțăm să ne mai atîntim privirile dincolo de ferestre. Nava noastră aeriană, — un confortabil aparat bimotor de fabricație sovietică aparținînd societății „Deutsche Lufthansa" —, e pilotată de aviatori germani. Abia ne acomodăm cu locurile de pe fotolii că bufetiera cursei, o femeie plinuță, cu păr acaju și gura roșie, începe a servi rînd pe rînd, pasagerii cu ceai, cu cafea, cu bere „Berliner Pilsen" și cu delicioase tartine preparate cu unt, cu șuncă și cu șvaițer, după cum preferă fiecare, sfîrșind apoi prin a ne trata cu cutioare de bomboane fondante și cu țigări „Carmen".

Pînă la Budapesta, unde e rînduită prima escală, ne ține plăcută companie o blondină subțirică și foarte comunicativă, care pleacă din Romînia cu bune impresii despre clasica ospitalitate a poporului nostru și despre avuția lui folclorică. Din discuție, aflăm că este soția regizorului francez Louis Daquin, care lucrează actualmente la realizarea filmului romînesc „Ciulinii Bărăganului", după romanul lui Panait Istrati, și că după o scurtă vizită în țara noastră unde a fost deosebit de plăcut impresionată de prefuirea pe care regimul nostru democrat-popular o acordă artelor, se întoarce la Paris, după ce mai întîi va face un ocol și un mic popas la Varșovia. Îi urăm drum bun și ne urmăm itinerariul, zăbovind treizeci de minute la Praga, pentru ca după un ceas și jumătate să aterizăm lent pe aeroportul din Schönefeld.

De sus, din avion și mai ales din goana „Pobedei" cu care înaintăm spre inima orașului, marele Berlin cu cerul de deasupra-i mai aproape parcă de sol, puțin încruntat și jilav, e așternut pe întinderea imensă a unui șes fără de reliefuri remarcabile. Din pricina aceasta, proiectată pe ecranul sensibilității mele, marea metropolă nu-mi procură, pentru moment, exclamațiile superlative pe care le scontasem. Parcurgem în fugă o șosea asfaltată care vine de la aerodrom și care e străjuită falnic de arbori în putere, înveșmîntați cu frunzeturi abundente. Pe urmă, trecem peste cîteva poduri metalice, azvîrlite peste apa Spreei care, dacă nu-i chiar curată asemenea unei lebede, dar nici așa scîrnavă precum știam dintr-un crîmpei de vechi cîntec german, în schimb, oferă, cu toate canalele ei, o întinsă rețea acvatică, pe care plutesc vaporașe și zeci de șalupe, cu cîrdul. Inaintînd astfel, lăsăm cînd pe dreapta cînd pe stînga străzilor, ba clădiri gigantice mușcate de obuze ori prăbușite, cu zidurile știrbe, încă înegrite de funinginea războiului, ba blocuri semețe, proaspăt înălțate din zgură și cenușă și după ce străbatem astfel circa treizeci de kilometri, ajungem, printre șiruri fără capăt de limuzine, de autocamioane, de autobuse, de omnibuse și tramvaie care aleargă lărmuind în toate direcțiile, în Alexander-Platz, și în Marx-Engels-Platz. De-aici, pe Unter den Linden, sîntem în plin centru. Bulevardul acesta, de o lărgime de-a dreptul respectabilă, cu cele două magistrale ale lui paralele, pe care circulația autovehiculelor se face în sens unic pe fiecare din ele, cu aleia lui de tei tineri și sprinteni între puținii lor confrați vegetali care au supraviețuit războiului și care-i perpetuează astfel numele și străvechiul renume, cîștigă imediat în grandiozitatea lui sobră prin perspectiva pe care o oferă în fund bătrîna poartă a Brandenburgului, dincolo de care începe sectorul occidental.

Cu douăzeci-treizeci de metri înainte de frontieră, cotim încet pe Wilhelmstrasse, luînd aminte la poliția grănicerească postată nu departe de Poarta Brandenburg pe care fluturã un steag roșu, larg desfășurat, și stopăm imediat pe dreapta, în curtea hotelului „Adlon", unde sîntem găzduiți. Jur-împrejur sînt aproape numai ruine, fațada dinspre Unter den Linden a hotelului e și ea năruită, scheletică, dar la intrarea în hol ne surprinde plăcut atmosfera de confort și ne covîrșesc promptitudinea și amabilitatea personalului de serviciu, ca și politețea pe care o remarcăm peste puțin la chelnerii restaurantului, toți apărînd ca din pămînt în impecabile fracuri și servindu-te cu o politețe ceremonioasă.

Peste cîteva ore, plimbîndu-mă pe Friedrichstrasse și călătorind de ici colo cu metroul, — cu U-bahnul, cum îi zic berlinezii trenului lor subpămîntean, ori cu S-bahnul, un soi de tren-tramvai care circulă de regulă pe niște terasamente-quasi-suspendate, la înălțimea acoperișurilor, întrînd prin magazine, mi-am dat seama numaidecît că această comportare de care am luat cunoștință la hotelul Adlon nu era cîtuși de puțin ad-hoc, ceea ce m-a determinat să consimt că, îndeobște, cele mai valabile impresii pe care ți le procură un mare oraș nu-s cele referitoare la natură, la zidiri, ori la ceea ce ține de monumental, cît cele ce se raportă la oamenii ca atare. In această direcție se pare că berlinezii, și, în genere, germanii, se caracterizează în primul rînd printr-un invidiant și exemplar spirit de economie, cheltuind cu riguroasă măsură și realizînd o pilduitoare proporționare.

Ion ISTRATI

Mîncăruri chinezești prezentate la Canton, la o expoziție de artă culinară.

SAPTAMINA INTERNATIONALA

Săptămîna care a trecut a adus noi confirmări ale superiorității sistemului socialist. Comunicatul asupra îndeplinirii planului în U.R.S.S., în afara faptului că a relevat o serie întreagă de succese, a dat și două cifre foarte semnificative: producția de oțel — ce stă la baza industriei — a depășit 51 de milioane de tone (1913 — 4 milioane; 1940 — 15 milioane) întrecînd astfel cu 7 milioane tone producția Angliei și R.F. Germane — cele mai industriale țări europene — luate la un loc. Producția de unt a Uniunii Sovietice a depășit pe cea a Statelor Unite. Oțel și unt. Industrie și agricultură. In ambele ramuri vitale ritmul de creștere al producției socialiste depășește orice ritm înregistrat vreodată în istorie.

In același timp a venit și bilanțul economiei S.U.A. pe anul 1957: producția industrială în scădere cu 6 la sută față de 1956; oțelăriile lucrează numai cu 60 la sută din capacitatea lor; numărul șomerilor totali a mai crescut cu un milion, ajungînd la 4 milioane.

Pe plan tehnico-științific superioritatea este și mai evidentă: U.R.S.S. a lansat pînă acum doi sateliți artificiali; ai pămîntului, în timp ce S.U.A. după o serie întreagă de eșecuri, a trebuit din nou să amîne săptămîna trecută încercarea de a lansa un satelit (de 1½ kgr.).

Pentru a contracara insuccesele pe plan științific, Statele Unite au făcut săptămîna trecută mare tapaj în jurul unui comunicat care relata progresele obținute de savanți englezi și americani în privința stăpînirii energiei degajate de atomul de hidrogen. Stăpînirea energiei atomului de hidrogen este o problemă importantă, la care lucrează savanți din multe țări. Importanța ei constă în faptul că — după unele aprecieri — rezervele de petrol și cărbune vor fi epuizate peste un secol, iar rezervele de uraniu peste trei secole, în timp ce hidrogenul este scos din apă, care este inepuizabilă (Energia unui gram de deuteriu scos din 20 litri de apă este echivalentă cu energia a 10 tone de cărbuni).

Numai că S.U.A. și Anglia s-au grăbit a da un comunicat care în fond nu arată mare lucru. Astfel, de la Agenția Internațională a Energiei Atomice din Viena se subliniază că „fuziunea nucleară aparține încă domeniului de laborator și nu va putea furniza energie industrială mai înainte de 10 sau 20 ani". Savantul norvegian Roald Tanjur a declarat: „după cîte pot să-mi dau seama rapoartele comisiilor atomice britanică și americană nu conțin nimic nou, care să poată fi calificat drept o descoperire senzațională". Savanții japonezi — anunță agenția France Presse — declară că „americanii au trîmbițat acest eveniment pentru a face să șteargă proasta impresie lăsată de eșecul lor în ce privește lansarea unui satelit artificial". Savanții japonezi au pus, cum s-ar zice, punctul pe i. Se știe de pildă că în U.R.S.S. cercetările în această problemă sînt foarte avansate și că încă acum doi ani savanții britanici au rămas uimiți — asistînd la conferința profesorului Kurceatov — de progresele realizate în U.R.S.S. fotuși, așa cum obișnuiește, Uniunea Sovietică nu dă publicității decît lucruri complet realizate. Statele Unite fac însă mare publicitate unor lucruri încă pe cale de experimentare (de altfel și în ceea ce privește sateliții au procedat la fel. Au făcut atîta tapaj în jurul pregătirilor, încît au lăsat impresia că ei vor fi primii care îl vor lansa).

Problema mai are însă și un aspect puțintel comic: deși a existat un comunicat comun anglo-american, în Anglia se refuză a se recunoaște aportul S.U.A. la experiențe. Astfel, ziarul britanic „Daily Sketch" scrie: „Cu toată bunăvoința și prietenia pe care o avem pentru poporul american, aceasta este o realizare britanică care nu are nici o legătură cu S.U.A. Lewis Strauss (președintele comisiei energiei atomice a S.U.A. n.n.) pare să fi încercat să-și asume o parte din acest succes. Să nu uităm nici o clipă că succesul este al nostru și numai al nostru".

Am în față un articol al unui savant englez, profesorul Brogan, apărut în publicația „The fole Review" care încearcă să demonstreze că Statele Unite au pierdut supremația tehnico-științifică — și nu numai aceasta — din cauza îngîmfării care a făcut ca americanii să-și creeze iluzii. Ne vom permite să redăm cîteva pasaje chiar mai lungi din acest interesant articol, care explică o stare de fapt:

„Prima din aceste iluzii... se referă la superioritatea sistemului economico-american. Orbit de o educație naționalistă și de o propagandă comercială complezentă, poporul american a fost incapabil pînă astăzi să explice o inferioritate a Statelor Unite (sau o superioritate a unei țări rivale sau chiar aliate) prin altceva decît prin trădare. Atît timp cît șovinismul științific al americanilor nu va fi schimbat, ei nu vor înțelege ceea ce se întîmplă.

Cea de-a doua și cea mai periculoasă iluzie americană este credința în competența universală a businessman-ilor... Este naiv să credem că competențele și calitățile care i-au permis bussinesman-ului să reușească în fruntea întreprinderii sale, îl califică și pentru funcția de om de stat".

Conducerea Statelor Unite de către oamenii de afaceri nu se datorează însă iluziei atotputerniciei bussinesman-ului, ci faptului că aparatul de stat a încăput pe mîna monopolurilor care au creat iluzia mai sus pomenită. De altfel e cunoscută declarația președintelui trustului „General Motors" că „ce e bun pentru „General Motors" e bun și pentru Statele Unite".

Pentru „General Motors" comenzile pentru armament ar fi ele bune, dar pentru contribuabilul american ne îndoim. Pentru „General Motors" încordarea situației internaționale este aducătoare de profituri, dar cetățeanul american se teme ca acest joc „pe marginea prăpastiei" să nu se termine prost pentru el.

Iată explicația pentru care în Congresul S.U.A. (care urmează să fie în parte reales anul acesta, din care cauză reprezentanții sînt mai receptivi față de dorințele populației) la citirea mesajului președintelui Eisenhower, cele mai aplaudate pasaje au fost cele referitoare la pace și la tratative cu U.R.S.S.

Acest lucru explică și încheierea cu succes, după îndelungate negocieri, a unui acord de schimburi culturale între S.U.A. și U.R.S.S. — o rază luminoasă ce pătrunde printre norii încordării internaționale, o rază de speranță că nu va trece mult și opinia publică americană își va convinge guvernul să treacă la tratative la cel mai înalt nivel cu U.R.S.S.

Gh. IOSUB

IN „CULISE" LA PREMIERA PIESEI

„BĂDĂRANII..."

Ninge... Astă seară este premiera piesei „Bădăranii" şi trebuie să ne grăbim. Ne-am propus doar să facem reportajul din „culise". După un veritabil pelerinaj, care a început cu aşteptarea autobuzului, iată-ne însfîrşit în faţa Teatrului de operă şi balet. Viscoleşte uşor şi enorma clădire pare cufundată într-o tăcere adecvată vremii, adică de gheaţă. Incepem să avem îndoieli. Dacă din cauza intemperiilor premiera cu „Bădăranii" s-a amînat?

Artistul poporului Gr. Vasiliu-Birlic, artistul emerit Al. Giugaru şi artistul poporului G. Calboreanu.

După ce facem de trei ori înconjurul clădirii, — datorită mormanelor de zăpadă —, nu mai găsim intrarea spre scenă. Şi, deodată, cu totul neaşteptat, ne aflăm chiar pe scenă, în faţa maestrului Sică Alexandrescu şi în urechi cu vocea atît de uşor de recunoscut a lui Birlic.

Sîntem în plin spectacol — spectatori nevăzuţi şi actori nedoriţi pe o scenă unde evoluiază cele mai mari nume ale comediei noastre. Dar de vreme ce sîntem, maestrul Sică nu are încotro. Ne face semn să aşteptăm şi continuă să dirijeze, prin gesturi, în spatele lui Marcel Anghelescu şi Nicky Atanasiu, desfăşurarea marelui succes de la Veneţia.

Cîteva minute de relaxare pentru regizor, în timpul cărora se aude dincolo de draperiile grele care despart scena, vocea limpede, plină, puţin ironică, puţin bătăioasă, a actriţei Tanţi Cocea. Şi pe urmă Eugenia Popovici, care plînge.

— 101 minute trebuia să dureze spectacolul, ne spune în şoaptă Sică Alexandrescu. Ţine acum cu circa 8 minute mai mult, din cauza aplauzelor la scenă deschisă, căci actorii noştri au jucat mai bine ca la Veneţia.

„101 minute", gîndim noi. Noroc de aplauze. Altfel, întîrziam şi se ducea pe copcă reportajul de „culise"

★

Cum arată culisele unui teatru la o premieră? Decoruri, actori pe jumătate machiaţi, peruci schimbate în grabă şi în plus... emoţii şi iar emoţii. Ţi întîlneşti în culise pe artistul poporului Gr. Vasiliu-Birlic, care aleargă ca un spiriduş, aruncînd glume şi în dreapta şi în stînga. Nicky Atanasiu ţine să remarce:

— Aşa e Birlic! E o plăcere să joci cu el comedii. Face atîtea „bancuri" în culise, că intri imediat în atmosferă şi după aia în scenă.

— Chiar acum cînd afară atmosfera e încărcată?

— Bineînţeles. Ne temeam să nu întîrzie la spectacol cu zăpada asta şi deodată, am văzut prin mormanele de zăpadă... Ce credeţi?

— !?!...

— Un... nas! E în regulă, mi-am spus. Asta înseamnă că soseşte Birlic.

— Nici nu era greu — intervine Birlic. M-am dat jos din casă direct în... scenă, deoarece stau aproape.

— Cum merge spectacolul?

— Şnur! La Veneţia am jucat, cum s-ar spune pe apă, aici jucăm pe... zăpadă. Sau, dacă mai vreţi încă un punct de asemănare: la Veneţia pluteau pe canale, gondole. Aici pe străzi — cu ninsoarea asta — automobile înzăpezite.

Artistul emerit Al. Giugaru — în ciuda timpului de afară, e leoarcă de sudoare.

— Uf! Se joacă într-un ritm accelerat, fără nici o pauză. Şi asta e bine. Ne creează o anumită continuitate. Totuşi în seara aceasta mai sînt şi unii oameni nemulţumiţi.

— Cine anume?

— Păi cine să fie, bufetierele. Rămîn cu marfa nevîndută.

Artistul poporului George Calboreanu ne întrerupe cu o cascadă sonoră de rîs.

— Te ţii de glume, nene. Uite, aş vrea să spun şi eu ceva. Sînt bucuros că am reluat cu mult brio succesul de la Veneţia.

— Ba pardon — intervine din nou Giugaru. Eu l-am reluat şi pe cel de la Bucureşti, deoarece în 1946 (nu ştiaţi?) mi-am făcut debutul la Teatrul Naţional, jucînd „Bădăranii".

De grupul nostru se apropie Cella Dima.

— Emoţii, desigur, întotdeauna avem emoţii — ne spune ea. Mai cu seamă că de la spectacolul din grădina Palazzo Grassi a trecut destulă vreme, iar pentru spectatorii bucureşteni e un spectacol nou. Şi atunci cînd sîntem în faţa unui public nou, avem întotdeauna emoţii de premieră.

Rolul? Îmi place mult, chiar foarte mult, mai ales că e primul rol de genul acesta pe care-l încerc şi se pare că nu l-am făcut chiar prost...

— Uf, ce bine că joc într-o comedie, intervine Tanţi Cocea. E de-a dreptul reconfortant, tonifiant — după ce ani de zile n-ai jucat decît dramă şi mai ales după un film ca „Bijuterii de familie". E atît de plăcut să joci personaje agreabile, vesele, inteligente. Şi să joci în regia lui Sică Alexandrescu, cu aşii comediei noastre şi să faci faţă, să nu te turteaşcă asemenea iluştri parteneri, e şi mai plăcut. Nu?

★

După spectacol, actorii au plecat grăbiţi fiecare cu treburile lor. Pe culoar, maestrul Calboreanu tocmai pomenea de „un vin negru vîrtos, puterea ursului". Cu toată umiditatea de afară, firească că şi premiera asta trebuia udată. Unde anume? Întrebaţi-l pe maestrul Calboreanu! Deşi e vorba de un reportaj de „culise" sîntem discreţi. Şi n-o să scoateţi nici un cuvînt de la noi!

Mariana PÎRVULESCU
D. TABACU

Viitoare premiere

Două piese despre greva de la Griviţa

„SIRENA" *DE SONIA FILIP*

Piesa Soniei Filip evocă evenimentele petrecute la Griviţa în februarie 1933. Una din figurile centrale ale piesei este aceea a tînărului comunist Vasile Roaită, ucis cu mîna încleştată pe sirena care chema pe muncitori la luptă şi vestea tuturor că „la Griviţa e grevă!" Povestitorul piesei care apare la începutul fiecărui tablou în faţa cortinei, este un bătrîn ceferist, ce evocă rînd pe rînd atît evenimentele din curtea atelierelor, cît şi viaţa de huzur a celora care au ordonat să se tragă în greviştii.

In finalul piesei, în timp ce mai răsună încă rafalele gloanţelor trase în greviştii, moş Dobre se adresează spectatorilor, amintindu-le că cei care trăiesc astăzi o viaţă nouă, într-o ţară liberă şi puternică, îşi datorează fericirea şi celor care cu 25 de ani în urmă, au căzut eroic, stropind cu sîngele lor caldarîmul atelierelor de la Griviţa.

Spectacolul care va avea loc în curînd pe scena Teatrului Tineretului, este pus în scenă de N. Massim, şi cuprinde în distribuţie pe Ştefan Ciubotăraşu, Geo Barton, Florin Vasiliu, Eugenia Zaharia, H. Nicolaide, Gh. Oprina, Ion Ciprian, Dem. Dragoman, N. Motoc, Liliana Ticău şi alţii. Decorurile şi costumele sînt semnate de Jules Perahim.

„ZILE DE FEBRUARIE"
DE LIVIU BRATOLOVEANU

In casa muncitorului Gheorghe Marin, de la atelierele Griviţa, mizeria începuse în acele zile de februarie ale lui 1933 să devină ameninţătoare. Mîncare era puţină, banii pentru taxa de şcoală a băiatului lipseau, ghetele fetiţei erau rupte, boala rodea plămînii soţiei lui, Ana, iar în plicul de salariu Gheorghe Marin aducea mereu mai puţini bani. Cu toate că tovarăşii săi de muncă, ca Prodan sau alţii, îl îndemnau să se alăture celor care luptau pentru ca muncitorii să poată trăi omeneşte, Gheorghe Marin continuă să creadă că de cel care munceşte cinstit şi mai ales „nu face politică" nu se va atinge nimeni. Cînd se convinge, însă că aceia de la care aştepta dreptate rămîn surzi la durerea lui, Gheorghe Marin înţelege unde îi este locul şi ce are de făcut. In cumplita dimineaţă de 16 februarie îl găsim alături de tovarăşii săi în primele rînduri ale greviştilor de la Griviţa.

Drumul greu spre înţelegere al lui Gheorghe Marin, lupta eroică a ceferiştilor de la Griviţa, sînt cele două coordonate de bază ale piesei lui Liviu Bratoloveanu, „Zile de februarie", pe care Teatrul C.F.R. Giuleşti o pune în scenă cu prilejul comemorării a 25 de ani de la grevele din februarie 1933. Regia o semnează George Dem. Loghin, decorurile şi costumele M. Tofan iar distribuţia cuprinde pe: Colea Răutu (Gheorghe Marin), Graziella Albini (Ana), Septimiu Sever (Prodan), N. Sireteanu (comisarul), Eugenia Eftimie (Fevronia) şi alţii.

Lucia BOGDAN

De vorbă cu...

Lucia Sturdza Bulandra

(Urmare din pagina 1-a)

Spuneţi-mi vă rog, ce rol pregătiţi pentru aniversare?

— Pregătesc într-adevăr un rol în momentul de faţă, dar nu pentru aniversare.

— ?!

— Aniversarea aş sărbători-o dacă întregul nostru colectiv n-ar mai avea nici o doleanţă. Cum însă aşa ceva nu e posibil niciodată... nici eu n-am vreme să mă sărbătoresc.

— Şi totuşi care este rolul?

— Mă pregătesc să joc „Profesiunea doamnei Warren", împreună cu Jules Cazaban, Clody Berthola, Aurelian...

— Dacă-mi amintesc bine din cartea dvs., aţi mai jucat rolul doamnei Warren cu ani în urmă, împreună cu Maximilian, Finţi, Marieta Sadova şi Manolescu.

— Da. Imi pare rău că după moartea lui Tony, cînd mă gîndeam că nu voi mai putea face ceva în teatru fără el, am băgat pe foc multe tăieturi din gazetele vremii. Rolul d-nei Warren a fost pentru mine un succes.

— In anul?

— Stagiunea 1929—30. Pe atunci a fost o surpriză pentru public, marele meu succes, deoarece nu atinsesem încă unele coarde de sensibilitate, anumite genuri de personaje fiindu-mi străine. Jucasem numai roluri de cucoane distinse, mame demne sau regine. Înţelegerea textului mi-a dat însă posibilitatea să creez o asemenea doamnă Warren, încît spectacolul nostru a întrunit 41 de reprezentaţii consecutive, cu sala plină şi cu elogii fără rezerve din partea presei.

— Pentru că v-aţi referit la înţelegerea textului, în cartea dvs. afirmaţi că d-na Warren este de fapt o victimă a societăţii şi care, căutînd să răzbată prin orice mijloace, ajunge la un moment dat să prefacă mijloacele în scop. Menţineţi şi astăzi aceiaşi opinie despre rol?

— Recitind şi repetînd piesa este adevărat că mi-am spus citeodată că ea ar putea părea depăşită. Astăzi, femeia modernă munceşte şi cîştigă, avînd un rol tot mai activ în viaţa socială. La noi, de pildă, femeile nu mai sînt obligate de nevoi materiale să îmbrăţişeze profesiuni ca cea a d-nei Warren. Nu este însă mai puţin adevărat că Bernard Shaw atacă aici un fenomen al epocii sale printr-o satiră inteligentă şi puternică. In acele împrejurări, d-na Warren s-a zbătut şi, cu puterea ei de muncă unită cu tenacitatea, a reuşit să asigure propriei sale fiice o viaţă fără griji. Aşa dar, personajul e un produs al muncii, al voinţei, al stăpînirii de sine. Cum înţeleg eu rolul? Proza lui Shaw este atît de grăitoare încît nu-ţi mai rămîne decît să i te adaptezi, să pătrunzi şi să exprimi cît mai corect epoca lui.

— Vă pasionează Shaw?

— După mine, Bernard Shaw e autorul cel mai de seamă după Shakespeare şi Ben Johnson, pentru că nu există latură socială pe care el să n-o atace cu o satiră atît de clară în operele sale.

— Intenţionaţi şi alte spectacole Shaw în teatrul pe care îl conduceţi?

— La sala Matei Millo vom juca „Sfînta Ioana".

— Şi credeţi că generaţia tînără are suficientă experienţă pentru a da strălucire unor astfel de capodopere?

— In teatrul nostru există destui tineri. Ei cresc însă pe lîngă mari actori care, ca să spun astfel, sînt stîlpii noştri. Cazaban, Ciubotăraşu, Clody Berthola, Ion Manta, Fory Etterlé şi alţii, au crescut multe talente cu care astăzi ne mîndrim.

— De pildă?

— Dabija, Ghiţulescu, Ileana Predescu, Albulescu, Rebenciuc, Anca Vereşti, Viorica Tastaman.

— Incă doi şi aţi fi enumerat tot colectivul Municipalului din 1947!

— Pe atunci eram exact 9. Intr-un deceniu am crescut însă de cîteva ori, apoi unii au plecat la alte teatre. In schimb, au venit tinerii... Dar m-ai întrerupt şi n-am avut cînd să adaug un nume tînăr, poate nu atît de cunoscut, dar, cred eu, de viitor. Vezi, citeodată nenorocirea unui începător este că publicul nu-i dăruie recunoştinţa pe care o merită subtilitatea şi inteligenţa lui. Aşa e şi cu Adrian Georgescu, care a jucat în Puck, apoi profesorul de dans în piesa lui Musset „Să nu zici vorbă mare" şi a pus „Horia" lui Davidoglu împreună cu Nasta. Eu îl socotesc un bun talent, cu toate că n-are popularitatea altora de vîrsta lui. N-ar fi exclus ca timpul să justifice speranţele ce le exprim acum.

— Aţi amintit de Shakespeare şi apoi talentele ce le aveţi în teatru. Nu v-aţi gîndit să montaţi „Hamlet" la Municipal?

— Avem de gînd să jucăm „Hamlet". Dar nu ne-am hotărît cine să fie... prinţul Danemarcei. Aşteptăm sugestii.

— De la cine?

— Chiar şi de la cititorii revistei dvs.

— O ultimă întrebare: dacă, să zicem, aţi sărbători cei 60 de ani de teatru, ce-aţi organiza de jubileu?

— Pentru că insişti, am să-ţi mărturisesc o dorinţă intimă: cea mai bună sărbătorire pentru mine ar fi o deplasare a colectivului nostru teatral peste hotare. Am vrea să aducem şi noi, ca atîţia alţi confraţi, o cît de mică contribuţie la răspîndirea artei româneşti, care în anii de după eliberare cunoaşte un triumf desăvîrşit.

...Cu urarea ca dorinţa să se împlinească chiar în prima jumătate a acestui an, m-am despărţit de un director, un mare om de teatru şi neobosit activist pe tărîm social, în preajma căruia am petrecut, luînd interviul, cîteva clipe de plăcută desfătare.

Eugen ATANASIU

ECOURI

● STUDIOUL *de filme artistice şi documentare din oraşul Frunze a produs recent primul său film de lung metraj în culori, intitulat* „Fericirea fiicei mele". *Filmul reflectă schimbările care au avut loc în viaţa poporului kirghiz în anii puterii sovietice.*

Lucrătorii studioului cinematografic din Frunze au terminat şi turnarea primului film în culori pentru ecran lat „Pe poteci de munte", consacrat curajoşilor vînători de fiare din munţii Tian San.

Printre noile realizări ale cinematografiei kirghize trebuie menţionate jurnalul cinematografic „Pe păşunile din munţi", precum şi filmul de lung metraj în culori „In munţii Tian San", despre viaţa crescătorilor de vite.

STRABATIND PARISUL, filmul regizorului Claude Autant-Lara, care a rulat mai de mult pe ecranele noastre şi *Un condamnat la moarte a evadat*, realizat de Robert Bresson — film care a fost prezentat la noi în cadrul Festivalului Filmului Francez — au fost distinse cu premiul Méliès de către Asociaţia Franceză a Criticilor de Cinema.

● OPERA **din Lipsca a prezentat Logodna la mănăstire, operă pe care celebrul compozitor sovietic Prokofiev a compus-o în timpul celui de al doilea război mondial. In distribuţie: Maria Croonen, Katrin Wollzi şi Ferdinand Burgmann.**

● TEATRUL GULLIVER, cunoscutul teatru de marionete din Varşovia, prezintă cu mult succes piesa *Aventura cea mare*, a scriitorului brazilian G. Rodariego.

● UN SUCCES *al cinematografiei maghiare este filmul* La miezul nopţii, *care povesteşte un episod dramatic din viaţa unui tînăr menaj. Regia aparţine lui Révész György, imaginea, cunoscutului operator Hegy Barnabás, iar în rolurile principale apar apreciata actriţă Ruttkai Eva (am văzut-o în numeroase filme:* Eu şi bunicul, Primăvară la Budapesta, *etc.) şi Gábor Miklós (cunoscut din* Undeva în Europa, Magazin de Stat, *etc.).*

● IN CEHOSLOVACIA a apărut o nouă revistă de teatru, intitulată „Divadelni Noviny". Revista publică numeroase cronici şi ştiri despre teatrul ceh şi străin, precum şi un bogat material ilustrativ.

● DOI ACTORI de mult cunoscuţi ai ecranului francez: Pierre Fresnay şi Yvonne Printemps sînt protagoniştii principali ai filmului *Fiica mea îşi dă bacalaureatul*, pe care-l va realiza Alex. Joffé.

● RECENT, **în U.R.S.S., s-a deschis o expoziţie a cărţilor sovietice publicate în străinătate. Expoziţia se bucură de un mare succes.**

● O COMEDIE plină de vervă şi optimism se anunţă a fi *Spre Marea Neagră* — film care se realizează acum la studioul „Mosfilm", în regia lui A. Tutişkin. Izolda Izvitkaia (emoţionanta Mariutka din *Al 41-leq*) şi A. Kuznetov (cunoscut din multe filme sovietice de succes) vor da viaţă pe ecran celor doi eroi îndrăgostiţi.

● UN NUMAR **recent al revistei „Les lettres francaises" publică o cronică elogioasă a romanului** Răscoala, de **Liviu Rebreanu, apărut în limba franceză în traducerea lui Valentin Lipatti. Autorul cronicii face o interesantă analogie între răscoala ţăranilor români din 1907 şi revolta fraţilor lor din Franţa, revoltă ce s-a petrecut tot în 1907, în provincia Languedoc.**

● *IN CADRUL Festivalurilor tradiţionale de la Salzburg se vor prezenta anul acesta mai multe opere celebre. Deschiderea se va face cu opera lui Verdi,* „Don Carlos" *(la pupitru Herbert von Karajan); apoi, într-o nouă montare* Cosi fam tutte, Arabella, Nunta lui Figaro, Fidelio *precum şi* Vanessa, *operă a compozitorului american Samuel Barber.*

● DOUĂ TALENTATE **actriţe ale ecranului vor evoca două mari artiste ale scenei. Sofia Loren va interpreta rolul titular în filmul italian consacrat marei Eleonora Duse, iar actriţa americană Jennifer Jones va reîncarna pe Sarah Bernhardt.**

● VIVIANNE ROMANCE va reapare pe ecrane în filmul „Secretele nopţii".

● IN CADRUL expoziţiei internaţionale care se va desfăşura anul acesta la Bruxelles, va avea loc şi un festival al filmului, în cadrul căruia vor fi prezentate cele mai bune producţii cinematografice ale tuturor timpurilor.

● IN 1958 studioul de filme artistice şi jurnale cinematografice din Taşkent va produce opt filme artistice. Totodată studioul va produce primul film pentru ecran lat *„Komode şi Modan"*, consacrat prieteniei dintre tineretul indiei şi tineretul uzbec. Scenariul a fost scris după cartea cu acelaşi nume a poetului tadjic Mirza Abdulakadîr Bedil. La turnarea filmului vor participa şi maeştri ai artei din India.

● ANUL ACESTA, în oraşul Wroclaw şi-a deschis porţile un nou teatru. Cunoscutul colectiv de pantomimă „Henryk Tomaszevski" a fost transformat în teatru profesional de pantomimă. Conducătorul artistic al teatrului este fondatorul său, renumitul dansator Henryk Tomaszevski. Colectivul teatrului este alcătuit din 24 de persoane.

UN PAPAGAL POLITICOS ŞI ALTELE...

Am publicat în numărul trecut cîteva „întîmplări cu haz" de pe platourile noastre de filmare. Iată acum şi cîteva din Franţa:

Regizorul Robert Darène, realizatorul şi interpretul multor filme de succes, a lucrat în toamna aceasta la filmul — pe ecran lat — Mimi Pinson. Frumoasa croitoreasă pe care, cu un secol în urmă, a cîntat-o Alfred de Musset, reînvie pe ecran datorită farmecului şi talentului tinerei actriţe Dany Robin (aţi avut prilejul să o vedeţi, alături de Nicole Berger şi Jean Marais, în filmul Strengăriţa). In film, Mimi Pinson cea modernă are un prieten foarte drag — o pasăre mititică, închisă într-o colivie, pe care a botezat-o Hercule. Acest fapt l-a amintit tinerei actriţe de o întîmplare pe care, amuzată, o povesteşte colegilor ei.

— Soţul meu (cunoscutul actor Georges Marchal,), mi-a adus din Mexic un delicios papagal, pe Lolito, care nu ştia decît spanioleşte. Intr-o frumoasă dimineaţă, în timp ce eram ocupată cu nişte musafiri, Lolito a zbughit-o pe fereastră şi s-a instalat comod într-un pom de vizavi. Soţul meu a plecat imediat în urmărirea lui, care a durat destul de mult, căci lui Lolito îi venise chef să zboare din pom în pom. In fine, Lolito se lăsă prins şi, spre surprinderea generală — căci se adunaseră mulţi spectatori la această neobişnuită reprezentaţie — Lolito spuse calm: „De ce v-aţi deranjat?" — era singura frază pe care o ştia în franţuzeşte.

★

Alta:

Tînărul Alexandre Astruc, — talentatul regizor care cu două filme (Le rideau cramoisi (1952) şi Les mauvaises rencontres (1955), a stîrnit interesul publicului, a lucrat lunile trecute la filmul Une vie — „O viaţă" — după romanul lui Guy de Maupassant, în culori şi pe ecran lat. Rolurile principale sînt deţinute de Maria Schell (neuitata Gervaise), Antoanela Lualdi — actriţa italiană pe care am văzut-o în mai multe filme pe ecranele noastre — printre altele în Cronica bieţilor amanţi, Iartămă şi în Roşu şi Negru şi Christian Marquand.

Intr-o zi se lucra la o scenă care înfăţişa pe Maria Schell (Jeanne Dandieu în film), după o goană nebunească de-a lungul cîmpurilor. Pentru a avea aerul cu adevărat istovit şi „răsuflarea tăiată", Maria Schell făcu de mai multe ori înconjurul decorului, cu o viteză record. In fine, se trece la filmare. Dar scena trebuie reluată odată, de două ori, de zece ori: regizorul nu e mulţumit. A unsprezecea oară, Astruc înţelege din cap: în fine totul a fost perfect! Maria Schell zîmbeşte fericită şi... leşină.

★

La restaurantul „Du Palais" se realizau exterioarele filmului En cas de malheur *(ecranizarea romanului lui Georges Simenon. Regia: Claude Autant Lara. In rolurile principale: Jean Gabin, Edwige Feuillère, Brigitte Bardot).*

Pe uşă intrau şi ieşeau într-una figuranţii într-un du-te vino continuu şi perfect realizat — spre satisfacţia regizorului. La un moment dat, zărind un individ a cărui ţinută nu prea corespundea cu cerinţele filmului, costumiera îl interpelă: „Unde naiba ai pescuit costumul ăsta? Vezi bine că nu ţi se potriveşte: ţi-e prea mic. Du-te te rog şi schimbă-te!". Din nenorocire, persoana în cauză nu era un simplu figurant, ci un onorabil avocat din barou, venit să bea ceva la restaurantul „Du Palais"...

CIANURĂ DE POTASIU PENTRU „TOSCA"

In oraşul Cleveland din Statele Unite a avut loc o nouă punere în scenă a operei lui Puccini „Tosca".

Spectatorii, mai mult sau mai puţin entuziasmaţi, au putut vedea între altele: într-un birou ultramodern, Tosca ascultă strigătele de durere ale iubitului ei, care sînt difuzate prin radio direct din celula în care se face ancheta. Ea îl împuşcă pe prefectul poliţiei Scarpia cu propriul lui revolver de serviciu, taie toate legăturile telefonice şi se omoară apoi cu cianură de potasiu. Aşa arată „Tosca" made in S.U.A.

O mare primadonă:

Maria Meneghini-Callas

Maria Meneghini-Callas e, fără îndoială, un fenomen. O voce de o întindere şi de un timbru fără pereche, o perfectă stăpînire a mijloacelor scenice şi un fizic foarte agreabil îl asigură succesul mondial.

Născută în 1924 la New-York, Maria Ana Sofia Cecilia Kalogheropulos este fiica unui farmacist grec emigrant în America. Mică, grasă, negricioasă, Maria suferă cumplit din cauza aspectului ei neatrăgător şi se consolează... mîncînd într-una.

Adevărata ei mîngîiere o constituie însă muzica. Are o voce frumoasă şi visează să şi-o cultive. Începutul războiului o surprinde pe Maria la Atena, unde a venit împreună cu mama şi sora sa. Se înscrie la conservator şi se consacră cu pasiune şi stăruinţă studiului muzicii.

Primul angajament îl primeşte la opera din Atena unde preia în 24 de ore rolul unei cîntăreţe care se îmbolnăvise. Memoria ei prodigioasă, care avea s-o ajute mult în carieră, începe să-şi arate roadele. Primul ei rol are succes deplin.

Odată cu sfîrşitul războiului, Maria Callas (acesta e numele pe care-l adoptase de cînd se urcase pe scenă) se întoarce la New-York cu tainica nădejde de a ajunge să cînte pe scena Operei Metropolitane. Dar tînăra grăsuţă şi neatrăgătoare nu prea e luată în seamă. Ea studiază, cîntă şi mănîncă mai departe, ca să aibă putere să cînte. Norocul îi surîde pentru prima dată în clipa cînd administratorul Arenelor de la Verona o angajează să cînte rolul titular al operei „Gioconda". Acum îşi arată efectul stăruinţa ei din anii de studii şi exerciţii. Vocea Mariei Callas umple fără efort întreaga arenă şi spectatorii sînt în delir. Printre ei se află muzicologul Giovanni Battista Meneghini. Fascinat de vocea aceasta fără egal, el îi oferă protecţia şi sprijinul său pentru a-şi desăvîrşi studiile. In scurtă vreme, ziarele vestesc căsătoria tinerei cîntăreţe şi a muzicologului cu timple argintii.

Aşa începe ascensiunea subită a Mariei Meneghini-Callas. Opera Scala din Milano începe să se intereseze de ea şi după lungi tratative o angajează, programînd-o la deschiderea stagiunii, privilegiu rezervat stelelor de mărimea întîia.

Odată cu succesul de pe scena Scalei, se petrece şi minunea: Maria începe subit să slăbească şi primadona cu proporţii de Walkirie capătă o siluetă de o zvelteţă rar întîlnită pe scenele de operă. Cele mai mari opere îşi dispută acum turneele ei.

De curînd, ascultătorii radiodifuziunii noastre au avut prilejul s-o asculte pe această mare cîntăreaţă.

SIKITA YASHI - CÎNTAREAŢĂ ŞI VICTIMĂ A HIROŞIMEI

Bombardamentul atomic american asupra Hiroşimei a înregistrat la 17 noiembrie 1957 cea de-a 36-a victimă a sa din anul trecut. Numele ei e Sikita Yashi, o tînără poetă japoneză, de numai 28 de ani, Moartea ei tragică şi prematură a impresionat cu atît mai mult opinia publică japoneză, cu cît Sikita Yashi a fost o reprezentantă de frunte, binecunoscută, a liricii japoneze legată de Hiroşima şi dobîndise, în ciuda tinereţii ei, un loc de cinste în literatura progresistă universală contemporană.

Sensibilitatea ei poetică s-a afirmat încă în copilărie. Născută la 1 octombrie 1929, Sikita Yashi a început să scrie versuri de la 11 ani. Datorită ajutorului primit din partea tatălui ei care, deşi negustor bine situat, era cunoscut prin activitatea sa pe tărîmul liricei japoneze, talentul tinerei poete s-a dezvoltat vertiginos, aducîndu-i largi aprecieri în lumea literelor din patria sa.

Cînd Hiroşima s-a prăbuşit sub nelegiuitul bombardament şi moartea atomică şi-a întins aripile ei negre asupra locurilor unde ea s-a născut şi a copilărit, Sikita Yashi n-a avut decît 16 ani. A scăpat atunci de moarte cu totul întîmplător: lipsea de acasă în momentul bombardamentului care i-a ucis părinţii şi fraţii. Nu se alesese decît cu cîteva răni, care s-au tămăduit după o vreme. Pe atunci Sikita nu bănuia însă că odată cu aceste răni moartea avea să se cuibărească în tînărul ei trup şi avea s-o răpească dintre cei vii tocmai peste 12 ani...

Au trecut cîţiva ani de la bombardament cînd Sihita Yashi a aflat că şi ea e „atomizată". Primul semn a fost sterilitatea. Apoi a făcut puternice hemoragii, care au pus-o în faţa îngrozitoarei realităţi: trupul ei era măcinat de o boală incurabilă, o boală a sîngelui, provocată de efectul radiaţiilor atomice, provenite din explozia bombei. Şi în timp ce vlaga Sikitei scădea pe zi ce trecea, datorită bolii neiertătoare, glasul poetei devenea tot mai limpede, tot mai puternic. Versurile ei viguroase, pline de căldură şi sensibilitate, izvorîte din talentul ei prodigios, şi simţămintele ei profund umane, dezvăluiau lumii marea crimă săvîrşită împotriva oraşului şi concetăţenilor ei şi chemau întreaga omenire să împiedice repetarea catastrofei căreia i-a fost martor ocular şi victimă.

„Cea mai veselă, cea mai dragută" — spuneau despre ea ziariştii participanţi la Festivalul internaţional al filmului de la Veneţia, în 1953 cînd a fost prezentat şi premiat filmul ei „Ordinul Anei". Acum, după o serie de noi succese pe ecran, Alla Larionova s-a produs într-un rol care, după propria ei mărturisire, a fost cel mai dificil din viaţa ei, dar şi cel mai frumos: talentata actriţă a dat naştere micuţei Alenka...

Ana Șelest și Belski într-o scenă din „Floarea de piatră".

Un mesager al minunatei arte sovietice:

BALETUL DIN LENINGRAD

Despre neîntrecuta artă coregrafică sovietică e greu de scris în cîteva cuvinte. Faima ei a străbătut țările și continentele, iar printre interpreții săi se numără o întreagă pleiadă de maeștri străluciți și fără egal. Stilul propriu al baletului sovietic își are rădăcina în dansurile, cîntecele și legendele populare — transmise din generație în generație — care reflectă în egală măsură dragoste și înțelegere pentru om, pentru bucuriile și tristețile sale.

Baletul rus are o tradiție multi seculară. Leagănul lui este Leningradul de astăzi, unde a luat ființă, în urmă cu 250 de ani, prima școală de coregrafie din Rusia.

Dar adevărata sa înflorire baletul rus avea s-o cunoască abia după un secol și jumătate, cînd s-au pus bazele Teatrului „Marinschi" din Petersburg. Aici a văzut lumina rampei, pentru prima oară în anul 1877, cunoscutul balet „Lacul lebedelor", și după mai bine de patru decenii celebra „lebădă" a marelui Ceaicovschi a devenit — aidoma „peșcărușului" de pe cortina Teatrului Academic de Artă „M. Gorki" din Moscova — emblema Teatrului Academic de Stat de Operă și Balet din Leningrad.

Rînd pe rînd au fost prezentate în premieră pe scena Teatrului „Marinschi" nemuritoarele balete „Spărgătorul de nuci" și „Frumoasa adormită" de Ceaicovschi, „Raimonda" de Glazunov și altele. Între pereții acestui lăcaș de artă a răsunat pentru prima dată vocea fără de pereche a celebrului bas F. Șaliapin și totodată au debutat gloriile coregrafiei din toate timpurile: O. Preobrajenscaia, A. Pavlova, T. Karsavina și V. Nijinski, ca și vestitele balerine sovietice Galina Ulanova și Natalia Dudinscaia.

Dansatori și actori desăvîrșiți

În anul 1920, ansamblul „Marinschi" a devenit Teatrul Academic de Stat de Operă și Balet din Leningrad. De la această dată începe o epocă nouă pentru baletul rus. Maeștrii de seamă ca Konstantin Sergheev, Marius Petipa, Iuri Grigorovici, Boris Fenster, Leonid Iakobson, Nina Anisimova și Vasili Vainonen montează în noi versiuni capodoperele coregrafiei ruse, în care s-au păstrat neștirbite cele mai bune tradiții clasice adaptate la realitățile sovietice.

Dacă în trecut baletul rus punea accentul în exclusivitate pe tehnică și pe formă, de acum încolo coregrafia sovietică avea să se preocupe în egală măsură și de conținutul interpretării. Eforturile interpreților nu s-au canalizat numai întru dobîndirea unei omogenități a mișcărilor, ei s-au străduit să pătrundă caracterele personajelor, să-și trăiască rolurile, cu alte cuvinte să devină deopotrivă dansatori și actori desăvîrșiți.

Mergînd cu pași hotărîți pe drumul realismului socialist, Teatrul Academic de Stat de Operă și Balet din Leningrad înregistrează răsunătoare succese cu baletele „Flăcările Parisului", „Till Eulenspiegel", „Inima munților", „Taras Bulba" și multe altele. În aceste opere coregrafice se îmbină elementul folcloric cu tradiția clasică și își face apariția pentru prima oară conștiința revoluționară a poporului.

Cu începere din anul 1935 Teatrul Academic de Stat de Operă și Balet din Leningrad primește numele vajnicului luptător comunist S. M. Kirov și tot atunci este decorat cu Ordinul Lenin.

În fața publicului bucureștean

Cu începere de la 8 februarie Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. îi va găzdui pe neîntrecuții reprezentanți ai coregrafiei sovietice. Printre oaspeții care ne vizitează țara cu acest prilej se numără N. Dudinscaia și K. M. Sergheev, artiști ai poporului din U.R.S.S., care vor apare în rolurile principale din baletul fantastic „Giselle" de Adolph Adam; A. A. Makarov și A. I. Selest, artiști ai poporului din R.S.F.S.R., care vor interpreta pe meșterul Danilo și pe frumoasa Caterina din baletul „Floarea de piatră" de Serghei Prokofiev; I. B. Zubcovscaia și A. E. Osipenco, artiste emerite din R.S.F.S.R., care vor juca alternativ în rolul Odettei din baletul „Lacul lebedelor" de P. Ceaicovschi, etc.

Ansamblul cu care se deplasează la București Teatrul Academic de Stat de Operă și Balet „S. M. Kirov" din Leningrad însumează 125 de interpreți, regizori, orchestranți și tehnicieni.

Totodată vizita oaspeților sovietici va constitui și prilejul unui fericit schimb de experiență pentru Teatrul de Operă și Balet din R.P.R., care va monta sub directa lor îndrumare cunoscutele balete „Giselle" și „Romeo și Julietta".

Dansurile minunate ale neîntrecuților maeștri ai baletului din Leningrad vor constitui pentru poporul nostru un nou și cald mesaj de prietenie din partea oamenilor sovietici.

Mira CERBU

Ați luat cunoștință?

De noile prețuri reduse la:

Ciorapul nylon 30 den

Acestea sînt:

Calit. I. de la lei 40—30
„ II. „ „ 35—26
„ III. „ „ 28—21

125 DE ANI IN SLUJBA ARTEI

Așa cum s-au întîmplat lucrurile, apariția, în urmă cu 125 ani, a unei școli de muzică la Arad, pare mai de grabă un rezultat al hazardului sau al unui capriciu. În primăvara anului 1833, iubitorii de muzică din Arad, constituiți într-o asociație, s-au gîndit că n-ar fi rău dacă ar înființa în oraș o instituție care să insufle odraslelor lor dragostea pentru nobila artă. Dar o asemenea școală necesita fonduri și ar fi fost absurd să se gîndească cineva că imperiul austro-ungar ar fi sacrificat un singur bănuț pentru atare scop. Drept care, în lipsă de altă posibilitate, membrii asociației s-au gîndit... să joace la loterie și cu banii eventual cîștigați să înființeze școala. Sorții s-au dovedit însă neiubitori de muzică. Drept care ghinioniștii muzicieni, tot mai încăpățînați în obiectivul ce-l urmăreau, au recurs la o metodă mai puțin comodă, dar mai sigură: lista de subscripție. Cu modesta sumă strînsă, în mai 1833 a fost înființată școala de muzică din Arad.

Titlul de „școală de muzică" e cam pretențios pentru o cămăruță în care trei profesori predau cîtorva elevi canto și pianul. Și totuși, în aceste condiții foarte modeste, înfruntînd greutățile de tot felul, școala a învins unul după altul decenille.

★

S-au scurs un secol și un sfert din ziua în care inițiativa lăudabilă a iubitorilor de muzică din orașul de pe Mureș a prins viață. Pentru a vedea ce a devenit în zilele noastre modestul dar centenarul institut de învățămînt artistic din Arad, am urcat zilele trecute treptele unei clădiri din centrul orașului, călăuziți de o firmă vizibilă de afară: ȘCOALA POPULARĂ DE ARTĂ ARAD.

Am stat mai întîi de vorbă cu tînăra directoare a școlii, tovarășa Elvira, cum îi spune toată lumea. Mi-a vorbit în cuvinte calde despre școală, despre profesori, despre elevi. De la ea am aflat că în ultimii ani școala a căpătat o dezvoltare — am îndrăzni să spunem — uriașă. Gîndiți-vă și dumneavoastră: 52 profesori, 7000 elevi, sînt cifre cu care nu se poate mîndri oricare școală de artă. Sfatul popular a mutat școala într-o clădire nouă, cu zeci de săli, a dotat-o cu mobilier, instrumente muzicale, material didactic variat, o bibliotecă cu 3000 de volume. Cele patru secții ale școlii — muzică, coregrafie, arte plastice, artă decorativă — sînt împărțite fiecare pe diferite specialități. Nu există domeniu în care iubitorii de artă din Arad să nu poată găsi îndrumare.

Și, într-adevăr, pe unde am perindat prin oraș, prin fabrici și prin instituții, la Teatrul de Stat sau la Filarmonică, n-a fost chip să nu întîlnesc foști sau actuali elevi ai școlii. La uzinele „Gh. Dimitrov", bunăoară, mi s-a vorbit mult despre regizorul ansamblului artistic al întreprinderii, care a montat cu mult succes „Năpasta" lui Caragiale și alte piese valoroase. Cum mi s-a prezentat, electrosudorul Nicolae Niculescu n-a uitat să-mi spună imediat că a urmat timp de doi ani cursurile școlii de artă. La Filarmonica de Stat, 14 elevi ai școlii cîntă în cor, iar alții în orchestră. Aceeași situație este și la alte instituții de cultură și artă. Școala și-a trimis de alt-fel emisari în mai toate orașele țării. Trei dintre grațioasele dansatoare ale ansamblului secuiesc de dansuri din Tg. Mureș — Martha Hertum, Maria Palasty și Ecaterina Keshesy — pe care le-am admirat de curînd și în Capitală, au pornit tot de aici, din Arad. Tiberiu Popovici, actual regizor al Operei din Iași, a fost rînd pe rînd elev și profesor al școlii. Absolvente ale școlii populare de artă își perfecționează cunoștințele la Institutul de arte plastice N. Grigorescu din Capitală, la Institutul „Gh. Dima" și în alte școli superioare de artă. Muncitoarea Ioana Tolan a absolvit cursurile și este acum o sculptoriță reputată în Arad. Sute și sute de talente, părăsind porțile școlii, au însuflețit viața culturală și artistică din întreprinderile și instituțiile arădene. Este, fără îndoială, un motiv de mare mîndrie pentru sfatul popular orășenesc, pentru corpul didactic al școlii.

E ora 8 seara. Mai toți elevii au plecat acasă, goniți de gerul virtos de afară. Atrași de acordurile unui pian, ne vîrîm capul într-o sală de clasă. Găsim doi inițiați: profesoara Margareta Haimovici și o fetiță de vreo 12 ani, Johana Appel. Cu multă dexteritate, fără să se emționeze de prezența unor oaspeți nepoftiți, eleva execută cu siguranță „Bagatela" lui Beethoven.

Tinerele baletiste exersează. Mîine vom întîlni poate unele din ele pe scenele teatrelor de operă sau ale ansamblurilor artistice reputate.

Primul drum pe care l-au făcut cînd s-au văzut ajunși la Arad, a fost prin magazine, după cumpărături. Al doilea, la școala populară de artă din Arad, să se înscrie la cursuri. Tinerii ucenici Ilie Pavel și Ioan Andrica de la școala auto-mecanică silvică, vor doar să-și cultive și ei aptitudinile artistice.

Tatăl său, venit să o ia acasă, o ascultă cu o admirație și o emoție... părintească. Cine știe? Poate micuța va fi odată o pianistă cunoscută... În orice caz, încă un om va fi cîștigat pentru artă.

În apropierea clasei unde exersează pianista noastră, vedem lumină într-o altă încăpere. Aci ne întîmpină profesorul Adrian Cîrțiu. Ne povestește cu dragoste despre amintirile lui: a cîntat la Opera din Cluj cu Rogalschi, cu Jean Bobescu. De opt ani s-a consacrat pregătirii tinerelor talente.

Îl întreb care îi este elevul preferat. L-am pus la încurcătură.

— Am 14 elevi de vîrste diferite, de la copii, la maturi. Mulți au voci remarcabile. Fiecare cu genul lui. În orice caz condițiile pe care le avem acum asigură tuturor valorificarea maximă a aptitudinilor lor.

Da, de acest lucru m-am convins personal. De la odăița-școală de acum 125 ani, la impunătoarea instituție de cultură de astăzi, este un drum lung: drumul de la bune intenții nesusținute de nimeni, la o largă acțiune de culturalizare inspirată și organizată de regimul democrat-popular.

Paul MARIAN

REUMATISMUL!

(boli articulare cronice, artrite și poliartirite, post infecțioase, artroze, spondiloze, mialgii, nevralgii, nevrite etc.) se tratează cu rezultate bune în stațiunile:

GOVORA, EFORIA — TECHIRGHIOL, BAZNA, OCNA SIBIULUI, SOVATA, CALIMANEȘTI, VICTORIA (FELIX), HERCULANE, deservite de cadre medicale de specialitate și dotate cu aparatură și utilaje moderne.

Se acordă bolnavilor care merg pe cont propriu tratamente, cazare (camere confortabile de 1, 2, și 3 paturi) și masă cu tarife reduse pînă la 1 iunie.

Pentru sezonul de vară locurile contra cost trebuie reținute din timp.

Informațiuni suplimentare se obțin prin Direcțiile Stațiunilor și la Ministerul Sănătății și Prevederilor Sociale telefon nr. 103.30 —2.31.78 int. 78.

Vitrina cu cărți

CONSTANTIN PRISNEA: „După alungarea faraonilor"

Volumul aparținînd lui Constantin Prisnea și recent apărut la ESPLA, cuprinde între micile lui scoarțe o culegere de articole — povestiri, privind mai ales realizările prezentului în patria noastră. Autorul, călătorind mult, cu treburi sau numai dintr-o nemărginită dragoste față de frumusețile naturii, a avut ocazia să constate și prejudecățile sau superstițiile încă înrădăcinate, dar și nivelul de viață crescînd al țăranilor îndeosebi.

După alungarea monarhiei sau, așa cum inspirat spune autorul, „după alungarea faraonilor", poporul întreg respiră, sărbătorește coruri populare vechi de 100 de ani sau își înalță case noi, lîngă care cinematograful nu mai e considerat un miracol.

Cărți prețioase sînt puse la îndemîna maselor de cititori, „milioane de cai putere" trag țara mereu înainte, iarmaroacele alungînd distracția ieftină își păstrează poezia, devenind totodată un mijloc de educație artistică.

Mesajul optimist care se degajă din acest volum prinde astfel viață din oglindirea fidelă a realităților noii vieți a țării noastre.

Ioana TUDOR

Două cărți de reportaje

Pasionaților pentru frumusețile patriei, Editura Tineretului le-a pus la dispoziție încă două cărți de reportaje din „Colecția patria noastră". Cei doi autori, F. Brunea — Fox și Andrei Pandrea, în cărțile „Hîrca piratului" și „Hoinar prin Bucegi" descriu drumeția lor prin locuri încîntătoare. Cu primul facem un drum prin cîteva așezări de-a lungul Dunării și anume prin Sulina, Isaccea și Celei, sat din apropierea orășelului Corabia. Cu cel de al doilea străbatem întortocheatele cărări ale bătrînilor Bucegi, poposim la stîne și pe la schituri.

Felul de prezentare folosit de către autorii cărților este deosebit. F. Brunea-Fox, un vechi și încercat reporter, leagă de locurile vizitate acțiuni interesante. Ca unul ce întreprinde vizita în anii aceștia, cînd s-au produs atîtea schimbări structurale, el caută să arate actuala față a localităților vizitate, a oamenilor întîlniți, scoțîndule în evidență și mai bine prin utilizarea contrastantului *ieri*. Cum însă schimbările sînt repezi și de la călătoria lui Brunea-Fox a trecut o bună bucată de timp — deși nu prea mare — lucrarea ne înfățișează unele aspecte puțin cam depășite. Cartea rămîne totuși interesantă și reconfortantă.

Andrei Pandrea, un excelent cunoscător al munților Bucegi a utilizat calea descripției luxuriante, a prezentării amănunțite a bogatei flore și faune a munților, precum și a muncii depuse de ciobanii stînelor de pe Bucegi. Deși descrierea este făcută într-o limbă aleasă, ea este mai stufoasă și deci mai greu de urmărit.

C. ȘERBAN

Biografii ale marilor muzicieni

Cele două lucrări ale lui Dan Spătaru despre „Schubert" și Th. Bălan despre „Liszt" publicate sub îngrijirea una a E.S.P.L.A., cealaltă a Editurii Tineretului, sînt amîndouă inițiate într-un unic și demn de semnalat scop: acela de a pune la îndemîna iubitorilor de muzică un material interesant și instructiv, privitor la viața și creația celor doi mari compozitori.

Dragostea pentru oameni și natură, ca și o sensibilitate deosebită și-au pus pecetea pe întreaga creație a geniului lui Schubert.

Franz Schubert a dăruit eternității cele mai variate opere muzicale și rămîne părintele liedului german modern, compozitorul „Păstrăvului", al „Craiului ielelor".

Compozitor, pianist genial, pedagog și dirijor strălucit, scriitor, critic muzical și militant pe tărîm social, Liszt este una din cele mai marcante autorități muzicale din secolul XIX. Cutreieră Europa din copilărie, fiind ovaționat pentru uimitoarea virtuozitate pianistică, este conducătorul vieții muzicale la Weimar și Roma, pînă la vîrsta înaintată de 75 de ani.

O curiozitate mereu nesatisfăcută pentru cele mai variate cunoștințe de literatură și artă, precum și interesul pentru mișcările sociale și revoluționare ale începutului veacului al XIX, scot la iveală spiritul său avîntat, progresist. Liszt caută să educe gustul publicului, depune toată măestria artistică în formarea tinerilor pianiști și este promotorul Școlilor naționale în muzică. Compozitorul cunoscutelor „Preludii", și al nu mai puțin celebrelor „Rapsodii ungare" a lăsat o valoroasă moștenire muzicală.

Cele două monografii satisfac curiozitatea trezită întotdeauna de genialitate, chiar dacă partea a doua a lucrărilor, prin analiza muzicală exemplificată, este accesibilă numai oamenilor de specialitate.

Rodica NICOLESCU

Știința și VIAȚA

Un pește care trăiește pe uscat

Protopterul este un pește asemănător unui țipar, lung de 70—90 cm. care trăiește în ape puțin adînci și mlăștinoase din Africa Occidentală. (Gabon, Senegal, etc.)

Acest pește se comportă normal atunci cînd apele sînt mari, dar în perioada timpului secetos el își sapă în solul mlăștinos un fel de scobitură, se încolăcește acolo și așteaptă 2—3 luni pînă cînd vin din nou ploile.

Băștinașii care cunosc obiceiurile acestui pește ciudat îl vînează printr-o metodă specială. Ei folosesc niște tobe care produc un zgomot asemănător picăturilor de ploaie. Protopterii convinși că a început sezonul ploilor ies din adăposturile lor din sol, astfel că pescarii îi prind cu ușurință.

Zborul la mare înălțime și.. dinții

Într-un avion care zbura la o înălțime mare s-a petrecut un fapt neașteptat și surprinzător: unuia dintre piloți i-a făcut explozie un dinte. Făcîndu-se cercetări s-a constatat că, cu cîteva zile înaintea zborului, pilotul își plombase acest dinte. Cu această ocazie, un mic volum de aer la presiune normală fusese închis de cimentul plombei.

În timpul zborului din cauza presiunii atmosferice scăzute la înălțime mare, volumul de aer închis sub plombă s-a dilatat și a făcut-o să explodeze.

CARBUNELE VERDE

Înainte de a fi cunoscut energetica nucleară, omenirea a trăit zeci de ani cu gîndul că odată și odată resursele de combustibil se vor epuiza și că va veni foametea energetică. Este deci firesc că o preocupare de seamă a oamenilor de știință era îndreptată în direcția căutării de noi surse de energie. După cum este firesc că în aceste căutări atenția specialiștilor a fost atrasă de unul din fenomenele mărețe ale naturii, mareele.

Deocamdată, încă nimeni n-a reușit să stăvilească această forță care agită masele de ape, distrugînd țărmuri, făcînd ca rîuri să curgă spre izvoare. Ar fi nedrept dacă s-ar da uitării unele aplicații mărunte ale mareelor (în evul mediu), niște mori puse în mișcare de flux (reflux), însă erau aplicații mărunte, fără însemnătate practică.

Energeticienii nu au renunțat la ideea folosirii energiei mareelor. Și iată că acum omenirea este martoră a construcției primei centrale electrice care folosește energia mareelor.

La gura fluviului Rance (Franța) se construiește o centrală hidroelectrică puțin obișnuită — prima centrală care va folosi energia fluxului și a refluxului. Barajul ei va fi înalt de 28 m. și lung de 650 m. Echipată cu 38 de turbine-pompă, centrala va putea produce anual 800 milioane kWh.

Turbinele pompă pot funcționa în ambele sensuri atît ca turbine cît și ca pompe.

Prin porțile barajului, 10 la număr, apa poate trece din bazin în mare și invers. Iată în linii mari cum va funcționa centrala: în momentul cînd începe fluxul nivelul apei din bazin și din mare este egal, de aceea se pompează apa din bazin creîndu-se diferența de nivel necesară funcționării turbinelor. Pătrunzînd prin tunelele practicate în baraj, apa va pune în mișcare turbinele (ce le stăteau în cale) și care vor produce energie. Fluxul s-a terminat, turbinele s-au oprit. Dar pentru scurtă vreme, căci de îndată ce nivelul apei de ambele părți ale barajului este egal iar generatoarele alimentează cu curent (de la rețea) ele încep să funcționeze ca motoare iar turbinele ca pompe. Scurt timp se pompează apoi apa din mare în bazin iar după atingerea diferenței de nivel necesară (5 m.) apa din bazin asemenea unui puhoi curge spre mare iar în drumul ei învîrtește turbinele producînd din nou energie. Precum se vede această centrală hidroelectrică luată izolat nu ar avea drept de existență căci producția ei de energie este foarte neregulată, uneori lucrează din plin, alteori încet, uneori se oprește și folosește curentul din rețeaua electrică generală. Însă producția ei globală anuală este de 800 milioane kWh. În afară de aceasta, hidrocentralele de acest fel vor avea o superioritate de preț față de centralele hidroelectrice obișnuite. În timp ce cantitatea apei fluviilor este variabilă (în funcție de precipitații, anotimp) fluxul și refluxul, deci sursa de energie a acestor hidrocentrale nu sînt supuse întîmplării ci unor legi fixe.

De menționat că această centrală care urmează să fie gata peste 6—8 ani va servi drept bază de experimentare în vederea construirii unui gigant tot în Franța și tot de același tip: o hidrocentrală care va folosi energia mareelor și care va avea capacitatea de 10—15 milioane kw. Această construcție — în cazul cînd se va realiza este prevăzută să fie terminată în 1980.

Iluminatul cu ajutorul lămpilor atomice

De curînd au fost fabricate lămpi care conțin niște cristale de fosfor special preparate. Luminiscența acestor cristale este provocată de un izotop al unui gaz rar, este vorba de izotopul „Krypton 85". Aceste lămpi nu au nevoie de curent electric.

Lumina acestor lămpi este vizibilă de la o distanță de 500 m. Aceste lămpi vor fi folosite ca lămpi de semnalizare.

Substanțe plastice-medicamente!

Ați admirat probabil, adeseori, diferitele produse obținute din vinilin. Știați însă că din rudele acestei materii plastice nu se fabrică numai genți, impermeabile, plase, coșuri, farfurioare și alte obiecte asemănătoare?

De curînd, cercetătorii au arătat că, dintr-o grupă înrudită de substanțe „Vinil-lactamele", se pot obține preparate înlocuitoare ale sîngelui (Hemovinil), utilizabile la cei care au suferit mari hemoragii. Alte substanțe înrudite cu vinilinul avînd o greutate moleculară mare (Sinprol), au însușirea de a lungi durata de acțiune a diferitelor medicamente asupra organismului (de pildă a penicilinei, insulinei, novocainei, etc.) Tot din aceste materii plastice s-au obținut substanțe care dezintoxică organismul, luptînd contra toxinelor streptococilor sau bacililor tifici. Împreună cu iodul, se obține un produs cu mare putere antiseptică, ce nu irită pielea sau mucoasele.

CONSERVAREA CĂRȚILOR ȘI MANUSCRISELOR RARE

La secția de restaurare a cărților și manuscriselor de la biblioteca Clementinum din Praga, unul dintre bibliotecari, L. Šedlețki, sprijinit îndeaproape de conducătorul secției, Iosef Vyskocil a descoperit o metodă de conservare și restaurare a cărților și manuscriselor rare prin tratarea hîrtiei cu o soluție de poliamid. Impregnînd hîrtia cărților și manuscriselor cu această soluție se înlătură complet acțiunea dăunătoare a diferitelor bacterii precum și eroziunea provocată uneori de cerneluri. Fila de hîrtie tratată cu această soluție capătă o rezistență excepțională: pătură în trei, o filă de carte poate rezista la ridicarea unei greutăți de 50 de kg. Deosebit de importantă este aplicarea noii metode de tratare a textelor carbonizate. Înmuiate în soluție de poliamid, foile de hîrtie carbonizate capătă rezistența oricărei alte hîrtii tratate cu soluție. În acest fel pot fi recuperate pentru cercetări științifice o seamă întreagă de manuscrise și cărți rare, carbonizate.

ACEST VAS NU ARE CÎRMA!

Pe Volga sînt folosite, începînd încă de la sfîrșitul anului 1957, vase fără cîrmă. Cu toate acestea, ele se manevrează mai ușor, au o viteză mai ridicată și o stabilitate mai mare. Puterea lor e uriașă: sînt în stare să tragă după ele caravane de șlepuri de 9.000 tone.

În locul cîrmei, aceste vase au un dispozitiv de direcție prevăzut cu stabilizatoare, care e pus în funcție de jetul de apă asvîrlit de elice.

În clișeu: vasul propulsor „Zelenodolsk".

Tratament la dentist... fără durere

Medicul stomatolog japonez Dr Kensaka Suzuki de la Clinica dentară a Universității din Tokio a pus la punct o freză dentară prevăzută cu un dispozitiv pentru calmarea durerilor.

În timpul sfredelirii se introduce în corpul pacientului, prin burghiu, un curent electric foarte slab. Se face uz aci de efectul de mul, cunoscut al calmării durerilor prin curenți slabi. Pacientul nu simte trecerea curentului și ține în mînă electrodul negativ, prin care se scurge curentul.

NOI ANTIBIOTICE

În ultima vreme s-a constatat că stupurile de albine sînt deosebit de bogate în diferite antibiotice. De pildă polenul adunat de albine conține un antibiotic care acționează asupra florei intestinale. Experiențele clinice efectuate au demonstrat că acest antibiotic e eficace în tratamentul diareelor cronice și al unor colibaciloze.

Și mierea conține un antibiotic, ihibina, descoperită de cercetători germani și e eficace în special împotriva stafilococilor.

Ceara conține și ea antibiotice. Un cercetător francez a arătat că și suprafața corpului albinelor este acoperită de o adevărată pojghiță antibiotică. Antibioticul care se extrage din aceasta este încă în curs de studiu, dar pare că are unele caracteristici foarte interesante.

BIATA TANŢI

Tanţi a fost la coafor, şi-a făcut unghiile şi acum s-a întors din nou acasă. Vai, grozav se plictiseşte. Are o viaţă searbădă, lipsită de evenimente interesante. Se plimbă dintr-o încăpere într-alta, e distrată şi nu-şi găseşte locul.

Copilul, pentru că o enervează, l-a trimis la părinţii ei, la ţară. „O să aibă mai mult aer acolo". Soţul ei e detaşat la un şantier din provincie şi vine acasă doar la sfîrşitul săptămînii. Ar fi vrut s-o ia cu el, să-i fie mai uşor să se acomodeze acolo şi să scutească oboseala şi cheltuiala cu trenul în fiecare săptămînă. Dar a fost categorică: „Ce să caut în pustietatea aia? Un oraş cu doar trei cinematografe? Ce distracţie să am eu acolo? Nu merg. Du-te singur!"

S-a dus singur. Iar Tanţi a rămas şi se plictiseşte. Unde să se ducă? De filme s-a săturat — şi apoi nici nu-i plăcut să te duci singură. Să se ducă la Mioara? Dar Mioara are copil mic şi nu vede altceva în viaţă decît mîinile şi picioruşele copilului. La Ada? Precis că are de corectat caietele elevilor sau de pregătit tematica pentru cine ştie ce lecţie. Ar mai fi Nuţi. Dar şi ea! Ce a apucat-o tocmai acum, femeie în toată firea, să-şi completeze studiile? Are examene, are de învăţat, parcă ar fi o puştancă de 19 ani. Şi unde mai pui că e şi prefăcută. Auzi! O „pasionează" chimia. A descoperit în formule, în valenţe şi în laborator nu ştiu ce „lume nouă şi interesantă". Cine o crede?

Cu Eliza ce bine se împăca în vremea studenţiei. Ah, frumoşii ani ai studenţiei. Toate ideile cele mai năstruşnice Elizei îi veneau. Epigramele cele mai pline de haz ei i se datorau. Desenele ei circulau pe sub pupitre şi tulburau orele profesorilor, care predau materia în forme plictisitoare. Era sufletul cercului de teatru, cu toate că nu avea cine ştie ce talent. Cine striga mai tare? Cine cînta mai mult? Ale cui pozne erau cele mai mari? O botează-seră studenţii „Antiplictis" şi-l mai spuneau şi „Codiţa", pentru că un profesor, iritat de rumoarea pe care o provocase un desen de-al ei furişat din mînă-n mînă, le-a spus exasperat: „Ce-i asta? Parcă şi-a vîrît dracul coada între voi".

Eliza, „coada dracului", e în provincie. I-a spus Tina, care e inspectoare în minister, că în afară de şcoală, Eliza lucrează şi la o casă de cultură unde e foarte apreciată. Biata Eliza! Cine ştie ce s-o fi plictisind undeva, într-un fund de provincie — o compătimeşte Tanţi.

Aproape că s-a terminat lista şi n-a găsit încă prietenă la care să se ducă şi care s-o înţeleagă. Cel puţin la Dina dacă se duce se mai alege şi cu o morală. E posibil — îi spune Dina — ca tu, fată cu carte, cu o diplomă în buzunar, să stai să te plîngi de plictiseală? Doar sînt attea de făcut în viaţă.

Ce pricepe Dina? Tocmai ea, care nici şcoală prea multă nu are. Cînd o cauţi e ocupată. Nu-i ajung cei doi copii ai ei, acum are o armată întreagă. E directoarea unui cămin de copii. Dacă-i vorbeşti despre rochia cea nouă roz, pe care tocmai ai dat-o la făcut, te trezeşti că te întrerupe la mijlocul cuvîntului în chip destul de nepoliticos! Ce-ar fi să le pun feţe de masă roz? Culorile vii stimulează pofta de mîncare, iar albul e cam monoton pentru copii. Înţelege-te cu ea dacă poţi!

Felicia nu-i de găsit. Cutreeră spitalele să facă servicii bolnavilor. Nelli învaţă să confecţioneze păpuşi pentru teatrul de marionete. Iar Magda — e scandalos — Magda, care ştie întotdeauna să fie atît de cochet îmbrăcată, urmează un curs de croitorie. O fi vreo manie să vrea să-şi facă singură rochiile. Dacă o să stea să coasă, cînd o să se mai distreze?

Tanţi a închis înciudată carnetul de adrese. Îşi controlează cu atenţie unghiile proaspăt lăcuite, îşi priveşte coafura aranjată artistic şi se gîndeşte ce pustie îi e viaţa, ce lipsită de lucruri interesante. Zilele seamănă atît de mult unele cu altele... Ce-or fi făcînd alte femei că nu se plictisesc? Or fi avînd o altă fire, mai de rînd. Dar Tanţi, cu firea ei aleasă, grozav se plictiseşte...

Ancuţa MAICAN

PAGINA FEMEII

VĂZUTE ŞI AUZITE

O pereche sentimentală la teatru

E întuneric în sală: sînt cîteva secunde doar, de cînd s-a ridicat cortina, dar am şi făcut cunoştinţă cu „eroul" principal care — dinadins, ca să ne deruteze — una spune şi alta gîndeşte. E interesant ceea ce declară el de la bun început, în puţine cuvinte, ce par aruncate la întîmplare, dar care ascund un sens mai puţin imediat decît ne-am fi putut lăsa înşelaţi la prima ascultare. Atenţia noastră este cîştigată, urmărim acum răspunsul — rostit cu jumătate de voce (climatul momentului o cere) de către un alt personaj al piesei, dar iată, tocmai acum doi spectatori întîrziaţi — o femeie rotundă şi un bărbat nu mai puţin rotund — vrînd să-şi ocupe locurile plasate cam pe la mijlocul rîndului, ne obligă să ne ridicăm în picioare (sîntem vreo zece în această situaţie), ceea ce aduce indignarea celor aşezaţi pe fotoliile din spatele nostru. (La rîndul lor — se înţelege — cei din spatele spatelui nostru protestează împotriva celor care continuă să admonesteze persoanele bipede înălţate în faţa lor).

Perechea sferică se strecoară anevoie prin coridorul îngust dintre cele două rînduri; la propriul lor volum se adaugă paltoanele pe care şi le-au păstrat şi un pachet, pe care domnul îl ţine sub un braţ. (Rumoarea acestui moment, ce pare nesfîrşit de lung — nu mă îndoiesc — a pătruns şi pe scenă, dar actorii se dovedesc încă o dată fiinţe pline de stăpînire: nu-şi trădează în nici un fel enervarea). În sfîrşit, perechea sferică îşi ocupă locurile; domnul o invită pe doamna să-şi scoată paltonul; ea se supune şi îi dă lui acelaşi sfat. Grija atentă şi tandră a unuia pentru celălalt, le apropie nu numai sufletele, dar şi umerii, ceea ce nemulţumeşte o persoană scundă — aşezată exact în spatele lor. Un mic schimb de cuvinte în care intervin cu cîte un „ttt" spectatorii din vecinătatea imediată. Perechea nu pare tulburată; umerii rămîn contopiţi şi profilurile lor lipite — cum spune un vechi cîntec — ca marca de scrisoare. Persoana scundă se foieşte pe locul ei — iar scaunul scîrţîie şi el, aprobînd-o parcă — ceea ce nemulţumeşte pe vecini — mai ales pe un bătrînel, care se îneacă într-o tuse groasă (stimulent şi pentru alţi gripaţi mai reticenţi pînă atunci) tocmai acum, cînd pe scenă conflictul dramatic a început să se configureze.

În acest timp, mîinile domnului sferic şi ale partenerei lui cotrobăiesc febrile în pachetul care foşnind, îşi oferă conţinutul: cîteva sandviciuri cu salam, şuncă şi brînză telemea, destul de sfărîmicioasă de altfel, ceea ce a putut fi constatat ulterior şi de către tălpile pantofilor noştri. Pe scenă se consuma dramă — dar perechea sentimentală, cu profilurile lipite — consuma de zor: caramelele (delicioase probabil, apreciind după sonoritatea cu care erau plimbate prin gură), care după cum ştiţi, nu se prezintă nude în lume, ci decent îmbrăcate într-un combinezon de hîrtie rîvidă — de care nu pot fi despuiate în tăcere.

Au rămas în pauză amîndoi pe locurile lor, supărîndu-se într-un unison perfect, oricîte ori le treceau cineva prin faţă.

În pauza următoare a rămas doar doamna în fotoliu; (respect întocmai adevărul) domnul a dispărut pentru cîteva minute, pentru a se întoarce cu două prăjituri roz în mînă, rezervă pentru prima parte a actului trei. Cu o previziune sigură — cînd piesa se apropia de sfîrşit — domnul s-a ridicat în picioare, a ieşit din rînd şi din mers şi-a îmbrăcat paltonul şi tot din mers şi-a acoperit capul cu o pălărie cafenie. Doamna i-a urmat la cîteva clipe exemplul, ceea ce m-a făcut să cred că perechea rotundă era în lună de miere.

Sidonia DRĂGUŞANU

Capoade din mătase înflorată şi din stofă în dungi sau carouri

Cum putem schimba un model

A) Pentru seară, acest model dintr-o stofă neagră, cu o garnitură de paiete la gît şi pe cordon. Acelaş model transformat pentru sport, din material pepit sau în carouri cu garnituri de pichet;

B) Rochie decoltată, cu eşarfă trasată prin tăieturile rochiei şi căzînd lung pe şold. La modelul sport se adaptează guler şi minecuţe din lînă tricotată, iar eşarfa e înlocuită de un cordon lat, cu cataramă mare.

MODA

Medicul vă sfătuieşte

C. ST. suferă cumplit din cauza unor bătături, pe care nu reuşeşte să le îndepărteze.

În cazul cînd bătăturile nu au putut fi îndepărtate, aşa cum ne scrieţi, prin tratamentul obişnuit: igienic (încălţăminte confortabilă) şi medicamentos (pe bază de acid salicilic), este indicat tratamentul chirurgical (excizia prelungirii profunde a bătăturii şi distrugerea ei cu galvano-cauterul, sau roentgenterapie locală.)

RODICA G. ne cere o reţetă pentru ca să-i dispară cearcănele.

Cearcănele sînt datorite, în cea mai mare parte din cazuri, unei vieţi neigienice, prost ordonate, abuzurilor sau unei afecţiuni (tulburare digestivă, glandulară, infecţie de focar). Numai după excluderea acestor cauze, în urma unui examen amănunţit al medicului dvs., veţi putea recurge la un tratament local, cosmetic.

S. B., Constanţa este ameneică la vîrsta de 23 ani. Pentru a vă indica ce aveţi de făcut, trebuie să cunoaşteţi cauza amenoreei dvs. În cazul — cum este probabil — că este consecutivă unor tulburări endocrine, trebuie precizată natura acestora, indicaţiile fiind deosebite în amenoreea hiperhormonală (tratament cu progesteron) sau hipohormonală (cicluri artificiale complete) eventual extracte tiroidiene. În cazurile rebele se poate recurge la infiltraţii cu novocaină a nervilor simpatici. În orice caz tratamentul trebuie făcut de medicul specialist endocrinolog.

A. B. Oraşul Stalin: Neurastenia de care suferiţi este o boală vindecabilă. Ar trebui totuşi să mergeţi la un medic endocrinolog, pentru a cerceta dacă nu aveţi cumva un hipertiroidism. Lista de medicamente pe care ne-o înşiraţi este mult prea mare — însuşi abuzul de medicamente v-ar putea face rău. În tot cazul ţigările trebuie să le reduceţi — numai cu ajutorul voinţei — pînă la cel mult 8 pe zi. Ar trebui să vă luaţi un concediu de odihnă, pe care să-l petreceţi în alt oraş, în alt climat şi să nu mai aveţi preocupările actuale.

REUMATIC, din Cîmpina: Trebuie să vă adresaţi direct Institutului de Geriatrie din Bucureşti (str. Mînăstirea Căldăruşani nr. 9).

I. G. din Bucureşti: Extrasul alcoolic nu se prepară cu apă, ci cu alcool. Se lasă o cantitate destul de mare de plante să stea în contact cu alcoolul. Acesta extrage, dizolvă din plante, substanţele utile.

L. PAŞCANU din Bacău: Ne cereţi să vă indicăm un regim pentru dvs., dar nu ne daţi un amănunt deosebit de important: ce fel de gastrită aveţi, gastrită hiperacidă sau hipoacidă? Regimul este cu totul diferit. Reveniţi şi arătaţi-ne care este boala dvs.

Dr. N. P.

CURIERUL LAUREI

B. E. S-a măritat în urmă cu opt ani cu un bărbat pe care i l-au ales şi i l-au impus părinţii. Căsătoria a fost nefericită şi s-a soldat cu un divorţ. Fetiţa rezultată din această căsnicie i-a fost încredinţată celei care ne scrie pentru a ne cere sfatul în următoarea problemă: iubeşte un bărbat, care la rîndul lui o iubeşte şi vrea să o ia de soţie — cu copil cu tot. Părinţii acestui bărbat însă se împotrivesc, nu vor să îngăduie ca fiul lor să îşi lege viaţa de o femeie care a mai fost o dată măritată şi care are şi un copil.

B. E. ştie că bărbatului la care ţine şi cu care ar fi fericită să îşi poată întemeia un cămin, îi vine greu să ia o hotărîre împotriva voinţei părinţilor lui, cărora le poartă şi multă dragoste şi multă recunoştinţă. De aceea B. E. nu ştie dacă are dreptul să lupte pentru a-l influenţa să treacă peste cuvîntul părinţilor lui. Să renunţe la acest bărbat care îi corespunde şi ca vîrstă şi din toate celelalte puncte de vedere — îi este deopotrivă de greu. Ne întreabă: ce e de făcut.

Răspunsul nostru este: nu renunţa. Caută să-i cunoşti pe părinţii bărbatului pe care îl iubeşti şi să-i convingi că sentimentele d-tale pentru fiul lor sînt adînci şi statornice. O apropiere între d-ta şi ei este necesară. Fiul lor trebuie să te ajute în această direcţie. În bună măsură, totuşi, de el depinde totul — în cele din urmă! Dacă sentimentele lui faţă de d-ta sînt într-adevăr serioase şi profunde, ele vor învinge piedicile.

ROMEO—Tecuci: A lucrat o vreme într-o instituţie din oraşul Constanţa, unde a cunoscut o tînără fată cu care s-a căsătorit. Curînd după căsătorie a fost transferat la Tecuci, unde s-a instalat împreună cu soţia sa în vîrstă de numai şaptesprezece ani şi care şi-a manifestat dorinţa de a se înscrie la liceul seral, în casa zecea, pentru a-şi continua studiile. După o lună de zile însă, soţia pleacă la părinţii ei în oraşul Constanţa, motivînd că în Tecuci îi lipsesc distracţiile, că neavînd nici o pregătire în treburile gospodăreşti nu se simte în stare să le facă faţă şi că, în sfîrşit, nu se poate acomoda la condiţiile de viaţă din Tecuci, etc., etc. Refuză deci să revină alături de soţul ei, pretinzînd ca acesta să îşi ceară transferul la Constanţa. Dar cel care semnează Romeo-Tecuci este un om devotat muncii care i s-a încredinţat şi consideră de datoria sa să şi-o îndeplinească cu cinste — să n-o părăsească. În acelaşi timp însă îşi iubeşte soţia (ale cărei sentimente pentru el începe să le pună totuşi la îndoială) şi nu ar vrea să o piardă. Cum să soluţioneze această problemă — se întreabă el — şi ne întreabă.

Vom începe cu o dojană: s-a însurat cu o fată prea tînără, cu o „şcolăriţă" — neformată încă pentru toate răspunderile care îi revin unei soţii. Smulsă din familia ei, din mediul ei — poate nu încă destul de ataşată de proaspătul soţ — i-a fost foarte greu să se adapteze la noua ei viaţă şi neastîmpărul vîrstei nu i-a putut da răgazul unei aclimatizări.

Sînt prea multe fire care o leagă de oraşul ei natal: părinţii, şcoala, colegele, ambianţa, trecutul, copilăria, totul cunoscut şi prieten, familia ei — pentru ca să se fi putut simţi deodată bine, într-un oraş străin, cu lume străină, cu un soţ care este ocupat şi o lasă — cum e şi normal — atîta ore din zi singură.

Dacă ai fi cugetat la toate acestea înainte de a te fi căsătorit, prietene Romeo, poate... mai lăsai vremea să treacă şi... bine făceai! Acum e de datoria d-tale să dregi ce se mai poate drege! Stai de vorbă (sînt chestiuni care nu se tratează prin corespondenţă) cu soţia d-tale şi caută să te convingi în ce măsură îi mai eşti necesar. Cred că îţi dai seama cît de important este să afli adevărul la această esenţială întrebare.

LAURA

El: — Dacă nu eram eu nu ştiu cum ai fi putut duce attea pachete!...

Desen de Geta BRĂTESCU

Colţul COSMETICIANEI

INGRIJIREA UNGHIILOR

Sub marginea liberă, albă şi în şănţuleţele laterale ale unghiilor, praful şi murdăria se adună cu uşurinţă. De aceea, unghiile trebuie spălate des cu apă şi săpun, frecate cu o perie aspră şi curăţate apoi cu o pilă de os sau de metal, dar nu prea ascuţită, pentru a nu produce zgîrieturi.

Deşi igiena cere ca unghiile să fie tăiate scurt, din motive estetice, pentru a da degetelor şi deci întregului ansamblu o formă mai alungită, femeile le poartă mai mult sau mai puţin lungi. Purtate însă foarte lungi, unghiile nu mai aduc o contribuţie estetică mîinii.

În ceea ce priveşte pieliţa de la baza unghiei, nepăsătoare la afirmaţiile medicilor care susţin că prin îndepărtarea ei se deschide o poartă de intrare microbilor, femeile continuă să o taie. Dacă şi dumneavoastră tăiaţi această pieliţă, aveţi grijă ca imediat ce aţi terminat să ştergeţi locul cu alcool, pentru a-l dezinfecta şi a preveni o eventuală infecţie. Iar dacă nu tăiaţi această pieliţă — şi părerea mea este că e mai bine să n-o faceţi — atunci luaţi obiceiul ca ori de cîte ori vă spălaţi mîinile, după ce le-aţi şters, să împingeţi în jos pieliţa de la baza unghiei, fie cu colţul prosopului, fie cu partea neascuţită a pilei.

Vreţi să aveţi unghii frumoase şi sănătoase? Îngrijiţi-le zilnic de îndată ce aţi terminat treburile gospodăreşti. Este bine să aveţi totdeauna la îndemînă o ceşcuţă cu puţină zeamă de lămîie. După ce aţi periat unghiile cu apă caldă şi săpun, muiaţi vîrfurile degetelor cîteva minute în zeamă de lămîie şi frecaţi-le uşor. Petele lăsate de curăţatul cartofilor, al altor legume, al fructelor etc. vor dispărea imediat, unghiile şi vîrfurile degetelor se vor curăţa perfect. Clătiţi apoi cu apă rece. Dacă nu aveţi lămîie, o puteţi înlocui cu sare de lămîie dizolvată în puţină apă caldă.

Pentru unghiile fragile, uscate şi care se rup uşor, băile de ulei sînt excelente. Încălziţi în baimarie puţin untdelemn, puneţi-l în două ceşcuţe şi înmuiaţi degetele timp de un sfert de oră. Repetaţi operaţia 10-15 zile. Unghiile îşi vor recăpăta tăria şi luciul. Este bine ca în toată această perioadă să renunţaţi la lăcuitul lor.

Sanda NOREANU

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

3—10 februarie

1. Salată de măsline; chiftele marinate; tăiţei cu nuci;
2. Ciorbă de fasole uscată; budincă de cartofi cu ouă răscoapte; cremă de griş.
3. Piinişte umplute; cîrnaţi pe varză călită; salată de fructe.
4. Peşte prăjit; colţunaşi cu carne la cuptor; gogoşi din aluat pripit.
5. Mîncare de ţelină cu arpagic; chiftele de zarzavat şi salată; orez cu prune.
6. Supă de cartofi; papricaş cu găluşte; clătite.
7. Fasole verde (conserve) cu friganele; friptură împănată la cuptor; tort cu marmeladă (fără ou).

Salată de măsline

Se spală 250 g. de măsline, se scot sîmburii, iar măslinele se trec prin maşina de tocat, sau printr-o sită rară. Separat se moaie în apă miezul de la o felie groasă de pîine, se stoarce şi se amestecă bine cu măslinele. Se adaugă, cîte puţin ulei (ca la maioneză) şi zeamă de lămîie, şi se freacă, pînă devine salata foarte spumoasă. Se potriveşte de sare şi de acru. Se adaugă ceapă tocată mărunt, se aşează pe farfurie, iar împrejur se pun cîteva măsline întregi.

Zeama de lămîie poate fi înlocuită cu puţină sare de lămîie.

Piinişte umplute

Se taie capacele la 6 chifle rotunde. Se scobeşte miezul, care se moaie cu o ceaşcă de lapte. Se freacă, adăugînd o lingură de unt, un ou, verdeaţă, sare, piper, puţină brînză rasă, şi un ou răscopt, tocat (facultativ). Se moaie în lapte atît chiflele cît şi capacele, se umplu cu compoziţia de mai sus, se aşează într-o farfurie rezistentă la foc, unsă cu unt şi se dau la cuptor. Cînd sînt rumene, se toarnă în farfurii laptele rămas, amestecat cu o ceaşcă de smîntînă, se lasă să dea un clocot, şi se servesc fierbinţi.

Colţunaşi cu carne la cuptor

Se trece prin maşină 250 g. carne şi se prăjeşte într-o tigaie cu o lingură de untură. Se toarnă o ceaşcă de zeamă de carne, se adaugă o linguriţă de făină, sare şi un praf de piper. Se amestecă pînă ce scade zeama şi se dă la o parte să se răcorească.

Separat se face un aluat de tăiţei din 2 ouă, 250 g. făină, o lingură de apă şi puţină sare. Se întinde o foaie subţire de aluat. Se pun din loc în loc moviliţe de carne pe jumătate din foaie, se întoarce deasupra a doua jumătate din foaie şi se taie în formă rotundă sau pătrată. Se string bine marginile între degete. Se opăresc colţunaşii 20 de minute în apă clocotită cu sare (să nu fiarbă) se scurg şi se aşează într-o formă rezistentă la foc, punînd între ei puţină brînză rasă şi unt. Se toarnă deasupra zeamă de carne concentrată cît să-i cuprindă şi se dau la cuptor trei sferturi de oră, la foc potrivit.

Se servesc în formă

Tort cu marmeladă (fără ouă)

Se frămîntă pe masa de aluat 140 g. făină, cu 140 g. nuci mărunţite, 140 g. zahăr pisat, 150 g. unt proaspăt, o lingură de lapte şi un praf de sare. Se face un sul gros, care se împarte în cinci părţi, se acoperă cu un şervet şi se lasă să stea o oră la rece. Fiecare bucată se întinde pe rînd, pe fundul formei de tort, presărat cu făină şi se coace la cuptor, la foc potrivit. Foile coapte se desprind cu grijă pe margini, cu un cuţit ascuţit. Cînd toate foile sînt coapte, se pune între ele un strat subţire de marmeladă de caise. Ultima foaie se acoperă de asemenea cu marmeladă de caise iar deasupra se presară nuci puţin prăjite, şi tocate mărunt.

Alviţă — Nuga albă

(Reţetă cerută de cititoarea Elena Vancea)

Se pune într-un căzănel 500 g. de zahăr, cu atîta apă cît să-l acopere. Se ţine pe foc moale, amestecînd, pînă se topeşte zahărul. Se adaugă 500 g. glucoză şi 250 g. miere, se împinge căzănelul pe foc bun şi se fierbe pînă se face un sirop foarte legat.

Separat se bat 7 albuşuri spumă şi se adaugă, turnat cu încetul, siropul fierbinte, amestecînd într-una, ca să nu se facă cocoloşi.

Se pune vasul cu albuşul amestecat cu siropul într-alt vas cu apă fierbinte la foc şi se amestecă pînă cînd compoziţia este potrivit de legată (durează aproape o oră). Se adaugă 400 g. nuci curăţate, păstrate la cald, şi un praf de vanilină. Se răstoarnă pe un blat „Lica" se întinde repede cu un cuţit într-un strat cît mai egal, se aşează în alt blat, şi se pune o greutate deasupra. Se taie bucăţi înainte de a se răci de tot.

Sanda MARIN

MILICĂ

DE NELL COBAR

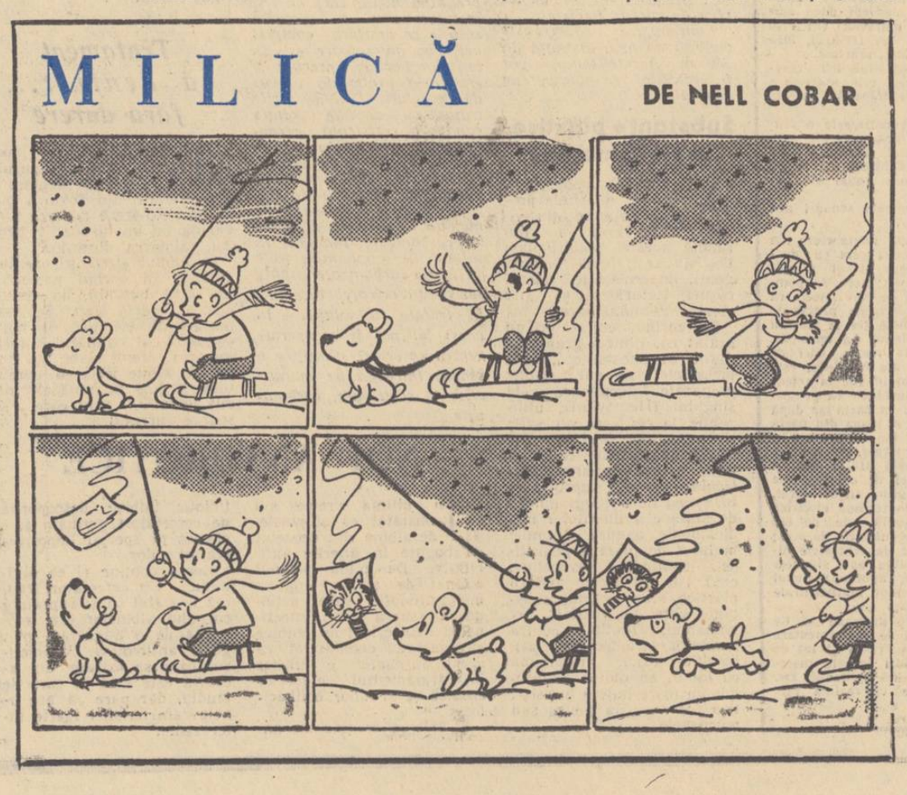

REBUS MAGAZIN

jocuri și cuvinte încrucișate

Cîștigătorul televizorului la redacția noastră

Acum cîteva seri, am primit la redacție vizita unui cîștigător. Nu la „Pronosport" și nici la „Loto Central". Avem și noi doar, cîștigătorii noștri. Era tehnicianul Ilie Mîndricel de la Întreprinderea de Construcții a Departamentului C.F.R., care locuiește în București, str. Plantelor nr. 25. El este cîștigătorul premiului I la concursul de dezlegări organizat de „MAGAZIN" : cîștigătorul aparatului de televiziune.

N-am vrut să-l reținem cu întrebările, fiindcă știam că dorește să vizioneze programul chiar în acea seară, în locuința sa.

— Pe lista mea de cumpărături, ne-a declarat el, era trecut și un televizor. Acum, cîștigîndu-l, l-am tăiat cu creionul. Vă mulțumesc !

— N-aveți pentru ce. E meritul dumneavoastră.

— Nu știu dacă norocul nu mă va ocoli la concursul „101 întrebări".

— 100, îl corectăm noi.

— În adevăr, 100, spune el. Dar dacă mai adăugați și întrebarea : „Voi cîștiga sau nu", fac 101.

În adevăr.

I-am urat succes.

Un nou concurs de dezlegări

În numărul viitor vom da primele amănunte în legătură cu noul concurs de dezlegări organizat de MAGAZIN.

La acest nou concurs revista noastră va oferi numeroase și importante premii.

IN TRECERE...

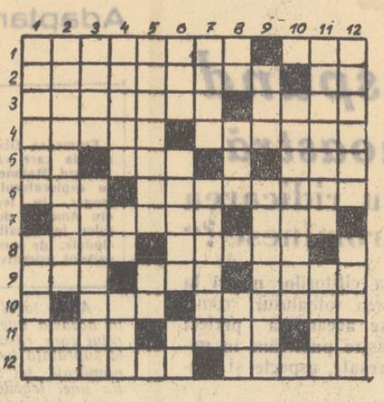

ORIZONTAL : 1) A trece prin multe locuri — Trecătoare peste ape. 2) Trec pe drum — Nu trece de sol ! 3) Nu-l mai trec căldurile ! — Trec cu vederea 4) Bogății — A-și trece semnătura 5) Prepoziție — Mic fluviu în Champagne — Fluviu european 6) Trecut prin foc — Trece drept o persoană bine cunoscută 7) Petrecere nocturnă — Trece seara pe la gene. 8) A trece dincolo de un obstacol — Apăruți 9) Prescurtare la mijloacele de transport — Nume feminin — Gumilastic sonor 10) ...trece, pietrele rămîn ! — A trece lina printr-o perie cu dinți metalici. 11) Așteaptă trecerea trenurilor — Care se mișcă fără treceri bruște — Dialect 12) Întîmplare trecătoare — A separa.

VERTICAL : 1) La dispoziția trecătorilor ! — Trece prin inimă 2) Trecut pe partea cealaltă — Can decapitat 3) Trece fără inițială ! — Petreceri 4) Înțelegere — Măsură japoneză — Trecătoare 5) Oprește trecerea — Fluviu în Franța 6) Armăsari — Nu las să treacă — Cifre romane 7) Nu lipsește nimeni — A trece firele urzelii printre ițe și spată 8) Erbiu — Or — Măsoară trecerea timpului 9) Nimic — Crenel 10) Persoană cu trecere la... codași ! 11) Flori trecute — Trecerea împrejurului unui punct fix 12) Obicei trecut din tată-n fiu — Prezență la petrecere.

Dan LAURENȚIU

RECE

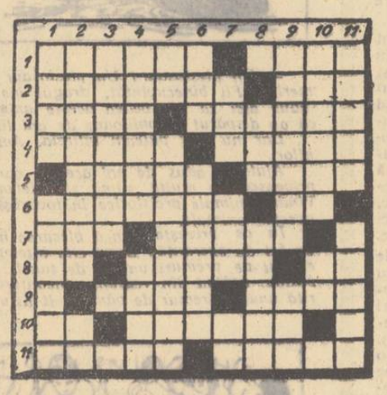

ORIZONTAL : 1) Rodul norilor de gheață — Primăvară sub zăpezi. 2) Răcoritor în mișcare — Țărm. 3) A sta la... rece ! — Locuitorii ghețurilor. 4) De aici se trag... olimpiadele de iarnă (sau de vară) — Din lumea Albei ca zăpada. 5) „...ninge liniștit". Caldă e gustoasă, rece-i sănătoasă. 6) Baza coloranților — Pronume. 7) Provoc — Judecă la rece ! 8) Pronume — Are gust răcoritor — De acord. 9) Calorifer sub mustăți — Rezultatul unui meci de hochei pe gheață, de exemplu. 10) Soare — Rece. 11) Produs lactat — Contra răcelii !

VERTICAL : 1) Start pentru rece ! — Răciturl. 2) Bulgăraș de gheață rece, erai mic și-acu cît zece ! — Fluviu în Franța. 3) Are mai mulți frați dintre care doi sînt... înghețați ! 4) Vietate — O mie ! 5) Îndată ! — Făurar... bun ! 6) Oraș în Norvegia — Fruct exotic, aromat și răcoritor. 7) Comună în Banat. — Trece drept... altul ! — Theodor. 8) Eroul „Marilor Speranțe" — Barometrul unui ger strașnic ! 9) Nu rămîne niciodată... rece ! — Cîntecul greierului ! 10) Lovită — Notă muzicală 11) Bagă păsările-n răcori — Rece ba chiar înghețată !

Nia PETRE CHIRIȚESCU

SIMFONIA ALBA

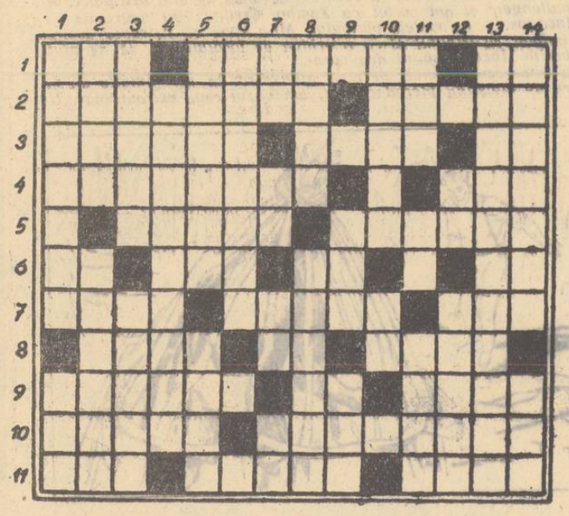

ORIZONTAL : 1. Bolid pe drumuri albe — Autorul „Albului" din ciclul „Plumb" — De ce ? ! 2. Alb pur — Plantă cu flori roșii sau albe. 3. Albicioase — Pentru nasul „fețelor palide" — Reflexiv. 4. Trecut în proprietatea statului — Cînd e albă, servește unor argumentări... transparente. 5. Monarh al Albionului (1603—1625) — Măsură tip. 6. Oală — Cînd și cînd — Oraș din continentul „negru — Ignat. 7. Terra... — Zînă cu mantia albă — Posesiv. 8. Negație — Alb cu albuș — Vărgat cu alb și negru. 9. Lebădă albă din „Lacul lebedelor" de P. I. Ceaikovski — Personal... — și persoană. 10. A face nopți... semialbe — Jokeu, de-a lungul portativului, al unui celebru și aplaudat „Cal bălan" 11. În număr mare, scot peri albi — Negru pe alb (pl.) — Face să crească pîinea albă.

VERTICAL : 1. Pentru un anumit lichid alb — Divinitate romană. 2. Haină albă de sezon — A încondeiat un minunat „Colț alb". 3. Aproape alb — Spre sfîrșit e cu plete dalbe (pl.). 4. Albează. 5. Ruda cu părul alb — Apărut. 6. Muncitori la mașina de alezat. 7. Legătura dintre „alb" și „zăpadă" — Începutul oilor negre de pe cîmpul alb — Alfa și omega — B 10 ! 8. Merge cu... ulei — Unul care n-are ce căuta în acest careu ! 9. Lemnul corăbiei Argonauților — Dușmanul nopților albe. 10. Compozitorul piesei muzicale „Măgărușul alb" — Simbolul unui metal prețios albstrălucitor. 11. Alt metal prețios sau bani albi în valută forte — În cazul de față, un cal... alb — O cerință a versurilor albe. 12. Simbolul unui cunoscut metal... aproape alb (atît propriu, cît și enigmistic) — Fiica „bălanei". 13. Neîntrecutul povestitor al „Nopților albe"... 14. ...și cel al „Harapului alb" — Pedagoagă spaniolă.

Călin ARMEANU

COPERTĂ LITERARĂ

Găsiți titlul unei piese de succes precum și numele autorului

C. POPOVICI

Vizitați restaurantul CINA

Se servesc specialități de bucătărie, preparate de pescărie și grătar, vinuri selecționate din pivnițele „Cina". Cîntă orchestra SILE VIȘAN — ARGHIR PETRESCU. Voce : AIDA MOGA

DANS

Deschis de la orele 20

R. LADIMA

O ZI ÎN STIRIA

PARTICIPAȚI LA CONCURSUL LITERAR-GHICITOARE

SĂ CUNOAȘTEM OPERELE SCRIITORILOR NOȘTRI

organizat de DIRECȚIA DIFUZĂRII CĂRȚII

Cereți în librării BULETINELE DE PARTICIPARE LA CONCURS

Iosefini vă prezintă scamatorii de familie

Vederea prin zaruri

Dacă puneți zarurile unul peste altul, veți putea constata că cele două fețe ascunse ale fiecărui zar dau totdeauna 7 ca total. Acest lucru rezultă din felul în care sînt punctate zarurile.

Din această proprietate puteți scoate un joc amuzant.

Cereți cuiva din asistență să așeze cinci zaruri unul peste altul și declarați că, prin examinarea feței superioare a zarului de deasupra, veți putea spune la cît se cifrează numărul punctelor ascunse.

Este suficient ca să scădeți punctele vizibile din 35, format din cele cinci fețe ascunse înmulțite cu 7.

Dacă, de pildă, punctele feței vizibile sînt 3, veți avea deci 35—3=32 puncte ascunse.

Această operație de scădere este necesară, pentru că din zarul care se află deasupra, numai una din fețe este ascunsă.

Se poate generaliza acest exemplu scoțînd o regulă :

În cazul cînd sînt așezate unul peste altul trei zaruri, scădeți cifra vizibilă din numărul 21 (3x7).

În cazul cînd este vorba de 4 zaruri, scădeți cifra vizibilă din numărul 28 (4x7).

I. DORU

Cîte mai are sărmanul pe can !

FRED GHENĂDESCU

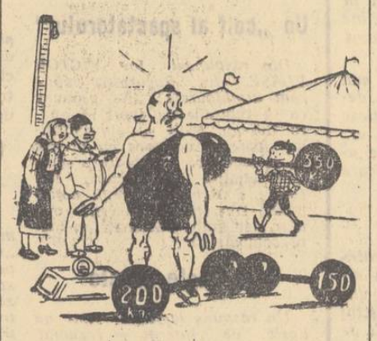

— Tăticule, ai nevoie și de asta ?

FL. CALAFETEANU

— Vai, domnule Popescu, abia a citit „vizita" lui Caragiale și uite ce deștept este, minca-l-ar mama !

GH. CHIRIAC

„Dresorul" în acțiune.

NELL COBAR

— Romarta ?
— Nu ! Feromet al !

AL. CLENCIU

Pescar fără voie

E. ARNO

— De ce fugi așa, nu ți-e milă de bietul animal, care abia mai răsuflă ?...

RIK AUERBACH

O poveste pentru puii de barză.

POȘTA REBUS

MARG. PASTIU, Sibiu : — „Afișul teatral" are prea multe nume inexistente.

TAMARA POPOVICI, Galați : — Regretăm că v-ați oprit asupra unor teme cu o circulație atît de restrînsă. Orientați-vă după materialele publicate și trimiteți altceva. (Faceți mai puțină risipă de puncte negre !...).

Ing. RAFAEL POPESCU, Petroșani : Reveniți cu o temă mai conturată.

NICOLAE VLADESCU, Bistrița : — Încercați careuri tematice. „Alfabetul" nu ne ispitește.

F. KOLLACSEK, Calan : — Temele sînt prea generale Continuați să lucrați.

MIRCEA POP : — Se publică.

FL. JURCUȚI, Oradea : — Aveți dreptate.

MIRCEA STOIAN, Telega : — Bine ați venit ! Careul trimis îl reținem. Așteptăm și alte materiale în lumina posibilităților pe care vi le cunoaștem.

CONST. COCOS, Craiova : — Materialele de care vorbiți ne-au fost predate. Semnificațiile sînt cam „trase" în temă, iar temele neatrăgătoare.

VIRGIL MUNTEANU, Sebeș : Mai încercați.

AUREL RĂDULESCU, București : — „Sport" are desen dezavantajos, iar „Atlas" este prea diluat. Enigmistica este depășită. Mai trimiteți.

Concursul nostru cu premii

100 de întrebări despre patria noastră

Azi, grupa 10-a de întrebări : București, capitala R. P. R.

22 februarie: ultima zi pentru trimiterea răspunsurilor

Încheiem astăzi marele nostru concurs cu premii : *„100 de întrebări despre patria noastră"*, prin publicarea celor 10 întrebări care se referă la *BUCUREȘTI, CAPITALA REPUBLICII POPULARE ROMÎNE*. Iată cele 10 întrebări :

1. — Și azi mai poate fi văzut, sub aspectul lui inițial, cel mai vechi edificiu construit la București. Care este acest edificiu ? (Pentru a veni în ajutorul concurenților, menționăm că numele acestui edificiu este folosit în titlul unui roman clasic al literaturii românești, roman reeditat de curînd).

2. — În parcul „Libertății" există o impresionantă lucrare sculpturală. Cum se numește această lucrare și cine este sculptorul care a realizat-o ?

3. — Care dintre marii noștri scriitori și dramaturgi din veacul trecut a îndeplinit un timp funcția de primar al Bucureștiului ?

4. — Cine dintre acești arhitecți : Louis Blanc, Alex. Săvulescu, Dimitrie Maimaroiu, Ion Mincu, Petre Antonescu, A. Ballu, Albert Galleron, Paul Gottereau, Octav Doicescu, au construit edificiile monumentale ale Capitalei noastre enumerate în cele ce urmează : Palatul Culturii (fost Palatul de Justiție), Casa Centrală a Armatei de la întretăierea Căii Victoriei cu bulev. 6 Martie ; Restaurantul „Bufet" din șoseaua Kiseleff, atît de apreciat pentru stilul lui tipic românesc ; Palatul Poștelor ; Teatrul de Operă și Balet al R. P. R. ; Clădirea Institutului medico-farmaceutic de la Cotroceni ; Ateneul R.P.R. ; Palatul Băncii de Investiții ; Palatul Bibliotecii Centrale Universitare.

5. — Numiți cinci mari edificii industriale, culturale sau sportive, construite în Capitala noastră în ultimul deceniu.

6. — Primul nume al Capitalei noastre a fost Cetatea Dîmboviței. Cînd a apărut în documentele vremii — pentru prima oară — denumirea de București ?

7. — Bucureștiul a suferit în decursul timpului mai multe cataclisme. Între altele, el a fost lovit de două mari cutremure : unul în secolul trecut, altul în vremea noastră. Cînd s-au produs aceste două cutremure ?

8. — Cînd s-a făcut rectificarea și canalizarea cursului Dîmboviței în interiorul orașului ?

9. — În anii puterii populare au început să dispară contrastele dintre centrul Bucureștiului și periferiile sale. Numiți trei mari grupuri de construcții de locuințe și social-culturale, edificate după cel de al doilea război mondial în părțile mărginașe ale Capitalei noastre.

10. — Bucureștiul este înconjurat de o serie de lacuri naturale, legate printre ele printr-un sistem de canale și ecluze. Puteți numi trei din aceste lacuri ?

Cu aceste întrebări, concursul nostru și-a încheiat prima fază. *În termen de trei săptămîni de la publicarea acestei ultime grupe de întrebări, adică PÎNĂ LA 22 FEBRUARIE INCLUSIV* (data poștei) *vom primi plicurile conținînd răspunsurile concurenților și însoțite de cel puțin 9 bonuri de participare*

Reamintim cititorilor noștri că revista MAGAZIN oferă *un televizor* (premiul I pentru minimum 90 de răspunsuri exacte), *un aparat de radio* (premiul II, pentru minimum 80 de răspunsuri exacte), *3 metri de stofă* (premiul III, pentru 70 de răspunsuri exacte) ; *o mașină de gătit* (premiul IV, pentru 65 de răspunsuri exacte) ; *un răcitor* (premiul V, pentru minimum 60 de răspunsuri exacte) și *20 de mențiuni* (discuri microrile, plăci de patefon, cărți literare și abonamente la revista Magazin, pentru 50 de răspunsuri exacte)

După 22 februarie, într-un termen pe care-l vom anunța în revista noastră și care este în funcție de numărul concurenților, se va face trierea răspunsurilor, apoi se va proceda la distribuirea premiilor. Aceasta se va face în mod public, în cadrul unui spectacol artistic. În cazul cînd vor fi mai mulți participanți la concurs care vor da răspunsuri exacte, premiile se vor decerna prin tragere la sorți. Cei dintr-o categorie superioară care n-au fost extrași din urnă, vor concura și la tragerile la sorți pentru premiile oferite categoriilor inferioare.

ȘAH

O partidă cîștigată de Keres la Hastings

La tradiționalul turneu care a avut loc cu prilejul sărbătorilor de iarnă la Hastings (Anglia), marele maestru sovietic Paul Keres și-a îmbogățit palmaresul cu o nouă victorie. Iată mai jos una din partidele cîștigate de el (cu albele), la englezul Penrose (cu negrele).

1. e4, e5 *2.* Cf3, d6 *3.* d4, Cf6 *4.* Cc3, Cbd7 *5.* Nc4, Ne7 *6.* 0-0, 0-0 *7.* a4, c6 *8.* Te1, Dc7 *9.* h3, h6 *10.* d:e5, d:e5 *11.* Ch4, Cc5 *12.* Cf5, Ne6 *13.* N:e6, C:e6 *14.* Df3, Rh7 *15.* Ne3, Cg8 *16.* h4, g6 *17.* C:e7, D:e7 *18.* h5, Cf6 *19.* h:g6 șah, f:g6 *20.* Tad1, Ch5 *21* Dg4, Chf4 *22.* Td2, h5 *23.* Dg3, Tad8 *24.* Ted1, T:d2 *25.* T:d2, Td8 *26.* T:d8, D:d8 *27.* f3, De7 *28.* De1 Dg5 *29.* Dd2, h4 *30* Cd1, Dg3 *31.* N:f4, C:f4 *32.* Ce3, h3 *33.* Cg4, D:g2 șah *34.* D:g2, C:g2 *35.* C:e5, Ce6 *36.* c3, Rg7 *37.* Rh2, Rf6 *38.* Cd3, b6 *39.* R:h3, c5 *40.* Rg3, c4 *41.* Rf2, Cd1, șah *42.* Re2, C:c3 șah *43.* b:c3, c:d3 șah *44.* R:d3, Re5 *45.* a5! g5 *46.* a:b6, a:b6 *47.* Re3 și Penrose cedează...

100 DE ÎNTREBĂRI DESPRE PATRIA NOASTRĂ

BON Nr. 10

Cronica rimată

Apropos de zăpadă

A-nceput de ieri să cadă
Cite-un fulg... ca în Coșbuc.
Și, pe ulițe să-l vadă,
Nu știu cîți poeți se duc.

Dar, ademenit de vană
Pînă-n călimara lor
Fulgul fără de prihană
Se preface-n stih ușor.

. . . . . .

Ninge !.. și cît poți cuprinde
Cu privirea, e zăpadă...
Parcă iarna își întinde
Toate rufele în stradă.

Cade fără socoteală
Albă pulbere și tină...
Parcă-n moara siderală
S-au spart sacii cu făină.

Ninge !.., Cimp, copac, căsuță
Și-au împrospătat figura...
Iarna, strașnică chivuță,
A spoit cu var natura.

Ninge !.. S-a albit făgașul...
Nevăzute gospodine
Au împachetat orașul
În imense coli veline.

Un decor de promoroacă
Pînă-n zare se așterne...
Îngerii în pat se joacă,
Puful risipind din perne.

Ninge !.. Împietrit de ger,
Peisajul nu se mișcă...
Care coțetar din cer
A turnat un strat de frișcă ?

Ninge !.. Fulgii cad agale
Și-n Obor, și la Rosetti...
E un bal în săli astrale
Și s-aruncă cu confeti.

Să-și ascundă cite-o cută,
Iarna, cochetînd romantic,
Se pudrează-ntr-o minută
Cu un dămătuf gigantic.

Ninge !.. Și, imaculate,
Stau hogeac lîngă hogeac.
Parcă-s la maternitate
Prunci în scutec de bumbac.

Se golesc cu frenezie
Pe fereastra dintre nouri
Coșurile de hîrtie
Din cerețile birouri.

Din cojocul babei Dochii
Cad bănuți de naftalină,
Sau îmbracă iarna rochii
Cu paiete și hermină ?

Ninge !.. Reflectorul lunii
Joacă filme pe troian,
Parcă-n serile stagiunii
Tot orașul e-un ecran

Ninge !... și ne vin grămadă
Tot aceleași inspirații...
Dă-o naibii de zăpadă !
N-avem alte comparații !..

. . . . . .

Un flăcău, fără de pană,
Vine-atunci către poeți :
— „Neaua asta-i năzdrăvană
Coace pîine subt nămeți !".

I. BERG

magazin SPORT

Trei fraţi — aceeaşi pasiune

Dacă aţi fost prezenţi o singură dată la o competiţie de tenis, desigur că îi cunoaşteţi. In primul rînd v-a izbit asemănarea lor perfectă: amîndoi blonzi, slabi, de aceeaşi înălţime, cu figura osoasă, cu părul rebel: un exemplar multiplicat prin fantezia naturii. Dar nu acesta a fost singurul motiv care v-a determinat să nu-i uitaţi uşor. Fraţii Viziru, căci despre ei e vorba, cînd sînt pe terenul de tenis se ceartă. Se ceartă fie că sînt adversari, fie că sînt parteneri. In permanenţă un motiv de gîlceavă îi fac să-şi arunce priviri furioase. Ce-şi reproşează? Nu prea poţi să-ţi dai bine seama. Uneori e o plăcere să-i vezi jucînd: mingi precise, spectaculoase, agilitate şi mobilitate aproape acrobatică. Şi totuşi fiecare vrea mai mult de la celălalt.

Dragostea pentru tenis le-a încolţit încă de acum vreo 26 de ani, din 1931, cînd, ca băieţi de mingi, doi omuleţi de cîte 7 ani, prindeau cîte o clipă cînd terenul era gol şi, cu voluptate, schimbau „mingi" peste plasă, la început cu nişte lopăţele de lemn meşterite de ei, şi mai tîrziu cu rachete adevărate dar cu mînerul înjumătăţit, ca pentru copii de-o schioapă.

Cei doi şi-au căpătat o prematură celebritate. Aşa se face că la venirea renumitului tenismen american „Big" Tilden, cei doi copii au făcut o demonstraţie atît de reuşită încît celebrul jucător le-a propus să-i ia cu el în America.

Opt ani mai tîrziu ei au luat parte la prima competiţie oficială, campionatul categoriei a II-a, care a revenit lui Gogu Viziru, după finala jucată cu Marin Viziru!!! In 1940 Gogu este al 4-lea jucător romîn, iar Marin al 6-lea. In 1949 Gogu devine pentru prima oară campion al ţării; de atunci şi pînă astăzi, căci a cucerit acest titlu de 8 ori. De altfel, cam de vreo 10 ani Gogu Viziru este jucătorul nostru de tenis nr. 1.

In îndelungata lor activitate competiţională internaţională Gogu a cucerit victorii la Katowice, Sckonecki, Asboth, iar Marin la Piatek, Licis, Iancso. Cea mai valoroasă performanţă a lor rămîne însă cea realizată în 1951 la Festivalul de la Berlin: titlul de campioni mondiali universitari la dublu.

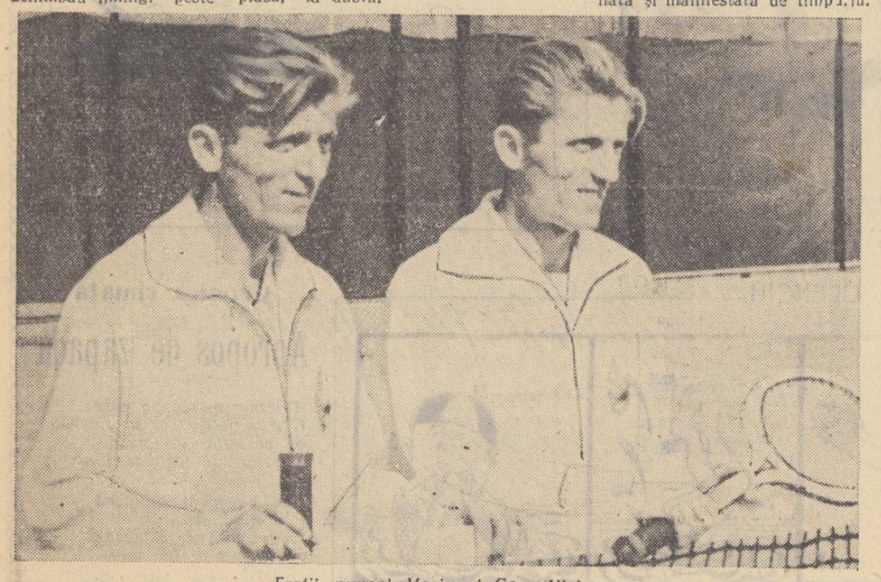

Fraţii gemeni Marin şi Gogu Viziru

Fraţii Gogu şi Marin Viziru sînt una din cele trei perechi de gemeni care au văzut lumina zilei în casa lui Nicolai şi Voica Viziru, ţărani muncitori din comuna Floreşti.

Primul născut a fost Marin. Avantajul însă se pare că n-a fost păstrat în ceea ce priveşte sportul. De altfel evoluţia este firească, ţinînd seama că Gogu este mai tînăr... cu 30 minute.

Asemănarea lor a fost uluitor de perfectă încă de la naştere şi mătate din meci l-ar fi jucat cu Gogu, iar cealaltă jumătate cu Marin...

★

Se pare că în familia Viziru tenisul este o pasiune înrădăcinată şi manifestată de timpuriu. Un alt frate, Dumitru, a început să se afirme de la 12 ani, adică din 1951. In 1952 la campionatele de juniori, deşi juca de puţin timp, a ajuns pînă în sferturile de finală. Trei ani mai tîrziu devine campion de juniori al ţării la categoria 15—16 ani.

Anul trecut, în plin progres, depăşeşte performanţele fraţilor lui la aceeaşi vîrstă, devenind triplu campion al ţării la juniori.

Alte date biografice: e elev în clasa a X-a şi are cea mai arzătoare dorinţă ca titlul de campion al ţării deţinut acum de Gogu Viziru să nu fie preluat de altcineva decît... tot de un membru al familiei Viziru! Şi — fiindcă alunecase pe panta destăinuirilor — ne-a confiat că nu s-ar supăra de loc să fie chiar el următorul. Şi nu putem spune că este exclus ca aşa să evolueze lucrurile...

Constantin COMARNISCHI

Iată şi pe Dumitru Viziru

In căutare de spectatori

In ultimele luni, numeroase cluburi elveţiene de fotbal au început să se plîngă de încasările ce le fac. După cîte se pare „vedetele" achiziţionate cu sume exorbitante nu mai reuşesc să atragă în tribunele stadioanelor pe acei spectatori, care prin contribuţia lor băneaască ajutau cluburilor să-şi încheie cu un excedent socotelile. De curînd, un ziarist de la „Tribune de Lausanne" a oferit şi soluţia evitării crizei şi anume, importarea de peste Ocean a unei „metode" americane: invitarea la meciuri a unor „vedete" din lumea filmului, teatrului, etc. Ziaristul prezintă şi o propunere în ce priveşte afişul unui meci de fotbal organizat după „sistemul" lui: „Duminică, derbiul Cupei Elveţiei, Lausanne — Servette cu concursul lui Gina Lollobrigida".

Pentru moment, „soluţiu" preconizată e la faza de proiect...

Echipă de baschet - orchestră de jazz

Oraşul Louisville (S.U.A.) are o echipă amatoare de baschet: Louisville Olympic Club. Puţin a lipsit însă ca ea să fie descalificată pentru repetate acte de profesionism.

Echipa a devenit celebră mai puţin datorită baschetului (în campionat ocupă un loc pe la mijlocul clasamentului) şi mai mult unor preocupări extrasportive. In fiecare oraş unde urmau să joace, cei 10 tineri din Louisville se angajau în bloc, sub aceiaşi denumire, şi ca... muzicanţi. Ei formau o orchestră de jazz şi evoluau seara pe scenele diferitelor baruri... Asta le-a atras ameninţarea cu descalificarea (ca amatori de baschet) din partea federaţiei americane. Pînă la urmă însă, totul s-a „aranjat". Pe terenul de baschet ca şi pe scena barurilor, echipa se va numi Louisville O.C. Dar în timp ce la baschet O.C. va însemna Olympic Club, în localurile de noapte aceleaşi iniţiale vor semnifica... Orpheans Club.

In felul acesta „amatorismul" este salvat.

VARIETĂŢI

„Apărătorul" arbitrului

In timpul unui meci de fotbal desfăşurat în oraşul Corvizzio din Italia, un spectator a intrat pe teren şi a încercat să „ceară socoteală" arbitrului. Nu mică a fost surpriza celor prezenţi cînd, de pe tuşă, a sărit în ajutorul arbitrului un cîine lup, care l-a culcat la pămînt pe îndrăzneţul spectator.

Cazul a făcut vîlvă, mai ales după ce arbitrul a declarat ziariştilor: „Sfătuiesc pe toţi colegii mei să-mi urmeze exemplul. Cîinii ne apără mai bine decît oricare poliţist".

Şcoli de fotbal

La Moscova, Kiev, Leningrad, Taşkent şi în alte cîteva oraşe din U.R.S.S. funcţionează şcoli de un tip deosebit: şcoli de fotbal.

Aici elevii fac exerciţii de gimnastică, alergări, sărituri. Programul prevede de asemenea (după anotimp) înotul, patinajul, schiul şi, bineînţeles, ca obiect principal: fotbalul. La Moscova şcoala funcţionează în prezent în cadrul Stadionului Central „V. I. Lenin" şi numără peste 100 de elevi. Absolvenţii şcolilor sînt repartizaţi (după aptitudini) echipelor de fotbal din categoria I sau secundă a ţării.

Şcoala poate fi urmată numai de absolvenţi ai şcolii medii sau de elevi ai şcolii medii care au la toate obiectele note de trecere.

Carul mare şi buturuga mică

Dintre ţările Americii de Sud, Brazilia manifestă preocupările cele mai plurale în legătură cu participarea şi... victoria finală în campionatul mondial de fotbal din Suedia. S-a făcut, de pildă, mult caz despre hotărîrea luată pentru oprirea oricărui transfer de jucător brazilian în străinătate, pînă după disputarea campionatului mondial. S-a făcut mult caz pentru că Brazilia era recunoscută drept cea mai mare ţară exportatoare de... jucători de fotbal. Dar, federaţia braziliană n-a revenit.

Acum, brazilienii au luat o altă măsură neobişnuită — se pare din planul lor pentru cucerirea titlului mondial. Antrenorul Moreira a comandat 100 de mingi şi un număr de ghete de fotbal în Suedia, pe motivul că acestea sînt mai grele decît cele cu care sînt obişnuiţi jucătorii sud-americani. Deci, să se atenueze efectele acestui handicap.

La prima vedere, măsura în sine ar putea să pară puţin ridicolă. Dar ea mărturiseşte de fapt că nu se omite „micul amănunt", atunci cînd se urmăreşte realizări deosebite. Adică aşa cum povăţuieşte şi proverbul cu carul mare şi buturuga mică.

Schiorul poştar

Schiorul cel mai rapid al Austriei, Willy Steiger, schior de competiţie, dar factor poştal în civilitate, face cu schiurile „turneul" lui cotidian pentru distribuirea corespondenţei. Dar acolo unde pantele cu zăpadă îi par mai atrăgătoare şi mai potrivite pregătirii sale, Steiger îşi întrerupe „turneul" şi se antrenează.

Şi iată cum pe măsură ce-şi ameliorează viteza, cetăţenii se plîng mai mult de... încetineala poştarului Steiger.

magazin

revistă săptămînală

editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacţia şi administraţia

Piaţa Scînteii

tel. 7.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

Sporturile de iarnă

în foto-reportaje

în Revista ilustrată de sport

STADION

Nr. 2

precum şi numeroase alte reportaje de la competiţiile de peste hotare.

ABONAŢI-VA LA REVISTA DE SPORT

STADION

Cititorii răspund la ancheta noastră

„Ce propuneţi pentru ridicarea nivelului fotbalului romînesc?"

In răspunsurile primite din partea cititorilor noştri la ancheta „Ce propuneţi pentru ridicarea fotbalului romînesc?" multe probleme şi propuneri se aseamănă perfect între ele. De aceea, în coloanele noastre publicăm în general, din scrisorile ce ne-au fost adresate, aspecte şi propuneri de fiecare dată altele.

Un „colţ al spectatorului"

Din răspunsul tov. VICTOR VLASE din Bucureşti, publicăm următoarele: „Aş propune ca în rubricile de sport să apară într-un „colţ al spectatorului" părerea acestora cu privire la selecţionare, comportare sportivă, analize de meciuri, etc. *(n.n.: e vorba de echipa naţională).* Din tribună se vede mai bine, iar mulţi pasionaţi au mare competenţă".

In şapte puncte

Un răspuns lapidar — dar nu lipsit de interes — rezumat pe puncte, ne-a trimis tov. DORIN ILIESCU din Cluj, str. Traian nr. 9, care ne scrie: „Pentru ridicarea fotbalului romînesc aş propune următoarele (acestea poate nu sînt numai ale mele):

1. Mai multe meciuri internaţionale, cu echipe care au un renume pe plan mondial sau european.
2. Perfectarea unor turnee ale echipelor noastre fruntaşe în timpul iernii.
3. Antrenorii să pună un accent mai mare pe pregătirea tehnică a jucătorilor.
4. Reînfiinţarea echipelor de tineret.
5. Înfiinţarea unei echipe de tineret (vezi cazul Angliei şi al Iugoslaviei), care să fie pregătită pentru campionatul mondial de fotbal din 1962 (să se evite dezmembrarea ei).
6. Evitarea pe cît posibil a întreruperilor din cadrul campionatului care duc la ieşirea jucătorilor din formă.
7. Antrenor unic pentru echipa reprezentativă.

Antrenorii noştri nu pot trece un examen dificil...

Tov. prof. EMIL MARINESCU din Piteşti, str. H.C.O. 9 b. ne-a trimis un răspuns căruia i-a adăugat sublinierea: „Fiind în asentimentul multor cititori ai „Magazinului" aş dori mult să se publice această scrisoare", *din care redăm următoarele:* „Antrenorii noştri sînt cu adevărat buni au un trecut glorios (am o admiraţie profundă pentru Em. Vogl). Din nefericire însă, nu pot trece acest examen dificil, pe care-l aşteaptă cu nerăbdare toţi iubitorii fotbalului: crearea unei echipe naţionale noi şi tinere, în care inimile jucătorilor să pulseze cel puţin la fel cu acelea ale milioanelor de admiratori ai acestui sport.

Şi aceasta fiindcă n-au curajul să ia o măsură radicală şi imediată: schimbarea din rădăcini a structurii echipelor noastre naţionale. Antrenorii noştri depind, prea mult, de alţii...".

Ce se uită în comentariul unei partide...

Tov. ALEXANDRU STURZA, *maistru constructor la şantierul „Cristea Nicolae" din Galaţi, ne-a răspuns la anchetă, nu ca specialist ci aşa cum precizează, „ca cetăţean al patriei noastre, ca iubitor al sportului nostru şi în special al fotbalului romînesc, pe care-l frămîntă „cauzele slabei, foarte slabei, comportări a formaţiilor noastre în meciurile internaţionale".*

„Şi tocmai pentru că nu sînt specialist, am încercat să aflu părerea specialiştilor în acest domeniu, de la „Sportul Popular", „Stadion", etc. Sintetizînd părerile lor se ajunge la concluzia că insuccesele se datoresc unor cauze ca: inferioritatea tehnică a unor jucători faţă de adversari, joc pe cont propriu, greşeli de ordin tactic, lipsă de condiţie fizică, selecţionări greşite în lot şi altele.

De bună seamă, toate cele de mai sus, toate la un loc, sau fiecare dintre ele, au avut greutatea lor în diverse întîlniri susţinute şi consider ca întemeiate şi juste aceste păreri. Dar toţi aceştia, comentînd o partidă de fotbal, privesc de pe „banca" specialistului în materie, urmăresc şi critică tocmai aceste greşeli de ordin tehnic sau tactic şi uită că fac reportajul unei lupte sportive; iar lupta, chiar dacă trebuie să se desfăşoare în limitele unei discipline sportive, este totuşi o luptă şi factorul cel mai important, fără de care o echipă sau un individ nu poate învinge, este factorul moral.

Avem numeroase exemple şi în special în fotbal cînd echipe animate de spiritul de asociaţie sau de club, de voinţa de a învinge, au handicapat echipe cu o mai matură pregătire tehnico-tactică...

Moralul ridicat al unei echipe este aproape 100% o problemă de educaţie. Şi cred că acest lucru a fost neglijat de forurile de conducere al fotbalului nostru, de antrenori, pînă şi de revistele şi ziarele de specialitate...

Dacă pregătirea tehnico-tactică va avea ca bază un moral ridicat, cred că rezultatele nu vor întîrzia să se arate".

CINE POATE DESCOPERI UN TALENT?

In întreaga lume a fotbalului continental s-a discutat cu mare lux de amănunte faptul că lui Stanley Mathews, faimosul jucător englez, i s-a găsit, în sfîrşit, succesorul. La 43 de ani — o vîrstă destul de serioasă pentru un fotbalist — Mathews era titular necontestat al postului de extrem dreapta în echipa Angliei, pentru care — după cum se spunea — n-avea contracandidat...

Recent, în partida Anglia — Franţa, terminată cu victoria primei formaţiuni la scorul de 4—0, în locul marelui Mathews a jucat un tinerel, pe numele de Bryan Douglas, a cărui comportare „a tăcut senzaţie — rezolvind pe dată o problemă ce părea tare încîlcită. Despre tînărul jucător s-au publicat cu acest prilej şi unele „date personale", care să-i întregească „tabloul": joacă la „Blackburn Rovers", o echipă din liga a II-a a Angliei, are 1,67 m. înălţime, cîntăreşte 63 kilograme şi intrarea lui în lumea marelui fotbal — cum scrie revista „France Football" — merită osteneala să fie povestită. In 1950, manajerul echipei Blackburn Rovers a primit o scrisoare anonimă care lăuda calităţile fotbalistice ale unui tînăr locuitor al oraşului. Pe urma acestei scrisori s-au întreprins cercetări şi aşa a fost descoperit Douglas şi angajat de club. In momentul acela a fost aflat şi autorul scrisorii anonime, care şi-a declinat identitatea: era mama lui Bryan Douglas...

Iată cum şi în Anglia — patria fotbalului — un mare talent nu este „descoperit" numai de mari specialişti. E, dacă vreţi, o invitaţie în plus ca oricine să-şi spună cuvîntul dacă crede că undeva se manifestă un talent care vegetează pentru că... „privirea" unui specialist nu ajunge pînă acolo.

ROMANUL NOSTRU

Lumea dispărută

Adaptare după CONAN DOYLE

Desene de ROMEO VOINESCU

CE S-A INTIMPLAT PINA ACUM

Frumoasa Gladys a hotărît ca inima şi mîna ei să fie dăruită numai aceluia care va înfăptui un act de eroism. Mînat de acest îndemn, Edward Malone, reporter, pleacă împreună cu profesorul Summerlee şi cu exploratorul John Roxton să verifice afirmaţiile profesorului Challenger, în legătură cu existenţa unor animale preistorice pe un platou din America de Sud. Ei ajung pe platou, constată realitatea afirmaţiilor lui Challenger, dar nu se mai pot întoarce. Atacaţi de animale ciudate, de oamenii-maimuţă, ei se hotărăsc să se refugieze la indieni, oameni primitivi care trăiesc în nişte peşteri.

Apele lacului Gladys (după numele aceleia pentru care pornisem în această aventură nebunească) strălucesc în lumina razelor soarelui care răsare. Viaţa clocoteşte în aceste ape. Din cînd în cînd, la suprafaţa lor se ivesc spinări lungi, boturi înzestrate cu dinţi nenumăraţi. Ici şi colo, un gît lung făcea serpentine în apă, cu graţia unei lebede. La un moment dat, animalul căruia îi aparţinea acest gît lung se urcă pe un banc de nisip. Era o fiinţă enormă, în formă de butoi, prevăzută cu înotătoare. Challenger şi Summerlee nu-şi putură stăpîni entuziasmul.

— Un plesiosaur! Un plesiosaur de apă dulce! exclamă Summerlee. Fii binecuvîntat, dragul meu Challenger, pentru că m-ai adus aici să pot vedea aceste animale, despre care eram convins că au dispărut cu milioane de ani în urmă!

Dar nu mai puteam întîrzia. Am pornit spre locuinţele indienilor.

Ajutorul adus de noi acestor oameni primitivi i-a făcut să ne privească cu multă stimă şi prietenie. Zilele trec una după alta. Vînăm animale preistorice în tovărăşia lor şi ne hrănim cu carnea acestor animale.

In ce priveşte însă plecarea noastră de pe acest platou, nici un fel de speranţă! După cîte înţelegeam din semnele indienilor, a existat pe vremuri un fel de tunel, prin care se putea ajunge pe platou, venind din regiunea înconjurătoare însă, o prăbuşire datorită unui cutremur de pămînt, îl astupase. Cînd vrem să-i facem să

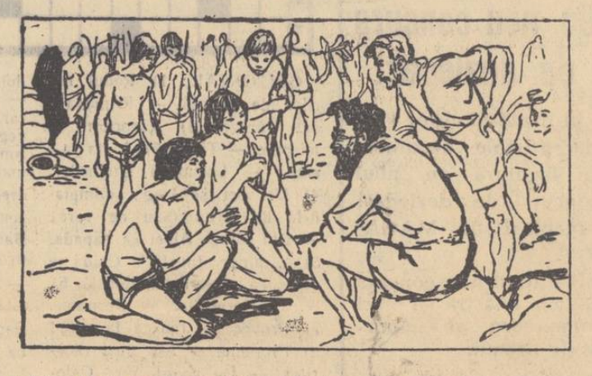

înţeleagă că am dori să părăsim platoul, indienii dau din cap şi înalţă din umeri. Asta poate să însemne fie că nu pot, fie că nu vor să ne ajute să plecăm. Intr-adevăr, de ce ar dori aceasta? Nu le sîntem oare noi cei mai preţioşi aliaţi?

Intr-o zi, m am dus bine înarmat spre marginea platoului, mergînd prin locurile unde nu se găseau arbori şi ferindu-mă de oamenii maimuţă, am ajuns la vechiul loc unde se afla instalat „fortul Challenger" şi am vorbit cu Zambo, Credinciosul negru ne aşteptă încă jos, la poalele platoului. Mi-a spus că aşteaptă sosirea unor indieni cu fringhii şi cu o echipă de localnici, ca să ne ajute să coborîm. Incercă să-mi dea curaj.

La întoarcere, tocmai pe cînd ajunsesem la aproximativ un kilometru de mlaştina pterodactililor, am văzut ceva extraordinar. Un

om înainta, protejat din cap pînă în picioare de un fel de cuşcă de trestie pusă pe el ca un clopot. Mirarea mea crescu cînd, apropiindu-mă, l-am recunoscut pe Roxton. Cînd mă văzu, ieşi din acest coş şi rise, destul de încurcat.

— Ce faci aici? l-am întrebat eu, uimit.

— Vizitez prietenii noştri, pterodactilii.

— Pentru ce?

— Au obiceiuri interesante, dar sînt cam bătăioşi. De aceea mi-am pus în cap acest coş, care mă apără de atacurile lor.

— Totuşi... ce cauţi aici, în această mlaştină?

— Crezi că numai profesorii vor să se instruiască? Tineam să studiez şi eu moravurile acestor păsărele... Ti-am spus destul.

— Nu vroiam să te tînguiesc — am răspuns eu.

— Nu m-ai tîngui, tinere. Adevărul e că vreau să încerc să procur pentru Challenger un pterodactil... Numai că e destul de greu.

Tonul sovăitor cu care mi-a răspuns m-a făcut să bănuiesc că nu-i acesta adevărul, că în realitate îmi ascundea ceva...

Insfîrşit, Challenger şi-a descoperit a doua zi după această întîmplare taina! In ultimele zile, făcea singur plimbări, de la care se întorcea solemn, grav, ca unul care poartă pe umeri greutatea unui secret important. Azi, ne-a invitat pe toţi să-l însoţim. Ne-a dus pînă la un mic luminiş, în mijlocul căruia se găsea unul din acei geyzeri de noroi despre care v-am mai vorbit. Pe pămînt, se întindeau mai multe fîşii de piele tăiate din pielea unui iguanodon, — toate legate de un imens buzunar membranos care nu era altceva decît stomacul unui uriaş peşte reptilă.

Aventura pe care aveam s-o trăim, ar fi putut să însemne sfîrşitul nostru, al tuturora!

(Va urma)

Tiparul Combinatul x Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin Bucureşti

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 18 ★ Simbătă 8 februarie 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

PORȚELAN

De obicei lucrurile se petrec cam în felul următor: din greșală sau din neatenție — inatenția este de data aceasta exclusă din discuție — se sparge o farfurie din serviciul de masă. Ea, soție grijulie, pare foarte nenorocită de mica catastrofă petrecută. El, soțul, caută însă pe cît se poate s-o liniștească: „Lasă dragă, ce te amărăști pentru o farfurie! Cumpărăm alta".

De data aceasta se pare că trebuie să-i dau dreptate soției. Aș vrea însă să nu fiu cîtuși de puțin bănuit că am de gînd să scriu cumva despre necesitatea economisirii veselei de porțelan. Și totuși îi dau dreptate soției. E mare păcat cînd se sparge chiar și o farfurioară de la ceșcuța de cafea neagră! Dacă ați fi fost cu mine în vizita pe care am făcut-o zilele trecute la fabrica de porțelan din Cluj, sigur că mi-ați da dreptate. Spre convingerea dvs. sînt dispus însă să reconstitui acum această vizită.

Artă și meșteșug

Nu știu cum s-a întîmplat, dar ca să spun așa, călătoria prin fabrică a început de la coadă. Adică, în loc s-o iau de la materia primă spre produsul finit, am pornit la drum în sens invers: de la magazia de unde se expediază în întreaga țară tot felul de produse din porțelan. Socoteala produselor se ține în acest loc cu sucît de lung și cît de complicat este drumul pînă la farfuria sau ceașca ce se lasă atît de ușor spartă! Dacă ați ști cîtă artă și cît meșteșug se cere, cît de mare este rolul omului, al mașinii și al focului în această fabricație delicată a porțelanului! Dar mai bine să vă convingeți singuri.

De la magazia de produse finite să mergem așa dar mai departe. Pătrundem în lumea artiștilor. Dunga albastră sau roză a farfuriei, floricica cești de ceai, desenul de pe vasul pentru flori se făuresc toate în acest loc. Într-o cămăruță mică lucrează două pictorițe, Lenke Simon și Maria Gavrilescu. Aici însă nu e vorba de produse de serie. Se pictează

Migală, gust și pricepere cere pictura vazelor din porțelan

tele de mii, ajungîndu-se într-un an de pildă la 2.200.000 cești, 2.400.000 farfurii și așa mai departe. Aceste cantități nu trebuie să vă ofere cîtuși de puțin argumente în combaterea necesității de economisire a veselei de porțelan. Dacă ați ști măcar numai prototipurile, piesele pentru expozițiile din țară și străinătate. In camera de alături lucrările de decorare

Tudor GHEORGHIU

● (Continuare în pag. 2-a)

In acest număr:

IN PATRIA lui Gingis-Han
de Eusebiu Camilar

Năravuri și moravuri
„NIMICURI"

NOUTĂȚI DIN BUDAPESTA

In pag. 7-a
REGULAMENTUL NOULUI CONCURS DE DEZLEGĂRI *organizat de* „Magazin" *VALOROASE PREMII*

Artista MAYA INDRIEȘ de la Teatrul de Stat din Arad, deși tînără (a absolvit doar de cîțiva ani Institutul de Teatru din Cluj) a reușit să obțină frumoase succese în rolul logodnicei din „Hanul de la răscruce" și mai ales în cel al Gettei din „Fîntîna Blanduziei", impunîndu-se ca o interpretă de talent.

Fotografia: Mihai POPESCU

PE MEDITERANA

din croazieră

LA CONSTANȚA. E frig, ninge și sînt cu visul...

IN LARGUL MARII NEGRE. Sub puterea valurilor, motonava „Transilvania" se lasă cînd pe o parte cînd pe alta. Aștept „răul de mare". Zadarnic. Nu simt nimic. Dimpotrivă. Mi-e foarte bine pe vapor. Leganat de valuri, adorm repede. E deosebit de plăcut pe motonava noastră.

LA ISTANBUL. E frig și aici. Nu ninge, dar plouă. Vremea m-a dezolat. Vizitez în grabă muzeul Sf. Sofia, moscheea albastră și vechiul serai. La vechiul serai mi-au plăcut mai cu seamă porțelanurile chinezești. Sînt lucruri vechi, dar admirabil executate. Nu am vreme să le admir cît aș dori. Dau o fugă prin bazar. Negustorii te trag de mînecă. Un zaraf îmi propune să schimb dolarii la el. Îmi dă 7 lire turcești pe un dolar în loc de 5,20 cît e cursul oficial. Îl rog să-mi arate un magazin mai mare din Istanbul. Mă conduce binevoitor pe niște străzi întortochiate. In sfîrșit am ajuns și la magazinul cel „mare". E o dugheană mică, cu două încăperi, pline cu de toate.

— E cel mai mare magazin? întreb eu mirat.

— Da, magazin ca al meu nu e în toată Turcia.

Nu-l cred. Îmi dau seama că el, negustor, nu ar putea să facă reclamă altui magazin. Îl mulțumesc și plec. Plec dezamăgit că nu am putut să văd și un magazin mai ca lumea. Dezamăgit e și negustorul că nu i-am cumpărat nimic din dugheana sa. Mi se spune că în altă parte a orașului, în cartierele bogate, există totuși magazine mari și luxoase.

DIN NOU PE MARE. După cîteva ceasuri de la plecarea din Istanbul timpul s-a încălzit brusc. E soare. Adie un vînt primăvăratic. Unii turiști, și mai cu seamă turistele, fac plajă pe vapor. Asta se întîmplă în cea de a doua parte a lunii ianuarie. După două zile și două nopți ancorăm din nou. De data asta...

...LA ALEXANDRIA. Și aici e cald. Localnicii ne asigură însă că e o zi friguroasă. Cu toate acestea, văd mulți arabi, din cei săraci firește, care umblă fără încălțări.

Vizitez orașul. Mă surprind contrastele. Îmi place mai ales o stradă mare, lungă de aproape 30 de km. Se întinde de-a lungul țărmului. E o privelițe încîntătoare. Se află clădiri mari, construite în stil modern. Pe marginea străzii sînt palmieri. Tot în această parte a orașului, într-o grădină de toată frumusețea, se află și palatul fostului rege Faruk. E un palat cu adevărat regesc. Nu a avut gusturi proaste regele. Dar nici egiptenii. Ei au amenajat aici un frumos muzeu.

Continui vizitarea orașului. In cartierele populației băștinașe, ale oamenilor care au construit frumoasele clădiri pentru colonialiștii europeni, se află încă multă mizerie. Pe străzi copii cît lumea. Fac o gălăgie asurzitoare. Cer amintiri. Se mulțumesc cu orice: o monedă, o țigară, o insignă. Mulțumiți, zburdă de bucurie cînd capătă așa ceva.

Iată și un aspect neîntîlnit încă pînă acum de mine: un frizer ambulant. Stă pe jos cu picioarele încrucișate, cu ustensilele lîngă el pe trotuarul unei străzi întunecate. In fața lui se oprește un alt arab. Frizerul se bucură de client și îl poftește să ia loc.

Mai departe, un alt aspect. In fața unei cafenele, consumatorii stau pe scăunele și „trag" la narghilea. Unii consumă și diferite băuturi. Se bea și coca-cola. Reclama acestui produs cu iz de medicament o întîlnești pe toate gardurile.

Sînt mulți negustori ambulanți în Alexandria. Te îmbie stăruitor să le cumperi cîte ceva din mărfurile lor. Cer prețuri fabuloase. Dacă le dai un sfert din cît ți-au cerut fac tîrgul și sînt mulțumiți. Aceștia au năvălit și în fața vasului nostru. Aici au venit și doi scamatori. Înghit săbii, fac dintr-un pui de găină-doi, și rostesc fără contenire „gali, gali, hochis, pochis" și cer piaștri — monedă egipteană. Se mulțumesc și cu țigări.

Mai vizitez la Alexandria muzeul greco-roman, catacombele din Kom și stilpul lui Pompei. Sînt lucruri deosebit de interesante. Spațiul nu-mi permite a le descrie. Intru în mai multe magazine. Mărfuri de tot soiul. Multe, frumoase și scumpe. Cumpărători puțini, extrem de puțini. Pe străzi circulă multe automobile de cele mai diferite tipuri. Sînt mașini americane, sovietice și din multe alte țări.

Seara la cinematograful „Metrom" văd un film. O producție americană. Peripețiile a trei europeni — doi bărbați și o femeie — în pădurile Africei. E un film care jignește demnitatea negrilor. Poate de asta sala e mai mult goală. De altfel, și biletele sînt scumpe. La un alt cinematograf însă, unde rula un film sovietic despre circul din Moscova, se formase o mică coadă. Pentru egipteni o coadă la cinematograf înseamnă ceva excepțional.

DIN DEȘTUL EGIPTEAN. Alexandria, ne întîlnim cu pustiul. E o întindere fără capăt, acoperită cu un fel de spini. Înaintăm în acest pustiu. Nu trece multă vreme și dispar și spinii. Cît cuprinzi cu ochii e numai nisip. Vîntul îl spulberă ușor. Soarele îl argintează. Aici și lumina zilei are un fel de culoare. E de un roz deschis, fin. Am senzația că mă aflu în largul mării. Dar senzația aceasta dispare pentru că de o parte și alta a șose-

D. TĂRNĂUCEANU

● (Continuare în pag. 3-a)

CINEMA DE ALTĂDATĂ

De vorbă cu regizorul Jean Mihail despre începuturile filmului românesc

— *„Eram pe atunci elev la Roman cînd am văzut filmul „Războiul Independenței". Mi-l amintesc, ca și cum l-aș povesti colegilor de clasă...*" Așa începe convorbirea noastră cu Jean Mihail.

— Era frumos „Războiul Independenței"?

— *Nu prea avea acțiune. Dar pentru anul 1912 și cu actorii care-l interpretau...*

— Cine?

— *Aristide Demetriad, Nottara, Bulfinski, Petre Liciu, Ion Brezeanu.*

— Film lung?

— *Două mii de metri și bineînțeles... mut.*

— Cu figurație?

— *Erau acolo mulți ostași. Unii, îmbrăcați cu uniforme turcești, aveau datoria „să moară" pe cîmpul de bătălie. Numai că la sosirea roșiorilor călări, morții se sculau și probabil de teamă, se mutau... mai la deal.*

— A costat mult?

— *După cît știu, a fost susținut financiar de Leon Popescu, un antreprenor de săli de spectacole care, scontînd cîștig, a oferit 200.000 lei.*

— Și altele?

— *Inițiative au fost multe. „RĂZBOIUL INDEPENDENȚEI" fusese primit bine de către publicul românesc. Nu exista însă un sprijin material mai copios. De aceea nici vorbă nu putea fi de actori și regizori specializați în film. Corneliu Moldovan și Emil Girleanu au făcut scenariul și probabil tot ei regia filmului artistic „CETATEA NEAMȚULUI". Altul, cu titlul „OTELUL RĂZBUNA" a prilejuit apariția pe ecran Luciei Sturdza Bulandra, lui Demetriad, Bulfinski, Marioarei Ciynski.*

— Ce v-a atras către regia cinematografică?

— *Și dragostea pentru noua artă dar și o întîmplare fericită. Cînd am terminat conservatorul la clasa lui Constantin Nottara, m-am angajat la compania Bulandra. Toți actorii erau pe-atunci destul de prost plătiți. Eu mai eram și... tînăr. Așa că îți închipui că n-am ezitat nici o clipă să răspund invitației unui fost coleg de școală care ajunsese între timp director tehnic la Vita-Film din Viena. Am strîns 1200 lei și... am plecat cu personalul.*

— Cîți ani ați lucrat la Viena?

— *Patru ani, adică pînă în 1923. Eram asistentul lui Max [illegible] că jucau operete, comedii, drame sentimentale...*

— Ați fost singurul plecat pe atunci în străinătate pentru film?

— *Nu. Au fost și alții plecați să se afirme pe scene sau pe platourile unor studiouri cunoscute.*

Eugen ATANASIU

● (Continuare în pag. 4-a)

MODA LA MASA ROTUNDĂ

De data aceasta, la masa rotundă a poposit moda, capricioasă și veșnic tînără modă, cu tot cortegiul ei de rochii, mantouri, bluze sau accesorii pe care ni le-a prezentat cu fantezie și bun gust. Nu cumva să credeți că a avut loc o prezentare de modele confecționate pe care le-au purtat niște manechine grațioase. A fost ca întotdeauna, o discuție avînd însă ca subiect moda. Și lucrurile care s-au spus despre linie, modele, țesături sau culori au fost foarte interesante.

Discuția s-a bucurat — și nu putea fi decît așa — de o covîrșitoare prezență feminină. Invitatele noastre, DORA COJOCARU, șefa serviciului de creație a Centrului de proiectare a îmbrăcămintei din Departamentul industriei ușoare, MARIETA RADNEV, directoarea

Lucia MANOLESCU
Eva MOLHO

● (Continuare în pag. 5-a)

Restaurante pragheze

Hospoda u Kalicha

„Un pliant inițiindu-l pe Svejk la masă m-a îmbiat și pe mine să merg la vestitul „Hospoda u Kalicha"...

Citiți reportajul în pag. 3-a

IN EXPRESUL 62

De vorbă cu N. Orlov, N. Dudinskaia, K. Sergheev

Bucureștiul era încă departe. Pe culoarele trenului, în fața geamurilor, urmărind ecranul în perpetuă mișcare, călătorii încercau emoția intrării în necunoscut. Un „necunoscut" a cărui taină își trăia cele din urmă clipe. Cînd săgețile ceasornicului vor arăta sorocul sosirii, țelul călătoriei va înceta să mai fie o enigmă. Orașul cu bulevardele și clădirile sale, cu oamenii săi își va întîmpina oaspeții așa cum numai el știe să primească. Pe lîngă bucuria întîlnirii, musafirilor le va fi dat să trăiască — poate — și o plăcută dezamăgire. Căci pe „necunoscuții" aceștia îi cunosc. Nu de azi și nici de ieri. Aceleași fețe surîzătoare, sincere și prietenoase ca și la Leningrad, ca și la Moscova. Aceeași pătimașă afecțiune față de făuritorii frumuseților artistice.

N. M. DUDINSKAIA
artistă a poporului din U.R.S.S.

Am pătruns în compartimentele artiștilor leningrădeni, jenat de stinghereala pe care prezența mea o purta cu sine în acele clipe de nerăbdare și emoții.

In gara Ploiești cîțiva membri ai ansamblului, coborau din tren înarmați cu aparate fotografice. Intru în vorbă cu unul din ei.

— Pe tovarășul Sergheev nu știți unde l-aș putea găsi?

— Pe tovarășul Sergheev îl aveți chiar în fața dumneavoastră.

Incerc să evit o confuzie probabilă. „Pe Konstantin Mihailovici Sergheev îl caut..."

— Eu sînt... Artistul sovietic, un bărbat nu prea înalt, cu părul cîrlionțat și ochi albaștri întîmpină scuzele mele cu amabilitate, surizînd visător.

— N-ați apucat să ajungeți la București și iată — prima vamă gazetărească v-a și descoperit, în tren, pe cînd vă făceați bagajele...

— Cu atît mai agreabil pentru mine... N-ați vrea să vă faceți cunoștință cu conducătorul turneului nostru? Intrăm în compartimentul lui G. N. Orlov, maestru emerit al artei din R.S.F.S.R., directorul Teatrului Academic de Stat de operă și balet „S. M. Kirov" din Leningrad.

— O seamă de date în legătură cu teatrul pe care îl conduceți ne sînt cunoscute. Aș dori totuși să ne spuneți ceva din istoria acestui mare colectiv artistic, istoria mai veche și istoria contemporană.

Boris BUZILĂ

● (Continuare în pag. 4-a)

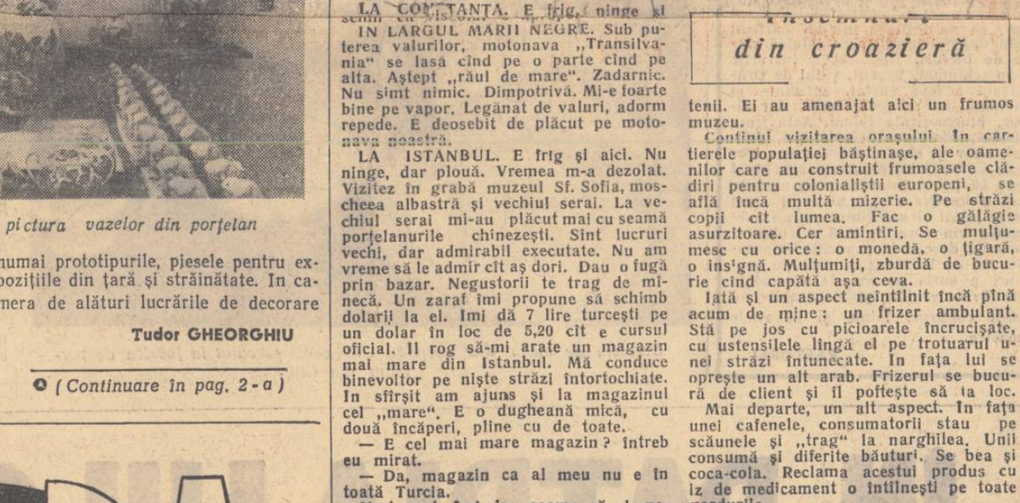

La stîlpul lui Pompei din Alexandria se află și cîțiva sfinxi, mai mici bineînțeles decît cel de la piramidele de lîngă Cairo.

AIȘE

Străbătuse în fugă ulițele întortocheate și pline de praf. O mină de la spate duhul cel rău al spaimei. Tot timpul murmura: „Să nu fie prea tîrziu, prea tîrziu...” Ajunsă la poarta lui Gheorghe Chivulescu se opri ca să-și tragă sufletul. Desfăcu palma. Salba de aur era la locul ei. Rotundă ca un bănuț avea gravată pe ea chipul lui Mahomed. Era singura zestre cu care o înzestrase mama ei, Azime. „S-o păstrezi ca pe lumina ochilor, aduce noroc”, îi spusese. Noroc... Așa noroc nici dușmanii să nu aibă. Cu un an în urmă Aișe nu strînsese de pe cele 2—3 hectare ale sale nici atîtea bucate cîte ar putea să ducă în spate un măgăruș. De cum dăduse iarna începuse să vîndă. Macaturi, oale, haine, toate se duseseră ca pe gură de lup. Rămăsese numai salba. Aișe ținea la ea. Nu pentru că ar fi crezut-o miraculoasă. Îi amintea de părinți, de tinerețe. De asta ținea. Dar venise și zile grele. Vreme de o săptămînă umblase tot satul să împrumute măcar un pumn de păsat. Fusese însă zadarnic. Ea și cu Regep știau să rabde. Erau învățați. Ehei, de cîte ori nu li se mai întîmplase să-și pună voința la încercare. Dar micuțul Sepai și cu Sebat nu avuseseră timp să se obișnuiască cu astea. Hrăniți numai cu fiertură de buruieni slăbeau văzînd cu ochii. Într-o zi Sepai o uimi. Învățase el știe de unde o poezie și o repeta mereu:

— Mi-e foame dragă mamă,
Mi-e foame și să știi că am să mor.
— Mai rabdă puiul mamei pînă mîine
Căci mîine scoatem pîinea din cuptor
Dar cînd crescu mirosul pîinii coapte
Odorul mamei galben ca un spic
Își înclinase fruntea peste noapte
Și de atunci n-a mai cerut nimic.

Pe Aișe versurile acestea o izbiseră ca o lovitură de măciucă. Începu s-o mustre cugetul și o podidiră lacrimile. N-avea încotro. Trebuia să sacrifice și salba. Așa ajunsese ea la poarta lui Gheorghe Chivulescu. O dădu în lături și se duse către cerdac. Stăpînul era acasă. Tocmai își sorbise cafeluța și îi strigase femeii din casă să-i aducă și un pateu. Răspunse plictisit la binețele lui Aișe și o pofti să ia loc.

— Dacă ai venit cumva pentru făină, zise el, să știi că nu mai dau pe bani. Vreau lucruri mai durabile. Altfel... Fără să scoată o vorbă Aișe se ridică de pe scaun și se apropie de el cu palma întinsă. Salba strălucea în soare ca un diamant.

— Aur curat? făcu Chivulescu neîncrezător.

— Da, aur curat, suspină Aișe. O-mul stătu cîteva clipe pe gînduri.

— Știi, voi calicii sînteți oameni cu toane. Într-o bună zi ai putea să spui că te-am prădat. Vreau să zic că nu primesc salba decît dacă recunoști în scris că mi-ai dat-o de bună voie. La orice s-ar fi așteptat Aișe dar numai la asta nu. S-ar fi întors acasă cum venise chiar în minutul acela. Dar își aminti de Sepai și de poezia lui.

— Sîntem săraci, zise ea. Dar credeam că încrederea oamenilor încă n-am pierdut-o. Dacă vrei, fie, am să scriu. Peste cîteva minute așternea plîngînd următoarele slove: „Subsemnata Aișe Abibula din satul Viișoara, județul Constanța recunosc de bună voie că”... etc., etc. Zdrobită și umilită luă legătura cu făina pe care o căpătase în schimbul salbei și plecă să potolească foamea micuțului Sepai și a frățiorului său. Se hotărî să încerce să uite încercările prin care trecuse în ziua aceea.

Dar rana de cuvînt nu e ca rana de cuțit. Ea nu se vindecă așa cu una cu două. Mereu singerează, mereu te săgetează cu junghiul durerilor. Aișe nu i-a spus nimic lui Regep. „Să-i crut măcar pe el”, se gîndi. În schimb ea nu-și găsea cu nici un chip liniștea sufletească. Trei ani se scurseră. Într-o zi Regep veni din sat foarte tulburat. „Știi Aișe ni s-a propus să intrăm în gospodăria colectivă care va lua ființă în sat. Se spune că acolo va fi foarte bine pentru unii ca noi. Ce zici?” Aișe s-a uitat la el tăcută. Și-a încruntat dureros fruntea. „Va să zică satul are totuși încredere în noi. Numai unii ne socot oameni de nimic”. Această descoperire îi aduse în piept un val cald de bucurie. „Să intrăm, spuse ea într-un tîrziu. Ce să mai așteptăm? Ce ne-a adus nouă viața de pînă acum?”.

Pe atunci Felat și cu Ferat, doi dintre copiii lui Aișe, erau mici, aproape niște gigilici. Înainte asta ar fi legat-o de mîini și de picioare și ar fi făcut-o să fie tot timpul cu frica în sîn. Cîte nu pățise cu Sepai și cu Sebat! Îi lua la cîmp, săpa o groapă și îi lăsa acolo. Prășea ce prășea, apoi mai trăgea o fugă la ei. Îi găsea plini de țărînă și de furnici. Ba odată i s-a părut că unul e încolăcit de un șarpe și a tras o spaimă de nu și-a mai revenit o lună întreagă. În gospodărie însă s-a întîmplat ceva neașteptat: Chiar de la început s-a făcut un cămin de zi și a fost angajată o educatoare. Aișe își ducea copiii la cămin în fiecare dimineață. Cînd se întorcea de la cîmp îi găsea jucîndu-se, făcînd ghidușii. Scăpată de griji, liberă ca o pasăre Aișe se așternu pe muncă. În scurtă vreme îi ieși pe toți. Cînd lucra la batoză băga spaima în valari atît de repede le dădea snopii la mînă. La prășit dacă se ducea își lua bucata și mînuia sapa cu atîta iuțeală încît vecinii de tarla trebuiau să se țină bine ca să nu rămînă în urmă și să se facă de rușine. „Ești o adevărată combină”, îi spuse într-o seară Regep pe jumătate în glumă pe jumătate în serios. Complimentul acesta știngaci o făcu să roșească. Nu urmărise să se facă remarcată. Pur și simplu așa credea că trebuie să se poarte o colectivistă. Alții nu erau însă de părerea asta. Mai bine zis altele. Cătălina lui Buciureanu și cu nevasta lui Florea Cuțurei nu se dădeau dusului nici în ruptul capului de acasă. Aișe a așteptat o zi, a așteptat două. A crezut că-și vor călca pe inimă. Dar degeaba. Cînd a văzut că nu binevoiau să lase lenea la o parte, și cînd știa că gospodăria avea musai nevoie de oameni, s-a înființat netrimisă de nimeni acasă la cele două. Ce le-a spus nu se știe. Fapt este că peste cîteva zile amîndouă lelițele erau la cîmp și lucrau cît șapte.

Și așa, pe nesimțite, oamenii au început să-și dea seama că Aișe, femeia asta tăcută și timidă e capabilă de lucruri mari, neașteptate. Poate că încă de pe atunci s-a născut în mintea lor ideea de a o alege în consiliul de conducere. În orice caz, anul trecut această dorință a lor a devenit fapt împlinit. La început Aișe a fost cu totul copleșită de noile atribuții. Treptat, treptat însă a început să judece, să acționeze. A cercetat satul cu deamănuntul. Acum toți locuitorii lui erau în colectivă. O duceau bine. Aveau aproape tot ce le trebuia: și bucate și vin și orătănii. Totuși era un lucru căruia toată lumea îi resimțea dureros lipsa: lumina electrică. Aișe și-a pus în gînd să împlinească ea acest gol. A umblat pe la raion, a discutat cu cine trebuia. Peste cîtva timp în Viișoara, în dreptul cotului pe care-l face rețeaua electrică de înaltă tensiune se amplasa o stație imensă de transformare. Tot atunci începură să apară pe uliți stîlpi purtînd la capătul de sus urechi mari de porțelan.

Au trecut exact zece ani de cînd Aișe, disperată, plină de spaimă alerga pe ulița satului să-și vîndă salba de aur pe mălai. Într-una din zilele acestea, oamenii i-au rimis vorbă să vină val vîrtej în sala căminului cultural din comună. Nu știa ce se întîmplase și era îngrijorată. Tulburarea i-a sporit și mai mult cînd a văzut că o așteptau o mare mulțime de oameni. A pășit cu sfială înăuntru, s-a uitat buimacă în dreapta și în stînga. Toate privirile o urmăreau, toți ochii erau ațintiți spre dînsa. „Te-am propus candidată pentru locul de deputat în sfatul popular regional, rezervat circumscripției a zecea, o anunță cu emoție și nu fără oarecare solemnitate un gospodar. Te rugăm din suflet să iscălești adeverința de acceptare”. Aișe se gîndise la multe. Dar că i s-ar fi putut întîmpla așa ceva nu-i trecuse niciodată prin cap. Privi hîrtia care o așteptau imaculată pe masă. Fără să vrea își aminti deodată de altă hîrtie, de hîrtia în care consemnase cu propria ei mînă rușinarea și umilirea ei. „Oare merit atîta încredere?” N-a avut timp să-și răspundă. Văzînd-o atît de emoționată, zecile de oameni se ridicaseră în picioare și o aplaudau de se cutremura sala. Aișe luă tocul și iscăli. În aceeași clipă radioasă spre oameni. I-am privit în clipa aceea ochii. Mi-a părut nespus de rău că n-am fost hărăzit cu talent de compozitor. Aș fi fost în stare să scriu o simfonie.

Ion PAVELESCU

Cronica gastronomului

Vinul de Drăgășani

În ce mă privește, socot vinul de Drăgășani ca unul din cele mai fine vinuri din țară, cu condiția ca el să-și aibă obîrșia pe unul din cele trei dealuri care alcătuiesc această străveche podgorie, adică: Dealul Oltului, Călina și Mitrofani. Știu bine că această afirmație va stîrni multe și din nefericire justificate surîsuri ironice. Să ne lămurim deci:

După pacostea filoxerii a urmat epifenomenul: invazia hibrizilor (vorba rominului: o nenorocire nu vine nici o dată singură), care s-a întins ca o lepră pe circa patruzeci de kilometri. Nimeni și nimic nu oprea pe anumiți traficanți fără scrupul să lipească eticheta pe care era scris Drăgășani, pe butelcile umplute cu poșirca lor. Dar, la această uzurpare de titlu se adaugă un fapt și mai grav. Căci, dacă vinul de Odobești a fost vremelnic subestimat, în urma analizelor unor specialiști pripiți, deprecierea Drăgășanilor se datorește drăgășenenilor înșiși. Să mă explic. În anii proști, vinul de Drăgășani se oțetește, datorită insuficienței de acid. Așadar, pentru a remedia acest accident, nu-ți trebuie mai mult spirit de inventivitate decît pentru a descoperi chibritul cu gămălia în cealaltă parte. Îi adaugi acid tartric (cît îi lipsește) și gata. Majoritatea podgorenilor regnicoii, au neglijat acest amănunt. Dată fiind simplitatea problemei pe de o parte și funestele consecințe care au urmat, pe de alta, e greu de stabilit care-i partea ignoranței și care a indolenței (merge și așa!) în această regretabilă stare de lucruri. Îmi amintesc că acum cîteva decenii, am cerut la bufetul din gara Drăgășani un pahar de vin. Mi s-a servit oțet. Întrînd în oraș, privirea mi s-a oprit pe niște afișe uriașe, care, cu ostentație și nerușinare, făceau reclama unui oțet sintetic, al unei fabrici cu numele „Cocoș”. Refulminant și inutil, acea jalnică stare de lucruri. De-atunci, lucrurile s-au schimbat. Recent, vinul de Drăgășani a fost gustat, apreciat și premiat. Își recapătă încet, dar sigur, binemeritata faimă. Asta mă bucură, căci e un vin ușurel, delicat, suav și cînd e sec (și așa trebuie să fie!) nu prea cunoaște rival care să poată întovărăși un păstrăv sau o lostriță rasol. Și ar fi fost mare păcat și nelegiuire, ca un asemenea vin care în 1879 a obținut medalie de aur la expoziția internațională de la Paris și care pe vremuri a surîs pe mesele voevodale ale Brîncovenilor și Basarabilor să nu-și confirme faima și în zilele noastre.

PĂSTOREL

Năravuri și moravuri

NIMICURI

L-am întîlnit pe amicul meu complet transformat. Altă dată, vesel și sănătos, era de astă dată abătut și, pe deasupra, avea și o falcă umflată.

— Ce-ai pățit, dragă? — l-am întrebat.

— Ce să pățesc? Nimicuri...

— Dar te văd indispus și se pare că ai și ceva cu dinții...

— Dragul meu, ți-am spus că suferințele mele sînt nimicuri și așa este. Dar dacă ții morțiș, am să-ți povestesc pe scurt:

„...Cu un an în urmă mi-am cumpărat o periuță de dinți de foarte bună calitate. Era atît de bună, încît m-am folosit de ea pînă acum cîteva săptămîni, fără a simți nevoia să o schimb. Și de aci mi s-a tras totul. Fiindcă periuța mea de dinți într-o bună zi s-a stricat, după ce-mi slujise cu credință peste unsprezece luni și a trebuit să-mi cumpăr totuși alta. M-am îndreptat spre cea mai apropiată drogherie, unde nu numai că n-am găsit periuțe de dinți de felul celei vechi, dar n-am găsit nici un fel de periuță..

„O fi vreun accident de aprovizionare” — mi-am spus și m-am dus în altă parte. Dar nici acolo n-am găsit ceea ce căutam. Am umblat prin magazinele din centrul orașului, am cercetat cele din cartierele mărginașe, Zadarnic. Periuțele de dinți dispăruseră cu desăvîrșire.

După cum știi, nu socotesc îngrijirea dinților un lux. Mai mult chiar, avînd dentiția slabă, lipsa de îngrijire îmi produce imediat necazuri de tot felul. Așa că periuța de dinți pe care nu mi-o puteam procura devenise un fel de obsesie de zi și de noapte. Și aș putea spune că nu numai o obsesie, ci chiar un fel de presentiment că totul se va sfîrși pe scaunul dentistului. Am întrebat deci cercetările, întrebările pe care le făceam — după ce am isprăvit drogheriile și farmaciile — și vînzătorilor din alte magazine ca, de pildă, debite de tutun, alimentare, magazine de stofe. Gîndeam că, printr-o greșeală, s-or fi rătăcit cîteva periuțe de dinți și în vreun magazin care desface alte produse. Devenisem nervos și bine înțeles, cînd vorbești cu nervi și se răspunde la fel. Ce să-ți mai spun, îmi pierse întreaga bună dispoziție, mai ales că începusem să simt cum mă înțeapă una din măsele. În aceste condiții, am avut o discuție cu un responsabil de magazin, care, după un schimb de cuvinte și după o încercare de a-i explica de ce am neapărată nevoie de o simplă periuță de dinți, mi-a răspuns că astea-s nimicuri și să-l las în pace.

Datorită acestor nimicuri însă, după cîteva zile a trebuit să-mi scot o măsea și mă aflu în tratament cu alte două. Drept care mă vezi umflat și posomorît...”

Am încercat o întrebare:

— Pînă la urmă ai găsit periuța mult căutată?

— O, încă nu! Dar cel puțin știu că în curînd o voi găsi.

A fost rîndul meu să mă mir.

— E foarte simplu, mi-a răspuns prietenul meu. Întreprinderile producătoare au obligația de a da trimestrial cantitatea de periuțe hotărîtă prin plan...

— Și?

— Și cu cît ne apropiem de sfîrșitul primului trimestru, cresc șansele de a găsi periuțe pe piață. Pentru că — înțelegi? — dacă nu s-au produs în ianuarie, se vor produce negreșit în februarie. Așa că nu mai am mult de așteptat.

Era un raționament interesant și am fost curios să aflu de unde-l deține amicul meu, de unde știe el anume cum se petrec lucrurile în fabricile de periuțe de dinți.

— E simplu — mi-a răspuns el. Așa procedăm și noi în întreprinderea noastră...

Trebuie să mărturisesc că din acel moment mi-a pierit orice urmă de compătimire.

AL. CORNESCU

PORȚELAN

(Urmare din pagina 1-a)

a obiectelor din porțelan se execută de data aceasta în serie. Echipa lui Ștefan Wagner lucrează în deosebi la decorurile mai complicate ce se fac cu cobalt sau cu aur. Mai departe aflăm un secret: cum se aplică pe vase desenele colorate. Specialiștii numesc decalcomanii bucățelele acelea de hîrtie ce se lipesc pe cești sau farfurii și lasă imprimat desenul respectiv. În fond nu este vorba decît de niște adevărate acțibilduri. Care copil nu s-a jucat cu așa ceva?

Punctul nodal

Mergînd înapoi pe firul procesului de producție ajungem la cuptoare. Acestea nu se pot cuprinde însă cu privirea, dat fiind că se înalță pe trei etaje. Focul este deci cel chemat de astă dată să desăvîrșească porțelanul. Căci fiecare obiect mai mic sau mai mare trebuie să treacă prin para lui neostoită. Și nu odată, ci de două ori la rînd. Dar vezi că focul este foarte capricios și omul nu-l poate dirija atît de lesne. Lui Augustin Weinrich, fochist cu îndelungată experiență, i se supun totuși și flăcările. Totul este să știi să treci cu bine punctul nodal sau de vitrifiere, cum îi spun oamenii de specialitate. Multă bătaie de cap provoacă fochiștilor acest punct. Dacă vrei să obții un porțelan frumos riști ca obiectele să iasă deformate. Iar dacă vrei să fii sigur că nici un vas nu iese deformat, trebuie să renunți la transparență. Cum să împaci deci și capra și varza? Noroc însă că în mai greșesc și asta-i adevărat. Da, da acestea sînt serviciile care ajung uneori în comerț și nu vă satisfac pretențiile. De aici se trag rebuturile cele mai multe.

Deși nu purtam halat alb am izbutit să pătrund totuși și în secția care oferă oricărui vizitator partea cea mai senzațională a fabricii: secția unde se prelucrează porțelan importat din R.P. Chineză. Am făcut precizarea cu halatul alb căci curățenia este principalul precept al prelucrării porțelanului acesta de o calitate superioară. Nu are o sarcină ușoară Nicolae Fenești, șeful celei mai noi secții și în același timp celei mai pretențioase. După cîte mi s-a spus, nu i-a fost lesne nici să aleagă cadrele pentru secția cea nouă.

Ne apropiem de sfîrșit. Coborîm în subsolul fabricii și luăm cunoștință de rezervele de pastă de porțelan. Pe o întindere apreciabilă nu se văd decît munți de pastă. Stau aici de luni și luni de zile. Este pusă la dospit. Da, nu vă mirați, precum cozonacii. Așa se produce macerarea naturală a pastei. În răstimpul acesta lung se produc anumite fenomene fizico-chimice necunoscute încă bine, care îi îmbunătățesc calitatea. Pasta de porțelan chinezesc, de pildă, a trebuit să stea în aceste condiții mai bine de un an. Și cu cît stă mai mult, cu atît e mai bine.

Sărind peste descrierea felului cum se prepară pasta, iată ne ajunși la magaziile de materii prime. Într-o parte caolinul de la Harghita, dincolo cel adus din R. P. Bulgaria și R. Cehoslovacă, iar aici în față, ambalat în saci de pai de orez, caolinul cel mai prețios, cel chinezesc. Dacă nu aș fi pornit la drum în fabrică de la finisajul produselor spre materii prime, poate că nu aș fi crezut că între bulgării aceștia neaspectoși de caolin și vazele acelea frumos pictate, ar exista vreo legătură, că ultima se trage din prima.

...S-a spart o farfurie. Vă pare rău? Aveți și pentru ce. Credeți-mă că totuși nu-i nimic prea grav. La fabrica de porțelan din Cluj se lucrează zi și noapte numai și numai pentru dumneavoastră.

Tudor GHEORGHIU

Serviciu de masă din porțelan chinezesc executat la fabrica de porțelan din Cluj.

POȘTA redacției

TEODOR VIJDEA, str. 6 Martie 33, Cluj: Reportajul dvs. se va publica. Din păcate, fotografiile nu sînt suficient de clare spre a putea fi reproduse.

ILIE STREIA, comuna Darie, trebuie să vă dezamăgim: nu este timișorean. În schimb, în orele libere, se ocupă și cu desenul...

A. MICLESCU, București: Așa cum am mai răspuns și altor cititori, faptul că revista se găsește cu oarecare dificultate, se datorează nu tirajului, care nu este deloc mic, ci cererii mari din partea cititorilor. Firește, acest lucru, cu toate inconvenientele pe care le prezintă, nu ne poate decît măgulì.

Ing. OVIDIU PLOSCARU strada Levănțicăi 33, București: Desigur, ne interesează din cînd în cînd unele noutăți tehnice din domeniul industriei lemnului. Pentru început, transmitem cititorilor, pe această cale, una din cele trei informații trimise de dvs.: „Cel mai modern înlocuitor al metalelor este lemnul plastic fabricat din lemn de mesteacăn tratat sub presiune cu diferite rășini sintetice. Proprietățile fizice principale ale acestui produs sînt: insensibil la frecare, rezistent la acțiunea acizilor, bun electroizolant. Datorită acestor proprietăți deosebite și în special datorită rezistenței la frecare, lemnul plastic s-a utilizat la confecționarea lagărelor pentru turbine de apă, a bucșelor și a roților dințate. Față de succesele obținute, cu noile produse din lemn plastic se vor realiza importante economii de metale”.

MARGARETA RADU, strada Petre Gheorghe 54 Ploiești: Sînt într-o mare încurcătură, tovarășă Margareta. Din cele ce ați trimis redacției, mi-a plăcut foarte mult scrisoarea însoțitoare care este de o gingășie emoționantă. Poezia însă, ca orice poezie de început, este încă slăbuță, mai ales lipsită de idei. Dar, după cum afirmați chiar dvs., aveți altele mai bune. Așa că așteptăm.

M. CAPATĂ, strada T. Vladimirescu 5, Făgăraș: Trei din cele patru caricaturi primite, vor apare.

MIHAIL MICLE și MIMOSA MAGREA strada Decebal 20, Constanța: Atît de lungi pentru ceea ce exprimă. Chiar dacă este vorba de o cronică rimată, nu putem condamna cititorii să citească aproape 300 de versuri închinate, bunăoară, spectacolului „Revista 58”.

IANCU POPESCU — DORU, strada M. Kogălniceanu 1, Cluj, ne trimite cîteva cugetări (probabil ale domniei sale), din care reproducem următoarele: 1) Și-a turnat toate simțămintele în versuri, încît nu i-a mai rămas nici unul. 2) O revistă nu mi-a publicat versurile deși publică mereu versuri proaste.

DOREL SCHOR, str. Pictor Grigorescu 9, Botoșani: O parte din versurile trimise se vor publica.

PANAIT NASTASE, str. Scurtă 1, Babadag: Pagina femeii, după cum s-a dovedit, are cititorii săi și n-o putem înlocui cu o pagină, cum cereți dvs. despre „Caesar, Hanibal, Machedon, precum și acei din Evul Mediu”. Cît privește versurile trimise ele sînt încă prea stîngace spre a le putea publica. Desigur că, perseverînd, veți putea scrie versuri mai bune.

EUGENIA LUPȘA, str. Gura Slănic 35, Tg. Ocna: Ne-am notat sugestiile dvs. și le vom comunica colaboratoarelor noastre care se ocupă de pagina femeii.

VASILE ROBU, strada Paznicilor 8, Galați: În ce privește problema de perspicacitate la care vă referiți, cred că și soluția dvs. e bună.

ARLIANA GORDESCU, Sibiu: Filmele la care vă referiți vor fi prezentate într-un viitor oarecare. Careuri de cuvinte încrucișate puteți trimite, specificînd pe plic: „Pentru Rebus — Magazin”.

H. N. Rîmnicu Sărat: Voi comunica colaboratoarelor paginii femeii dorința dvs. de a se da sfaturi în legătură cu îmbrăcămintea femeilor gravide.

MIRCEA SOLOGIUC, str. Dobrotească 11, București: Cîntecele la care vă referiți dvs. sînt puțin depășite.

ÎN PATRIA LUI GINGIS-HAN

Îndeobște se știe că pămîntul are multe regiuni prea puțin cunoscute. Mărturisesc că pe mine unul totdeauna m-a atras ca muntele magnetic, Deșertul Gobi, inima plină de taină a Asiei. În afară de lecturile din Benoit, mi-au stîrnit curiozitatea asupra acestui deșert, cărțile preacinstitului părinte francez Huc. Și iată, mi-a fost dat să văd Deșertul Gobi, într-un chip cu totul neașteptat! Era iarnă în Nord. Veneam din niște puncte ale verii veșnice, și deodată am stat, cînd am auzit un muget bine cunoscut. Am oprit în Deșert, și cum am coborît ne-a învăluit gerul uscat și tăios ca sticla. Am zărit furtuna de nisip, pierzîndu-se în depărtare ca o oaste de fantome.

Lanțuri de munți uscați și roșietici rămaseseră de mult în urmă, și cu cît mergeam spre Nord, văzduhul parcă se tulbura mai tare. Era o liniște înaltă și solemnă, pe toată întinderea pustiului. Pînă departe, unde cerul se împreună cu pămîntul, se desfășura nisipul și prundișul, și doar din cînd în cînd se zăreau dîmburi cu vegetație sărmană, spărgînd apa tulbure a monotoniei. Cel ce sta în loc și privea întinderile, vedea dromaderii triști și singuratici, păscînd o iarbă rară și subțire ca părul capului, odată cu nisipul pe care-l lepădau sfîrșind. Încolo, nimic. Cînd nici dromaderii, aceste tăcute, mîhnite și înțelepte corăbii ale deșertului, nu se mai vedeau, dacă îți subțiai ochii, îți puteai închipui mările din începutul erelor noastre pămîntești, mișcînd din talazuri albastre, pe vremea cînd viața omenească se va fi aflat în prima fază a genezei.

Și deșertul se întindea, se desfășura, iar legănarea încetă și domoală a dromaderilor amintea corăbiile slabe în aparență, dar care pot înfrunta și străbate taifunuri și furtuni.

O clipă, am stat și ne-am închipuit stîrnirea nisipurilor și urcarea lor în văzduh, în șuierele vîntului. Ne-am dat mai bine seama ce înseamnă acest cuvînt teribil și simplu, „adaptarea la mediu”, și ne-am uitat la dromaderi cu dragoste, cu milă și cu necuprinsă admirație. Dacă i-ai disloca din mediul lor aspru și lipsit aproape și de hrana elementară și i-ai duce la loc de verdeață, poate s-ar usca de foame, s-ar zbate în funii, ar scoate răgete jalnice și încărcate de nostalgie, către zarea și dogorile deșertului. Credem că asupra nici unei alte vietăți, natura n-a lucrat mai bine, cu uneltele genialității ei: răbdarea și migala.

Și stînd pînă la gleznă în nisip, dromaderii culegeau cu răbdare și fără sfîrșit, iarba subțire ca părul capului...

Apoi, ne-am uitat la oamenii ce ne întîmpinau. Veniseră călări, către căsuța singuratecă din deșert. Veniseră femei îmbrăcate multicolor, și bărbați mici, cu ochi iuți, vii, amintind asprimile nisipurilor. Am fost poftiți să intrăm la adăpost. Înainte de a intra, am mai privit odată pîlcurile de dromaderi cu boturile în nisip. M-am plecat și am luat cîteva pietre, ca amintire din Deșertul Gobi. Aveau în căpături fire de nisip atît de lipite unele de altele, încît nu le-am putut despărți nici cu vîrful cuțitului, bătucite acolo de furtunile din vremuri și strînse unele de altele, neîncetat, parcă împotriva gerurilor, arșițelor și tuturor năpraznelor. Am pus pietrele lîngă alte lucruri scumpe mie, adunate din alte puncte ale Orientului Extrem, lîngă un fluier de bambus căpătat de la o seminție din Yunan, lîngă o sabie rudimentară, pe al cărei ascuțiș se mai văd urmele ciocanului simplu, lîngă nucile de cocos de la Fluviul Perlelor, lîngă bucățile de trestie de zahăr, lîngă boabele de ceai luate de pe malul unui fluviu ce răsfrîngea în adînc o pagodă cu nouă caturi, și lîngă alte lucruri, printre care un halat de mandarin... În acest halat am pus pietrele din Gobi. Oamenii ne-au primit cu dragoste legendară, după obiceiul pustiului. Ne-au îmbiat repede cu o băutură cu nume ciudat, „cumis”. Am repezit peste cap, în lege, întîiul pahar, și al doilea, și abia la al treilea am stat și m-am uitat la culoarea aurie a băuturii. Am reîmprospătat gustul paharelor băute, printr-un plescăit din limbă, gospodărește, cum scrie la cartea băutorilor. Apoi, am întins iar paharul, spre umplere, și deodată am uitat că mă aflu într-o ospeție vremelnică, pe altă parte a globului pămîntesc, în Deșertul Gobi. Rîdeam tare, prietenește, unii spre alții, călători și oameni ai pustiului, întrebîndu-ne pentru a mia oară de sănătate. Și paharele cu băutura „cumis” se îndesau la rînd, și eu unul mă uitam afară pe fereastră, în pustiu, unde mi se năzăreau. pe niște dîmburi roșii, arse, viile biblice ale pămîntului Hanaan... Am pus întrebare, din ce fel de vii s-a stors și s-a mustit băutura ce o aveam în față. Omul ce ne cinstea, m-a iscodit întîi bine de tot, să vadă dacă nu cumva îi iau pămîntul natal peste picior. S-a încredințat repede că nu. Mi-a răspuns rîzînd, arătînd cu mîna afară dîmburile goale ale deșertului: — Iată viile noastre, ale pustiului... Strugurii au fost culeși chiar de pe dîmburile din față...

I-am urmărit brațul, și deodată vraja verdeții biblice s-a risipit. Pe dîmburi, urcau, neîncetat urcau, pe o cărare gălbuie, dromaderi în șir. Poverile lor se legănau ușor, în valurile aerului tulbure, și mergeau încet și necontenit, către cine știe ce loc.

Băutura, ce ne urcase la creeri o flacără scurtă și plăcută, și un gust de vorbă nespus de cald, și ne slobozise în picioare o greutate a unei oboseli plăcute, băutura numită „cumis”, e veche cît istoria acestor locuri. și e făcută din lapte de iapă, după cum cunoscut este. A băut-o mongolul cel mai vestit, Han Gingis, în yurta din pustiile acestea. Mi-l închipuiam ținînd cupa de lemn în stînga, și repezind-o în sus spre gură, cu dreapta, în timp ce așteptă vești de la ciobanii săi duși în pradă către toate punctele cardinale. O clipă, m-am uimit gîndindu-mă la geniul de organizator al acestui cioban strateg îl vedeam bînd „cumis”, și așteptînd vești de la Marele Zid; și din Thibet, unde ciobanii lui dăduseră peste o cetate fantastică, Lhassa; și de la Samarcanda; și de la fluvii necunoscute. de unde începea Europa, continentul bătrîn. În două săptămîni. poștașii lui aduceau semne de la distanțe continentale, din cetăți îngrozite, unde băteau clopotele la apariția ciobanilor înfricoși.. Și m-am gîndit la multe altele, acum cînd mă aflam în inima semințiilor ce au pornit odinioară spre miracolul Vestului. Îndeobște, vechii istorici au înglobat dislocarea vechilor semințiii de pe aici, în acea zisă „Năvălire a Barbarilor”, fără să cerceteze mai adînc pricinile tragicelor și formidabilelor transhumanțe. Aveam în față pustiul, explicația dislocărilor.

Călătorii întîlnesc prin Gobi urmele albiilor unor fluvii, neconsemnate în nici o geografie sau istorie. Mai de mult se găseau urme de așezări omenești, de piatră. Filigranuri și mozaicuri, și flori sculptate în piatră, aminteau, poate, civilizații peste care s-a întins vești mîntul veacurilor și nisipurilor. Cercetătorii solului pot afla și alte semne, ce amintesc apele, verdeața și o viață abundentă, despre care nu se știe nimic. Pribegii ce au străbătut ca o spaimă Evul de Mijloc, purtau în carele lor sărăcia locurilor natale, și năzuința aprigă de a se statornici spre a-și paște turmele în voie, în locuri cu ape bune...

Și așa, în timp ce mi se perindau prin minte toate acestea, localnicii pustiului tăceau, dînd stimă îngîndurării noastre. M-am uitat spre dealurile de afară. Mi-am umplut ochii și sufletul de priveliștea lor, de șirurile de dromaderi ce se scurgeau cu încetineala timpului, către cine știe ce așezare. M-a îmbiat cel cu băutura, cu un semn din ochi, să întind paharul. L-am întins, pentru ultima dată, și l am repezit peste cap, în lege. Apoi ne-am îmbrățișat. uitîndu-ne ochi în ochi, parcă întrebîndu-ne dacă o să ne mai vedem vreodată, dacă o să le mai tulbur pragul, și dacă o să-mi mai întipărească urmele prin Deșert. După aceea ei au rămas în ușă, triști tare de pricina plecării noastre. Multă vreme ne-am făcut semne cu mîna, și țin minte cum fluturau niște șaluri multicolore. Mai simțeam pe pieptul meu cum se zbătuse de tare inima oamenilor acelora, buni și simpli, de părere de rău că-i părăsim, inima lor călită în soarele tare ca focul, în geruri îngrozitoare. și în furtuni uscate, colorate numai de nisipuri în răscoală. O clipă am închis ochii. Plecam, într-adevăr? Adio, deșert din adîncul Asiei! Și parcă nici nu-mi venea a crede că întinderea nesfîrșită era într-adevăr Deșertul Gobi, pe care îl visasem, la citirea călătoriilor celebre. Se vedeau dromaderii, păscînd în nisip și prund, iarba subțire și dîmburile roșii și uscate. Mai apoi, mi-am întors ochii la loc, spre ținta lor firească, înainte, către viitor, gîndindu-mă cîtă treabă are de făcut omenirea, după ce a dobîndit cheia tainei dezagregării nucleare. Oamenii din Gobi au înfăptuit multe pînă acum spre a-și ușura viața. Dar energia nucleară va avea de însuflețit tot acest pustiu, cucerind din gura uscăciunii o imensă parte a planetei. Și astfel gîndindu-mă, Deșertul Gobi rămînea tot mai în urmă și mai în urmă, parcă în trecutul vieții omenești. Am oftat, deodată, de regret, după Deșertul Gobi. Însă am mîngîiat lădița cu amintiri. Și abia așteptam să ajung la primul popas, spre a revedea pietrele din deșert, puse în halatul mandarinului. Le-am revăzut, îndată și forma lor amintea reliefurile unor valuri încremenite, și-mi dădeau iluzia mării ce-și va fi clătinat apele pe acolo, în niște vîrste elementare ale genezei.

Eusebiu CAMILAR

Noutăți DIN BUDAPESTA

Plimbîndu-te pe marile bulevarde din Budapesta poți auzi adeseori următorul dialog:

— Privește, ce casă frumoasă!

— N-ai văzut-o încă pînă acum?

— De ce? Tu ai observat-o?

— Nu. Nici eu...

Și acesta este un fapt foarte caracteristic. De zece ani de zile praful se depusese în straturi groase pe fațadele caselor de pe bulevard — desfigurate de altfel și de urmele a nenumărate furtuni... Așa încît, în momentul de față se reconstruiește și se repară sistematic — se scot iar la lumină zidurile acestor case. De la bd. Iosef pînă la Gara de Est trecătorul constată surprins că în lungul fațadelor zugrăvite proaspăt în culori deschise — galben, verde, ocru, etc. — orașul pare să se redeștepte la o nouă viață...

Obuda, unul din cele mai vechi cartiere ale Budapestei, întinerește și el. Între piața Zsigmond și Podul Arpad se construiesc aproape 3.000 de locuințe. Cartierul acesta va avea și o primărie, un cămin cultural și magazine noi — vechiul amfiteatru roman se va afla astfel într-un cadru mai demn de el. Toată partea cartierului, care se întinde în apropiere de calea Vienei va fi reconstruită; de fiecare parte a căii Szentendre se vor construi noi imobile de locuit. Malul cunoscut sub numele de „Băile Romane", pe malul Dunării, nu va fi nici el uitat. În acest loc, pe care locuitorii Budapestei l-au îndrăgit în mod deosebit, se va ridica pe o lungime de 5 km. și pe o lărgime de 250 metri o mare și înverzită cetate a sporturilor nautice.

„Hungaropol" este numele noului material plastic conceput de uzinele „Ruggyanta" din Budapesta. Este un material foarte solid, și care are supleţea cauciucului. Se vor fabrica din el parchete rezistente la uzură, la acțiunea uleiului și a petelor de benzină și pe care nici un muc de țigară nu va lăsa vreo urmă de arsură. Instalat în culoarea dorită de client, el va mai avea și avantajul de a fi mult mai ieftin decît alte parchete. Curînd va începe fabricarea sa pe scară industrială.

Budapesta a căpătat încă un teatru. Teatrul acesta are două particularități: scena este foarte alunecoasă și cei care joacă nu sînt actori. Numele său este „Teatrul pe gheață". Trupa se compune din 26 de excelenți patinatori și patinatoare. Spectacolul dat timp de luni de zile, la Budapesta, cu un succes considerabil, de trupa „Parisul pe gheață", i-a făcut pe tinerii „actori" să ia hotărîrea de a prezenta un spectacol asemănător, ei realizînd o performanță și mai frumoasă decît a trupei pariziene. Acesta a fost deci începutul. Recent a avut loc premiera, cu un succes fără precedent. Lucrul, de altfel, nu are nimic care să ne mire, cînd ne gîndim că din această nouă trupă fac parte: György Botond, de cîteva ori campioană a Ungariei, Eva Saáry, fostă campioană universitară și Csilla Botond, campioană a Ungariei la categoria juniori. Gábor Vida și Zoltan Tölgyesi — care a fost anul trecut campionul Ungariei la categoria patinaj artistic — sînt cei doi principali actori masculini ai trupei.

Anul acesta vor fi terminate lucrările de construire a primului reactor atomic ungar, situat în apropiere de Budapesta. În jurul reactorului vor mai fi construite o serie de clădiri, printre care și aceia care va servi la stocarea izotopilor produși de reactor. Academia de Științe a R. P. Ungare va întreprinde construirea acestei clădiri în cursul celui de-al treilea trimestru al anului curent. De asemenea vor fi construite numeroase puțuri subterane din beton pentru anihilarea radiațiilor vătămătoare degajate de izotopi.

Teatrele din Budapesta trec printr-un adevărat „dumping" de prezentare a unor noi spectacole. Teatrul Madách a pus în scenă cu mare succes piesa „Jurnalul Annei Franc". La operă s-a reluat „Orfeu" de Gluck care nu mai fusese prezentat aici în ultimii 25 de ani. Regizorul, decoratorul și creatorul costumelor au rupt cu acest prilej cu vechea tradiție a genului baroc și rococo în care s-a prezentat întotdeauna această operă. „Orfeu" este un spectacol prezentat într-un stil simplu și modern, construit pe efecte de lumină și de muzică.

Teatrul „Petőfi" a prezentat „Tragedia optimistă" de Vișnevski, — piesa aceasta înfiăcărată care are măreția unei tragedii. Printre lucrările autorilor unguri trebuie să semnalăm în primul rînd „Evocarea spiritelor" de Ferenc Karinthy — o dramă pusă în scenă de Tamás Major la Teatrul „Iozsef Katona" și în care rolurile principale au fost interpretate de Ferenc Bessenyei și Anna Tökés, doi dintre cei mai buni actori ai Ungariei.

(Din REVUE HONGROISE" Ianuarie 1958)

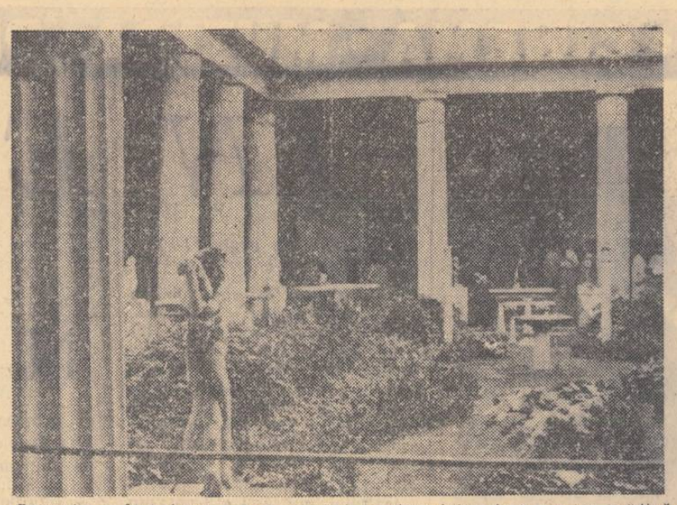

Pompeiul a fost dezgropat de sub lava Vezuviului. Iată o mică grădină restabilită identic cum a fost înainte de marele cataclism.

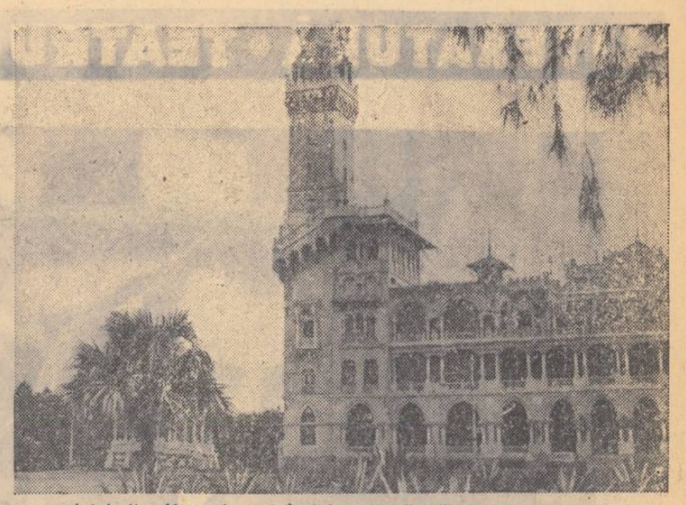

În palatul din Alexandria al fostului rege Faruk s-a amenajat un muzeu. În clișeu o vedere a clădirii.

Pe Mediterana

(Urmare din pag. 1-a)

lei — o șosea asfaltată — se află placarde mari cu reclame: „Cumpărați pantofii Batta. Sînt fini și trainici", „Consumați la fiecare masă bere „Stela", „Coca-cola e un produs care o să vă placă" (E un produs atît de „plăcut" încît n-am reușit să beau o singură sticlă măcar pînă la capăt). Ingenioase reclame. Ingenioasă idee a celor ce le-au pus în pustiu. Aici ești silit să le citești, fiindcă în fața ochilor se află doar întinderea nesfîrșită de nisip și aceste reclame.

O OAZA IN PUSTIU. Am străbătut vreo sută de kilometri. În depărtare se zărește o insulă. Senzația că sînt în largul mării nu mă părăsește de tot. Nu e o insulă ceea ce vedem, ci o oază. O întindere de vreo două hectare, unde cresc iarbă, flori, palmieri. Oprim pentru zece minute. Sînt aici cîteva clădiri. Un depozit cu combustibil pentru mașini. Apă. Un restaurant. E și un far, exact ca pe mare. Seara razele lui luminează pînă hăt departe. Dacă în pustiu e vreun rătăcit, cu ajutorul farului poate găsi lesne calea. Mă bucur de viața, de vegetația din oază. Rup o crenguță dintr-un pom. Un locuitor al oazei ne oferă și cîte un trandafir înflorit. „Pentru Romînia". Mă simt mișcat de acest gest. Îi mulțumesc egipteanului și continui mai departe călătoria prin pustiul care pare fără de sfîrșit.

LA PIRAMIDE. Mai mergem vreo sută de kilometri și în față apare din nou verdeața. Egiptenii cuceresc pustiul. Plantațiile înaintează încet, încet. Se fac irigații. Va deveni oare vreodată pustiul acesta roditor? Puterea omului e mare. Autocarul cu care călătorești se oprește. Sîntem la poalele colinei pe care se ridică piramidele. Cît au trudit oamenii pînă le-au ridicat! Piatra era adusă aici cu bărcile pe Nil, tocmai de la Assuan. Cobor din autocar. Drumul pînă la piramide îl fac călare pe o cămilă. Blînde animale. Să descriu o piramidă? Nu pot. Ce-aș putea scrie. E înaltă și parcă-i adunată aici piatra din lumea întreagă. Nici sfinxul, care avea menirea să păzească mormintele celor îngropați sub piramide nu-s în stare să-l descriu. Las cămilele, piramidele și sfinxul și din nou în autocar parcurg drumul pînă...

Pe străzile din Sorrento ca și în alte orașe vizitate în Italia se află portocali cu fructele bune de cules în acest timp.

...LA CAIRO. E o zi cu soare îmbelșugat. Orașul e mare și cu multe artere foarte frumoase. Ca în oricare oraș mare, e multă aglomerație. Mașini și oameni. Păcat că pentru un oraș așa de mare am timp de numai cîteva ore spre a-l vizita. În acest timp colind totuși sălile muzeului egiptean. Mumiile atrag luarea aminte. Dar cîte lucruri care vorbesc despre vechea civilizație egipteană nu sînt în acest muzeu! Ar trebui cîteva zile în șir ca să le poți admira în voie pe toate. Dar cum nu am timp, dau doar o fugă prin moscheea lui Sultan Hassan, mă urc pe citadelă și mai colind cîteva străzi. Apoi din nou în autocar străbatem pustiul spre Alexandria. E noapte și prin pustiu plouă. Ploaia e aci un eveniment pușin obișnuit. Șoferul, un egiptean simpatic, zice că noi romînii am adus ploaia. Ne zîmbește și mină mai strașnic autocarul.

SPRE ITALIA. Înainte de plecarea din Alexandria, președintele Nasser ne-a transmis, prin doi trimiși speciali, urări de bine și niște filme documentare despre viața de azi a Egiptului. Un gest care ne-a mișcat profund. După aceasta, vasul s-a desprins de chei și iată-mă iar în largul mării. Două zile și trei nopți de călătorie neîntreruptă. Timpul e frumos. Uneori se iscă puțină furtună. Nimeni nu se plictisește. Seara, la clubul vasului asist la un fel de spectacol organizat de turiștii romîni, cehoslovaci și bulgari. Francisc Munteanu face pe scamatorul. Nu știu de la cine a învățat scamatoriile, însă numerele lui sînt aplaudate. Nina Cassian cîntă la pian. Obține și ea succes. Și iată așa, timpul trece repede și în dimineața zilei de 24 ianuarie ajungem...

...LA NAPOLI. Oraș mare și frumos. Îl vizităm și ne place nespus. În fața universității, un aspect necunoscut nouă: studenții în grevă. Protestează împotriva unor noi norme introduse de guvern la darea examenelor de stat. Guvernul le-a respins protestul. Studenții au ocupat universitatea. Au pus lozinci pe clădire și difuzează manifeste. A intervenit poliția. S-a încins o încăierare. Seara, ziarul „Napoli Notte" a publicat lista celor vreo 30 de răniți. Studenții nu s-au lăsat. A doua zi, au demonstrat pe stradă. Poliția a intervenit din nou cu mijloace mecanizate. Au intrat în funcțiune niște mașini mari care îți stropesc pe demonstranți cu șuvoaie puternice de apă. Napolitanii privesc la această manifestație. Par a fi obișnuiți cu asemenea ciocniri între populație și organele statului.

Seara cînd mă întorc spre vapor, un alt aspect al vieții de zi cu zi din Napoli. Femei îmbrăcate deșănțat acostează pe vizitatori. Cer lire ori dolari.

PRINTRE RUINELE POMPEIULUI. Drumul de la Napoli la Pompei îl străbat într-un autobuz. Ruinele Pompeiului dezgropate de sub lava Vezuviului stîrnesc admirația. Orașul e reconstituit așa cum a fost. Are străzi, case, cișmele și chiar un fel de canalizare. Firește că toate acestea sînt ruine. Am văzut și cîtiva oameni pietrificați. Sînt așa cum i-a surprins marele cataclism. Pe față li se citește groaza, disperarea. Nu zăbovesc mult nici la Pompei. Mai privesc odată Vezuviul, pe care s-au așternut straturi de zăpadă, mă uit la vegetația bogată din jur. Culegem portocale și apoi cu autobuzul fac o excursie pînă...

...LA SORRENTO. Sorrento e o stațiune climaterică așezată sus pe munte. E un orășel mic cu aer tare. La poalele lui, valurile mării lovesc sălbatic în maluri. Pe străzile din Sorrento sînt portocali cu fructele bune de cules la vremea asta.

ACOLO UNDE A MURIT BALCESCU. De la Napoli călătorim cu vaporul aproape toată noaptea pînă la Palermo. Numele orașului ne este bine cunoscut. Îl vizitez. Îmi place mult acest oraș.

Mă încîntă mai cu seamă catedrala. Aur cu nemiluita s-a pus pe odoarele acestui lăcaș. Las toate acestea pentru că gîndul mă poartă în altă parte. La casa unde a murit Bălcescu. O vizitez. Se află pe o stradă întunecoasă, cu multe case dărăpănate, în apropierea țărmului mării. Ne oprim și privim cu pioșenie la placa comemorativă închinată celui ce a fost Nicolae Bălcescu. Grupul nostru de turiști depune aici o coroană de flori. În cimitirul de la Palermo mormîntul lui Bălcescu nu se cunoaște. Trupul lui se află în „groapa celor săraci". E departe de țară, dar poporul nostru îl cinstește cu admirație.

LA MESSINA, IN SICILIA. După plecarea din Palermo, m-a prins un dor nespus de țară. Mă gîndesc la

La casa din Palermo unde a murit. N. Bălcescu. Grupul nostru de turiști depune o coroană de flori

familie, la colegi, la Bucureștiul nostru drag. Am auzit că pe acolo e zăpadă mare. Aici, e cald că ai putea aproape să faci baie în mare. Nu fac așa ceva, ci încerc să-mi ostoiesc dorul de țară cu o sticlă de vin din soiul „Perlă de Tîrnave". Vinul e bun și îmi readuce în memorie priveliști și oameni din țară.

Dar iată că am ajuns la Messina. Aici țărmul Italiei se află la cîteva sute de metri de cel al Siciliei. E cald, „ca în Sicilia". Vizitez orașul în autobuz. În autobuz se află și doi ghizi de la organizația locală de turism. Doi, pentru că unul cunoștea orașul, dar nu știe să vorbească decît în italiană, iar celălalt care vorbește engleza și franceza nu cunoaște orașul. Au încercat ei mai întîi să-și traducă unul altuia, dar s-au încurcat. Așa că pînă la urmă, șoferul de pe autobuz a făcut și pe ghidul. Cunoștea orașul, conducea mașina și vorbea corect în limba franceză.

La Messina e o priveliște încîntătoare. Mare, munte, zăpadă pe culmi; verdeață, flori și portocale bune de cules jos pe cîmpia de pe țărmul mării.

IN GRECIA. Călătorim din nou cu vaporul. Iar avem timp liber. Ne împărtășim impresiile. Asta facem pînă la Pireu, în Grecia. Spațiul nu-mi permite de a descrie Pireul, Atena, vechiul Corint, localități pe care le-am vizitat în Grecia. Acropole, ne-a lăsat impresii de neuitat. Dar despre acestea s-a mai scris în revista noastră. Așa că eu mă mulțumesc cu o ramură de măslin și după două zile de ședere în Grecia, vasul nostru ne poartă spre patria mult iubită.

DIN NOU LA CONSTANȚA. După două nopți și o zi de călătorie, iată-ne din nou la Constanța. E 1 februarie. Sîntem în cea de a 18-a zi de la plecare. Aici e zăpadă și frig. Ne simțim totuși bine. Sîntem la noi acasă.

Am încheiat așa dar o călătorie plăcută, instructivă și interesantă. Am încheiat și eu notele de față care, pe scurt, prezintă doar cîteva crîmpeie din sumedenia aspectelor ce le-am văzut.

D. TĂRNĂUCEANU

(Fotografiile autorului)

RESTAURANTE PRAGHEZE

Restaurantul are, în viața praghezului, loc asemeni tramvaiului sau autobusului. Mai mult de o treime din praghezi iau prînzul la restaurant — la micul restaurant din apropierea instituției unde lucrează; o treime cinează la restaurant, sute de mii de praghezi își dau zilnic întîlnire seara, totdeauna la același restaurant și stau de vorbă la o halbă de bere. Sîmbătă seara, de la orele 7, pînă după miezul nopții, nicăieri, în nici un restaurant, nu găsești loc. Deprinderea frecventării restaurantului cu consecvență face să întîlnești în restaurante, la anume ore, mese rezervate. Sînt prieteni și cunoscuți care vin acolo de ani de zile, la aceeași oră. Uneori tradiția mesei și orei se păstrează din tată în fiu. De aceea a vorbi despre viața de fiecare zi a praghezului, fără a zăbovi cît de cît, la restaurantele sale, este o gravă denaturare a realității. Mărturie stau datele biografice ale marilor creatori care au trăit aici. Restaurantul „U Kalicha", celebru în toată lumea prin „Aventurile bravului soldat Șvejk" îl pomenește mereu pe Hașek. Restaurantul „U Mecenas" amintește o întreagă pleiadă de scriitori, strînși seară de seară aici, la cele șase, șapte mese din local. Poetul Nesval acuma, celebrul Jan Neruda odinioară, marele pictor ceh Mikolas Aleș, reporterul frenetic Kisch, și-au avut fiecare restaurantul preferat unde, în plăcută tovărășie, s-au întîlnit seri de-a rîndul, ani la șir.

Tradiția restaurantelor, prin oameni, s-a păstrat. „U Flecu", berărie arhicunoscută la Praga, a fost întemeiată în anul descoperirii Americii. Interioarele se păstrează și azi cu picturile murale și mobilele de altădată, respirînd în fiecare din cele șapte săli ale sale atmosfera vremurilor de demult. Dar „U Flecu" nu-i singurul restaurant păstrat la Praga de veacuri. În apropierea pieții din Malastrana, în vecinătatea somptuoasei biserici baroce Sf. Toma, e într-o hrubă o veche crîșmă cu numele ei medieval „La Sf. Toma", întemeiată la mijlocul veacului al XIV-lea. Mai nou, dar numărînd și el cîteva veacuri e și restaurantul „U Wallstein" din imediata apropiere a palatului Wallstein, vestit tezaur de artă al Pragăi...

de vechiul restaurant „Malvaz" și el nu mai mult decît o odaie scundă, o încăpere cu tavan boltit în ogive ca în vremuri vechi, în care pătrunzi, coborînd din stradă, cîteva trepte. Restaurantul e renumit pentru un sol anume de bere neagră, Malvaz numită, bere cu un gust dulceag-amărui de caramel, e o bere care numai aici se face și numai aici se servește. Tot de la prietenul meu, om umblat în lumea largă, dar îndrăgostit de Praga lui de baștină, am aflat deosebirile feluritelor soiuri de bere care se fabrică în Cehoslovacia și în alte părți, dar mai cu seamă am învățat să aleg micile restaurante pragheze după felul berei pe care o servesc. Vechea berărie „U Flecu". de care pomeneam, mi-a fost înfățișată nu numai în aspectul ei exterior, fermecător prin atmosferă, ci și în tradiționalul său serviciu: o bere neagră, pentru el anume preparată, care se însoțește cu un soi de crenvurști mai scurți și mai groși decît cei pe care îi știm noi: crenvurștii sînt oferiți reci, fără pieliță, cu ceapă mărunțel tocată. Potrivirea mîncării cu berea neagră e uimitoare și după mai multe halbe înclini să dai crezare butadei scrise de mult, de un om de spirit, pe un perete: „Dacă Cristofor Columb ar fi cunoscut berea și cîrnații de la „U Flecu" America n-ar mai fi fost descoperită!" E simplu: ca atîția alți mușterii, nu s-ar mai fi dat dus!

De-ar fi să dăm atenție numai acestor preferințe, de loc neobișnuite la praghezi pentru anumite mîncăruri și pentru anumite feluri de bere și pravile de servirea ei, încă ar fi destul pentru a putea înțelege locul micilor restaurante în viața de fiecare zi și, de aici, dorința întreprinderilor comerciale de a păstra vadurile comerciale prin respectarea cît mai riguroasă a specificului fiecărui restaurant în parte.

Pe urmele bravului soldat Șvejk

Un pliant înfățișîndu-l pe Șvejk la masă cu o halbă de bere dinainte, vegheat de cumpănitul dar păgubosul Palivec, m-a îmbiat și pe mine să merg la vestitul „Hospoda u Kalicha" (Restaurantul „La ulciorul"), temîndumă să greșesc cumva împotrivindu-mă categoricei asertiuni scrisă în cinci limbi pe o pagină interioară a prospectului: „A nu merge la restaurantul „U Kalicha" e tot una cu a nu fi fost la Praga".

Din păcate „La ulciorul" n-am aflat ceea ce se cheamă atmosferă, deși pereții erau toți împodobiți cu desenele celebrului Lada, deși pe perete străjuia, stropit de urmele mușteluor, chipul jovial al Kaiserului așa cum va fi fost pe vremea cînd Palivec era proprietarul restaurantului. Mobila era nouă, tencuiala încă proaspătă, paharele pentru bere din sticlă, lămpile și lustrele moderne. Totuși, undeva, plutea spiritul lui Hașek... Poate în jovialitatea chelnerului, poate în mintea celor care beam bere... O carte de onoare pe care am răsfoit-o mi-a arătat că nu eram singurul care simțeam acest lucru. Aici am întîlnit semnătura lui Boris Polevoi, a poetului ceh Nesval, a gazetarului englez Parker de la „Evening Post", a multor conaționali... Toți evocau pe Șvejk, toți ridicau osanale vestitului restaurant „U Kalicha".

Trecînd peste considerentele de ordin sentimental, am cumpănit puținele mijloace de evocare a lui Hașek aici, în pomenitul restaurant, cu afluxul deosebit al vizitatorilor. Concluzie a fost un simțămînt de autentică admirație pentru spiritul comercial al celhilor care, cu o uimitoare pricepere, au știut să folosească inteligent o firmă comercială devenită vestită în toată lumea datorită unei capodopere literare. Și nu numai atît: prin comerț să facă, în mintea trecătorului pe la „U Kalicha", iarăși vie amintirea lui Șvejk și a lui Hașek. Deci, într-un anume fel, treabă patriotică. Că este așa, o mărturisește cartea de aur, o mărturisesc toate discuțiile de la mese, discuții în care nu poate să nu fie pomenit bravul soldat Șvejk.

După gustul fiecăruia

Ar fi greșit ca cititorii acestor rînduri să-și închipuie că Praga are numai restaurante „istorice" și „specifice". Sînt aici restaurante după chipul și asemănarea oricăror restaurante europene, restaurante elegante, cu oglinzi și marmură, cu ospătari în haină neagră și orchestră pînă noaptea tîrziu. Despre acestea n-am vrut să stărui din două motive: sînt asemeni celor de la noi și sînt la vederea imediată a oricărui turist.

Mi s-a părut apoi că ajunge doar să pomenesc elegantele, curatele și bineasortatele bufete expres din Praga, ele fiind cunoscute, ca gen de restaurant, și la noi. Totuși, cred că este necesar să mai adaug ceva: la Praga e impresionantă, în acest fel de restaurante, mulțimea imensă de clienți (bufetul expres „Koruna", din plin centru, are zilnic peste 30.000 de clienți) cît și varietatea produselor expuse spre consum (numai la raionul dulciuri am numărat eu însumi, în două zile consecutive 32 și 38 de feluri).

La amintitele restaurante trebuie negreșit adăugate cele din locurile pitorești ale Pragăi: pe malurile Vltavei, pe o insulă din Vltava, ori cel cocoțat sus, pe cel mai înalt loc din Praga, dealul numit Petrin.

Puținele rînduri de față n-au urmărit să înfățișeze cititorului nostru, imaginea completă a restaurantelor praghezе; am voit numai, prin ele, să prezint un aspect al vieții de fiecare zi a Pragăi, în care restaurantul, îndeosebi cel mic, familiar și tradițional, își are locul său, asemeni tramvaiului sau autobusului.

Virgil DĂNCIULESCU

„pe ulița Karlova, la nr. 10, am aflat de vechiul restaurant „Malvaz"...

SAPTAMINA INTERNATIONALA

Simțul de proprietate este atît de înrădăcinat în sistemul capitalist american încît unii ar dori pînă și cuvintele să le dețină în proprietatea lor exclusivă. Iată un exemplu: ziaristul monopolist american W. R. Hearst a scris de curînd că „este timpul să smulgem comuniștilor vechiul cuvînt de „pace" și să-l punem în siguranță în propriul nostru arsenal". Pacea, după cum știm este unică și indivizibilă și acest cuvînt nu trebuie smuls nimănui. Dacă este cineva sincer și dorește într-adevăr pace, cuvîntul ce întruchipează această imagine va veni singur la el. Numai că ceea ce propune d Hearst, n-are nici în clin nici în mînecă cu pacea căci d. Hearst propune constituirea în sînul guvernului american al unui „cabinet de pace" (pînă aici toate bune) a cărui „domeniu de activitate ar îmbrățișa producția de proiectile, avioane și bombe".

Cu un „hopa Mitică" care oricum l-ai suci el își revine la poziția lui inițială, așa și d. Hearst, ca și ceilalți monopoliști americani, ori ce ar face, pînă la urmă concluzia lui este una singură: trebuie să ne înarmăm.

Această concluzie este cea care împiedică pe conducătorii occidentali să accepte repetatele propuneri sovietice (Primul ministru al U.R.S.S. N.A. Bulganin a venit zilele acestea cu noi propuneri în vederea unei întîlniri la cel mai înalt nivel). De acest lucru s-a convins pînă și un veteran al anticomunismului ca ziaristul Walter Lippman, care într-un scurt articol publicat în „New-York Herald Tribune" scrie:

„Dulles, Adenauer și Macmillan au creat nu numai impresia că nu sînt dispuși să negocieze la nivelul cel mai înalt, dar chiar că nu vor să negocieze deloc. Ei au creat această impresie pentru că atunci cînd a fost vorba despre probleme cruciale ale războiului rece — Germania, Orientul Mijlociu și Asia de răsărit — ei au susținut cu rigiditate condiții despre care și ei și întreaga lume știu că nu sînt negociabile".

Aceasta-i realitatea. Dar tot realitate e faptul că cererile pentru tratative la înalt nivel sînt atît de mari în occident încît îi țin pe conducători sub o adevărată presiune, fapt relevat și de Lippman. „În lumea occidentală — spune el — opinia publică exercită presiuni din ce în ce mai mari, pentru acceptarea propunerii sovietice de a se convoca o nouă conferință la cel mai înalt nivel".

Întrebarea este cît timp vor mai putea conducătorii puterilor occidentale să mai reziste presiunii opiniei publice? În privința aceasta pronosticurile presei occidentale sînt împărțite. Însă ceea ce este semnificativ e faptul că aproape în unanimitate această presă vorbește de o întîlnire la cel mai înalt nivel încă în acest an. Mai semnificativ este faptul că în răspunsurile lor la mesajele lui N. A. Bulganin nici un șef de stat nu a îndrăznit să se pronunțe împotriva tratativelor Est-Vest la cel mai înalt nivel. Desigur că au existat tot felul de obstrucții, tergiversări, manevre, cum ar fi condiționarea unei asemenea întîlniri de o conferință a miniștrilor de externe. Dar numai gîndul prezenței lui Dulles la o asemenea conferință indispune opinia publică, deoarece statele de serviciu ale sale nu sînt de bun augur. „Politica lui Duiles este absurdă; și ea mai este și rău intenționată. sprijinind cauze cărora trebuie să ne opunem, folosind metode pe care noi trebuie să le respingem. purtînd răspunderea pentru o mizerie nesfîrșită și inutilă și condamnîndu-ne la înarmare pînă cînd ne vom prăbuși sub povara economică sau vom suferi o distrugere atomică", declară deputatul englez Zilliacus.

Degeaba toate eforturile d-lui Dulles de a alerga dintr-un colț al altuia al lumii pentru a cîrpi toate plezniturile politicii externe americane. Este foarte adevărat că din ianuarie 1953 de cînd a devenit secretar și pînă în prezent el a parcurs 417.831 mile (aproximativ de zece ori înconjurul globului) dar politica S.U.A. nu a devenit mai iubită de popoare. Lui Dulles i se potrivește de minune proverbul cu „leneșul care mai mult aleargă" și cu „scumpul care mai mult păgubește".

Dă altfel așa cum arată agenția „France Presse" în occident ideea „etapei prealabile a unei conferințe a miniștrilor de externe devine din ce în ce mai puțin probabilă".

Un eveniment al acestei săptămîni este și faptul că — după numeroase încercări eșuate — au reușit să lanseze și Statele Unite un satelit artificial — ce-i drept foarte mic (de 40 ori mai mic ca cel de-al doilea sputnik), dar un satelit. Presa internațională speră că actualmente Statele Unite scăpate de „complexul de inferioritate" (sub pretextul căruia refuzau tratativele) se vor decide mai ușor să vină la masa verde. În privința aceasta au apărut și unele apropouri simbolice. Ziarul italian „Il Paese" scrie: „Dulles însuși nu ar putea împiedica nouă lună de a coexista cu sputnikul", iar ziarul iugoslav „Politika" publică o caricatură intitulată „Întîlnire la nivel înalt" arătînd întîlnirea a doi sateliți în spațiu, deasupra globului.

Savanții au calculat că există o șansă de unu la un miliard ca satelitul artificial american să se întîlnească în drumul său cu satelitul sovietic. Dar pe pămînt situația trebuie să fie inversă: să nu existe nici măcar un procent de unul la miliard care să împiedice o întîlnire la cel mai înalt nivel între U.R.S.S. și S.U.A.

Gh. IOSUB

DE PRETUTINDENI

PENTRU prima oară în istorie au putut fi făcute fotografii submarine la o adîncime de 10.800 m. Autorii lor sînt membri ai personalului științific de pe vaporul „Viteaz" al Institutului de oceanografie de pe lîngă Academia de științe a U.R.S.S. Aparatul de fotografiat, construit de inginerul Zenkenici, poate rezista la presiuni de cîteva mii de atmosfere.

● LA KIEV a fost construit un mare palat al culturii. Sala centrală poate cuprinde 2800 de spectatori, adică mai mulți decît la „Balșoi Teatr" din Moscova.

● IN MOMENTUL de față Cehoslovacia produce 400 diferite tipuri de mașini unelte, în ritm de 25.000 de bucăți pe an. Se apreciază că în 1960 numărul lor va spori la 34.000.

● EDITURA cărților de geografie din Moscova este singura editură de acest gen din lume. Anul trecut ea a scos 100 titluri de cărți, într-un tiraj de peste 4.500.000 exemplare.

● NU DE MULT, locuitorii orașului Praga au avut o mică surpriză. Noul helicopter de producție cehoslovacă HC2 a aterizat pe acoperișul unui magazin central. Acest aparat va căpăta o largă utilizare, printre care și aprovizionarea cabanelor din munți cu alimente și combustibil, transportarea bolnavilor și a accidentaților, etc.

● CONFORM datelor publicate de Institutul de sociologie din Londra, pe glob se vorbesc 2746 de limbi. De remarcat că în această cifră impresionantă nu sînt incluse dialectele și graiurile.

● IN U.R.S.S. a fost realizat un automobil cu corpul din masă plastică. Lungimea automobilului este ceva mai mare de doi metri, înălțimea este de 1,35 m. iar greutatea de numai 350 kg. Noul automobil, denumit „Ceaika" (Pescărușul), are un motor de 11 CP, putînd circula cu o viteză de 75 km. pe oră.

● UN GRUP de medici vienezi condus de prof. dr. Karl Fellinger, a reușit să izoleze și să fotografieze cu ajutorul microscopului electronic virusul care provoacă hepatita epidemică. Diametrul virusului măsoară 0,00005 mm.

● DUPA DATELE statistice puse la dispoziție de U.N.E.S.C.O. reiese că populația globului crește anual cu 30 de milioane de oameni.

● FONDUL de cărți al bibliotecii V. I. Lenin din Moscova a depășit cifra de 19 milioane de exemplare. În prezent biblioteca întreține relații cu 1.285 de biblioteci și instituții științifice din 60 de țări.

● CEL MAI VECHI ceas mecanic, acționat și cu semnalizator cu gong, a fost descoperit în China. El are o vechime de 2100 de ani.

● CEA MAI MARE floare de pe glob are un diametru obișnuit de peste un metru, se numește kaffiesia Arnoldi și este originară din Sumatra.

● O COMISIE de ingineri a fost însărcinată cu găsirea unor soluții urgente întrucît s-a constatat că celebrul turn din Pisa continua să se încline cu 0,7 mm pe an.

● O ȘCOALA PE ROATE funcționează de-a lungul șantierului canalului Kara-Kum. Pe măsură ce lucrările avansează așezarea constructorilor se mută și o dată cu ea și școala, în care învață 19 copii.

● RECENT s-au întrunit la Calcutta geologi din 15 țări ale Asiei spre a termina prima hartă geologică a Asiei. Harta aie o mare însemnătate pentru cunoașterea particularităților geologice ale acestui continent.

● **PRODUCȚIA de automobile crește necontenit în Cehoslovacia. În anul 1957 s-au fabricat 35.000 de autoturisme. Conform planurilor, producția va ajunge în 1960 la 55.000 de mașini, iar în 1965 la 100.000.**

● RECENT a fost încercată prima mașină electronică de calculat, cu claviatură, din R.P. Chineză. Această mașină a fost realizată de oameni de știință chinezi, cu ajutorul specialiștilor sovietici. Calculatorul va putea efectua operații matematice complexe în domeniul cercetărilor științifice, ca de pildă în fizica nucleară, aeronautică, meteorologie etc.

● IN CURSUL lunii februarie 1958 uzinele de automobile din R.P. Polonă, vor livra prima serie de automobile de mică capacitate cilindrică, de tipul „Mikrus Nr. 300".

● IN URMA cercetărilor întreprinse s-a constatat că numărul șoarecilor în Japonia a crescut considerabil în ultimii ani. După unele calcule, reiese că numărul aproximativ al șoarecilor este de zece ori mai mare ca cel al locuitorilor din Japonia.

● RECENT s-a început în Cehoslovacia fabricația în masă a sticlei spongioase. Produsul cehoslovac a dovedit calități excepționale, sticla spongioasă groasă de 3 cm. avînd aceeași capacitate de izolare ca și un perete gros de 30 de cm.

● IN GALERIILE minei de cupru de la Mansfeld (R.D. Germană) se cultivă pe mari suprafețe culturi de ciuperci. Mina, ale cărei puțuri au o temperatură și umezeală constantă, oferă condiții favorabile pentru cultivarea ciupercilor.

Neuitatul TONY BULANDRA într-unul din primele filme românești: Trenul fantomă.

ÎN EXPRESUL 62

De vorbă cu N. Orlov, N. Dudinskaia, K. Sergheev

(Urmare din pagina 1-a)

— Istoria teatrului nostru începe din secolul al XVIII-lea, mai exact din 1783 cînd, pe locul unde se află astăzi clădirea conservatorului din Leningrad a fost zidit un „Teatru mare", de „Piatră", care prezenta alături de spectacole de operă și balet și piese de teatru.

In decursul anilor numele teatrului nostru s-a legat din ce în ce mai strîns de dezvoltarea artei înaintate ruse, a operei și baletului, de activitatea clasicilor muzicii noastre, de formarea școlii naționale interpretative ruse...

— După cîte știu, cele mai multe opere și balete clasice rusești au văzut lumina rampei la teatrul dvs. în vechiul Petersburg.

— Întocmai. In 1836 o dată cu separarea operei și baletului de teatrul dramatic a avut loc premiera lui Ivan Susanin de Glinka. In 1842 — Ruslan și Ludmila; în 1873 — Pskoviteanca, în 1874 — Boris Godunov; în 1890 Kneazul Igor și Dama de pică.

In anii puterii sovietice baletul teatrului nostru a crescut o pleiadă impresionantă de artiști printre care se numără G. S. Ulanova, M. Semenova, A. V. Lopuhov și alții.

— Baletul dvs. a mai făcut turnee în străinătate?

— Acesta este cel dintîi organizat cu un colectiv de 120 persoane...

La acest turneu participă toți protagoniștii colectivului nostru: Alla Selest, Bregvadze, Zubkovskaia, Semionov. Spectacolul „Floarea de piatră" pe care-l veți vedea în curînd a fost distins la cel de-al VI-lea Festival de la Moscova cu un mare premiu. La București acest balet va fi prezentat în întregime de către tinerii Irina Kolpakova, Alla Osipenko, A. Gribov și alții.

Nu trebuie uitați la o enumerare oricît de sumară Dudinskaia și Sergheev, mîndria baletului nostru.

Înainte de a încerca s-o caut pe Natalia Mihailovna Dudinskaia, K. M. Sergheev mi-a prezentat-o pe soția sa. Spre surprinderea mea aceasta era una și aceeași persoană cu marea artistă pe care o căutam.

— Amîndoi artiști ai poporului din U.R.S.S. distinși cu a-

G. N. ORLOV
Directorul Teatrului Academic de Stat de Operă și Balet „Kirov" din Leningrad

cest titlu la a 250-a aniversare a Leningradului, amîndoi de patru ori laureați ai premiului Stalin, amîndoi dansatori de mîna întîia și parteneri pe scenă, remarcă directorul...

— După cum văd soțul și soția se află într-o permanentă

K. M. SERGHEEV
artist al poporului din U.R.S.S.

emulație creatoare... Konstantin Mihailovici mă asigură că în ce privește celebritatea, soția sa deține „recordul". A avut turnee în Austria, China, R.D. Germană, Turcia.

— In Romînia sînteți pentru prima oară...

— In ciuda acestui fapt arta poporului dv. ne este de multă vreme cunoscută, îmi răspunde N. M. Dudinskaia.

— Și ce vă place mai mult din această artă?

— Dansurile populare, vocea Zenaidei Palli, măiestria lui George Georgescu, sub a cărui vrajă ne-am aflat foarte recent noi, leningrădenii.

— In ce vă privește din rolurile pe care le-ați interpretat, care vă place mai mult?

— Imi cer să cîntăresc acum cît suflet am pus în **Mireille** din „Flăcările Parisului", în **Cenușăreasa**, în eroina baletului „Iluzii pierdute" de Asafiev... Te asigur că nici unul n-a fost lipsit de participarea mea cea mai pasionată. Dacă ar fi să aleg totuși, aș opta pentru Laurencia, eroina din baletul cu același nume după „Fîntîna turmelor" de Lope de Vega.

— In ultimul timp ce-ați pregătit?

— Despre aceasta e mai bine să-ți vorbească soțul meu, care a pus în scenă recent „In calea trăznetului" după romanul scriitorului sud-african Peter Abrahams...

— E vorba de un Romeo și Julietta modern și în același timp o pagină cutremurătoare din istoria contemporană, mă informează maestrul de balet și dansatorul Sergheev. Dacă nu cunoști subiectul, ți-l povestesc. O fată albă iubește un negru. Impotriva acestei iubiri se ridică un noian de piedici. Pînă la urmă iubirea lor triumfă deși prețul acestui triumf este viața îndrăgostiților.

In rolul fetei, Sarie, joacă Dudinskaia, iar eu în rolul negrului Lanny.

Mai rămăseseră cîteva minute pînă la București. N. Dudinskaia admira un fermecător apus de soare, cînd soțul ei i-a amintit că trebuie să înceapă ultima revizie a bagajelor de mult pregătite pentru coborîre...

— Unde o să ne mai revedem? i-am întrebat pe cei doi.

— In „Lacul lebedelor", în „Giselle", în recitaluri...

Boris BUZILĂ

ECOURI

● CINEMATOGRAFIA greacă a înregistrat un nou succes. E vorba de filmul *Stella* — o operă a tînărului regizor Michel Cacoyannis (care a atras atenția publicului cu filmul **Fata în negru**). In rolul titular apare tînăra și frumoasa Melina Mercouri, alături de George Foundas.

● *IN CURIND vor rula pe ecranele principalelor orașe ale Italiei, filmele sovietice „Ai 41-lea" și „Romeo și Julietta", dublate în limba italiană.*

● CRIZA cinematografiei engleze continuă. La începutul noului an au fost aruncați pe drumuri 360 de muncitori și funcționari ai studiourilor din Pinewood, aparținînd societății Rank. Dificultățile economice au avut drept urmare o reducere a programelor și amînarea realizării a patru filme.

● MICHELE MORGAN turnează filmul „Oglinda cu două fețe" pe care îl realizează André Cayatte. Pentru acest film, Michèle Morgan a căpătat o altă înfățișare. O proteză îi va lăți nasul iar obrajii îi vor fi rotunjiți prin aplicații de parafină. Nimeni nu o va putea vedea în acest răstimp. Actrița va purta ochelari negri și un văl pe obraz.

● *ISA MIRANDA, actrița italiană de teatru și de cinema, a publicat recent un volum de poezii cuprinzînd 79 de pagini.*

● **34 DE SCRIITORI și poeți sovietici candidează la obținerea Premiului Lenin pentru literatură și artă pe 1958. Printre ei figurează și Mihail Șolohov (cu povestirea „Soarta unui om").**

● **OPERA** lui Jack London, a fost tradusă în Uniunea Sovietică în tiraje care însumează 18 milioane exemplare. In nici o altă țară nu există exemple asemănătoare.

● **PUȚIN timp înainte de a muri, Antonin Zapotocky a terminat cartea pentru copii „Barunka". Cartea este scrisă sub forma unei convorbiri dintre un bunic și nepoții săi.**

● **EDITURA „Arici"** din Belgrad va tipări o culegere în 10 volume a operelor lui Nușici. Culegerea va cuprinde cele mai importante lucrări ale marelui umorist iugoslav.

● ROMANUL „Astronauții", în care tînărul scriitor polonez Stanislaw Lem povestește despre o călătorie pe planeta Venus, se bucură de o largă popularitate în rîndurile cititorilor. Colectivul studioului polonez de filme „Illusion", în colaborare cu studioul „Defa" din R. D. Germană, va ecraniza această operă. Filmul, care se va numi „Planeta morții", va fi regizat de regizorul german Kurt Metzig.

● *POVESTEA nouă a unui vechi soldat* este titlul celui dintîi film pentru ecran lat, în culori, ce se turnează la studioul din Șanhai.

● PRIMA coproducție chino-franceză, „Zmeul" va fi prezentată în cursul acestui an.

● *AMINTIRILE lui Charles Darwin au apărut pentru prima oară în lume, la Moscova, în Editura Academiei de Științe a Uniunii Sovietice. Ediția anterioare, apărute în decursul timpului în diferite limbi, prezintă textul lui Darwin într-o formă prescurtată. Din această cauză s-a înrădăcinat părerea că Charles Darwin ar fi fost agnostician. Pe baza materialului complet, traducătorul sovietic, profesorul Sobel, a putut trage concluzii asupra concepției ateiste a marelui naturalist.*

● **INSTITUTUL de slavistică al Academiei de Științe din Cehoslovacia a pregătit pentru tipar o importantă lucrare: „Dicționarul romîno-ceh" cuprinzînd 40.000 de cuvinte. Un astfel de dicționar se editează pentru prima oară în Cehoslovacia.**

● DE LA SECȚIA de scenarii a „Centrului de producție cinematografică" aflăm că regizorul Gheorghe Turcu, autorul filmelor **Cu Marincea e ceva** și **Cazul Lakatos** lucrează acum împreună cu N. Crainic și J. P. Lazăr la un scenariu de film intitulat **Angelica**

● *UN INTERESANT interviu publică revista „Les Lettres francaises", sub semnătura cunoscutului publicist Vladimir Pozner, interviu ocazionat de vizita la Paris a cunoscutului și apreciatului scriitor sovietic Constantin Simonov.*

● IN LIBRĂRIILE pariziene a apărut de curînd o nouă operă închinată vieții și activității lui Charlie Chaplin. Autorul acestui prețios volum este Pierre Leprohon.

● EDNA PURVIANCE, vestita actriță de film mut, parteneră a lui Chaplin în 32 de filme, s-a stins, de curînd din viață, spre regretul milioanelor de spectatori, care nu i-au uitat frumusețea, modestia și talentul.

● HAI SĂ VISĂM (Faisons un reve), piesa de mare succes a lui Sacha Guitry, prilejuiește unor actori ca Danielle Darrieux, Robert Lamoureux și Louis de Funès creații strălucitoare.

Cinema de altădată

(Urmare din pagina 1-a)

Elvira Popescu, Mihălescu, Pola Illery, Lupu Pick puteau, dacă în țară ar fi găsit un sprijin, să-și manifeste aici talentul ce l-au dovedit apoi peste hotare. Eu însă, m-am întors. Dorul de țară și speranța că voi realiza ceva mă rechema acasă.

— Care a fost primul dvs. film?

— *In țară am lucrat ca asistent al regizorului Alfred Halm la filmul „TIGANCUȘA DIN IATAC" după o nuvelă de Radu Rosetti. Toate mijloacele tehnice le furnizau două case de filme. Rador-Film din Berlin și Spera-Film din Haga. L-am lucrat într-o singură vară.*

— Interpreții?

— *Elvira Popescu, Iancovescu, Petre Sturdza, Miți Wecera, Ion Mortun, Grigore Mărculescu, Leon Lefter. Interioarele s-au filmat la Teatrul Național, exterioarele la Mogoșoaia, la Dunăre, în cartierul Dudești și la mînăstirea Pasărea. Cît privește costumele ni le-au furnizat atît Teatrul Național din București cît și cel din Iași. Cam în aceiași vreme, prin 1924-25, a făcut Jean Georgescu filmul „Milionar pentru o zi" în care era interpret principal și regizor. Apoi, Ion Șahighian cu „NABADAILE CLEOPATREI" după Labiche, în care jucau Soreanu, Finteșteanu, Sonia Cluceru, Jean Georgescu, Giugaru, Ciprian, Pop Martian, Niculescu Buzău.*

— Aveau succes?

— *Aveau chiar și în străinătate. De pildă, filmul meu, „Povara" produs în anul 1928 pentru casa de filme „Sascha-Film" din Viena cu Elvira Godeanu și V Valentineanu în rolurile principale, care jucau împreună cu actori de la Deutsches Folkstheater și Burgtheater, a fost prezentat la Viena și la Paris. Revista „CINEMATOGRAPHIE FRANCAISE" și alte publicații au lăudat filmul prezentat la cinematograful Empire cu titlul „TRAGEDIE D'AMOUR".*

— Filme vorbite?

— *„CHEMAREA DRAGOSTEI" era cîntat. Casa americană Metro Goldwin avea proprietatea lui. „TRENUL FANTOMA" pe care l-am lucrat la Budapesta, cu Tony Bulandra, Storin, Dida Callimachi și Marcel Enescu, avea dialogurile scrise de Victor Eftimiu.*

— In țară nu găseați deloc bani?

— *Noi nu găseam. In schimb celor care dispuneau de ei le plăcea uneori să se creadă cineaști. Mi-aduc aminte că un cofetar, pe nume Ionescu, s-a apucat să facă vreo două comedioare imitîndu-l pe Malek, dintre care una se numea „Lache în Harem". Cum nu se putea un harem fără costume orientale s-a găsit Șișmanian, proprietarul magazinului cu cafea „La Pașa", care în schimbul unui rol i le-a împrumutat.*

— N-ați solicitat forurile oficiale?

— *Forurile oficiale făceau manoperă politică pînă și cu filmul. Regizorii străini găseau la noi în țară tot ce voiau: și bani și locuri pitorești și actori prost plătiți. Martin Berger a făcut „CIULEANDRA" și „VENEA O MOARA PE SIRET". Gabriel Fernand Rosca „DRUMUL IERTARII". Insfîrșit văzînd probabil cît de ușor este să faci film pe banii noștri, Peytavi de Fogères a venit la București, a ținut o conferință despre „Roumanie, pays latine" și ne-a și suflat din vistieria țării un milion de franci pentru proiectul filmului „ROUMANIE TERRE D'AMOUR".*

— Se îndrăgostise într-adevăr de noi?

— *Probabil, căci atunci cînd filmul a fost gata a oferit o gală la fostul Trianon. Era invitat regele și toată protipendada bucureșteană. L-am cunoscut și eu pe regizor cu acel prilej: un bătrînel cu cioc și pantaloni*

Regizorul Jean Mihail lucrînd în studiourile din Budapesta la realizarea filmului „Trenul fantomă".

Berger va mai trece prin Romînia e de dorit să o străbată într-un vagon plumbuit...

— N-ați putut realiza nici un laborator?

— *Pînă la urmă Vasile Gonciu încropise unul într-o pivniță la Baia Centrală. Trebuie să-ți spun însă că îndeminarea cineaștilor romîni nu era mai prejos de a celor care dispuneau în acea vreme de toate mijloacele tehnice în străinătate. Scenele de noapte, de pildă, le viram în culoare albastră, pe cele pitorești în sepia. Jurnalele noastre de actualități prezentau pe ecrane în seara aceleași zile evenimentele mai importante. Mulți operatori erau corespondenți ai caselor de filme franțuzești Pathé și Eclaire, așa încît, la trei zile distanță, jurnalele noastre rulau la Paris. Aurel Petrescu și Marin Iorda au produs chiar și desene animate cum sînt: „Păcală în lună" (1921) și „Păcală amorezat" (1924) aparținînd celui dintîi și „Haplea" (1927) realizat de Marin Iorda.*

— Se mai păstrează azi aceste filme despre care mi-ați vorbit?

— *Nici pe-ale mele nu le am, căci se făceau deobicei doar două copii pe care proprietarii le rulau pînă la o totală epuizare. Apoi, celuloidul era vîndut la kilogram și munca noastră se prefăcea în... ojă!*

Jean Mihail mi-a oferit consolator fotografii din filme care, dacă mai existau, poate că meritau și astăzi aprecierea spectatorului. Dar timpul le-a șters chiar și de pe unghiile doamnelor din fosta societate înaltă. Din totul au rămas pînă la noi doar cîteva bobine și amintirile entuziaste care în tinerețe i-au animat pe înaintașii filmului romînesc.

Eugen ATANASIU

Un dicționar original: Dicționarul muzical

Va apare în curînd un dicționar muzical, alcătuit de profesorul clujean Vasile Mocanu. Știrea aceasta era de natură să stîrnească oricui curiozitatea. Căci dacă ne obișnuisem să vedem apărînd dicționare bi-lingve, dicționare tehnice, filosofice etc, existența unui dicționar muzical era ceva nou. Ca atare, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-l căutăm pe autorul dicționarului. Și l-am găsit.

Aci, în camera de lucru a profesorului de muzică Vasile Mocanu, e liniște. Pe rafturile bibliotecii, cărți, tratate muzicale, lucrări în manuscris. Pe pian, alături de partituri, dăm de cele două volume în manuscris ale mult căutatului dicționar.

I. Velea alcătuiește și el un dicționar. Din păcate, ceea ce au făcut ei a fost un lucru incomplet... Apoi au apărut de atunci o serie de noțiuni muzicale noi, care trebuie și ele explicate.

Ilustrarea fidelă a cuvintelor interlocutorului nostru, o găsim — cu prisosință — în paginile dicționarului muzical.

La întrebarea noastră în legătură cu documentația avută la dispoziție, autorul „dicționarului muzical" ne răspunse amabil:

— Pentru alcătuirea dicționarului meu, crede-mă că am răsfoit și am citit destule. In primul rînd, mi-a fost de un real folos un dicționar muzical

Profesorul VASILE MOCANU lucrînd la alcătuirea dicționarului muzical

Conversația se leagă lesne, în jurul acestei însemnate lucrări muzicologice, supuse — înainte de a fi dată la tipar — unei ultime revizuiri.

— Dicționarul meu — *ne spune profesorul Mocanu* — are 6.500 de cuvinte. Deseori, dau la fiecare cuvînt două sau mai multe explicații, tocmai pentru a pune un bagaj muzical bogat, variat, la dispoziția publicului, a studenților de conservator, a artiștilor amatori și chiar a muzicienilor de profesie.

După cîte știu, în țara noastră a mai compus un dicționar muzical profesorul Silviu Cerna. Acest dicționar, redactat pînă la litera L, a fost publicat parțial la sfîrșitul secolului trecut. Mai tîrziu, muzicologul sovietic, redactat după o bună metodă, cu un conținut variat, M-am orientat apoi după „Musik-Lexicon" a dr. Hugo Riemann (Berlin, 1898), ca și după „Dicționarul tehnic muzical" de Michel Brennet (Paris, 1925). In afară de aceasta, mi-au folosit diferitele elemente din istoria muzicii, din estetică, din folclor, din acustică, din teoria muzicii și a instrumentelor, etc.

— *Ce alte lucrări muzicologice mai pregătiți?*

— Am terminat — *ne răspunse profesorul Mocanu* — o altă lucrare de proporții și anume un tratat de acustică muzicală de 1500 pagini. Mi-a fost achiziționată de Institutul de Folclor o colecție de colinde.

Mircea SCRIPCĂ

Un cîntăreț romîn pe scena Operei din Budapesta

Zilele trecute s-a înapoiat în țară venind de la Budapesta, Ion Piso, prim tenor al Operei de stat din Cluj, laureat al Premiului de Stat, care în cadrul acordului de colaborare culturală dintre țara noastră și R. P. Ungară și-a dat concursul la spectacolele Operei din Budapesta.

Publicul, care a umplut pînă la refuz marea sală „Erkel" din capitala maghiară, cu o capacitate de peste 2.600 de locuri, a fost martorul unui remarcabil succes al tînărului solist clujean. In rolurile Faust din opera cu același nume de Gounod, ducele de Mantua din „Rigoletto" de Verdi și Edgardo din opera „Lucia di Lamemoor" de Donizetti, bogatele resurse vocale ale solistului romîn, cît și vocea sa caldă și expresivă au impresionat deopotrivă publicul maghiar.

In cronicile rezervate spectacolelor la care și-a dat concursul tenorul romîn, presa din Budapesta a fost unanimă în a recunoaște bogatele sale posibilități vocale. Revista culturală maghiară „Ország Vilag" menționa: „Solistul romîn are o voce melodioasă și a cîntat cu multă ușurință do-ul Cavatinei. Interpretarea sa dă dovadă de o înaltă școală și de o sensibilitate deosebită", iar ziarul de seară „Esti Hirlap" scria: „Tenorul clujean are o voce strălucitoare. El a cucerit repede sala, iar Cavatina a fost cîntată de o așa manieră încît a stîrnit aplauzele publicului entuziasmat".

In timpul ședерii sale la Budapesta Ion Piso și-a dat concursul și la un concert de muzică de cameră unde a prezentat pe lîngă lieduri de Kodaly și Bartok, cinci lieduri de George Enescu care ulterior au fost imprimate și retransmise de Radiodifuziunea maghiară.

Mircea MOARCĂȘ

Ion Piso, prim tenor al Operei de Stat din Cluj, laureat al Premiului de Stat, în rolul Faust din opera cu același nume de Gounod, alături de cunoscutul bariton maghiar Fodor Janos, de la Opera din Budapesta, laureat al Premiului Kossuth în rolul Mefisto din aceeași operă.

Vi-l prezentăm pe JEAN MARAIS

La cererea unor cititori, îl prezentăm azi pe cunoscutul actor francez, Jean Marais. E născut în 1916. A crescut în anii dezvoltării cinematografului ca artă și, încă tînăr a fost fascinat de mirajul acestei noi limbi universale. Debutul său în cinematografie s-a făcut sub patronajul unui mare geniu al liricei cinematografice, poetul Jean Cocteau. Sub îndrumarea acestuia a ajuns tînărul Jean Marais pe culmile celebrității, cu rolul lui Tristan din versiunea modernă a legendei lui Tristan și Izolda, L'éternel retour. Ca interpret pe scenă și pe ecran al eroilor romantici, el a cucerit o faimă mondială, cîștigîndu-și numeroși admiratori și printre spectatorii romîni. Recent, l-am revăzut în filmele Contele de Monte Cristo, Taifun la Nagasaki și Strengărița. In prezent, Jean Marais termină lucrul la alte două roluri, foarte deosebite ca factură unul de altul. Acela al unui actor ambulant, care devine eroul unor aventuri de capă și spadă pe timpul lui Ludovic al XVI-lea în filmul Fereste-te, La Tour! și al unui profesor de biologie în comedia fantastică Venera de buzunar. Pe scenă, care constituie cea de a doua pasiune a lui Jean Marais, a apărut de curînd în piesele Mașina de scris de Jean Cocteau și Cezar și Cleopatra de G. B. Shaw. Nu e lipsit de interes faptul că în stagiunea actuală, Jean Marais și-a făcut debutul și ca autor dramatic. E vorba de spectacolul Fakirul ucenic, prezentat de trupa de balet a coregrafului Georges Reich.

MODA la masa rotundă

(Urmare din pagina 1-a)

întreprinderii de stat „Arta modei" actrița TANȚI COCEA, MIA STERIADE, creatoarea de modele la teatrul satiric muzical „Constantin Tănase", au avut întîietatea. Iar dacă singurul nostru invitat, croitorul IEAN COVALCIUC, de la cooperativa bărbătească de lux din Capitală, s-a simțit oarecum... copleșit, părerea lui competentă ne-a folosit nu numai cînd a fost vorba despre moda bărbătească.

Și fiindcă prezentările de rigoare au fost făcute, să începem discuția noastră cu o întrebare despre linia modei pe 1958. Referirile asupra modei s-au făcut, ținînd seama de sezonul ce-l mai apropiat: trecerea de la iarnă la primăvară și primăvară.

— Avem o colecție bogată de îmbrăcăminte pentru sezonul acesta de trecere de la iarnă la primăvară, ne-a spus tovarășa Marieta Radnev. **Linia modei se distinge prin feminitate. Se vor purta mult rochiile drapate, pliseul și bluzeuri. Talia s-a lungit puțin, după cum s-a scurtat ușor și fusta (35-38 cm. de la pămînt). Vom prezenta o gamă foarte variată de modele cu diferite combinații: de pildă o rochie simplă cu o jupă pe deasupra care-i schimbă linia și-i dă o notă elegantă, pardesiurile trei sferturi pe fuste din același material sau dintr-un material de o culoare contrastantă care poate servi și drept căptușeală la pardesiu, rochii cu jachete la fel, fuste cu jachete la fel sau din materiale de culori diferite dar asortate, sau jachete căptușite cu materialul din care e confecționată fusta. Combinațiile nu pot fi însă decît din două culori.**

O intervenție a tovarășei Tanți Cocea a întrerupt pentru moment relatările tovarășei Radnev.

— Se vor purta și bolerouri?

— Desigur, bolerourile se mențin la modă, iar bluzele sînt și ele foarte elegante. Se impun în acest an jabourile — de cele mai multe ori demontabile — ca și broderiile. Taioarele pentru primăvară vor fi scurte și drepte, umerii continuă să fie rotunjiți iar mînecile la modă sînt cele trei sferturi. Tendința decolteului este mai mult spre forma „en coeur" cu diferite variații. Se vor purta mult pălării.

—Bineînțeles, asortate, intervine tovarășa Mia Steriade. **Fiindcă unele femei nu știu să poarte pălăria cea mai potrivită pentru dimineața sau seara, să asorteze culoarea pălăriei la rochie, pardesiu sau taior. Cred că dumneavoastră ar trebui să vă ocupați nu numai de confecționarea modelelor alese de cliente, dar să le și îndrumați să se îmbrace după genul lor, să-și respecte mai mult personalitatea decît canoanele modei.**

Am profitat de cele spuse de tovarășa Mia Steriade, ca să îndreptăm discuția noastră către această veșnică dilemă a femeilor: să-și facă neapărat o rochie strîmtă sau una „sac" fiindcă e la modă, sau să ia din linia modernă ceea ce convine siluetei și genului lor?

Tovarășa Tanți Cocea s-a declarat net împotriva canoanelor modei sau a confecționării unor modele din jurnale de modă românești sau străine, numai fiindcă sînt considerate drept cele mai moderne.

— Nu cred că se poate vorbi despre modă fără să accentuăm cît de important este pentru o femeie să știe să-și respecte personalitatea. Pentru mine, canoanele modei sînt simplicitatea, bunul gust, latura practică. Ca să fie bine îmbrăcată și la modă, o femeie nu trebuie să poarte neapărat o rochie cu talie prea lungă, dacă e scurtă de statură, fustă scurtă, chiar dacă e foarte modern, în cazul cînd are, să zicem, picioare scurte sau mai groase, și nici să-și pună în cap o pălărie de o formă foarte la modă atunci cînd ar putea fi mult mai bine cu capul gol, cu părul îngrijit și bine coafat. Sînt pentru respectarea liniei modei, dar nu în detrimentul gratiei, simplicității, feminității.

După o asemenea categorică declarație în favoarea bunului gust, cu care toată lumea a fost de acord, ne-am adresat din nou tovarășei Radnev:

— Nu ne-ați vorbit despre culorile care se poartă. Se pare că se pune mare accent pe acest lucru. Întrebarea noastră a fost primită cu mult entuziasm de tovarășa Mia Steriade, entuziasm pe care și l-a manifestat declarîndu-ne:

— Sînt pentru varietate cît mai mare de culori: coloritul înveselește și te bine dispune. Am însă și o doleanță: să nu văd anumite materiale frumos colorate numai la expoziții...

— Într-adevăr, culorile au mare importanță în modă — ne-a spus tovarășa Radnev. **Anul acesta se poartă mult roșu și verde tare, ca și toate tonurile de culori pastelate. Desigur, fiecare femeie își poate alege culoarea care-i place, conducîndu-se — așa cum ne spunea Tanți Cocea — după bunul gust și mai ales ținînd seama de tenul, silueta, genul ei. De altfel, și la noi au apărut materiale colorate în culori vii, destul de reușite.**

— Fiindcă e vorba despre materiale, credem că cititoarele noastre ar dori să știe și ce materiale se poartă mai mult în această primăvară?

— Aș recomanda tweedul, care e plăcut ca aspect și practic la purtat, stofa Toulon care are o gamă foarte variată de culori, crepul de lînă, stofele pepit care sînt în continuare la modă. Aș mai putea vorbi și de alte stofe, care, din păcate există în cataloagele fabricilor, stofe frumoase, dar care nu sînt cerute de comerț. Mi s-a întîmplat să întîlnesc asemenea lucruri la fabrica „Partizanul Roșu" din Orașul Stalin și nu e singurul caz. Cred că e vorba de o mentalitate greșită a celor ce lucrează în comerț, care s-au obișnuit — probabil din comoditate — să ceară numai acele materiale arhicunoscute de populație, care se vînd la sigur fiind mai refractari la introducerea unor modele noi.

Observația critică făcută de tovarășa Radnev, adoptată de invitatele noastre care s-au declarat pentru o varietate mai mare la materiale, ne-a sugerat ideea s-o întrebăm dacă mai are asemenea aprecieri critice care ar putea ajunge — prin intermediul „Magazinului" — la urechile cui trebuie să le audă

— Da, chiar una de mare actualitate, a șosit prompt răspunsul: **nici pînă acum — și sîntem în luna februarie deja — fabricile n-au prezentat colecțiile de țesături și în consecință nu s-au încheiat încă contractele. S-ar putea — din cauza aceasta — să întîrziem cu prezentarea noilor modele de primăvară și demi-sezon.**

În tot cursul acestei discuții, după cum ați observat, și după cum trebuia în mod fatal să se petreacă, nu vorbiserăm decît femeile. I-am dat deci cuvîntul tovarășului Covalciuc, mai ales că femeile sînt în primul rînd și direct interesate de eleganța și buna prezentare a bărbaților.

— La bărbați, linia modei se modifică ușor. Sacourile devin mai scurte, taliile rămîn normale, umerii rotunzi, cu foarte puțină vată. Se poartă mai mult haine la un rînd.

— Cu cîți nasturi?

— Trei. Vesta devine aproape obligatorie. Pantalonii se strîmtează și manșeta se poartă lată. Pardesiurile se poartă și ele mai scurte, uneori chiar peste genunchi, dar vă mărturisesc că nu sînt pentru asemenea exagerări. Am impresia că stric materialul clientului!

Tanți Cocea se interesează de cravate și gulere de cămăși.

— Papionul se poartă mai puțin, mai mult cravate de culori deschise, cu dungi în lung. Cămășile au gulerele cu colțurile desfăcute și scurte.

— Culorile costumelor? intervine Mia Steriade.

— Culorile rămîn clasicele gris, beige, bleumarin, maron, cu desene mărunte pe mille-points sau sare și piper. Prin străinătate se poartă mult veste colorate și din alte materiale decît costumul. De exemplu veste verzi sau bleu, din materiale mătăsoase, dar nu cred că această modă va „prinde" la noi.

Tanți Cocea, adeptă întru totul a măsurii, intervine:

— Da, mi s-a întîmplat și mie să văd în străinătate un domn destul de virstnic, îmbrăcat într-un costum roz, și cu toate că sînt de acord în ceea ce privește coloritul străzii care trebuie să fie viu și frumos, nu accept ideea unui bărbat îmbrăcat în costum roz. Este foarte important să știi să păstrezi în toate măsura și bineînțeles, în îmbrăcăminte. Nu poți — cu toate că moda cere fuste strîmte — să porți toată ziua o fustă „en fuseau" sau pantofi cu toc.

Și așa discuția a alunecat iar spre moda feminină, de data aceasta atingîndu-se problema hainelor de lucru.

Dora Cojocaru ne împărtășește linia elaborată de Centrul de creație.

— Rochiile vor avea linii drepte, uneori chiar puțin evazate. Se adoptă și aici bluzeul. În general însă, pentru rochiile de lucru, este folosit genul sport. În primăvara aceasta se vor purta, cum s-a mai spus, compleuri. Taioare cu jachetă pe deasupra, rochie cu jachetă. Bluzele vor fi garnisite cu tigheluri la gulere, cu buzunare care să accentueze bustul. Mînecile rochiilor se mențin trei-sferturi. Se poartă însă mult mineca foarte scurtă și chimonoul mic.

— Am auzit că s-ar purta rochii de tweed fără mîneci?

— E adevărat. Am văzut în reviste străine. Dar nu găsesc că e de bun gust și noi nu vom prezenta în colecția noastră asemenea modele.

— E într-adevăr de prost gust, intervine iar Tanți Cocea. **Tweedul gros și fără mînecă! Femeile trebuie să știe — și pe asta trebuie să se insiste, să adapteze moda pe trupul lor. Modelele din revistele străine nu sînt purtate, de cele mai multe ori, nici în străinătate. Cînd am fost anul trecut la Paris, am văzut femei elegante, dar îmbrăcate foarte sobru. Taior clasic, rochii cu linie modernă, dar sobre. De altfel, fiecare țară trebuie să aibe moda ei, linia ei, adaptată caracteristicilor corpului femeilor respective. Viena, de pildă, a fost totdeauna vestită pentru tricotajele ei. Englezoaicele umblă în taior de dimineața pînă seara. Noi, romîncele, care n-avem picioarele prea lungi și sîntem mai solid construite, trebuie să evităm extravaganțele, tendințele exagerate ale modei.**

— Dacă am vorbit de extravaganțe, am putea să atacăm poate, și fața cealaltă a medaliei: șablonul. Ce putem face ca să nu riscăm să ne întîlnim pe stradă cu încă 10 femei îmbrăcate la fel?

— E adevărat, intervine tovarășa Marieta Radnev. **În trecut noi obișnuiam să facem cîte un model care să se potrivească la oricine: grasă sau slabă, bătrînă sau tînără. Nu era o tendință bună. Modelele trebuie să fie cît mai variate.**

— Pot să vă spun — ne dă replica tov. Dora Cojocaru, că ne luptăm cu **șablonul. De altfel în primăvara aceasta vor apare modele noi, într-o cantitate mai mică la început — ca să ne dăm seama cum reacționează publicul — și dacă vor place, vom da o producție mai mare din aceste noi modele, mai evoluate, din materiale noi.**

— Am putea vorbi ceva despre accesorii, adăugă tov. Marieta Radnev. **Se poartă genți lunguiețe — pe înalt, cu bareta mică, genți plic, poșete cu rame metalice. Se pot de asemenea confecționa, la o rochie uni, geanta și pălăria, dintr-un material imprimat, care dau o notă veselă și cochetă întregii ținute. Bineînțeles, bijuterii, cît mai puține însă în timpul zilei.**

Dat fiind că invitații noștri mai aveau și alte treburi de rezolvat în ziua respectivă, am încheiat, cu părere de rău, discuția noastră. Nu ne rămîne decît să ne pregătim de primăvară, dînd peisajului nostru citadin o notă cît mai veselă și mai colorată, prin vestimentația variată și de bun gust pe care ne-o pregătesc creatorii noștri de țesături și modele.

Lucia MANOLESCU
Eva MOLHO

De la stînga la dreapta, MARIETA RADNEV, DORA COJOCARU, colaboratoarele noastre TANȚI PFFENINGS și SANDA NOREANU, JEAN COVALCIUC, colaboratoarea noastră EVA MOLHO, artista emerită TANȚI COCEA, colaboratoarea noastră LUCIA MANOLESCU, și MIA STERIADE.

Fotografia: Mihai POPESCU

Ați luat cunoștință?

De noile prețuri reduse la:

Ciorapul nylon 30 den

Acestea sînt:

Calit. I. de la lei 40—30
„ II. „ „ 35—26
„ III. „ „ 28—21

Cooperativa „EXPEDIȚIA"

Cu sediul central în București, str. Sf. Gheorghe Nou nr. 7

Pentru amatorii de sport

INCHIRIAZĂ PATINE, SKIURI, RUKSACURI, BICICLETE,

Pentru elevi, studenți, militari și oameni din cîmpul muncii în grupuri, se fac reduceri

REPARĂ BICICLETE, MOTORETE, MOTOCICLETE

Pentru gospodine

REPARĂ OBIECTE DE UZ CASNIC, ARAGAZURI, LAMPI DE GATIT, PRIMUSE, MAȘINI DE CALCAT, RESOURI, INSTALAȚII SANITARE ȘI ELECTRICE, GALOȘI ȘI ȘOȘONI

prin centrele sale de deservire a populației

Centrul nr. 1 Str. Al. Constantinescu nr. 3
„ „ 2 B-dul Gh. Coșbuc nr. 18
„ „ 4 Str. Lazăr nr. 8
„ „ 5 Str. Căderea Bastiliei nr. 41

pentru orice alte informații: telefon 3.05.93, 5.59.27

Vitrina cu cărți

PANAIT ISTRATI: „Chira Chiralina"

Volumul „Chira Chiralina", recent apărut la E.S.P.L.A., cuprinde fragmente alese din cele două cicluri ale operei lui Panait Istrati: „Povestirile lui Adrian Zograffi" și „Pagini autobiografice".

Fragmentele acestea vorbesc poate cel mai convingător cititorului despre remarcabilul talent al marelui prozator, despre marea și nesecata sa dragoste de oameni.

Rupte din viața grea a oamenilor care trăiesc într-o societate nedreaptă, în societatea burgheză, în care obiceiurile și moravurile strîmbe își pun pecetea pe existența fiecăruia, istorisirile lui Panait Istrati emană o tristețe peste care adie însă duhul încrederii în victoria oamenilor asupra monstruoasei așezări impuse de exploatare.

Chira Chiralina, eroina pătimașă și curată a lui Istrati, e greu lovită de aceste strîmbe așezări ale orînduirii celor bogați. Cosma haiducul caută în felul său drumul dăruirii unei cauze înalte, Stavru aleargă într-una să-și dezrobească sora, iar căpitanul Mavromate, învins de oameni și împrejurări e gata totuși să sară mereu în ajutorul celor necăjiți... Iată numai cîțiva din eroii lui Panait Istrati învăluiți în vrajă de Orient, rătăcitori peste vaste întinderi de apă și pulbere, uneori gustînd strălucirea, de cele mai multe ori flămînzind.

Ioana TUDOR

JULES VERNE: Robur Cuceritorul

Apărută în colecția „Cutezătorii", cartea lui Jules Verne „Robur Cuceritorul" este dedicată științei aeronautice.

Ideia unui helicopter uriaș conceput pe baza mașinii cu aburi este violent controversată de majoritatea membrilor clubului american Weldon. Inginerul Robur apare însă la timp pentru a opune aerostatului clasic cu hidrogen minunata sa invenție, aeronava „Albatros".

Îndrăzneț, ager la minte, tînărul savant învinge fantastice greutăți și face ca „Albatros" să-și ia zborul în univers. Departe de a fi exclusiv un cerebral, Robur se dovedește un om de suflet. Atunci cînd valurile furioase ale oceanului amenință să înghită supraviețuitorii unui vas naufragiat, „Albatros" amerizează pentru a-i salva. Este într-adevăr o lecție de curaj și umanitate.

La capătul unor aventuri de necrezut, „Albatros" învinge în întrecerea sa cu aerostatul inamic al clubului Weldon, care nu poate rezista înălțimilor.

Fericit de a fi contribuit la progresul omenirii, Robur, înconjurat de glorie și admirație dispare, după ce dăruiește mai întîi oamenilor superhelicopterul său uriaș. Și nu se poate spune că „Albatros", o dată în mîinile oamenilor, nu a dat roadele pe care le-a întrevăzut Jules Verne. O carte tinerească pentru orice vîrstă

G. CONSTANTIN

VASCO PRATOLINI: „Metello"

Vasco Pratolini este un reprezentant de frunte al prozei contemporane italiene.

Inspirat din istoria mișcării muncitorești italiene „Metello" reprezintă procesul dezvoltării conștiinței de clasă a muncitorilor peninsulei din sudul Europei în preajma anului 1900.

Tînărul Metello, fugit din satul său, învață la Florența o meserie pe care o va îndrăgi: zidăria. De aci înainte, în mijlocul tovarășilor săi de muncă, Metello începe să dibuie drumul pe care-l va urma toată viața, drumul luptei pentru dreptatea socială. El va cunoaște și beciul închisorilor și greutățile și mizeriile vieții de fiecare zi, care însă nu-l vor abate de pe calea aleasă.

Nemulțumiți de salariile mici, revoltați de exploatarea singeroasă și nerușinată a patronilor, muncitorii de pe șantierul unde lucrează Metello fac grevă. Este o încercare grea, dar tocmai eroismul celor șase săptămîni cu spectrul familiilor flămînde, face ca victoria să fie mai deplină, nu prin cele cîteva lire cîștigate, dar prin dovada puterii solidarității, a dîrzeniei de afirmare.

Sînt momente emoționante, aproape dramatice, în tensiunea și încordarea greviștilor, cînd șovăiala și ezitările îi scot pe unii din rînduri iar decizia luată într-o clipă poate rezolva totul.

Dar muncitorii știu că trebuie să învingă, au început să priceapă și să fie convinși de această certitudine. Metello devine reprezentantul lor, al oamenilor simpli, dintr-o bucată, cu calități și defecte, dar ajuns să-și clarifice și să-și formeze o conștiință de clasă.

Rodica NICOLESCU

Noi modele și culori de pălării bărbătești și de femei

produse ale fabricii de pălării Timișoara

se găsesc în toate magazinele și raioanele specializate din țară

Știința și VIAȚA

Istoria civilizației... în pilule

LĂMPILE — IERI, AZI ȘI MÎINE

La început a fost întunericul, cînd omul primitiv se simțea neputincios: E drept că și pe atunci nopțile senine cu lună împrăștiau aceiași lumină blajină ca și astăzi, iar atunci cînd cerul era împînzit de nori groși, sclipirile teribile ale fulgerelor iscau lumină în adăposturile în care viețuiau îndepărtații noștri antecesori. Și poate că pe o asemenea furtună năpraznică un copac uriaș, lovit de trăznet, luă foc, transformîndu-se într-o gigantică torță, oferind omului preistoric prima sursă de iluminare artificială: FOCUL.

Șen-Nug, Nina, Indra și ceilalți prometei

Cultul focului nu a apărut abia în lumea greacă, odată cu legenda lui Hefaistos, zeul faur, domesticitorul

fierului, așa cum se crede îndeobște. Mitologia chineză, mult anterioară, îl cinstea pe *Șen-Nug*, care era și zeu al focului și al muncii, subliniind prin aceasta rolul de bază al focului în activitatea umană. Un rol echivalent îl avea pentru incași *Nina*, fiul Soarelui, zeul suprem, în timp ce în Japonia, legende străvechi pomenesc despre *Atago*, stăpîn al luminii și păzitor al căminului. Iar pentru indienii cei mai de seamă fapt al zeului *Indra* era acela de a răpi din cer focul și lumina, așa cum o va face, în mitologia elină, *Prometeu*, cel pedepsit de Zeus pentru îndrăzneala lui. E de semnalat un detaliu extrem de semnificativ: după legende, mama lui Prometeu se numea *Asia*, ceea ce poate că mărturisește preluarea cultului focului și luminii de la popoarele extremului orient

Întîile lămpi din lume

După ce omul cavernelor își ilumina „locuința" cu mănunchiuri de crengi rășinoase, care arzînd înviorau întunericul peșterilor cu o lumină roșiatică la a cărui slabă pîlpîire oamenii scrijeleau pereții cu minunatele desene ale ființelor care-i înconjurau, un al doilea pas îl constituie apariția *lămpii*. În faza ei incipientă, lampa primitivă, găsită chiar și în locuințele lacustre, era un simplu recipient de lut ars, în care ardeau domol grăsimi ale animalelor vînate. Mai tîrziu, perfecționate, lămpile apar în civilizația cretană, în cea ateniană și în lumea romană, din ce în ce mai arătoase, modelate în chip de animale sau plante. Imitînd potirele florilor, se nasc potirele care mai dăinuie pînă și astăzi, așa cum de pildă, pînă în zilele noastre eschimoșii folosesc acest unic mijloc rudimentar de iluminare: lampa de pămînt în care ard grăsime de ren sau de balenă. Înfloritoarea civilizație a Atenei va transforma materialul de origină al lămpilor, care devin mici bijuterii de artă, lucrate în cupru, fier sau argilă transparentă. În vreme ce grăsimea animală e înlocuită cu untdelemnul. Și pentru a prelungi durata arderii, egiptenii sînt cei dintîi — ne spune Herodot — care înmoaie în ulei cîlți de cînepă, așa cum mai tîrziu la baza luminărilor vor fi fitilurile de cînepă.

Faclele evului mediu

Începuturile feudalismului readuc „la ordinea zilei" torța străveche. Numai că ea este acum alcătuită dintr-un mănunchi de lumînări de seu sau de ceară, avînd fiecare cîte un fitil propriu, ceea ce întărea și puterea luminii. Faclele, ținîndu-se pe suporturi, luminau fațadele ca și întunecoasele galerii ale castelelor gotice, sau purtate în mîini de slugi, iluminau fastuoasele cortegii cavalerești și turnirele nocturne. Erau însă mult prea costisitoare pentru a fi la îndemîna celor sărmani, care continuau să utilizeze lămpile. Aceasta pînă cînd fabricarea luminărilor se dezvoltă în

asemenea măsură, încît din veacul al XIV-lea luminarea devine principalul mijloc de iluminare, pentru a-și menține supremația mai bine de patru sute de ani. Așezată pe un fund de ulcică sau înfiptă într-un dantelat sfeșnic de argint, luminarea a împrăștiat lumina ei lină pe filele cărților, din ce în ce mai larg răspîndite. Căci, să nu uităm, întrebuințarea luminărilor a început cam în aceiași vreme cu primele tipărituri.

Lampă de sticlă și sticlă de lampă

După ce luminarea de seu cedează locul celei de ceară, secolul XVIII aduce o revoluție totală în materie de iluminat: invenția fizicianului elvețian ARGAND. Acesta fabrică cu numai șase ani înainte de izbucnirea Revoluției Franceze, prima lampă cu dublu curent de aer, cu bazinul de sticlă și cu fitilul ca un cilindru gol, așa cum, s-a perpetuat pînă în zilele noastre. Combustibilul însă nu a mai rămas untdelemnul, ci a fost folosit petrolul. Și lampa cu petrol, buna tovarășă de veghe în serile de iarnă ale bunicelor noastre, lampa de petrol a caselor țărănești își trăiește azi ultimele zile, cedînd pasul, zi cu zi, luminii electrice.

Lumina rusească — lumina lumii moderne

În creația surselor de lumină artificială pe baza electricității, un rol de prim ordin l-au jucat electrotehnicienii ruși, începînd cu V. V. Pavlov, descoperitorul arcului electric și cu P. N. Iablocinikov, inventator al „luminării electrice", pentru ca în 1873 A. N. Lodîghin să realizeze prima lampă cu incandescență. Grație lămpilor lui, Petersburgul a fost primul oraș din lume unde s-au înlocuit, pe una din străzile centrale lămpile cu petrol cu lămpi electrice. De atunci înainte, asistăm la nenumărate aplicații practice și modificări, ca înlocuirea cărbunilor cu filamente de platină, de osmiuni, de tungsten sau de tantaliu, toate însă avînd la bază acea primă „lumină rusească" despre care a vorbit cu admirație întreaga lume, acum optzeci de ani.

Care sînt lămpile viitorului? După tentativele cu lămpile cu vapori de mercur sau lămpile cu gaze rarefiate (azot, neon), după lămpile fluorescente și luminiscente, care se răspîndesc din ce în ce mai mult în ultima vreme, se pare că viitorul va duce la utilizarea și în materie de iluminat a energiei atomice. Pînă atunci însă, ne bucurăm de începuturile iluminării Bucureștiului cu lămpi fluorescente, deși această măsură a nemulțumit profund anumite „personaje" ale bulevardului, cărora risipa de lumină le cam strică... ponturile.

Radu MIRON
Ilustrații de Val Munteanu

TRENUL PENDULAR

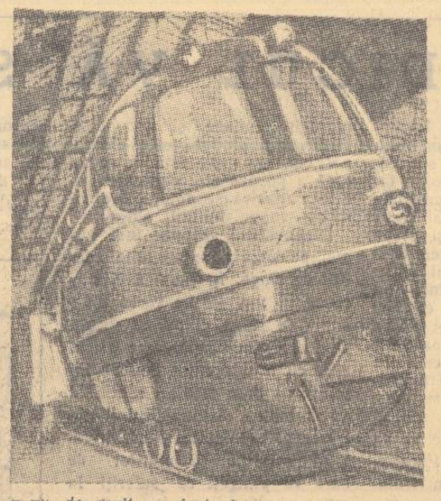

Nu de mult, a fost experimentat primul tren cu vagoane pendulare.

Despre ce este vorba? Despre vagoane de tren care nu rămîn fixe pe osie, ci se pot apleca la dreapta sau la stînga. În acest fel, călătorilor li se asigură un confort remarcabil, mai ales în cursul virajelor, cînd deobicei efectele forței centrifuge te aruncă în partea opusă centrului curbei. Aceste efecte ale forței centrifuge sînt compensate în aceste trenuri pendulare, prin oscilația vagonului în jurul unei axe

În fotografia noastră: vagonul pendular în cursul experimentării sale.

Pămîntul va avea sau nu destulă apă?

Oare pămîntul va furniza la primăvară suficientă apă culturilor de cereale? Față o întrebare la care actualmente răspund cu precizie izotopii radioactivi, acești „atomi îmblînziți". La Kvilla, în Pădurea Boemiei (R. Cehoslovacă), la 1000 de metri deasupra nivelului mării, a fost instalată o stație specială pentru măsurarea cantității de apă conținută de zăpezi. Stația aceasta funcționează cu ajutorul cobaltului radioactiv.

Cunoașterea cantității de apă este foarte necesară pentru agricultură, putîndu-se astfel prevedea dacă pămîntul va furniza sau nu suficientă apă culturilor. De asemenea, pe această bază se vor putea face previziuni asupra debitului riurilor și fluviilor, asupra eventualității inundațiilor, etc.

În curînd, asemenea stații vor fi instalate și în alte părți. Ele vor comunica datele unui centru, care le va aduna și va totaliza rezultatele.

Sobrietate — comoditate

astfel se caracterizează tendințele modei bărbătești în 1958

Numeroși cititori și — ceea ce nu este de mirare — foarte numeroase cititoare, ne-au solicitat să dăm la rubrica aceasta și o serie de sugestii și indicații privind moda bărbătească.

Este, de altfel, un lucru în general recunoscut că bărbații suportă — și în felul cum se îmbracă — influența femeilor care le sînt apropiate. Satisfacem, așadar, rugămințile cititorilor și ale cititoarelor noastre.

Care este tendința modei bărbătești în acest an? Ea poate fi rezumată în cîteva cuvinte: Sobrietate, comoditate, înlăturarea exagerărilor, o revenire la linia clasică, la îmbrăcămintea care să poată corespunde oricărei împrejurări.

Dintre culori, predomină cea gri în toate nuanțele și potrivită pentru toate orele zilei: pantalon gris deschis cu un sacou tăiat sport; costumul complet gri, la unul sau la 2 rînduri. Și pentru seara se va impune ca foarte elegantă culoarea gri, care va concura cu albastrul.

Cu cîțiva ani în urmă erau moderne hainele foarte lungi, care făceau să pară scunzi chiar pe bărbații foarte înalți și cu atît mai mult nu convenea celor de statură mică. Tendința actuală este către o lungime mijlocie a hainei, fără excese într-un sens sau în altul. Buzunarele pot fi aplicate sau tăiate, cu sau fără clape. Marginea albă, imaculată a batistei, care iese un centimetru din buzunărelul de sus și manșetele cămășii, care depășesc mînecile, constituie detalii care dau eleganță costumului. Este de la sine înțeles că aceste albituri trebuie să fie impecabile, altfel efectul va fi exact contrar celui pe care vrem să-l obținem.

Și lărgimea pantalonilor are tendința de a fugi de extreme. Pantalonii s-au purtat în ultimii ani între 18 și 25 centimetri. Ei se stabilesc acum la o lărgime medie de 23 centimetri, — cu observația că orice pantalon trebuie să fie în general proporționat cu înălțimea bărbatului care-l poartă.

Vesta se impune din ce în ce mai mult, din același material ca și haina sau din materiale în culori fantezii. Dealtfel vestele — ca și cravatele — dau libertate deplină îndrăznelii și fanteziei personale a bărbatului. Vestele trebuie să aibe o deschizătură suficient de mare la guler, astfel ca să lase vederii o bună parte a cravatei.

Pantofii cu mai multe rînduri de tălpi — atît de nocive sănătății picioarelor — nu vor mai fi la modă, urmîndu-se aceiași tendință spre comoditate. Culoarea cea mai frecventă: negrul. În sezonul cald vor predomina pantofii de tip mocasini.

Cravatele — așa cum am arătat și mai sus — vor da întreaga libertate fanteziei personale. Desigur că trebuie observate cîteva principii elementare: cravatele în diagonală sau cu desene sînt potrivite pentru costume unite; nu este de bun gust o cravată în dungi la un costum dintr-o stofă dungată. Culorile la modă: verde și albastru, verde și maron.

În ce privește ciorapii, vor fi preferați cei în culori unice. — Iar culoarea lor e bine să se apropie de culoarea predominantă a cravatei.

Cămășile albe sînt cele mai elegante, dar și cele în culori pastel: galben și albastru pal, sînt foarte recomandate.

Puloverul păstrează linia tradițională — fără mîneci. Culorile cele mai potrivite: verdele, ca și albastrul sau griul, iar pentru vară albul sau galbenul palid, care va fi asortat cu o cravată albastră.

★

Am dat azi cîteva indicații, destul de sumare, desigur, în ce privește tendințele modei bărbătești, așa cum o preconizează creatorii de modă. La anumite perioade vom reveni cu noi sugestii în această privință și ne vom strădui să publicăm și alte modele.

A. COSTEA

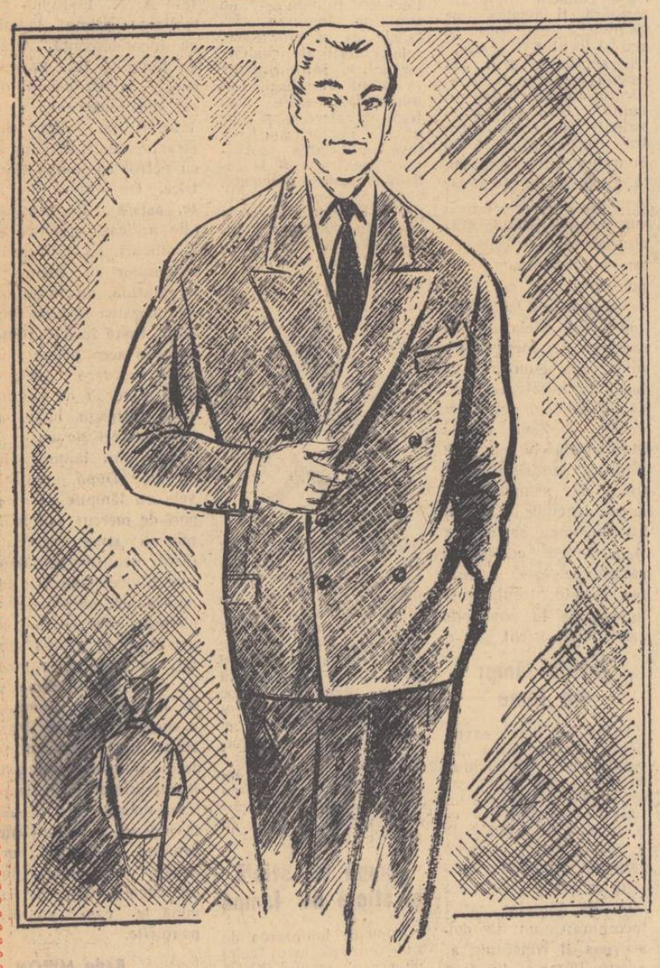

Costum în dungi, la un rînd și cu colțurile rotunjite, bun la orice împrejurare.

Costum de după amiază și seară, la două rînduri. Tendința e către revere largi, iar haina ușor îngustată pe șolduri.

Văzute și auzite...

Dintr-o vorbă...

Pacienta e o femeie tînără, brună și solid clădită, „corpolență" — cum ar zice de exemplu cineva care n-ar vrea să o jignească.

A venit la medic convinsă că e bolnavă de cord; altminteri nu își poate explica de ce, la vîrsta ei, i se accelerează bătăile inimii, de ce gîfîie cînd are de urcat chiar un singur etaj. De ce?

Medicul a examinat-o atent și e în măsură să-i răspundă la întrebare:

— Doamnă... trebuie să slăbiți! Asta e tot...

Cert — o asemenea recomandare, nici cînd poartă un gir științific, nu face plăcere unei femei...

Și, la urma urmei, să plătești consultația pentru un compliment pe care sînt dispuse oricînd să ți-l facă gratis cele mai bune prietene — zău, e cam mult!

— V-ați cam îngrășat, doamnă, stăruie medicul. O să trebuie să renunțați un timp — precizează dînsul — la unele alimente... Și cu o amabilă ironie profesională. Presupun că tocmai la acelea — regret că o să fiu dezagreabil, dar și asta e un risc al meseriei noastre — tocmai la celea pe care le preferați... Dulciurile, de pildă... Cred că știți...

— Fii serios, domnule doctor, nu din dulciuri mă îngraș eu, ți întrerupe pacienta expunerea care abia începea, dar se făgăduia instructivă.

— Poate atunci abuzați de făinoase, de pîine — insinuează destul de direct doctorul. Și în cazul acesta... e gata el să tragă o nouă și logică concluzie...

Doamna surîde: (știe ea ceva!)

— Nu din pîine mă îngraș eu... Nu din pîine...

— Untul, sosurile, grăsimile, în general...

— Degeaba! Cît ești dumneata de doctor, tot nu știi de ce mă îngraș eu...

— Într-adevăr, doamnă — am epuizat toate ipotezele. A mai rămas una singură... Nu îndrăznesc să o formulez. (De cîte ori se începe cu „nu îndrăznesc", de altfel ori se îndrăznește totul). Și totuși doamnă... Lăcomia să fie oare de vină? Cele mai spiritualizate femei... au uneori o exagerată poftă de mîncare...

— Dar nu eu, doctore dragă, crede-mă... Crede-mă — nu mă îngraș nici din dulciuri, nici din pîine, unt și tot ce ai mai înșirat dumneata... Nu, nu, nimic din toate astea...

Pe medic începe să-l intereseze cazul! La prima vedere părea banal... cînd colo!

— Știi, eu am un copil, doctore... un băiat de nouă ani!

— Să vă trăiască...

— Mulțumesc! Am și un soț!

— Nici nu mi-aș fi permis să-mi închipui altfel...

— Mă rog... Dar ia spune: cînd ai copil, cînd ai bărbat, trebuie sau nu trebuie să-i hrănești bine?

— Indiscutabil! — recunoaște fără nici o ezitare medicul, care e de curînd însurat.

— Cu mîinile mele le gătesc mîncarea, dragă doctore... Îmi și place să gătesc..

— Și de cîte ori gustați dintr-o mîncare cînd o pregătiți dumneavoastră? Pentru că foarte multe femei... (Doctorul e convins că a pus punctul pe i).

— Se îngrașă din „gustat"... vrei să spui! Nu, dragă doctore, nu: eu nu mă îngraș nici din dulciuri, nici din făinoase, nici din sosuri și nici din „gustat"... Eu doctore... mă îngraș din.... Stai să-ți explic: Cînd copilul lasă în farfurie jumătate din bunătatea de mîncare, te înduri s-o arunci? Zici: E păcat și o mănînci tu, că doar tu cu mîinile tale ai făcut-o... Tu ai muncit....

Cînd îți spune bărbatu: — Păi parcă ieri la prînz ți chiftelușe marinate mi-ai dat să mănînc... Altceva n-ai? Îi faci repede un șnițel, că n-o să-l lași flămînd... Dar chiftelușele au rămas.. Cît să le mai fii? Nu-i păcat să se strice? Cineva trebuie să le mănînce, nu? că doar e păcat și de ele și de munca mea... Așa că vezi mata, doctore dragă, nici din dulciuri, nici din făinoase, nici din grăsimi, nici din gustat... Dintr-o vorbă, doctore, din vorba asta: păcat!

Sidonia DRĂGUȘANU

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

10—16 februarie

Supă de varză; macaroane cu brînză; chec cu rahat.

Scordolea de sfeclă; papară; compot de prune uscate.

Cherci marinat, cu salată de cartofi; sarmale de orez; struțel cu nuci.

Clorbă țărănească; budincă cu carne cu cartofi; lapte de pasăre.

Mazăre bătută, cu usturoi; mîncare de praz, cu sos de bulion; minciunele.

Jumări cu slănină; varză cu carne; budincă de griș.

Supă de pasăre dreasă cu ou; pilaf de pasăre; tartă cu cremă.

Supă de varză

Se pune la fiert într-o oală cu apă 150 g. de costiță afumată. Se adaugă o rădăcină mică de țelină, un pătrunjel, un morcov și o ceapă tăiată mărunt. Cînd zarzavatul este pe jumătate fiert, se adaugă o varză mijlocie, tăiată în bucăți. Se potrivește de sare și de piper, care nu trebuie să lipsească. Se mai adaugă o lingură de bulion și se lasă să fiarbă două ore la foc potolit.

Înainte de a servi, se scoate zarzavatul, se taie costița felii, se pune cîte o bucată în fiecare farfurie, iar deasupra se toarnă supa. Această supă este foarte gustoasă pregătită cu zeama în care a fiert un ciolan afumat. În acest caz nu se mai adaugă costiță și se pune mai puțină sare la fiert.

Scordolea de sfeclă

Se alege sfeclă roșie, de salată, și se coace la cuptor, sau se pune la fiert într-o oală cu apă rece. (Sarea se pune la sfîrșit, altfel rămîne sfecla tare). Fie că se coace, sau se fierbe, sfecla este gata cînd furculița intră ușor în ea. După ce se răcește, se curăță de coajă și se taie felii subțiri. Se sărează și se toarnă oțet.

Se moaie în apă miezul de la o felie groasă de pîine. Se freacă într-un castron cu puțină apă și oțet, pînă se face ca o pastă. Se pune 100 g. ulei, turnat cu încetul, ca la maioneză. Se adaugă un pahar și jumătate de nuci măcinate, și puțin mujdei de usturoi, după gust. Se freacă bine, pînă se face ca o cremă untoasă. Se potrivește de sare și de acru, adăugînd dacă e nevoie, oțet sau zeamă de lămîie.

Se așează scordoleaua într-o salatieră, iar împrejur se pune salata de sfeclă.

Cherci marinat

Se aleg cherci sau scrumbii sărate, cu lapți. Se țin 24 ore în apă ca să se desăreze, schimbînd apa odată sau de două ori. Se curăță, se taie în două în lungime și se scoate șira spinării. Se adaugă boabe de piper, boabe de muștar și frunză de dafin. Deasupra se toarnă următorul sos: se freacă bine laptii într-un castron, se pune ulei, puțin cîte puțin și se subție cu oțet pînă se face un sos albicios. Deasupra se toarnă de un deget ulei, se leagă borcanul și se lasă cîteva zile să se marineze.

Marinata se poate servi simplă, ca aperitiv, sau ca garnitură pe lîngă o salată de cartofi.

Tartă cu cremă

Se cerne 125 g. făină pe masa de aluat, se face loc la mijloc și se pune o linguriță rasă de zahăr, un praf de sare, un ou, 60 g. unt și o lingură de apă rece. Se frămîntă repede, se adună la un loc în formă de minge și se lasă să se odihnească la rece cel puțin două ore. (Aluatul va fi cu atît mai fraged dacă este făcut din ajun și lăsat pînă a doua zi). Se întinde o foaie de ½ cm. grosime. Se taie un rond ceva mai mare decît forma în care se va coace aluatul. Se unge forma cu unt, se pune foaia de aluat apăsînd cu degetul pe margini, ca să formeze o mică bordură în sus, iar restul de aluat care iese afară se taie. Se fac 4—5 înțepături cu vîrful unui cuțit, pentru ca aerul de dedesubt să nu umfle aluatul.

Separat se freacă într-un castron 3 ouă cu 125 g. zahăr, pînă se albesc. Se adaugă două linguri nu prea pline de făină, și totul se subțiază cu două cești de lapte. Se mai pune o lingură de unt topit, o lingură de apă de flori, și un praf de sare. Se toarnă crema în forma îmbrăcată în aluat, astfel încît să rămînă cu jumătate de deget sub marginea de sus a aluatului. Se dă la cuptor la foc potrivit. Se ține cam 3/4 de oră, și dacă crema începe să se rumenească deasupra, se acoperă cu o hîrtie umezită. Nu se scoate îndată din formă ci după ce s-a răcit puțin.

Sanda MARIN

Colțul COSMETICIANEI

Tenul deshidratat

Din variata gamă de tenuri care există am vorbit pînă acum despre tenul uscat din lipsă de grăsime, descriindu-l ca aspect și comportare și indicînd modul în care trebuie să fie îngrijit.

Astăzi vă voi vorbi despre tenul uscat din lipsă de apă, adică despre „tenul deshidratat". El se întîlnește adesea și la femeile tinere, dar mai ales la cele mai în vîrstă, deoarece — în majoritatea cazurilor — fenomenul de deshidratare se accentuează pe măsura trecerii anilor.

Există multe cauze care pot contribui la deshidratarea pielii, normală din naștere. Printre acestea se numără: vîntul, frigul, cremele cu mercur, folosirea exagerată a glicerinei, pudrele de proastă calitate etc. De multe ori însă deshidratarea pielii poate apărea fie ca urmare a unei cure de slăbire, fie din cauza unei expuneri prea îndelungate la soare (pielea nefiind apărată de cremă protectoare). De asemenea, deshidratarea mai poate să apară fie din cauza unei proaste funcționări a ovarelor, fie ca urmare a unei boli sau operații a acestor glande cu secreție internă. Acesta este și motivul pentru care o cosmeticiană avizată va cere totdeauna pacientei care prezintă un ten deshidratat să-și facă un examen medical.

Tenul deshidratat are pielea extrem de sensibilă, fină, subțire și supusă de timpuriu ridării (se ridează și mai ușor decît tenul uscat din lipsă de grăsime). Cu un aspect frumos la început — mat și cu porii mici și strînși — tenul capătă, pe măsură ce se deshidratează, un aspect șters, spălăcit. Foarte uscată și fin brăzdată de riduri în toate direcțiile, părînd lipsită de viață, pielea capătă aspectul unui pergament încrețit.

Cremele compuse numai din grăsimi nu convin tenului deshidratat, pentru că ceea ce îi lipsește în primul rînd este apa. Grăsimea este și ea necesară pentru a asigura suplețea pielii, dar folosită în cantitate prea mare și fără apă, riscă să producă neajunsuri. De asemenea, un astfel de ten nu suportă și nici nu are nevoie de săpun și loțiuni astringente pe bază de alcool.

Sanda NOREANU

Pentru a li se răspunde direct prin poștă, sînt rugate să-și comunice adresa exactă: Ivonne G.; Obe — București; Anișoara — Iași; Irina — Tecuci; Sanda, Anca și Ileana; Ina — Sinaia.

PAGINA FEMEII

CURIERUL LAUREI

VIORAȘ-Oradea. Avea douăzeci de ani și era studentă la Științe Juridice cînd s-a căsătorit cu un tînăr inginer constructor. A părăsit studiile din pricina specificului muncii soțului ei: deplasări pe diferite șantiere. După trei ani a divorțat. I-a rămas un copil în urma acestei căsătorii. E foarte deprimată, dezamăgită și nu știe ce drum să aleagă: să se întoarcă la studii sau să accepte să se mărite cu un bărbat care o iubește, dar... dar pe care ea nu-l iubește deloc, nici măcar nu-i place... Ba dimpotrivă chiar!

...Fără îndoială o căsătorie pornită în asemenea condiții nu poate face decît trei nefericiți deodată: soțul care iubește și nu este iubit; soția care este iubită și nu iubește (tot atît de greu de suportat, poate chiar și mai greu!) și copilul care va trăi în mijlocul a doi oameni ce nu se găsesc unul pe celălalt.

De ce să recurgi la această soluție — care nu e o soluție — cînd ai douăzeci și trei de ani, cînd poți munci, cînd poți studia și poți aștepta să întîlnești un bărbat lîngă care să te simți bine și să-ți fie bine? De ce?

Mai mult nu am de spus.

PAULIEN-București. E într-o mare dilemă: să se căsătorească cu Mia sau cu Liana? Le iubește pe amîndouă — și ele îl iubesc pe el și sînt prietene între ele. Ce frumos! Liana are calități de gospodină, e și bună și blondă și drăguță și își visează un cămin și copii.

Mia e studioasă, e ispititoare și dorește să se mărite cu Paulien, dar vrea un cămin fără copii, ceea ce nu intră în vederile lui. Dar totuși și Mia e o fată foarte atrăgătoare și plină de calități... Dar nici Liana nu e mai prejos... Cum să te decizi cînd ai norocul să te îmbeasică două fete atît de izbutite — deodată?

...Dar să lăsăm gluma... cu toate că o asemenea dilemă e greu să poată fi luată în serios...

Cînd un bărbat nu se poate decide între două femei, nu înseamnă că le iubește pe amîndouă... (se înșală, dacă crede astfel) înseamnă mai curînd că nu o iubește adevărat nici pe una nici pe cealaltă... Și e locul liber oricînd pentru a treia! Trebuie să fie foarte puțin apt pentru o căsătorie un bărbat căruia îi lipsește discernămîntul necesar pentru a se putea decide între o fată sau alta... Dacă s-ar însura cu Mia—ar regreta-o cu siguranță pe Liana... Și viceversa... Ceea ce înseamnă că e bine ca tînărul Paulien să mai amîne data căsătoriei pînă cînd... n-o să mai aibe asemenea dileme.

I-aș recomanda ca un timp să nu se mai vadă nici cu Mia nici cu Liana... Poate tînărul Paulien se va orienta mai bine, văzîndu-le de la distanță decît de aproape...

LAURA

MIOPUL GALANT: *— Hm! Drăguț copil...*

Desen de H. GUTTMAN

PRINȚIȘOR AL DOILEA

Cînd a venit pe lume prințișor întîiul, se părea că norocul însuși venise la căpătîiul lui, să-i surîdă în chip de ursitoare. Într-atît nu mai puteau de dragul lui toți cei din jur și se întreceau, care mai de care, să-l iubească, să-l răsfețe, să-i facă toate gusturile, să-l amuze, mă rog, toate cîte se puteau face pentru asemenea prințișor.

Petruț, căci așa îl chema pe băiețel, le-a făcut pe toate ca nimeni altul pe lume. I-au răsărit cei mai grozavi dinți care au răsărit unui copil în ultimul veac, a mers mai lanțoș ca oricine (ptiu, să nu-l deochi) spre admirația tuturor: a părinților, a bunicilor, a rubedeniilor și a prietenilor.

Primele discursuri le-a ținut la doi ani. Antologia părintească a înregistrat, la trei ani, primele sale cugetări adînci. El era, mînca-l-ar mama, și tata și bunica și etc., etc., etc.

Toate bune pînă într-o zi. Căci în ziua aceea barza a adus mamei un copil nou, iar lui Petruț o mulțime de necazuri.

Întîi și întîi l-a dispărut toba. Apoi goarna. Apoi n-a mai avut voie să strige sau să cînte: liniște Petruț, ai să scoli copilul, cu mingea să nu se joace că poate să-l lovească. Și, ca un făcut, corul foștilor admiratori a devenit tot atît de unanim în a-l oropsi pe Petruț.

— Pleacă de aici că mă încurci — îl ceartă mama, care pregătește baia frățiorului cel nou. Mai joacă-te și tu, nu te mai învîrti printre cei mari — îl repede bunica.

— Copilul ăsta nu se mai astîmpără — se înfurie tatăl, pentru că Petruț a încercat să ia pe micul lui frățior în brațe.

Apoi vin prietenele mamei, rudele, fiecare cu daruri numai pentru frățiorul cel nou. Și-l laudă pe rînd, și-l sărută, și-l iau în brațe care mai de care. Căci toate la el sînt extraordinare. Și ochișorii, vai, ce frumoși! Și gurița, vai, ce mică! Și picioarele, și mînuțele, de parcă nici un alt copil n-ar mai avea mînuțe sau piciorușe.

Bietul Petruț stă într-un colț. De el au uitat toți și tare se simte singur și părăsit. Ce n-ar da să-i audă iar cum îl admiră, cum îl laudă, ca altădată. Doar nu-i acum nici mai urît, nici mai prost. Dar nimeni nu-l caută, nimeni nu-l întreabă de ce-i necăjit, nimeni n-are timp pentru el. Prințișor al doilea e acum singurul obiect al atenției generale.

Petruț se duce într-un ungher întunecos, unde doarme și toarce motanul. Mîngîie blana pufoasă și, ștergîndu-și cu îndărătnicie ochii aburiți de lacrimi, își întreabă prietenul:

—Nu ți-e foame? Ai mîncat? Mie au uitat să-mi dea de mîncare. Nici pătuț nu mi l-au făcut, să mă culc. Și mi-e tare somn...

Și adoarme în ungherul pisicii, cu mîna pe blana caldă și moale, prințișor întîiul, detronat din preferința părinților pentru prințișor al doilea.

Ancuța MAICAN

MILICĂ

DE NELL COBAR

MEDICUL VĂ SFĂTUIEȘTE

K. G. din Hunedoara: Insomniile la o vîrstă mai înaintată fac parte de obicei din semnele arterio-sclerozei cerebrale. Se înțelege că acest lucru constituie o suferință din cele mai penibile. Ar fi însă necesar și cîteva examene pentru precizarea bolii și anume: un examen al tensiunii arteriale și al inimii, un examen de fund de ochi, examen de urină, uree în sînge și altele. Numai după aceea se poate indica un tratament eficace. În special ar fi bine să fiți examinată, după ce veți rezultatele de mai sus, de un medic specialist de boli de nervi, care vă va indica și tratamentul. Pînă atunci puteți încerca un tratament provizoriu cu: Phenergan tablete (1—2 tablete seara la culcare) sau ciclobarbital (1—2 tablete seara la culcare), acesta nefiind însă tratamentul de bază cauzal.

MIHAI M. — Sibiu: Hemofilia este o boală de sînge familială și ereditară, care se manifestă prin predispoziția la hemoragii spontane și provocate. Hemoragia produsă este disproporționat de mare față de cauza care a produs-o. Sîngerarea aceasta masivă se datorește diminuării coagulabilității sîngelui.

Diagnosticul se pune însă numai pe baza unor anumite analize de sînge. În cazul dvs. s-ar putea să nici nu fie vorba de o boală de sînge, ci pur și simplu de un vas mai mare care a fost rupt cu ocazia extracției. Se înțelege că doar medicul specialist vă va indica diagnosticul și tratamentul profilactic și curativ.

În privința tulburărilor de care vă plîngeți că suferiți la mîini, ele fac parte din sindroamele neurovegetative periferice, manifestate prin tulburări circulatorii descrise și prin dureri.

S. C., inginer din Iași: Asupra durerilor de inimă, s-a mai răspuns detaliat la această rubrică. Din cele ce ne scrieți nu rezultă că suferiți de o boală cardiacă ci, cu mare probabilitate, de o nevroză cu accentuate tulburări a-le sistemului nervos vegetativ. Cel mai bun lucru pe care l-aveți de făcut este să nu mai încercați să vă puneți singur diagnostice și indicații de tratament, ci să urmați prescripțiile medicilor specialiști, pe care i-ați consultat sau să vă internați pentru cură într-un serviciu corespunzător.

Dr. N. P.

GETA BRĂTESCU

— Toată lumea mă fixează!...

AL. CLENCIU

— Hm! Poftim de mai frige cîrnați cu îmblînzitorul ăsta!...

NOBILESCU

POLITICOSUL: — După dvs...

FRED GHENĂDESCU

— Parcă o cunoșteai pe fata asta! De ce n-o saluți?
— Aștept să-și plătească biletul...

GH. CHIRIAC

— Ce cauți acolo?
— Am fost rugat să avansez în față!...

ȘT. MUNTEANU

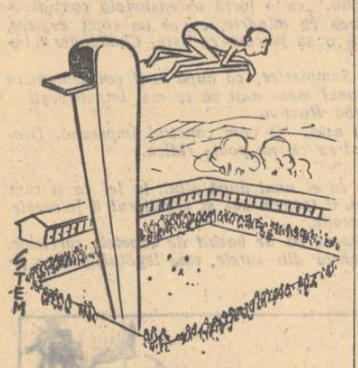

— Ce așteaptă ăștia că nu vine nimeni să mă salveze!...

I. DORU

— Observ că lipsești des.
— Dacă lipseam rar nu observai...

F. LEX

— Ți-am spus eu că muzeul ăsta are un bufet colosal!...

GH. BADEA

EA: — Și acum, maestre, învață-mă cum să mă opresc!...

C. FLORIAN

— Un bilet pînă în Mihai Bravu nr. 214!
— Ce etaj?...

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

Sîmbătă 15 februarie începem

Un nou concurs de dezlegări cu premii

Revista „MAGAZIN" organizează, începînd cu nr. 19 care va apare sîmbătă 15 februarie, un nou concurs de dezlegări, dotat cu numeroase și importante premii. Iată lista premiilor pe care le oferim:

— UN APARAT DE RADIO
— TREI METRI STOFA LINĂ
— O BICICLETĂ
— ZECE MENȚIUNI IN CĂRȚI LITERARE
— ZECE MENȚIUNI CONSTIND IN CÎTE UN ABONAMENT GRATUIT PE 6 LUNI LA REVISTA „MAGAZIN".

Concursul care începe săptămîna viitoare, va dura 10 săptămîni. El se va încheia așadar în nr. 28 al revistei noastre.

Dezlegările, însoțite de cel puțin 9 cupoane diferite pe care le vom publica în fiecare număr, se vor trimite — toate odată — în maximum 15 zile de la sfîrșitul concursului, socotindu-se data poștei, pe adresa: revista „MAGAZIN", Piața Scînteii, cu mențiunea: „Pentru concursul Rebus Magazin".

Distribuirea premiilor se va face în mod public, cu participarea dezlegătorilor, după următoarele criterii:

CONCUREAZĂ PENTRU PREMII CEI CE TRIMIT PESTE 35 DEZLEGĂRI EXACTE.

CONCUREAZĂ PENTRU MENȚIUNI CEI CE TRIMIT PÎNĂ LA 35 DE DEZLEGARI EXACTE.

CRIPTOGRAFIE (3,4,2,4)

1, 2, 3...

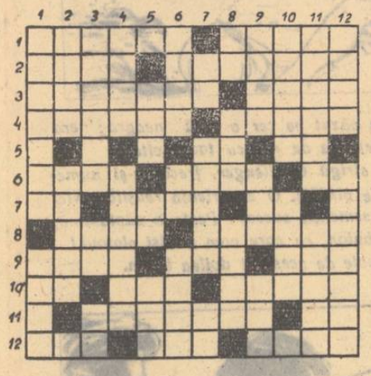

ORIZONTAL: 1) Personaj din „1001 de nopți" — Autorul romanului „Cei trei mușchetari". 2) Scriitor romîn, autorul romanului „Soluția patra" — „Casa cu trei fete" de Schubert. 3) Nouă — 1 m³. 4) Cîntate a doua oară — Celebru scriitor francez, autorul romanelor „Ocolul pămîntului în 80 de zile" „20.000 leghe sub mări" și „Un căpitan la 15 ani". 5) De două ori — Notă muzicală. 6) Trecătoare în Carpați. — Divizibile cu doi — 99! 7) Prima de 2 ori — Din 60 în 60 de minute — Soare de-acum 2.000 de ani. 8) Una din cele 12 — Scriitor și dramaturg german, autorul „Romanului de 5 parale". 9) „Plecat-am nouă din Vaslui și cu sergentul..." — Urca — La 5 ani odată! 10) Pronume — Unul în buzunar, două la paniofi! — Ne despart de ele mii de ani lumină. 11) „Șapte..." cîntec popular rus — 365 zile. 12) La început — De trei ori — 100 100, 100.

VERTICAL: 1) „...și cei 40 de hoți" — La uneori înfățișarea unui balaur cu șapte capete. 2) Prima din cele șapte — Autorul cărții „Cele două Frante". 3) Foarte des — A căzut una din nuc! — Negație 4) Doică — Formație muzicală din nouă persoane (pl.) 5) Fire — Radiu — Cu a brînzei nouă. 6) 7 fete muzicale — La revedere — 2—0 pentru noi. 7) Două cincimi din patru! — Autorul romanului „Unsprezece" — Pronume. 8) D — Vîrtej de apă (Banat) — Se înveseli. 9) Cele două care de pe cer — Sute de ani — Interjecție. 10) 100 cm — Cu gust înțepător (pl.) 11) Cu ochii în patru (pl.) — Merge cu... papuci! 12) Iolanda Balaș trece deocamdată ștacheta înălțată la 1,75 m. — Patru versuri (pl.).

Alexandru RADIAN

POVESTEA VORBEI

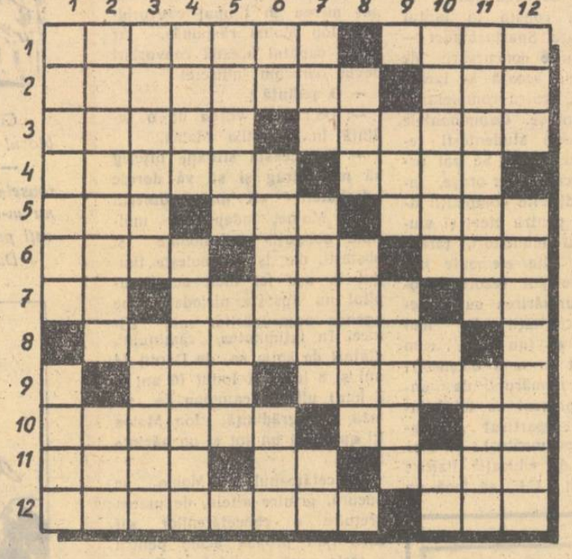

ORIZONTAL: 1. Maeștri ai cuvîntului — A reuni sunete sau cuvinte pentru a vorbi; 2. Arta de a vorbi frumos — Nu poate vorbi; 3. A invoca ceva în sprijinul unei susțineri (Jur) — În limbajul ei cuvintele sînt de multe ori de prisos (pl.); 4. Străzile Veneției — Vorbă spusă; 5. Feldmareșal austriac (m. 1809) — Pentru piua celor ce vorbesc fără să spună! — Încăperi destinate cursurilor, conferințelor, etc.; 6. Celebră curtezană greacă — A formula o dorință de bine la adresa cuiva — Fluviu în Germania; 7. Erbiu — Potop de vorbe — „Vorbe" în Yemen; 3. Ascultă cu luare aminte — Lipsește din recuzita teatrului la microfon; 4. Haină... veche! — Atelier apicol; 5. Transmisă verbal — Aici; 6. În ritm și rimă — Diagramă — Animal cu gura în... botanică!; 7. Din nou aici — Expui spre a convinge— Cuvîntul redacției; 8. Prinde vorbele din zbor — Cum „scrie" și „combate" la „Vocea Patriotului Naționale" junele „studinte în drept și publicist", Rică Venturiano („O noapte furtunoasă"); 9. Cuvîntul spectatorilor entuziasmați — Ține legătura prin radio cu pămîntul; 10. Purtător de cuvînt — Conjuncție — R; 11. Vorbăreț — Exponentul vorbelor insinuante și perfide; 12. Un auxiliar ca pentru dvs. — Care nu se poate exprima prin cuvinte.

Cuvinte cunoscute mai puțin: Ott, Epe, Efu.

J. SOCOR

DREPT

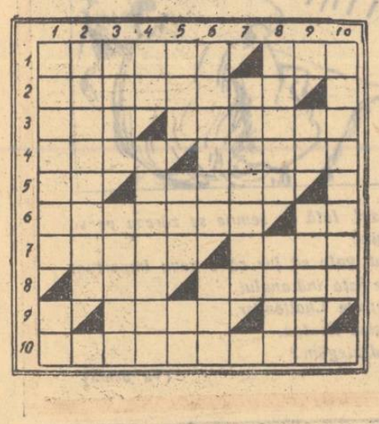

ORIZONTAL: 1. Drept — E drept și are spic în vîrf. 2. Dreaptă (fig.). 3. Nu mai merge drept (vîrsta, săraca!) — Luptă dreaptă. 4. Adjectivul dinaintea căciulii — Primul. 5. În pragul nopții — Drept al oamenilor muncii, consfințit în Constituția R.P.R. 6. Cealaltă față a dreptului. — În dreapta și în stînga. 7. Vioaie. — Dreaptă, treaptă. 8. În dreptul Aurorei. — De-a dreptul. 9. În acest loc. — Aripa dreaptă a unui bloc. 10. În linie dreaptă.

VERTICAL: 1. Drepți! — În dreapta. 2. Care se află în corespondență geometrică. 3. Mărunțiș — Sabie-baionetă. 4. N — Aproape înghețat. 5. La mîna... dreaptă (chiar și la stînga) — Exclamație de bucurie — O jumătate de cerc și o linie dreaptă. 6. Ogoare — Elefanți (arh.). 7. Spune drept. 8. Pereții drepți ai prăpăstiilor — Rîu în Franța. 9. Pronume — Prieteni. 10. Extremă dreaptă la fotbal.

Cornelia POPESCU

IOSEFINI prezintă scamatorii de familie

Batista care dispare

Prezentați spectatorilor o batistă mai mică, de preferință din mătase. După aceea anunțați că o veți face să dispară; veți regăsi batista dispărută într-unul din buzunarele hainei.

Într-adevăr, la comanda 1, 2, 3! aceasta dispare și o scoateți din buzunar — așa cum ați anunțat.

EXPLICAȚIE: De gîtul mîinii stîngi aveți legată o sfoară care urcă prin mineca stîngă, trece pe sub haină, peste spate și coboară apoi pe mineca dreaptă, pînă la manșetă. La acest capăt sfoara are agățată de ea un ac de siguranță gata deschis.

Cînd luați batista de pe masă și o arătați pe ambele fețe spectatorilor, aveți grijă să prindeți un colț al ei de acul de siguranță care atîrnă de capătul sforii aflată în mineca dreaptă.

Nu aveți decît să întindeți mîinile și batista dispare, intrînd pe nevăzute în mînecă.

Cît despre batista pe care o scoateți din buzunar, este vorba de o alta asemănătoare, pe care ați pus-o acolo dinainte.

ȘAH

DEBUT PROMIȚĂTOR

Cu vizita prietenească pe care reprezentativa de șah a Sileziei a făcut-o la începutul lunii ianuarie în Capitală, jucătorii noștri de șah au debutat în noul sezon internațional într-un mod promițător. Atît echipa „Energia", cît și echipa „Finanțe-Bănci", care au jucat în compania formației poloneze, au ieșit victorioase, jucătorii noștri realizînd o seamă de partide de bună calitate.

Publicăm mai jos una din partidele jucate cu prilejul acestei întîlniri.

SAMARIAN—KOWALSCHI

1. e4, e5. 2. Cc3, Cf6. 3. f4, d5. 4. f:e5, C:e4. 5. d3 (O mutare rar jucată în această variantă a Deschiderii vieneze. Manualele recomandă 5.Cf3 sau 5.Df3). 5... Dh4 șah (Mai prudentă este continuarea 5... C:c3. După mutarea din partidă se ajunge la un joc complicat în care șansele albului sînt mai bune). 6. g3, C:g3. 7. Cf3, Dh5. 8. C:d5! (Singura continuare bună. Mutarea 8. Tg1? este rea din cauza 8... C:f1. 9. Tg5, Dh3. 10. C:d5, C:h2! 11. C:h2, D:h2. 12. C:c7 șah, Rd8. 13. C:a8, Dh4 șah. 14. Rf1, Nh3 șah și negrul cîștigă). 8... C:h1. 9. Cc7 șah, Rd8 (Nc8 nefiind mutat, negrul nu poate face mutarea mai bună Rd7). 10. C:a8, Ng4. 11. Ng2, Cc6. 12. d4! (Dacă regele negru ar fi fost la d7 mutarea aceasta n-ar fi fost posibilă din cauza 12... N:f3. 13. D:f3, D:f3. 14. N:f3, C:d4, variantă care nu merge acum deoarece ar urma 15. Ng5 șah! urmat de 0—0—0 sau Td1) 12... N:f3, 13. Df3, Dh4 șah. 14. Rf1, D:d4 (Nu merge 14... C:d4 din cauza 15 Dd5 șah și albul cîștigă). 15. Ne3 (După 40 de minute de gîndire albul a socotit mai prudent să joace această mutare în loc de continuarea mai complicată. 15. Ng5 șah, în care negrul avea posibilitatea de a simplifica jocul prin Df2 șah sacrificînd calul h1 și capturînd mai tîrziu calul din a8). 15... Dc4 șah. 16. Rg1, Nc5. 17. Td1 șah, Rc8. 18. R:h1, N:e3. 19. D:e3 (Temporar albul are o figură în plus, pentru recîștigarea căruia negrul va trebui să piardă timp). 19... Rb8. 20. Nd5, Dg4. 21. Tg1, Dd7. 22. c4, Te8 (la 22... g6 ar fi urmat 23. Tf1). 23. Tg7, C:e5. 24. Dg3, R:a8. 25. Tg8!? (Poate mai bine era simplu 25. T:h7). 25... Cc6. 26. b4, a6. 27. a3, Ce5 (Ambii jucători se aflau în mare criză de timp). 28. T:e8, D:e8. 29. De3! f6? (De7!). 30. Db6, Cc6 (la 30... De7, Da6 șah). 31. N:c6! D:c6 șah. 32. D:c6, b:c6 (Finalul de pioni e cîștigat de alb). 33. Rg2, Rb7. 34. Rf3, a5. 35. Re4, h5. 36. Rf5, h4. 37. R:f6, h3. 38. Re6, a:b4. 39. a:b4, Rc7. 40. c5 și negrul a cedat.

Comentarii de S. SAMARIAN
redactor șef adjunct al „Revistei de șah"

V. KUZNETOV
PREMIUL I
meciul U.R.S.S.—Olanda 1957

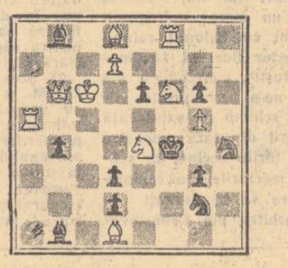

Albul joacă și dă mat în 2 mutări.

Soluția 1. Cc5! Se crează pentru cîmpuri de refugiu.

Filatelie

Emisiunile de mărci poștale care vor apare în R. P. R. în 1958

Marile aniversări culturale 1957: M. I. Glinka, Carlo Goldoni, Henry Longfellow, Charles Linne, Auguste Comte, William Blake, Jean Amos Komensky (Comenius). 7 valori

Conferința poștală de la Moscova (noiembrie 1957) 3 valori

25 ani de la grevele de la Atelierele Grivița. 3 valori

10 ani de la moartea savantului Emil Racoviță. 1 valoare

Scriitori romîni: N. Bălcescu, M. Eminescu, Al. Vlahuță, I. Creangă, V. Alecsandri. 5 valori.

Congresul internațional al femeilor democrate. 1 valoare

Vederi din țară. 6 valori.

Costume naționale (Oltenia, Ardeal, Țara Ouașului, Muntenia, Banat, Moldova) cu cîte o vignetă 7+7 valori.

Centenarul primelor mărci poștale românești și Centenarul poștelor (și o coliță). 4+4 valori.

A 15-a aniversare a Forțelor Armate din R.P.R. (aviație, marină armată de uscat și o marcă jubiliară). 4 valori.

Sport. 6 valori.

Ciuperci (3 comestibile, 3 necomestibile) 6 valori.

Monumente ale naturii (animale rare). 6 valori.

O nouă serie uzuală (realizări din R.P.R.) cca 16 valori.

REUMATISMUL!

(boli articulare cronice, artrite și poliartrite, post infecțioase, artroze, spondiloze, mialgii, nevralgii, nevrite etc.) se tratează cu rezultate bune în stațiunile:

GOVORA, EFORIA — TECHIRGHIOL, BAZNA, OCNA SIBIULUI, SOVATA, CALIMANEȘTI, VICTORIA (FELIX), HERCULANE, deservite de cadre medicale de specialitate și dotate cu aparatură și utilaje moderne.

Se acordă bolnavilor care merg pe cont propriu tratamente, cazare (camere confortabile de 1, 2, și 3 paturi) și masă cu tarife reduse pînă la 1 iunie.

Pentru sezonul de vară locurile contra cost trebuie reținute din timp.

Informațiuni suplimentare se obțin prin Direcțiile Stațiunilor și la Ministerul Sănătății și Prevederilor Sociale telefon nr. 103.30 —2.31.78 int. 78.

SPORT magazin

Fotbalul american așa cum e

Cîteva cifre recent dezvăluite de asociația antrenorilor de fotbal american au făcut să se vorbească de curînd ceva mai mult despre „jocul cel mai brutal dintre sporturile colective", cum îl numește confratele parizian „L'Humanité".

Amintita asociație a făcut cunoscut că în cursul anului 1957, în urma loviturilor primite în meciurile de fotbal american susținute în Statele Unite, și-au găsit moartea 16 jucători. Dintre victime, 13 au făcut parte din echipe ale unor școli primare, iar una dintr-o echipă corporativă. Accidentele cele mai frecvente au fost comoțiile cerebrale.

Făcînd publică această situație, asociația antrenorilor de fotbal american a făcut și „recomandările" ce le crede necesare pentru remedierea răului: 1) adoptarea unor căști de protecție mai bune și 2) mărirea — înaintea sezonului fotbalistic — a perioadei destinată exercițiilor fizice pentru fortificarea mușchilor gîtului și umerilor.

Ne îndoim că aceste „măsuri" pot avea eficiență, în condițiile în care se joacă fotbalul american, al cărui bilanț pe ultimii 25 de ani indică o medie anuală de 17 decese în urma accidentelor suferite — jumătate dintre victime fiind tineri între 16-18 ani.

Unde dai și unde crapă...

La începutul anului trecut, clubul englez de fotbal „Leeds United" l-a vîndut pe celebrul său centru atacant John Charles, clubului Juventus, pentru suma de 55 milioane lire italiene. Ziarele consemnau faptul că această „tranzacție" era cea mai mare care avusese loc vreodată în lumea sportului profesionist.

Iată însă că acum după ce a trecut un an de la încheierea „afacerii", conducătorii clubului „Leeds United" au intrat în panică. Statisticile le-au arătat că de cînd a fost vîndut John Charles, clubului „Leeds United" a pierdut 204.982 spectatori. Paguba de pînă acum este echivalată cu suma de 20 milioane lire italiene. Și s-a socotit că dacă lucrurile continuă așa, după aproximativ 15 luni „Leeds United" va da falimentul...

Fotbal pe zăpadă

La Moscova un sport nou și-a găsit o mare popularitate. Este vorba de fotbalul pe zăpadă — care nu e deloc ușor de practicat în regiuni cu un climat mai aspru în timpul iernii.

Necunoscut în urmă cu 2—3 ani, fotbalul pe zăpadă contează acum pe admiratori foarte numeroși în Uniunea Sovietică. Campionatul Moscovei din acest an, disputat de 33 de echipe, umple tribunele stadionului „Mașinostroitel".

Jucătorii și antrenorii sovietici afirmă că acest sport este util, cu condiția să nu se abuzeze de el.

Ca două picături de apă

Cunoscutul comentator francez de rugbi Robert Barran a publicat recent, în coloanele contratelui parizian „Miroir Sprint", cum și-a petrecut timpul — înaintea unui meci internațional — jucătorul englez Robbins, „linia a 3-a" în echipa universitară Oxford și în reprezentativa Angliei: „Luni, marți miercuri, m-am antrenat; joi și vineri am jucat...".

Ar mai fi de adăugat că acest Robbins care, cum se vede, e toată ziua pe terenul de sport, e jucător amator (considerat ca atare de federația și de presa engleză de specialitate), chiar dacă activitatea lui seamănă, ca două picături de apă, cu cea a unui profesionist.

Cititorii răspund la ancheta noastră

„Ce propuneți pentru ridicarea nivelului fotbalului românesc?"

Din răspunsurile primite la ancheta noastră „Ce propuneți pentru ridicarea nivelului fotbalului românesc?" publicăm astăzi noi „puncte de vedere" ale cititorilor noștri. Totodată, facem cunoscut că răspunsuri pentru această anchetă mai primim numai pînă la data de 15 februarie a.c.

Cînd în fiecare an se schimbă antrenorul și jucătorii...

Tov. EMIL MOLDOVAN, din Bistrița, str. Vasile Alecsandri 25, a subliniat printre altele faptul că **„schimbarea jucătorilor precum și a antrenorilor în fiecare an este o altă cauză a nivelului scăzut al fotbalului românesc".** Argumentarea și-a susținut-o făcînd o analiză a echipei Progresul Bistrița, arătînd greșelile ce se comit aici; **„Bistrițenii țin foarte mult la echipa locală Progresul din categoria C. Dar... aici nu merge totul ca pe roate. Chiar în momentul de față e fără antrenor... În 1956 a fost antrenor Kocis, care a „scos-o" prima pe regiune și apoi a plecat. În 1957 a fost antrenor Augustin Botescu, care a „adus-o" pe primul loc în tur, în clasamentul seriei a IV-a a categoriei C. dar... a plecat. Schimbările acestea dese de antrenori dăunează echipelor, jucătorilor...** Fiecare antrenor are metoda sa de antrenament... Muncește un an întreg cu un jucător, îl formează și... pleacă. Vine alt antrenor, care nu vede calitățile respectivului jucător, și-l scoate pe tușă!

Ajungînd la jucători trebuie să adaug că majoritatea jucătorilor din Bistrița sînt aduși de la alte colective, din alte orașe... În prezent se află în Bistrița jucători ca: Zeană de la Știința Cluj, Copil de la Energia Cîmpia Turzii, Vasilescu și Firică de la Dinamo 6 București, Botescu de la C.C.A. (tineret), Rădulescu de la Casa Armatei Cluj, Radu de la Energia Aiud și alții..."

Un schimb de experiență cu arbitrii din țările vecine

Tov. PETRICA PUICAN, student la Institutul Căi Ferate București, **un mare îndrăgostit al sportului cu balonul rotund și... susținător fidel al Locomotivei București"**, cum singur s-a prezentat, ne-a scris printre altele: **„Un schimb de experiență între arbitrii din țara noastră și cei din țările vecine, în sensul că la meciurile din campionatul nostru să fie invitați să arbitreze arbitrii din Cehoslovacia, Iugoslavia, Ungaria sau alte țări, iar arbitrii romîni să conducă jocuri în aceste țări, ar aduce un aport prețios la ridicarea valorii și prestigiului fotbalului românesc".**

Fotbalul în rîndul copiilor

Tov. T. HENKEL, redactor la ziarul „Pionir" (în limba maghiară) din București, se ocupă de aportul pe care l-ar aduce o activitate fotbalistică bine organizată și îndrumată în rîndul copiilor. Pe această temă, ne-a scris — printre altele — următoarele:

„Însușirea măiestriei fotbalistice necesită o practică lungă. Viața și experiența celor mai înzestrați și celebri jucători din țară și de peste hotare ilustrează incontestabil că poți deveni fotbalist valoros numai dacă practici acest sport încă din anii copilăriei. Izvorul principal și cel mai larg al fotbalului îl formează zecile și sutele de mii de „pușți" care gonesc cu entuziasm mingea de cîrpă sau de cauciuc cu o ardoare de invidiat, pe orice teren...

Din păcate acest izvor de comori scapă de ani de zile din atenția forurilor superioare. Toată atenția este concentrată asupra „naționalei" și a citorva echipe din categoria A. Cu cît te îndepărtezi de aceste „vîrfuri" atenția și grija scade treptat (categoria B, categoria C, juniori)... Fotbalul se poate dezvolta pe un drum sănătos și cu rezultate permanente, (deși acest lucru cere mult timp) numai dacă organizarea și îndrumarea activității fotbalistice se va începe încă din școlile elementare, din rîndurile copiilor.

Organizînd fotbalul în rîndurile copiilor vom putea descoperi elementele talentate, le vom putea încadra în echipele de pitici, de unde vor promova apoi... Numai așa este posibilă învățarea abecedarului fotbalistic, însușirea tehnicii individuale și a măiestriei.

Urmează apoi cîteva propuneri concrete în acest domeniu, dintre care spicuim:

1) În fiecare oraș să se amenajeze cîte un stadion simplu, pus la dispoziția copiilor; în fiecare cartier să se rezerve pentru copii „terenuri de joacă" (fără nici o instalație specială).

2) Școala și organizațiile de U.T.M. și pionieri să se ocupe cu seriozitate de organizarea fotbalului în rîndurile elevilor, pionierilor și școlarilor. În timpul anului școlar în fiecare școală medie și de 7 ani să se organizeze un campionat școlar (separat pentru ciclul II și pentru cl. VIII—XI).

Întîlnire cu „SĂGEATA ORIENTULUI"

ION MOINA

despre el și despre alții

Maestrul emerit al sportului ION MOINA a fost primul atlet romîn care a figurat pe lista celor mai buni atleți din lume, a fost prima noastră mare afirmare pe tărîm atletic internațional. Recordurile lui, calitățile sale excepționale, au făcut cunoscut atletismul romînesc. 10"4 (100 metri), 21"3 (200 metri) și 47"8 (400 metri) însemnau pentru perioada respectivă, performanțe de mare valoare.

Moina — „Săgeata Orientului", cum era supranumit în Apus — a avut, din nefericire, o carieră sportivă relativ scurtă. Un accident stupid (ruptura unui mușchi) l-a scos în 1948 din rîndul atleților de competiție. Dar numele și unele dintre recordurile lui continuă să se păstreze și astăzi pe tabloul de onoare al atletismului romînesc.

Cum era și firesc, Ion Moina nu s-a despărțit de sport. A rămas strîns legat de mișcarea sportivă, cu pasiunea proprie celor ce-și închină viața marilor idealuri. El reușește să îmbine această pasiune cu obligațiile obștești — și cîte are! — cu îndatoririle și bucuriile pe care le oferă calitatea de soț și părinte și cu preocupările intelectuale.

Convorbirea mea cu Ion Moina s-a purtat înaintea recentei sale alegeri în funcția de vicepreședinte al Federației romîne de atletism. Problemele abordate și soluțiile propuse de interlocutorul meu presupun, (aș spune: sînt sigur) că vor fi susținute cu aceiași tărie în noua-i calitate.

— Actuala formulă de disputare a campionatului republican de atletism pe echipe este corespunzătoare?

— Ca unul care am studiat această problemă pot să spun: da și nu. Da, pentru că angrenează un mare număr și cei mai valoroși atleți timp îndelungat. Nu, pentru că în vreme ce turul se desfășoară eșalonat (primăvara), returul se dispută într-o singură lună (octombrie). Pentru acest ultim motiv, atleții — care și așa se află după un sezon foarte bogat — sînt obligați într-o lună la mari eforturi, sînt obosiți și... chiar plictisiți.

— Atunci...?

— Am cîteva propuneri care, cred, pot îmbunătăți actuala formulă: 1) să se întîlnească cîte două echipe între ele, fiecare avînd cîte 3 reprezentanți la fiecare probă; 2) întîlnirile să aibă loc în diferite orașe din țară și nu numai la București; 3) campionatul să înceapă în primăvară mai devreme; 4) întîlnirile să aibă loc cu regularitate, la cîte două săptămîni.

— Putem să ne declarăm mulțumiți cu nivelul performanțelor din anul 1957?

Interlocutorul meu are o clipă de ezitare, dar răspunsul este clar:

— În acest an am avut mai multe concursuri internaționale, ceea ce reprezintă un lucru foarte pozitiv. Nivelul performanțelor a fost superior celor din anii precedenți și am cucerit un loc de prestigiu în mișcarea atletică internațională. Dar față de condițiile create sportului nostru în general și atletismului în special, performanțele puteau fi mai bune.

— Care au fost cei mai buni atleți romîni în 1957?

— Firește, e foarte greu de dat un răspuns, ținînd seama doar de tabela finlandeză. M-au impresionat performanțele următorilor atleți (fără o ordine preferențială): **Ion Wiesenmayer, Iolanda Balaș, Maria Diți, Răscănescu, Măgdaș, Sudrigean, Demeter, A. Raica, Ana Șerban, Ioana Luță, Grecescu, Vamoș și I. Savel.**

Discuția continuă în jurul unei probleme de mare actualitate:

Un „start" al profesorului Ion Moina

cea a creșterii numărului de atleți, a îmbogățirii cu elemente tinere a loturilor fruntașe. Ion Moina răspunde în mod documentat și-și susține punctul de vedere cu multă însuflețire:

— Principala cauză că aceasta nu se realizează în ritmul dorit, constă în faptul că — în afara Spartachiadei — nu avem multe concursuri de masă care să scoată la iveală noi elemente pentru completarea loturilor fruntașe. Campionatele școlare și cele studențești reprezintă prea puțin. Se pot organiza întreceri inter-orașe, inter-regiuni, diferite competiții asemănătoare pentru elevi și studenți, pentru muncitori, țărani etc. Iată și alte elemente importante care pot rezolva problema: 1) urmărirea cu perseverență a activității celor mai buni dintre ei (nu așa cum s-a întîmplat în mod obișnuit); 2) creșterea numărului de antrenori (în prezent cu totul insuficient și repartizat geografic necorespunzător); 3) mai multe școli de educație fizică; 4) absolvenții I.C.F. să facă un stagiu obligatoriu în centrele raionale și chiar la sate (în prezent cei mai mulți refuză să facă acest lucru și preferă să devină funcționari ca să rămînă în orașe).

În convorbire au intrat, firesc, și „aspecte" din viața interlocutorului meu.

— Care-i cel mai mare regret ce l-ai avut?

— Accidentul din 1948, care m-a scos din activitatea sportivă competițională. Cred că dacă nu se întîmpla... concuram și acuma.

— Care-i cea mai plăcută amintire?

— În 1947, la București, am cîștigat trei titluri balcanice și am stabilit recordul la 400 m, cu 47"8.

În cadrul discuției noastre, maestrul emerit al sportului ne-a mai mărturisit că a descoperit și se ocupă de doi viteziști care vor alerga... pe urmele lui Moina. Dar că ne roagă să păstrăm secret acest lucru și numele lor. Îi satisfacem rugămintea în ceea ce privește... numele lor.

— După atletism, care-i marea d-tale pasiune?

— Fotbalul, pe care l-am practicat cîndva. În școală mi s-a interzis să joc și atunci... m-am apucat de atletism. Acum nu lipsesc de la nici un meci de fotbal și, bineînțeles, țin cu... Știința.

— Ai vreo mare dorință?

— Să pot participa la Jocurile Olimpice de la Roma.

Telefonul sună din nou. (A sunat mereu în timpul convorbirii). Ion Moina răspunde, iar eu la capătul acestei convorbiri devin oarecum indiscret:

— O ședință?

— Da! Este vorba de o ședință în... familia Moina.

— În această situație înțeleg să mă retrag și să vă doresc „dezbateri" cît mai rodnice...

Ion Moina, îndeplinește multiple obligații profesionale și obștești, dar își drămuiește timpul în așa fel încît acest capitol nu lipsește niciodată pe agenda preocupărilor sale zilnice. În intimitatea căminului, alături de soția sa, de Dănuț (4 ani și 8 luni) și Ionuț (6 ani și 3 luni) ultimul campion de viteză la... grădiniță, Ion Moina îți apare ca un soț și un părinte fericit.

Iar cetățeanul Ion Moina... se bucură, printre altele, de marea prețuire a concetățenilor săi care l-au propus acum pentru a treia oară candidat al F.D.P. în alegerile de deputați în sfaturile populare.

Gh. RUSSU

În campionatul mondial de fotbal

Astă-seară se pronunță sorții...

Astă-seară la orele 20,30, comitetul campionatului mondial F.I.F.A. se va întruni la Stockholm să hotărască împărțirea în grupe a celor 16 echipe calificate pentru turneul final al competiției, care se va desfășura în Suedia.

În toate țările calificate — și nu numai în acestea — se fac largi discuții asupra acestui subiect, pentru că de fapt nu e vorba de o simplă împărțire. Se știe că în prima fază a turneului final cele 16 echipe participante vor fi separate în patru grupe, care vor desemna fiecare cîte doi dintre semifinaliștii competiției. De aceea, e foarte important cum se va face alcătuirea grupelor, căci o „nefericită componență a acestor grupe poate duce la eliminarea cu totul timpurie a unor echipe puternice (puse să joace între ele) în timp ce, pe de altă parte, o „conjunctură" fericită ar înlesni o ascensiune neașteptată unor formații mai modeste.

În trecutele ediții ale campionatului mondial s-au consemnat asemenea „întîmplări" care au fost obiect de aprinse discuții — și de urmări neplăcute pentru unele echipe. De aceea, de astădată mai mult ca oricînd specialiștii și presa de specialitate din țările interesate fac propuneri peste propuneri, pentru găsirea soluției celei mai fericite.

Una dintre soluțiile, care polarizează numeroase aderiuni în jurul ei, este cea propusă de specialiștii unguri, care opinează ca alcătuirea celor patru grupe să se facă în felul următor: mai întîi pe criterii geografice să se stabilească următoarea împărțire:

A. ZONA AMERICA: Mexico, Paraguay, Argentina și Brazilia.

B. ZONA MAREA BRITANIE: Anglia, Scoția, Irlanda de Nord, Țara Galilor.

C. ZONA EUROPA RĂSĂRITEANĂ: Iugoslavia, U.R.S.S., Ungaria, Cehoslovacia.

D. ZONA EUROPA APUSEANĂ: Franța, Germania, Austria și Suedia.

Partidele nu urmează să se joace în cadrul acestor grupe geografice ci de aici ar genera de fapt adevăratele grupe, prin tragere la sorți. Din fiecare din aceste grupe (A.B.C.D.) s-ar „trage" pe rînd cîte o echipă și astfel s-ar stabili componența grupelor pentru campionat. De pildă, sorții ar putea decide una dintre grupe astfel: Argentina (A), Anglia (B), U.R.S.S. (C), și Germania (D), după cum ar putea stabili și alte multe variante.

Această propunere oferă avantajul ca înainte de optimile de finală să nu se întîlnească, de pildă, între ele Argentina cu Brazilia, sau Anglia cu Scoția, sau U.R.S.S. cu Ungaria, sau Franța cu Germania etc.

Comitetul campionatului mondial F.I.F.A. mai e în posesia și a altor propuneri. Ce va hotărî și — în plus — ce vor decide sorții se va ști astăseară, după care... abea vor începe comentariile.

Pronosport.

ROMANUL NOSTRU

Lumea dispărută

Adaptare după CONAN DOYLE

Desene de ROMEO VOINESCU

CE S-A ÎNTÎMPLAT PÎNĂ ACUM

Frumoasa Gladys a hotărît ca inima și mîna ei să fie dăruite numai aceluia care va înfăptui un act de eroism. Mînat de acest îndemn, Edward Malone reporter, pleacă împreună cu profesorul Summerlee și cu exploratorul John Roxton să verifice afirmațiile profesorului Challenger, în legătură cu existența unor animale preistorice pe un platou din America de Sud. Ei ajung pe platou, constată realitatea afirmațiilor lui Challenger, dar nu se mai pot întoarce. Atacați de animale ciudate, de oamenii-maimuță, ei se refugiază la indieni, oameni primitivi care trăiesc în niște peșteri. Challenger caută un mijloc pentru a părăsi platoul.

Buzunarul membranos avea o singură gaură prin care comunica cu exteriorul. Challenger o așeză în dreptul geyzerului pe unde era emanat hidrogenul. Încetul cu încetul, punga aceasta începu să se umfle și să se mărească. În curînd, ea arătă o tendință atît de puternică să se ridice în aer, încît Challenger, pentru a o menține pe pămînt, fu nevoit să lege de niște arbori capetele fișiilor de piele. După o jumătate de ceas, acest buzunar devenise un balon solid, cu o forță ascensională considerabilă. Challenger îl privea cu mîndrie, ca pe un copil deștept.

— Nu cumva crezi că o să plecăm cu asta, Challenger? întrebă Summerlee arțăgos.

— Sper, dragul meu Summerlee, că după ce-ți voi demonstra ce e în stare să facă balonul meu, n-ai să te mai împotrivești.

— Dar nacela? întrebă Roxton.

— M-am gîndit și la asta. O vom construi împreună. Deocamdată, o să vă demonstrez că ne poate ridica.

— Pe toți odată?

— Nu. O să coborîm cu el unul după altul, la fel ca și cum ar fi o parașută. Pe urmă, îl tragem sus și următorul îl folosește. Dar să trecem la demonstrație.

Challenger legă un bloc greu de bazalt de capetele curelelor. Ținînd în mînă capătul uneia din curele, tăie legăturile care țineau balonul de arbori.

— Veți vedea acum ce putere are balonul meu! zise el... Nu apucă să termine și, pe neașteptate, balonul se înălță, ridicînd pe lîngă blocul greu de bazalt, și pe Challenger, care ținea strîns cureaua.

Niciodată expediția noastră nu fu mai aproape de pieirea ei completă. Abia am avut timp să mă agăț de picioarele lui, Challenger, și la rîndu-mi simți că zbor. Brațele lui John Roxton, ca un resort, mă prinseră de glezne dar și el părăsi solul. O clipă, avui viziunea a patru oameni care se înălțau deasupra pămîntului ca un lanț de cîrnăciori. Din fericire, dacă balonul părea că ar fi în stare să ridice și o locomotivă, în schimb cureaua avea limitele ei de rezistență. Se rupse dintr-odată și... căzurăm cu toții grămadă și balonul se înălță vertiginos.

Cînd ne-am ridicat, am văzut pe cer o pată neagră: era blocul de bazalt care se îndepărta de noi cu toată viteza.

— Măreț! Formidabil! strigă Challenger, frecîndu-și numeroasele locuri învinețite de vînătăi. O experiență reușită! Nici nu m-aș fi așteptat la un asemenea succes! Peste o săptămînă, veți putea admira al doilea balon, cu care vom părăsi platoul!

Dar nu a mai fost nevoie de acest al doilea balon.

În aceeași seară, tînărul care, după cîte dedusesem noi, era fiul șefului indian, căută să vorbească cu mine singur. Să vorbească, era un fel de a spune, pentru că nu izbuteam încă să înțelegem decît cele mai simple dintre cuvintele acestor indieni.

Tînărul îmi întinse un mic sul făcut din scoarță de copac și, arătîndu-mi solemn șirul de peșteri, puse un deget pe buzele sale pentru a-mi cere să păstrez secretul, apoi plecă pe furiș.

Am privit cu toții acest sul. Iată ce semne se zăreau pe suprafața lui, desenate cu cărbune.

— Orice ar însemna, sînt gata să jur că e ceva important, — am spus eu. Am citit-o pe fața indianului.

— E un fel de scriere, spuse Challenger.

— Parc-ar fi un rebus, zise Roxton.

— Oare vom izbuti să-l dezlegăm?

(Va urma)

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERĂ"

★

Redacția și administrația Piața Scînteii tel. 7.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

Tiparul Combinatului Poligrafic „Ca sa Scînteii" I. V. Stalin București

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

PROLETARI DIN TOATE TARILE UNITI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 19 ★ Simbătă 15 februarie 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

G. MIKLOSSY. Eroica luptă a muncitorilor de la Griviţa

VASILE BÎGU *POVESTEŞTE!*

GRIVIŢA ROŞIE

Ceilalţi au plecat cu toţii, înconjurînd şi asaltînd cu întrebări pe bărbatul vîrstnic, cu ochi iuţi, care le vorbise pînă atunci. Am rămas în urmă cu nea Mitică, vechi militant şi el al Griviţei Roşii. Cînd am ieşit afară, nea Mitică a clipit des din ochi, strîngînd pleoapele atît cît potopul de lumină abia să se strecoare. Ne-am oprit amîndoi în capul treptelor. În faţa noastră se întindea Griviţa. Dar nu toată Griviţa, ci numai partea care dă spre stradă, partea unde acum 25 de ani, s-au încrîncenat muncitorii cerînd dreptate.

Eroul Muncii Socialiste, Ştefan Lungu se sfătuieşte cu personalul locomotivei, gata de plecare.

Ca să-l pot găsi pe moş Vasile Bîgu, cunoscutul luptător ceferist, a trebuit să-l vizitez acasă, într-o dimineaţă la ora 6. Pînă la el este drum berechet. Locuieşte tocmai în comuna Voluntari, lîngă pădurea Andronache, unde bucureştenii petrec ades vara, în zilele de zăpuşeală. Mult timp mi-a fost imposibil să dau de el. Venit de prin părţile Sucevei, el a plecat la Giurgiu, la Buftea şi apoi la Oltenita. Cu o vigoare tinerească şi-a împărtăşit pretutindeni amintirile. Pe noptiera lui am văzut un caiet cu programări, pentru zilele următoare. Asta însemna că şansele de a sta de vorbă cu el erau în continuare reduse. De aceea, mi-am permis să-l trezesc din somn şi să discut cu el, întrerupt şi aşa foarte des de telefoanele date de noii solicitatori.

— **Cum să fac — m-am adresat lui — să nu vă oblig din nou la o prezentare mare şi obositoare?**

— Nici o oboseală, **îmi spuse moş Bigu.** Trebuie să se vorbească cît de mult despre Griviţa noastră. Acolo s-au petrecut fapte mari. Era în 1929...

Moş Bigu începu a depăna firul amintirilor, cu vocea sa domoală, moldovenească. Rînd pe rînd fură prezentate greutăţile prin care trecea ţara, prădată de partidele politice burgheze şi ţinută în înapoiere. „Era mizerie mare. Ce mai vorbă? **spuse bătrînul.** Piinea se zicea că are un kil, dar avea cîteva sute de grame mai puţin şi aceea acoperită cu ţimbre. Din leafă nu mai rămînea nimic. Se ducea pe tramvaie şi pe mărunţişuri. Cînd te uitai la feţele muncitorilor de la Griviţa vedeai nişte chipuri chinuite, cu umerii obrajilor ieşiţi afară. Oamenii erau îmbrăcaţi în zdrenţe, tîrînd după ei scroambe de bocanci cu tovalul putred. Peste aceste capete necăjite curgea potopul de amenzi şi curbele de sacrificiu".

Ce-a urmat e lesne de înţeles. Muncitorimea ceferistă, prima lovită de asaltul reacţiunii, a început să se mişte.

„Prin '930 — **continuă moş Bigu** — cînd am aflat de planul lui Vidrighin, de concedierea a 6.000 de muncitori pentru „economii", ne-am îndreptat spre Ministerul Comunicaţiilor.

Const. SÎRBU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

Zăpada s-a topit. Din vechile rădăcini ale ierbii a dat colţul tînăr de un verde crud, prea crud. Nea Mitică stă, înalt, osos, cu mîinile lungi vîrîte în buzunarele pantalonilor, cu umerii aduşi uşor în faţă. Poate că retrăieşte zilele de acum 25 de ani, cu amănuntele lor tragice şi dureroase, reamintite de povestirea lui Turcu. Sau poate că s-a oprit aici pe trepte doar aşa, orbit de lumină, surprins de aerul primăvăratec al zilei.

★

Mă uit peste Griviţa. Colo-n faţă, frumoasă, modernă, estompează cerul spălăcit, clădirea simetrică a policlinicii. Măsor cu ochii distanţele, le asociez cu amănunte ştiute şi mi se pare că policlinica a fost ridicată pe locul unde în noaptea lui 16 februarie 1933 au căzut primele victime. Acum, aici, vin muncitorii şi-şi caută de sănătate. Două etaje are clădirea şi pe culoarele ei foiesc medici şi surori, cu tocuri înalte la pantofi şi halate albe, imaculate. Mai încolo, în dreapta, peste monumentul lui Roaită şi placa de marmoră comemorativă şi peste clădirea alăturată, se întinde cazangeria. Pe aici trebuie să fi fost grămezile acelea de nisip despre care amintea tov. Turcu, grămezile de nisip ce au servit drept baricade muncitorilor, atunci cînd a început măcelul şi au fost siliţi să se retragă în hale. Iar cazangeria? Cum o fi arătat atunci cazangeria? Mi-o închipui. Acum e alta, s-a schimbat mult şi se mai schimbă. Uite, construcţia metalică a părţii care o va mări este aproape gata. Cîţiva sudori, cătărati, dumnezeu ştie cum, lucrează, nepăsători parcă la pericolul la care-i supune înălţimea, potrivindu-şi din cînd în cînd măştile de protecţie petrecute în dreptul ochilor. Aş vrea să-l rog pe nea Mitică să meargă cu mine prin toată Griviţa. El, care a trăit zilele lui Februarie '33, să-mi arate pas cu pas locurile, să-mi reconstituie totul şi să văd astfel clar, clar de tot, deosebirile. Dar nea Mitică stă tăcut, aproape absent. Imi vine nu ştiu cum să-l tulbur.

— **Hei, nea Mitică, tovarăşe Ştefănescu, n-auzi?** strigă cineva. **Să treci pe la comitet! Acum! Musai.**

Ultimele cuvinte sunaseră pe un ton imperativ şi nea Mitică parcă se bucura (scăpase de întrebările mele).

Intru şi eu. Să vedem de ce-l cheamă pe nea Mitică, sau poate că aflu un altul care să-mi povestească despre Griviţa.

Uşa nu sta închisă o clipă. Ion Domşa, un muncitor înalt, slăbuţ, venit de-a dreptul de la ciocanul de forjă.

Elisabeta PETREANU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

VALEA PRAHOVEI

IERI ŞI AZI

Toată Valea Prahovei e o pădure de sonde, ale căror turle, în pîcla dimineţii, parcă se-nşurubează în văzduh. Printre scrîşnetele şi uruitul granicelor, răzbate — cînd aspru, repezit, cînd în triluri domoale — fluieratul unui sondor. Cîntă Valea Prahovei: cîntecul muncii şi-al biruinţei, cîntecul poporului descătuşat.

Să ne oprim puţin în faţa rafinăriei nr. 3 Alături de vechea rafinărie refăcută din ruine, se ridică — ca o expresie a tehnicii noi — blocul de uleiuri superioare, una dintre cele mai moderne unităţi de acest fel din Europa. În curtea rafinăriei, iată, nu departe de şosea, grupul social: club, cantină, bibliotecă; iată dispensarul. Mai încolo, aliniate pe marginea şoselei, blocuri muncitoreşti, locuinţe individuale ale muncitorilor petrolişti.

La un geam, dînd perdeaua la o parte, apare un cap mic, cu părul numai cîrlionţi de aur. Nasul — un năsturaş turtit de geam. Şi rîde şi rîde puiul de petrolist...

. . . . . .

Dar n-a fost totdeauna aşa. Niciodată, în trecut, petroliştii n-o duseseră bine. Dar în timpul crizei din 1929—1933, le-a ajuns cuţitul la os. Ţara era, pur şi simplu, scoasă la mezat. În 1931, statul romîn datora băncilor străine 172 miliarde de lei, pentru care plătea o dobîndă anuală de 6 miliarde 700 milioane lei. Ce scăpa din gura rechinilor de peste hotare, intra în buzunarul fără fund al politicienilor şi afaceriştilor autohtoni. De unde dar bani şi pentru muncitori? Pentru ei nu mai erau.

Mai mult încă. Prin aplicarea „Acordului internaţional al petrolului" şi a „Planului de la Geneva", care prevedeau reducerea producţiei noastre de petrol cu 30 la sută, a salariilor cu 40—50 la sută şi concedierea a circa 25 la sută din personal, petroliştii romîni erau reduşi la ultima treaptă a mizeriei. Trataţi ca nişte zdrenţe omeneşti. Şi nu numai ei. Şi ceferiştii. Şi minerii. Învăţătorii şi funcţionarii publici.

În faţa acestui asalt masiv împotriva nivelului de trai al clasei muncitoare şi al micilor funcţionari, muncitorimea romînă se ridică la luptă hotărîtă, organizată pe baza frontului unic de jos şi condusă de Partidul Comunist Romîn. Pentru viaţă şi libertăţi democratice, împotriva războiului antisovietic ce se pregătea.

Stăteam într-o zi în faţa rafinăriei nr. 3 şi mă gîndeam...

Înainte vreme, oamenii lui Rockefeller erau stăpînii. El bine, în ziua de 1 februarie 1933, izbucni greva hotărîtă de comitetul local de acţiune. „Pe la ora 9 — arată tovarăşul Chivu Stoica — **sunetul mobilizator al sirenei răsună în întregul Ploieşti. Apelului celor de la „Romîno-Americană" îi răspund numaidecît sunetele lungi ale sirenelor de la „Astra Romînă", „Orion", „Unirea", etc. Muncitorii părăsesc în masă lucrul, ies în stradă şi se îndreaptă, potrivit hotăririi comitetelor de acţiune, către locul unde se dădea lupta. Şoseaua care duce către fosta societate petroliferă „Romîno-Americană" forfotea de lume. Muncitori, femei, copii, poliţie şi armată se întreceau în a ajunge mai**

E. BEJENARU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

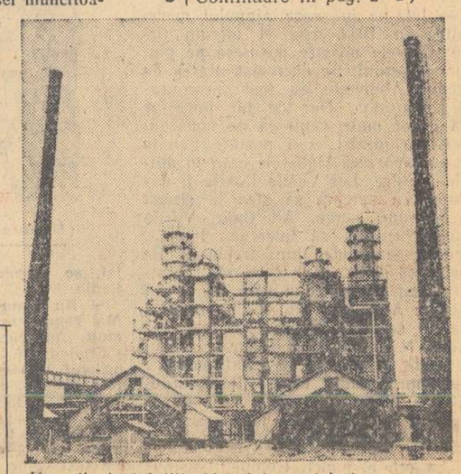

Una din instalaţiile blocului de uleiuri superioare de la rafinăria nr. 3

Fotografia: Nicu VASILE

BANS ŞI CÎNT ROMÎNESC

PESTE HOTARE

De obicei notele de drum ale compatrioţilor noştri care au vizitat China încep prin a evoca pe spătarul Milescu. Pentru celelalte mari ţări ale imensei Asii, comparaţia întemeiată pe un precedent istoric lipseşte. Pînă acum, nicio mărturie scrisă n-a făcut să ajungă la noi ecoul vreunei prezenţe româneşti, în timpurile mai vechi, pe malul Gangelui, ori în ostrovul de vis şi farmec al Ceylonului.

Ani şi secole de-a rîndul, din vremuri uitate pînă în pragul zilelor de astăzi, o dată cu mirodeniile şi podoabele de fildeş, imaginea îndepărtatelor tărîmuri a ajuns pînă la noi ca într-un abur de legendă, în care ficţiunea se confunda cu adevărul, realitatea cu iluzia... Fachirii, vacile sacre, feţele cu benghi roş în frunte, elefanţii blajini şi înţelepţi, iată cam ce ştiam noi despre India, Birmania, Ceylon...

Dar ce cunoşteau popoarele din aceste ţări despre noi?

Auziseră vreodată doinele şi strigăturile noastre de joc, trilurile fermecate ale naiului, ori timbrul catifelat al fluierului? Îşi desfătaseră privirea cu fluturarea aeriană a catrinţelor şi maramelor în vîrtejul sîrbei şi al învîrtiţei?

Boris BUZILĂ

● *(Continuare în pag. 4-a)*

ANTARCTICA

IŞI DEZVĂLUIE TAINELE

Polul Sud: un simplu punct pe hartă. Nimic nu deosebeşte acest punct de restul întinderii albe care-l înconjoară pînă departe, pe milioane de kilometri pătraţi.

Pînă astăzi, doar patru echipe au izbutit să ajungă la polul sud, mergînd pe gheaţă. Prima a fost a norvegianului Amundsen şi a englezului Scott, în 1912. Apoi, după 46 de ani, adică în 1958, cea condusă de Edmund Hillary — acelaşi om care a urcat Everestul! — şi a doctorului Fuchs.

Din fragedă tinereţe, Robert Falcon Scott a fost ros de ambiţia de a pune cel dintîi piciorul pe Polul Sud. În toamna anului 1910, întovărăşit de fizicieni, geografi, geologi şi meteorologi, el porneşte să-şi traducă visul în realitate. Odată cu el, însă, pleacă din Norvegia şi expediţia condusă de Amundsen... Scott simte un cuţit în inimă. Desigur, expediţia are un scop pur ştiinţific. Dar... de ce să ajungă altcineva înaintea lui la Polul Sud?

Peste munţii şi văile adînci ale întinderii nesfîrşite de gheaţă, Scott aleargă pe lîngă sănîile trase de cîini. În sfîrşit, la 17 ianuarie, cei patru englezi ating Polul... dar numai spre a constata, cu amărăciune, că acolo fluturau deja drapelul norvegian. Amundsen izbutise să ajungă acolo cu o lună înainte!

A fost o lovitură grea pentru Scott. Vremea devenea mereu mai aspră şi oamenii erau mereu mai istoviţi. Vijelia îi face să se rătăcească şi nu izbutesc să mai găsească depozitul de alimente şi de combustibil pe care-l lăsaseră în urmă. Îşi ridică cu ultimele sforţări un cort. Unul din cei cinci oameni, degerat, simte că nu mai poate continua drumul şi fuge din cort. Zăpada îl acoperă pentru totdeauna.

Încă trei zile izbutesc cei lalţi să supravieţuiască. Apoi ei nu mai pot să lase din cort: viscolul îi îngroapă cu totul. Nu mai era nimic de făcut. Cei patru oameni îşi fac cîte o injecţie de morfină şi adorm... ca să nu mai deschidă niciodată ochii. Scott descrie în jurnalul său pînă şi evoluţia agoniei.

...Cadavrele lor au fost găsite după un an. Se aflau la mai puţin de 20 kilometri depărtare de un depozit de provizii!

Atingerea Polului Sud s-a făcut şi acum, de curînd. Pornind dinspre marea Weddell, spre Polul Sud a plecat expediţia engleză, condusă de dr. Vivian Fuchs. Scopul: efectuarea la fiecare 50 de km. a unor măsurători seismice. Cu aceleaşi scopuri, şi avînd drept sarcină să-l ajute pe Fuchs, a plecat din direcţia mării lui Ross, neozeelandezul Hillary. Această cercetare ştiinţifică s-a transformat însă în curînd într-o adevărată cursă sportivă, al cărei învingător a fost Hillary.

★

O victorie şi mai răsunătoare a fost însă aceea obţinută de cercetătorii sovietici. O expediţie sovietică, alcătuită

Dr. Leonid PETRESCU

● *(Continuare în pag. 3-a)*

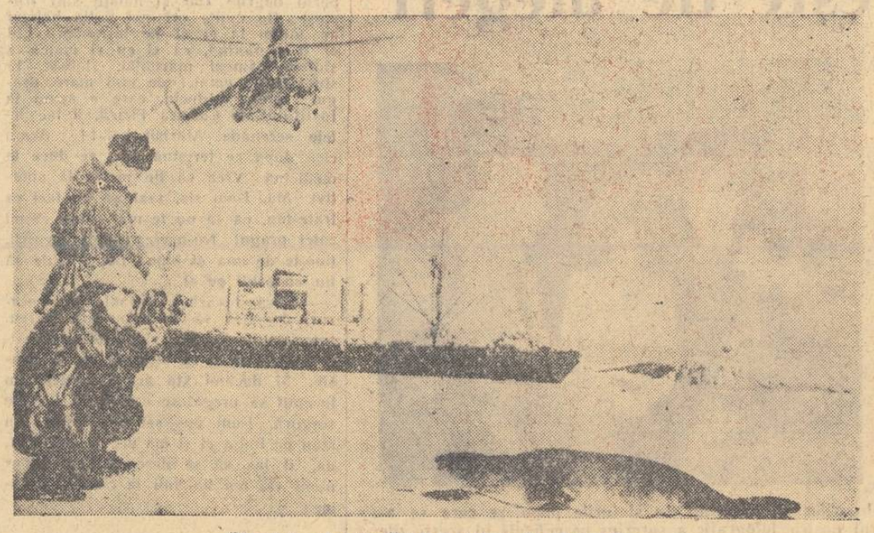

Membri ai expediţiei sovietice în Antarctica

În faţa pietrei comemorative, fiii ceferiştilor aduc omagiul lor eroilor căzuţi în 1933 în luptele de la Griviţa.

NOUTĂŢILE NOASTRE!

O rubrică nouă:

Cititorii colaborează la „MAGAZIN"

Azi în pagina 5-a

●

UN NOU ROMAN ILUSTRAT ÎN PREGĂTIRE:

Marea capodoperă a literaturii universale

NOTRE-DAME DE PARIS

de VICTOR HUGO

În curînd în coloanele revistei noastre

●

UN NOU CONCURS

de dezlegări dotat cu numeroase şi valoroase premii

Azi în pagina 7-a, prima etapă a concursului nostru

A 25-a ANIVERSARE

a glorioaselor lupte ale ceferiştilor şi petroliştilor din februarie 1933

Vasile Bîgu povesteşte!

GRIVIŢA ROŞIE

(Urmare din pagina I-a)

lor. In zadar. Planul a rămas în picioare. Ne-am sfătuit atunci să mergem la parlament. Ce-o fi, o fi. Cuvîntul de ordine era: „Cînd va suna sirena la ora 4, pornim!" Vopsitorii, printre care şi eu, am făcut placarde cu lozinci: „Jos curbele de sacrificiu!" „Vrem pîine!". Coloana noastră era mare. Am pornit-o pe Calea Griviţei. Deodată, pe stradă ne opreşte un boeroi, bine îmbrăcat, cu guler îmblănit şi joben. Era prefectul poliţiei Capitalei, Gavrilă Marinescu.

— Ce-i cu voi?

— Mergem la parlament să ne cerem drepturile.

— La parlament? răcni el, cu ochii ieşiţi din găoace. Inapoi, că umplu spitalele cu voi.

Ceferiştii s-au organizat pentru a lua ofensiva. Dintre ei cad primele victime ale represiunii. Mişcarea muncitorească ia un şi mai mare avînt după Congresul al V-lea al partidului. Moş Bîgu povesteşte apoi despre celelalte evenimente, despre lupta pe care a dus-o partidul.

— Iată-ne în seara ajunului măcelului din 1933, zise el într-un tîrziu. Grevele noastre puseseră pe gînduri guvernul. Se decretase starea de asediu. Atelierele au fost înconjurate de armată. Dar de jur împrejur era popor mult, venit să ne îmbărbăteze. La intrări erau postate gărzile de autoapărare. Atelierele erau în mîinile noastre. Lui Vasile Roaită îi dădusem ca sarcină să stea la sirenă şi să sune mereu. Alt tînăr, Vasile Tudose, trebuia să întrerupă lumina. Compresoarele de aburi trebuiau de asemenea slobozite la comandă. Comisarul regal Hotineanu ne-a somat să predăm Atelierele. Noi n-am vrut. La ora 10 seara a încercat să ne evacueze. N-au putut să înfrunte ploaia de pietre şi sloiurile de gheaţă cu care aruncam. Soldaţii cărora li se ordonase să tragă în mulţime au refuzat. In locul lor s-au adus jandarmi beţi, care au „curăţat" străzile prin gloanţe. La ora 6, punct, trompeţii au sunat atacul. Jandarmii s-au apropiat de gard. Mitralierele au prins să tăcăne. Ceferiştii nu s-au retras nici un pas. Grupul de autoapărare din faţă a fost secerat. După aceşti muncitori le-a venit rîndul altora. Ne-am retras în ateliere. La Cazangerie a fost legat un fir electric de clanţa uşii. Cîţiva ofiţeri care au pus mîna s-au făcut cărbune. Venind pe la intrarea din spre haită, armata a reuşit să pătrundă în ateliere şi să ne „evacueze" Atunci am făcut-o cu preţul a multe vieţi. In acea dimineaţă l-am văzut pe Vasile Roaită. Slăbuţ, numai oasele, cu o flaneluţă cu mînecile scurte, el stătea lîngă sirenă, cu degetul agăţat de mînerul ei. Dedesubt, un grup de poliţişti îl împungeau cu baionetele. A pierit în chinuri grele. N-am să-l pot uita cît voi trăi.

Pînă la amiază ne-au evacuat. Leşurile umpleau ograda Atelierelor. Nimeni nu ştie cîte sute de oameni au fost ucişi şi nici unde au fost arşi. A urmat procesul. La Craiova. Şi pe urmă, tot ceea ce se ştie. Am avut însă mulţumirea că am dat o lecţie usturătoare burgheziei şi slugilor ei. Lecţia asta s-a auzit pînă departe".

M-am uitat la ceas. Se făcuse aproape 9 şi jumătate. Venisem pe întuneric şi plecam pe lumină.

— Ei, ne-am luat cu vorba, spuse el şi mi-a mai rămas puţin timp pînă la plecare.

Moş Bîgu trebuia să vorbească elevilor unei şcoli medii despre Griviţa. Se pregătea cu emoţie de parcă prima dată ar fi vorbit despre faptele eroice de acum 25 de ani ale ceferiştilor.

Const. SIRBU

(Urmare din pagina I-a)

jat, se tîrguie cu un reporter de la Radio.

— **Nu v-am spus? La ora 16! Nu. Mai repede nu pot şi să nu mă ţineţi mult. Am cursuri!**

Cînd termină, tov. Pirică nu scapă prilejul să-l necăjească. „Ce vrei, ai fost propus deputat, trebuie să ştii să-ţi drămăluieşti timpul!"

Telefoanele ţiriie într-una.

— **Alo, da! Griviţa. Sigur, Griviţa Roşie (parcă ar mai fi şi o altfel de Griviţă),** glumeşte tov. Pirică pumnindu-şi palma peste receptorul telefonului). **Un grup de copii spuneţi? Bine, e în regulă. In ce zi? Bine, bine, ne mai daţi un telefon.**

Intr-un registru mare tov. Pirică a organizat în zilele acestea premergătoare lui 16 Februarie o adevărată evidenţă a vizitatorilor care vor să vină la Griviţa şi a veteranilor care se mai află în Complex şi trebuie să le vorbească. Altfel nu-i chip. Vin vizitatori din toată ţara. Au venit tocmai de la Suceava.

Mie mi se dau recomandări:

— **Vezi, caută-l pe Bărbăţeanu. Il găseşti la forje. A fost şi el atunci la Griviţa.**

★

O iau pe culoar şi dau să ies spre fierărie. Pe o uşă o tăbliţă indică biroul inginerului şef. Ce-ar fi să trec întîi pe aici? Oricum, inginerul şef ar putea să-mi dea amănunte asupra dezvoltării economice a complexului Griviţa Roşie. Intru, dar inginerul şef lipseşte. E bolnav. In locul lui e altcineva. Doi bărbaţi tineri, unul într-un trening albastru şi tînăr, tînăr de tot, pe nume Rogojan, celălalt mai scund, mai îndesat, cu o căciulă de blană în mîini, discută cu înlocuitorul inginerului şef despre nu ştiu ce certificate de calitate.

— **Am şi dat să se facă analizele la laborator. Barem să luăm totul din pripă,** spune Rogojan.

— **Foarte bine, foarte bine. Nu ne jucăm cu butonii cuplari de la locomotive,** aprobă inginerul **Şi aveţi grijă, Rădulescu, voi cu tratamentul termic,** se adresează el celui scund, **aveţi grijă!**

M-aşez pe un scaun, dau să spun cine sînt şi ce vreau. Uşa se deschide şi un om neras, cu paltonul descheiat, cu pantalonii mototoliţi şi cu nişte genunchi de toată frumuseţea, intră moale, şi în loc de bună ziua, dă raportul **„S-a făcut".**

— **Bine, Roşca. Va să zică avem şi bare de alamă. Bun. Ce mai era pe la Oraşul Stalin îmi spui mai tîrziu? Acum hai du-te şi te culcă.**

Roşca salută şi cu aerul omului care a făcut treabă bună, pleacă. Locţiitorul inginerului şef se simte dator să mă introducă în atmosferă.

— **Ştiţi, anul acesta, Griviţa Roşie, are un plan de lucru deosebit de cel avut anul trecut. Avem programate mai multe locomotive din categoria a II-a, adică locomotive mari de genul celor Pacific din seria 231.000 şi 140.000, altele decît se programau aici deobicei. Dar nu asta ne sperie. La cazangerie avem mulţi tineri. Şi puţini dintre aceştia au experienţa care o cer locomotivele din categoria a II-a. Pe urmă mai sînt şi mărunţişurile care ne ţin foarte mult în loc, legate de materiale, de calitatea lucrărilor... Totuşi, planul pe ianuarie l-am îndeplinit cu succes. Pe februarie sînt premize şi mai bune.**

— **Ce facem cu cărbunii de lemn, tovarăşe inginer? Nu mai avem cu ce lucra.**

Inginerul se uită la sudorul intrat buzna şi-l ia la zor. **Mai Dragomire, doar acum două zile m-am uitat eu la magazia de cărbuni. Cum s-or fi terminat toţi cărbunii ăia?**

— **Am măturat totul,** întăreşte Dragomir. **Azi mai avem noi, dar mîine, poimîine.** şi pleacă tot aşa de grăbit cum a venit.

După el intră altcineva să-i spună că a aranjat totul pentru lucrul pe carussel la trei schimburi. Mă gîndesc că dacă două ceasuri aş mai sta aici în biroul inginerului şef, tot n-aim să reuşesc să încheg o convorbire cu lumea. Aşa e oriunde, nu numai la Griviţa Roşie!

★

La forje miroase a ulei ars, a oţel încins, e puţin fum, şi cald, şi zgomot înfundat, ca în orice fierărie. Bărbăţeanu lipseşte din secţie. Il aştept şi pînă vine citesc articolele de la gazeta de perete scrise cu litere frumos plecate pe dreapta, mă învîrtesc prin secţie, oprindu-mă pe lîngă vreo echipă care modelează arcurile la ciocan cu o îndemînare uluitoare. Bărbăţeanu, vine într-un timp cu mîinile negre, mirosind tare a ulei ars şi niţel cătrănit.

— **Am rămas în urmă cu arcurile pentru şase locomotive,** izbucneşte el. **Iar o să ne-apuce zorul la sfîrşitul lunii! Uf, cînd o să ne vie materialele astea, aşa ritmic, cum scrie la carte.**

Am picat rău, socotesc eu. Bărbăţeanu, aşa cătrănit cum e, numai chef de vorbă n-are.

— Şi altceva, ce mai veste, poveste? Il întreb, încercînd să-i abat gîndurile de la arcuri.

— **Ei, tovarăşă, necazuri.**

— Aici în secţie? Bărbăţeanu face un gest cu mîna a lehamite.

— **Şi aici, şi acasă.**

— Acasă?

— **Da, cu copiii ăştia ai mei! Nu ştii, ai copii, ai necazuri!**

— Nu numai necazuri, îl corectez eu.

— **Aia mică („aia mică" e fetiţa tovarăşului Bărbăţeanu, Viorica, în vîrstă de 12 ani) cică vrea la balet, să fie dansatoare. Să fie, că n-o opreşte nimenea. Da...**

Tovarăşul Bărbăţeanu îşi dă şapca cu cozorocul negru lustruit spre ceafă şi renunţă să-şi continuie drumul.

— Da, ce, tovarăşe Bărbăţeanu, fata nu danseazăă frumos, n-are talent?

— **Eu zic că are. Am văzut-o la club. Şi dansează! Să vezi cînd vine acasă, seara, de la şcoală, n-ai loc de ea în toată casa. Se ridică pe vîrfurile picioarelor, se apleacă, se învîrteşte şi mă-sa nu mai poate! De, e frumuşică fată. Năltuţă, subţirică, cu părul negru! Dar şi băieţii sînt frumoşi. De multe ori noi ăştia bătrîni ne uităm la ei şi ne întrebam: Cui or fi semănînd, că şi eu şi maică-sa sîntem oameni mărunţei, slăbuţi. Ei sînt înalţi, voinici de mai mare dragul! Aluia mijlociu, care e acum la Institutul de Cultură Fizică, îi fac fetele serenade. Afurisit băiat! Acum cică după ce termină aici, se duce la medicină. Vrea să fie medic la sportivi. Mă, i-am zis, vezi să nu faci ca frate-tău, că să nu te mai prind că-mi calci pragul Nu-ncerca şapte meserii, ţine-te de una şi bine! De, trebuie să fiu cu ochii pe el.**

— Lasă, tovarăşe Bărbăţeanu, necazuri de-astea să ai dumneata mereu. Interlocutorul meu zîmbeşte îmbunat.

— **Mai am şi eu niţel, şi ies la pensie. Şi dacă-oi sta acasă... deja am început să pregătesc echipa să lucreze singură, l-am pus şef pe Azoiţii. Eu stau pe lîngă el şi mă uit, îi mai arăt, da, îl las să se descurce, că doar n-om sta noi bătrînii la ciocan cît lumea.**

Să-l mai întreb acum pe Ion Bărbăţeanu cum a fost atunci la Griviţa? Las asta pe altă dată.

Elisabeta PETREANU

Valea Prahovei ieri şi azi

(Urmare din pag. 1-a)

repede. Era o mare de capete. Mii de oameni înconjurară curtea rafinăriilor în care se găseau greviştii". Au avut loc lupte, a curs sînge. Mii de oameni au împînzit apoi oraşul, asaltînd localul poliţiei şi cerînd eliberarea delegaţilor care fuseseră arestaţi.

In acele zile de luptă, petroliştii n-au fost singuri. Toată clasa muncitoare, pe alocuri şi ţărănimea, s-a ridicat ca un singur om. In timp ce petroliştii ridicaseră în picioare întreaga Vale a Prahovei, în Bucureşti, la Griviţa, ceferiştii înscriau şi ei o pagină de glorie în cartea luptelor muncitoreşti din ţara noastră, punînd stavilă în calea fascizării ţării şi dezlănţuirii unui război antisovietic.

. . . . . .

De la fereastra locuinţei unui petrolist, doi ochi frumoşi, încadraţi de bucle aurii, îmi zîmbesc miraţi, în timp ce o mînuţă, cu căucul cît un pui de vrabie, îmi face bezele. Şi rîde şi-i vesel cel pui de petrolist...

E. BEJENARU

Ţara se pregăteşte de alegeri

Pretutindeni, pe tot cuprinsul patriei, evenimentul alegerilor de deputaţi în sfaturile populare care se apropie, este cinstit prin multiple manifestări. Reporterul nostru fotografic a surprins pe peliculă în aceste zile cîteva fragmente culese dintr-un colţ de ţară.

Iată, la Constanţa, la un centru de afişare a listelor de alegători, cetăţenii au venit să verifice dacă sînt înscrişi în liste (clişeul din stînga). In acelaşi timp, într-un alt colţ al oraşului, la „Casa Alegătorului" numărul 3, bătrînul pensionar Panait Dumitru discută cu tineri care vor vota pentru prima dată la 2 martie (clişeul din dreapta).

Uzina de strunguri

In biroul directorului Iosif Nicolin domneşte o căldură plăcută. Tînăr, brunet, cu o figură energică, directorul fabricii de strunguri „Iosif Rangheţ" din Arad se arată îndatoritor, dispus să satisfacă întrebările iscoditoare ale reporterului.

Dar, pas de mai vorbeşte, cînd din minut în minut se deschide uşa. Secretara îi aduce un vraf de scrisori, circulări şi telegrame; doi reprezentanţi ai unei întreprinderi din oraş vor să-l roage să li se repare piesele defecte ale unui automobil; un funcţionar îi anunţă vizita unei delegaţii străine, dornică să vadă la faţa locului pe constructorii de strunguri; un altul îl avertizează că nu mai există stoc de diluanţi pentru vopsitul strungurilor şi trebuie făcute intervenţii la furnizor. Dar cîte şi mai cîte... Dacă aş vrea să le înşir pe toate, mai că n-aş avea loc de altceva.

M-am mulţumit deci cu această primă vizită de curtoazie la directorul uzinei, amînînd pentru o oră mai convenabilă o discuţie mai îndelungată şi am pornit-o prin întreprindere, împins de curiozitatea de a afla cum se naşte un strung. Iar cele aflate, vi le voi împărtăşi şi eu dumneavoastră.

★

In curtea întreprinderii există o clădire mică, cenuşie, înegrită de vreme. Deocamdată ea adăposteşte atelierul mecanicului şef; cîndva poate că aici se va organiza însă muzeul întreprinderii.

Ce este cu această clădire care contrastează atît de flagrant cu impunătoarele hale care o înconjoară? E „strămoşul" uzinei de azi. De ce îi spunem strămoşul? Doar între ele nu s-a succedat nici o generaţie intermediară, iar vechimea modernei uzine de strunguri actuale nu depăşeşte cu mult un deceniu. Fiindcă distanţa dintre robinetele de apă ce se confecţionau la aşa numita fabrică „Armătura" şi strungurile de la „Iosif Rangheţ", pare a fi măsurată într-adevăr cu secolele.

Această comparaţie scoate în adevărata lor valoare performanţele obţinute în ultimii ani de către constructorii de strunguri. Căci, desigur, în tehnica mondială există maşini-unelte mai mari, mai perfecţionate. Ele sînt produse însă de ţări cu o veche tradiţie industrială; generaţii întregi de specialişti au lucrat la crearea lor La noi industria constructorilor de maşini s-a născut cu adevărat abia cu un deceniu în urmă. De aceea avem toate motivele să ne mîndrim cu strungurile şi frezele produse la „Iosif Rangheţ", cu faptul că ele sînt căutate şi peste hotarele ţării.

★

Niciodată nu mi-aşi fi închipuit cît de complicată e fabricarea unui strung. Peste nouăzeci de roţi dinţate, fiecare de altă dimensiune, se întrepătrund într-un angrenaj atît de complex, încît simt o admiraţie neînchipuită pentru cei ce reuşesc să se descurce în labirintul de piese Este suficient ca un singur dinte al unei roţi să nu fie cum trebuie şi întreaga maşină se duce de rîpă.

Nu e deci de glumit cu fabricarea strungurilor. Se cere la unele lucrări o precizie de ordinea zecimilor de milimetru. Pentru a fabrica astfel de piese este nevoie de un ochi exersat, de o mînă sigură.

Unul din meritele conducerii uzinei arădene este tocmai acela de a fi găsit, de a fi creat şi perfecţionat astfel de ochi, astfel de mîini. Despre strungarul Adam Schneider aţi auzit probabil cu toţii. Despre alţii, să spunem despre Adalbert Toth, Ilie Lascu sau Petre Negrău, poate că nu aţi auzit. Eu însă, care i-am văzut lucrînd pe ei şi pe mulţi alţii, pot să vă asigur că la „Iosif Rangheţ" muncesc oameni vrednici, care îşi cunosc meseria şi mai ales o îndrăgesc. De altfel, renumele fabricii nu vine, la urma urmelor, din proporţiile sau utilarea ei. Căci „Iosif Rangheţ" este o uzină relativ mică, mai mică decît multe alte întreprinderi ale ţării. Renumele îi vine de la produsele ei, operă a unor muncitori şi tehnicieni destoinici, care, în ciuda marilor greutăţi de aprovizionare, au reuşit să asigure îndeplinirea planului producţiei marfă pe 1957 în proporţie de 107,8 la sută, realizînd totodată toţi indicii de plan.

Am vizitat uzina „Iosif Rangheţ" din secţie în secţie, din atelier în atelier. I-am văzut la lucru pe turnători, lingă cubilourile dogorîtoare sau îndesînd pămîntul în cochile; pe forjori dînd viaţă metalului inform, pe rectificatori finisînd şi şlefuind cu atîta migală piesele de parcă ar fi fost pietre nestemate.

Am trecut în mers pe lîngă maşinile de metal, poartă pe ele marca „Victoria", vechiul nume al fabricii. Tot „Victoria" scrie pe numeroase strunguri din hala de prelucrare. Au îmbătrînit repede: au doar 600 turaţii, în timp ce strungurile actuale întrec dublul acestor turaţii. Tehnica merge înainte, repede, iar colectivul de la „Iosif Rangheţ" caută să ţină pasul cu ea.

Acest adevăr e confirmat de proiectele de îmbunătăţiri pe care le întîlneşti în toate secţiile.

— **Lucrăm încă cu maşini de format manuale,** mi s-a spus la turnătorie. **In acest an sperăm să le înlocuim cu maşini pneumatice şi să introducem turnarea pe bandă.**

— **Ne pregătim să folosim curenţii de înaltă frecvenţă,** am fost informat la tratamentul termic.

— **Sîntem pe cale de a pregăti trecerea la fabricarea unor noi produse,** ne-a pus în curent directorul Iosif Nicolin: **maşini de confecţionat roţi dinţate, maşini de tras bare, strunguri pentru ateliere mobile.**

Evident, uzina progresează. Şi poate nu va trece multă vreme pînă cînd şi actualele maşini-unelte ce le fabrică ne vor părea tot atît de desuete ca şi strungurile „Victoria" de 600 turaţii, pe care le-am văzut în atelierele întreprinderii.

★

Două hăzi enorme stau în curtea întreprinderii; în fiecare din ele 4—5 oameni ar putea încăpea comod. In faţa hăzilor, un muncitor vopseşte cu îngrijire litere, cuvinte străine. Scrie cu pensula întîi „made in Roumania". Apoi destinaţia: o firmă din Melbourne, Australia.

Jumătate de glob vor parcurge aceste hăzi, pe care este desenat tricolorul românesc. Vor trece ecuatorul, vor pătrunde într-un continent unde puţini cunoşteau probabil ceva despre ţara noastră. Vor constitui un mesaj al progreselor înregistrate de economia noastră, al dorinţei noastre de pace şi colaborare cu toate popoarele. In Egipt, în Turcia, în Siria, Finlanda sau Grecia, colectivul de la „Iosif Rangheţ" a trimis şi va mai trimite astfel de mesaje de prietenie. In toate aceste ţări, strungurile noastre vor tăia metalul, transformîndu-l în lucruri folositoare vieţii, vor spune oamenilor că muncitorii din România se străduiesc pentru progresul necontenit al ţării lor.

Paul MARIAN

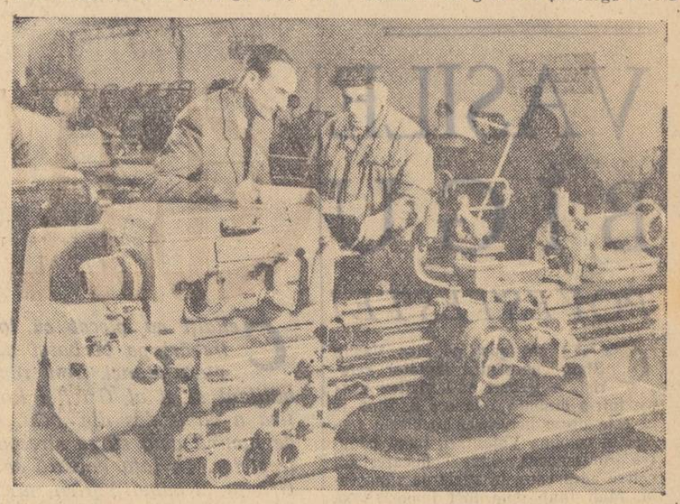

In sala de expediţie a fabricii. Inainte de plecare, strungurile sînt încă odată minuţios verificate

POŞTA Redacţiei

GEORGE NICULESCU, Calea Mărăşeşti 42, Bacău: **Micile dv. povestioare şi-ar găsi mai curînd locul într-o revistă pentru copii.**

I. T. RUSU, Iaşi: **Adresaţi versurile dv. unui compozitor de muzică uşoară. Poate că le va pune pe note.**

VERONEL PORUMBOIU, Cîlnău, raionul Buzău: **Mica dv. notă despre G. Bacovia nu aduce nimic nou faţă de ceea ce s-a publicat pînă acum despre acest poet. Iată un motiv pentru care nu o putem publica. Aceiaşi lucru, în legătură cu notiţa despre Gh. Tomozei.**

SIMEON BELU, str. Timişoarei 2, Lugoj: **Vă înşelaţi. Revista ar publica cu plăcere versuri pe tema celor trimise de dv. Din păcate însă, poezia trimisă, justă în fond, nu face decît să pastişeze în formă nişte poeţi din secolul trecut, bineînţeles cu mai puţină măestrie. Dragostea dv. pentru literatură nu trebuie să se stingă însă. Discutaţi versurile dv. în cadrul cenaclului local, astfel încît alţi poeţi amatori să vă poată ajuta în mod concret. In felul acesta veţi reuşi desigur să daţi lucruri mai valoroase.**

NEDREPTĂŢITII. Cei care semnează astfel se socotesc nedreptăţiţi fiindcă în revistă nu apar şi indicaţii de modă bărbătească. Intre timp a apărut o asemenea rubrică, aşa că nedreptăţiţilor li s-a făcut dreptate.

DOREL SCHOR, str. Pictor Grigorescu 9, Botoşani: **Cînd scrieţi că la versuri vă pricepeţi mai bine decît la caricaturi, aveţi perfectă dreptate. La rîndul nostru, considerăm caricaturile nepublicabile.**

SILVIA CALANCEA, str. Ion Creangă 5, Rădăuţi: **Intrucît în filmul „Infidelele" erau aşa de multe... infidele, nu-mi mai amintesc dacă printre ele se număra şi Marina Vlady. In ce priveşte pe Marina şi Oleg Strijenov, interpreţii filmului „Tăunul", au circulat felurite versiuni şi cu toate eforturile mele, n-am putut s-o aflu pe cea adevărată. Aşa că dacă nu sînt cumva soţi, atunci s-ar putea să fie fraţi sau rude mai îndepărtate. In orice caz s-ar putea să fie şi o simplă coincidenţă de nume. După cum vedeţi, un răspuns dintre cele mai precise...**

I. STRUMINGHER, şos. Cotroceni 16, Bucureşti: **Eu cît pe aci să dau publicităţii materialul dv., dar o mică inexactitate în legătură cu bătălia de la Waterloo m-a oprit s-o mai fac, punînd sub semnul întrebării restul afirmaţiilor.**

CRISTIAN SOARE, str. Christigii 44, Bucureşti: **Nici ideile, nici desenele caricaturilor dv. nu sînt corespunzătoare pentru revista noastră. Să sperăm că, cu ceva mai mult efort din partea dv., cu altă ocazie răspunsul va fi pozitiv.**

N. N., Lugoj: **Prima dv. scrisoare n-a sosit la redacţie. Aşa că acum chiar nimic nu mai înţeleg.**

STELA CERNESCU, Bucureşti: **Am luat act de laudele şi observaţiile dv. şi le voi comunica celor în drept. In ceea ce îi priveşte pe D. Tabacu, el este ziarist profesionist şi colaborator permanent al revistei noastre. Vă mulţumeşte pe această cale pentru amabila apreciere.**

N. IONESCU, Bd. N. Bălcescu 9, Bucureşti: **Aveţi dreptate. „Călătoriile lui Afanase Nichitin de-a lungul a trei continente" este o lucrare interesantă şi de mare succes. Ideea de a face un film despre această lucrare este cît se poate de fericită şi ne bucurăm desigur cu toţii că o vom revedea în acest film pe fermecătoarea artistă indiană Nargis. Totuşi cartea a apărut şi în limba română şi aceasta ne împiedică s-o reluăm în revistă în locul romanului „Lumea dispărută" care se va termina în curînd. Am ales pentru romanul ilustrat o carte care nu s-a mai reeditat de mult în ţara noastră.**

V. IONIŢA, Clinic: **Primele întrebări le-am transmis colaboratorului nostru care se ocupă de problemele ştiinţifice. La ultima vă pot răspunde aci: Al. O. Teodoreanu şi Păstorel sînt una şi aceiaşi persoană şi anume, după cum bănuiţi şi dv., frate cu regretatul scriitor Ionel Teodoreanu.**

MIHAIL TEODORESCU, Calea Văcăreşti 386, Bucureşti: **Pentru moment nu blicăm asemenea materiale istorice.**

MIRCEA VLAD, com. Corbii Ciungi, raionul Titu: **Versurile dv. nu sînt lipsite de calităţi, dar nici n-au suficiente pentru a fi publicate. Mai încercaţi.**

C. PISTRIŢU, Turnu Severin: **Vom studia propunerile dv.**

ARTHUR BUCHALTER, str. Izvor 5, Bucureşti: **Propunerile dv. nu se potrivesc revistei noastre. Ar trebui să le adresaţi unei publicaţii economice.**

GHEORGHE CONSTANTIN, com. Frumosu, regiunea Suceava: **Povestirea dv. se potriveşte mai bine pentru o publicaţie destinată copiilor. De sugestii vom ţine seama pe măsura posibilităţilor.**

GH. MOLDOVAN, str. Păuleşti 83, Satu Mare: **Este păcat pentru un elev de clasa a X-a să scrie poezii numai cu subiecte lugubre. Oare spre asta sînt îndreptate toate năzuinţele dumitale? E greu de crezut. Noi te sfătuim să laşi cimitirele în pace şi să priveşti în jur. Vei găsi desigur numeroase alte teme, cu mult mai interesante.**

COMISIONARII

Cooperativei „EXPEDIŢIA"

execută cu plata în numerar, pentru populaţie, întreprinderi şi cooperative următoarele:

a. - Tot felul de comisioane

b. - Transporturi pedestre urgente

c. - Transporturi de mărfuri mărunte şi cumpărături la domiciliu

Adresaţi-vă cu încredere la telefon

3.05.93 — 9.7[illegible]4 — 5.59.27

Cronica gastronomului

Crap cu măsline

Un cititor ihtiofag mă întreabă dacă în afară de crapul gătit pescăreşte, marinată, saramură, la cuptor, la tigae, la grătar, la frigare, rasol şi iahnie, nu mai cunosc (pentru variaţie), vreun alt mod de preparare a acestui peşte pentru care păstrează o veche şi statornică predilecţie. Şi mă mai întreabă cititorul dacă îi pot indica vreun mijloc prin care crapul de baltă să-şi piardă nesuferitul iz de mîl.

La a doua întrebare am găsit repede răspunsul într-o cărticică tipărită în 1829 la Bruxelles şi scrisă de şeful bucătar Sulpice Barné. Autorul recomandă ca imediat ce crapul a fost pescuit, să i se toarne pe git un pahar de oţet bun. Asta îi provoacă un soi de transpiraţie grasă, care se înlătură cu cuţitul în acelaşi timp cu scoaterea solzilor. In felul acesta, ne asigură el, carnea crapului de baltă nu mai poate fi deosebită de a celui de apă curgătoare. O fi, nu zic ba, dar ca să fiu sincer, eu unul tot către crapul de apă iute trag, ocolind cît pot pe cel de apă stătătoare.

La prima întrebare nu prea ştiam ce să răspund. Indicaţii precise despre felul în care se prepară un crap à la bavaroise (fiert în bere), a la bourguignonne (fiert în vin roş), à la flamande (fiert în şampanie), ş.a. se găsesc cu nemiluita, în toate cărţile de bucate. Ceva nou, de unde să iau? Nu mă taie capul. Iată însă că astăzi dimineaţă, 7 februarie 1958, deschizînd un tom brăcuit al lui Horaţiu, în căutarea odei „Ad Leuconoem", dau peste o foaie îngălbenită, pe care, cine ştie cînd o mînă de femeie însemnase cu cerneală violetă reţeta pe care o transcriu întocmai, mai la vale. Imi amintesc foarte bine unde am mîncat pentru prima şi ultima oară un crap gătit aşa, dar scrisul de pe foaia găsită nu e al acelei amfitrioane. In orice caz, reţeta e uşor executabilă şi-i bună. Iat-o:

Cureţi bine un crap care să depăşească în greutate două kilograme (sub două kilograme e numai ciortan), îi spinteci burta (la paratomie) şi-i scoţi intestinele. Desărezi apoi un sfert de kilogram de măsline, le scoţi sîmburii şi-i pisezi într-o piuliţă de piatră sau marmură (nu de metal), cu piper boabe. Peste măslinele pisate storci zeamă de lămîie (lămîi, o nu pleca, lămîi) şi dacă vrei, puţin vin. Impănezi crapul cu o jumătate de kilogram de măsline întregi, care au fost şi ele desărate în prealabil (acestea pot fi lăsate sau nu cu sîmburi, după plac). Aşezi în fundul unei tăvi beţişoare în chip de grătar, pui crapul pe ele, torni sosul peste crap şi bagi la cuptor.

Trăgînd nădejde că mîncarea îi va reuşi şi că-i va fi pe plac, rog cititorul cu scrisoarea ca, în cazul acesta, să bea şi pentru mine un pahar de vin (alb, uşor şi sec).

PĂSTOREL